

Trầm vụn hương phai

Contents

Trầm vụn hương phai	3
1. Chương 1: Bát Canh Cá Và Cỗ Quan Tài (p.1)	3
2. Chương 2: Bát Canh Cá Và Cỗ Quan Tài (p.2)	6
3. Chương 3: Cỗ Quan Tài Và Cái Hồ (p.1)	8
4. Chương 4: Cỗ Quan Tài Và Cái Hồ (p.2)	10
5. Chương 5: Ván Cá Cược Và Tiểu Hồ Ly (p.1)	13
6. Chương 6: Ván Cá Cược Và Tiểu Hồ Ly (p.2)	15
7. Chương 7: Mỗi Ngày Làm Một Việc Tốt (p.1)	17
8. Chương 8: Mỗi Ngày Làm Một Việc Tốt (p.2)	21
9. Chương 9: Thiên Sư Đường Châu (p.1)	24
10. Chương 10: Thiên Sư Đường Châu (p.2)	26
11. Chương 11: Đào Tẩu Bất Thành (p.1)	28
12. Chương 12: Đào Tẩu Bất Thành (p.2)	31
13. Chương 13: Mộ Địa Ồi Là Mộ Địa, Xác Ướp Ồi Là Xác Ướp (p.1)	34
14. Chương 14: Mộ Địa Ồi Là Mộ Địa, Xác Ướp Ồi Là Xác Ướp (p.2)	36
15. Chương 15: Thiếu Nữ Nghe Được Điệu Ngữ (p.1)	38
16. Chương 16: Thiếu Nữ Nghe Được Điệu Ngữ (p.2)	40
17. Chương 17: Vị Nương Nương Giữa Lòng Mộ Địa (p.1)	43
18. Chương 18: Vị Nương Nương Giữa Lòng Mộ Địa (p.2)	45
19. Chương 19: Lăn Nữa Rơi Vào Hiểm Cảnh (p.1)	47
20. Chương 20: Lăn Nữa Rơi Vào Hiểm Cảnh (p.2)	50
21. Chương 21: Thảm Gia Phú Thương (p.1)	52
22. Chương 22: Thảm Gia Phú Thương (p.2)	54
23. Chương 23: Ngờ Vực Chồng Chất	57
24. Chương 24: Tỉ Muội Thảm Gia (p.1)	62
25. Chương 25: Tỉ Muội Thảm Gia (p.2)	64
26. Chương 26: Ngổ Cụt (p.1)	66
27. Chương 27: Ngổ Cụt (p.2)	68
28. Chương 28: Thật Giả Bất Phân (p.1)	71
29. Chương 29: Thật Giả Bất Phân (p.2)	73
30. Chương 30: Vén Rèm Bí Mật	76
31. Chương 31: Thất Diệu Thần Ngọc (p.1)	81
32. Chương 32: Thất Diệu Thần Ngọc (p.2)	84
33. Chương 33: Đầu Mối Cuối Cùng (p.1)	86
34. Chương 34: Đầu Mối Cuối Cùng (p.2)	88
35. Chương 35: Manh Mối Đứt Đoạn (p.1)	91
36. Chương 36: Manh Mối Đứt Đoạn (p.2)	94
37. Chương 37: Ván Cờ (p.1)	97
38. Chương 38: Ván Cờ (p.2)	100
39. Chương 39: Thần Khí Hiện Thế (p.1)	103
40. Chương 40: Thần Khí Hiện Thế (p.2)	105
41. Chương 41: Hành Trình Tây Nam (p.1)	107

42. Chương 42: Hành Trình Tây Nam (p.2)	110
43. Chương 43: Người Hải Thuốc (p.1)	113
44. Chương 44: Người Hải Thuốc (p.2)	115
45. Chương 45: Sơn Thần	118
46. Chương 46: Kính Hồ Thủy Nguyệt (p.1)	123
47. Chương 47: Kính Hồ Thủy Nguyệt (p.2)	125
48. Chương 48: Ngoại Truyện: Thiên Sư Và Trừ Quỷ	128
49. Chương 49: Ngoại Truyện Đoan Ngọ: Dư Mặc, Bánh Ứ Và Cá (thượng)	132
50. Chương 50: Ngoại Truyện Đoan Ngọ: Dư Mặc, Bánh Ứ Và Cá (trung)	137
51. Chương 51: Ngoại Truyện Đoan Ngọ: Dư Mặc, Bánh Ứ Và Cá (hạ)	142
52. Chương 52: Ngoại Truyện Đoan Ngọ: Dư Mặc, Bánh Ứ Và Cá (kết Thúc)	147
53. Chương 53: Côn Luân Thần Thụ	152
54. Chương 54: Huyết Điều	157
55. Chương 55: Bọ Đục Xác	161
56. Chương 56: Lạc Nguyệt	165
57. Chương 57: Tam Giới Tam Sinh	170
58. Chương 58: Bức Chân Dung	174
59. Chương 59: Lời Nguyên	179
60. Chương 60: Phù Vân Tự	183
61. Chương 61: Thanh Kiếm Chưa Khai Phong	188
62. Chương 62: Ma Tướng	192
63. Chương 63: Chuyện Xưa Việc Cũ	196
64. Chương 64: Đầu Tận	200
65. Chương 65: Gặt Được Mạnh Mối	205
66. Chương 66: Món Thần Khí Thứ Ba	209
67. Chương 67: Sinh Tử Trường	213
68. Chương 68: Minh Cung Và Quỷ Thi	217
69. Chương 69: Bí Mật Của Minh Cung	222
70. Chương 70: Tình Triền	226
71. Chương 71: Đường Về	229
72. Chương 72: Da Lan Sơn Cảnh	233
73. Chương 73: Đầu Mây Đáy Mắt	237
74. Chương 74: Càn Khôn Thuật (thượng)	241
75. Chương 75: Càn Khôn Thuật (hạ)	245
76. Chương 76: Tứ Diệp Hạm Đạm	249
77. Chương 77: Hết Thấy Đầu Là Duyên	252
78. Chương 78: Trùng Phùng	256
79. Chương 79: Huyền Tâm Nhai Luận Pháp	259
80. Chương 80: Địa Nhai Và Côn Luân Thần Thụ	263
81. Chương 81: Tình Kiếp (thượng)	267
82. Chương 82: Tình Kiếp (trung)	270
83. Chương 83: Tình Kiếp (hạ)	274
84. Chương 84: Khi Xưa Bối Rồi	277
85. Chương 85: Thất Thế Luân Hồi	280
86. Chương 86: Dạ Vong Xuyên	284
87. Chương 87: Bí Ẩn Thân Phận	287
88. Chương 88: Ngõ Cụt	291
89. Chương 89: Bước Ngoặt	294
90. Chương 90: Minh Cung Và Quỷ Môn	298
91. Chương 91: Gánh Hát	302
92. Chương 92: Chuyện Vật Trong Gánh Hát	306
93. Chương 93: Nam Đô Hành	310
94. Chương 94: Tộc Hoa Tinh	315
95. Chương 95: Da Lan Sơn Chủ	318

96. Chương 96: Dư Mặc	322
97. Chương 97: Chiêu Thức Lấy Lòng (thượng)	326
98. Chương 98: Chiêu Thức Lấy Lòng (hạ)	329
99. Chương 99: Khép Màn Hồi Tưởng	333
100. Chương 100: Xưa Kia Lúc Còn Trẻ (thượng)	337
101. Chương 101: Xưa Kia Lúc Còn Trẻ (hạ)	341
102. Chương 102: Cổ Nhân Trở Về	345
103. Chương 103:	349
104. Chương 104: Tình Tới	353
105. Chương 105: Tứ Diệp Hạm Đạm	356
106. Chương 106: Khởi Đầu Mới (kết Cục)	359
107. Chương 107: Ngoại Truyện 4 Đêm Thất Tịch (phần 1)	363
108. Chương 108: Ngoại Truyện 4 Đêm Thất Tịch (phần 2)	367
109. Chương 109: Ngoại Truyện 4 Đêm Thất Tịch (phần 3)	370
110. Chương 110: Ngoại Truyện 5 Dư Mặc	372

Trầm vân hương phai

Giới thiệu

Đây là câu chuyện sống động rực rỡ về một liên hoa tinh nịnh hót lú lo ngàn năm tuổi tên gọi Nhan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-vun-huong-phai>

1. Chương 1: Bát Canh Cá Và Cổ Quan Tài (p.1)

Bầu trời vừa giữ sạch tuyết. Tịch dương bên đường chân trời đỏ rực như quả cầu lửa, lớp tuyết mỏng bên rìa sông cũng được mạ một màu đỏ nhàn nhạt, trông thực đẹp mắt.

Hồ Mãn lão đảo bước đi trên nền đất phủ đầy tuyết, trên những nơi hần đã đi qua máu tươi nổi thành một vệt dài. Hần là một đại đạo tặc tiếng ác đồn xa, nhưng lại bị trúng kế giữa lúc đang thăm dò con mồi, rơi vào kết cục thảm bại như bây giờ. Hần trút một hơi thở dài, xé toạc một mảnh gấu áo, ngồi xỏm xuống băng lòng bàn chân lại. Bị truy lùng ba ngày ba đêm, đôi giày lụa sớm đã bị những bụi gai và đất đá trên núi nghiền rách, hai chân hần vừa lạnh cóng vừa đau âm ỉ, e là đã bị bỏng tuyết.

Hần vừa đói vừa khát, chậm chạp đi về phía bờ sông. Vào mùa này muốn bắt được một con cá tươi e không phải việc dễ dàng gì. Thế nhưng với công phu không tồi của tên đại tặc hần đây mà nói, hần cũng không phải quá khó khăn. Hần sờ sờ túi áo, trên người chỉ có một chiếc khăn tay và vài mẫu bạc vụn, không hề có que đánh lửa.

Không có que đánh lửa, nghĩa là dù hần có bắt được cá đi nữa, cũng chỉ có thể ăn sống nuốt tươi. Nếu là ngày thường, hần tuyệt đối sẽ không chịu phải khổ sở như vậy, nhưng giờ lại đang là lúc hần đói rét thê

thảm như con chó hoang không nhà, những tia sáng cầu sinh trôi dạt trong mắt, hắn đã không thể quản nhiều như vậy nữa rồi.

Hồ Mãn khập khiễng bước tới bên bờ, đang định cởi bỏ ngoại bào lội vào lòng sông thì thành linh nghe thấy có tiếng nước động khe khẽ. Từ trong bãi sậy cách đó khoảng hai mấy bước chân lộ ra một nửa thân thuyền, một nữ tử người khoác y sam màu xanh lục nhạt đang nửa quỳ nửa ngồi trên đuôi thuyền, nhúng một chiếc khăn tay vào nước sông vò rửa, xong lại vớt lên, vắt khô. Hai ống tay áo phất nhẹ, để lộ bên trong một đôi cổ tay trắng muốt không chút tì vết.

Hồ Mãn hai mắt long lên, cảnh giác nhìn quanh. Những kẻ vây bắt hắn đã bị cắt đuôi bỏ lại phía sau, nơi hoang sơn dã địa bên bờ sông Lan Khê này, làm gì còn vết tích nào của người sinh sống. Hắn khom lưng, từ từ tiến gần tới con thuyền nhỏ. Nữ tử đang quỳ trên đuôi thuyền kia lại không hề mảy may cảm giác được có người đang đến gần, nàng lấy một tấm ngoại bào từ trong chiếc chậu gỗ sau lưng mình cho vào nước, bắt đầu giặt giũ.

Chiếc ngoại bào này rõ ràng là của nam nhân. Hồ Mãn dừng bước, nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền nhỏ, tựa hồ như muốn tách cả mấy tấm ván gỗ kia ra xem bên trong còn có những ai. Sống qua những tháng ngày lưỡi dao liếm máu càng lâu, con người ta càng trở nên thận trọng, chỉ e để xảy ra dù là một chút sơ sẩy. Hắn nhớ lại một tin đồn được giang hồ lưu truyền, dường như có vị công tử trẻ tuổi nọ thường được thấy xuất hiện ở những nơi hoang vu hẻo lánh, thị nữ bên cạnh mỹ mạo như hoa, trên người đeo toàn vòng vàng ngọc thạch, khi uống rượu đều dùng chung đũa bằng bạc, chén đũa từ ngọc, cứ như sợ người khác không nhìn ra bọn họ xuất thân con nhà phú hào không bằng. Liên ngay sau đó, tên đại tặc nổi danh nhất trên giang hồ liền bắt chước làm theo bọn họ. Tên này vốn nổi tiếng giết người như rạ, xảo quyệt tàn khốc, không biết bao nhiêu hào khách giang hồ đã chết dưới tay hắn. Cuối cùng thi thể của hắn được tìm thấy ở một khe núi, hai mắt trợn ngược, gương mặt vặn xoắn méo mó, ngoài một vết sẹo ở giữa hai chân mày ra thì không còn thấy trên thân thể có vết thương nào khác nữa.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức thấy lạnh toát cả người, cũng không dám lại gần chiếc thuyền nhỏ kia thêm chút nào nữa.

Đột nhiên trong khoang thuyền vọng ra vài tiếng ho, tiếp theo là giọng nói yếu ớt của một nam tử: “Nhan Đàm, khụ khụ, Nhan Đàm người vào đây...”

Nữ tử thân vận y sam màu xanh lục kia nghe lời liền đứng dậy, vén rèm bước vào khoang thuyền. Vào ngay khoảnh khắc gần gũi khi bức rèm được nhấc lên, Hồ Mãn ngửi được một mùi thơm khiến người ta phải nuốt nước miếng đánh ực. Mùi thơm này, đối với người đang ôm bụng sôi ùng ục, thực phải nói là có sức dẫn dụ biết nhường nào.

Hắn chột lên cơn bốc đồng, chần chừ lá gan nhỏ cho vững vàng rồi bước qua đó. Vừa lúc nữ tử tên gọi Nhan Đàm kia từ trong khoang thuyền bước ra, nhìn thấy một kẻ lạ mặt cả người nhóp nhúa, vẻ mặt hung ác đang tới gần, sợ hãi lui người về sau một bước, giọng run run: “Người là ai? Đến đây làm gì?”

Hồ Mãn lập tức cười toe toét: “Cô nương chớ có hoảng sợ, ta là một thương lữ, chỉ là trên đường gặp phải bọn cẩu cường đạo trời đánh thánh đâm, hàng hóa mang theo đều bị cướp sạch, những người đồng hành cũng đã đều bị bọn chúng hãm hại, chỉ còn lại mình ta vượt qua mấy quả núi mới chạy thoát được tới đây.” Câu này cũng không phải là hoàn toàn bốc phét, những thứ đáng giá trên người hắn đúng là đã bị mất hết, liều mạng chạy vượt ba dãy núi mới cắt đuôi được bọn người đang truy lùng hắn kia.

Đôi mắt Nhan Đàm trong suốt, để lộ vài phần đồng tình với kẻ lạ mặt này, nàng mỉm cười bảo: “Ta còn cứ tưởng ngài là người xấu nữa chứ.” Nàng nói thứ tiếng Ngô (1) vừa mềm vừa mãnh, âm sắc trong trẻo ngân nga, nhan sắc thanh thoát diễm lệ, khi nở nụ cười lại càng thêm phần kiều diễm.

Hồ Mãn thâm nhập trong lòng, tiến thêm một bước về trước, chấp hai tay, mình mẩy cúi rạp tới đất: “Ta chạy nạn tới bên bờ sông thì bụng đã đói đến mức không đi nổi nữa. Cô nương dung mạo xinh đẹp như vậy, nhất định tâm địa cũng rất lương thiện, chẳng hay có thể bố thí cho ta ít cơm ăn không?”

Nhan Đàm lắc lắc đầu, mặt đầy vẻ áy náy: “Việc này không đến lượt ta làm chủ, phải hỏi qua ý kiến của công tử nhà ta cái đã.” Nàng xoay người lại cẩn thận giở một góc rèm, dường như là sợ gió lạnh bên ngoài lùa vào khoang thuyền: “Công tử, bên ngoài có một thương nhân lão gia, ngài nói trên đường gặp phải

cường đạo, đã mấy ngày rồi không có thức ăn vào bụng, có thể cho ngài vào trong ngồi nghỉ một lát được không?”

Chỉ nghe thấy có tiếng nói truyền ra từ trong khoang thuyền, chính là giọng nam tử yếu ớt khi nãy: “Bên ngoài gió lạnh, mời ngài vào đi.”

Nhan Đàm quay đầu lại mỉm cười: “Mời vào.” Nói rồi nàng nhắc rèm cho hắn bước vào. Hồ Mãn rất tinh mắt, chỉ liếc qua đã thấy rõ ràng đôi bàn tay trắng muốt yêu kiều, đầu ngón tay mềm mại, tuyệt không phải bàn tay đã từng luyện võ, thậm chí cả việc nặng cũng chưa từng làm qua. Trong khoang thuyền, một nam tử trẻ trung tuấn tú mình quần chắn đang tựa mình vào nhuyễn điểm (2), gương mặt tái nhợt, gò má còn hơi ửng đỏ trông như có bệnh, hai tay như găng gom chút hơi tàn chắp lại vào nhau: “Xin mời an tọa. Tại hạ thân mang trọng bệnh, không thể đứng dậy hành lễ được, có điểm nào thất lễ, xin nhân huynh đừng trách tội.”

Hồ Mãn khắp khởi mừng thầm trong lòng, ngoài mặt lại tỏ vẻ như không có gì: “Công tử khách khí rồi.” Hắn đã sức cùng lực kiệt, chỉ e phải tu dưỡng hai ba ngày mới hồi phục lại được, nay trên thuyền ngoài một thiếu nữ yếu đuối lại còn một tên công tử bột thân mang trọng bệnh, đợi hắn ăn uống no say xong, chỉ vài ba chiêu là đã có thể dễ dàng khống chế bọn họ.

Nhan Đàm mang tới một chiếc nhuyễn điểm, mời khách ngồi xuống rồi mới đến trông chừng chiếc nồi đất đang bốc hơi nghi ngút trong một góc thuyền. Hồ Mãn ngồi trên nhuyễn điểm, ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ chiếc nồi đất, bụng càng thêm đói cồn cào, chỉ có thể cắn răng cố nhịn: “Hai vị sao lại dừng chân ở nơi hoang sơn dã địa thế này? Khu vực này không được an toàn, quanh đây sơn trại của bọn cướp cũng không phải ít, đây thật là quá mạo hiểm rồi, haizzz ...”

Vị công tử trẻ tuổi nọ ngồi thẳng người dậy, giọng điệu nho nhã: “Tại hạ thấy cảnh tuyết nơi này rất đẹp, liền thuê một chiếc thuyền nhỏ định trú lại trên sông vài ngày. Cướp bóc thì chưa từng gặp qua, nhưng cũng không thể phí hoài nhân huynh đã có lòng tốt nhắc nhở, hai người tại hạ qua hết đêm nay sẽ rời khỏi.”

Hồ Mãn liếc thấy chiếc trâm bạch ngọc của đối phương, thân trâm trong suốt không chút gợn tạp, quang trạch ôn nhuận. Vàng bạc châu báu qua tay không ít, hắn vừa nhìn đã biết cây trâm ngọc này giá trị không nhỏ. Một tên công tử bột xuất thân hào môn như vậy chạy tới nơi hoang vu vắng vẻ thưởng tuyết, chắc cũng là một tên thư sinh cổ lỗ sĩ, ra ngoài du ngoạn viết mấy bài thơ nho nhỏ, ngâm vài câu thi ca sến súa. Hắn trong bụng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ bội phục: “Cảnh tuyết thế này, có lẽ cũng chỉ những người nho nhã như công tử mới biết thưởng thức mà thôi. Chẳng hay công tử đại danh là gì, lần này thoát được hiểm nguy, trở về ta nhất định sẽ lập bài vị trường sinh (3) để tỏ lòng biết ơn đối với hai vị.”

Hắn vừa dứt lời thì nghe Nhan Đàm phì cười một tiếng, nhưng vừa thấy công tử nhà mình đưa mắt nhìn sang, nàng liền vội vàng thè lưỡi, giơ ngón trở lên trước môi, ba phần hoạt bát bảy phần lạnh lợi. Vị công tử trẻ tuổi kia quay đầu lại nhìn Hồ Mãn, điềm đạm lên tiếng: “Tại hạ Dư Mặc, chút chuyện nhỏ này, nhân huynh không cần ghi lòng.”

Hồ Mãn lẩm bẩm cái tên Dư Mặc vài bận, khẳng định trên giang hồ không có nhân vật nào mang cái tên này.

Ngoài kia, tịch dương đã bị khuếch thành một mảng màu loãng, sắc hoàng hôn mỗi lúc một đặc quánh lại, gió rét vù vù. Bên trong khoang thuyền, lò than lại đang bập bùng lửa đỏ, bầu không khí ấm áp như đang giữa độ xuân thì, thanh bình phẳng lặng, hoàn toàn không cảm nhận được sự lạnh lẽo bên ngoài.

Nhan Đàm nhắc lấy hai tấm vải thô, xếp lại thành hai miếng vừa tay cầm, bưng cái lò đất đang bốc hơi nghi ngút sang đặt trên chiếc bàn thấp. Mùi thơm nức mũi, chiếc nồi còn đang sôi sùng sục, nổi bọt trắng xóa.

Đó là một nồi canh cá ninh đã có phần già lửa, nước canh đục trắng, thịt cá cũng trắng muốt bóng bẩy, trông như những miếng mỡ đông.

Hồ Mãn không nhận được nuốt một ngụm nước bọt. Nhan Đàm bê bát đĩa tới, trước mặt một bát canh, bên trong có một miếng thịt cá, đặt ở trước mặt hắn: “Mời dùng.” Sau đó lại dùng chiếc muôi múc nửa bát canh, nửa quỳ nửa ngồi ở bên cạnh Dư Mặc, chậm chậm thổi đi lớp hơi nóng bên trên.

Hồ Mãn mới hai ba hớp đã chén sạch bát canh, cả xương cá cũng không thêm quăn, bộ dạng như rồng cuộn nhai sạch sẽ thịt cá. Thức ăn vào tới bụng, cuối cùng đã không phải ôm cái bao tử trống rỗng nữa, hân hân nguyện thử phù ra một hơi.

Dư Mặc thì ngược lại một miếng cũng nuốt không trôi. Nhan Đàm múc một muống canh cá, nhẩn nại thổi cho nguội rồi đưa đến trước miệng chàng. Canh còn chưa kịp nuốt xuống, một tràng ho sặc sụa thốc tháo tim gan đã kéo tới, làm văng hết nước canh ra ngoài. Nhan Đàm lộ rõ vẻ hốt hoảng, giơ tay vuốt nhẹ trên lưng công tử nhà mình, giọng điệu dịu dàng: “Công tử, nếu người vẫn chưa muốn ăn thì không nên miễn cưỡng. Đợi một lát khi nào người muốn ăn thì hãy gọi ta, ta sẽ hâm nóng lại.”

Dư Mặc gật gật đầu, không thốt một lời tựa vào nhuyển điểm.

Lại múc tiếp canh cho Hồ Mãn, nàng thấp giọng bảo: “Công tử nhà ta sức khỏe không được tốt lắm.”

Hồ Mãn đón lấy bát canh: “Thân thể từ từ điều dưỡng sẽ khỏe lại, riêng cái phúc khí này, người khác có cầu cũng không được.” Tròng mắt đảo một vòng, trong lòng hắn đã hạ chủ ý. Tên công tử bột này chắc chắn không giữ lại được rồi, riêng nàng thiếu nữ này, lạnh lợi khả ái, ân cần dịu dàng, lại còn khéo tay như vậy, bắt nàng về làm tiểu thiếp xem ra cũng không tồi.

Sau bữa cơm tối, Hồ Mãn đột nhiên bảo: “Ta ở chỗ hai vị đây ăn uống no say, lại không có gì báo đáp, chỉ bằng ở đây kể một câu chuyện, hai vị nghe thử xem thế nào.”

Nhan Đàm mỉm cười: “Được đó, ta thích nhất là nghe kể chuyện.” Dư Mặc quán chần tựa người trên nhuyển điểm, nửa lời không lọt kể rằng.

Câu chuyện Hồ Mãn sắp kể là một tin đồn được lưu truyền rất nhiều trong giang hồ dạo gần đây, cũng là chiêu cuối cùng hắn dùng để thăm dò đối phương, vì câu chuyện này, chỉ cần là người trong giang hồ thì tuyệt không thể chưa từng nghe qua.

Chú thích:

- (1) tiếng Ngô: tiếng địa phương được dùng ở những vùng Chiết Giang, Giang Tô, Thượng Hải, An Huy, Giang Tây, Phúc Kiến. Là ngôn ngữ không chính thức được nhiều người sử dụng nhất thế giới.
- (2) nhuyển điểm: chiếc đệm mềm để ngồi/ nằm tựa lên.
- (3) bài vị trường sinh: bài vị viết danh tính của người mình mang ơn lên, để cầu phúc thọ cho ân nhân.

2. Chương 2: Bát Canh Cá Và Cổ Quan Tài (p.2)

“Câu chuyện này xảy ra ở trấn Thanh Thạch. Một tiểu tử nhà nghèo, trong nhà có cha vừa mới qua đời, lại không có tiền mai táng, chỉ đành đem đến chôn bữa trong một bãi tha ma. Tên tiểu tử này còn có chút lòng hiếu thuận, cảm thấy nếu đem cha mình ném ở ngoài như vậy, hài cốt có thể bị lũ chó hoang gần đó gặm mất, thế là mang xẻng đến đào một cái hố chôn cha. Đào miết đào miết, một lúc sau, thình lình nghe ‘cạch’ một tiếng, trong lòng đất lộ ra một vật sáng chói. Nàng đoán xem đó là cái gì?” Hồ Mãn làm ra vẻ thần bí, thấy Nhan Đàm lắc lắc đầu bèn tiếp lời: “Đó là một chiếc chung bằng vàng, đã bị ép thành một miếng bẹp dí. Tên tiểu tử này nhảy vào hố đất, luồn tay xuống dưới đào bới, không lâu sau thì moi ra được mấy miếng ngọc bích đeo hình bướm bướm. Hắn tuy chưa từng thấy qua đồ vật đắt giá, nhưng mấy miếng ngọc này, đến kẻ vô tri cũng nhìn ra có thể đem đổi được không ít ngân lượng. Hắn ôm mấy miếng ngọc đó chạy về nhà, cả thi thể của cha mình cũng không thêm ngó ngang đến nữa. Tin hắn đào được ngọc bảo rất nhanh đã lan truyền khắp trấn, sau đó dần dần truyền ra cả những nơi khác. Không ít kẻ nghe được phong thanh (1) tìm đến nhà, định gặp tên tiểu tử kia hỏi chuyện, vừa đẩy cửa vào liền một phen thất kinh hú vía. Nàng đoán xem chuyện này là thế nào?”

Nhan Đàm vẫn là lắc đầu mà rằng: “Không đoán ra.”

Hồ Mãn đập tay lên bàn đánh rầm, chiếc bóng hắt ra từ ngọn đèn dầu cũng một phen giựt phắt: “Tên tiểu tử đó đã chết trong nhà của mình, hai mắt trợn lồi ra, sắc mặt thâm tím, trông giống đã bị chuyện gì đó làm cho rất kinh khiếp. Thi thể của hắn đã mục rữa, bên trên dồi bọ nhưng nhúc nhúc bò tới bò lui, trong tay còn nắm những món ngọc bảo đã đào được ở bãi tha ma nọ. Những kẻ tìm đến liền lấy mấy miếng ngọc bích trong tay hắn, nhưng không được mấy ngày sau thì đều chết cả, bộ dạng khi chết cũng giống hệt như vậy.”

Gương mặt Nhan Đàm để lộ vài phần hoảng sợ, cả Dư Mặc này giờ vẫn nửa nằm nửa ngồi cũng mở hờ đôi mắt đang khép.

“Đây cũng giống như là ôn dịch vậy, phàm cứ người nào chạm vào những miếng ngọc đó đều sẽ phải chết. Sau cùng ở trấn Thanh Thạch xuất hiện một đám người bản lĩnh rất lớn, bọn họ một mạch tìm được đến ngôi cổ mộ trong bãi tha ma kia, xông vào bên trong thì chỉ thấy ở giữa gian cổ mộ có bày một cỗ quan tài. Chiếc quan tài này rất dày, chất liệu gỗ cũng rất tốt, lại còn được dát vàng dát bạc. Chỉ cỗ quan tài thôi mà đã như vậy, giá trị của những vật bồi táng bên trong lại càng dễ tưởng tượng được rồi đấy. Đám người nọ bầy nắp quan tài lên, chỉ thấy nằm bên trong là một nữ tử mỹ mạo như hoa, lại còn là một người còn sống sờ sờ.” Hồ Mãn kể tới đây thì giọng cũng run run, “Nữ tử đó thành linh chồm phắt dậy, dùng mấy ngón tay đâm xuyên vào lồng ngực của kẻ dẫn đầu, móc ra một quả tim còn đỏ máu tươi. Người này hai mắt trợn ngược, nét mặt kinh hãi, còn chưa kịp phản kháng gì đã chết tại chỗ. Những kẻ còn lại lập tức xoay lưng bỏ chạy, đến khi trở về đếm lại thì phát hiện thiếu mất mấy người, nhưng từ đó về sau cũng không có gan lui tới bãi tha ma kia nữa.”

Nhan Đàm nghe đến kinh hãi, co người lùi về cạnh bên Dư Mặc. Dư Mặc vỗ nhẹ lên vai nàng, thấp giọng trấn an: “Lãng lãng càn khôn (2), thiên địa chính khí, thế gian lấy đâu ra yêu ma quỷ quái? Câu chuyện này cũng chỉ là truyền miệng, càng truyền thì càng thêm mắm dặm muối, chớ có tin vào.” Hai câu này đúng là toát ra thần thái thư sinh không sai đi đâu được.

Hồ Mãn chỉ cười, cũng không lên tiếng phản bác.

Qua một lúc sau, Nhan Đàm đột nhiên cất lời: “Ấy da, ta quên mất mang y phục đã giặt sạch bên ngoài vào hong cho khô rồi.” Nàng đứng dậy, vội vã bước ra đuôi thuyền. Hồ Mãn khi này chính là nhìn thấy nàng đang ở bên ngoài giặt quần áo mới tìm đến, trong lòng thầm cười nàng lơ đãng, lại cảm thấy nữ tử không thông minh sắc sảo thế mà lại đáng yêu. Riêng Dư Mặc chỉ nằm xuống lại, nhắm mắt bất động.

Hồ Mãn thấy thời cơ đã đến, rút chủy thủ (3) từ trong tay áo ra, chậm chậm tiến tới cạnh Dư Mặc.

Lò than trong một góc thuyền đang hồi cháy thịnh, ánh lửa đỏ rực rọi lên gương mặt của vị công tử trẻ tuổi đang nằm trên nệm điểm nhắm mắt dưỡng thần, càng tôn lên vẻ tuấn tú phi phàm. Hồ Mãn thành linh nhảy bổ sang, dùng tay bịt chặt miệng chàng, giờ cao chủy thủ trong tay. Chỉ thấy Dư Mặc khẽ động rèm mi, chậm rãi mở to đôi mắt.

Mặt trời buổi sớm trời lên từ phía đằng Đông, lớp tuyết mỏng bên rìa sông đã tan thành nước.

Trên mặt nước sông Lan Khê còn trôi nổi vài mảnh băng mỏng, con thuyền nhỏ đang xuôi dòng hướng về phương Bắc.

Một vị công tử trẻ tuổi gương mặt tuấn tú đứng ở đầu thuyền, hai tay chắp sau lưng, đầu ngẩng lên, mắt nhắm, khâm tỵ (4) lắt phất bay, núi non mây mù xung quanh đang không ngừng lùi lại phía sau. Hắn đột nhiên mở mắt, một đôi đồng tử màu đỏ hiện ra: “Người thu dọn xong xuôi hết chưa? Rất nhanh nữa thôi là đến bờ rồi.”

Bức rèm được vén lên, một nữ tử mặc y sam màu xanh lục nhạt bước ra, trên tay là một chiếc khay gỗ đựng không ít các đồ vật: “Xong rồi đây, người đừng có hối ta nữa.” Nàng cúi người, ném hết mở đồ vật đó xuống sông. Chiếc khay gỗ xuôi theo dòng nước trôi đi, thanh chủy thủ ‘bôm’ một tiếng chìm xuống, trên mặt nước chỉ còn nổi lênh bênh một bộ y phục lấm lem dơ dáy của nam nhân, còn có một chiếc nồi nung tử sa (5) đựng lá cây khô và bùn nhão.

“Tên đó xem chừng cũng đói rồi, cả bùn nhão lá cây khô cũng ăn được ngấu nghiến ngon lành đến vậy.” Khóe miệng nở một nụ cười, nàng ngược đầu nhìn vị công tử trẻ tuổi bên cạnh.

“Người biết rõ đó là thứ gì, còn dám mang qua đút cho ta, lá gan của người cũng ngày càng lớn rồi.” Hấn khép mắt lại, khi mắt lần nữa mở ra, đôi đồng tử đã biến thành màu đen sẫm như mực, “Ta thấy người lại không an phận nữa rồi nhỉ.” Lời này khi thốt ra còn đi kèm một nụ cười, giọng điệu cũng không được mấy phần giống như đang đe dọa.

Nhan Đàm mỉm cười: “Tên phàm nhân đó tâm thuật bất chính, cả người toát ra toàn mùi máu tanh, tinh phách bắn tóe như vậy người cũng dám ăn. Lá khô bần nhào so với thứ đó còn sạch sẽ chán.”

Dư Mặc hồi tưởng lại mùi vị của thứ đã ăn, gật gù đáp: “Quả là không được sạch sẽ gì mấy. Nhưng có còn hơn không, tinh phách quá thuần khiết ăn vào sẽ bị trời phạt, người còn muốn chê mạng mình quá dài?” Hấn nheo nheo mắt, ôm một bộ mặt hả hê: “Người cứ nghĩ mà xem, đây chính là mỗi ngày làm một việc tốt. Ủy khuất bản thân, tạo phúc thiên hạ, có gì là không thể nhận nhận?”

Nhan Đàm im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn là không nhận được phải lên tiếng: “Tên ngu tinh nhà người da mặt đúng thật là dày.”

Dư Mặc nhìn nàng giễu cợt: “Thế thì có gì là không tốt? Lại nói, sen và cá vốn dĩ chính là một đôi, ta nếu như mặt dày thì người cũng chẳng hơn gì.” Hấn giơ tay chỉ về trước, phía trước mặt là một dãy núi sừng sững, mây mù mông lung phủ kín, bên vách núi, những con đại bàng đầu trắng bay liệng vòng quanh, đỉnh núi cao nhất còn phủ một lớp tuyết trắng xóa: “Chúng ta về đến nhà rồi.”

Chú thích:

- (1) phong thanh: tin đồn.
- (2) lằng lằng càn khôn: đất trời sáng sủa, thiên hạ thái bình.
- (3) chủy thủ: dao găm.
- (4) khâm tỵ: chỉ chung phần vạt áo phía trước nơi hai mép áo xếp chồng lên nhau (y khâm) và ống tay áo (y tỵ).
- (5) tử sa: đất sét đỏ.

3. Chương 3: Cổ Quan Tài Và Cái Hố (p.1)

Khách Nạp Thập Nhĩ, còn gọi Da Lan sơn, trong cổ ngữ có nghĩa là hòn ngọc bích của chốn Mạc Bắc.

Bên ngoài Da Lan sơn là một khoảng đại mạc rộng lớn, quanh năm gió cát hung hãn trút giận, nhưng phía trong núi lại là một quang cảnh hoàn toàn khác biệt. Lúc này tuyết phủ trên núi hãy còn chưa tan, đám đại bàng con sau khi bị những ông bố đẩy xuống vách núi đều đang dốc sức vỗ cánh bay lên; mấy con sóc nhỏ ôm bộ lông tơ như nùi bông gòn thò đầu ra khỏi mấy hốc cây thông, đôi con người đen lầy lổ liên dòm ngó chung quanh không chớp mắt; những chú cọp con mồm mồm lăn tròn trên mặt đất phủ đầy tuyết, không lâu sau thì bị cọp mẹ tới gặm lấy tha về ổ.

Đường đường hòn ngọc của chốn Mạc Bắc, lại là sơn cốc (1) lọt thỏm giữa một dãy núi.

Dư Mặc giơ tay ấn lên cây cỏ thụ đồ sộ chắn ngang trước mặt, kinh ngạc thay, trên thân cây rắn chắc gỗ ghè xuất hiện một vết hằn rõ mồn một của bàn tay người. Rầm rầm mấy tiếng, tuyết đọng trên cây lác đác rơi xuống, ngay chính giữa thân cây xuất hiện một đường hành lang. Hấn phỉu phỉu tay áo, tự nhiên đi thẳng vào trong, Nhan Đàm ở phía sau cũng bước theo vào.

Hai người rẽ ngoặt mấy lần trong động cỏ thụ tối đen như mực, đột nhiên trước mắt truyền tới một luồng sáng, ánh mặt trời trong một thoáng chói lọi đến mức khiến họ không thể mở to hai mắt: Trần ngập không gian là muôn hoa như được tỉ mỉ thêu lên khung cảnh, cỏ xanh mướt mướt như nêm, nước hồ trong vắt, huân phong (2) ôn hòa khê sượt bên má, cái rét mướt đầu xuân bên ngoài sơn cốc dường như không có chút ảnh hưởng nào đến nơi này.

Read more...

Dư Mặc khẽ nheo đôi mắt: “Nhà mình vẫn cứ là nhất.”

Nhan Đàm dòm trái ngó phải, rất lấy làm lạ: “Bình thường vào giờ này, Đan Thục nhất định ở đây chờ chúng ta về kể chuyện cho nó nghe, sao hôm nay lại không thấy nhỉ?”

Khóe miệng Dư Mặc khẽ động, còn chưa kịp nói gì thì từ xa đột nhiên truyền tới tiếng rống rít thê lương, một vật thể tròn vo từ trên đỉnh núi lăn xuống, ba chân bốn cẳng bò tới trước mặt hai người, nước mắt nước mũi tèm lem: “Quan, quan tài! Bên đó có quan tài! Sơn chủ, hu hu hu, dễ sợ lắm ...” Đó là một hài đồng trên đầu còn mọc ra đôi tai, móng kéo theo cái đuôi, cả người đỏ rực, hình dạng khuôn mặt trông y như một quả táo, quần áo đang mặc là một cục bùi nhùi mắc bừa trên mình.

Dư Mặc nhú mày: “Tử Lân sơn chủ đâu?”

“Tử Lân sơn chủ hông thấy đâu hết trơn, trong phòng của sơn chủ còn có quan tài, hu hu hu ...”

Dư Mặc một tay túm mạnh lấy cổ áo nó xách lên, nhét vào trong tay Nhan Đàm: “Bảo tên tiểu quỷ này ngâm miệng ngay cho ta!”

Nhan Đàm cào cào đôi tai mềm mại trên đỉnh đầu nó, cất giọng nhỏ nhẹ dỗ dành: “Đan Thục ngoan, Đan Thục không khóc nè. Ta kể người nghe một bí mật lớn liên quan tới Tử Lân sơn chủ có chịu hông?”

Đan Thục động dậy vành tai, mặt vẫn còn đầm đìa nước mắt: “Bí mật gì?”

Nhan Đàm lắc lắc mấy ngón tay: “Người có biết chân thân của Tử Lân sơn chủ oai phong lẫm liệt là gì hay không?”

Lòng hiếu kì của Đan Thục quả nhiên đã bị khơi dậy, cái đuôi to bự sau lưng lắc tới lắc lui: “Là gì?”

Nhan Đàm nhoẻn miệng cười mỉm chi, vẫn nhỏ nhẹ tiếp lời: “Ta nói người biết rồi, người không được khóc nữa à nha. Đợi một lát Dư Mặc sơn chủ còn dẫn chúng ta đi xem cái quan tài kia, người mà còn khóc nữa thì người sẽ nổi giận, người mà nổi giận lên sẽ phạt người cả đời phải trông coi cỗ quan tài đó có biết chưa.”

Đan Thục rùng mình hai cái liên, vội vã xua tay: “Ta không khóc nữa, đảm bảo không khóc. Sơn chủ người tuyệt đối đừng bắt ta đi trông quan tài!”

Dư Mặc nhắm hai mắt lại, vẻ mặt ước chừng đã chịu hết nổi.

Nhan Đàm xoa đầu Đan Thục, thấp giọng thổ thề: “Nói nhỏ cho người biết, Tử Lân sơn chủ chân thân là một con rùa núi, chính là cái loại khi vùi mình vào đất hoàn toàn không nhìn ra đâu là rùa còn đâu là đất.”

“Phụt —” Đan Thục đang mếu máo cũng phải bật cười, hấp ta hấp tấp lấy tay bịt miệng, đôi mắt to tròn đảo tới đảo lui đến mấy vòng.

Dư Mặc khẽ thở dài một tiếng, trong lòng mặc niệm ba lần câu “Tử Lân ta thật rất lấy làm tiếc, không ngờ người đã để kẻ khác biết được tuyệt đại bí mật rung chuyển trời xanh của mình”, sau đó bảo: “Chúng ta qua chỗ Tử Lân xem thử.”

Bây ngay giữa gian phòng ngủ là một cỗ quan tài. Được làm bằng loại gỗ dương hảo hạng, chiếc quan tài này rất dày, gõ vào không nghe tiếng vang, bên trên còn bày một con trăn quan thú (3) đầu đại bàng mình sư tử được điêu khắc tinh xảo, đang hướng mặt về phía bọn họ.

Vài viên gạch lót sàn đã bị bẩy lên, để lộ lớp đất màu đen bên dưới.

Cỗ quan tài này có một nửa nằm vùi dưới lớp đất kia.

Đan Thục không ngừng lảng vảng sau lưng Nhan Đàm, cố thu người lại nhỏ nhất có thể. Đột nhiên cổ áo giật phắt một phát, nó đã bị xách tới đứng ở đầu hàng. Nhan Đàm vuốt vuốt cái đuôi to của nó khích lệ: “Đừng sợ, chẳng qua chỉ là một cỗ quan tài.”

Dư Mặc không thêm nói thêm lời nào, bước lên phía trước thận trọng nhìn quanh, từ giá vũ khí bên cạnh rút ra một thanh đoản đao (4). Hắn đặt mũi đao vào đường nối liền giữa nắp và thân quan, tay vừa hơi dùng lực một chút, liền có chút vụn gỗ dương rơi xuống.

Nhan Đàm ở cạnh đó cất lời: “Xem ra cỗ quan tài này mới ghép vào chưa được bao lâu, phần nắp và thân quan tài còn chưa dính lại với nhau. Không lẽ gần đây có xác ướp đến đây trú ngụ?” Đan Thục run rẩy cuộn tròn lại thành trái banh. Nhan Đàm lại chỉ vào con trăn quan thú đang nhả răng trũng mắt trên cỗ quan tài, chậm rãi nói từng chút một: “Trăn quan thú, rõ ràng là chuyên dùng để trấn áp ác quỷ, không biết trong quan tài là thứ gì nữa đây?” Đan Thục lại càng run rẩy tợn. Bất thành linh Nhan Đàm vỗ vai nó cái bộp: “Đúng rồi.” Cỗ hòm Đan Thục tắc nghẹn, miệng không kìm được nấc lên một tràng: “Chuyện gì?”

“Ta kể người nghe một câu chuyện này. Chuyện xảy ra ở trấn Thanh Thạch, một thằng bé con nhà nghèo, tuổi tác xấp xỉ người, trong nhà có người cha mới qua đời, không có tiền mai táng, chỉ có thể lúi tới bãi tha ma ...” Nhan Đàm đang hăm hở há to miệng thì thấy Đan Thục lẩn lên bò lét xông tới dưới chân Dư Mặc: “Từ nay ta không bao giờ nghe kể chuyện nữa đâu! Sơn chủ, người cũng đừng có mở cái quan tài ra, dễ sợ lắm, thấy ghê lắm!”

Dư Mặc thẳng tay xách bổng nó lên, tóe lửa quát: “Người là lang yêu mà lại còn đi sợ quỷ hay sao? Mặt mũi của Lang tộc đều bị người làm ất sạch cả rồi!”

Nhan Đàm lại tiếp tục kể chuyện: “Thằng bé con nhà nghèo tuổi tác xấp xỉ người đó chết ngay trong nhà mình, hai mắt lồi ra, mặt mũi thâm tím, thi thể bốc mùi hôi thối, thu hút ruồi nhặng dòm bọ từng đám tìm tới bu bò loạn xạ, gặm nhấm từa lưa, cả da lẫn xương của hắn đều bị gặm cho sạch sẽ ...”

Dư Mặc trừng mắt nhìn nàng: “Nhan Đàm!”

Nhan Đàm trề môi bất mãn: “Được rồi, lần sau mới kể tiếp vậy.”

Nghe xong mấy lời này, Đan Thục lại run rẩy cuộn mình thành trái banh, chỉ hận không thể dùng cái đuôi bọc kín cả người, bám theo phía sau sơn chủ nhà mình nửa bước không rời.

Dư Mặc vận lực trên tay, chỉ nghe ‘cách’ một tiếng, nắp quan tài đã bị đẩy mở. Hắn liếc mắt nhìn vào bên trong, thần sắc bất định, một chốc sau đột nhiên giật lại gấu áo từ trong tay Đan Thục, xoay người đi thẳng.

Nhan Đàm trong lòng hiếu kì, bèn bước lên trước hai bước, định đến gần xem thử.

Bất thành linh từ trong quan tài thò ra một đôi tay, dựng đứng giờ thẳng lên trời.

Chú thích:

(1) sơn cốc: thung lũng.

(2) huân phong: gió nhẹ và ấm thổi từ phương Nam hoặc hướng Đông Nam.

4. Chương 4: Cỗ Quan Tài Và Cái Hố (p.2)

Nhan Đàm giật bắn cả người, chân cũng không khỏi giật lùi về sau một bước. Đan Thục tay bịt chặt miệng, lại nhớ lúc này Nhan Đàm đã nói “Còn khóc nữa là sơn chủ sẽ phạt người cả đời phải trông coi quan tài”, nước mắt chỉ có thể xoay tròn vòng quanh trong hốc mắt.

Đột nhiên từ trong quan tài phát ra tiếng va đập đánh rầm, một cỗ xác ướp nhảy dựng lên, da thịt trên mặt đã mục rữa thê thảm, hai mắt lồi ra, mặt mũi tím tái, chính là giống y hệt những gì Nhan Đàm vừa tả khi nãy. Cỗ xác ướp đó cạ từng cạ giật nhảy từng bước một, trong miệng còn phát ra tiếng khục khặc khe khẽ, đang tiến gần về phía bọn họ.

Nhan Đàm liếc mắt hai cái, quay lại nắm lấy cổ áo của Đan Thục: “Ta kể người nghe một bí mật lớn của Tử Lân sơn chủ có chịu không? Bí mật liên quan đến chân thân của người là gì đó mà.”

Chỉ thấy cỗ xác ướp kia vội vàng xông tới, miệng la hoảng: “Ấy! Không được nói! Người mà dám nói ra, bốn tọa sẽ —”

“Tử Lân sơn chủ?!” Cái miệng của Đan Thục mở to hết cỡ, dường như có thể nhét được vào một quả trứng gà.

Một đạo quang rực rỡ lóe lên, cổ xác ướp lập tức biến thành hình dáng của Tử Lân sơn chủ. Một thân trường sam màu xanh sẫm, mái tóc đen dài đến lưng eo, mi mục bảy phần tuần nguyệt. Nhan Đàm cúi người thi lễ, mỉm cười cất lời: “Sơn chủ, người đây là cố ý dọa chúng tại hạ rồi.”

Tử Lân chấp hai tay sau lưng, hừm lạnh một tiếng: “Bổn tọa đang yên đang lành nằm ngủ trong đó, các người vô cớ tìm tới quấy nhiễu, không thẳng tay trừng trị các người là ta đã tử tế lắm rồi.”

Đan Thục dí sát miệng vào tai Nhan Đàm: “Vì sao sơn chủ người lại thích ngủ trong quan tài, lại còn chôn mình xuống đất?”

Nhan Đàm nén cười: “Người nói xem chân thân của người là con gì?”

Đan Thục “ohhh” một tiếng dài. Trước đây nhìn sơn chủ luôn cảm thấy uy phong凛冽, khí chất ngời ngời, ở trước mặt người cũng không dám dông dài nhiều lời, nhưng giờ sau khi biết được sự thật về chân thân của người, sức trấn áp tự nhiên cũng giảm đi đáng kể, Đan Thục nhin không khỏi cảm thấy mắc cười. “Bộ y sam màu xanh sẫm mà sơn chủ đang mặc đó, không phải nhìn rất giống thứ rêu xanh thường đóng ở trên mai rùa hay sao?” Đôi mắt to đảo hết một vòng, sau đó miệng liền phun ra câu này.

Nhan Đàm đực nghệt mặt ra, không cảm thấy có tí buồn cười nào.

Tử Lân tai mắt vô cùng nhạy bén, nghe rõ mồn một cả “mai rùa” lẫn “rêu xanh”, sắc mặt dần sa sầm xuống. Không cần hấn lên tiếng, Nhan Đàm đã lập tức túm lấy Đan Thục tìm đường thoái lui.

Dư Mặc đang đứng ngoài cửa, thỉnh linh trước mắt xẹt qua một mớ màu mè hỗn tạp, chỉ thấy Nhan Đàm vút luôn Đan Thục qua một bên, chạy thẳng ra nấp sau lưng mình. Tiếp theo đó là gương mặt nộ khí xung thiên của Tử Lân: “Dư Mặc người tránh ra, hôm nay ta phải làm thịt cái tên sói con này, còn có ả liên hoa tinh vô lại kia nữa!”

Dư Mặc nhướn miệng cười khở: “Trước hãy nguôi giận cái đã. Từ từ nói xem, hai người bọn họ rốt cuộc đã gây ra chuyện gì?”

Đan Thục còn đang lẩn lè bò toài dưới đất, nước mắt nước mũi tèm lem.

Nhan Đàm trốn ở sau lưng Dư Mặc, nhón chân lên nói nhỏ vào tai hắn: “Là vì hồi nãy Đan Thục nó nói, Tử Lân mặc chiếc trường bào màu xanh sẫm này, nhìn rất giống rêu xanh bít kín ở trên mai rùa.”

Dư Mặc ho khê một tiếng, giữ lấy Tử Lân hãy còn đang tức giận đùng đùng: “Việc này để sau hẵng nói. Người của Hồ tộc đang đứng chờ ở bên ngoài cốc, chúng ta đi xem thế nào trước đã, đừng để bọn họ phải đợi quá lâu.”

Tử Lân đưa tay sửa lại y phục, chậm rãi nén cơn giận xuống: “Chính sự gấp rút, lát nữa quay về mới xử lý hai người các người.” Hấn quét mắt qua cả hai một lượt, ánh nhìn sắc bén như dao: “Nếu như để ta nghe được nửa lời đồn đãi, hai người ở đó mà chờ hờn phi phách tán.” Dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Dư Mặc bắn một tia nhìn xeo xéo về phía Nhan Đàm, giơ tay véo lên chóp mũi nàng: “Lại mắc nợ ta rồi nhé. Món nợ này người định dùng cái gì trả đây? Nói trước, ta không nhận những thứ không đáng tiền.”

Đàn sáo liễu nhiễu quanh tai, bội hoàn lách cách, vũ cơ (1) thướt tha nhảy múa, xiêm y nhিপ nhàng lất phất tung bay.

Tử Lân ngồi gập hai chân về một phía sau chiếc bàn thấp, không nói không rằng im lặng đánh giá nữ tử Hồ tộc ngồi ở phía dưới. Hồ tộc là một chủng tộc ngạo mạn, lại thích tỏ ra ưu nhã. Lúc bấy giờ, hết thấy các chủng tộc khác trong cả Da Lan Sơn đều đã quy phục bọn họ, chỉ riêng Hồ tộc là dám đứng ra tuyên bố, cứ cho là có phải diệt tộc, cũng tuyệt không cam thân phục kẻ khác. Hấn vốn không có dã tâm gì, đối với lời tuyên thệ này cũng chỉ nửa đùa nửa thật mà phun ra một câu “Hảo cốt cách”.

Nữ tử Hồ tộc đang ngồi ngay ngắn dưới kia vận một thân bạch y trắng toát, mình còn khoác chiếc áo choàng buộc dây, dùng sa lụa (2) che chắn dung mạo. Nàng ta đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào bát đĩa rau thịt bày ra trước mặt, toàn thân không một mảy may cử động, đối với những gì xảy ra chung quanh dường như hoàn toàn không buồn nhìn hay nghe thấy.

Tử Lân vốn dĩ định đợi nàng ta chủ động nói rõ lý do viếng thăm, kết quả là đã một canh giờ trôi qua, nàng ta ngay cả dáng ngồi cũng không thay đổi. Hắn sốt ruột quay sang Dư Mặc, nhìn thấy trên đầu gối đối phương là một chú hổ con mình phủ đầy lông tơ đang nằm toài ra. Tiểu hổ ngược đầu, miệng há to để lộ cặp răng nanh mới mọc, móng vuốt bầu chặt vào ống tay áo của Dư Mặc. Dư Mặc gơ tay vuốt nhẹ lên đầu hổ ta, lại nhắc một chiếc đĩa chằm vào ly rượu, đưa tới trước mặt nó. Tiểu hổ thè lưỡi ra liếm cái, chép chép miệng, lắc lắc mõ lông tơ trên lưng, măn nguyện nằm lại vào chỗ cũ trên gối hắn.

Dư Mặc ngẩng đầu nhìn thấy vẻ nóng ruột trên mặt Tử Lân, hơi nhếch mép cười rồi thông thả cất lời: “Khách quý đến thăm, chẳng hay hai người chúng ta có điều chi có thể phụng sự?”

Tiếng đàn sáo thỉnh linh ngưng bật, vũ cơ đang nhảy múa lập tức thoái lui sang một bên.

Nữ tử Hồ tộc nọ đứng thẳng người dậy, hành lễ theo đúng bài bản quy củ, dáng điệu yêu kiều duyên dáng: “Thần thiếp tên gọi Lâm Lăng, là nhi nữ của tộc trưởng.” Nàng ta ngấp ngừng một thoáng, rồi lại tiếp lời với giọng điệu kiên định: “Lâm Lăng lần này đến, quả là có việc muốn thỉnh cầu hai vị tương trợ. Hồ tộc chúng thiếp cũng không phải loại người tri ân bất báo, Lâm Lăng xin nguyện hiến tằm thân mình cho sơn chủ đại nhân.” Nàng ta khẽ ngẩng đầu, một đôi nhãn tình thập phần diễm lệ lộ ra bên ngoài mảnh sa lụa.

Tử Lân gồ nhẹ ngón tay lên mặt bàn: “Chẳng hay là có việc gì?”

Lâm Lăng cúi đầu, lấy từ trong áo choàng ra một quả mao cầu trắng tinh như tuyết bụm trong lòng bàn tay. Quả mao cầu này đột nhiên rung mình một cái, từ từ ngẩng đầu lên, cặp mắt lấp lánh như hai viên đá vỏ chai (3), lông tơ trên trán rũ xuống, có chút che khuất hai mắt. Nó tò mò đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi lại co mình cuộn thành một cục tròn vo. Mắt của Tử Lân vô cùng tinh tường, vừa nhìn đã thấy rõ ràng quả mao cầu đó chính là một con Tam Vỹ Tuyết Hồ (4).

“Đây là đệ đệ của thần thiếp, là loài Tam Vỹ cao quý nhất của bốn tộc. Nó tuổi hầy còn nhỏ, có lần lén trốn ra ngoài dạo chơi, khi trở về chân đã bị hạ chú độc, người trong tộc đều không cách nào loại trừ. Nếu hai vị sơn chủ có thể phá giải được chú độc này, Lâm Lăng xin nguyện cả đời đi theo hầu hạ.”

Tam Vỹ Tuyết Hồ là dòng dõi cực kỳ cao quý, sau này nhất định sẽ kế thừa ngôi vị tộc trưởng. Việc này, đối với hai phía mà nói đều là chuyện tốt.

Dư Mặc bế tiểu hổ trên gối đặt sang một bên, cất giọng nhàn nhạt hỏi: “Lâm Lăng cô nương hẳn là còn có yêu cầu khác nữa? Nêu ra lúc này, cũng tránh được về sau phát sinh mâu thuẫn không thể nhìn mặt đối phương.”

Lâm Lăng ngẩng đầu, dùng đôi đồng tử vừa diễm lệ lại kiều mị nhìn Dư Mặc: “Lâm Lăng chỉ có một thỉnh cầu. Hồ tộc chúng thiếp có tập quán chung thủy với bạn đời, nên cũng hy vọng sơn chủ có thể chiếu theo tập tục của bốn tộc mà làm.”

Khóe miệng Dư Mặc hàm chứa nét cười: “Nàng cứ không sợ chúng ta đã thê thiếp đầy nhà hay sao?”

Nàng ta dường như nở một nụ cười, giọng nói lãnh khốc tựa băng sương: “Thế cũng không phương hại (5) gì. Chỉ cần sơn chủ mang bọn họ tắt thủy giết sạch, không phải liên chỉ còn mỗi mình thiếp hay sao?”

Chú thích:

(1) liễu nhiên: ngân vang không dứt; bội hoàn: miếng ngọc đeo thành hình vòng tròn như chiếc nhẫn, buộc vào dây đeo ở thắt lưng làm vật trang trí; vũ cơ: nữ vũ công.

(2) sa lụa: nguyên văn “diện sa”, nghĩa là tấm voan che mặt.

(3) đá vỏ chai: còn gọi là hắc diệu thạch, các bạn có thể google “obsidian” để biết thêm thông tin chi tiết (cá nhân mình thấy nó trông khá giống miếng... sương sáo ^^,).

(4) Tam Vỹ Tuyết Hồ: loài cáo lông trắng như tuyết và có ba đuôi.

(5) phương hại: tổn hại hay cản trở.

(3) trấn quan thú: tượng con thú được tin là để coi giữ quan tài.

(4) đoản đao: con dao ngắn.

5. Chương 5: Ván Cá Cược Và Tiểu Hồ Ly (p.1)

Trên mảnh sân nhỏ, lò trầm hương tỏa làn khói xanh nghi ngút uốn lượn, trôi dạt giữa không trung là nhàn nhạt hương sen thanh khiết.

“... Hồ tộc chúng thiếp cũng không phải loại người tri ân bất báo, Lâm Lăng xin nguyện hiến tằm thân mình cho sơn chủ đại nhân.” Bách Linh một tay hươu đưa, nâng giọng uốn éo bắt chước cách nói chuyện của hồ nữ Lâm Lăng, từ âm điệu đến khẩu khí đều mô phỏng chính xác sống động đến từng chi tiết, “Hồ tộc chúng thiếp có tập quán chung thủy với bạn đời, nên cũng hy vọng sơn chủ có thể chiều theo tập tục của bốn tộc mà làm.” Nói tới đây, nàng ta dừng lại một chút, đưa mắt nhìn sang Dư Mặc.

Dư Mặc mỉm cười tiếp lời: “Nàng cứ không sợ chúng ta đã thê thiếp đầy nhà hay sao?”

“Thế cũng không phương hại gì. Chỉ cần sơn chủ mang bọn họ tắt thở giết sạch, không phải liên chỉ còn mỗi mình thiếp hay sao?” Bách Linh nói xong liền đập bàn một phát đánh rầm, giận dữ quát: “Không phải chỉ là Hồ tộc hay sao? Có cái gì ghê gớm kia chứ? Lại còn dám tới đây cuồng ngôn khoác lác!”

“Nói đến việc này, người của Hồ tộc bẩm sinh đều thấp phần mỹ mạo, tính cách lại cao ngạo, chuyện này cũng khó mà tránh được. Lại nói đây cũng là việc của sơn chủ, người chỉ chớ loạn cả lên làm gì?” Nguyên Đan hiền như từ mẫu vỗ vỗ Đan Thực ở một bên mí mắt đang đấu tranh dữ dội, “Buồn ngủ thì ra ngoài mà ngủ, đừng có ngủ gà ngủ gật ở đây.”

Bách Linh lại càng phẫn nộ, chỉ thẳng vào mũi tộc trưởng Lang tộc: “Thối xấu chung của nam nhân! Trắng hoa, bạc nhục, thích tự rước nhục vào thân!”

Nguyên Đan vẫn tiếp tục vừa vỗ vừa gọi Đan Thực lúc này đang chảy nước miếng một cách sung sướng: “Dậy, dậy mau.”

Chỉ nghe Tử Lân hừm nhẹ một tiếng, Bách Linh đã lập tức bỏ tay xuống, Nguyên Đan cũng thu tay về, Đan Thực quệt quệt nước miếng, dòm ngó tứ phía: “Sao rồi sao rồi?” Chỉ có Nhan Đàm là vẫn đang cúi đầu đối phó với mấy con tôm luộc trong đĩa, hoàn toàn rời xa thế tục.

Bách Linh cầm lòng khôngặng thủ thi: “Nhan Đàm, người đến nói giúp một câu đi, sơn chủ nhất định sẽ nghe đó.”

Nhan Đàm lấy khăn lau sạch hai tay. Dời đến trước bàn của Dư Mặc, nàng cất tiếng gọi lay động tâm can: “Chúa công!”

Tử Lân ‘phụt’ cái phun hết cả miệng thanh tửu (1) ra ngoài, vội vã vớ chiếc khăn tay chùi mép.

Dư Mặc nhẹ nhàng nắm lấy mấy ngón tay của Nhan Đàm, nụ cười trên môi nhìn nàng đáp lời: “Liên khanh.”

“Chúa công, thần thiếp không dám thỉnh cầu điều chi, chỉ nguyện có thể vĩnh viễn ở bên hầu hạ người. Nhưng vị Hồ tộc nương nương kia mỹ mạo so với chúng thiếp kiều diễm gấp cả trăm lần, thần thiếp tự thấy vô cùng hổ thẹn. Chỉ cần chúa công vui lòng, thần thiếp nguyện uống rượu độc tự mình kết liễu, tuyệt sẽ không khiến chúa công phải khó xử.”

Dư Mặc chậm rãi dùng lòng bàn tay phủ lên tay nàng, thông thả đáp: “Nàng đã thấu hiểu nhân tâm như vậy, ta đây sao lại có thể phụ nàng?”

Nhan Đàm phì cười, quay đầu nhìn Bách Linh: “Sơn chủ đã nói rồi đó, người tuyệt đối sẽ không vì Hồ tộc mà sát hại chúng ta đâu.”

Bách Linh thầm nghĩ: “Người cứ không thể đành hoàng mà nói hay sao, hại sơn chủ phải phối hợp diễn tuồng cùng người. Sơn chủ cũng thật dè dặt quá đi...”

Đột nhiên Tử Lân hằm hằm nhả ra một câu: “Nhan Đàm, người đã có năng lực như vậy, hẳn là cũng có biện pháp thu phục bọn người Hồ tộc kia chứ?”

Bọn họ cũng đã tuyên bố rành rành ra đấy rồi còn gì, thà diệt tộc cũng không chịu thần phục, nàng thì có thể có biện pháp gì cơ chứ?

“Tử Lân, người thế này là đang làm khó người ta rồi.” Dư Mặc cười cười nhìn Nhan Đàm, “Thực ra hồ nữ Lâm Lăng kia là tự mình mạo hơn người, ta lại cảm thấy người cũng không hề thua kém nàng ta. Chỉ là Hồ tộc kiêu hãnh ngạo mạn không chịu thừa nhận mà thôi, không bằng người hãy nghĩ cách khiến nàng ta phải tự thú nhận?”

Nhan Đàm nhìn hắn, nhấn mạnh từng chữ một: “Ta vì sao phải làm thứ chuyện nhảm nhí vô vị này?”

Dư Mặc một tay chống cằm, ung dung đáp: “Những lời Liên Khanh vừa nói khi nãy, lẽ nào đã quên sạch rồi sao?”

Tử Lân không khỏi nghĩ thầm, ả liên hoa tinh vô lại này cuối cùng cũng đã sa chân vào hố.

Nhan Đàm nghĩ ngợi đôi hồi, cuối cùng thở dài lên tiếng: “Chúa công cũng đã nói thế, thần thiếp chỉ còn có thể phụng mệnh mà làm, quyết sẽ không phụ hậu ái (2) của người.”

Nhìn tiểu hồ ly đau đớn ôm chân lẫn lộn trên bàn, Lâm Lăng thở dài, xoa xoa đầu nó: “Tử Viêm, cố chịu đựng thêm một lúc, bọn họ rất nhanh sẽ chữa khỏi cho đệ. Nếu cả bọn họ cũng không có cách, ta sẽ dẫn đệ đi tìm Thần Tiêu Cung Chủ, người nhất định sẽ phá giải được chú độc trên người đệ.”

Chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ, rồi cửa phòng kéo kẹt mở ra, một thiếu nữ thân vận lục y bước vào, trên tay bưng một đĩa hoa quả, chính là Nhan Đàm không sai.

Lâm Lăng đầu cũng không buồn ngước lên, chỉ mãi chú tâm dỗ dành tiểu hồ ly.

Chỉ nghe tiếng bước chân tiến sát đến gần, thiếu nữ nọ vươn tay sang chạm nhẹ lên chân tiểu hồ ly, từ vết chú độc bị cháy đen bốc lên một tầng khí trắng, tiểu hồ ly đang đau đến lẫn lộn đã lập tức yên tĩnh trở lại.

Lâm Lăng ngạc nhiên nhìn nàng, mãi một lúc sau mới mở miệng: “Người có thể chữa khỏi cho nó không?”

Nhan Đàm lắc đầu, miệng cười áy náy: “Ta không làm được.”

Lâm Lăng ngồi yên tại chỗ không cử động, trong mắt là vẻ thất vọng thấy rõ: “Phải, người không làm được, nhưng sơn chủ của các người thì có thể.”

Nhan Đàm sụp mi mắt xuống, vẻ mặt chân thành: “Đáng sao? Nàng vì Hồ tộc chịu hy sinh lớn như vậy, bọn họ chưa chắc đã cảm kích nàng.” Nói rồi ngước mắt nhìn vào đối phương: “Trên thế gian này, hoàn toàn không phải chỉ có sơn chủ đại nhân mới có thể phá giải chú độc, nàng vẫn là đi tìm người khác thì hơn.”

Lâm Lăng nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng, dường như nhận ra được điều gì đó: “Người muốn ta rời khỏi đây? Người là thần thiếp của sơn chủ?”

“Ta là hoa tinh, ban đầu khi mới đến đây, đúng là từng mang danh phận thần thiếp.” Nhan Đàm nhoẻn miệng mỉm cười, “Ta cũng không tiện làm phiền Lâm Lăng cô nương nữa.” Vừa dứt lời liền không chần chừ xoay người rời khỏi, chân vừa đến cửa, đột nhiên nàng nghe thấy giọng nói của Lâm Lăng từ phía sau vọng đến: “Dung mạo người thế này, lẽ nào sơn chủ còn không đối tốt với người?”

Nhan Đàm dừng bước, chỉ đáp đơn giản một câu: “Cô nương bảo trọng.”

“Đợi đã!” Lâm Lăng đứng dậy túm lấy nàng, đóng cửa phòng lại, “Người không phải sợ, có sao thì cứ nói vậy, ta sẽ không để người bị kẻ khác ức hiếp đâu.”

Nhan Đàm trong lòng đã thầm đắc ý, ngoài mặt lại không mấy may mắn lộ. Nàng thận trọng lựa lời giải bày: “Ban đầu ta là bị bức công nạp tới đây, cái gì cũng không hiểu. Lúc bấy giờ, Dư Mặc sơn chủ bảo người chỉ chọn kẻ xinh đẹp nhất. Ta vốn không phải tự nguyện, nhưng đã đến bước đường này, để có thể tiếp tục sinh tồn, trước nhất phải khiến cho sơn chủ để mắt đến mình. Hoa tinh chúng ta khi hóa thành người dung mạo đều không đến nỗi tồi, thế nên ta đã bám với sơn chủ, rằng ta so với những kẻ khác đều vượt trội hơn hẳn, tu vi cũng cao thâm hơn. Sơn chủ rất hài lòng đã thu nạp ta. Thế nhưng, về sau ta mới hiểu được, mình đã phạm phải sai lầm vô cùng nghiêm trọng...”

“Sơn chủ năm ấy từng bị một nữ yêu sắc đẹp tuyệt trần lừa mất một khối dị nhân, khối dị nhân này được xếp vào hàng thiên địa chí bảo (3), đến nay vẫn còn chưa đoạt lại được. Thế nên ta mới...” Nhan Đàm một thoáng ngập ngừng, rồi đột nhiên nhấc tay gỡ chiếc thắt lưng trên người. Lâm Lăng kinh ngạc: “Người đây là đang làm gì —” Lời còn chưa thốt ra hết thì đã thành linh im bất. Nhan Đàm xoay lưng về phía nàng ta, một tấm lưng trần tuyệt đẹp, da thịt trắng ngần tựa làn gấm sứ, dường như tỏa ra một luồng quanh trạch lấp lánh. Thế nhưng, trải khắp bên trên là những lần sẹo cháy sém đã lâu ngày, vết nào vết nấy trùng vào sâu hoắm, có thể thấy được vết thương lúc đầu nghiêm trọng đến độ nào.

“Nói có sách, mách có chứng, bây giờ thì nàng đã tin rồi chứ?” Nhan Đàm cúi đầu thất lại đai áo, “Cũng may ta vốn thông thạo thuật trị thương, cũng xem như bảo toàn được tính mạng.”

Từ đôi mắt đẹp lộ ra khỏi tấm sa lụa của Lâm Lăng đột nhiên rơi xuống một chuỗi lệ châu, nàng xoay đầu lại nhìn tiểu hồ ly, thân người run run: “Ta phải nên làm sao đây? Trên thế gian này sao lại có tên súc sinh mặt người dạ thú như vậy?”

Nhan Đàm nhỏ giọng khuyên giải: “Lâm Lăng cô nương, ngày mai nàng ngàn vạn lần nhớ phải cẩn trọng. Ta đã nói hết những gì cần nói, cũng phải đi rồi.” Nói rồi nàng đóng cửa, bước chân nhẹ như cơn gió hờ hờ rời khỏi. Tên súc sinh mặt người dạ thú, chữ quá là hay đi! Nàng nhoẻn miệng nở một nụ cười, chạy một mạch đến nơi ở dành cho sơn chủ.

Chú thích:

- (1) thanh tửu: rượu được ủ kĩ với độ cồn cao, sánh mịn và có vị ngọt dịu (còn thường được gọi mỹ tửu).
- (2) hậu ái: sự yêu thương và quan tâm sâu nặng :’).
- (3) thiên địa chí bảo: bảo vật quý hiếm bậc nhất trong trời đất.

6. Chương 6: Ván Cá Cược Và Tiểu Hồ Ly (p.2)

Dư Mặc đang đứng trước ao sen ngoài đình viện rải ngư lương, thu hút cả một bầy cá tới chen lấn tranh giành lẫn nhau.

Nhan Đàm từ xa xáp tới: “Dư Mặc Dư Mặc.”

Dư Mặc liếc xéo nàng một cái: “Chuyện gì?”

Nàng hốt một nắm ngư lương từ trong chiếc vại đất trên tay Dư Mặc, thông thả rải xuống ao: “Người giúp ta một việc có được không?” Dư Mặc đẩy tay nàng ra: “Đừng có cho tui nó ăn đến bội thực. Việc gì?”

“Ta cần gạo nếp, chu sa (1) và dạ minh sa, cần ngay tối nay.”

Dư Mặc quay sang nhìn nàng, nét mặt nghiêm nghị: “Hai thứ đầu không thành vấn đề, dạ minh sa người tự đi tìm biên bức tinh mà lấy. Dù gì cũng là phân dơi, người cứ lấy tự nhiên, muốn bao nhiêu cũng có.”

Nhan Đàm lại hốt một nắm lớn ngư lương từ trong chiếc vại đất, tạo tư thế hùng dũng chuẩn bị ném xuống ao: “Người mà không hứa với ta, ta sẽ khiến đám đồng loại của người chết vì bội thực.”

Dư Mặc đành mặt: “Nhan Đàm!”

“Có!”

“Khó trách Tử Lân muốn đem người đi lột da sống, ta bây giờ cũng muốn chết được.” Hắn nhắc nhắc chiếc vại đất trong tay như đang ước chừng cân nặng, “Bỏ hết cái mớ trong tay người vào lại đây, mấy thứ kia nội trong tối nay sẽ cho người giao đến chỗ người.”

Nhan Đàm theo lời bỏ lại mớ ngư lương vào trong vại, nhoẻn miệng cười mỉa chi: “Vẫn là người tốt bụng nhất đó. Tử Lân hắn cứ dữ hằm hằm, một chút nhân tình cũng không có lặn lưng.”

Dư Mặc không nhịn được cười nhìn nàng đi xa dần, chỉ nghe phía sau có tiếng ho khẽ, Tử Lân chấp tay sau lưng bước tới cạnh hắn: “Nhan Đàm cần những thứ đó, xem ra là để giúp Tam Vỹ Tuyệt Hồ giải chú độc.”

Dư Mặc quay đầu lại: “Xem ra là vậy.” Hắn đan mười ngón tay vào nhau, tựa mình bên thành lan can cạnh ao sen: “Dù gì chúng ta cũng không có ý định đối với Hồ tộc thế nào, cứ xem như là giúp không bọn họ một lần, bọn họ ghi lòng tạc dạ cũng tốt, mà không thì cũng chẳng sao. Chỉ là nhất định phải một nhất đâm vào ngao khí của bọn họ, thứ lời lẽ này mà cũng mở miệng nói ra cho được, đúng là hỗn trưởng (2).”

“Thật ra vừa nãy người nói những lời đó, chỉ là muốn nàng ta đi xem thử hai tỉ đệ Hồ tộc kia. Lẽ nào người đã biết rõ sau khi gặp mặt nàng ta nhất định sẽ ra tay tương trợ?”

“Chuyện này,” hắn nở một nụ cười ý vị thâm trường, “quen biết lâu ngày, ít nhiều cũng đoán được thôi.”

Lâm Lăng quỳ trên tuyết điểm, đầu cúi thấp không dám nhìn về trước. Có tiếng bước chân khê vang lên, trước mắt xuất hiện một tà áo màu xanh nhạt bằng lụa thêu Tô Châu tinh xảo, rồi những ngón tay lạnh lạnh chậm rãi nâng cằm nàng lên. Dư Mặc mỉm cười cất lời: “Nàng hãy còn mang sa lụa? Giờ cũng đến lúc nên gỡ xuống rồi, ta chỉ yêu thích mỹ nhân dung mạo xinh đẹp, không đủ mỹ mạo, ta quyết không cần.”

Lâm Lăng toát mồ hôi lạnh ướt hết cả lưng, quỳ gối nhích ra phía sau mấy bước, miệng rồi rít đáp: “Không không, thiếp dung mạo không đủ xinh đẹp, e sẽ làm ô uế đôi mắt của sơn chủ người!”

Dư Mặc sấn tới hai bước: “Nghe bảo nữ tử Hồ tộc đều là tuyệt sắc giai nhân.”

Lâm Lăng nhớ lại thảm trạng của Nhan Đàm mình vừa chứng kiến hôm qua, lắc đầu lia lịa: “Không, cũng không hẳn như vậy đâu!” Nói rồi thuận tay chỉ vào nữ tử tay bê chiếc khay đang chậm chậm bước tới: “Sơn chủ đại nhân, dung mạo của thiếp còn chưa bì được nàng ta!”

Nhìn theo hướng tay chỉ của Lâm Lăng, Nhan Đàm đang đứng ở một bên, cúi người thi lễ: “Sơn chủ.”

Dư Mặc nhếch mép cười khẩy: “Người quả không tồi.”

Nhan Đàm đến là khiêm tốn: “Nào có nào có, sơn chủ người thật quá khen, thiếp đây hãy còn kém xa.”

Lâm Lăng tròn tròn hai mắt, hết liếc người này lại nhìn kẻ kia, trong đầu đoán nhận ra ngay nhất định có chỗ không đúng. Ánh mắt sắc như lưỡi dao hướng thẳng vào Nhan Đàm: “Người gạt ta.” Nàng ta bất thành linh giật phảng sa lụa, để lộ dung nhan tuyệt mỹ bên dưới: “Không ngờ người lại cả gan dám gạt ta, nói người không phải thê thiếp của sơn chủ, còn nói người là bị người ta mang đến cống nạp!”

Dư Mặc gật gật đầu: “Quả thực là như vậy.”

“Người còn nói là mình chủ động bảo với sơn chủ, rằng người so với những người còn lại đều vượt trội hơn, tu vi cũng cao thâm hơn, sơn chủ vì thế mới thu nạp người!”

“Đây cũng là sự thật không sai, thời điểm đó khi Nhan Đàm vừa tới Da Lan Sơn, vốn dĩ chính là có ôm mưu đồ.”

Lâm Lăng tức đến phát run: “Vậy, vậy còn, nàng ta còn nói, những thương tích trên lưng nàng ta đều là do người xuống tay!”

Nhan Đàm không nhịn được chen vào: “Ta lúc đó chỉ cho nàng xem vết thương trên lưng, không hề có câu nào nói rằng là do sơn chủ xuống tay.”

“Nhưng, nhưng người nói trước đây có một nữ yêu lấy mất dị nhân của sơn chủ, thế nên người mới thống hận tất cả nữ tử có dung mạo xinh đẹp, còn muốn hành hạ tra tấn bọn họ...” Càng nói âm giọng của nàng ta càng hạ thấp dần, tuy Dư Mặc vẫn là nghe thấy được, nhưng cũng không buồn để tâm là mấy.

Nhan Đàm thở dài một hơi, nét mặt chân thành tỏ vẻ rất lấy làm tiếc: “Sự cố liên quan đến dị nhân đó cũng là người thật việc thật trăm phần trăm, chỉ là ta không hề nhắc đến bất kì mối liên hệ nào giữa chuyện đó và việc ta bị thương, là tự nàng khẳng định muốn liên kết chúng lại với nhau đó thôi.”

Lâm Lăng run bần bật hết nửa ngày, sắc mặt chuyển xanh, mím chặt môi không nói một lời.

Dư Mặc nhìn nàng với vẻ cảm thông sâu sắc, xoay người ném một cái liếc mắt về phía Nhan Đàm, xong phát tay áo bước mấy bậc thang lên thẳng tọa đài, ngồi xuống bên cạnh Tử Lân.

Từ trong áo choàng của Lâm Lăng chui ra một cái đầu đầy lông, đôi mắt như đá vỏ chai của tiểu hồ ly chớp chớp nhìn ra xung quanh. Nhan Đàm đột nhiên vươn tay ra túm lấy nó.

Tiểu hồ ly vừa rời tỉ tỉ liền khóc rít lên âm ỉ, không ngừng quấy đạp cố thoát ra.

Lâm Lãng thẳng thốt: “Người định làm gì?!”

Nhan Đàm đặt khay đao cụ xuống đất: “Giải chú độc.” Nàng nhắc chiếc dao nhỏ, vuốt nhẹ ngón tay lên lưỡi dao, dòng máu tươi màu đỏ thẫm lập tức trào ra.

“Nhưng hôm qua người nói không giải được...” Lâm Lãng nói được nửa câu rồi lại ngậm miệng. Nàng ta cũng chẳng phải con cóc, vừa nhìn thấy những thứ trong khay liền hiểu ngay cái “không giải được” mà Nhan Đàm nói hôm qua chỉ là do vật dụng còn chưa được chuẩn bị đủ.

Nhan Đàm giữ lấy tiểu hồ ly, đưa ngón tay vừa mới cắt đến gần chân nó, khoe miệng khê động, dường như đang niệm mấy câu chú văn, chỉ thấy vết chú độc bị cháy đen kìa từ từ nhạt dần, trong không khí chậm chậm bốc lên một đám sương mù màu đen, mỗi lúc một lớn dần. Nhan Đàm buông tiểu hồ ly ra, đưa tay bốc một nắm gạo nếp và chu sa từ bên cạnh rải xuống, ngón tay khê uốn lượn làm một động tác quyết yếu (3). Chỉ nghe ‘xoẹt’ một tiếng, cả đám sương đen đã tiêu tan.

Nàng lấy một chiếc đĩa còn lại trong khay đưa sang cho Lâm Lãng: “Cho tiểu hồ ly ăn cái này là sẽ không việc gì nữa.”

Lâm Lãng nhận lấy chiếc đĩa, cúi người: “Nhan Đàm cô nương, đa tạ nàng.” Rồi vẫy vẫy tay gọi tiểu hồ ly: “Mau qua đây.”

Dư Mặc nhìn cái đĩa Tam Vỹ Tuyết Hồ đang ngậm trong miệng, vẻ mặt phức tạp. Nếu hẳn nhớ không lầm thì thứ đựng trong đó hẳn là dạ minh sa, cũng chính là chất thải rắn của dơi, lại còn là mới lấy về tối qua.

Tử Lâm đứng dậy: “Lâm Lãng cô nương, chúng ta cũng đã có thể tính là bằng hữu, những lời trước đây đều xem như là nói đùa, cứ vậy đi nhé. Ngoài đình viện yến tiệc đã sẵn sàng, khách quý xin mời.”

Lâm Lãng mỉm cười nhìn Nhan Đàm: “Không, lời đã nói ra sao lại có thể thu hồi? Nhan Đàm cô nương đã cứu đệ đệ của ta, ta phải đi theo hầu hạ nàng mới phải.” Dừng lại suy nghĩ một chút, nàng ta tiếp lời: “Nếu Nhan Đàm cô nương cảm thấy không ổn, ta cũng có thể hóa thân thành nam nhi, tận tâm tận lực hầu hạ.” Đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “hầu hạ”.

Nhan Đàm giật mình, quay đầu sang nhìn Dư Mặc. Lâm Lãng giơ tay ra giữ lấy nàng: “Cô nương đã không phải thê thiếp của sơn chủ, còn có điều chi phải đắn đo sao? Lẽ nào là do tướng mạo của ta không đủ vừa mắt nàng?”

Nhan Đàm chỉ ngay vào tiểu hồ ly đang cạp đĩa: “Thực ra ta vẫn là thích nó hơn một chút, vừa nhỏ vừa mềm.”

Tiểu hồ ly lập tức liệng luôn cái đĩa nhảy bổ sang nàng, vừa dụi dụi vào người nàng vừa kêu ư ử. Nhan Đàm tóm lấy nó đặt lên lòng bàn tay, nó thè cái lưỡi nhỏ ra liếm liếm ngón tay nàng.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Lâm Lãng cất lời: “Nhan Đàm cô nương nếu đã thích, cũng chỉ có thể quyết định như vậy, chỉ là,” nàng ta dừng lại một chút: “Tử Viêm nó có chút không hiểu chuyện.”

Chú thích:

(1) chu sa: khoáng chất màu đỏ ánh nâu chứa HgS, đóng vai trò là quặng chiết xuất thủy ngân, đôi khi còn được dùng làm phẩm màu.

(2) hỗn trưởng: từ dùng mắng người, ý bảo đôi phương không nói lý lẽ, ngớ ngẩn, xuẩn ngốc.

(3) quyết yếu: chi tiết quan trọng bí mật quyết định thành công.

7. Chương 7: Mỗi Ngày Làm Một Việc Tốt (p.1)

Nhan Đàm ngày một hao mòn.

Nhan Đàm đã cạn kề bờ vực sụp đổ tinh thần.

Tiểu hồ ly cọ cọ vào người nàng, miệng kêu “ư ư a a” không ngớt. Một ngày của nàng mười hai canh giờ, đã có ít nhất mười canh là đối diện với tiểu hồ ly. Bất luận Nhan Đàm đi tới nơi nào, nó cũng đều có bản lĩnh tìm ra nàng cho bằng được, sau đó nịnh bợ ở một bên cọ cọ dụi dụi. Một vài ngày đầu còn chưa sao, nhưng cứ như bị miếng cao dán lang bám dính lấy suốt mười mấy ngày, ai mà chịu cho nổi. Mỗi lần Nhan Đàm định hất bay nó đi chỗ khác, nó đều vừa sống chết bấu chặt lấy nàng vừa rên rĩ rất bi ai, khiến nàng cảm thấy việc mình đang làm thực là tàn độc dã man vô đối.

Thế nên trong hai canh giờ còn lại, ngay cả nằm mơ nàng cũng nghe thấy tiếng kêu của tiểu hồ ly, trong mơ toàn nhìn thấy nó đang tung tăng nhảy nhót trên người mình.

Một hôm lẳng vẳng đến chỗ Tử Lâm ăn tiệc, không ngờ Dư Mặc Lâm Lãng cũng đều ở đó.

“Tử Viêm nó rất thích bám chặt lấy người khác, chỉ cần đã thích người nào, nó sẽ dính lấy như keo. Lúc còn ở Hồ tộc, mỗi giờ mỗi khắc nó đều bám lấy ta, người khác đụng vào một cái cũng sẽ không vui, cho nên lần này phụ thân mới không thể không phái ta đến đây. Giờ nàng đã phá giải chú độc trên người nó, nó lại có vẻ vô cùng yêu thích nàng, so với ngày xưa lúc bám lấy ta còn dính chặt hơn.” Lâm Lãng nói.

Nhìn tiểu hồ ly đang nín lấy tay áo mình, Nhan Đàm không nhịn được hỏi: “Đến khi nào thì nó mới không như vậy nữa?”

Lâm Lãng cười cười: “Có thể là sau khi thành niên. Đến khi đó nó đã có thể biến thành hình người, tính nết hẳn là cũng sẽ thay đổi.”

Nhan Đàm lại hỏi: “Nó còn bao lâu nữa thì mới thành niên?”

Lâm Lãng lẩm nhẩm tính toán hết nửa ngày: “Đại khái còn khoảng một trăm năm mươi mấy năm nữa.”

Nhan Đàm cầm đầu cần xé mớ thịt trên chiếc đùi dê nướng.

Tử Lâm tâm tình sáng khoái cười to ba tiếng, chung rượu đúc từ thanh đồng (1) trong tay ‘crắc’ một tiếng đã bị bóp cho dẹp lép.

Tiểu hồ ly vẫn như cũ dụi tới dụi lui trên người Nhan Đàm, luôn mồm kêu ư ư.

Dư Mặc cầm chiếc khăn tay bên cạnh lên chùi chùi mép, đứng thẳng người dậy lên tiếng: “Sáng mai ta phải xuất môn từ sớm, xin cáo lui trước để tiện trở về chuẩn bị, chư vị không cần tiễn bước.”

Tử Lâm gạt đầu ra vẻ đã hiểu: “Sớm trở về nghỉ ngơi đi vậy.”

Dư Mặc đi ngang qua trước bàn của Nhan Đàm, chỉ thấy nàng nửa quỳ nửa ngồi lê gối nhích lên hai bước: “Sơn chủ...”

Hắn đứng khựng lại: “Sao lại hành đại lễ đến vậy? Tại hạ thật không dám nhận.”

“Vừa lúc thiếp cũng đang muốn ra ngoài giải khuây, không bằng để thiếp đồng hành cùng sơn chủ, trên đường cũng có thể chăm lo y lương trú hành (2) cho người.”

Tử Lâm lập tức chen vào: “Người quên mất còn có Tam Vỹ Tuyết Hồ hay sao? Người đi rồi ai sẽ chăm sóc nó? Uống công nó xem trọng người như vậy.”

Khóe miệng Dư Mặc thoáng vương nét cười: “Cũng phải đấy, chớ nên phụ lòng con nhà người ta.”

Tiểu hồ ly nhảy tót lên vai Nhan Đàm, “ư ư a a” cọ đầu vào cổ nàng.

Nhan Đàm một thoáng nghĩ ngợi rồi mở miệng: “Thiếp có di ngôn muốn nói.”

Dư Mặc bảo: “Xin cứ mở lời.”

“Đợi sau khi thiếp chết đi, tiểu hồ ly sẽ phó thác cho người, nhất định người phải thay thiếp đối xử tốt với nó.”

Dư Mặc đầu cũng không thèm ngoái lại, phát tay áo bỏ đi thẳng.

Tử Lâm ôm lấy tiểu hồ từ trên gối mình đặt lên bàn, cho nó liếm liếm chiếc đĩa đã được chấm rượu rồi chỉ thẳng vào mặt Nhan Đàm: “Có biết thế nào gọi là lòng dạ đen tối không? Lòng dạ nàng ta là đen tối nhất.

Có biết cái gì gọi là bụng dạ hiểm ác không? Bụng dạ nàng ta là hiểm ác nhất. Biết thế nào là độc không, phê sương (3) độc nhất cũng còn chưa độc bằng nàng ta...”

Nhan Đàm không nhin được mở miệng phân trần: “Phê sương còn lâu mới là độc nhất.”

Chân trời một mảng màu trắng tinh khôi, khoảng thời gian này ý xuân đang dần nồng đượm, trời cũng sáng mỗi lúc một sớm.

Dư Mặc bỏ tay nải vào trong khoang thuyền rồi nhấc gấu áo, ngồi xuống một gốc cây đã bị đốn mất phần thân bên bờ, cặp chân dài vắt chéo lên nhau, mắt nhìn ra phía xa. Không lâu sau, một bóng người từ xa tiến lại mỗi lúc một gần, thoắt cái đã ở trước mặt. Nhan Đàm tay ôm bọc đồ, đưa mắt nhìn lại phía sau rồi mới thở phào một hơi: “Cuối cùng cũng cắt được cái đuôi rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Dư Mặc giơ tay ngăn lại: “Ta còn chưa từng hứa qua với người.”

Nhan Đàm dẫu môi xấp đến bên cạnh: “Dư Mặc, Dư Mặc...”

Dư Mặc cười khẩy: “Sao đến cả phương thức nhõng nhẽo của Tam Vỹ Tuyết Hồ người cũng học vào người rồi?”

Nhan Đàm hung dữ la lớn: “Lần này mà người không chịu giúp ta, ta sẽ mỗi ngày, mỗi canh giờ, mỗi khắc đều bám dính lấy người, quấy nhiễu người đến tối ngủ cũng không được yên, đêm nằm mơ thấy ác mộng, giống như miếng cao dán vậy muốn hắt cũng không cách nào hắt bỏ được.”

Dư Mặc gạt đầu, miệng đáp tỉnh rụi: “Muốn dính lấy ta, cứ tự nhiên.”

Đang lúc cứng họng, Nhan Đàm chợt nhìn thấy phía xa có một đốm đen nhỏ xíu đang nảy bật từng từng thẳng tiến về phía bọn họ: “Nó lại tìm tới nữa rồi, mũi của chó săn cũng còn chưa thính bằng nó.”

Dư Mặc đứng dậy phất phất tay áo: “Để ta dạy người hai chiêu, nhìn cho kĩ đây.” Dứt lời, ngón tay vạch một đường cong vô hình vào giữa không trung, một kết giới trong suốt lập tức hình thành. Tiểu hồ ly chồm mình nhào tới, kết quả đụng đầu cái ‘boong’ vào thành kết giới, nó té bật ra lăn hết mấy vòng dưới đất, giương móng vuốt về phía Dư Mặc kêu lên hai tiếng.

Dư Mặc khép nhẹ hai mắt, khi đôi đồng tử xuất hiện trở lại thì đã nhuộm màu đỏ thẫm. Tiểu hồ ly đang mặt đối mặt với hắc cả lông tơ trên người cũng dựng hết lên như bị chiên xù, loạng choạng lùi về sau hai bước. Hắc xoay người lại, siết chặt lấy eo của Nhan Đàm kéo sát đến gần, đặt xuống môi nàng một nụ hôn, xong nhìn tiểu hồ ly: “Người của ta tới lượt người đụng vào hay sao? Người còn một trăm năm mươi năm nữa mới thành người, lấy cái gì ra tranh giành với ta?” Tiểu hồ ly cụp đôi tai xuống, miệng phát ra tiếng kêu thê lương, ôm một bộ mặt vô cùng đáng thương nhìn nhìn Nhan Đàm. Nhan Đàm bấy giờ đã chu du ở nơi thiên ngoại xa tít mù khơi, nhân sinh thế sự đều không vướng bận đến nàng.

Dư Mặc một phát lôi thẳng Nhan Đàm lên thuyền: “Được rồi, ta đảm bảo về sau nó cũng không dám quẩn lấy người nữa.”

Ngồi ở đầu thuyền, qua hết một lúc lâu sau Nhan Đàm mới thở phào lên tiếng: “Dư Mặc, chiêu rút củi dưới đáy nồi (4) này của người quả là vô cùng lợi hại.”

Dư Mặc dùng cây sào tre đẩy nhẹ, chiếc thuyền nhỏ bắt đầu rời bờ: “Cái này gọi là diệt cỏ tận gốc.”

Nhan Đàm chui vào khoang thuyền, tìm được cái chần bông là ngã nhào ngay ra nhuyển điem: “Buồn ngủ quá, mấy ngày nay đều không ngủ được bao nhiêu, chừng nào đến bờ gọi ta dậy...”

Nhan Đàm thức dậy đúng lúc trời vừa chập tối, nàng thò đầu ra khỏi khoang thuyền hỏi: “Chúng ta đi đâu làm mỗi ngày một việc tốt đây?”

Dư Mặc mỉm cười: “Làm sao người biết ta là đi làm việc này?”

“Quãng thời gian ta quen biết người cũng không phải là ngắn nữa, ít nhiều cũng phải biết chứ, ta chỉ cần nhìn ánh mắt người thôi cũng biết được người đang nghĩ cái gì.”

“Vậy sao?”

“Ta chỉ cần nhìn một sợi tóc của người cũng đoán ra được trong đầu người đang nghĩ gì.”

Dư Mặc lại nhướn miệng cười: “Chúng ta đi Nam Đô, nơi đó là quốc đô của Đại Châu, là chốn phồn hoa bậc nhất, phàm nhân có thể hạ thủ cũng nhiều.”

Nhan Đàm không nhịn được bảo: “Tình phách của phàm nhân đa phần đều là dơ bẩn, may thay người cũng chẳng thêm để tâm.”

Dư Mặc khẽ chau đôi chân mày dài, thoáng im lặng trước khi cất lời: “Thật ra trong số phàm nhân cũng có linh hồn thuần khiết. Rất lâu về trước ta có thấy qua một lần, là một nữ tử ngóng đợi phu quân sau kì cao trung khảo thí trở về nước mình. Chỉ là tên thư sinh đó sau khi kim bảng đề danh, đỗ được Trạng nguyên thì về sau chưa lần nào tìm đến chỗ nàng nữa. Nàng ta đợi rất nhiều năm mà cũng không có kết quả, nhưng vẫn cứ thế tiếp tục ngóng chờ.”

“Tên thư sinh đó có còn sống không? Nếu mà còn sống, ta sẽ đem hắn chặt ra thành từng khúc.”

“Không biết nữa, đã qua được gần hai mươi năm rồi, phàm nhân bình thường đều không sống được quá lâu.” Dư Mặc ngừng lại một lúc rồi mới tiếp lời, “Ta lúc bấy giờ còn chưa từng thấy qua linh hồn thuần khiết đến vậy, lý trí đều bị làm cho lu mờ, nên đã biến thành hình dáng của tên thư sinh nọ đến tìm nàng ta. Nàng ta trước lúc lâm chung còn tưởng rằng người mình ngày đêm mong nhớ thật đã tìm đến, cũng xem như là thỏa nguyện trong lòng.”

Nhan Đàm nghĩ ngợi một lúc rồi bảo: “Tuy rằng đối với nàng ta mà nói, những gì người làm cũng không tính là chuyện xấu, nhưng xét về lý thì đó chính là thiên đạo bất dung.”

Dư Mặc bật ra một tiếng cười khê: “Sau đó ta quả thật đã bị đánh trở lại nguyên hình. Tu vi lấy được từ hồn phách của nữ tử kia một chút cũng không giữ được, lại còn hao tổn không ít đạo hạnh ban đầu của mình.”

Dòng suy nghĩ của Nhan Đàm bị giật khựng lại, nàng ngạc nhiên buột miệng: “Thì ra người thật sự đã bị đánh trở lại nguyên hình? Ai có bản lĩnh như vậy?” Dư Mặc lặng thinh không đáp. Nàng liền hiểu ra: “Là... người đã cướp mất dị nhân của người, vị hoa tinh cô nương xinh đẹp đó hả? Hai da, thì ra người là một kẻ si tình đến vậy, người ta đối xử với mình như thế mà người vẫn còn nhung nhớ không nguôi, bị đánh trở lại nguyên hình mà cũng không buồn ghi hận.”

Dư Mặc mặt đanh như tấm ván thuyền: “Ai nói ta thích nàng ta, ta rõ ràng là —”

Nhan Đàm đã triệt để bỏ ngoài tai những gì hắn nói, chỉ lo đảm mình thao thao bất tuyệt: “Nhân thể tự cổ đã có tình si, chớ hỏi nơi đâu mới là tang điền thương hải (5). Dư Mặc, ta thật sự đã nhìn người bằng cặp mắt khác rồi đấy. Thế nhưng mà xét theo tình hình hiện nay, vị hoa tinh cô nương xinh đẹp kia chắc chắn là không thêm người, cho nên người mới vẫn một mình một bóng đến tận bây giờ. Nhưng người xưa cũng đã có nói, hết thấy những thứ thuộc về quá khứ, tỉ như đã chết theo ngày hôm qua, hay cũng có thể ví như dòng nước chảy mãi về Đông, một đi không quay đầu lại, chuyện đã qua rồi người cũng đừng nên đau lòng thêm nữa!”

Dư Mặc đã nhần nhện đến cực hạn: “Nhan Đàm!”

“Chuyện gì?”

Dư Mặc chỉ thẳng vào trong khoang thuyền: “Ta thấy người vẫn còn buồn ngủ lắm đó, vào trong ngủ thêm một giấc đi.”

Chú thích:

(1) thanh đồng: chỉ chung các loại hợp kim tạo thành bởi đồng với chất khác trừ kẽm & nickel (thường là thiếc hoặc chì); khi để lâu ngoài không khí thường bị oxy hóa và chuyển thành màu xám xanh nên gọi là “thanh đồng”.

(2) y lương trú hành: quần áo, đồ ăn thức uống, nơi ở và phương tiện đi lại.

(3) phê sương: arsenic hay còn gọi là thạch tín.

(4) rút củi dưới đáy nồi: thành ngữ ý nói giải quyết vấn đề phải bắt đầu từ gốc rễ (kể thứ 19 trong “Bình pháp tam thập lục kế” xD).

(5) tang điền thương hải: nơi mệnh mang biển xanh từng là bãi ruộng dâu tằm, chỉ những biến động rất lớn trong cuộc sống.

8. Chương 8: Mỗi Ngày Làm Một Việc Tốt (p.2)

Châu Sĩ Minh là một tên ác bá, trong nhà có chút sản nghiệp do tổ thượng để lại, hoành hành trong thôn hết gần mười năm, vốn dĩ còn định tiếp tục đến thành Nam Đô vườn cảnh xòe lá, bành trướng thế lực, đẩy mạnh xúc tiến sự nghiệp ác bá của mình. Chỉ tiếc đương triều Duệ Đế tài đức hơn người, Đại Châu quốc thái dân an, Nam Đô cũng vì thế mà ban đêm nhà nhà mở cửa treo đèn, trên đường cũng không thấy cảnh “nhặt được của rơi tạm thời bỏ túi”, khiến cho hảo vọng khai sơn lập phái của hắn bị bóp chết từ trong trứng nước.

Châu Thiện Nhân là con nuôi do Châu Sĩ Minh thu nhận, lấy họ của cha nuôi, Thiện Nhân là tên thật từ trước. Châu Sĩ Minh rất lấy làm hài lòng với cái tên này, vì thế cũng không đặt lại tên khác cho con. Châu Thiện Nhân được cha giao cho nhiệm vụ chạy vặt, trong thôn hề có cô nương nhà nào cứ trông lọt mắt một chút là hắn lập tức xông đến cướp người, gia đình những thôn lân cận đều lo vắt giò lên cổ chạy không kịp ngáp.

Tháng ba khí xuân ẩm áp, nước xanh biêng biếc như làn ngọc bích. Đôi ba nhánh đào bên bờ đã lác đác trổ hoa, sắc hồng rạng rỡ, cùng với người đang đứng dưới tán cây cạnh bên dòng nước, người và hoa tương phản, sắc hoa diễm lệ, dung mạo yêu kiều, cảnh tượng mỹ hoặc như một cuộn tranh.

“Giang Nam tươi đẹp, trúc xanh vườn thẳng, đeo lấy chiếc tiêu mang tặng ca ca, thổi ra một khúc đào hoa, hỏi tiêu này nghe có hay không...” Tiếng nước chảy róc rách, ngư nữ vùng nước ngập Giang Nam vừa ngân nga khúc hát nhỏ nhỏ vừa thả lưới cá. Dăm ba nàng ngư nữ đang túm tụm lại cười nói riu rít, thì thầm to nhỏ mãi không hết chuyện.

Châu Thiện Nhân thần thái ngạo mạn, vườn bưng ưỡn ngực xông tới bắt người. Mấy nàng ngư nữ thét lên kinh hãi, thi nhau chạy tán loạn vào giữa lòng sông. Cuối cùng một nàng chạy không đủ nhanh, bị Châu Thiện Nhân nhào tới một phát túm lấy như hổ đói vồ mồi. Y sam của ngư nữ nọ đã ướt hết một nửa, người run cầm cập, dẫu vẻ đáng thương vô cùng. Hắn xoay gương mặt nàng lại, liếc mắt nhìn qua một lượt, đang định vắt người qua vai khuôn đi thì đột nhiên từ trên bờ truyền tới một tiếng cười giòn tan, ngẩng mặt nhìn lên, hai mắt lập tức đứng tròn.

Một bàn tay thon dài trắng nõn nắm lấy một cành đào non lác nhẹ, tuy cuống hoa vẫn không lìa cành nhưng những cánh đào đã hòa mình thành dòng thác nhỏ uyển chuyển tuôn rơi. Nàng thiếu nữ nhẵn nhẵn mũi, quay đầu mỉm cười nói câu gì đó với nam tử trẻ tuổi sau lưng. Nam tử nọ giơ tay lên gỡ bàn tay đang nắm lấy cành đào của nàng kéo xuống, miệng cũng mỉm cười đáp lại một câu.

Châu Thiện Nhân đứng cách đó khá xa, không nghe được hai người bọn họ đã nói những gì, chỉ thấy vị công tử nọ cất bước tiến vào rừng đào phía bên bờ sông đối diện, bỏ lại một mình nữ tử kia ngồi nghỉ chân trên một tảng đá dưới tán cây đào. Hắn buông ngư nữ trong tay ra, sải từng bước dài xông tới, nhắc gọn lấy thiếu nữ nọ, men theo bờ đê chạy trốn về hướng thượng nguồn.

Thiếu nữ kia đắm được vài đắm lên lưng hắn nhưng lực đạo lại rất yếu ớt, không đau cũng chẳng đủ ngứa. Đắm được một hồi thì nàng buồn chán rút tay về, khoe miệng hiện lên một nụ cười có chứa vài phần ranh mãnh.

Châu Thiện Nhân càng chạy càng nhanh, đến khi nhìn thấy giữa sông có chiếc họa thuyền (1) đang xuôi dòng tiến tới liền lớn tiếng gọi: “Dừng thuyền, mau dừng thuyền cập vào bờ!” Thuyền phu nghe tiếng hắn gọi liền tức khắc khua chèo tấp vào bờ sông. Châu Thiện Nhân còn chưa đợi thuyền cập hẳn vào bờ thì đã nhào người nhảy sang, cả gương mặt còn đỏ ửng: “Hôm nay ta tóm được hàng tốt đây, nói không chừng nghĩa phụ sau này lại còn đem nàng thưởng cho bọn thuộc hạ chúng ta ấy chứ!”

Thiếu nữ lăm bằm một câu “Đúng là một nhà cầm thú.”

Châu Thiện Nhân nghe không được rõ, lại còn vỗ vỗ lên người nàng bảo: “Đừng có sợ, nàng đi theo chúng ta về sau ắt sẽ hưởng phúc.” Hắn bước vào khoang thuyền, ném thiếu nữ lên cầm đôn (2) rồi trưng ra một

nụ cười xu nịnh: “Nghĩa phụ, người xem nha đầu này tướng mạo thế nào?”

Châu Sĩ Minh nằm trên nhuyến điểm, bên cạnh là hai nha hoàn xinh tươi mọng nước đang bận đầm chân cho hắn. Lò trầm hương cạnh khung cửa sổ tỏa ra những dải khói trắng uốn lượn, một mùi hương ngọt ngào thanh thoát tràn ngập không khí. Trên người Châu Sĩ Minh là một bộ trường bào bằng gấm thêu Tứ Xuyên, thân người trắng trẻo tròn trịa, xem ra tên này võ béo bản thân không tồi chút nào. Trên tay trái hắn là chiếc bí yên hồ (3) đeo từ ngọc bích, mấy ngón tay cũng mập mạp trắng nuột.

Hắn phẩy phẩy tay, hai nha hoàn đang đầm chân lập tức lui sang một bên, Châu Thiện Nhân cũng tự biết ý lui khỏi khoang thuyền.

“Nàng tên là gì?”

Thiếu nữ đang ngồi trên cầm đôn nhìn qua một lượt xung quanh rồi mỉm cười đáp: “Tiểu nữ tên gọi Nhan Đàm. Nhan trong nhan sắc, đàm trong thanh đàm tựa nước.”

Châu Sĩ Minh nhìn nàng chăm chăm: “Thế nàng có biết ta là ai không?”

Nhan Đàm thở ra một hơi: “Vốn dĩ tiểu nữ không biết, nhưng hiện tại muốn không biết cũng không được rồi.” Nàng đưa mắt liếc nhìn đối phương một cách thận trọng rồi thật thà đáp: “Ngài một chút cũng không giống tên ác bá, ngược lại giống một phú hào lão gia thanh nhân hưởng phúc.”

Châu Sĩ Minh cười rộ lên: “Tiểu cô nương thật là thú vị! Phải biết nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, có hiểu không?”

Nhan Đàm gật gật đầu, câu này còn ai hiểu rõ hơn nàng.

Châu Sĩ Minh nhướn người đứng dậy, chậm chậm bước sang chỗ nàng: “Nếu đã biết rõ ta là ai rồi, thế thì nàng cũng nên biết, tốt hơn hết là ngoan ngoãn vâng lời, nếu không ta có rất nhiều cách thức khiến nàng muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong!”

Nhan Đàm ôm một bộ mặt đến là thành khẩn: “Đại thúc, trên cầm của ngài có năm sợi râu còn chưa cạo sạch, trong lỗ mũi bên trái có ba sợi lông mũi, còn nữa trên nốt ruồi trên chân mày phải có sợi...” Châu Sĩ Minh mặt mày xám xịt, dường như đã tức đến xù lông, vừa vươn tay sang định xé y sam của nàng thì bỗng cảm thấy cả người nhẹ tênh, ‘rầm’ một tiếng, vách tường gỗ của khoang tàu đã bị vỡ toang một lỗ hổng lớn.

Dư Mặc bước lên phía trước, một phát túm lấy cổ áo của hắn, lại ‘hừ’ cái ném cả người hắn xuống tấm ván thuyền, quay đầu lại nhìn Nhan Đàm: “Người còn tính đợi đến khi tiện nghi đều bị chiếm sạch mới chịu động thủ hay sao?”

Nhan Đàm phất nhẹ ống tay áo, khom lưng chui ra từ cái lỗ bị Châu Sĩ Minh chọc thủng khi nãy, vừa ăn cướp vừa la làng: “Là tại người quá lè mề, hại ta xem một chút xiu là bị cái tên trắng bóc phì nộn kia ăn hiếp rồi.”

Bên ngoài khoang thuyền, gần chục tên gia đình tay cầm mộc côn đoản đao đợi sẵn. Châu Sĩ Minh vừa xoa xoa tấm lưng già cỗi của mình, vừa lớn tiếng mắng Châu Thiện Nhân: “Ta bảo người đi tìm vài đứa dùng mạo xinh đẹp, kết quả người lại vác về con nha đầu thối này, lại còn ở đâu chui ra một tên nam nhân!”

Dư Mặc vén nhẹ gấu áo, cũng khom người chui ra từ lỗ hổng trên vách, cử chỉ ung dung. Mấy tên gia đình thấy đối phương tay không tác sát, đang hồ hởi định xông lên thì chợt Dư Mặc phất khẽ ống tay áo, tất cả binh khí đã bay vụt lên không trung, liền sau đó ‘bôm’ cái rơi hết xuống nước.

Hắn thông thả cất lời, giọng điệu bình thản: “Nếu còn muốn giữ lại cái mạng thì nhanh chân mà nhảy khỏi thuyền. Ta đếm đến năm, kẻ nào còn lưu lại trên thuyền, ta sẽ không khách khí đâu nhé. Một, hai...” Hắn vừa đếm đến ba thì một toán người đã tranh nhau bò lên mạn thuyền, không ai muốn bị trở thành kẻ xui xẻo ở lại sau cùng, cả bọn hi hục ‘tôm’ ‘tôm’ nhảy xuống. Châu Sĩ Minh tuy béo ú nhưng thân thủ dũng mãnh chẳng thua gì trang thiếu niên, cũng nhanh nhẩu bò lên mạn thuyền, nhưng đang bò thì mất cá chân bỗng bị giật lại, một cổ lực đạo từ phía sau túm chặt lấy hắn lôi trở xuống thuyền.

Đúng lúc Dư Mặc vừa đếm đến năm, bộ dạng đến là tiếu rộ: “Chỉ còn lại có một tên, thôi cũng được, có còn hơn không.”

Nhan Đàm ngồi chồm hổm cạnh tên họ Châu, trên tay còn nắm một sợi dây thừng mới này thuận tay nhặt được, đầu còn lại của sợi dây đang quấn lấy cái chân bé nhỏ tội nghiệp của Châu ác bá.

Châu Sĩ Minh run như cây sậy chỉ vào Nhan Đàm: “Người... người là yêu quái, yêu quái!”

Một nữ tử tầm thường làm sao có thể lực lưỡng đến độ lôi được một người trưởng thành lại mập mạp như hần từ trên mạn thuyền trở xuống? Ngoài yêu quái ra, thật không còn cách lý giải nào khác.

Nhan Đàm đứng đưa sợi dây trong tay, lặng thinh cười cợt nhìn đối phương tê rần hết cả da đầu, cuối cùng mới chịu rề rà mở miệng: “Aizzz, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, câu này còn là người nói với ta nữa mà.” Nàng dùng đầu sợi dây thừng chọt chọt Châu Sĩ Minh, miệng cười toe toét, hai mắt sáng rõ, cả hàm răng cũng sáng bóng: “Thịt của người trắng nhẵn thế kia, coi bộ ăn vào sẽ rất ngon đây.”

Châu Sĩ Minh rú lên một tiếng, một luồng sức mạnh không biết từ đâu ập vào thân thể, hần cảm đầu liều mạng bò về trước, mới bò được một đoạn ngắn thì trước mặt thành linh xuất hiện một tà áo màu xanh nhạt bằng lụa thêu Tô Châu tinh xảo. Ngẩng đầu nhìn lên, hần lại rống lên một tiếng, chuyển hướng bò sang bên trái. Dư Mặc giơ chân đạp thẳng lên tấm áo bào bằng gấm thêu Tứ Xuyên của hần, chậm rãi cúi người: “Nàng ấy gạt người đấy. Nàng ấy trước nay luôn cho rằng phạm nhân bắn thủ, sao lại muốn ăn thịt người cho được?”

Châu Sĩ Minh người run cầm cập ngược đầu nhìn hần.

Dư Mặc cười hiền: “Nàng ấy không ăn, ta ăn.”

Tên họ Châu kia vừa kịp chớp mắt thì cả người đã cứng đờ nằm lăn ra đất.

Dư Mặc vừa phát tay áo, một thanh đoản kiếm đã nằm gọn trong lòng bàn tay. Hần giơ thanh kiếm lên chiếu cảm hai ngấn màu mỡ của đối phương: “Nên bắt đầu xẻo từ chỗ nào thì tốt đây nhỉ?”

Ngồi xổm kế bên là Nhan Đàm lúc này đang hươ hươ ngón tay bảo: “Nên lấy tinh phách của hần thì hơn, vạn nhất xẻo không được khéo đau chết thì biết làm sao?”

Dư Mặc bảo: “Trước xẻo thịt, sau lấy tinh phách.”

Châu Sĩ Minh trở người chồm dậy, hai gối quỳ trên ván thuyền: “Hai vị đại tiên xin cho ta chết được nhanh gọn, ta xin hai vị, cầu xin hai vị.”

Nhan Đàm phớt lờ hần ta: “Xẻo đùi trước đi, thịt ở đó coi bộ săn chắc hơn mấy chỗ khác đó.”

Đoản kiếm trong tay Dư Mặc nhích lên vài thốn (4): “Hay là xẻo tai trước đây.”

Châu Sĩ Minh đấm tay thùm thụp xuống ván thuyền khóc lóc: “Van xin hai vị, van xin hai vị đấy...”

Dư Mặc thở dài đánh thượt: “Nam nhi rơi máu chứ không rơi lệ, làm người phải có cốt cách, người khóc lóc cái gì?”

“Ta biết ta đã tạo nghiệt nhiều không kể xiết, tội đáng muôn chết, ta không nên khi vũ (5) nam nhân, bá đạo thiếu nữ, gạt người thiện lương, khiếp sợ kẻ ác, hai vị xin chừa cho ta một con đường sống, sau này ta nhất định không dám nữa đâu, dù thế nào cũng không dám làm chuyện xấu nữa đâu. Ta, ta xin thề với trời, thề độc! Ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu, nếu không...”

Dư Mặc thành linh chuyển ánh nhìn về một phía, sát khí trong mắt đã thoáng trôi đi, kéo phất lấy Nhan Đàm nhào người lăn sang một bên. Một tiếng kim loại sắc nhọn giáng xuống, phản gỗ tức thì vỡ toạc ra một lỗ lớn, nước sông ào ạt tràn vào họa thuyền.

Một nam tử trẻ tuổi thân vận thủy mặc trường bào trụ vững hai chân trên mạn thuyền, ống tay áo phấp phới tung bay, tu mi tuần mục, trong tay là thanh trường kiếm đang hướng thẳng về phía bọn họ.

Chú thích:

(1) họa thuyền: du thuyền được trang trí sắc sỡ.

(2) cảm đơn: một loại ghế ngồi có khắc họa tiết trang trí.

(3) bí yên hồ: lọ nhỏ dùng đựng thuốc lá để hút, tham khảo hình ảnh tại đây. Bí yên (bí: mũi, yên: thuốc lá) được làm từ loại thuốc lá hảo hạng đem nghiền thành bột mịn, thêm vào các loại dược liệu quý hiếm như xạ hương hay chiết xuất từ các loại hoa cỏ.

(4) thốn: đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc tương đương 1/3 dm theo quy ước hiện đại; thời xưa lúc chưa có số đo chuẩn xác được ước lượng bằng chiều dài của một ngón cái (thốn còn có nghĩa là ngón tay cái).

(5) khi vũ: cây thể áp bức và vũ nhục.

9. Chương 9: Thiên Sư Đường Châu (p.1)

Dư Mặc chậm rãi đứng thẳng dậy, kéo Nhan Đàm ra sau, lấy thân mình chắn ở phía trước, hai mắt nhắm lại, khi mắt mở ra song mâu đã hóa đỏ thẫm.

Nam tử kia khẽ điểm một chân lên mạn thuyền, nhẹ tựa lông hồng đáp xuống trước mặt hai người bọn họ, tiến lên một bước, trường kiếm trong tay hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, quét một đường từ dưới lên trên.

Một luồng yêu khí sắc xanh pha đen tức khắc xuất hiện quấn chặt lấy lưỡi kiếm.

Dư Mặc giơ cao hai tay, yêu khí thoát ra từ toàn thân khiến y sam của hắn tung bay phàn phật, dị sắc thoáng hiện trong mắt. Trên thế gian này, yêu tinh có công lực mạnh hơn hắn vốn đã không nhiều, huống hồ chỉ là một kẻ phàm nhân.

Bất chợt thanh kiếm vụt sáng chói lọi, xuyên qua tầng tầng lớp lớp yêu khí, ngang nhiên một đường đâm thẳng vào lồng ngực Dư Mặc. Hắn nhất thời chỉ cảm thấy máu trong thân thể đang từng đợt vọt trào ra ngoài, thanh âm vù vù khua vang bên tai, vội kéo lấy Nhan Đàm nhảy ra khỏi thuyền: “Rút!” Nước sông bắn lên tung tóe, hóa thành hình dạng một con giao long (1) ngẩng cao đầu, miệng há to dữ tợn như sắp ăn tươi nuốt sống con mồi.

Nam tử nọ không một mảy may nao núng, chậm rãi rút từ trong tay áo ra một mảnh bùa chú, ngón tay khẽ phóng tấm bùa tới trước, miệng niệm chú: “Phá!”

Cự long (2) chỉ trong thoáng chốc đã hóa thành vô số giọt nước li ti. Những hạt thủy châu trong suốt lấp lánh tí tách rơi trên ván thuyền, hết như một cơn mưa rào chợt đến chợt đi giữa độ ngày xuân ấm áp.

Nam tử nọ luồn kiếm vào vỏ, đang chuẩn bị đuổi theo thì đột nhiên chân đã bị níu lấy cứng ngắc. Bấy giờ nước sông lại đang không ngừng tràn vào lỗ hổng trên thuyền, làm ướt sũng gấu áo của hắn.

Châu Sĩ Minh ôm lấy chân hắn, cả đám thịt mỡ trắng nhẵn trên người run lên bần bật, rống khóc vô cùng thê lương: “Đại hiệp, ngài không thể đi được, ngài mau cứu ta với, ta không muốn bị yêu quái ăn thịt đâu...”

Hắn khẽ chau mày, liếc nhìn cái tên mập ú trắng nõn dưới chân mình: “Yêu quái đã đi khỏi rồi.”

“Không không không, bọn chúng nhất định sẽ quay trở lại, quay lại xẻo thịt ta ăn đó, đại hiệp ngài nhất định phải cứu ta với...”

Nam tử nọ nhìn quanh một vòng, yêu quái kia đã sớm không biết chạy đi phương nào. Hắn giơ chân hất thẳng lão mập: “Cút!”

Dư Mặc cả người ướt sũng trào lên bờ, bước chân lảo đảo, đột nhiên nôn ra một ngụm máu tươi rồi ngã ngổ ra đất. Hắn nằm bệt luôn xuống ngay cạnh bờ sông, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhan Đàm ngồi ở bên cạnh thấy hắn sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn vương chút tơ máu, cứ chốc chốc lại ho ra vài tiếng, chỉ có thể đưa tay vuốt nhẹ trước ngực hắn: “Dư Mặc, ngươi sao rồi? Không việc gì chứ?”

Dư Mặc đột nhiên nghiêng mình ngồi dậy chống một tay xuống đất, một tròng ho dữ dội thốc tháo tim gan ập đến. Nhan Đàm phát hoảng, vội vàng lấy tay vỗ nhẹ lên lưng hắn, hỏi han dồn dập: “Có nghiêm trọng lắm không? Có phải đã bị đá thương rất nặng?”

Dư Mặc đột nhiên ngừng ho, hơi thở phảng phất như làn khói mỏng, hắn ngã nhào vào người Nhan Đàm.

Nhan Đàm ôm hân vào lòng, không dám mảy may nhúc nhích, trong lòng nóng như lửa đốt: “Dư Mặc, người cố gắng gượng thêm chút nữa, người tuyệt đối không được chết đó...” Qua hết một lúc rất lâu, nàng mới cảm thấy Dư Mặc đã khẽ động dậy một chút, cổ vực dậy chút sức lực ít ỏi, hân mở miệng nói: “Bây giờ người khóc tang ta có hơi bị sớm quá không?” Sắc mặt hân vẫn là không được tốt mấy nhưng đã tìm lại được chút huyết sắc.

Nhan Đàm đánh mặt cắt giọng lạnh tanh: “Chúa công.”

Dư Mặc mỉm cười: “Liên khanh.”

Nhan Đàm vẫn mang giọng điệu lạnh ngắt: “Thứ cho thần thiếp thân mang trọng bệnh, không thể tiễn người về nơi an nghỉ cuối cùng. Chúa công xin chớ trách tội.”

Dư Mặc nhìn nàng, sắc mặt vô cùng nghiêm túc: “Tắm thâm tình này của Liên khanh, xem ra ta chỉ có thể kiếp sau đền đáp mà thôi.” Lời vừa dứt, liên nhin không nổi bật cười trước.

Nhan Đàm cũng nhướn miệng cười, nhưng sắc mặt vẫn còn vài phần lo lắng, nàng chậm rãi nói: “Tên thiên sư kia quả là lợi hại, ngay cả người cũng không phải đối thủ của hân, không cần nói cũng biết ta đây lại càng thua xa.”

Dư Mặc lười nhác ‘ừm’ một tiếng rồi thấp giọng bảo: “Cũng không có gì là lạ. Hồn phách của hân nhất định phải rất tinh thuần thì đạo thuật mới dụng được tới cảnh giới này. Trong khắp Tam giới, lợi hại nhất vốn dĩ không phải Tiên Quân trên Thiên đình, cũng không phải loài Ma đã bị diệt vong từ thời Thượng cổ, mà chính là thứ tinh thuần sạch sẽ nhất. Yêu thuật đem ra so với tinh thuần thì còn cách biệt rất xa.”

“Dư Mặc, ta có thể nói một câu được không?”

“Nói đi.”

“Người quay đầu ra sau nhìn xem, cái tên đó đã đuổi đến rồi, rất nhanh thôi là qua tới đây.”

Dư Mặc thấp giọng rửa thầm một câu, chồm mình đứng dậy: “Xưa nay chỉ có ta đuổi kẻ khác bỏ chạy, hôm nay tình thế lại đảo ngược rồi.”

Nhan Đàm vẻ mặt rất đổi chân thành: “Lịch luyện (3) có lợi cho tu vi.”

Dư Mặc nhìn thẳng vào mắt nàng: “Chúng ta chia nhau ra chạy, vận nhất vận khí không tốt, một người bỏ mạng cũng còn hơn cả hai cùng chết.” Hân chỉ về phía trước: “Người chạy hướng này, ta dùng thủy lộ, đi ngược hướng với người.”

Nhan Đàm nhìn hân do dự một lúc, cuối cùng cũng đồng ý: “Được thôi.” Chạy theo hướng của Dư Mặc nói không chừng sẽ chạm mặt tên thiên sư kia, còn con đường hân chỉ cho nàng thì an toàn hơn nhiều.

Dư Mặc đẩy mạnh Nhan Đàm: “Chạy mau.”

Nhan Đàm xoay người chạy đi, chạy được một đoạn nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dư Mặc chậm chậm tiến xuống bờ sông. Đến chỗ rẽ ngoặt ở chân núi, nàng lần nữa quay đầu trông lại thì đã không thấy bóng lưng của hân đâu nữa. Giật chân xuống đất, nàng vội vã cầm đầu chạy tiếp.

Màn đêm dần buông, bầu trời mỗi lúc một tối dần. Nhan Đàm vẫn đang đi trên đường núi, người vừa rét run lại vừa mệt lả mà vẫn không dám dừng lại. Xuyên qua lớp lớp những tán cây rừng, nàng có thể nhìn thấy phía xa nơi đường chân trời là một vì Đế Tinh (4), sáng ngời rực rỡ hơn bất kì vì tinh tú nào trên trời. Đế Tinh càng sáng, cũng chính là chứng minh căn cơ của vương triều càng ổn định, đang trong thời kì phục nguyên hưng thịnh.

Nhan Đàm đột nhiên nhớ lại những thứ đã học, thực ra nàng học giỏi nhất là môn Thiên Lý, chỉ là rốt cuộc vẫn không có đất dụng võ gì mấy. Thời điểm đó nàng lại ngạo mạn, có thể bắt cần mà nói rằng mình xưa nay không hề có ý muốn nhập vào Tiên tịch, đơn giản là vì không thềm để tâm. Giờ đây nghĩ lại, dường như đó đã là chuyện rất lâu rất lâu về trước.

Đợi đến trời sáng, Nhan Đàm cuối cùng đã thấy được một thôn trang nho nhỏ ở phía xa, trên ngọn núi phía sau thôn trang là một mảnh trà viên.

Nàng buông một hơi thở dài, ngồi nghỉ trên một gốc cây đã bị đốn mất phần thân. Đột nhiên nghe tiếng bước chân khe khẽ phía sau, vừa quay đầu lại, Nhan Đàm suýt nữa không kiềm được nhảy dựng lên, tên thiên sư kia không ngờ đã đuổi được đến đây. Kể đó ống tay áo rộng rãi khoáng đạt, vạt áo khe lay, mi mục tuần ngạn xuất chúng, trên người còn có loại khí chất thanh tân rần rở đặc trưng thường thấy ở người trẻ tuổi, trông bề ngoài thì tuổi tác không lớn, chỉ xấp xỉ vừa ngoài hai mươi. Nhan Đàm thở dài đánh thượt, thật uổng phí bản thân sống trên đời bao nhiêu năm nay, còn không bằng được một tên phàm nhân.

Lúc đi qua chỗ nàng đang ngồi, tên thiên sư nọ rảo bước chậm lại, hơi nhứ mảy nhìn nàng từ đầu xuống chân một lượt, hỏi bằng giọng lễ độ nho nhã: “Xin hỏi cô nương đây có phải là người bản địa không?”

Nhan Đàm vui mừng khắp khởi trong lòng, hôm qua toàn là Dư Mặc ra tay, hẳn chắc sẽ không nhớ rõ hình dáng của mình, giờ đây trong đầu nhiều lắm chắc cũng chỉ là hoài nghi, bèn chậm rãi đáp: “Người xem, cây trà năm nay so với những năm trước đều tươi tốt hơn rất nhiều.”

Hắn hơi ngẩn ra, đoạn lại hỏi: “Tại hạ không có ác ý, chỉ muốn hỏi xem có nơi nào có thể tá túc một hôm.”

Nhan Đàm lại hỏi: “Người có nhìn thấy mấy tảng đá trông như mấy con khỉ trên ngọn núi kia không?”

Hắn cuối cùng cũng bỏ cuộc, quay lưng bước tiếp. Nhan Đàm nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng suy tư, nàng nên đi tiếp về trước hay quay ngược lại con đường ban đầu? Nàng đã không còn đủ sức để mà đi lại cả đoạn đường đó, vạn nhất tên này phát hiện có điều không ổn đuổi ngược trở lại, e là muốn trốn cũng không được. Trái lại nếu đi cùng đường với hắn, tuy là có mạo hiểm thật, nhưng lại có thể cắt bỏ đường lui mà dọn đường tiến, nói không chừng lại nhờ vậy mà thoát thân được cũng nên.

Chủ ý vừa định, nàng liền đứng thẳng người dậy, đi về thôn trang phía trước mặt.

Chú thích:

(1) giao long: loài rồng nước trong truyền thuyết Trung Quốc, giữa trên hai mắt có phần thịt lồi lên giao nhau nên được đặt tên như vậy.

(2) cự long: con rồng bị tổ xì nái =)))))).

(3) lịch luyện: trải nghiệm khó khăn để rèn luyện bản thân.

(4) Đế Tinh: còn gọi Tử Vi Tinh, là vì sao tượng trưng cho hoàng đế theo quan niệm của người Trung Quốc xưa, ngôi sao sáng thứ hai trong chòm Tiểu Hùng, tên tiếng Anh là Kochab hay Ursae Minoris.

10. Chương 10: Thiên Sư Đường Châu (p.2)

Vừa đi được hai bước, quả nhiên tên kia đã ngoái cổ lại hỏi: “Cô nương, nàng có thấy qua một nữ tử cũng trạc tuổi nàng đi qua đây không, dung mạo trông rất xinh đẹp, cũng cao xấp xỉ nàng.”

Nhan Đàm nhìn cũng không thèm nhìn, cứ tự nhiên đi lướt qua bên cạnh hắn, miệng lẩm nhẩm: “Ta phải về nhà, mẫu thân đang đợi ta, người có muốn đi theo không?”

Lại đi được vài bước, chỉ nghe sau lưng có tiếng khe khẽ thở dài: “Thì ra là một con ngốc...”

Nhan Đàm bĩu môi, chỉ có thể thầm rửa xả hắn trong lòng. Dựa vào bản tính của nàng đáng lý phải quay lại dằn cho hắn một trận nhừ tử, nhưng đối phương đạo thuật ỉnh, nàng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Mới đi được một đoạn ngắn, nàng chợt nghe thấy sau lưng có tiếng đọc chú khe lướt rất nhanh, bên tai gió thổi vù vù, trước mắt đột nhiên tối mịt một mảng, chỉ thấy một điểm sáng trên đỉnh đầu, dường như nàng vừa mới rơi vào một cái động tối đen ngòm. Rất nhanh sau đó, cả điểm sáng nho nhỏ trên đỉnh đầu cũng bị màu đen lấp kín.

Nhan Đàm đại kinh thất sắc, ngón tay khe bắn ra một đạo bạch quang đánh vào lớp tường bao quanh, đạo quang sau khi đâm sầm vào vách tường liền bị đánh bật trở lại.

Từ bên ngoài, một tiếng nói thông thả vang lên: “Đừng phí sức nữa, dựa vào bản lĩnh của người, trừ phi có người thả người ra ngoài, không thì người chỉ có thể ngoan ngoãn ở yên trong pháp khí này mà thôi.”

Pháp khí? Nhan Đàm vươn tay sang bên cạnh sờ thử, chạm vào tay nàng là một thứ trơn nhẵn lạnh băng, bề mặt sờ vào giống như ngọc thạch. Nàng lại vừa xoay người vừa mò mẫm một vòng chung quanh, dường như là một đường cong tròn tròn... Đây, đây không phải là khai quang ngọc hồ lô (1) đó chứ?

Nhan Đàm thần thờ một lúc rồi ngồi bệt xuống: “Ta đã để lộ sơ hở ở đâu, mới này người còn tin sái cổ cơ mà.”

“Người đóng kịch quả thật rất giống, thiếu chút nữa là ta cũng bị gạt rồi. Chỉ tiếc là y phục trên người người được làm bằng chất liệu quá hảo hạng, đôi bàn tay cũng không giống như đã từng làm qua việc nặng, còn có gương mặt của người nữa. Người thường xuyên dãi nắng dầm mưa, gương mặt tự nhiên sẽ phải trở nên thô kệch.”

Nhan Đàm thở dài một hơi, tự nhận mình thật xui xẻo: “Xin hỏi cao danh quý tánh của thiên sư đây?”

Qua hết một lúc khá lâu mới nghe người kia trả lời: “Đường Châu.”

Nhan Đàm nhắm mắt nằm trong hồ lô: “Ta còn một câu hỏi cuối cùng nữa. Người đã gặp qua người bạn đồng hành kia của ta chưa?”

Đường Châu đáp gọn: “Đã gặp qua.”

“Vậy hắn đâu, là bị người giết rồi, hay là đã thoát thân?”

“Ta đã trả lời câu hỏi cuối cùng khi này của người, cho nên câu này ta không phải trả lời nữa.”

Nhan Đàm giận dữ đập vào đáy chiếc hồ lô: “Người cái tên...” Rồi bất thành linh lại cười khoái trá: “Thì ra là hắn đã thoát thân được, may quá, thiệt là may.”

Đường Châu vẫn là không bị sập bẫy, giọng nói dường như có lẫn nét cười: “Chỉ tự ình thông minh.”

Nhan Đàm không còn gì làm đành nhắm mắt lại đi ngủ. Nàng đã sức cùng lực kiệt, ít nhất cũng phải bồi bổ tinh thần cho đầy đủ trước cái đã, có vậy mới mong thoát được tình cảnh gay go hiện nay.

Do thấm mệt nên rất nhanh nàng đã chìm sâu vào giấc ngủ, bên trong hồ lô lại tối om om, cũng rất thuận lợi cho việc ngủ nghỉ của nàng. Lúc tỉnh dậy, xung quanh vẫn là một mảng đen ngòm, cũng không biết được bên ngoài hiện đang là ngày hay đêm.

Nhan Đàm ngồi dậy, hai tay bó gối chậm rãi nghĩ cách làm sao thoát thân, nghĩ được mười bảy mười tám cách nhưng tính khả thi đều thấp lè tè. Bất thành linh đất trời xoay chuyển, nàng ‘bùm’ một tiếng đập mạnh vào vách hồ lô, tay ôm lấy mặt, sống mũi đau nhức.

Chỉ nghe Đường Châu chậm rãi lên tiếng: “Người im thin thít như vậy, ta cứ tưởng người đã không còn ở bên trong nữa.”

Nhan Đàm tâm tình chả vui vẻ gì: “Bên trong quá dễ chịu đi, ta ngủ tới giờ này mới dậy.”

Đường Châu cười khê một tiếng, giọng nói thâm trầm dễ nghe: “Người thật không giống những tiểu yêu đã từng bị nhốt bên trong trước đây. Bọn chúng đều sợ hãi đến ngủ không nổi.”

Lòng hiếu kì đã khê cửa mình động dậy, Nhan Đàm bèn lên tiếng hỏi: “Người cũng từng hút những yêu tinh khác vào đây?”

Qua được một lúc khá lâu mới nghe giọng nói của Đường Châu truyền đến bên tai: “Có phải người là muốn biết ta cuối cùng đã đối phó bọn chúng thế nào hay không?”

Nhan Đàm bị đối phương nhìn thấu tim đen, cũng lớn tiếng hào sảng thừa nhận: “Ồ.”

“Thời điểm lúc tóm được con yêu tinh thứ nhất ta lại mới vừa học xong phương pháp luyện đan, lúc xem đơn thuốc không cẩn thận đã bị nhầm lẫn, độ lửa canh cũng không được đúng, thế nên con nhên nhện tinh đó chết hơi bị thảm. Con thứ hai là hùng yêu, kết cục so với nhên nhện tinh đã khá hơn nhiều. Còn từ nhân thứ ba là thực được hoa tinh, khắp người đều là nguyên vật liệu quý hiếm, dùng để nghiên cứu một bài thuốc được truyền lại từ mấy trăm năm trước...” Đường Châu giọng điệu ung dung thông thả, “Tên thứ mười ta còn chưa kịp làm gì thì hắn đã tự mình hoảng loạn đến phát điên. Người là kẻ thứ mười một.”

Nhan Đàm nghe đến lạnh toát cả người, miễn cưỡng cười đáp: “Thật là vinh hạnh.” Đừng có nói năng, bất kể là ai sau khi nghe được một chuỗi kết cục của đồng loại mình như trên đều sẽ không chịu nổi có được hay không?

Nàng chợt trợn to hai mắt trong bóng tối la hoảng: “Đường Châu, ta đói rồi.”

Đường Châu dường như có phần kinh ngạc: “Người là yêu mà cũng biết đói hay sao?”

Nhan Đàm bĩu môi cái, gắng sức khiến cho lời nói trôi ra từ miệng mình nghe tự nhiên hết sức có thể: “Yêu đương nhiên là biết đói rồi, dù cho có là thần tiên đi nữa thì cũng sẽ đói. Lúc ở bên ngoài ta còn có thể hấp thu linh khí từ trong đất trời, không ăn cũng không bị làm sao, nhưng trong này cái gì cũng không có hết, mà tối hù hà.”

Một thoáng sau, trên đỉnh đầu bỗng nhiên lóe sáng, Nhan Đàm hãy còn chưa kịp thích ứng với luồng ánh sáng bất chợt này thì một cọng cỏ đã rơi xuống đáp trên người nàng, liền sau đó lại là một mảng tối om. Nhan Đàm tức đến phát run, nhưng vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân nhất định phải biết nhẫn nhịn, nhẫn rồi lại phải nhẫn nữa, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu.

Phải qua hết một lúc lâu sau nàng mới rặn từ trong kẽ răng ra được một câu: “Người đúng thật là một người tốt.”

“Quá khách khí rồi, chỉ là tiện tay, không cần nói lời cảm kích.” Nghe giọng còn như là đang cười cợt.

Nhan Đàm đành phải tiếp tục bó gối mà ngồi nghĩ cách. Nàng sống cho đến ngày nay, chỉ cần động não suy nghĩ một chút thì hầu như người nào người nấy đều có thể bị nàng xoay như xoay đế. Giờ đây đụng phải một tên gian xảo không kém gì mình, à không, là thông minh không kém gì mình, phải suy tính cẩn thận một phen mới được.

Thật ra con người ta ai cũng đều có điểm yếu, chỉ cần theo đúng phương hướng lần ra manh mối là có thể một đòn đánh gục đối phương.

Nhưng mà điểm yếu của Đường Châu là cái gì mới được cơ chứ?

Nàng nhớ điểm yếu của Tử Lâm là sợ người khác biết được chân thân của mình là một con rùa núi, điểm yếu của Đan Thực là sợ quỷ, điểm yếu của Dư Mặc, hmm, chỉ cần không phải là yêu cầu gì quá đáng, Dư Mặc đều sẽ giúp nàng đi làm, cũng chính vì vậy mà đã vô bổ cái thói há miệng chờ sung rụng của nàng.

Mà Dư Mặc hiện giờ lại đang ở đâu? Liệu có được bình an hay không?

Tuy nắm trong tay bảy đến tám phần khẳng định hẳn đã thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng nàng vẫn còn lo lắng vì hai ba phần chưa dám quả quyết kia. Mà Đường Châu lại rất kín miệng, từ cái miệng kín như bưng của hắn chuyện gì cũng không moi móc được.

Nhan Đàm đau đầu muốn chết, chỉ đành chống cằm lên gối, nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng bầu không khí xung quanh thật sự quá tốt quá dễ chịu, thế nên chỉ mất có một lúc sau, nàng đã lại ngủ thiếp đi mất.

Chú thích:

(1) khai quang ngọc hồ lô: hồ lô ngọc đã trải qua nghi thức Khai Quang (“mở mắt”). Theo quan niệm của nhiều người thì tượng Phật, những vật phẩm Phật giáo hoặc phong thủy sau khi được khai quang sẽ trở nên linh nghiệm hơn hẳn.

11. Chương 11: Đào Tẩu Bất Thành (p.1)

Vũ lực không phải chìa khóa hóa giải vấn đề, tự cổ chí kim, những tình huống dĩ nhu thắng cương là nhiều không kể xiết.

Nhan Đàm lên kế hoạch bắt đầu mổ xẻ tên thiên sư trẻ người non dạ này, chỉ li đến từng chân tơ kẽ tóc. Nàng dịch người qua sát thành hồ lô rồi gơ tay gõ lên đó: “Đường Châu?”

Đường Châu giọng nói lơ mơ khê ‘ừ’ một tiếng, nghe có vẻ như vừa mới ngủ dậy chưa được bao lâu.

Đây gọi là nắm bắt được thời cơ tối ưu, sớm một chút là đã quấy nhiễu giấc ngủ của hắn, chắc chắn nàng sẽ bị dời lịch đem đi luyện đan sớm hơn, muộn một chút thì hắn đã hoàn toàn tỉnh táo, muốn gạ gẫm bắt chuyện cũng không còn dễ dàng nữa.

Nhan Đàm buông giọng nhỏ nhẹ, chậm rãi lên tiếng: “Đạo thuật của người inh như vậy, nhất định là có danh sư chỉ dạy nhỉ?” Đào tạo ra được một tên đồ đệ thể này, vị danh sư kia tuyệt đối không phải hạng xoàng, tốt nhất là loại tính khí kì dị, cổ hủ hà khắc, có bản lĩnh khiến cho đệ tử cất tiếng ai oán ngập ngụa chất chồng.

“Sư phụ của ta là một vị thể ngoại cao nhân, bản tính có chút cổ quái. Người hỏi chuyện này làm gì?” Đường Châu giọng nói vẫn còn khàn khàn thuận miệng đáp.

“Sư phụ người chắc là rất ghét yêu tinh bọn ta hả?”

“Không phải ghét, mà là thống hận.” Hắn khẽ cất lời, “Trước khi xuất gia người vốn dĩ còn có thể tử hài nhi. Một ngày nọ từ bên ngoài trở về nhà, phát hiện cả vợ lẫn con đều đã bị yêu quái ăn sạch, chỉ còn lại hai bộ xương trắng.”

Nhan Đàm khóc không ra nước mắt. Từ nhỏ Đường Châu đã tiếp nhận loại giáo huấn như thế nào, không cần nghĩ cũng đã rõ ràng rành rành ra đấy, hy vọng đập tan xiềng xích nô lệ của nàng vì thể bỗng trở nên xa tít mù khơi. Nàng nghĩ ngợi một thoáng rồi lựa lời mở miệng: “Nhưng mà, không phải cứ là yêu thì sẽ làm việc xấu đâu.” Ví dụ như nàng đây nè.

Qua một lúc sau Đường Châu mới lên tiếng: “Cũng có thể, chỉ là ta chưa gặp qua.”

Nhan Đàm hận không thể rống lên mà rằng, yêu tinh lương thiện thuần khiết kia sớm đã gần ngay trước mắt đây rồi, chỉ là đã bị người nhốt trong hồ lô không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Đột nhiên nghe tiếng Đường Châu tiếp lời: “Còn nhớ con nhện nhện tinh ta bắt được đầu tiên mà ta đã kể với người không? Khi đó ta thấy nó đáng thương nên đã đem thả ra ngoài, kết quả việc đầu tiên nó làm sau khi thoát ra chính là phản công đánh trả lại ta.”

Nhan Đàm thở dài, cảm thấy bản thân đã không còn hy vọng sống sót, giọng nói ỉu xìu: “Thì ra là vậy. Thế trong lòng người thì sao, có phải cũng giống như sư phụ mình, thống hận yêu tinh chúng ta?”

“Vấn đề người muốn hỏi cũng hơi bị nhiều rồi đó. Từ hôm nay trở đi mỗi ngày chỉ được phép hỏi ba câu, trả lời hay không xem ta tùy hứng.” Nghe giọng hắn dường như đã tỉnh ngủ hẳn: “Nếu người là muốn thuyết phục ta thả người ra, vẫn là không nên hao tâm tổn sức nữa đi, mấy trò rở tiền này người cũng không phải kẻ đầu tiên làm thử đâu.”

Nhan Đàm áp sát người vào vách hồ lô, không nhin được lên tiếng: “Trong này tối thui tối hù, ta làm sao biết được khi nào trời tối lúc nào trời sáng, thế nào mới là qua hết một ngày?”

Đường Châu thờ ơ đáp nhạt: “Người cứ tự mình mò mẫm mà tính đếm canh giờ, để lỡ ráng chiều. Được rồi, hôm nay người đã hỏi đủ ba câu.”

Nhan Đàm nghiêng răng nghiêng lợi ‘hứ’ một tiếng rõ to, chỉ nghe Đường Châu ung dung cất giọng chế giễu: “Người cứ tiếp tục mà hứ như vậy, cẩn thận coi chừng bị trọ mũi đấy.”

Nhan Đàm tức tối nắm chặt tay đấm vào hồ lô, đấm được hai đấm bỗng nhoen miệng cười. Bất kể ra sao, hiện tại xem như cũng đã có chút tiến triển. Chỉ cần còn thời gian chính là còn hy vọng, tình cảnh gian nan hơn nàng còn bình an vô sự độ qua được, Nhan Đàm quyết không tin mình bước không qua ải này.

Giờ nàng bắt buộc phải giữ tỉnh táo trong cái pháp khí tối om tối mịt này, đôi ăn đôi khi cũng là phương pháp duy trì cái sự tỉnh ngủ. Nhan Đàm không giống phạm nhân, hai ba ngày không gì bỏ bụng là đã hoa mắt chóng mặt. Ngược lại, nàng cần nhiều thời gian hơn thế để tu luyện yêu thuật, chính là giống như mật tông (1) thần bí nhất trên thế gian này, dùng cách tuyệt thực để thăng bậc tu vi, mài luyện tâm trí.

Nhan Đàm liên tục lắng nghe động tĩnh bên ngoài, cố gắng cảm nhận mỗi con đường Đường Châu đặt chân qua, mỗi con người hắn tiếp xúc qua.

Bị giam giữ trong pháp khí, căn bản là bị cách ly với thế giới bên ngoài, ngoài âm thanh nói chuyện giữa nàng và Đường Châu ra, những lúc khác đều là một mảng yên ắng không một tiếng động. Xung quanh im

ru bà rù mà lại tối đen như mực, kẻ không có can đảm và ý chí quả là cũng không trụ được bao lâu.

Thế nhưng rồi dần dần, Nhan Đàm đã loáng thoáng nghe được tiếng động bên ngoài, không thể phủ nhận điều này khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, ngạc nhiên một cách sung sướng.

“Đường Châu?” Nàng ngồi im lặng hồi lâu, vẫn là không nhận được phải lên tiếng nói chuyện.

Đường Châu dường như thở hắt ra một hơi, giọng điệu mang vẻ bó tay với nàng: “Người lại muốn nói gì nữa?” Đã tròn mười ngày trôi qua, xưa nay vẫn chưa có yêu tinh nào có thể trụ được lâu như vậy trong ngọc hồ lô, hẳn giờ đây muốn không phải so tài cao thấp với đối phương e cũng không được nữa rồi.

“Ta muốn biết, trong lòng người có phải rất thống hận yêu tinh chúng ta?” Điều này là mấu chốt vô cùng quan trọng, chỉ cần đối phương còn chút lòng trắc ẩn thì vẫn có thể bị nàng làm cho lay động.

Đường Châu lại chuyển đề tài, xoay phất một trăm tám chục độ: “Sao người không hỏi ta về tên đồng đảng kia của người?”

Nhan Đàm đương nhiên muốn hỏi, chỉ là thời cơ chưa tới. Hiện giờ nàng nhất cử nhất động đều nằm trong thế hạ phong, dĩ nhiên không thể để đối phương đoán được hết thái độ của mình. Hơn nữa cứ cho là nàng có mở miệng hỏi, dựa vào tính cách càng thấy nàng đứng ngồi không yên càng lấy làm hài lòng của Đường Châu, có hỏi hẳn cũng bằng không, chỉ tổ tự tạt nước lạnh vào mặt.

“Ta bây giờ tự thân mình còn khó giữ, còn quản sống chết của kẻ khác làm chi nữa hả?”

Đường Châu dường như bật cười một tiếng: “Tình bằng hữu của yêu tinh các người, cũng chỉ được có bấy nhiêu. Uống công tên ngư tinh kia không biết tự lượng sức mình chạy đến cản đường ta, còn muốn tạo cơ hội cho người trốn thoát.” Nhan Đàm im lặng không nói, trong lòng nóng như lửa đốt. Nhưng nghĩ kỹ lại, nàng cảm thấy mình nên tin vào bản lĩnh của Dư Mặc. Nếu hẳn quay về Da Lan Sơn, phát hiện nàng vẫn chưa trở về nhất định sẽ lại ra ngoài đi tìm, vì thế nàng dứt khoát phải nghĩ cách thoát thân càng nhanh càng tốt.

“Đó là bởi vì trong lòng người vốn dĩ đã có thành kiến, người căn bản không thể hiểu được.” Nhan Đàm trong lòng giận dữ nhưng vẫn gắng sức kiềm chế, “Loại yêu chúng ta cũng có nhiều lúc sẽ bị trói buộc, chúng ta có nguyên tắc của riêng mình, cứ cho là độc ác đi nữa, cũng không xấu xa bại hoại được hơn phạm nhân các người.”

Đường Châu không nói gì.

Đó chính là ngụ ý, ngày hôm nay hẳn sẽ không thềm để ý đến nàng nữa.

Nhan Đàm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng từ từ nhắm mắt lại, đang lúc chập chờn rơi vào giấc ngủ thì đột nhiên bị tiếng nước động khe khẽ làm cho tỉnh giấc. Nàng chồm người ngồi dậy: “Người có thể cho ta ra ngoài hít thở không khí một chút được không, chỉ trong thời gian một ly trà là đủ.”

Đường Châu đáp gọn: “Được.”

Trên đỉnh đầu thành linh xuất hiện một luồng ánh sáng, Nhan Đàm mừng rỡ đến đơn giản là không từ ngữ nào diễn tả được, nàng chậm chậm bay lên miệng hồ lô, nằm toài ra trên thành miệng ngó nghiêng ra ngoài. Nàng hiện giờ đang bị pháp thuật khống chế, thân thể bị thu nhỏ lại gấp nhiều lần, dù là một khung cửa sổ cũng trông đồ sộ lên rất nhiều. Nhìn ánh sáng từ ngoài chiếu vào thì bây giờ ước chừng đang lúc chạng vạng. Hai người bọn họ hẳn là đang ở trong một căn khách điểm, chỉ là những thứ bày trí trong phòng trông đều đã rất cũ kỹ, bên ngoài cũng không có âm thanh náo nhiệt của phố thị, xem ra là kiểu khách điểm nho nhỏ ở vùng ngoại ô.

“Có phải cảm thấy so với những gì người nhìn thấy trước đây đều rất khác biệt?” Đường Châu đột nhiên khẽ cười hỏi.

Nhan Đàm gạt đầu cái rồi quay lại, nhưng đập vào mắt lại là hơi nước bốc lên cuộn cuộn, nhất thời miệng lưỡi cứng đờ hết cả ra: “Người người người...”

Đường Châu ngả người ra sau, túm lấy mớ tóc đen ướt sũng bỏ ra bên ngoài chiếc chậu gỗ, tự tiểu phi tiểu (2): “Ta làm sao?”

Nhan Đàm lập tức hùng hồn tuyên bố: “Còn lâu ta mới thèm nhìn người tắm!”

Đường Châu nhìn nàng với vẻ vô can: “Là tự người nói muốn ra ngoài hít thở không khí, lại nói, ta cũng đâu có mời người nhìn.”

Nhan Đàm bỏ toài trên miệng hồ lô, một tay chống cằm bĩu môi: “Được lắm, ta cứ ở một bên nhìn xem, trên người người có thứ gì để ta xem cho bằng hết!” Đường Châu nói lỏng nắm tay, ngọc hồ lô ‘bồm’ một tiếng rơi vào trong nước. Nhan Đàm còn chưa kịp phản ứng gì thì đã liền một hơi nuốt hai ngụm lớn nước tắm vào họng, nàng vội vã nín thở chui tọt vào trong hồ lô, dùng yêu thuật phong một kết giới trên miệng hồ lô ngăn không cho nước từ ngoài tràn vào.

Đường Châu đứng thẳng dậy, dùng khăn lau khô nước trên người, giật lấy nội y treo phía trong tấm bình phong khoác lên mình, xong xuôi mới vớt ngọc hồ lô từ trong nước lên: “Thế nào?”

Nhan Đàm chỉ thấy trong bụng cồn cào như có sóng cuộn, ho hết nửa ngày cũng không khạc ra được gì, nàng tức anh ách quát lớn: “Bỉ ổi.”

Chú thích:

(1) mật tông: môn phái bí mật.

(2) tự tiểu phi tiểu: phẳng phất nét cười nhưng vẫn chưa phải là một nụ cười.

12. Chương 12: Đào Tẩu Bất Thành (p.2)

Đường Châu chỉ cười không nói, đặt ngọc hồ lô trên bàn, thông thả thất đại lưng, mặc trung y, cuối cùng khoác vào ngoại bào.

Nhan Đàm sóng mắt lẫn lẫn, miệng cười mím chi: “Bôn ba tứ xứ cả ngày nhất định mệt lắm phải không? Có muốn ta giúp người đầm đầm chân, xoa bóp vai chút không?”

Đường Châu quay đầu ném cho nàng cái nhìn tẻ nhạt.

“Người thả ta ra ngoài đi, ta đảm bảo sẽ không bỏ trốn. Hơn nữa cho dù ta có bỏ trốn thì nhất định cũng sẽ bị người tóm về, việc dẫn động như vậy ta cũng không thèm làm đâu.” Phải từng bước từng bước một mà tiến, trước mắt phải ra khỏi ngọc hồ lô cái đã, có vậy nàng mới dễ bề tùy cơ ứng biến. Cả ngày bị nhốt ở nơi tăm tối không thấy ánh sáng mặt trời như vậy, chẳng trách cách gì cũng nghĩ không ra.

“Người là đang... câu như ta đây hả?” Hắn nhếch mép cười, chậm rãi nhả từng chữ một, “Trước đây có ả hồ yêu cũng đã từng dùng chiêu này, người có muốn biết kết cục của ả là thế nào không?”

Nhan Đàm nghe cái điệu bộ nói chuyện của hắn, chỉ cảm thấy gió rít bên tai, toàn thân lạnh cóng, không nhìn được run cầm cập: “Không muốn không muốn, ta một chút cũng không muốn biết.”

Trên thực tế mà nói, muốn rời khỏi ngọc hồ lô thì trước tiên cũng phải bảo toàn mạng sống cho nàng cái đã, nếu như kết cục chỉ còn một sợi tơ phách lượn lơ bay ra thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Đường Châu vươn tay nhắc chiếc pháp khí, dùng nút bấc chặn vào lỗ trống ở miệng hồ lô: “Nếu người thật sự thông minh thì nên thành khẩn an phận một chút, đừng có mà nẩy ra quỷ kế gì, như vậy mới có thể sống lâu thêm được vài ngày, lúc chết cũng được nhanh gọn một chút.”

Trước mắt lại quay về một mảng tối đen như cũ.

Nhan Đàm nghĩ ngợi một thoáng rồi cất tiếng hỏi: “Hồ yêu đó dung mạo xinh đẹp lắm hả?”

Đường Châu không cần suy nghĩ đáp ngay: “So với người thì còn đẹp chán.”

Nàng liền lên giọng công kích: “Có mỹ nhân như thế dâng đến tận miệng mà người còn không động lòng, người rốt cuộc có phải đàn ông không vậy?”

Ước chừng qua được khoảng ba canh giờ, Nhan Đàm mơ hồ nghe thấy có tiếng xôn xao bên ngoài. Bây giờ đang lúc đêm khuya thanh vắng, sao lại có người nửa đêm ra ngoài chạy loạn vậy nhỉ? Nàng vội dán mình

vào vách hồ lô, tập trung lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Hình như có người đang đi lại trong phòng, hơn nữa tuyệt nhiên không phải chỉ có một người.

Mấy người này bước đi khệnh khạng, tiếng nện chân vào sàn nhà nghe rõ mồn một, hoàn toàn trái ngược với Đường Châu, khi đi đường bước chân nhẹ nhàng thanh thoát, dường như chạm đất cũng không phát ra tiếng động.

Một ý nghĩ bay ngang qua đầu, khóe miệng Nhan Đàm hiện lên nét cười: Cuối cùng thời cơ thoát thân cũng đã đến. Nếu nàng đoán không nhầm thì khách điểm mà Đường Châu đã thuê chắc chắn là một căn hắc điểm, vả lại trong cơm canh trà nước hắc đã dùng trước đó nhất định đã bỏ mê dược, thế nên bây giờ hắc mới ngủ say đến vậy, có kẻ đột nhập vào phòng cũng chẳng mấy may hay biết.

Nàng còn cứ tưởng Đường Châu thông minh nhường nào, thực ra bất quá cũng chỉ có vậy.

Thình lình đất trời xoay chuyển, Nhan Đàm ngã lảo ra, trượt sang phía còn lại của chiếc hồ lô. Bên ngoài vang lên một giọng khàn khàn: “Cái này là làm bằng ngọc thạch đấy, không biết đáng giá bao nhiêu ngân lượng?” Một kẻ khác tiếp lời: “Nhìn quang trạch đẹp như vậy, người mở nút bắc ra xem thử xem, nói không chừng bên trong còn chứa bảo bối gì nữa cũng nên!”

Nhan Đàm cười khế, bụng bảo dạ người mau mau mở ra đi, như thế ta cũng có thể nhanh chóng thoát thân.

Đột nhiên hồ lô bị lộn ngược lại, cả người Nhan Đàm rơi vào trạng thái phi trọng lực, chui tọt khỏi miệng hồ lô rớt thẳng ra ngoài. Chỉ thấy khói xanh cuộn dài uốn lượn, nàng khế xoay người một vòng, hai ống tay áo được trải phẳng ra. Nhan Đàm giơ tay vuốt nhẹ vuốt tóc đen dài, quay đầu lại nhìn về phía giường, tên thiên sư kia quả nhiên vẫn còn ngủ say như chết.

Ba kẻ ở phía sau kia miệng há hốc mắt tròn trợn, mãi một lúc sau từ cổ họng mới bật ra được một câu: “Mẹ nó, có yêu quái!” Liền sau đó bước thấp bước cao loạng choạng tông cửa bỏ chạy.

Nhan Đàm khế búng ngón tay, tên chạy lót tót sau cùng ‘bịch’ cái ngã bẹp ra đất, nửa buổi cũng còn chưa bò dậy được. Tên đó cả người run như cây sậy, không biết lấy đâu ra sức rống lên một tiếng, lăn lê bò toài biến mất dạng.

Nhan Đàm có chút bất mãn: “Trông mình đáng sợ đến thế sao? Bọn họ lại có thể kinh hãi thành ra bộ dạng như vậy.”

Có điều hôm nay tâm trạng nàng đang cực tốt, không thêm tính toán mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Nhan Đàm bước đến cạnh bàn, mở nắp bình trà hít thử một hơi, lại bẻ một mẩu điểm tâm trên đĩa cắn vào một miếng: “Quả nhiên đúng là mê dược.” Nàng xoay người đi đến bên giường, cúi đầu quan sát Đường Châu. Hắc ngủ rất say, hơi thở sâu vang lên đều đều, nét mặt điềm đạm, đáng vẻ quả thật anh tuấn phi phàm. Nhan Đàm lẩm nhẩm độc thoại: “Người xem thường yêu tinh chúng ta, ta lại quyết muốn người phải nợ ta một món nhân tình.” Thế nhưng uất hận dồn nén cả mấy ngày nay cũng không thể không giải tỏa, nàng chậm chậm giơ cao tay, gom hết sức lực quạt mạnh xuống, định ban tặng hắc vài phát bạt tai, ngờ đâu chưa đụng được tới mặt hắc thì cổ tay đã bị giữ chặt.

Đường Châu thình lình mở to mắt: “Làm gì đó?”

Nhan Đàm gắng sức trấn tĩnh, miệng nặn ra một nụ cười không được hăng hái cho lắm: “Trên mặt người có con côn trùng, ta định giúp người đập nó đó mà.”

Đường Châu chậm rãi ngồi dậy, miệng còn đang cười: “Vừa nãy người giơ tay cao như vậy, ta còn tưởng người định bạt tai ta nữa chứ.”

Hy vọng tràn ngập đột nhiên biến thành thất vọng tràn trề, đơn giản khiến nàng phần uất tốt độ.

Nhan Đàm tức đến phát run, chỉ thiếu mỗi giậm chân thình thịch: “Nói trước đó, ta thà tự mình kết liễu cũng tuyệt đối không quay trở vào trong cái pháp khí kia đâu! Người muốn chặt ta ra thành trăm mảnh hay đem đi luyện đan thì cứ tự nhiên, ta cóc có sợ đâu!”

Đường Châu rút từ dưới tấm ngoại bào đặt cạnh gối ra một lá bùa dán lên cổ tay nàng. Một luồng sáng rực rỡ lóe lên, lá bùa kia đã biến thành một chiếc vòng ngọc nặng trĩu. Hắc buông lỏng tay, chậm rãi cất lời:

“Cắm chế này là để ngăn không cho người rời khỏi ta ngoài năm bước chân.”

Nhan Đàm chìa tay kia sang, đầu ngón tay vừa chạm vào chiếc vòng ngọc thì tức khắc đã bị giật nảy trở ra. Nàng tuy đã thoát khỏi ngọc hồ lô nhưng lại bị hạ cắm chế bắt buộc phải theo sát bên cạnh Đường Châu, cũng cứ là cả cơ hội đào tẩu cũng không có.

Nàng ngẩng nhìn chiếc vòng ngọc một lúc, vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc: “Năm bước ít quá, có thể tăng lên thành mười bước được không?”

“Ta vốn dĩ cảm thấy ba bước là tốt nhất.” Đường Châu bước xuống giường, đang chỉnh đốn lại y sam thì đột nhiên ống tay áo bị giật phắt lại. Nhan Đàm tay túm lấy hần, thần sắc thê lương, miệng nài nỉ: “Cứ cho là hai mươi bước đi nữa ta cũng không làm ra được chuyện gì, mười bước đi mà có được không?”

Hần khẽ bật cười, mi mục anh tuấn: “Đúng là ngã kiến do liên (1), ta cũng sắp không kiềm được muốn động lòng rồi đây.” Ngữ điệu thình lình thay đổi cái xoạch: “Nói thêm câu nữa là ta thu người vào trong pháp khí đấy.”

Nhan Đàm bĩu môi, miệng lầm bầm câu gì đó, rồi đột nhiên ngồi xuống cạnh bàn, cầm chiếc bánh điểm tâm lên cắn lấy một miếng.

Đường Châu giơ tay ra nắm lấy cổ tay nàng, cặp mày dài hơi chau lại: “Trong điểm tâm này có bỏ mê dược.”

“Một khi đã đói thì dù bên trong có bỏ phê sương ta vẫn cứ ăn,” Nhan Đàm tươi cười hãnh diện, “huống hồ chỉ là chút xíu mê dược còn con?”

Đường Châu giật lấy miếng điểm tâm trong tay nàng đặt lại vào đĩa: “Phía trước không bao xa nữa là trấn Thanh Thạch, vào trấn mà ăn.”

“Trấn Thanh Thạch?” Nhan Đàm có phần sửng sốt, “Người đến trấn Thanh Thạch làm chuyện gì vậy?”

Đường Châu không đáp, tự nhiên nhắc lấy tay nải bước thẳng ra cửa.

Nhan Đàm cảm thấy có một lực đạo vô hình giữ rịt lấy nàng kéo theo phía sau Đường Châu, kẻ trước người sau vừa đúng cự li năm bước.

“Ta nghe kể ở trấn Thanh Thạch bên đó xảy ra rất nhiều chuyện, có kẻ vô duyên vô cớ chết trong nhà mình, còn có người bị moi tim, trong bãi tha ma có ác quỷ hoành hành, người muốn đến đó làm gì?”

Đường Châu quay đầu mỉm cười: “Chưa từng thấy qua, muốn mở rộng tầm mắt một chút.”

Đi được một đoạn, Nhan Đàm lại nhin không được hỏi: “Người trước đó không hề đụng đến thức ăn trong hắc điểm kia, cho nên mới không bị mê dược làm cho hôn mê có phải không?”

Đường Châu tảng lờ không đáp, lại còn tăng tốc sải bước nhanh hơn. Chân trời nhô lên một dải trắng nhờ như bong bóng cá, ráng hồng rực rỡ, bọn họ đã nhìn thấy khu trấn nhỏ mang tên Thanh Thạch không xa phía trước.

Chú thích:

(1) Thành ngữ “ngã kiến do liên” (nghĩa đen “ta thấy còn thương”) xuất xứ từ mẫu “Đổ kị” (đổ: đổ kị, kị: ghi chép) của Ngưu Thông thời Lưu Tống:

Đông Tấn đại tướng Hoàn Ôn sau khi thảo bình nước Thục đã nạp nhi nữ của Thành Hán hoàng đế Lý Thê làm thiếp. Thê tử của ông là Nam Khang công chúa trưởng nữ của Tấn Minh Đế tình tính ghen tuông đanh đá, lúc bấy giờ còn chưa biết được việc này. Về sau khi đã biết chuyện, bà vác đao xông đến nơi ở của nàng họ Lý kia định giết chết nàng ta. Lúc đến công chúa trông thấy nàng họ Lý đang đứng bên khung cửa sổ chải tóc, tư sắc dung mạo đoan trang điểm lệ, nàng ta lặng lẽ tết tóc, sau đó xếp hai tay đứng trước mặt công chúa, dáng bộ dịu dàng tao nhã lại biết phải đạo khuôn phép, đượm trong lời nói còn là sâu thương ai oán. Thê là công chúa ném đao sang bên, bước tới trước ôm chặt lấy nàng: “Người đó, đến ta nhìn vào còn thấy khả ái, càng huống hồ chỉ là lão già kia!” Vì thế sau này đối xử với nàng rất tốt.

Thành ngữ này về sau dùng để hình dung nét yêu kiều khả ái của nữ tử, khiến người khác nhìn thấy đã muốn yêu thương.

13. Chương 13: Mộ Địa Ơi Là Mộ Địa, Xác Ướp Ơi Là Xác Ướp (p.1)

Vương tiểu nhị chạy bàn ở trấn Thanh Thạch đã hơn hai mươi năm nay, lần đầu tiên nhìn thấy có hai khách quan dung mạo xuất chúng như vậy đại giá quang lâm, không khỏi cảm thán sáng nay chường quý ở cửa sớm hơn thường lệ thật quả không sai.

Nhan Đàm ngồi xuống cạnh bàn, tay hươ hươ đưa: “Có món gì cứ mang lên hết là được.”

Vương tiểu nhị ngẩn ra một thoáng, mỉm cười áy náy: “Cô nương, bây giờ mới là sáng sớm, đầu bếp sư phụ của tiểu điểm phải đến giữa trưa mới tới, món nóng mà ăn bây giờ e là vẫn còn quá sớm?”

Read more...

Chỉ thấy thiếu nữ mày mắt như họa kia tay nắm chặt đĩa chống mạnh lên bàn: “Có thứ gì ăn no được thì cứ dọn lên!”

Khí phách của kẻ đói ăn mà Nhan Đàm vừa để lộ khiến cho tiểu nhị vô cùng kính phục, lập tức lui xuống thi hành phận sự.

Đường Châu thông thả rót một tách trà, có phần ngạc nhiên hỏi nàng: “Người thực đói đến thế sao?”

“Người cứ thử hai mươi ngày liền chỉ uống có một ngụm nước tắm kinh tởm, ngoài ra không có lấy một miếng ăn bổ bụng, như vậy có đói hay không là sẽ biết liền đó mà.”

“Nói vậy, trước đây người bảo yêu cũng cần ăn, những lời đó đều là thật ư?”

Vương tiểu nhị tay bưng một lồng bánh bao nóng hổi nghi ngút khói đặt lên bàn: “Trong nhà bếp còn có nửa con gà quay để lại từ hôm qua, có cần hâm nóng lại mang lên cho cô nương không?”

Nhan Đàm đặt một đỉnh bạc nho nhỏ lên bàn: “Còn bao nhiêu cứ đem lên hết.”

Vương tiểu nhị cân cân đỉnh bạc trong tay, ước chừng cũng phải được ba bốn lượng, ra tay quả phải gọi là hào phóng, hưởng hồ lại là ở nơi tiểu trấn Thanh Thạch không mấy phồn hoa như này.

“Ta ăn ở không nói chơi cho vui thôi, người tuyệt đối đừng tin là thật.” Trong lúc nói chuyện, Nhan Đàm đã nuốt trọn cái bánh bao thứ nhất, dùng đũa đâm cái thứ hai cắn hết một miếng, mắt còn đang lăm le tia sẵn cái thứ ba.

Đường Châu châm một tách trà đẩy sang: “Từ từ thôi. Con gái con đứa bộ dạng ăn uống như vậy mà cũng không sợ khó coi.”

Nhan Đàm liếc hắt một cái, tao nhã lịch thiệp lột một miếng vỏ bánh bao, lại tao nhã lịch thiệp nhai vài cái rồi mới nuốt xuống, xong tao nhã lịch thiệp mở miệng cất lời: “Bộ dạng ăn uống khó coi thì đã làm sao? Quan trọng nhất là ăn được nhanh được nhiều, nhồi cho bản thân no chết thì có thể khiến kẻ khác phải đói chết, có hiểu không hả?” Vừa dứt lời liền tiếp tục lao vào ăn như rồng cuốn.

Đường Châu cúi đầu khẽ bật cười thành tiếng, cười hết một lúc mới ngưng lại được.

Nhan Đàm dáng bộ mãn nguyện hớp một ngụm trà, thở hắt ra một hơi: “Như vậy là dễ chịu nhất đó.”

“No rồi chứ gì? Vậy bắt tay vào chính sự được rồi.”

“Á, giữa trưa còn có món nóng nữa mà.”

Đường Châu đứng lên, dợm chân chuẩn bị rời khỏi.

Nhan Đàm vội vã túm lấy hân: “Đợi chút, đợi chút đã.” Sóng mắt lặn tẩn, nụ cười có phần ranh mãnh: “Người là lần đầu tiên đi xa một mình có phải không?”

Đường Châu khẽ chau đôi mày dài, khí sắc khoan thai thông thả lại quay trở về, gương mặt vương nét thanh tân trong trẻo: “Phải thì đã sao?”

“Bãi tha ma nó chính là nằm một chỗ ở đó, cũng đâu có chạy đi đâu được có phải không nè? Cho nên đến sớm đến muộn gì cũng như nhau cả thôi. Nhưng đây là trấn Thanh Thạch, người trong trấn ngoài tin đồn kia ra nhất định còn biết nhiều chuyện khác nữa. Người thử nói xem, đâu chính là nơi thích hợp để nghe ngóng nhất?”

Đường Châu lườm nàng: “Chút khôn vặt đó của người để dành dùng vào chánh đạo thì đã tốt rồi.”

Nhan Đàm khẽ lay lay ngón tay: “Không không, ta đây là đại thông thái được lịch đại thánh hiền (1) xưng tụng, không sớm thì muộn người cũng sẽ được mở rộng tầm mắt.”

Đường Châu cười khẩy một tiếng, ngón tay quét qua chiếc vòng trên cổ tay nàng: “Ta chỉ biết, người hiện vẫn là tù binh đang còn thụ án, thứ đại thông thái kia mở rộng tầm mắt hay không có khác biệt sao?”

Khóe môi Nhan Đàm khẽ động, suy đi tính lại một lúc, cuối cùng vẫn là không nói gì nữa.

Đến gần giữa trưa, khách quan trong quán cũng dần đông lên, tiếng người cười nói ồn ào, bên trong còn có lẫn vài khẩu âm miền Bắc, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

“Ta thấy hai vị trông rất lạ mặt, chắc không phải là người trong trấn?” Một người nói giọng địa phương bước sang, kéo ghế ngồi xuống. Kẻ đó đầu nhọn như đầu con hoẵng, cặp mắt ti hí như đôi mắt chuột, tướng mạo dung tục, mặt mày lộ vẻ nịnh hót.

Đường Châu gật nhẹ đầu, nhàn nhạt giọng đáp: “Là lần đầu đến đây.”

Nhan Đàm nhìn lên tấm bảng treo từ gỗ tre sau lưng chưởng quỹ, đọc liền từ từ một lèo mười mấy món: “Gan heo xào, gà tơ om vàng, đồ xào thập cẩm, thịt viên thủy tinh (2), sườn xào chua ngọt...” Vương tiểu nhị trán vã mồ hôi hột: “Vị cô nương này, chỉ có hai người dùng, bốn món đã là nhiều lắm rồi đấy.” Nhan Đàm liếc xéo Đường Châu một cái: “Vị công tử này ra tiền, một lượng bạc cũng sẽ không thiếu. Đúng rồi, cho thêm một đĩa bao tử sốt tương nữa.”

Đường Châu vờ như không hề nghe thấy, chỉ lên tiếng bảo: “Tiểu nhị, cho thêm một bộ bát đĩa.”

Cái tên bốn địa sản tới ngồi chung kia cười tươi như hoa: “Tiểu huynh đệ đúng thật là người hào sảng.”

Đường Châu hỏi: “Không biết gần đây trong trấn có chuyện mới lạ kì thú gì không?”

Tên bốn địa kia vuốt vuốt mặt, sốt ruột nhìn chằm chằm vào mấy món ăn Vương tiểu nhị vừa mới bưng lên. Nhan Đàm mỉm cười, nhắc một đôi đĩa đặt vào tay hân, lại khẽ chỉ vào vài người tướng tá cao to, mang gươm vác kiếm khắp mình đang ngồi quanh một chiếc bàn đặt ở góc phòng: “Đại thúc, dọc đường đi chúng ta gặp qua rất nhiều những người giống vậy, mặt mày nhìn dữ hằm hằm, bọn họ tới đây làm gì thế?”

Tên kia gấp lấy một miếng thức ăn trong đĩa hấp tấp đút vào mồm, mặt mày đầy vẻ mờ ám: “Tiểu cô nương này nhất định là nghịch ngợm, lên trốn khỏi nhà chạy ra ngoài có phải không?”

Nhan Đàm gật đầu, trưng ra bộ mặt rất đổi kinh ngạc: “Đại thúc, thúc làm sao biết hay vậy?”

Tên này bật cười ha hả, thập phần đắc ý: “Ta còn biết vị tiểu huynh đệ đây là tình lang của cháu, hai người là lén giấu người nhà bỏ trốn chứ gì?”

Hai người cùng lúc rửa thầm trong bụng một câu.

Nhan Đàm sóng mắt lặn tẩn, cười duyên đến là đáng yêu: “Đại thúc, thúc là cố ý đánh trống lảng có phải không, thực ra thúc chính là không biết mấy người kia đến đây làm gì chứ gì.” Cái loại ăn bám như này thường cũng rất hay ưa sĩ diện hão, chỉ cần nói mấy lời này là hân lập tức sẽ đem những chuyện mình biết trút hết ra ngoài.

“Ta làm sao có thể không biết, uầy, cái tiểu cô nương này! Ta sống ở đây cũng đã hơn nửa đời người, còn có chuyện gì là không biết chứ.” Tên kia quả nhiên trúng kế khích tướng, buông đũa xuống bảo, “Bọn họ là đến tìm mộ huyết của nương nương đấy.”

Đường Châu ngạc nhiên: “Đương kim hoàng thượng sao lại an táng phi tần của mình ở nơi này?”

“Không phải hoàng thượng đương triều, là vị hoàng đế đã vong quốc kia. Thời điểm đó hai người còn chưa lọt lòng nữa là. Khi đó thiên hạ chia làm ba vùng lãnh thổ, Bắc Yên, Nam Sở, Tề Tương mỗi vương triều thống trị một phương, ta nói đó chính là quý phi nương nương của Tề Tương.”

Đường Châu càng thêm hoài nghi: “Đã là hoàng tộc, tất định phải được mai táng trong hoàng lăng của riêng mình, sao lại có thể đem chôn ở đây?”

Tên bổn địa kia bật cười: “Khi đó hoàng đế ngồi trên ngai vàng hiện giờ còn chưa lên làm hoàng thượng, bấy giờ đang là tướng quân của triều Nam Sở. Sau khi vương triều Tề Tương bị ngài tiêu diệt, vong quốc hoàng đế của Tề Tương dẫn theo quý phi mà mình sủng ái, dưới sự bảo hộ của đám thuộc hạ cùng nhau bỏ trốn. Lúc đó người của Nam Sở truy đuổi rất gắt gao, khi đến trấn Thanh Thạch, thuộc hạ của hoàng đế bại cuộc kia đã tạo phản, giết chết ông ta. Vị quý phi nương nương kia đối với phu quân nặng tình phu thê, không muốn một thân cô độc sống hết quãng đời còn lại, vì thế cũng đã tự tử theo chồng. Bọn họ khi xuất cung mang theo rất nhiều vàng bạc châu báu, tiền tài của cải trên người có bao nhiêu đều phơi ra cả, rất dễ dẫn tới họa sát thân, thế là nghĩ ra cách xây một tòa mộ huyết cho vị nương nương kia. Thứ nhất là để cất giữ châu báu, có thể khi nào đến lấy cũng được; thứ hai, cũng là vì vị nương nương này ôm hận mà chết, bọn họ sợ bà chết không nhắm mắt sẽ biến thành ác quỷ hại người, nên cũng muốn dùng tòa mộ huyết này trấn giữ âm hồn. Đó chính là lai lịch tòa mộ của nương nương.”

Chú thích:

(1) lịch đại thánh hiền: những nhà hiền triết xuyên suốt các thời đại.

(2) thịt viên thủy tinh: món ăn nổi tiếng trong cung đình ngày xưa, dùng bì đông (da heo) bọc ngoài viên thịt, về sau phần vỏ bọc này thường được thay thế bằng hỗn hợp bột, gelatin và lòng trắng trứng.

14. Chương 14: Mộ Địa Ơi Là Mộ Địa, Xác Ướp Ơi Là Xác Ướp (p.2)

Nhan Đàm thuận miệng: “Thứ nhất định cũng từng đi tìm tòa mộ này rồi chứ gì?”

“Tìm thì cũng có tìm qua, chỉ là,” hắn đưa mắt dòm trái ngó phải, hạ thấp giọng, “âm hồn của vị nương nương kia vô cùng hung tợn, nhất định là loài lệ quỷ (1). Kẻ nào lấy đi những món bảo bối bên trong mộ, tất sẽ phải chết! Những người trong trấn thà bọc đường vòng cũng không dám đi ngang qua bãi tha ma.” Hắn nhắc đũa, tiếp tục nhét thức ăn vào mồm, trở lại trạng thái bận rộn không thể nói chuyện được.

Đường Châu gõ nhẹ lên mặt bàn: “Thiết nghĩ đây cũng chỉ là lời đồn truyền miệng, càng truyền ra xa thì càng mất tính xác thực.”

Tên kia lắc đầu nguầy nguậy, cố ngậm lấy miếng sườn trong miệng: “Ninh khả tín kì hữu, bất khả tín kì vô (2).”

Nhan Đàm nhớ lại trước đó lúc gặp phải tên cường đạo Hồ Mãn kia, hắn cũng đã từng kể về lời đồn ở trấn Thanh Thạch. Nàng gơ tay, hươ hươ một miếng ngọc bích đeo hình hồ điệp trước mặt tên bổn địa kia: “Sẩm tối hôm qua lúc ta đi ngang qua bãi tha ma, còn nhặt được miếng ngọc này nè.”

Đường Châu đưa mắt liếc xéo nàng một cái.

Sẩm tối ngày hôm qua, nàng ta rõ ràng còn đang bị nhốt trong ngọc hồ lô.

Tên kia môi run run, mặt xanh mét như tàu lá chuối: “Cái tiểu cô nương này! Mau, mau ném miếng ngọc này đi, không muốn giữ cả cái mạng nhỏ nữa hay sao?!”

Nhan Đàm bĩu môi tỏ vẻ không vui: “Tại sao chứ, miếng ngọc này rất đẹp mà.”

“Ta nói cháu biết, trong trần bọn ta có một tên tiểu tử, vóc dáng rất tráng kiện, nhà nghèo mà cũng không có họ hàng thân thích gì, sau khi cha chết lại không có tiền mai táng, chỉ có thể mang đến bãi tha ma mà chôn. Hắn đào đất đào được một lúc thì nhặt được mấy chiếc tách vàng tách bạc, lại còn có vài mảnh ngọc, không quá mười ngày sau đã chết ngay trong nhà mình. Ta xưa nay chưa từng thấy qua bộ dạng lúc chết khó coi đến như vậy... Ai, thôi không nói nữa, ăn cơm, ăn cơm.”

Đường Châu biết có hỏi nữa cũng không moi móc thêm được chuyện gì nên chỉ cúi đầu dùng cơm, cử chỉ tư vắn nhơ nhẽ, trông vào rất giống xuất thân con nhà danh gia vọng tộc.

Nhan Đàm đột nhiên bật ra một câu: “Bộ dạng khi chết của người đó, thúc không nói ta cũng có thể đoán ra được.”

Tên bổn địa kia chỉ cảm đầu mải nhét thức ăn vào mồm.

“Hắn trong nhà không còn người thân nào nữa, đợi đến lúc có người phát hiện thì thi thể nhất định cũng đã mục rữa, bên trên một đồng dòi bọ nhưng nhúc nhúc bon chen, lũ chuột rủ nhau tới gặm thịt hắn, còn có ruồi xanh bay loạn khắp nơi.” Nhan Đàm gấp một miếng sườn heo chua ngọt giơ lên, “Thi thể của hắn đó hả, chính là giống như miếng sườn này đây, xương cốt đều đã mềm rục hết ráo, bên trên còn có mớ thịt bầy nhầy.”

Đường Châu này giờ đang từ tốn nhai kỹ nuốt chậm, nghe thấy những lời này cũng không khỏi ghen sắc một phát.

Tên bổn địa kia đang định gấp miếng sườn xào chua ngọt to nhất, nghe được câu cuối cùng kia của nàng, liền vòng đĩa sang đĩa gan heo xào bên cạnh. Nhan Đàm lập tức lên tiếng: “Gan của hắn nhất định cũng đã mục rữa, giống miếng gan heo này nè, là màu tương đó.”

Tên đó mặt mày vàng bủng, chuyển sang định gấp thịt viên thủy tinh.

“Í, nhân cầu của người đó chắc là vẫn còn chứ hả? Nghe nói nhân cầu của người chết đều trắng dã hà.” Nhan Đàm gấp một viên thịt cắn vào một miếng, “Không biết có phải sẵn sẵn, dai dai giống viên thịt thủy tinh này không nữa.” Nói rồi vươn đĩa sang chỉ vào nguyên đĩa bao tử sốt tương: “Nghe nói loại tương này phải đem ủ trong vại rất lâu, cho nên rất nhiều tiểu điểm ở vùng thôn dã đều bỏ mấy thứ nội tạng và thịt đã bị ôi thiu vào ủ chung, như vậy thì mùi lạ trong thịt sẽ bị mùi tương lấp mất, khi ăn vào không phát hiện được. Không biết ở đây có phải cũng như vậy không nhỉ? Còn nữa, thi thể của người kia, chắc đã không bị hắc điểm đem ủ bán chung với thịt heo đó chứ?”

Lời vừa nói dứt, tên kia mặt mày đã nhợt nhách, loạng choạng chạy ra bờ toài ở thềm cửa nôn thốc nôn tháo.

Nhan Đàm đưa mắt nhìn Đường Châu, lại mở miệng hỏi một câu: “Ta nói có đúng không hả?”

Đường Châu sắc mặt không chút biểu cảm, lấy ra một tấm bùa chú.

Nhan Đàm chữa lời ngay tắp lự: “Ta sai rồi ta sai rồi, ta biết sai rồi...”

Đường Châu đứng lên, gọi tiểu nhị đến trả tiền bữa ăn, sau đó tay trái xách Nhan Đàm dậy, tay phải nhắc lấy tay nải, lúi xềnh xệch nàng ra khỏi quán cơm: “Ta thấy ngươi vẫn là thích bị nhốt trong pháp khí hơn.”

Nhan Đàm bộ dạng thành khẩn: “Ta sai rồi, ta thật là sai rồi, sau này ta nhất định không dám nữa đâu, người cho ta một cơ hội làm lại cuộc đời đi mà.”

Đường Châu lườm nàng: “Thật là không dám nữa?”

Biểu cảm càng thành khẩn hơn: “Thật mà.”

Đường Châu cuối cùng cũng chịu buông tay: “Đi thôi.”

Lúc hai người bọn họ đến bãi tha ma thì đã có năm sáu giang hồ nhân sĩ tụ tập ở đó, vừa thấy họ từ xa đi tới đã có kẻ định rút binh khí, nhưng phía sau một vị đạo nhân lớn tuổi thân vận đạo bào màu hạnh hoàng (3) đã giơ tay ngăn cản: “Vị này là hiền đệ Đường Châu, là đệ tử của Lăng Tiêu quán chủ, đều là người một nhà cả.”

Đường Châu bước lên thi lễ: “Đường Châu tham kiến Lăng Hư Tử tiền bối.”

Vị đạo nhân lớn tuổi kia đưa tay vuốt vuốt râu: “Nghe nói sư phụ của con mấy năm gần đây còn thu nhận cả nữ đệ tử, chính là vị cô nương bên cạnh con đây có phải không?”

Đường Châu có hơi khựng lại, gật đầu xác nhận: “Đây là sư muội của tại hạ, còn chưa hiểu quy củ lễ tiết, mong các vị đừng trách tội.”

Nhan Đàm thì thầm một câu gì đó, trưng ra bộ mặt bên lên e thẹn: “Sư huynh...”

Những người còn lại đều mỉm cười xua tay: “Đường huynh quá khách khí rồi, chúng ta còn e đã dọa sợ vị tiểu sư muội kia của huynh.”

Đường Châu tiếp tục hàn huyên vài câu, sau đó quay người sang đề thấp giọng cảnh cáo: “Một lát nữa đừng có mà giờ quý kẻ, cũng không được bày trò giả thần giả quỷ, có nghe rõ chưa?”

Nhan Đàm nhoẻn miệng nở một nụ cười: “Sư huynh xin cứ yên tâm.”

Đường Châu một thoáng nghĩ ngợi, lại hỏi: “Người tên là gì?”

Nhan Đàm hết sức thật thà đáp ngay: “Nhan Đàm. Nhan trong nhan sắc, đàm trong thanh đàm tựa...” Còn chưa kịp nói hết câu thì Đường Châu đã xoay người bước tiếp. Nàng lập tức bị một lực đạo vô hình kéo về phía trước, không nhận được thở dài cảm thán, mùi vị làm tù binh này, quả không dễ chịu chút nào.

Chợt nghe giọng nói của Đường Châu vang lên bên tai thật rõ ràng: “Đợi lát nữa theo sát bên ta. Trong số đó có kẻ tâm thuật bất chính, ngầm ngầm lưu tâm một chút.”

Nhan Đàm đảo mắt nhìn quanh, những người chung quanh dường như đều không có chút phản ứng.

“Đây là công phu dùng nội lực truyền âm, cho nên bọn họ đều không nghe được.” Đường Châu cứ như biết được nàng đang nghĩ gì.

Đột nhiên phía trước truyền tới tiếng cười lạnh lóe của một nữ tử, thanh âm sinh động vui tai như tiếng chuông ngân. Bên cạnh lập tức có người loảng xoảng rút binh khí ra cầm sẵn trong tay.

Một thiếu nữ thân vận bạch y trắng toát như tuyết đứng dưới một xác cây khô, trong tay là nắm hạt kê, nàng đang ột chú chim trên cây ăn, thỉnh thoảng lại làm ra vẻ đang lắng nghe, khe khẽ trò chuyện cùng chim. Nàng ta đột nhiên quay đầu lại, cặp mày lá liễu cong cong, môi nở nụ cười cất tiếng: “Điều nhi nói hôm nay trong trấn có rất nhiều khách nhân đến thăm, thật quả không sai.” Nàng vỗ vỗ tay, vẻ mặt mừng rỡ: “Ta đã rất lâu không nhìn thấy nhiều người thế này, thật náo nhiệt quá. Nhưng mà điều nhi lại nói, người nhiều, việc xấu cũng nhiều. Bởi vì người, đa phần đều thích làm điều ác.”

Chú thích:

(1) lệ quỷ: quỷ dữ.

(2) Ninh khả tín kì hữu, bất khả tín kì vô: thà tin (điều bất trắc, mối nguy hiểm) là có thực chứ không thể tin là không có (mà chủ quan không đề phòng).

(3) hạnh hoàng: màu của quả mơ, màu vàng pha chút sắc đỏ nhàn nhạt.

15. Chương 15: Thiếu Nữ Nghe Được Điều Ngữ (p.1)

Lăng Hư Tử chau chau mày, bước lên trước một bước: “Cô nương sao lại nói những lời này?”

Thiếu nữ bạch y tựa tuyết kia nhìn chú chim trên cành, thì thào một tràng rồi quay đầu lại: “Điều nhi nói ngày mai trời sẽ mưa, hỏi ta có tin hay không. Ta dĩ nhiên là tin rồi, các người có tin hay không?”

Đường Châu quay đầu sang liếc nhìn Nhan Đàm, chỉ thấy nàng đang nhìn về trước, chân mày hơi chau lại như đang nghĩ ngợi.

Lăng Hư Tử nín lấy mấy người cùng đi phía sau đang định vác kiếm xông lên, thần sắc ôn hòa: “Điều nhi kia còn nói những gì nữa?”

Read more...

Thiếu nữ nghiêng đầu như đang lắng nghe, chốc chốc lại gật đầu, một lúc sau mới nói: “Điều nhi nói, loài chim vong mạng vì miếng ăn, con người bỏ mạng vì tiền tài, từ xưa đã vậy không đổi.”

Lời vừa dứt, hết thấy người có mặt ở đó đều biến sắc.

Sau lưng có tiếng người đang hốt ha hốt hải chạy tới, là một phu nhân mập mạp đang vừa chạy vừa thở hồng hộc gọi: “Tiểu thư, tiểu thư, sao nàng lại chạy tới chỗ này nữa? Nàng chẳng bao giờ chịu nghe lời lão gia cả.” Bà chạy đến gần ôm lấy bạch y thiếu nữ kia, không ngừng tạ lỗi cùng mọi người: “Các vị đại gia đây, tiểu thư nhà chúng tôi sinh ra đã bị si ngốc, các vị đại nhân ắt có đại lượng, xin đừng tính toán với một cô nương khờ khạo!”

Thiếu nữ vùng vằng, nhìn chú chim nhỏ bị làm cho hoảng sợ bay mất: “Nó, nó bị bà hù cho chạy mất rồi! Bà đền cho ta, đền ngay bây giờ!”

Phu nhân kia dùng lực giữ chặt lấy tiểu thư nhà mình, miệng rói rít: “Xin lỗi, ta thật xin lỗi.”

Lăng Hư Tử đột nhiên bước ra cản đường hai người bọn họ, chấp hai tay trước ngực lên tiếng: “Chẳng biết cô nương đây là tiểu thư nhà nào?”

Phu nhân nọ liền đáp: “Lão gia nhà chúng ta họ Thẩm, là một thương gia trong trấn.”

Lăng Hư Tử gật gù, đồng thời tránh đường cho họ rời khỏi. Ông quả có biết trong trấn Thanh Thạch có vị thương gia họ Thẩm, vật phẩm quý hiếm trong trấn đều do họ mang từ những vùng đất khác về, chỉ tiếc vị tiểu thư trong nhà lại là một nàng ngốc.

Thiếu nữ bị phu nhân giữ lấy cũng không vùng vẫy nữa, lúc đi ngang qua bên cạnh Đường Châu, nàng đột nhiên nhìn hẩn với vẻ ngây ngốc: “Người có tin ta nghe được ngôn ngữ của loài chim không?”

Đường Châu gật đầu một cái.

Thiếu nữ nhìn hẩn nở một nụ cười như hoa xuân đua nở: “Ta nói nhỏ cho người biết, ở đây có quỷ, là ác quỷ đó, nó rất thích gặm xương người, rắc rắc gặm sạch không chừa miếng nào. Đây là điều nhi nói cho ta biết, nhưng nó còn bảo, ác quỷ không đáng sợ, con người mới là dễ sợ nhất.”

Phu nhân nọ vội vàng bịt miệng nàng lại, cười áy náy: “Xin lỗi, thật có lỗi, con bé khờ dại nói điều hàm hồ đấy mà.”

Mấy lời này của nàng thiếu nữ đã khiến những người có mặt ở đó đều cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Đường Châu nhìn theo bóng lưng của hai người bọn họ, hàng trăm ý nghĩ len lỏi trong đầu. Vị phu nhân kia nói tiểu thư nhà mình là một nàng ngốc, nhưng những lời nàng ta nói ra kia lại rất có đạo lý, tuyệt đối không phải những lời một kẻ ngốc có thể nói ra được.

Nhan Đàm sóng mắt khê động, đột nhiên cười bảo: “Ta có thể nghe hiểu loài cá nói chuyện, cái này người có tin không?”

Đường Châu nghiêng đầu nhìn nàng, nói khê: “Ta thấy người lại muốn quay trở vào pháp khí ngồi chơi rồi thì phải.”

Nhan Đàm thở dài một hơi, giọng điệu ỉu xìu: “Tóm lại là ta có nói cái gì người cũng không tin chứ gì.”

Chợt nghe Lăng Hư Tử ho khê một tiếng, bước lên phía trước: “Chúng ta hãy cứ đi tìm mộ huyệt của nương nương trước đã, lại nói, cứ cho thật là có lệ quỷ đi nữa, lão đạo phát tay cái là đã có thể thu phục, các vị xin chớ hoảng loạn.”

Năm người còn lại lập tức lên tiếng phụ họa. Nhan Đàm liếc nhìn mấy người bọn họ, từ gươm đao đến y phục không bỏ sót chi tiết nào. Đường Châu thấp giọng: “Người dùng đao trước mặt người phía bên trái là Đoạn Hồn Đao Trác Thương, bên phải là Lộng Ảnh Kiếm Tần Minh Dương. Ngoài Lăng Hư Tử ra thì hai người này công phu khá nhất. Ba người đi cùng kia là ba huynh đệ, họ Ngô.”

Nhan Đàm cũng khê lên tiếng: “Ta có thể hỏi người một chuyện được không?”

Đường Châu lườm nàng cái rồi đáp ngay: “Không được hỏi.”

“Người rút cuộc là vì cái gì mà đến trấn Thanh Thạch?” Nhan Đàm rất lấy làm khổ não, “Người nói ra nghe thử đi mà, người không chịu nói, trong lòng ta nhất định sẽ nghĩ hoài nghĩ hoài, cứ nghĩ mãi như vậy mệt óc lắm đó.”

Đường Châu phải ồng tay áo, lạnh nhạt đáp: “Vậy người cứ từ từ mà nghĩ đi, nói không chừng một ngày nào đó lại nghĩ ra được.”

“Đã đến mộ huyết đây rồi,” Lăng Hư Tử ngồi xổm xuống phải đám vụn tro trên một tấm đá xanh, tay vừa vận lực đã dời tảng đá sang bên, mở ra một đường địa đạo, “Chúng ta không phải những người đầu tiên tìm được tới đây. Không giấu gì các vị, sư đệ của lão đạo đã từng vào trong, đệ ấy là kẻ duy nhất còn sống sót trong cả đoàn người, chỉ là... azzzz, tâm thần đã bấn loạn mà phát điên, cũng không cách nào hỏi được đệ ấy cuối cùng đã nhìn thấy thứ gì mà lại ra nông nổi như bây giờ.”

Trác Thương tiếp lời: “Ta thì lại nghe bảo có kẻ từng thấy nữ quỷ trong mộ moi tìm người khác.”

Lăng Hư Tử xua xua tay: “Chuyện này nhất quyết không phải thật.” Dừng một lúc, ông lại cất lời: “Chúng ta lần này vào dưới địa đạo, rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, các vị ai không có ý tiếp tục thì cứ việc lưu lại trên này.”

Tần Minh Dương gỡ bội kiếm bên eo lưng xuống, nắm chặt trong tay. Ba huynh đệ nhà họ Ngô nhìn nhau một lượt, lòng tuy có chút thấp thỏm song vẫn lắc đầu đáp lại.

Chần chừ bên ngoài một lúc, cả đoàn người xếp thành hàng một chậm chậm tiến vào địa đạo.

Nhan Đàm bước xuống đi được vài bước, khê lên tiếng bảo: “Tối hù à, không thấy cái gì hết trơn.” Đột nhiên trước mắt sáng bừng, Tần Minh Dương tay cầm một ngọn nến đang cháy, mỉm cười cất lời: “Trên người tại hạ hãy còn hai mươi mấy thanh nến, hẳn là có thể đủ dùng để đi hết được mộ địa.”

Lăng Hư Tử không khỏi lên tiếng khen ngợi: “Vẫn là Tần công tử chu đáo.”

Tần Minh Dương nén một nụ cười. Thành linh một luồng gió từ đâu ập tới, ngọn nến trong tay ‘phụt’ cái tắt ngấm.

Không xa đâu đó có giọng nói ồm ồm lớn tiếng vang lên: “Là kẻ nào đã đá lão tử?!” Rồi đột nhiên có tiếng quát mắng: “Có gan bước ra đây tí thí xem nào!” Tiếp theo là tiếng gió nổi lên vù vù bên tai, âm thanh của chuông phong quyền rền vang không dứt. Nhan Đàm lùi về trái một bước, đột nhiên có một bàn tay vươn sang nắm chặt lấy tay trái của nàng. Ngón tay thon dài, có phần lạnh lẽo.

16. Chương 16: Thiếu Nữ Nghe Được Điểu Ngữ (p.2)

Nàng lên tiếng thử gọi: “Đường Châu?” thì lại nghe giọng Đường Châu đáp lại từ phía bên phải, trong lòng thất kinh, cái người đang đứng ở bên trái mình rút cuộc là ai? Kẻ đó khê cười, trong lúc Nhan Đàm còn không chú ý đã đi vòng ra sau lưng nàng, cất giọng ảm đạm: “Phát ngã khâu giả, tru (1).” Khi nói đến chữ cuối cùng, thanh âm nghe đã xa xăm diệu vợi.

Trước mắt ánh lửa bùng sáng. Lăng Hư Tử cầm trong tay một que đánh lửa, cơ thịt trên mặt khê giật.

Dưới đất là Tần Minh Dương đang nằm ngã ra, bên cạnh đánh rơi một cuộn nến, giữa hai chân mày có một chấm màu đỏ thẫm. Lăng Hư Tử nhặt cuộn nến lên thắp lấy một ngọn, xé nửa phần ống tay áo bên dưới quần bàn tay lại rồi đưa tới trước mũi Tần Minh Dương dò xét. Hắn đã tắt thở. Tuy nhiên thần sắc trên mặt lại rất bình lặng, thậm chí chẳng hề có lấy nửa phần đau đớn.

Đường Châu lại gần lên tiếng: “Là mi tâm (2) một đòn chí mạng. Thế nhưng,” hắn ngồi xổm xuống, giơ tay ấn nhẹ lên người Tần Minh Dương: “Thi thể đã không còn hơi ấm, tuyệt đối không phải vừa mới chết.”

Trác Thương không nhịn được hỏi: “Vậy ban này vào cùng một lượt với chúng ta không phải là...”

Đường Châu bình thản đáp: “Chính là kẻ vừa mới nói chuyện.”

“Sao lại có thể như vậy, ta là cùng với huynh ấy đến trấn Thanh Thạch, giữa đường không hề có chia rẽ kẻ trước người sau!”

Nhan Đàm thở dài đánh thượt một hơi, nhìn hắc với vẻ rất chi là thông cảm: “Điều này cho thấy, người cả đoạn đường cũng không hề biết người đồng hành với mình giữa đường đã bị người ta giết chết, hơn nữa kẻ giết chết Tần Minh Dương kia lại còn cải trang thành hình dạng của hắn lên đường cùng người. Haizzz, cứ theo chiều hướng này mà nghĩ thì, hắc ta hiện giờ muốn cải trang thành bất kì ai trong số chúng ta cũng đều không phải việc khó.”

Đường Châu giọng điệu lạnh lùng: “Sư muội, muội lại nghịch ngợm nữa rồi.”

Trác Thương mở miệng định nói gì đó nhưng lời cứ nghẹn lại trong cổ họng mãi không thoát ra được, chỉ dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá những người còn lại.

Lăng Hư Tử đem nền phân phát ọi người: “May là vẫn còn mấy ngọn nền này, đoạn đường còn lại xem như cũng dễ đi một chút.”

Nhan Đàm đang định bảo “Mấy cây đèn cầy này còn là cái tên kia để lại nữa đó” thì đã nghe tiếng Đường Châu vang lên bên tai: “Ta thấy người là quá thanh nhàn, lại muốn quay trở vào trong pháp khí ngồi chơi rồi đấy.”

Nhan Đàm trề môi bất mãn: “Người hăm đi dọa lại cũng chỉ có mỗi câu này, thi thoảng cũng phải thay đổi cái gì mới mẻ chút đi chứ.”

Chợt nghe Ngô lão đại cất giọng trầm khàn: “Mọi người đến đây xem!”

Phía trước mặt trong tòa mộ thất, một cánh cửa bằng đá đang mở hờ, phía trên khắc năm chữ lớn.

PHÁT NGÃ KHÂU GIẢ TRU.

Một thoáng lặng im. Đường Châu bước lên trước đẩy mở cánh cửa, bước vào bên trong.

Nhan Đàm chỉ có thể nói gót theo sau, qua được một lúc, vẫn là không nhìn được phải lên tiếng: “Thật ra mới nãy khi đèn cầy bị dập tắt, ta đã chạm phải tay của kẻ kia, tuy là so với người thường có hơi lạnh hơn một chút, nhưng chắc chắn không phải ma quỷ. Ta cũng có thể khẳng định đối phương không phải là yêu.”

Đường Châu lầm bầm: “Trên tay kẻ đó có vết chai chứ?”

Nhan Đàm hồi tưởng một lúc: “Không có.”

Đường Châu bảo: “Vậy thì lạ thật.” Thấy vẻ khó hiểu trong mắt đối phương, hắc xòe bàn tay mình ra: “Người xem tay của ta, ta từng luyện qua kiếm thuật, ngón trở và phần kẽ giữa ngón cái với ngón trở đều có vết chai. Bất luận sử dụng loại binh khí nào, trên tay đều sẽ hình thành vết chai, chỉ có vị trí là không giống nhau. Theo vậy mà nói, hắc ta là làm cách nào có thể vô ảnh vô hình đả thương người khác?”

Bọn họ đi được khoảng mười mấy bước thì nghe thấy có tiếng bước chân vang lên phía sau, vừa quay đầu lại thì thấy năm người còn lại toàn bộ cũng đã bước theo vào trong.

Vào sâu trong mộ đạo, bên tai là tiếng nước chảy róc rách liên hồi. Lăng Hư Tử bảo: “Xét trên góc độ phong thủy, mộ thất này quả đúng là nơi mai táng nữ tử, nữ tử thích hợp an táng ở nơi có Thủy.”

Chỉ trong chớp mắt đã tới đầu tận của mộ huyết, lại là một cánh cửa bằng đá chắn ngang trước mặt. Ngô lão đại đột nhiên sải từng bước lớn xông lên phía trước, ra sức lôi mạnh cánh cửa, cả gương mặt đã đỏ bừng mà cánh cửa vẫn không mấy may nhúc nhích. Ngô lão nhị và lão tam tức khắc chạy sang, ba người đồng loạt dốc sức, bấy giờ cánh cửa mới phát ra tiếng kêu kèn kẹt, từ từ mở ra.

Ba người kéo nhau xông vào, chỉ thấy ở giữa mộ thất có bày một chiếc bàn thấp, ngay chính giữa bàn là một viên dạ minh châu tỏa vàng u quang (3). Ngô lão đại lập tức vươn tay sang định nhấc lấy viên bảo châu, nhưng viên châu này cứ như mang trong mình sức nặng nghìn cân, không cách nào nhấc lên được.

Nhan Đàm tay cầm ngọn nến, rảo bước vòng quanh rọi xem những bức họa đồ trên bốn vách tường đá. Nhìn màu sắc thì có thể thấy những bức họa này hãy còn khá mới. Bức họa thứ nhất vẽ một nữ tử yếu điệu ngồi bên khung sổ soi gương, chải tóc vận trang, bên ngoài liễu bụi xanh rờn, tiết trời đang độ nắng xuân

rực rỡ. Nữ tử trong bức họa thứ hai cũng lại là cùng một người, nàng đang quỳ trong cung điện, một nam tử thân vận long bào hoàng sắc rạng ngời đứng trước mặt nàng.

Đường Châu đứng cạnh Nhan Đàm thấp giọng cất lời: “Đây quả là nơi mai táng một vị phi tần.”

Bức họa thứ ba, thiên quân vạn mã, khí thế phi phàm, không sai chính là vẽ lại cảnh tượng chinh chiến.

“Xem ra đây chính là cảnh Tề Tương vong quốc năm xưa.” Đường Châu đưa mắt sang nhìn bức họa thứ tư, giọng điệu trở nên nghiêm trọng, “Vị phi tần này vốn dĩ không phải tự tử, mà là đang sống sờ sờ bị đám thuộc hạ nhét vào quan tài khiến cho ngạt chết.”

Nhan Đàm gật đầu: “Xem ra bọn chúng chỉ là muốn tìm một nơi chôn giấu kim ngân châu báu, vừa lúc mượn luôn chuyện này dựng làm cái cớ. Đem người sống nhốt vào quan tài, thủ đoạn quả là tàn nhẫn vô đạo.”

Lời vừa dứt thì phía sau thành linh có kẻ bật cười diên đại, tiếng cười vang dội trong gian mộ thất, chiếc bóng hắt ra từ ngọn nến lắc lư chao đảo, khiến ộ địa càng toát lên vẻ u ám rợn người. Nhan Đàm vội quay đầu lại, chỉ thấy tia máu lóe lên trước mắt, một vệt máu tươi bắn lên tung tóe trên bề mặt bức họa. Ngô lão đại tay cầm trường đao, vừa một nhát chặt đứt thắt lưng của Ngô lão nhị!

Mắt hần vắn lên những tia máu đỏ, cơ mặt co giật, đột ngột xông thẳng về phía Đường Châu. Đường Châu lách người sang bên, chỉ cảm thấy phía sau dường như vừa va phải thứ gì đó, mặt đất dưới chân lên cơn chấn động, dường như mơ hồ nghe được âm thanh của cơ nổ (4).

Ngô lão đại một đòn chém hụt, lại giơ cao trường đao trong tay, không trung khuấy động nổi gió vù vù. Lưỡi đao ‘keng’ một tiếng chém lên họa đồ trên vách, những mảnh đá vụn lũ lượt tuôn rơi. Đường Châu tuốt thanh trường kiếm khỏi vỏ, một luồng sáng xanh lóe lên sượt qua yết hầu của đối phương. Ngô lão đại tay ôm lấy cuống họng đâm sầm vào vách tường, thân thể co thắt một tràng, cuối cùng lăn ra bất động. Ngô lão tam phần nộ gầm lên một tiếng, lao người về phía Đường Châu.

Trác Thương giơ chân chắn đường, Ngô lão tam vướng phải lập tức ngã oạch ra đất.

Lăng Hư Tử nghiêm giọng bảo: “Đại ca của ngươi chỉ e đã trúng kịch độc, thần trí không được tỉnh táo nên mới nổi loạn giết người như vậy. Nếu Đường hiền diệt mới vừa rồi không ra tay, chúng ta e cũng không thể sống sót mà ra khỏi đây!”

Trong lúc ông đang nói chuyện, cơn chấn động dưới đáy mộ thất đã mỗi lúc một mạnh dần, âm thanh của cơ nổ cũng ngày một lớn. Đường Châu đột nhiên cảm thấy dưới chân hẫng mất chỗ trụ, cả người rơi xuống một đường hành lang dài hẹp. Tuy hần phản ứng vô cùng nhanh nhạy, đã kịp vươn tay bám lấy một vách đá ở sát bên cạnh, nhưng vách đá này đã bị bào mòn đến thật nhẵn nhụi, căn bản không thể bám víu vào được, thế nên hần chỉ có thể thuận thế trượt mình xuống dưới.

Nhan Đàm hầy còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một cỗ lớn lực đạo lôi theo xuống. Trong đường hành lang có chỗ rẽ ngoặt, cũng may nàng có yêu thuật hộ thân, nếu không chỉ e là đã va tới sứt đầu mẻ trán. Nàng thuận theo cỗ lực này trượt thẳng ra khỏi đoạn đường hành lang, liền sau đó thì tông mạnh lên một thứ mềm mại, săn chắc lại còn đàn hồi. Trước mắt một mảng đen ngòm, hoàn toàn không thể nhìn ra đó là thứ gì. Nàng vươn tay ra sờ sờ mó mó, lại mó mó sờ sờ, rồi thành linh nghe thấy trong bóng tối có người dùng một âm giọng lạnh tanh chậm rãi cất lời: “Ngươi rốt cuộc đã sờ đủ chưa?”

Chú thích:

- (1) Phát ngã khâu giả, tru: Kẻ tìm thấy mộ phần của ta, xử chết.
- (2) mi tâm: ngay giữa hai chân mày.
- (3) u quang: ánh sáng mờ ảo, toát vẻ ảm đạm u ám.
- (4) cơ nổ: cánh cung có gắn cầu tạo cơ giới.

17. Chương 17: Vị Nương Nương Giữa Lòng Mộ Địa (p.1)

Nhan Đàm giật thót, vội vàng lồm cồm bò dậy lùi hẳn ra xa năm bước: “Thì ra là người hã...”

Nền được thấp sáng trở lại. Đường Châu từ từ chống người dậy, đưa mắt nhìn nàng: “Qua đây.”

Nhan Đàm lắc đầu nguây nguẩy, dáng bộ vô cùng đáng thương: “Đừng có tức giận mà, ta thật tình không có cố ý đem người ra làm đệm mà dùng đầu, ta thề có trời chứng giám, thề độc luôn cũng được.”

Đường Châu vẫn cứ nhìn nàng: “Qua đây.”

“Ta sai rồi ta sai rồi, đều là lỗi của ta, đừng có nhốt ta vô pháp khí mà...”

Đường Châu thở dài đánh thượt, giọng điệu chán chường như sắp hết hơi: “Mới rồi lúc ngươi va vào ta đã tình cờ đụng phải huyết đạo, ta không đứng dậy được, ngươi mau qua giúp ta một tay.”

Nhan Đàm liền yên tâm ngay tấp lự: “Sao không nói sớm.”

Đường Châu điệu bộ hằm hằm: “Ai bảo người cứ tự ình thông minh? Ở trên lưng... Lên trên hai thốn, dịch qua phải một chút, vận lực điểm thêm vào vài lần là được.” Nhan Đàm răm rắp làm theo lời hã không sai một li, xong việc ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Đường Châu đứng dậy phúi phúi bụi bám trên người: “Người mà thường xuyên được như thế này thì ta sẽ không nhốt người vào trong pháp khí.”

Nhan Đàm không nhịn được hỏi: “Vậy người định khi nào thì thả ta ra?”

Hã còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy phía trên lối vào hành lang truyền tới tiếng nói của Lăng Hư Tử: “Đường hiền điệt, cháu vẫn ổn chứ?”

Đường Châu bước sang, cất cao giọng bảo: “Dưới này cũng là mộ thất, bên trong thạch đạo rất trơn trượt, lúc xuống nên cẩn thận một chút.”

Nhan Đàm bị cắt ngang chủ đề đang nói, trong lòng lửa giận bùng bùng, chỉ hận không thể khiến tên lão đạo mũi bò (1) kia trượt té lộn cổ. Nàng đành cất lời hỏi lại lần nữa: “Khi nào thì người thả cho ta đi?”

Đường Châu không chút hăng hái đáp: “Ta là đã tận nhân tận nghĩa lắm rồi.”

Hàm ý của hã vô cùng rõ ràng. Tuy không nhốt nàng vào trong pháp khí, nhưng không có nghĩa là có thể thả nàng đi, nói xui xẻo không chừng vừa ra khỏi trấn Thanh Thạch là nàng đã bị luyện thành một viên đan dược.

Nhan Đàm chỉ đành tiếp tục an ủi bản thân, rằng chỉ cần còn thời gian, nàng vẫn cứ là còn được hy vọng đào tẩu thẳng thiên, đập tan xiềng xích nô lệ.

Chỉ một chốc sau, Lăng Hư Tử đã từ trong đường hành lang trượt xuống chỗ hai người bọn họ. Liên ngay sau đó là Trác Thương và Ngô lão tam.

Trác Thương mặt mày khó coi: “Thạch đạo này trơn trượt như vậy, chỉ e lát nữa trèo ngược lên không phải chuyện dễ.”

Lăng Hư Tử bảo: “Cơ quan trong mộ địa thiết kế xảo diệu thế này, nhất định còn có lối ra nào khác.”

Bọn họ khi vào tám người, chỉ trong chớp mắt đã chỉ còn lại có năm.

Lăng Hư Tử trang nghiêm cất giọng: “Giữa mộ địa cơ quan vô số, ẩn trong bóng tối còn có kẻ địch rình rập, chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực, quyết không thể tàn sát lẫn nhau thêm nữa, không thì một kẻ cũng không có đường trở ra.”

Trác Thương lập tức đáp lời: “Đương nhiên là vậy.”

Bọn họ lần nữa đẩy mở cửa đá, chỉ thấy phía sau lại là một gian mộ thất tương tự.

Giữa gian mộ thất có bày một cỗ quan tài. Phần nắp quan tài đã bị dỡ xuống đặt trên mặt đất, trong cỗ áo quan là một đôi tay đang giơ thẳng lên, lòng bàn tay ngửa ra trông như đang đỡ lấy thứ gì đó.

Ngô lão tam giật lùi về sau một bước, hai hàm răng va vào nhau cồm cộp: “Cương thi, đó là cương thi!”

Lăng Hư Tử chân bước lên trước, chậm chậm thở ra một hơi: “Không phải cương thi, chẳng qua chỉ là thi thể của nương nương.”

“Thế sao tay của bà ta lại còn gơ ra như vậy?!”

Đường Châu đặt ngón nền xuống cạnh chân, âm giọng trầm thấp: “Bà là đang sống sờ sờ bị nhét vào trong quan tài, trước khi chết nhất định đã dốc hết sức vùng vẫy, muốn bật mở nắp quan tài để thoát ra ngoài.”

Trác Thương bước đến trước cỗ quan, hai mắt sáng lên: “Có báu vật bồi táng!”

Ngô lão tam vừa nghe thấy có báu vật đã lập tức xông ngay lại, hần vờn người vào trong quan tài vớ lấy một mớ, đưa tới trước nền cẩn thận xem xét. Trong tay hần là một nắm Đông châu (2) tỏa vàng quang trạch dịu dịu, mỗi hạt đều to bằng đầu ngón cái. Ngô lão tam ngón tay run run cầm một hạt lên. Hạt Đông châu nọ đột nhiên vỡ ra nát bét, một tia độc thủy màu đen bắn vọt ra văng tung tóe lên mặt hần. Hần ôm lấy mặt ngã vật ra đất lăn hết mấy vòng, sau đó thì lập tức bất động.

Đường Châu tuốt thanh trường kiếm khỏi vỏ. Hần vung tay cho kiếm đập sát bên cổ Trác Thương, mắt khê nheo lại: “Người là ai?”

Lăng Hư Tử một phen thất sắc: “Đường hiền đệ, cháu đây là đang làm gì đó?!”

“Hần đã không phải là Trác Thương nữa.” Đường Châu nhìn đôi bàn tay của đối phương, mười ngón thon dài, đầu ngón tay nhẵn nhụi, trên tay không có lấy một vết chai, cũng không hề có sẹo cũ lâu ngày, người luyện võ nhiều năm không thể sở hữu một đôi bàn tay văn nhả nhu nhược như vậy.

Kẻ đó khê bật một tiếng cười khẩy, thanh âm trầm thấp dễ nghe lọt vào tai họ: “Phát ngã khâu giả tru. Các người vẫn muốn đi tiếp vào trong?” Nền trong mộ thất thành linh đồng loạt tắt ngấm, chung quanh lần nữa rơi vào một khoảng đen ngòm. Đường Châu tay vung trường kiếm rạch một đường vào không trung, thủ lấy những điểm sơ hở trên cơ thể, sau đó phẩy nhẹ cổ tay, thấp sáng chiếc que đánh lửa (3).

Thời khắc chiếc que đánh lửa cháy sáng, luồng sáng đột ngột ập tới chói lóa đến khiến người khác không thể mở to hai mắt. Nhan Đàm cảm giác có người khê sượt qua cạnh bên mình, ngón tay hơi giật nảy lên, một đạo bạch quang yếu ớt trời dấy ở giữa hai người bọn họ. Chỉ nghe vồn vện một câu từ miệng kẻ nọ: “Hóa ra chúng ta là giống như nhau...” Liền ngay sau đó, đã lại biến mất không chút tăm hơi.

Nhan Đàm nghiền ngẫm câu “Hóa ra chúng ta là giống như nhau” kia, dường như đang ngầm ám chỉ điều gì.

Bọn họ cuối cùng đã tìm thấy thi thể của Trác Thương phía sau cánh cửa của gian mộ thất, như cũ là một chấm đỏ giữa hai đầu mày, gương mặt bình thản, dường như không có nửa phần đau đớn.

Đường Châu lặng lẽ nhìn hết một lúc, chợt nghe tiếng Lăng Hư Tử ở cạnh bên khóc rống lên, liền sau đó thanh âm than khóc lại biến thành một tràng cười, ông ta cứ ở đó khóc rồi lại cười, đầm ngực giậm chân thùm thụp.

Nhan Đàm thấp giọng cất lời: “Ông ta đã kinh hãi đến phát điên.”

Sư đệ của Lăng Hư Tử đã từng ở trong chính mộ địa này hoảng loạn đến độ mất trí điên loạn, e là cũng do trải qua tình cảnh tương tự như họ lúc này.

Là cảm giác tuyệt vọng.

Trong bóng tối ẩn mình một đối thủ lợi hại như vậy, không biết khi nào thì sẽ biến thành hình dáng của người đồng hành cùng mình xuất đầu lộ diện, khắp mộ địa còn là muôn hình vạn trạng các loại cơ quan hiểm độc, cảm giác duy nhất còn lại, chỉ có thể là tuyệt vọng.

Đường Châu quay sang nhìn nàng: “Người có sợ không?”

Nhan Đàm nhướn miệng nở một nụ cười: “Ta biết kẻ đó rốt cuộc là thứ gì rồi. Hần không phải phạm nhân, cũng không phải yêu, càng không phải ma, cách biệt bên ngoài Tam giới, thứ gì hần cũng không phải. Hần sẽ không thực sự giết chết chúng ta, chỉ là muốn thăm dò mà thôi.”

Chú thích:

(1) mũi bò: từ dùng chỉ các đạo sĩ với ý châm biếm (đạo sĩ thường vấn tóc thành búi cao trên đỉnh đầu, trông giống mũi bò).

(2) Đông châu: còn gọi Bắc châu, triều Thanh dùng tên gọi này để phân biệt hạt trai của vùng Đông Bắc với Nam châu ở phía Nam.

(3) Que đánh lửa là loại dụng cụ người xưa thường mang bên mình để thắp sáng hay lấy lửa. Được làm từ dây khoai lang, bông gòn và hoa sậy ngâm nước, vớt ra đập dẹp rồi phơi khô, thêm vào tiêu thạch (KNO₃), lưu huỳnh, nhựa thông, chương não (camphor hay tiếng Việt mình gọi là long não)... nặn thành hình ống hoặc bện thành dây cho vào ống tre, khi dùng chỉ cần mang ra phẩy cái là sẽ bắt lửa.

18. Chương 18: Vị Nương Nương Giữa Lòng Mộ Địa (p.2)

Lời vừa nói dứt, đột nhiên thấy một bóng người vụt cái lướt qua tiến vào mộ thất. Kẻ đó thân người cao to thẳng thớm, suối tóc như làn mặc ngọc (1), khí độ tao nhã, phong thái ung dung, chỉ có gương mặt là vô cùng xấu xí, nhưng khi mở miệng nói chuyện lại có thể khiến người khác quên mất dung nhan khó coi của mình, chỉ còn nhớ đến tư thái hào hoa phong nhã: “Tại hạ quả thực sẽ không ra tay, nếu hai vị đây thọ được đủ lâu, ngày sau hãy còn cơ hội tương kiến.”

Hắn nói dứt lời, bóng dáng như làn khói mỏng luồn mình xuyên qua khe cửa lướt thẳng ra ngoài. Đường Châu lập tức lao mình đuổi theo, chỉ trong một thoáng mà đến một mảnh vạt áo của người kia cũng đã không thấy đâu nữa.

Đường Châu không khỏi thắc mắc: “Người làm sao biết được hắn đối với chúng ta không có ác ý?”

Nhan Đàm nhìn hắn: “Hắn nếu như muốn động thủ thì cơ hội đã không thiếu gì. Nhưng nếu như nói không có ác ý thì cũng vị tất (2). Không biết người đã nghe qua cái tên Thần Tiêu Cung Chủ hay chưa? Kẻ mang danh xưng Thần Tiêu Cung Chủ kia chính là hắn.” Nàng dừng một lúc rồi lại tiếp lời: “Hành sự của con người này xưa nay vẫn luôn diệc chánh diệc tà (3), có lúc giết người không gớm tay, có khi tâm địa lại rất tốt, hoàn toàn là do tùy hắn cao hứng. Nếu hôm nay không phải do tâm tính hắn đặc biệt không tồi thì là hắn còn có mưu đồ khác, việc này thực sự không nói trước được.”

Đường Châu nhếch mép cười khổ: “Trên đời không ngờ còn có loại người như vậy.” Hắn sực nhớ lại Lăng Hư Tử vẫn còn ở trong mộ thất phía sau, đang định quay lại đi tìm ông ta thì chợt nghe Nhan Đàm bảo: “Không bằng đi tìm lối ra trước đã, dẫu theo một kẻ đầu óc có vấn đề, chỉ được cái vương tay vương chân.”

Đường Châu gật đầu: “Cũng chỉ có thể như vậy.”

Hai người vai kề vai tiến vào mộ địa mỗi lúc một sâu, không bao lâu sau thì đã đặt chân đến nơi ngô cụt. Ở ngô cụt này, vẫn còn có một cánh cửa đá.

Đường Châu giơ tay ấn lên cánh cửa. Hắn hãy còn chưa dùng lực thì thành linh cửa đã tự động xoay mình mở ra, đẩy mạnh hai người bọn họ vào trong, sau đó lập tức khép lại trong tiếng rầm rắc đánh gong.

Trước mắt đã không còn là mộ thất, thay vào đó là cảnh tượng hoa lệ thực chẳng khác nào giữa chốn hoàng cung.

Lưu li (4) xanh biếc lát kín mặt đất, trên tường khảm đầy những viên dạ minh châu kích cỡ to bằng cả quả long nhãn. Quang trạch dịu dịu tỏa ra từ dạ minh châu và thủy lam sắc của ngọc lưu li tương phản lẫn nhau, xa hoa tráng lệ mà lại ngập ngụa quý khí.

Nhan Đàm đưa tay chỉ về phía trước: “Bên đó hình như còn có một cánh cửa nữa.”

Đường Châu “ừm” nhẹ một tiếng, giơ tay nắm lấy chuỗi kiếm, từng bước trầm ổn chậm chậm tiến về phía trước. Chợt hắn dừng bước, nhìn không chớp mắt vào nơi mép cửa: “Có người.”

Nhan Đàm nghe thế lập tức chạy sang, ngạc nhiên lên tiếng: “Đúng là có người.”

Trong chiếc bóng hắt xuống sát bên mép cửa, một nữ tử trong bộ y sam màu tím đang ngồi dựa vào tường, sắc mặt trắng bệch, làn mi dài mảnh đang khẽ run run. Nghe thấy tiếng động, nàng ta từ từ mở mắt, đôi đồng tử ướt át như được tráng nước chăm chú nhìn hai người lạ đang đứng trước mặt.

Nữ tử này sao lại một thân một mình ở giữa mộ địa thế này?

Nhan Đàm lùi về sau một bước, mỉm cười hỏi: “Cô nương, sao nàng lại ở đây?”

Nữ tử áo tím kia mắt vẫn nhìn họ, cả người không một mảy may cử động, môi khẽ mấp máy nhưng không phát ra được âm thanh nào.

May thay Nhan Đàm đọc được thần ngữ (5): “Nàng là bị kẻ khác mang vào đây? Nàng không nói chuyện được, là bị câm ư?”

Nữ tử kia gật đầu cái rồi lại lắc đầu.

Nhan Đàm lấy làm lạ hỏi: “Nàng không phải bị câm, vậy tại sao không nói chuyện được?”

Đường Châu đưa mắt liếc xéo Nhan Đàm: “Nàng ấy là bị điểm trúng huyết câm.”

Nàng nghe vậy liền bước sang một bên nhường đường: “Môn học về huyết đạo này sư phụ người không có dạy, sư huynh bác học đa tài hẳn là sẽ biết.”

Đường Châu không chút khách khí đẩy nàng về trước: “Người theo ta nói mà làm.”

Nhan Đàm càng lấy làm lạ hơn nữa: “Tại sao?”

Đường Châu lạnh nhạt: “Giờ người làm hay là không?”

Gió Đông át không nổi gió Tây thì là gió Tây át mất gió Đông (6). Nhan Đàm đành bước tới trước, đồng tai lắng nghe mệnh lệnh của Đường Châu sư huynh: “Từ eo lên ba thốn, quá lỗ rồi xuống bớt, sang phải... Người đây là sang trái rồi...” Nhan Đàm đem nữ tử nọ xoay tới lật lui cả buổi, cuối cùng cũng hoàn thành được nhiệm vụ dẫn thông kinh mạch cho nàng ta. Tử y nữ tử kia cả mặt đỏ bừng, mắt nhắm tịt không dám mở ra, hai hàng mi khẽ run run. Nhan Đàm mỉm cười bảo: “Nàng đừng có mắc cỡ mà.” May là nàng ra tay mà còn như vậy, nếu đổi lại là Đường Châu, chỉ e nàng ấy đã vì bảo toàn danh tiết mà tự tử tại chỗ luôn rồi.

Nữ tử nọ đứng thẳng người dậy, bước chân hẫ hẫ còn chưa vững, sửa lại y phục trước khi hành lễ: “Đa tạ công tử và cô nương ra tay tương cứu. Chẳng hay hai vị xưng hô thế nào?” Nàng ta ngước mắt, vừa liếc nhìn Đường Châu cái thì mặt đã lại đỏ lên.

Chỉ thấy Đường Châu hôm nay khác xa ngày thường, văn nhã lịch thiệp đáp lời: “Tại hạ họ Đường, Đường Châu. Cô nương chẳng hay phương danh?”

Tử y thiếu nữ gương mặt ửng hồng, khẽ cất tiếng đáp: “Tiểu nữ họ Đào, tên gọi Tử Khí.”

Nhan Đàm ngẫm nghĩ, ước chừng nhớ rằng một trong Cửu Diệu Tinh (7) cũng mang tên gọi Tử Khí, phụ mẫu của vị cô nương này cũng thật kì lạ, lại đi chọn cái tên như vậy.

Đào cô nương và Đường Châu đi trước, cứ chốc chốc lại trao đổi vài lời. Nhan Đàm thức thời đi cách theo sau vừa đủ năm bước, trong lòng mặc niệm, trời xanh phù hộ, mau khiến cho Đường thiên sư cảm thấy nàng cứ lèo đèo theo sau thật là ngứa mắt, tức khắc đem nàng trục khỏi cấm chế tổng đi chỗ khác, để nàng nhân tiện có thể tìm lại tự do đã mất của mình, phù hộ phù hộ. Thế nhưng niệm hết nửa ngày, cuối cùng chỉ được Đường Châu quay đầu ném ột câu: “Người lẽ mà lẽ mà làm cái gì đó?”

Lại còn dám chê nàng lẽ mà? Nàng đã biết ý thế rồi còn gì. Nhan Đàm trưng ra gương mặt ngây thơ vô tội, miệng cười mỉm chỉ, giọng điệu đến là mềm mỏng: “Sư huynh, người ta đi từ nãy tới giờ, chân đau lắm.”

Đường Châu nhìn nàng cất giọng lạnh tanh: “Sư muội, muội lại bày trò nghịch ngợm nữa rồi.” Nói rồi quay sang phía Đào cô nương: “Sư muội của ta nàng ấy trắng kiện vô cùng, cả một con hổ cũng đánh chết được. Nàng nếu như đã mệt thì cứ nói một tiếng, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi mới đi tiếp.”

Nhan Đàm nở nụ cười hiền như làn gió xuân, ánh mắt sáng ngời, hàm răng trắng bóng: “Sư huynh, xem huynh nói kia, thật là.” Quay lưng lại nghiêng răng kèn kẹt, cái tên vô lại này, dám cả gan nói nàng như vậy!

Cho dù có là nữ tử mặt dày mày dạn, thoải mái hào sảng hơn đi chăng nữa, bị người khác nói mình thành “tráng kiện đến cả một con hổ cũng đánh chết được”, hẳn là cũng chả vui về gì chứ? Phân biệt đối xử cũng không cần rõ rệt tới vậy!

Nàng bĩu môi dám giận mà không dám nói, chỉ đành xoay mặt ngấm lấy ngấm để bức vách tường cạnh bên lối đi. Vừa lúc Đào cô nương nói đến quá trình nàng ấy bị bắt tới đây, là một nam tử phong thái tao nhã nhưng mang gương mặt cực kì xấu xí mang nàng ấy bỏ vào đây. Nhan Đàm thầm nghĩ, ước chừng chính là cái tên Thần Tiêu Cung Chủ kia rồi. Đang mải nghĩ ngợi không chú tâm nhìn lối đi thì đột nhiên dưới chân có thứ gì đó ngáng đường, nàng bị vấp phải ngã ra cái ‘bịch’. Càng chết tiệt hơn chính là Đường Châu vẫn bước tiếp một bước về trước, khiến cho khoảng cách giữa họ vượt ra ngoài năm bước chân, hại nàng bị một cổ lực đạo vô hình lôi xềnh xệch trên đất về trước cũng đúng một bước.

Đường Châu nghe thấy động tĩnh liền sải bước lớn bước sang, đôi mày dài khê chau lại: “Ngươi làm cái gì đó? Đang yên đang lành đi đường cũng té được nữa?”

Nhan Đàm đưa tay mò mẫm trên mặt đất hết một lúc, hình như mò được thứ gì tròn tròn, liền cầm lên bảo: “Ta chính là vấp phải cái này mới té ngã nè.”

Đào cô nương vừa nhìn thấy thứ trong tay nàng thì lập tức thét lên một tiếng kinh hãi, loạng choạng lùi về phía sau. Mà Nhan Đàm bấy giờ cũng đã nhìn rõ, thứ mình đang giơ cao trong tay kia, là một cái đầu lâu người.

Đào cô nương trong lúc sợ hãi giật lùi về sau cũng bị vấp ngã, tay nàng chạm phải một cọng xương sườn dài dài, gương mặt tức khắc trắng bệch cả ra, sợ đến nỗi đến thét cũng không thành tiếng. Đường Châu chạy sang đỡ nàng ấy dậy, Nhan Đàm tức thì lại bị lôi thêm mấy bước, đơn giản là chẳng khác gì thụ hình ngũ mã phanh thây, nàng phần nộ quát lớn: “Đường Châu, ngươi cái tên vô lại này! Còn không mau dừng ngay cho ta!”

Chú thích:

(1) mặc ngọc: loại ngọc quý và hiếm có, chỉ được tìm thấy ở vùng núi phía Bắc huyện Phú Bình, tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. Ngọc có đường vân tinh xảo và màu đen tuyền như mực nên được gọi là “mặc ngọc”.

(2) vị tất: không nhất thiết.

(3) diệp chánh diệp tà: vừa chánh mà lại vừa tà.

(4) lưu li: loại ngọc quý xuất xứ từ Tây Vực, có màu xanh biếc tự nhiên, thời xưa thường được dùng trang trí cung điện, đền đài, lăng tẩm...

(5) thần ngữ: loại ngôn ngữ biểu đạt ý tưởng bằng cử động môi •

(6) Gió Đông át không nổi gió Tây thì là gió Tây át mất gió Đông: Điển cố xuất phát từ “Hong Lâu Mộng” của Tào Tuyết Cần, hồi thứ 82, câu “Nhưng phạm là việc trong gia đình, không phải gió Đông át đi gió Tây, thì chính là gió Tây át mất gió Đông”, nguyên chỉ hai phía đối lập trong gia đình, ắt có một phía sẽ chiếm vị thế áp đảo. Về sau thành ngữ “gió Đông át gió Tây” thường được dùng với ngụ ý chính nghĩa áp đảo thế lực tà ác.

(7) Cửu Diệu Tinh: gồm Kim Tinh, Mộc Tinh, Thủy Tinh, Hỏa Tinh, Thổ Tinh, La Hầu Tinh, Kế Đô Tinh, Tử Khí Tinh và Nguyệt Bội Tinh.

19. Chương 19: Lăn Nữa Rơi Vào Hiểm Cảnh (p.1)

Nhan Đàm ngồi xổm trên đất, lăm la lăm lét dùng yêu thuật chữa lành những vết thương chi chít trên người.

Đường Châu căn bản chẳng thèm cảm thông cho nàng, ngược lại hẳn còn cho rằng nàng là cố ý vác chiếc đầu lâu kia ra dọa người, hơn nữa còn đem cái câu hăm he nhốt nàng vào trong pháp khí sớm đã nhai tới cũ mềm kia ra tọng lại lần nữa.

Trời xanh đối xử với nàng, sao lại bắt công đến thế!

Đường Châu đứng cách nàng ba bước chân, cất giọng đều đều: “Người ngồi nghỉ bấy nhiêu đã đủ chưa?”

Nhan Đàm không thèm để ý tới hắn.

Read more...

Giọng nói dịu xuống một chút: “Chúng ta cũng nên đi tiếp rồi.”

Nhan Đàm vẫn cứ không thèm nhúc nhích.

Không ngờ Đường Châu đã từ phía sau bước tới, chìa tay tóm lấy cánh tay nàng lôi về trước. Nhan Đàm vùng vẫy mấy cái, thấy không cách nào hất bỏ được hắn, bèn xoay người lại quàng tay qua cổ hắn buông giọng nũng nịu: “Sư huynh, khi xưa hai ta trên núi học nghệ, thanh mai trúc mã, cùng nhau trưởng thành từ thuở bé thơ, nay bên cạnh huynh có thêm người khác, phải chăng đã muốn phụ lời thề non hẹn biển ngày xưa?”

Đường Châu nhìn nàng không nói không rằng, Nhan Đàm ai oán trút một hơi thở dài.

Hắn buông tay ném toẹt nàng ra đất, xoay người bỏ đi.

Nhan Đàm hấp tấp chồm mình đứng dậy, lần này đã học khôn ra, luôn đi cách hai người phía trước đủ bốn bước chân, nhờ mà có xảy ra chuyện gì nữa cũng còn một bước để mà xơ cua.

Nàng bị Đường Châu vứt toẹt ra đất, mình mẩy vẫn còn có chút ê ẩm, không khỏi lăm bầm trong miệng: “Mới bị ta đem ra bốn cột có tí mà đã phản ứng khoa trương như vậy, sao lúc lấy ta ra làm trò đùa không thấy có chút khách khí...” Nàng thầm nghĩ, đợi đến một ngày nàng có yêu pháp lợi hại vô biên, nhất định sẽ đem hắn ra đầu tiên chém cho te tua tơi tả, xong trấn nước muối một tràng thừa sống thiếu chết, cuối cùng xách đi chôn sống. Mường tượng mấy hình ảnh này trong đầu một lúc, nỗi giận trong lòng cũng nguôi ngoai được phần nào.

Đi hết một đoạn địa đạo khá dài, ba người đặt chân tới một ngã ba, trước mặt là hai con đường giống hệt nhau. Nhan Đàm nhân lúc hai người bọn họ đang thảo luận xem nên đi bên trái hay bên phải đưa mắt cẩn thận quan sát chung quanh. Chầm chậm ngẩng đầu nhìn lên, phía trên đỉnh đầu là một tảng đoạn long thạch (1). Chỉ cần chạm phải cơ quan, đoạn long thạch sẽ rơi thẳng xuống, kẻ bị kẹt lại phía trong e là không có cách nào thoát thân.

Nàng bước lên trước mấy bước, thấy phía trên nóc hai ngã địa đạo kia cũng đều có đoạn long thạch.

Đường Châu đưa mắt nhìn nàng, hỏi: “Là người thì người sẽ chọn bên nào?”

Nhan Đàm ngẩng đầu nhìn lên: “Bên nào cũng không chọn, cứ ngồi luôn ở đây.”

Đường Châu bảo: “Vậy được, cứ đi bên phải, nói không chừng hai đoạn đường này thực ra là thông với nhau cũng nên.”

“Ê...”

Không có Thái Sơn chống lưng, bản lĩnh lại kém cỏi, chỉ có thể cúi đầu trước kẻ ác. Nhan Đàm thở dài đánh thượt, nhớ đến bộ mặt huy hoàng của mình ngày trước, khó thể ngờ được giờ đây nàng lại bị một tên phàm nhân leo tốt lên đầu mà ngồi. Chuyện xưa cả thấy, tỉ như đã chết theo ngày hôm qua, mặt mũi của nàng cũng đã chun đầu vào đất hết nửa, số phận của nó giờ đây như ngọn đèn cây lắt lay trước gió, chỉ e giây trước giây sau là nhập thổ vi an luôn.

Thạch đạo bên phải được xây vào không sâu lắm, đi khoảng trăm bước là hết, ở nơi cuối đường vẫn như cũ là một gian mộ thất. Nhan Đàm trong lòng đã bắt đầu sinh lòng thần phục, một tòa mộ địa thiết kế công phu thế này, không biết phải tốn bao nhiêu tiền tài nhân lực. Lúc nhìn thấy cảnh tượng bên trong gian mộ, nàng không nhịn được buông một hơi dài cảm thán: “Thật đúng phong nhã.”

Mặt đất phía trước gian mộ trải ra một thảm lưu li xanh biếc. Mộ thất có dạ minh châu khảm tường đem ra so với nơi này, thật chỉ có thể xưng tầm thô lậu sơ sài. Bài trí bên trong tề toàn không sót thứ gì, bàn ghế được đeo từ Tượng Phi trúc, trà cụ bằng sứ Thanh Hoa, lọ hoa gốm trắng, còn có một cỗ thất huyền cổ cầm (2), chỉ cần là thứ có thể nghĩ ra nơi đây đều có đủ không thiếu. Một bộ cờ được bày giữa bàn, hắc bạch hai quân tranh hùng, cuộc độ sức hầy còn đang dở.

Đào Tử Khí bước đến trước chiếc bàn đặt cỗ thất huyền cổ cầm, nâng cổ tay gảy đôi nốt nhạc, tiếng cầm ngân vang như chuỗi châu gieo mâm ngọc (3): “Cỗ cầm này là dùng gỗ cây ngô đồng và đỉnh tán đẽo thành, âm sắc tinh diệu, xem ra chủ nhân của nó hẳn là một vị cao nhân tinh thông cầm đạo.”

Đường Châu đứng cạnh vách tường, chăm chú ngắm nhìn bức tranh thủy mặc được họa trên vách. Trên mặt nước sông sương giăng mờ mịn, sau bức rèm sương nhạt nhòa khung cảnh non xanh uốn lượn, từng đường mực nét bút đều toát lên cốt cách thanh tao phong nhã. Nhan Đàm nhìn không chớp mắt, buột miệng cất lời: “Sinh tử trường, Dạ Vong Xuyên, Hoàng Tuyền đạo.”

Đào Tử Khí nghe những lời này thì quay sang nhìn nàng khó hiểu: “Mới nãy nàng vừa nói gì?”

Nhan Đàm nhả răng cười toe toét: “Đào cô nương, nàng có tin ta từng đặt chân qua U Minh địa phủ hay không?”

Đào Tử Khí nhaoáng cái ngả người ra chiếc ghế tre, gương mặt vừa mới hồng hào lên được một chút đã lại trắng bệch như vôi.

Đường Châu giọng điệu ảm đạm chậm chậm nhả ra một câu: “Sư muội, giờ này nằm mơ e là còn hơi bị sớm.”

Nhan Đàm xòe hai bàn tay nhún vai: “Được rồi được rồi, nói giỡn chơi thôi, mọi người không cần nghiêm trọng vậy mà.” Nàng xoay người bước tới bên cạnh chiếc bàn trà nhỏ, chỉ thấy trên tấm nhuễn điểm có đặt một lò trầm hương, là dùng gỗ đàn hương chạm trổ mà thành, bên trong có dán một lớp đồng tích (4). Nhìn kĩ một chút thì sẽ cảm thấy hình dáng của chiếc lò này rất giống một đóa hoa sen. Nhan Đàm vươn bàn tay sang từ tốn vuốt nhẹ, từ phiến lá sen được khắc tinh xảo ở nơi mép góc đến cánh hoa sen sống động như thật chạm trên thành lò. Nàng cảm thấy đầu óc có chút mụ mị như bị thôi miên, tựa hồ bản thân đang đặt mình giữa một khoảng sân trống trải tịch mịch, chân trần bước trên nền gạch lạnh lẽo, tiếng bước chân rơi trên mặt đất chậm rãi vọng lại giữa khoảng sân rộng trải dài miên man.

Chợt thấy trên trán có gì man mát, Nhan Đàm lập tức định thần trở lại, giơ tay lên trán sờ thử thì chạm phải một mảnh giấy. Giật ngay xuống xem, quả nhiên là một tấm bùa, bên trên còn vẽ một mớ chú văn duỗi tà xiêu xiêu vẹo vẹo. Liền tay nàng vo mảnh giấy thành một cục tròn ném thẳng về phía Đường Châu: “Người người người...”

Đường Châu nét mặt nghiêm nghị: “Mới nãy thần sắc của ngươi nhìn không được ổn cho lắm, e là đã bị trúng tà.”

Nhan Đàm không thèm đáp trả, chỉ quay đầu đi chỗ khác gặm nhấm cục tức của mình.

Đào Tử Khí mỉm cười bảo: “Đường công tử, sư muội của huynh thật là đáng yêu.”

Đường Châu bật ra một tiếng cười nén: “Đã bị chiều hư cả rồi, hễ đụng vào là giấy đành đạch.”

Nhan Đàm tiếp tục giả cầm vờ diếc, trong lòng lại đang thầm nghĩ, cái loại nuông chiều này nếu mà tăng thêm mấy phần, nàng còn sợ sẽ bị chọc tức đến độ phát điên.

Đường Châu lại bảo: “Xem ra nơi đây đã là cuối đường, quay trở ra ngoài xem thử thế nào.”

Chú thích:

(1) đoạn long thạch: khái niệm (đến nay vẫn thuộc) hư cấu xuất phát từ tác phẩm “Thần điêu hiệp lữ” của nhà văn Kim Dung và được dùng nhiều trong các tiểu thuyết sau này, chưa được ghi nhận trên diện khảo cổ; theo miêu tả là một tảng đá có sức nặng ngàn cân, khi được kích hoạt bởi cơ quan sẽ rơi thẳng xuống niêm phong mộ huyết.

(2) Tương Phi trúc: còn có tên gọi ban trúc (ban: vệt, đốm), là loài tre đốm sinh trưởng ở các tỉnh Hồ Nam, Hà Nam, Giang Tây, Chiết Giang. Tương truyền vua Thuấn khi đi Nam tuần lâm bạo bệnh mất ở Thương Ngô, hai vị phi tử của ông là Nga Hoàng và Nữ Anh khóc chồng làm dây nước mắt lên thân cây tre, những vệt hằn tạo thành không cách tẩy được, về sau trở thành đặc điểm của loài tre này. Cái tên “Tương Phi trúc” là bắt nguồn từ truyền thuyết này, Tương là tên con sông ở tỉnh Hồ Nam nơi câu chuyện xảy ra, Phi trong phi tần.

Sứ Thanh Hoa: Một trong những chủng loại sứ chủ đạo của Trung Quốc, dùng quặng cobalt chứa cobalt oxide làm nguyên liệu màu. Phôi gốm sau khi tạo hình được vẽ họa tiết trang trí lên, sau đó tráng một lớp men trong suốt bên ngoài rồi đem đi nung dưới nhiệt độ cao bằng lửa khử. Thuật làm sứ Thanh Hoa hình thành từ thời Đường-Tống, đến triều Nguyên thì loại sứ này đã được chế tạo với kỹ thuật hoàn thiện tại lò nung Hồ Điền thuộc trấn Cảnh Đức. Sứ Thanh Hoa đánh dấu giai đoạn phát triển đỉnh cao dưới thời Minh-Thanh.

Thất huyền cổ cầm: loại đàn cổ gồm một hộp âm bằng gỗ và bảy dây đàn.

(3) châu gieo mâm ngọc: thành ngữ hình dung âm thanh (thường của nhạc cụ) trong và cao, nghe rất hay. Điển cố trích từ bài thơ “Tì bà hành” của Bạch Cư Dị thời nhà Đường:

Tao tao thiết thiết thác tạt đàn

Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn

Gian quan oanh ngữ hoa để hoạt

U yết tuyền lưu thủy hạ than

Dịch nghĩa:

Rào rạt, tỉ tê, gảy xen thành nhịp

Như bao hạt châu lớn nhỏ rắc xuống mâm ngọc

Ca oanh trợn giọng, líu lo trong hoa

Nhịp suối ngập ngừng, nước dội xuống thác

Dịch thơ:

Tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy

Mâm ngọc đầu bông nảy hạt châu

Trong hoa oanh riu rít nhau

Nước tuôn róc rách chảy mau xuống ghềnh

(Bản dịch của Phan Huy Vịnh).

(4) đồng tích: hợp kim của đồng và thiếc.

20. Chương 20: Lăn Nửa Rơi Vào Hiểm Cảnh (p.2)

Ba người bọn họ men theo đường cũ đi ngược trở ra, khi tới chỗ ngã rẽ ban nãy, Đào Tử Khí đột nhiên giơ tay lên đầu sờ soạng tìm kiếm trong mớ tóc đen hết cả nửa ngày, thần sắc hoang mang: “Chết rồi!” Nàng ta cắn môi lắp bắp: “Cây trâm của ta không thấy đâu cả, có lẽ là đã đánh rơi trong gian mộ thất ban nãy... Đó là kỉ vật duy nhất mẫu thân để lại cho ta, ta, ta thấy mình vẫn là nên quay vào tìm thử xem sao...”

Đường Châu thấy vẻ sốt ruột của nàng ấy bèn từ tốn bảo: “Đào cô nương, nàng nghỉ chân ở đây một lát, ta giúp nàng đi tìm.” Hắn vừa cất bước, Nhan Đàm dù không sẵn lòng cũng liền bị lôi theo sau. Nàng ngẩng đầu nhìn trên nóc thạch đạo nơi cứ cách mỗi mười bước lại xuất hiện một tảng đoạn long thạch chực chờ rơi xuống, sóng mắt khẽ lay cười hỏi: “Sư huynh, huynh đã có từng nghĩ qua, vị Đào cô nương kia kể việc bị Thần Tiêu Cung Chủ bắt mang đến đây rồi chuyện này chuyện nọ đều không phải là sự thật, thực ra nàng ta là hạn bạt (1) hóa thành hình người, hoặc cũng có thể là kẻ đồng đạo với ta không chừng.”

Đường Châu đưa mắt liếc xéo nàng: “Trên người Đào cô nương không có yêu khí.”

Nhan Đàm chìa cổ tay sang: “Người người thử coi, trên người ta cũng đâu có yêu khí.” Nàng vốn chỉ là nói đùa, kết quả Đường Châu hẳn lại phản ứng như thật, tóm lấy cổ tay nàng đưa lên mũi hít hít, đôi mày dài khẽ chau lại: “Yêu khí thì không có, nhưng có mùi hương của hoa sen, chân thân của người là hạm đạm (2)

ư?” Trong lúc nói chuyện, hai người bọn họ đã quay lại gian mộ thất ban này, quả nhiên trên chiếc ghế tre tìm được một cây trâm cài tóc gia công thô sơ.

Nhan Đàm giơ tay chỉ lên phía trên đỉnh đầu, thông thả cất lời: “Người nhìn trên đầu mà xem, đoạn long thạch sức nặng ngàn cân, bên trong còn bọc huyền thiết (3) kiên cố bậc nhất, một khi đổ xuống, cứ cho là có bản lĩnh lớn hơn đi nữa cũng mọc cánh khó mà bay được. Người đoán xem khi nào thì nó sẽ rơi?” Nàng vừa dứt lời thì trong vách tường lập tức có tiếng động cơ dịch chuyển rầm rầm vang lên.

Đường Châu giật mạnh lấy cổ tay nàng, bước chân vội vã lao nhanh tới trước, chỉ nghe phía sau có âm thanh cực đại như tiếng sấm rền không ngừng vọng lại bên tai, chấn động dưới chân mỗi lúc một dữ dội, đất trời rung chuyển, sỏi đá bị nghiền nát trút xuống không ngớt. Hắn theo phản xạ tăng tốc nhịp bước, đoạn long thạch sau lưng từng tảng một lao thẳng xuống, khối khổng lồ nhất ở nơi lối ra lúc này cũng đang từ từ tiếp đất.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ và lối ra ngày một rút ngắn, chỉ còn không quá mười bước. Lúc này tảng đoạn long thạch kia còn cách mặt đất một khoảng cao đến đầu gối, Đường Châu đẩy mạnh Nhan Đàm: “Mau, người ra trước!” Chợt nghe phía trên đỉnh đầu gió thét dữ dội, lại một tảng đoạn long thạch nữa đổ sập xuống. Hắn chỉ kịp nhào vội người về sau, một tiếng ‘rầm’ lớn vang lên, khối đá đồ sộ chạm đất, chung quanh tối đen không một tia sáng.

Đường Châu ngồi dậy, dùng thanh kiếm còn nằm nguyên trong vỏ gỗ lên tảng đoạn long thạch, thanh âm phát ra nghe như tiếng kim loại va vào nhau, chỉ e đúng như Nhan Đàm đã nói, được bọc trong tảng đá này còn có huyền thiết.

“Trên thế gian này giỏi làm việc ác nhất không phải yêu ma quỷ quái, mà là con người. Câu nói này, bây giờ người hẳn đã tin rồi chứ?” Giọng nói của Nhan Đàm bất chợt vang lên trong bóng tối.

Đường Châu không khỏi ngạc nhiên: “Sao người cũng còn ở đây?”

Nhan Đàm nở một nụ cười: “Ta là đến nói đạo lý cho người nghe đó mà.” Thủng tha thủng thẳng nhích từng bước sang, nàng chậm rãi buông lời: “Cũng không biết Đào cô nương ở ngoài kia có gặp phải nguy hiểm gì không chúng ta không nữa.”

“Người là muốn nói đoạn long thạch không phải do nàng ta thả xuống? Nàng ta cũng không phải viện có tìm trâm để cố ý lừa chúng ta vào đây?”

Nhan Đàm tỉnh rụi: “Sao ta biết được? Mà như vậy thì có gì khác hả?”

Khác biệt không phải rất lớn đấy sao? Đường Châu khép mắt trầm mặc không đáp. Từ lúc đặt chân vào mộ địa này, những việc xảy đến với họ đều cứ nhập nhằng ám muội như vậy, kẻ đồng hành cùng mình thì lại không biết có thể tin được hay không, là bạn là thù, thực thực hư hư, thật giả khó mà phân biệt.

Nhan Đàm tựa mình vào đoạn long thạch, uể oải cất lời: “Trong này sẽ càng ngày càng ngột ngạt, chúng ta không lâu nữa thôi là sẽ được ném mùi vị bị chôn sống như vị nương nương kia rồi. Nghe nói con người ta khi bị chôn sống, sẽ đến một lúc cả thở khô khốc cũng không còn hơi, chỉ có thể vờ bữa lấy những thứ xung quanh mà cắn ngấu nghiến. Tiếc là ở đây bốn bề đều chỉ có đá.”

Hắn chậm chậm mở mắt, phía trước vẫn là một mảng đen ngòm nhìn không giống thực: “Là ta đã liên lụy người, vốn dĩ người đã có thể thoát thân.”

Nhan Đàm khẽ đáp: “Người bị lú lẫn rồi hả? Người đã hạ cái cấm chế năm bước chân lên người ta, ta dù có muốn bỏ chạy cũng chạy không thoát. Nếu trong lòng người thực sự cảm thấy dằn vặt không yên, không bằng thả ta ra luôn cho rồi?”

Đường Châu nắm lấy vai nàng, giọng nói lạnh nhạt: “Suýt nữa là đã bị người cho vào tròng. Cứ cho là ta có giải cấm chế trên người cho người đi nữa, người nghĩ bản thân có thể rời khỏi nơi này hay sao?”

Nhan Đàm bĩu môi: “Nam nữ thụ thụ bất thân, người làm cái gì xấp lại gần dữ vậy hả?” Buông một tiếng thở dài rồi nàng đề nghị: “Giờ chúng ta bàn bạc điều kiện đi có được không?”

Đường Châu cười lạnh: “Ta vì cái gì mà phải nghe người?”

“Người không muốn nghe cũng không còn cách nào khác. Dù gì thì ta hai mươi ngày liền không uống lấy một giọt nước không ăn lấy một hột cơm cũng vẫn sống được, chúng ta cứ thử so tài xem ai trụ được lâu hơn là được chứ gì. Chỉ cần kẻ hạ cấm chế không còn trên đời, cấm chế tự nhiên cũng sẽ không còn hiệu lực.”

“Trước khi không còn trụ vững, ta cũng có thể kéo người lên đường một lượt. Điều này người cũng chớ có mà quên.”

Nhan Đàm bị hấn đóp lại một câu như vậy mới sức nhớ ra hãy còn có khả năng này. Chỉ là kẻ nào lòi đuôi thỏ để trước là sẽ thua ngay về mặt khí thế. Chuyện này có liên quan đến đại kế thoát thân của nàng, nhất định không thể cứ vậy mà nhận thua được: “Nếu đã như vậy thì cứ chờ đó mà xem.” Đáng tiếc hiện giờ đang trong bóng tối, không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt Đường Châu, thật là tiếc hận khôn cùng.

Im lặng hết một lúc lâu, cuối cùng Đường Châu chậm rãi lên tiếng: “Điều kiện của người là gì, nói ra nghe xem, chỉ là đừng có dài dòng quá đấy.”

Cuối cùng đã đợi được đến thời khắc nàng chiêm trợn thể thượng phong. Nhan Đàm nhắm nháp một chút thứ mùi vị chiêm thể thượng phong kia rồi mới cười cười lên tiếng: “Người bạn đồng hành kia của ta vẫn bình an chứ? Người nói thật cho ta biết, ta lập tức dẫn người ra ngoài.”

Đường Châu ngẩn ra, không ngờ điều kiện nàng muốn đưa ra lại là chuyện này: “Ta căn bản không có đuổi theo để thu phục hấn.”

Nhan Đàm hết sức hoài nghi: “Người mà tốt bụng vậy hả?”

Đường Châu ho khê một tiếng: “Tên ngư tinh đó biến mất vào trong lòng sông, không lẽ ta còn nhảy xuống theo sao?”

Nhan Đàm tức thì hồi hận khôn xiết, sớm biết như vậy từ đầu nàng đã không đi đường núi nữa rồi. Nàng bắt đầu lầm bầm: “Tên Dư Mặc này, vận khí cũng thật là tốt...” Thế nhưng gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng đã có thể trút bỏ, nàng chống tay lên đoạn long thạch từ từ đứng thẳng người dậy: “Í, hình như có người tới kìa.”

Lời vừa nói dứt, âm thanh rền vang như sấm lần nữa trời dậy, dường như khối đoạn long thạch bên ngoài đang bị cỗ cơ quan kéo ngược trở lên.

Chẳng mấy chốc, tảng đá khổng lồ trước mặt cũng bắt đầu rung chuyển, từ từ nhấc mình rời khỏi mặt đất, cuối cùng để lộ một gương mặt như làn hoa xuân rạng rỡ phía sau: “Điều nhi nói có người đang bị mắc kẹt ở đây, còn nói người bị kẹt trong này không phải người xấu, bảo ta đến cứu.”

Chú thích:

(1) hạn phạt: loài quái vật gây nên hạn hán trong truyền thuyết.

(2) hạm đạm: tên người xưa dùng chỉ hoa sen.

(3) huyền thiết: “sắt đen”, thuật ngữ thường gặp trong tiểu thuyết Kim Dung, theo miêu tả có màu đen tuyền, nhẹ tỏa hồng quang, cực kì nặng, nhiệt độ nóng chảy cao, có từ tính, sau khi khai phong (mài bén) có thể chém gió sắt như bùn.

21. Chương 21: Thẩm Gia Phú Thương (p.1)

Thiếu nữ thân vận một trường y sam trắng thuần như tuyết đứng ở bên ngoài, đầu hơi nghiêng về một bên, miệng nở nụ cười lạnh lợi hoạt bát. Trên vai nàng là một chú vẹt với bộ lông vũ sặc sỡ, đang thân mật dùng mỏ mổ mổ vào chiếc khuyên tai của nàng.

Nhan Đàm không khỏi thắc mắc: “Nàng làm thế nào mà vào được đây?”

Thiếu nữ giơ tay vuốt vuốt bộ lông của chú vẹt trên vai mình: “Là nó nói cho ta biết, trên thế gian này điều gì là thông minh nhất rồi đấy, không có chuyện gì là không biết cả.”

Đường Châu trong lòng trăm mối tơ vò, thật nhìn không ra rốt cuộc đối phương là đang giả ngây hay đang nói lời thật lòng.

Thiếu nữ quay người đi được vài bước, thấy hai người bọn họ vẫn còn đứng yên chưa chịu cất bước theo mình bèn quay đầu lại vẫy vẫy tay: “Mau mau, điều gì dẫn chúng ta ra ngoài.” Nàng ta vừa đi vừa thì thầm trò chuyện với chú vẹt trên vai, lúc thì cười vui, lúc lại tỏ vẻ giận dữ, mỗi bước chân là chưa từng dừng lại, chân bước đến đâu tay thoăn thoắt mở các cơ quan được gắn trên tường đến đó, một mạch tiến thẳng về trước.

Bọn họ rẽ ngoặt được vài lượt trong địa đạo, rồi đột nhiên ánh sáng xuất hiện trước mắt, ba người đã đang đứng ở lối ra của một sơn động trong bãi tha ma. Bấy giờ vừa lúc chập tối, không ngờ họ đã ở trong mộ địa trải qua vừa đúng một ngày một đêm. Nhan Đàm nhích người lại gần hai bước, mỉm cười hỏi: “Điều gì đó có nói với nàng là ai đã nhốt bọn ta trong địa đạo không?”

Thiếu nữ quay đầu lại, gương mặt tươi cười tựa hồ hoa xuân đua nở: “Điều gì chuyện gì cũng đều biết hết, đương nhiên là sẽ nói ta nghe rồi. Điều gì nói, là một vị tỷ tỷ xinh đẹp nhưng lòng dạ rắn rết, nàng ấy đã được người khác cứu lại còn lấy oán trả ơn.”

Nhan Đàm nghe những lời này, quay sang trao đổi một ánh mắt với Đường Châu, sau đó lại hỏi: “Vậy nàng ấy vì lý do gì mà lại muốn lấy oán trả ơn?”

Thiếu nữ nghiêng nghiêng đầu như đang lắng nghe lời nói của chú vẹt trên vai, chỉ nghe chú vẹt kêu ‘quác quác’ hai tiếng, rồi nàng ấy bảo: “Nó nói, là vì tỷ tỷ xinh đẹp kia và một vị ca ca tướng mạo xấu xí có mối thân tình, hai người đã nhìn thấy được bí mật của vị ca ca đó, nàng ấy vì vậy mới phải đem hai người cả đời nhốt ở bên trong, vĩnh viễn không thể đem bí mật này truyền ra bên ngoài.”

“Bí mật...?” Nhan Đàm vô thức khẽ lặp lại.

Đào Tử Khí là thủ hạ của Thần Tiêu Cung Chủ, khả năng này thực ra cũng không phải nhỏ.

“Tiểu thư, tiểu thư sao nàng lại chạy tới đây nữa rồi?” Vị phu nhân bọn họ đã gặp lần trước âm giọng như muốn xé nát cuống họng hỗn ha hỗn hển chạy sang, “Thật là khiến người khác không cách nào không bận tâm cho được, ta mới không để ý một chút là nàng đã không thấy đâu nữa rồi!” Bà giữ tấm áo choàng trong tay ra trùm lấy nàng thiếu nữ nọ, xong quay sang nhìn Đường Châu và Nhan Đàm: “Đa tạ hai vị đã coi sóc tiểu thư nhà ta, không bằng hai vị ghé nhà nghỉ chân một lát?”

Đường Châu nhả nhận từ chối: “Chúng ta vốn chưa hề giúp được gì, càng không tiện đến quấy nhiễu gia chủ, ý tốt này e chỉ có thể ghi nhận trong lòng.”

Vị phu nhân kia nghe vậy cũng gật gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng: “Như vậy cũng tốt, Thẩm gia nhà chúng ta hiện đang bị quỷ ám rất dữ dội, trước đây có tên lão đạo mũi bò tên Lăng Hư Tử bảo sẽ đến giúp trừ quỷ, vừa nãy hắn mới chạy sang, cả người khùng khùng điên điên, khi khóc khi cười, e là cũng chẳng dùng được nữa rồi.”

Đường Châu ngẫm nghĩ một thoáng rồi bảo: “Tại hạ thân cũng là thiên sư, lại là chỗ quen biết với Lăng Hư Tử tiền bối, không bằng để tại hạ ghé qua quý phủ xem tình hình thế nào? Chưa biết chừng sẽ nghĩ ra được đối sách tương trợ.”

Vị phu nhân nọ nhìn hắn do dự hết một lúc lâu, dường như cảm thấy tuổi đời này còn quá trẻ không biết có thể trông cậy được không, nhưng cuối cùng cũng đã gật đầu đồng ý.

Nàng thiếu nữ vừa nghe bọn họ sẽ đến nhà mình thì nét mặt liền mừng rỡ trông thấy, cứ quần lấy họ mãi nói những lời tâm phơ tâm phào không đầu không cuối. Phu nhân kia ở một bên nhìn nhìn nàng rồi buông tiếng thở dài cảm thán: “Thực đúng là tạo nghiệt mà, đại tiểu thư nhà ta thân thể không được khỏe mạnh, không bước chân ra khỏi nhà nửa bước, nhị tiểu thư thì chuyện gì cũng không hiểu, vừa sinh ra đời thì đã là một nàng ngọc, đáng thương thay lão gia nhà ta...”

Thẩm gia là gia đình phú hào từ lâu có tiếng trong trấn Thanh Thạch, đã cho trùng tu một tòa trạch viện (1) đồ sộ ở nơi ngoại thành thôn dã này, ngoài cửa còn thuê hai tên hộ vệ cao to vạm vỡ đứng gác.

Đường Châu vừa đặt bước vào Thẩm trạch thì đã nghe Nhan Đàm khe khẽ cất lời: “Quả nhiên là ngộp ngựa quý khí!” Hắn cũng lập tức cảm nhận được bầu không khí đượm mùi oan khuất chung quanh: “Có thể dẫn đường tại hạ đến gặp Thẩm gia một lát được chứ? Tại hạ có vài điều muốn hỏi ông ấy.”

Vị phu nhân nọ dẫn hai người họ vào trong sảnh lớn, lại cho người bưng trà lên mời: “Hai vị ngồi đợi một lát, để ta đi gọi lão gia.”

Nhan Đàm đi tới đi lui được vài bước trong đại sảnh, cuối cùng sóng mắt lần lần quay lại nhìn Đường Châu, nở một nụ cười đến là đáng yêu: “Sư huynh, huynh đã có ý định giúp bọn họ khu trừ (2) quỷ khí, chắc cũng không tính để ta cả ngày lóét tót theo sau chứ? Huynh xem cái cấm chế này...”

Đường Châu liếc nàng một cái: “Người cổ chịu thêm một lát, muộn một chút ta sẽ giúp người giải bỏ.”

Nhan Đàm mừng rỡ khôn xiết, miệng không khỏi tùm tùm cười thầm, tuy vậy trong lòng vẫn còn có chút hoài nghi, cứ lăm lăm la lét đánh mắt về phía đối phương. Thế nhưng Đường Châu từ đầu đến cuối đều không mấy may có chút động tĩnh, nàng cũng chẳng nhìn ra được cái gì.

Không bao lâu sau thì vị chủ nhân Thẩm trạch Thẩm lão gia đã xuất hiện.

Sau khi thăm hỏi hàn huyên vài câu, Đường Châu bắt đầu đổi đề tài nói vào chính sự: “Không dám giấu gì Thẩm gia, trạch viện này quả thực không được sạch sẽ gì mấy. Thẩm gia phải chẳng biết rõ lai lịch của tòa trạch này?”

Thẩm lão gia là một thương nhân mặt mày trắng trẻo, diện mạo bình phàm, so với nàng thiếu nữ kia thì không giống mấy, móng tay được cắt rất ngắn, vài vóc trên người đều liệt vào hàng thượng hạng, xem ra cũng là người biết hưởng thụ. Ông nghe Đường Châu nói những lời này, gương mặt không khỏi lộ vẻ hoảng hốt: “Trạch viện này là ta mua lại sau này, đã có mời phong thủy tiên sinh đến xem qua, bảo là phong thủy rất tốt. Ta mấy năm nay ở bên ngoài làm ăn, nguồn thu nhập cũng rất ổn định, trong nhà làm thế nào mà lại không được sạch sẽ?”

“Có thể nguyên do là do trước đây đã từng có người chết oan trong tòa trạch này.”

“Cái này, không biết có tiện làm phép khu trừ đi không? Công tử nếu như có thể ra tay tương trợ, bất kể là bao nhiêu thù kim (3) cũng xin cứ mở miệng đừng ngại.”

Đường Châu gật gật đầu: “Cũng chỉ mất hai ba ngày mà thôi, Thẩm gia không phải bận tâm. Trước đây lệnh thiên kim đã có giúp qua chúng ta, thù kim thì xin miễn vậy, chỉ xem như là đền đáp một mối nhân tình.”

Thẩm lão gia cười khổ: “Công tử hẳn là đang nói đến Tương Quân con gái thứ hai của ta. Aizzz, nó là đứa trẻ hiền lành lương thiện, chỉ tiếc vận mệnh đen đủi sinh ra lại là một cô nương ngốc, ông trời người thật không có mắt mà.”

Chú thích:

(1) trạch viện: ngôi nhà, thường có quy mô to lớn.

(2) khu trừ, khu trừ: đẩy lùi, xua đuổi, trừ xuất.

(3) thù kim: tiền thưởng công.

22. Chương 22: Thẩm Gia Phú Thương (p.2)

“Tại hạ thấy Thẩm cô nương nhân thần minh mẫn, có lẽ chẳng qua chỉ là không được am tường thế sự.”

“Aizzz, ta cũng hy vọng là vậy. Tương Quân nó, nếu như có thể thông minh lanh lợi được bằng một nửa tỉ của nó thì ta cũng đã mãn nguyện lắm rồi.” Thẩm lão gia nói đến đây thì chợt dừng lại xua tay, “Xem

ta này, nói nhiều những lời vô nghĩa như vậy làm gì, hai vị hân cũng đã thấm mệt rồi. Hồ tẩu, Hồ tẩu!” Vị phu nhân dẫn họ đến đây ban nãy lập tức vội vàng chạy sang.

“Hồ tẩu, bà mau chóng giúp hai vị đây an bài sương phòng (1), còn nữa cho người đun ít nước nóng để khách quý ngâm mình tắm rửa.” Căn dặn xong xuôi một lượt, Thẩm lão gia lại quay sang nhìn hai người bọn họ: “Hai vị nếu muốn dùng gì thì cứ bảo với Hồ tẩu, bên nhà bếp sẽ cho người mang sang.”

Đường Châu điềm đạm đáp: “Ngài thật khách khí quá rồi, không cần phiền phức vậy đâu.”

Thẩm lão gia lập tức chen vào: “Phải chứ, phải chứ.”

Nếu là ngày thường, Nhan Đàm nhất định không có kiên nhẫn với ba cái trò lôi thôi khách sáo tới khách sáo lui thế này, chỉ là vừa nãy Đường Châu đã hứa sẽ giải cấm chế cho nàng, tâm tình đang cực kì tốt nên nàng chỉ im re đứng một bên chờ đợi. Hồ tẩu sắp xếp cho hai người họ ở phía rìa Đông, là hai gian sương phòng nằm cạnh nhau, cả hai đều đã được thu dọn ổn thỏa ngăn nắp.

Đường Châu đúng như lời hứa giải mở cấm chế cho nàng, sau đó bước ra khép cửa về phòng nghỉ ngơi. Chút ngỡ vực còn sót lại trong lòng giờ cũng đã tiêu tan hết, Nhan Đàm ngâm mình vào chỗ nước nóng vừa được mang đến, đầu óc thanh thoi, tinh thần sảng khoái. Dùng xong bữa tối, nàng cảm thấy cũng đã đến lúc nên bắt tay vào thực thi đại kế đào tẩu của mình.

Cửa phòng vừa được đẩy mở, trước mắt một luồng kim quang lóe sáng, Nhan Đàm loạng choạng lùi về sau vài bước, ngã oạch cả mông ra đất. Định thần nhìn lại, nàng thấy cả trên cạnh và bức cửa đều có dán mấy tấm bùa, xem ra lại là tác phẩm của tên Đường Châu kia rồi. Tâm trạng vốn dĩ ngập tràn hân hoan vui sướng giờ như bị cả một gáo nước lạnh tạt vào, lạnh lẽo thấu xương.

Gió đêm khê quét qua người, mang theo tiếng cười trong trẻo ngân vang của Thẩm Tương Quân, còn có âm giọng nói chuyện trầm thấp của Đường Châu. Hai người bọn họ chậm chậm bước sang, trên vai của Thẩm Tương Quân còn có chú vẹt đốm hoa khắp mình. Nàng ta chốc chốc thì thảo đôi câu với chú vẹt, lại quay sang nói vài câu với Đường Châu, dáng vẻ thân mật. Đường Châu cúi đầu, kiên nhẫn lắng nghe nàng ta nói chuyện.

Nhan Đàm hai tay ôm gối, cặp mắt dán chết trên người Đường Châu. Hắn rất nhanh cảm giác được ánh mắt của nàng, quay sang nói vài câu với Thẩm Tương Quân, nàng ta liền dẫn theo chú vẹt cất bước đi khỏi. Đường Châu bước đến trước cửa, nhếch mép cười khê: “Sao lại ngồi bệt ra dưới sàn?”

Nhan Đàm giận sôi gan, thế nhưng mở miệng giọng điệu ngược lại đến là nhu mì: “Sư huynh, huynh nếu như sợ người ta chạy ra ngoài bị đám quỷ dữ quấy nhiễu thì cứ nói thẳng ra đi, cần gì phải dán quá trời là bùa trên cửa như vậy?”

Đường Châu cười đáp: “Còn không phải lo sư muội ham chơi nghịch ngợm mới bắt đắc dĩ phải dùng hạ sách này sao, hiếm khi muội lại có thể hiểu được nỗi lòng này của vi huynh.”

Nhan Đàm mặt mày xuôi xị: “Người rót cuộc tính khi nào thì xách ta đi luyện đan?”

Đường Châu bước vào trong phòng, đi đến bên bàn ngồi xuống: “Cái này hãy còn chưa vội.”

Nhan Đàm đứng dậy, dùng tay phỉ phỉ bụi bám trên người: “Yêu quái trong thiên hạ nhiều là như vậy, người cứ một mực không buông tha ta.”

Giữa sắc hoàng hôn mông lung, Đường Châu đưa mắt nhìn nàng, chậm rãi ‘ừm’ nhẹ một tiếng: “Thật ra ta cũng đã từng nghĩ qua có nên thả người ra không, bản tính của người đường như cũng không hề xấu.”

Nhan Đàm hai mắt long lanh nhìn hắn đầy chờ mong.

“Nhưng cũng chẳng tốt đẹp được là bao. Có lẽ nên để người đi theo ta một thời gian, mài luyện tâm tính thêm một chút nữa?”

Nhan Đàm đáp ngay tắp lự: “Người vẫn cứ là mau đem ta đi luyện đan cho rồi.”

Đình viện rải rác những đốm sáng nhỏ, nhưng đây không phải đốm lửa bình thường mà lại tỏa ra thứ màu xanh lét trông rất quỷ dị. Qua một lúc sau, những đốm lửa trời kia lại từ từ tự động tắt lịm.

Đường Châu nhẹ nhàng cất bước đi vào đình viện, cúi người gom một ít đất cho vào lòng bàn tay. Hắn vừa định quay trở về phòng thì chợt nghe thấy từ bên dãy phòng phía Tây truyền lại một tràng âm thanh quái dị không phân biệt được là khóc hay cười, âm giọng phẳng phất có phần quen thuộc, dường như đã từng nghe qua ở đâu. Hắn khẽ dời bước đi sang Tây sương, tựa sát người vào thành cửa, xuyên qua khe hở trên cửa nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy ngồi bệt trên đất là một đạo sĩ lớn tuổi khoác đạo bào màu hạnh hoàng, liên tục đấm ngực giậm chân thùm thụp, khi khóc khi cười, quả đúng là Lăng Hư Tử. Ông ta dù sao cũng được xem là một đấng tôn sư, khó mà ngờ được lại có lúc lâm vào tình cảnh như ngày nay, thật khiến người khác không nhịn được tiếng thở dài.

Đường Châu vừa quay người lại, đột nhiên trước mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo chết người, một thanh trường kiếm sắc nhọn suýt soát nhắm thẳng vào hắc rạch gió lao tới. Đường Châu nhanh như chớp dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi kiếm, vừa kịp nhìn thấy người đang điều khiển kiếm không ai khác chính là Thẩm Tương Quân! Hắn thoáng giật thót, xem ra sắc đêm hỗn độn, nàng ta nhất thời không nhận ra hắn. Đường Châu vừa buông lỏng tay, Thẩm Tương Quân lại một nhất đâm thẳng tới, đường kiếm vừa nhanh lại vừa ác liệt.

Nàng ta thần sắc âm đạm, trong mắt sục sôi hiểm thù, so với Thẩm Tương Quân của ban ngày dường như đã biến thành một con người khác hẳn.

Đường Châu không muốn đả thương nàng ta, bèn dùng thanh kiếm hãy còn nằm nguyên trong vỏ điểm nhẹ lên kiên tinh huyết (2) trên vai Thẩm Tương Quân, nàng ta liền buông lỏng tay, trường kiếm trong tay đánh ‘cách’ một tiếng rơi xuống. Hắn xoay người, dùng một chân khẽ điểm lên mặt đất, nhẹ tựa lông hồng cất mình rời khỏi.

Từ Tây sương về lại Đông sương, nhất định phải bắt ngang qua đình viện. Đường Châu nhìn thấy một bóng người đang chậm chậm đi tới, thì ra là Thẩm lão gia. Ông ta đeo một chiếc giỏ trên lưng, tay còn lôi theo cả một cái cốc, trông lại thập phần vất vả. Gỡ chiếc giỏ khỏi lưng đặt sang một bên, ông bắt đầu dùng cốc đào một cái hố. Đường Châu chân khẽ đạp gió lướt sang, rào qua một vòng tìm một ngọn cây gần đó đáp xuống, không mấy may để lộ ra một tiếng động náo.

Chỉ thấy ông ta đào lấy đào để hết một lúc lâu, mãi đến khi mặt đất lộ ra được một khoảng trống sâu hơn ba xích (3) thì mới ngừng tay. Rồi ông ta cầm chiếc giỏ đặt cạnh chân sang, từ từ dốc ngược xuống cho những thứ bên trong rơi vào miệng hố. Đường Châu ẩn mình trong tán cây, chỉ có thể thấy được bóng người nhìn nghiêng, hoàn toàn không nhìn rõ được những vật ông ta đem chôn kia rốt cuộc là thứ gì. Nghĩ ngợi một thoáng, hắn chợt nhớ ra cây trâm lần trước giúp Đào Tử Khí thoát về vẫn còn nằm ở chỗ mình, bèn lấy ra nhắm vào một lối đi lát gạch cách đó khá xa ném sang.

Chiếc trâm gài tóc chạm đất phát ra tiếng kêu leng keng, Thẩm lão gia lập tức rời chỗ đi tìm nguồn gốc của thanh âm kia.

Đường Châu nhảy từ cành cây đáp mình xuống đất, mượn ánh trăng soi nhìn vào trong hố, chỉ là chung quanh thực sự quá tối, hắn đành phải vươn tay ra nhặt lấy một ít thứ ở trong hố kia ra, bỏ chung vào nhúm đất vừa thu thập được ban nãy. Vừa kịp làm xong mấy việc này thì đã nghe tiếng bước chân của Thẩm lão gia đến gần, bóng dáng Đường Châu như làn khói xanh thoát cái lượn mắt, quay trở về dãy sương phòng phía Đông.

Mấy mảnh bùa chú dán trên cửa phòng Nhan Đàm vẫn còn nằm nguyên như cũ, trong phòng ánh nến đã tắt, xem ra nàng ấy đã đi ngủ rồi. Đường Châu trở về phòng mình, dùng nến rọi vào quan sát những thứ vừa thu nhặt được. Chỗ đất hắn gom được kia có cấu tạo rất hỗn tạp, có thể là kết quả của việc thường xuyên bị đảo trộn. Còn thứ mà Thẩm lão gia đem chôn, càng kì quái hơn, lại là vài cánh hoa đào hãy còn tươi nỏ. Đường Châu thực không khỏi lấy làm lạ, một thương thân vô duyên vô cớ sao lại mang hoa đi chôn, hơn nữa còn là mấy cánh hoa tươi mới vừa rút xuống? Chỗ đất trong đình viện sao lại hỗn tạp như vậy, lẽ nào có người thường xuyên ra đó đào bới để chôn thứ gì?

Hắn thổi tắt đèn, rửa mặt súc miệng sơ qua một lượt rồi nằm xuống giường, chỉ là trong lòng mãi lo nghĩ ngợi, nhất thời hãy còn chưa thể dễ giấc. Giữa lúc mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa mê thì chợt cảm thấy như có ai đó đang đứng trước giường, hắn tức thì tỉnh giấc, nhưng trước giường chỉ là một mảng trống trơn không một bóng người, cửa phòng sớm đã bị thổi bật ra, đang đung đưa phấp phật trong gió.

Chú thích:

(1) sương phòng: Theo quy cách kiến trúc của Tứ hợp viện (mô hình nhà gồm các dãy phòng xếp thành hình chữ khẩu, nhật hoặc mục), dãy ngoài cùng hướng Bắc gọi là “chính phòng”, ngoài cùng hướng Nam là “đảo tọa phòng”, hai dãy Đông Tây là “Đông sương phòng”, “Tây sương phòng”.

(2) kiên tỉnh huyết: huyết nằm ở một điểm lõm trên vùng vai (kiên: vai, tỉnh: giềng).

(3) xích: đơn vị đo lường ứng với 1/3 mét.

23. Chương 23: Ngờ Vực Chồng Chất

Đêm đó Đường Châu ngủ rất không được ngon giấc. Sắc trời bên ngoài cửa sổ vừa tờ mờ sáng thì hắn đã bị một điệu sáo thổi làm cho thức giấc. Khúc sáo như tiếng thỏn thức oán hờn, giai điệu u trầm uyển chuyển thấm đượm nỗi sầu, người thổi sáo dường như đã trải qua vô vàn sự việc thương tâm. Đường Châu khoác ngoại bào vào người, bước chân không tự chủ dõ theo tiếng sáo ra ngoài. Khoảng đình viện hắn vừa do thám tới qua lúc này vắng tanh không người, thế nhưng trên mặt đất lại vừa xuất hiện một miệng hố lớn.

Tay nắm chặt lấy bao kiếm, hắn chậm chậm tiến tới gần.

Rải bên trong hố là một lớp mỏng những cánh hoa đào, chính là giống với mớ cánh hoa Thẩm lão gia đem chôn tới qua, có điều đám hoa này không còn tươi mềm mơn mớn, ngược lại đều đã biến thành héo khô nhả nhúm hết cả. Đường Châu cúi người, dùng kiếm khều nhẹ lớp hoa sang bên. Vượt xa dự liệu của hắn, lộ ra bên dưới những cánh hoa đào là một bàn tay, một bàn tay trông còn mềm mại trắng nõn như làn gôm sứ.

Người bị chôn bên dưới nói không chừng vẫn còn sống!

Gần bên không có thứ gì tương tự cuộc xẽng có thể dùng để đào đất, hắn đành phải dùng tạm thanh trường kiếm trong tay. Cũng may hố không hề sâu, chẳng mấy chốc thì gương mặt của người nằm bên dưới đã từ từ lộ ra. Hắn đưa tay sang dò thử hơi thở, đã không còn chút dấu hiệu hô hấp nào nữa. Đường Châu giờ tay nhẹ nhẹ phủi đi lớp đất cát còn dính trên mặt người nọ, cả khuôn mặt từng chút một hiện ra rõ ràng.

Đó là gương mặt của một nữ tử, mày mắt như vẽ, khóe miệng còn vương nét cười, ba phần hoạt bát bảy phần đáng yêu, trông chẳng khác nào như đang còn sống.

Bàn tay Đường Châu khựng sững, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng lướt trên mặt đất. Hắn quay đầu nhìn lại, không khỏi khẽ chau mày: “Người làm cách nào mà ra được đây?”

Nhan Đàm kẹp một lá bùa giữa hai ngón tay hươ hươ: “Ta nói với Thẩm cô nương, mấy lá bùa dán trên cửa thật khó coi quá, không bằng gỡ xuống cho đỡ chướng mắt. Nàng ta lập tức làm theo.” Nàng bước đến gần hố đất, nhìn qua người nằm bên trong rồi khẽ ‘í’ lên một tiếng: “Chuyện này là sao đây? Trừ phi, người đang hủy thi thể bịt đầu mối?”

Đường Châu nhìn nàng: “Người nằm trong này, người không cảm thấy nhìn rất quen sao?”

Nhan Đàm ngồi xổm xuống, cẩn thận chăm chú nhìn hết một lượt, tay chống cằm bảo: “Đúng đó, hình như đã từng thấy ở đâu rồi thì phải...”

“... Người này, dáng vẻ trông giống hệt người.”

Nhan Đàm một phen giật bắn, vội vàng đứng dậy: “Người nói ra ta mới phát hiện, quả đúng là giống thật đó. Trên đời sao lại có người nhìn giống ta đến như vậy?”

Đường Châu chậm rãi cất lời: “Không chỉ dừng ở gương mặt giống người như dúc, mà đến cả thần thái cũng giống y hệt. Người thực tin rằng, trên thế gian này có thể tồn tại một người như vậy?” Nhan Đàm nhìn trân trân vào nữ tử đang nằm trong hố, miệng lầm bầm: “Chuyện đó thì đúng là không thể nào.” Ánh

mắt ngập tràn bi thương, nàng chậm chậm ngẩng đầu: “Nói vậy, ta thực ra là kẻ đã chết, mà bản thân ta thì lại không hề hay biết?”

Đường Châu trầm mặc không đáp, chỉ thấy Nhan Đàm sắc mặt trắng bệch, miệng vẫn lẩm bẩm: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy...” Rồi nàng đột nhiên xoay phắt người lại tóm chặt lấy ống tay áo của Đường Châu, khoe miệng thoáng hiện nét cười: “Ta thành ra thế này, toàn bộ đều do ngươi hại! Ngươi nói đi, ngươi định làm sao bồi hoàn?” Mấy ngón tay trắng bệch, trên người nàng máu tươi chậm chậm rỉ ra thấm đỏ y phục: “Nếu không phải ngươi... nếu không phải do ngươi, ta làm thế nào lại rơi vào kết cục như ngày nay? Lại còn thứ ngươi nợ ta, ngươi định bao giờ mới chịu hoàn trả?!”

Nhan Đàm thần sắc thê lương, trong mắt đọng đầy tuyệt vọng, một bộ dạng hẩn xưa nay chưa từng thấy qua.

Đường Châu không cố vùng tay khỏi nàng, căn bản cũng không hề muốn vùng ra, chỉ nhìn nàng hỏi: “Ta đã nợ ngươi thứ gì? Ngươi muốn ta trả thứ gì cho ngươi?”

Nàng ghim sâu ánh nhìn vào mắt hắn, mãi một lúc sau mới từ từ mở miệng: “Ngươi nợ ta nửa quả tim, ta muốn ngươi khắc trở ra trả lại cho ta... Ngươi mau trả nửa quả tim này lại cho ta...” Giọng điệu nói chuyện của nàng đã không còn được mềm mỏng như trước, lẫn trong câu nói là tiếng khóc hờn thốn thức, càng nhuốm đượm vẻ bi thương sầu thảm.

Đường Châu kinh hãi không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chân lùi về sau một bước, chẳng biết va phải thứ gì mà đầu đau nhói.

Hắn mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường trong sương phòng, gối kê đầu đánh rơi dưới sàn, thứ hắn đụng phải chính là tấm ván đầu giường. Đường Châu ngồi dậy, dùng tay xoa xoa thái dương huyệt. Hóa ra vừa nãy chỉ là nằm mơ. Nhưng sao cứ phải là nằm mơ thấy Nhan Đàm? Thật đúng là ác mộng trong số ác mộng. Hắn bước xuống giường, dùng nước sạch trong chậu rửa mặt súc miệng, sau đó chậm rãi khoác vào ngoại bào.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng vệt kêu ‘quác quác’, còn có giọng cười lạnh lạnh như tiếng chuông bạc của nữ tử, xem ra là Thẩm Tương Quân đã ghé sang đây. Đường Châu nhớ lại những gì chứng kiến tối qua, trong lòng không khỏi ngập ngừng do dự.

Giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Nhan Đàm vang lên bên tai: “Thẩm cô nương, nàng dậy sớm thật.”

Thẩm Tương Quân cười bảo: “Con chim thức sớm mới bắt được sâu, là điều nhi bảo ta buổi sáng nên thức dậy sớm một chút.”

“Thẩm cô nương, ta nói một câu với chú vệt của nàng có được không?”

“Nàng cứ nói đi, nhưng nó có thể nghe hiểu được không thì ta cũng không biết nữa.”

Đường Châu nhẹ nhàng bước đến gần sát mép cửa, dùng tay đẩy mở cửa ra một khoảng be bé, nhìn thấy Thẩm Tương Quân đang đứng trước cửa phòng Nhan Đàm, trên vai vẫn là chú vệt đốm hoa ngày hôm qua, gương mặt tươi cười kiều diễm như làn hoa xuân.

“Điều nhi điều nhi, có phải ngươi cũng cảm thấy mấy lá bùa rách trên cửa kia rất chướng mắt hay không? Ngươi nói ta có nên xé hết xuống không?”

Đường Châu tức thì hiểu ra, ả liên hoa tinh này hẳn là đang muốn mượn tay Thẩm Tương Quân để lách khỏi cấm chế trên cửa đây. Hắn nhàn nhả ung dung đứng yên bất động ở đó, muốn xem thử tiếp theo Nhan Đàm sẽ làm thế nào.

Thẩm Tương Quân khẽ bật cười bảo: “Điều nhi nói, mấy lá bùa này quả đúng là khó coi thật, sao nàng còn chưa xé chúng xuống đi?”

Nhan Đàm buông tiếng thở dài: “Đây là do sư huynh vẽ đó, ta bản lĩnh kém cỏi, huynh ấy sợ ta bị đám quỷ dữ quấy nhiễu.” Rồi nàng sóng mắt khẽ động, mỉm cười tiếp lời: “Đành vậy, tuy nhìn vào không lọt mắt, nhưng dù sao cũng là sư huynh dốc lòng làm cho.” Nàng nói dứt lời thì bước mấy bước về trước, đột nhiên thân người chao đảo va vào cánh cửa.

Thẩm Tương Quân bước tới, một chân giẫm lên lá bùa dán trên bực cửa: “Nàng làm sao thế, có phải cảm thấy trong người không được khỏe không?” Nàng ta lại tiến thêm bước nữa tới trước, lá bùa kia dính vào đế giày, bị rút lìa khỏi bực cửa.

Nhan Đàm khẽ mỉm cười đáp: “Không có gì, mới nãy không biết làm sao, đột nhiên cảm thấy chóng mặt.” Những lá bùa Đường Châu dán trên cửa này, mỗi một lá đều được chăm chút vô cùng cẩn thận, chỉ cần thiếu mất một lá cũng sẽ không giam hãm được loại yêu tinh có tu vi cao thâm như nàng. Gương mặt tươi vui rạng rỡ, bước chân nhẹ nhàng thanh thoát, nhưng vừa đặt chân khỏi cửa thì nàng chợt ngậy sững người, cấp tốc nện ngay ra một nụ cười: “Thức dậy cũng sớm quá nhỉ, sư huynh?”

Hai tay khoanh trước ngực, nét mặt Đường Châu tự tiếu phi tiếu: “Lúc Thẩm cô nương vừa đến thì huynh đã thức dậy rồi.”

Nhan Đàm nở một nụ cười mua chuộc lòng người: “Hóa ra sư huynh là sợ muối ức hiếp Thẩm cô nương. Muối có lý nào lại làm vậy chứ? Thẩm cô nương vừa xinh đẹp lại hiền lành, nếu nàng ấy có thể trở thành sư tẩu của muối, muối nhất định sẽ rất thích.”

Khóe miệng Đường Châu khẽ giật: “Sư muối, muối nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

Nhan Đàm lập tức đổi một bộ mặt ngơ ngác: “Vậy sao? Nhưng muối vẫn là rất thích Thẩm cô nương làm sư tẩu của mình.”

Thẩm Tương Quân quay đầu nhìn chú vệt trên vai hỏi: “Sư tẩu là cái gì?”

Đường Châu mặt mày sa sầm, nắm phắt lấy cổ tay Nhan Đàm lôi thẳng ra ngoài, đợi đến một nơi Thẩm Tương Quân không thể nhìn thấy bọn họ, hẩn lấy ra một lá bùa áp lên tay cổ nàng: “Cái này còn là ta mới vẽ xong hôm qua, không ngờ nhanh như vậy đã có dịp dùng đến.”

Nhan Đàm giương mắt nhìn lá bùa kia hóa thành một luồng ánh sáng chói lòa, cổ tay lần nữa bị một chiếc vòng nặc trịch khóa lấy. Nàng nhấc nhấc cổ tay, vẻ bất cần đời lên tiếng: “Lần này lại là cấm chế bao nhiêu bước chân nữa đây? Cứ cho chúng ta là sư huynh muối đi nữa, nam nữ với nhau vẫn là phải biết giữ kẽ để tránh thiên hạ gièm pha, ta cũng không lý nào ở chung phòng với người được có đúng không?”

Đường Châu khẽ mỉm cười đáp: “Lần này chỉ là không được đặt chân ra khỏi Thẩm gia.”

Nàng ngẫm nghĩ một thoáng, cũng chẳng buồn tức giận: “Dù sao đi nữa, lần này người đối với ta như vậy cũng coi như là không quá tàn ác.”

Đường Châu đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy trên mặt Nhan Đàm vẫn là nụ cười khiến người khác vừa nhìn đã thấy yêu thích. Hẩn xoay người đi về phía sảnh lớn, đi được vài bước thì quay đầu lại bảo: “Mới nãy ta quên nói với người.”

Nhan Đàm vẫn còn mãi nhìn chiếc vòng trên tay, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Là thế này, hôm qua lúc vẽ lá bùa kia, đột nhiên ta cảm thấy nếu như chỉ vẽ một đạo cấm chế ngăn không cho người ra khỏi Thẩm gia, dường như không đủ cho lắm.” Hẩn thùng tha thùng thẳng mở miệng tiếp lời, “Thế nên ta đã thêm vào một đạo cấm chế nữa, phong tỏa hơn nữa yêu pháp của người. Vạn nhất người thực sự gặp phải quỷ dữ, chút ít còn sót lại đó hẩn là cũng đủ để đối phó rồi.”

Nhan Đàm nghiêng răng ken két, chìa tay bứt bừa một khóm cỏ còn nguyên phần rễ dính đầy đất nhấm vào lưng Đường Châu ném sang. Hẩn nghiêng mình tránh được, chợt nghe nàng ‘í’ lên một tiếng, cúi đầu nhìn chăm chăm vào chỗ đất vừa bị xốc lên, dường như vừa phát hiện thứ gì đó. Hẩn ở cùng nàng cũng đã được một thời gian, kinh nghiệm mách bảo mỗi khi nàng mang cái dáng bộ này thì đa phần đều chẳng có gì hay ho, vì thế hẩn bèn phớt lờ xem như chưa hề nhìn thấy.

Nhan Đàm mãi nhìn hết một lúc lâu, miệng há hốc kinh ngạc: “Đường Châu, người mau qua xem.”

Đường Châu chả buồn nghĩ ngợi đáp ngay: “Người cứ nói thẳng ta biết là được.”

Nhan Đàm ngẩng đầu, thần sắc phức tạp: “Người mau nhặt khóm cỏ kia về lại đây, ta không phải đang giỡn chơi đâu. E là chuyện này có phát sinh biến cố khác rồi.”

Đường Châu hiểu ra ngay “chuyện này” mà nàng nói đến chính là ám chỉ việc hấn giúp Thảm trạch khu trừ quỷ khí, liền nhặt khóm cỏ dưới đất kia lên, đi về phía nàng. Nhan Đàm chậm rãi cất lời: “Ta sớm đã lấy làm lạ, tại sao hoa cỏ ở đây lại tươi tốt đến như vậy, trong khi ở những nơi khác trong trấn đều không mọc ra được loại hoa cỏ thể này.”

Đường Châu cúi đầu, nhìn thấy giữa đụn đất đen lộ ra thứ gì trắng hếu, trông vào giống như... một đốt xương ngón tay! Hấn nhớ lại giấc mơ trước đó, không nhịn được quay đầu sang nhìn Nhan Đàm. Hai mắt nàng đang sụp xuống khuất sau đôi hàng mi dài, đột nhiên rèm mi khẽ lay, đôi đồng tử đen láy chuyển sang nhắm thẳng vào hấn không chớp lấy một chớp mắt.

Đường Châu ngấm đôi con ngươi của nàng, ánh nhìn quên cả dời đi nơi khác. Trong mắt Nhan Đàm không mang tia cười cợt nào, đồng tử trong suốt lấp lánh đen, nhìn vào rất giống một con thú nhỏ ngoan hiền. Chợt nàng nhoẻn miệng cười bảo: “Sao mặt ngươi cứ đột xanh đột trắng vậy hả?” Nàng đưa tay sờ sờ má, miệng lầm bầm độc thoại: “Gần đây sao cứ có người bị mình dọa nh? Trừ phi nhìn mình quá là uy nghiêm đi?”

Đường Châu cầm lại khóm cỏ vào chỗ cũ, phủi phủi ống tay áo: “Này nghiêm thì ta không thấy, đại khái chắc do cái bản mặt ngươi nó trông dễ sợ quá thôi.”

Nhan Đàm thấp giọng lầm bầm một câu gì đó. Giơ tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt, nàng dẫu môi bảo: “Thì thoảng nói ra một câu dễ nghe bộ ngươi chết chắc?”

Đường Châu nhẹ thở hắt ra một tiếng: “Cũng không phải thế, chỉ là ta vì có gì phải nói những lời trái với lương tâm như vậy? Làm thế thì trong lòng ngươi được dễ chịu rồi, nhưng ta thì lại thấy không dễ chịu, ngươi nói xem có đúng không?”

Nhan Đàm siết chặt hai tay chôn chân tại chỗ hết một lúc lâu, mãi sau mới trưng ra một nụ cười như bị sâu răng: “Nói thật là đúng quá đi.”

Thảm gia phú thương từ lâu nổi danh trong trấn Thanh Thạch, một bữa ăn sáng cố nhiên cũng mười phần xa xỉ.

Nhan Đàm nho nhã nhu mì bẻ đôi chiếc bánh bao nhân hạt sen cắn vào một miếng be bé, lại cắn một miếng be bé. Cách ăn nhìn vào tuy đúng là đẹp mắt thật, nhưng một cái bánh bao rất nhanh là đã hết sạch, thế nên nàng lại dùng đũa gấp lấy một chiếc bánh bao thật dè.

Thảm lão gia thấy nàng chỉ ăn bánh bao thì cười đồn hậu: “Nhan cô nương, bánh bao ăn rất đầy bụng, không bằng dùng một ít cháo? Chỗ tô du trà (1) bên kia còn là từ Tây Bắc mang về đấy, mùi vị rất đặc biệt. Nếu bánh bao quá khô nuốt không trôi thì uống ngụm trà sâm cũng tốt.”

Nhan Đàm lắc đầu nguầy nguậy: “Ta trước đây chưa được mấy lần ăn qua bánh bao, rất là thích.”

Thảm lão gia lập tức hỏi: “Trừ phi cô nương tu đạo từ bé, thân thể đã rèn luyện đến cảnh giới có thể không cần tiếp nạp lương thực?”

Đường Châu buông tiếng thở dài.

Nhan Đàm sau khi cân nhắc một lúc thì đáp: “Đại khái có thể bảy tám ngày không ăn gì.”

Thảm lão gia khâm phục sát đất: “Cô nương tuổi nhỏ ngần này mà đã có được tu vi cao thâm như vậy, thực quả báỉ phục, báỉ phục.”

Đường Châu cuối cùng đã nhịn hết nổi: “Thảm lão gia, ngài chớ có tin muội ấy. Sư muội tại hạ rất ưa nghịch ngợm, lời ra cửa miệng mười câu thì đã có đến tám câu là bông đùa.”

Nhan Đàm nhắc đũa gấp một chiếc bánh bao nhân thịt bò sang cho hấn: “Sư huynh, muội biết huynh thích nhất là món này.”

Đường Châu nhìn cái bánh bao, không biết nên cho vào miệng nhai nuốt hay là ném trả lại nàng, cân nhắc một lúc, cuối cùng vẫn là quyết định nuốt nó xuống bụng. Hấn vừa mới ăn xong, lại một cái bánh bao nữa được gấp sang. Nhan Đàm ngoan hiền mở miệng: “Sư huynh, vẫn là để muội giúp huynh gấp vậy.”

Thẩm lão gia thấy hai người bọn họ như vậy, đưa tay sờ sờ mũi bảo: “Đường công tử và cô nương đây đúng là tình sâu nghĩa nặng.” Buông tiếng thở dài, ông ta tiếp lời: “Vốn dĩ lão phu còn định... hầy, xem ra vẫn là không cần nhắc đến làm gì nữa.”

Nhan Đàm nghe thấy thế liền mỉm cười, lại nhét một cái bánh bao sang cho Đường Châu: “Thẩm lão gia, giữa hai chúng ta chỉ là huynh muội tình thân, hẳn là ngài đã hiểu lắm điều gì rồi chẳng?”

Thẩm lão gia mắt liền sáng rỡ, vỗ hai tay vào nhau bảo: “Thực ra chuyện là thế này, Tương Quân ban này nó có nói với ta cái gì mà sư tẩu gì đấy. Đứa con gái này của ta da mặt mỏng, nó hẳn là đã đem lòng yêu mến Đường công tử. Đường công tử một bậc anh tài, lại hiếm có người như công tử đây đối tốt với Tương Quân như vậy, ta vốn hết sức tán thành mối hôn sự này. Chỉ là Tương Quân nó... aizzz, nói thế nào cũng là một đứa trẻ ngốc.”

Đường Châu vừa định mở miệng thì đã bị Nhan Đàm chặn họng cướp lời: “Ta nếu như mà có được một người sư tẩu như Thẩm cô nương đây thì hẳn sẽ rất vui mừng. Huống hồ Thẩm cô nương thông minh lại lương thiện như vậy, sư huynh làm sao ghét bỏ cho được.”

Đường Châu ho khẽ một tiếng: “Thẩm lão gia, thực ra tại hạ...”

“Ta từ nhỏ đã lớn lên cùng sư huynh, xưa nay vẫn là chưa từng thấy qua huynh ấy đối với nữ tử nào lại ân cần chu đáo đến như vậy.”

Đường Châu gác đĩa xuống bàn: “Muội...”

“Huynh đường đường một đấng nam nhi, yêu thích thì cứ nói là yêu thích, thừa nhận một tiếng thì cũng có gì ghê gớm đâu nào.”

Hắn sa sầm mặt: “Sư muội, muội rốt cuộc đã nói đủ chưa?”

Nhan Đàm nhún vai, quay lại tiếp tục đối phó với đám bánh bao: “Nói xong rồi.”

Đường Châu im lặng một lúc rồi mới chậm rãi cất lời: “Thẩm lão gia, lệnh thiên kim xinh đẹp thiện lương, là cô nương con nhà thanh bạch như hoa như ngọc. Chỉ là tại hạ vẫn còn có một số việc chưa giải quyết xong, hiện tại chưa thể yên bề gia thất, thực lòng cáo lỗi.”

Thẩm lão gia xua tay cười đáp: “Ta hiểu, ta hiểu mà, có tấm lòng này của Đường công tử đã là đủ rồi. Tương Quân nó... ta thấy là không gả đi được rồi, nếu công tử sau khi xong việc mà còn nhớ đến đứa con gái ngốc nghếch này của ta, cho dù có là thu nạp nó về làm thiếp, ta đây cũng cảm thấy được yên lòng.”

Ông vừa dứt lời thì một bóng người yếu điệu tiến vào đại sảnh. Thẩm lão gia vừa nhìn thấy người thì sắc mặt lập tức chuyển thành tái nhợt, đến cả bàn tay đang cầm đĩa cũng giật nảy lên.

“Có người cha như ông, Tương Quân nó đúng là đáng thương.” Nữ tử mới vừa bước vào có khuôn mặt giống hệt Thẩm Tương Quân, chỉ là thần sắc ảm đạm, trong mắt phản phát những tia hiểm thù.

Đường Châu tức khắc hiểu ra, người hắn chạm trán tối qua vốn không phải là Thẩm Tương Quân, mà chính là nữ tử đang đứng trước mặt.

Nhan Đàm âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Thẩm lão gia bằng cái liếc nhìn từ trong đuôi mắt, từ sắc mặt đến từng phản xạ vô thức của con, tất cả nàng đều ghi nhận thập phần rõ ràng. Vì có gì ông ta lại sợ hãi đến như vậy? Nữ tử kia có gương mặt giống y hệt Thẩm Tương Quân, theo lý hẳn là con gái lớn của ông ta, ông ta vì sao phải run sợ trước nhi nữ của mình? Vì sao hai con người mang khuôn mặt giống nhau như đúc lại có cách biệt lớn về tính khí đến như vậy?

Chú thích:

- tô du trà: trà bơ Tây Tạng, thành phần gồm có trà, bơ làm từ sữa của loài bò Tây Tạng và muối

24. Chương 24: Tỉ Muội Thẩm Gia (p.1)

Thẩm lão gia đằng hắng một tiếng, sắc mặt lúc này trông đã bình thường trở lại: “Đây là con gái lớn của ta Di Quân. Di Quân, vị này là Đường công tử, còn vị này là Nhan Đàm cô nương sư muội đồng môn của Đường công tử.”

Thẩm Di Quân bước đến bên bàn, ánh nhìn ghim chặt trên người Đường Châu: “Hóa ra là người? Tội qua người lén la lén lút làm gì trong nhà ta?”

Nhan Đàm ganh tị quá chừng, nàng mà có thể hùng hổ như vậy nói chuyện với Đường Châu thì còn gì bằng, tiếc là nàng hãy còn chưa dám.

Thẩm lão gia lập tức bước sang khuyên giải: “Di Quân, Đường công tử là khách, con làm sao ăn nói vậy hả?”

Đường Châu điềm đạm cắt lời: “Đêm qua tại hạ nghe thấy một tràng tiếng khóc, cảm thấy âm thanh rất quen thuộc nên đã lần theo xem thử, kết quả nhìn thấy vị tiền bối Lăng Hư Tử kia, ngoài ra còn có lệnh ái.”

Thẩm lão gia quay sang trưởng nữ của mình, giận dữ trách: “Nay Đường công tử đã giải thích rõ, như vậy con đã an tâm rồi chứ?”

Nhan Đàm nhìn nhìn Thẩm lão gia, lại quay sang nhìn Thẩm Di Quân, trong lòng cứ cảm thấy có chỗ nào đó không được đúng lắm, nhưng rốt cuộc là chỗ nào không phải thì nhất thời chưa nghĩ thông được. Chợt Thẩm Di Quân nhìn sang, ánh mắt vẫn dữ tợn như lúc đầu: “Thẩm gia chúng ta chẳng có thứ gì có thể chiêu đãi hai vị, chỉ bằng hai vị hãy rời khỏi càng sớm càng tốt.”

Thẩm lão gia tức giận giậm chân đứng phất dậy: “Im miệng! Con con con... thật là khiến ta tức đến chết mà!”

Thẩm Di Quân lạnh nhạt chuyển ánh nhìn sang ông ta, khóe miệng khẽ động, nàng ta để lộ ra một nụ cười cổ quái, sau đó xoay người rời khỏi đại sảnh.

Nhan Đàm tay chống cằm, khe khẽ nhích người lại gần hỏi nhỏ: “Đường Châu, tội qua người đã làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì với Thẩm cô nương rồi hả? Ánh mắt nàng ta nhìn người thật dữ quá đi.”

Đường Châu không nói không rằng ném cho nàng một cái liếc xéo.

Thẩm lão gia sắc mặt hết đỏ rồi trắng, miễn cưỡng cười bảo: “Hai vị, thực đúng là... tiếp đãi không được chu toàn, tiếp đãi không được chu toàn.” Ông ta xoa xoa hai tay vào nhau, trông giống như đang nỗ lực sắp xếp lời lẽ sao cho phù hợp: “Di Quân nó từ nhỏ đã sống tách mình cô lập, tính tình có phần lạnh nhạt khó gần, cũng chỉ có thể trách người làm cha này đã không cẩn thận coi sóc nó.”

Đường Châu mỉm cười: “Thực ra cũng không có gì nghiêm trọng. Thẩm lão gia, tại hạ thấy cũng đã đến lúc bắt tay vào chính sự rồi. Chỉ là nếu muốn khu trừ quỷ khí, tốt nhất là nên tiến hành vào giữa chính Ngọ, đó cũng là khoảng thời gian dương khí thịnh nhất trong ngày. Từ giờ cho đến chính Ngọ, xin ngài đảm bảo không một người nào được phép đến gần đình viện.”

Thẩm lão gia gật gù: “Chẳng hay Đường công tử có còn cần thứ gì nữa không? Ta lập tức sẽ cho người đi chuẩn bị.”

Đường Châu từ tốn đáp: “Có sư muội của tại hạ trợ giúp là đủ rồi.”

Nhan Đàm lập tức bắn một tia nhìn đầy cảnh giác về phía Đường Châu. Nàng hiện giờ đã bị phong tỏa hơn nửa yêu pháp, chút ít còn sót lại đây phải nói là cực kì quý giá, không thể lãng phí vào hấn dù là một hột.

Hai người bọn họ men theo đường hành lang dài có gắn mái che quay lại đình viện, trên đường quả thực không thấy lấy một bóng người, rõ là Thẩm lão gia đã căn dặn qua. Chợt Đường Châu lên tiếng hỏi: “Ngày thường người có khi nào đi chôn hoa không?”

Nhan Đàm dùng một bộ mặt sắc cơm nhìn hấn: “Không lẽ tội qua người đã gặp phải nữ quỷ chôn hoa? Những oan hồn ở đây đều rất yếu, căn bản không thể hóa thành quỷ quái, lại càng không đủ bản lĩnh hiện

hình để người nhìn thấy. Vả lại mấy cái việc làm xuân thương thu buồn của phàm trần nữ tử này, khỏi hỏi cũng biết ta chả bao giờ làm đâu.”

Đường Châu khẽ thở dài: “Người chôn hoa là một nam tử. Nếu là nữ tử thì ta dĩ nhiên đã không tìm người hỏi rồi.”

Nhan Đàm lập tức nghe ra cái gai ẩn trong câu nói của hân, miệng lầm bầm: “Nếu đã là nam tử sao người không tự đi mà hỏi mình...” Nàng đi được hai bước, đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Không lẽ... là Thẩm lão gia?”

Đường Châu khẽ ‘ừm’ một tiếng.

Nhan Đàm vung vẩy ngón tay trước mặt: “Ta ngay bây giờ có thể cho người hai chủ ý. Thứ nhất, từ giờ trở đi, bất luận phát giác được thứ gì dị thường đều cứ xem như chưa từng nhìn thấy, khu trừ xong quỷ khí tức khắc rời khỏi. Đây là con đường bằng phẳng thuận lợi nhất, cũng chính là an toàn nhất. Thứ hai, tìm cách kéo dài thời gian, rất nhiều việc chỉ cần có người làm qua, chần chẫn tránh không khỏi lưu lại dấu vết, cây kim trong bọc rồi cũng có ngày lòi ra. Con đường này là nguy hiểm nhất, nói không chừng tay còn chưa chạm được tới chân tướng thì mạng đã không còn rồi. Cho nên, ta cảm thấy vẫn là con đường thứ nhất dễ đi hơn.”

“Ta cũng cảm thấy vẫn là con đường thứ nhất tốt hơn.” Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên từ đâu thổi đến bên tai. Nhan Đàm lập tức giật lùi về sau một bước. Đường Châu nhìn về phía trước, chỉ thấy tựa người vào nguyệt động môn (1) phía ngoài đình viện là một bóng dáng yếu điệu, sắc mặt nhuốm màu u ám, trong mắt thoáng hiện những tia hiểm thù, chính là Thẩm Di Quân.

Khóe môi khẽ động, nàng ta nở một nụ cười mang nét cổ quái: “Những kẻ đến gần nơi này đầu óc đều đã thuộc loại chết rồi, lẽ nào các người còn muốn biến thành người chết thực sự?”

Đường Châu nhìn bóng lưng của Thẩm Di Quân biến mất ở cuối hành lang, ngón tay gõ gõ lên bao kiếm như thể vừa hạ quyết tâm làm việc gì đó, chân sải từng bước dài về phía đình viện. Tất cả bí ẩn đều bắt nguồn từ nơi này, cố nhiên manh mối cũng là từ đây mà ra.

Nhan Đàm bất chợt gơ tay túm lấy ống tay áo hân: “Người đợi chút đã.”

Đường Châu cúi đầu nhìn nàng: “Chuyện gì?”

Nàng ung dung thông thả cất lời: “Chúng ta đầu tiên hãy thử nghĩ xem dụng ý của Thẩm cô nương là gì cái đã. Trước đó lúc chạm mặt trong đại sảnh, nàng ta cũng đã nói lời thúc giục chúng ta rời khỏi nơi này. Bây giờ lại đặc biệt đi một chuyến đến đây nói thêm một lần, hơn nữa còn là lén giấu Thẩm lão gia cố ý đến đợi sẵn. Cho nên có thể kết luận, nàng ấy nhất định biết được sự thật nằm sâu bên trong chuyện này, chỉ là không thể tiết lộ. Nói vậy, bí mật của tòa trạch này chần chẫn rất ghê gớm rồi.”

Đường Châu gật gật đầu: “Có lẽ những gì nàng ấy biết cũng không hoàn chỉnh, chỉ là một số mấu chốt sơ lược mà thôi.”

Nhan Đàm khẽ ‘ừm’ một tiếng, lại tiếp lời: “Vậy nàng ta vì sao lại muốn nhắc nhở chúng ta những điều này? Đã là bí mật nằm ngay trong nhà nàng ta, khả năng rất lớn là có liên quan đến người thân trong gia đình, nàng ta vì cái gì lại muốn đi giúp người ngoài?”

“Vậy thì có hai khả năng. Có thể nàng ta là xuất phát từ lòng tốt mới đặc biệt đến nhắc nhở chúng ta đừng nên dấn thân vào nguy hiểm. Hoặc cũng có lẽ, nàng ta cũng không muốn chúng ta điều tra ra được ngọn ngành sự việc, vì thế mở miệng nói lời đe dọa.”

Nhan Đàm cười mỉm chi: “Không hổ là sư huynh, con mắt nhìn vấn đề đúng là nhạy bén.”

Đường Châu tự tiếu phi tiếu, tiếp tục cất bước hướng vào đình viện: “Vậy sao.” Chỉ nghe Nhan Đàm ở phía sau buông một tiếng thở dài đánh thượt: “Thực ra vẫn còn có một lý do thứ ba nữa đấy. Chính là nàng ta biết có loại người, luôn cảm thấy bản thân rất là lợi hại, rõ ràng biết rằng phía trước có nguy hiểm, nhưng vẫn vì muốn truy lùng cho ra bằng được chân tướng mà đâm đầu vào. Nàng ta cứ nói cho càng thân bí thì cái người này lại càng cứ muốn ngược dòng mà lội, nghĩa vô phần cổ (2) nhảy thẳng vào cái hầm bẫy đã được đào sẵn.

Đường Châu quay đầu nhìn nàng: “Người cảm thấy ta sẽ nghĩa vô phần cố nhảy vào cái bẫy của kẻ khác đặt sẵn ư?”

Nhan Đàm ngẫm nghĩ một thoáng, thật thà chân chất trả lời: “Chắc là không.”

“Nhan Đàm, thực ra người cũng rất muốn biết rốt cuộc sự tình là như thế nào có phải không? Từ những cái chết li kì trong trấn Thanh Thạch, đến những gì chúng ta chứng kiến trong mộ địa, cuối cùng là những khác thường ở Thẩm gia, nhất định có mối liên hệ nào đó giữa tất cả những việc này. Ta nói có đúng không?”

Chú thích:

nghĩa vô phần cố: quyết không chùn bước, một đi không quay đầu lại.

25. Chương 25: Tỉ Muội Thẩm Gia (p.2)

Nhan Đàm nghĩ tới nghĩ lui, không thể không thừa nhận: “Đúng vậy.” Thế nhưng so với khám phá bí ẩn trong những việc này, mong muốn thoát khỏi Đường Châu càng sớm càng tốt của nàng càng mãnh liệt hơn. Nếu như Đường Châu cuối cùng lâm trận chết thảm, nàng nhất định sẽ nhớ kĩ mỗi dịp Thanh Minh đốt mớ giấy tiền vàng bạc cho hần. Nói gì thì nàng vẫn được xem là thánh thiện hiền lương, nhân phẩm tốt đẹp từ xưa đến giờ.

Đường Châu thấy nàng đã chịu thừa nhận bèn tiếp lời: “Ta hy vọng người có thể giúp ta một tay. Dù gì đi nữa, trong Thẩm gia này người ta tin được cũng chỉ có mỗi mình người.”

Nhan Đàm kinh ngạc vô ngần trước sự sùng ái trên trời rơi xuống này của hần: “Người đã đủ lợi hại rồi, e là không cần ta giúp gì nữa chứ hả?”

Đường Châu khẽ nhếch mép cười, mi mục tuần tiêu: “Ban nãy thi thể chúng ta phát hiện ở trong đám cỏ, phiền người nghĩ cách đào ra giúp ta.”

Nhan Đàm sắc ho sù sụ. Hóa ra trước đó hần bảo cái gì mà không được cho ai đến gần đình viện là vì để đào thi thể. Ôm một bộ mặt thê lương khốn khổ, nàng cất giọng lả lướt: “Ta tuy là yếu nhưng nói gì thì cũng là phận nữ nhi, người thực nhặn tâm để ta đi làm loại việc nặng nhọc này sao?”

Đường Châu ra dáng ngạc nhiên: “Trong tộc Hoa tinh các người không phải nam nữ như nhau hay sao?”

“Người rốt cuộc là nghe từ đâu vậy hả, làm sao mà như nhau cho được?”

“Thế cũng không hề hần gì. Ta quen biết người đến giờ phút này, trước nay vốn chưa từng xem người là nữ tử.”

Nhan Đàm nghiêng răng nghiêng lợi, mãi một lúc sau mới bật ra được một câu: “Người... được lắm.”

Nhan Đàm ngồi xổm bên cạnh hố đất, mắt nhìn đắm đắm vào khúc xương trắng hếu bên trong. Nàng cứ như vậy nhìn một hồi lâu, sau đó quay đầu lại nhìn Đường Châu, lại phát hiện hần đang mang thần sắc phức tạp chăm chú nhìn mình. Đường Châu vừa thấy nàng quét mắt sang thì vội vàng quay đầu nhìn đi nơi khác. Nhan Đàm rất muốn đem tình cảnh này nghĩ thành “Đường Châu thốt nhiên giác ngộ sai lầm ăn năn hối lỗi bị rung động trước trí tuệ và dung mạo của nàng”, thế nhưng nàng biết, đợi Đường Châu bị nàng làm cho rung động, thà để Tử Lân đột nhiên nảy sinh tình ý với nàng coi bộ còn dễ hơn.

Ít ra Tử Lân còn là kẻ có đầu óc bình thường, còn Đường Châu cái tên này sức cản phá rất trâu bò, đối lược cương nhu đều chẳng ăn thua, đem so với đá bảy màu năm ấy Nữ Oa dùng để vá trời còn khó đánh gục hơn nữa.

Qua một lúc sau, Đường Châu bất chợt lên tiếng: “Người chỉ có nửa quả tim?”

Nhan Đàm không khỏi ngã ngối ra đất, gơ tay hươ tới hươ lui trước mắt hần hỏi: “Đường Châu, người bị trúng tà rồi hả? Hay là đã nhiễm phong hàn? Có phải cảm thấy hoa mắt chóng mặt hay không?”

Đường Châu hất tay nàng ra chỗ khác: “Không có, ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.”

Nhan Đàm hoài nghi liếc nhìn hấn mấy phát liền, chợt nổi hứng hỏi: “Nếu như ta nói, là ta chỉ còn lại nửa quả tim, vậy người có tin không?”

Đường Châu đưa mắt liếc xéo nàng: “Người nghĩ liệu ta có tin hay không?”

Nhan Đàm xòe tay nhún vai: “Ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi mà.” Nàng đứng dậy phỉ phỉ bụi bám trên người: “Ngoài bộ hài cốt này ra, e là dưới mảnh đất này còn có nhiều cỗ thi hài khác nữa, người có phải là muốn từng cỗ một đào lên xem không?” Nàng xoay người đi được hai bước, nghĩ nghĩ thế nào quay đầu lại bảo: “Ta qua ao sen phía bên kia ngồi nghỉ một lát, người cứ ở đây từ từ mà nghĩ. Có chỗ nào nghĩ không thông, nói không chừng ta có thể cho người một đáp án gần với chân tướng nhất đó.”

Đường Châu cúi đầu nhìn cỗ thi hài, không có thương tích, dường như trước lúc chết không hề bị đả thương qua. Nhưng nếu thực sự là vậy, trong tòa trạch này sao lại có nhiều oan hồn đến thế? Hấn nhớ đến hai tử muội Thẩm Di Quân và Thẩm Tương Quân, bọn họ dung mạo giống nhau như đúc nhưng lại khiến người khác nhìn vào có thể phân biệt được ngay tử muội. Những lời Thẩm Di Quân nói trước đó rốt cuộc là có mục đích gì, là cảnh báo, trừ khử, hay đơn giản là một cái bẫy? Thẩm lão gia nếu đã thường đến nơi này chôn hoa, hẳn là đã từng thấy qua cỗ hài cốt này, vậy ông ta vì sao trước giờ chưa từng đề cập tới?

Hấn dùng bao kiếm lấp phần đất ở một bên vào lại phía trên thi hài, đột nhiên nhớ lại, đất đai ở đây cấu tạo hỗn tạp như vậy, nguyên do nhất định là do đào xới đảo trộn thường xuyên, mà đoạn xương trắng kia lại nằm sát mặt đất như vậy, e là mới chôn chưa được bao lâu. Thẩm gia dọn đến trấn Thanh Thạch cũng không phải chuyện ngày một ngày hai nữa, bọn họ có thể quả thực không biết trong tòa trạch này từng có người chết bất đắc kì tử, nhưng còn lai lịch của cỗ thi hài này, sao lại có thể không hề hay biết?

Bao nhiêu ý tưởng lớn vồn trong đầu, nhưng hấn lại không cách nào móc nối chúng lại với nhau thành được một chuỗi hoàn chỉnh.

Đường Châu đứng dậy, bước chân không chủ đích rảo một vòng quanh đình viện, quả nhiên nhìn thấy Nhan Đàm đang ngồi bên thành ao sen, trong tay là một nắm ngư lương không biết từ đâu nhặt về. Nàng đang rải ngư lương xuống ao, đám cá bên trong thi nhau lắc lắc đuôi bơi tới giành ăn.

Hấn dời bước sang đứng cạnh Nhan Đàm.

Cho cá ăn hết một lúc, nàng mỉm cười cất tiếng hỏi: “Ta có thể nghe được tiếng cá nói chuyện, người có tin không?”

Câu nói này lúc trước khi vào mộ địa nàng đã có nói một lần. Đường Châu đại khái biết rõ Nhan Đàm mỗi khi nói chuyện là y như rằng lời thật lời giả gom chung lại với nhau mà tuôn khỏi miệng, mười câu nàng nói thì chỉ ít có một nửa là không tin được. Ví như câu này là thuận miệng nói nhảm thì câu sau nhất định sẽ có chút đạo lý, câu tiếp nữa có khả năng là lời nói thật, đến câu sau cùng lại là chấp vớ dựng chuyện. Trừ phi đầu óc không còn tỉnh táo, không thì còn lâu hấn mới nghĩ mỗi câu nói của nàng đều là sự thật.

Nhan Đàm buông tiếng thở dài, cất giọng ỉu xìu: “Người quả nhiên không tin. Người không tin ta có thể nghe hiểu loài cá nói chuyện, vậy mà lại đi tin sái cổ có người hiểu được tiếng nói của chim, thật đúng là đời.”

Câu nói này vừa khéo nói trúng suy nghĩ trong lòng hấn. Đường Châu mặt không biến sắc, cất giọng đều đều: “Thẩm nhị cô nương ít nhiều gì cũng đáng tin hơn người, huống hồ có một số người thật sự có dị tài thiên bẩm cũng chưa biết chừng.”

“Hai vị Thẩm cô nương này là tử muội ruột thịt, ta thấy chắc cũng là đôi chị em tính tình trái ngược nhau nhất trên đời này rồi. Cho dù là người mới vừa gặp mặt cũng có thể chỉ một ánh mắt là nhìn ra ngay ai là tử tử, ai là muội muội. Theo như ta biết thì chị em ruột thịt tính nết thường không cách biệt xa đến như vậy, trừ phi hoàn cảnh sống của cả hai có khác biệt lớn, nhưng hai người bọn họ từ nhỏ đã sống cùng nhau.”

Mấy lời này e chính là lời nói thật đây rồi. Đường Châu gật gù: “Không ngờ người lại biết rõ đến vậy.”

Nhan Đàm mắt mang ánh nhìn xa xăm: “Bởi vì ta cũng có người tử muội, muội ấy và ta nhìn vào gần như giống hệt, rất nhiều người đều thường nhận lầm.”

Đường Châu lại bảo: “Hai người cho dù có là giống nhau đến mấy thì cũng nhất định có điểm khác biệt.”

“Đúng vậy, ai nấy cũng đều yêu thích muội ấy. Rõ ràng là mang cùng một khuôn mặt, nhưng muội ấy nhìn vào rất cao quý lại dịu dàng. Khi trò chuyện cùng muội ấy, người tự nhiên sẽ không có ý bồn chột, chỉ muốn đem lời thật lòng trút hết ra ngoài.” Nhan Đàm nhẹ khép hờ mắt, “Thế nhưng vẫn là có người nhìn lầm. Ai nấy cũng đều nhìn lầm ta thành muội ấy, lại chưa từng có người nhận lầm muội ấy là ta.”

Đường Châu thoáng ngẩn người, từ lúc quen biết Nhan Đàm đến nay, hắn chưa từng thấy nàng đặc biệt để tâm đến việc gì. Đặt mình vào hoàn cảnh của nàng, hắn thấy đối lại là mình cũng khó mà chịu đựng được, trên đời có ai lại cam nguyện đi làm cái bóng của một người khác. Lòng đang nghĩ vậy thì mắt chợt thấy Nhan Đàm chìa cổ tay sang: “Nếu người thực sự thương cảm cho ta thì cứ gỡ bỏ cái cấm chế này là được.”

Đường Châu nhìn nàng, miệng chậm chậm nhả chữ: “Ta là thương cảm cho người tử muội của người, không ngờ trên đời lại còn có người nhìn nhầm người thành nàng ấy.”

Nhan Đàm nhoẻn miệng để lộ hàm răng trắng tinh, mắt lấp lánh cười: “Cũng chẳng có cách nào. Nhưng mà xét theo tình hình hiện nay, qua trăm năm nữa nói không chừng người sẽ có cơ hội gặp được muội ấy. Chỉ e đến khi gặp mặt người càng thương cảm muội ấy hơn nữa, vì mang một khuôn mặt giống hệt ta.” Nàng đem chút ngư lương còn sót lại ném hết vào trong ao, ống tay áo uyển chuyển khẽ lay, từ xa trông lại phảng phất tựa hồ một nàng tiên tử.

26. Chương 26: Ngõ Cụt (p.1)

Giờ Ngọ vừa qua thì Thẩm lão gia đã xuất hiện ở đình viện, dáng vẻ dè dặt, ông ta cười hỏi: “Đường công tử, chẳng hay sự việc có chút tiến triển nào không?” Đường Châu nhìn ông ta lưỡng lự đáp: “Tiến triển quả có, chỉ là...”

Thẩm lão gia lập tức mặt mày nghiêm trọng: “Chỉ là chuyện gì?”

Đường Châu biết mình đã chạm tới được một ít manh mối, song cùng lúc lại có cảm giác như từ lúc bắt đầu đến nay mỗi đường đi nước bước của bản thân đều do người khác vạch sẵn dẫn lối. Hắn không thể cứ chỉ ở trong góc khuất quan sát thế này, tất cả những suy đoán có được đến nay, dù đan dệt lại có vừa khít đến đâu đi nữa thì suy cho cùng cũng chỉ là suy đoán đơn thuần. “Ban nãy tại hạ cảm thấy nộ khí nặng nhất ở góc Tây Nam, bèn đi sang đó, kết quả phát hiện bên dưới đám cỏ có một cỗ thi hài được chôn rất sát mặt đất, xem ra thời gian đem chôn chưa được bao lâu.” Hắn chậm rãi mở lời, quả nhiên nét mặt đối phương tức thì biến sắc, môi mấp máy, miệng lén lén nói không nên lời.

Đường Châu mỉm cười: “Dĩ nhiên tại hạ chỉ là thiên sư, không phải bô đầu, cũng không có ý định truy cứu đến cùng sự việc này. Thế nhưng Thẩm lão gia ngài hẳn là cũng không hy vọng cạnh bên có đám âm hồn oán hận suốt ngày bám theo chứ?”

Thẩm lão gia sắc mặt trắng bệch, mãi một lúc sau mới thốt nên lời: “Chuyện này, thực ra phải bắt đầu kể từ phát thê (1) của lão phu. Phát thê của lão phu vốn là người Di, thể theo tập tục bên ấy, người chết đều được chôn cất theo quy cách thập cốt táng.”

Đường Châu nghe thấy ông ta vừa mở miệng đã nói những lời không chút liên quan thì rất lấy làm khó hiểu, song vẫn cố nhẫn nại nghe tiếp. Nhan Đàm vốn dĩ đã quay người định trở về phòng, nghe những lời này liền vòng trở lại. Thẩm lão gia tiếp lời: “Gia đình chuyết kinh (2) có chút địa vị trong bộ tộc, rất nhiều nhà có địa vị trong Di tộc đều biết dùng vu cổ thuật (3). Lúc mới gả vào Thẩm gia, bà ấy nói với ta rằng bà ấy là người duy nhất trong nhà không biết dùng vu cổ thuật, vậy nên trường bối trong nhà mới không phản đối ta cưới bà ấy về.”

“Chuyết kinh sau khi gả vào Thẩm gia thì cứ thương nhớ quê nhà, thế nên lão phu mới có quyết định dời sang Di tộc sinh sống. Lúc ở đó ta đã một lần tận mắt chứng kiến tục thập cốt táng của họ. Khi ấy tộc trưởng mới vừa qua đời, con cháu của ông ấy mang thi thể chôn trực tiếp xuống đất, chỉ đào một cái hố

nông, mỗi ngày đều dùng nước sôi tưới lên trên. Ta lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, vô cùng hoang mang kinh hãi, đối lại là người Trung Nguyên chúng ta thì nhất định phải mua một chiếc hòm gỗ dày đặt thi thể vào sau đó mới cho nhập thổ.”

Đường Châu càng nghe càng cảm thấy câu chuyện này không đầu không đuôi, chỉ cất lời bảo: “Các dân tộc khác so với người Hán chúng ta đại đa số đều có khác biệt rất lớn về tập tục.”

“Cứ như vậy ngày nào cũng tưới nước sôi lên trên, qua được hai ba tháng sau thi thể sẽ mục rửa ra, nước sôi vừa tưới vào thì cốt nhục tách rời. Người của Di tộc lại đào cái hố chôn thi thể ra, nhặt hết xương trắng ra ngoài đặt vào trong một chiếc vại rồi đem lên núi chôn. Nghe bảo trong thi thể của những người Di nuôi vu cổ cũng có cổ trùng, dùng phương pháp này có thể ngăn không cho đám trùng bên trong bò ra ngoài.” Thấm lão gia buông tiếng thở dài, “Cảnh tượng như thế, chỉ cần thấy qua một lần nhất định không thể nào quên. Về sau chuyết kinh qua đời, ta bèn dẫn hai tiểu nữ đến trấn Thanh Thạch. Thời điểm đó Di Quân cũng đã hiểu chuyện, bắt đầu trông nom những việc trong nhà. Lão phu thấy nó có năng lực như vậy nên cũng yên tâm ra ngoài làm ăn.”

Nhan Đàm chợt lên tiếng hỏi: “Gia đình ngài dọn đến đây đã được bao nhiêu năm rồi?”

“Cũng đến cả bảy tám năm có rồi, Di Quân và Tương Quân năm nay cũng đã hai mươi bốn tuổi, tiếc là vẫn chưa tìm được nhà nào tốt để gả đi.” Ông ta dừng lại một lúc rồi tiếp: “Có một lần ta đến Nam Đô làm ăn, gần ba tháng sau mới trở về nhà, sau khi quay về thì cảm thấy Di Quân nó so với ngày thường có phần khang khác. Hai vị hôm nay cũng đã thấy vẻ mặt khi cười của nó rồi đấy, dường như mang chút hơi hướng cổ quái. Lão phu trong lòng cảm thấy không yên, ban đêm ngủ cũng không được liền giấc, kết quả nửa đêm trở dậy sang phòng sổ sách, định kiểm tra cho xong những số liệu còn đang kiểm dở. Lúc đi ngang qua đình viện, ta nhìn thấy Di Quân đang dùng cuộc đào hố chôn thứ gì đó. Vốn dĩ ta định xem như chưa từng nhìn thấy, ngờ đâu sau đó trong lòng càng lúc càng thấy bất an, sổ sách cũng chẳng còn tâm trí mà xem được nữa, ta bèn quay lại đình viện, bới chỗ đất ban nãy Di Quân nó vừa chôn đồ lên xem, kết quả -” Thấm lão gia nói đến đây thì đột nhiên đưa hai tay lên bưng mặt, dáng vẻ thống khổ tột cùng: “Ta nhìn thấy một cái xác. Tình trạng của cái xác đó vô cùng khó coi, huyết nhục khô kiệt giống như đã bị hút cạn toàn bộ tinh huyết trên người, da mặt tím ngắt, hai mắt trợn lồi, da thịt gần như dán chặt vào xương... Lão phu bấy giờ đã hiểu ra, chuyết kinh trước đây nói cái gì không biết vu cổ thuật, hết thấy đều là gạt ta. Di Quân nó lại học vào người cái thứ tà môn ngoại đạo này!”

Nhan Đàm vẻ mặt tư lự: “Cũng chính là nói, cỗ thi hài tìm được dưới đám cỏ kia được chôn gần sát mặt đất như vậy là để đợi nó mục rửa đến chỉ còn lại toàn xương, sau đó đào ra nhặt lên chôn lại lần nữa?”

Thấm lão gia im lặng gật đầu, mãi một lúc sau mới tiếp lời: “Từ đó về sau, trong trấn Thanh Thạch cứ dăm ba ngày lại xảy ra một cái chết bất đắc kì tử li kì, mọi người đều nói là âm hồn của nương nương biến thành lệ quỷ hại người. Riêng ta biết rõ không phải như thế, bọn họ... đều là bị thứ vu cổ thuật hiểm độc kia hút cạn tinh huyết. Lão phu trong lòng tường tận, thế nhưng Di Quân nói gì thì cũng là con gái ruột của ta, ta vì thế cố nhiên cũng không dám hé răng nửa lời hay truy cứu xa hơn. Về sau do số người vô cớ chết thảm quá nhiều, ta rốt cuộc vẫn là không cách yên lòng cho được, vì vậy đã tìm người đến làm phép khu tà. Mời đến được một số khá người, trong đó không ít đều là những thiên sư rất có tiếng tăm, cuối cùng đa số đều đã không từ mà biệt. Lão phu phỏng chừng, không ít người trong số bọn họ, hiện giờ đều đã nằm dưới lớp đất kia rồi.”

Đường Châu khẽ ho một tiếng, điềm đạm cất lời: “Thấm lão gia, việc này chỉ là phỏng đoán của ngài, vẫn chưa có chứng cứ xác thực. Ngài cứ an tâm, tại hạ sẽ không đem chuyện truyền ra ngoài đâu.”

Thấm lão gia vui mặt giữa hai lòng bàn tay, gật gật đầu: “Đa tạ Đường công tử.”

Nhan Đàm nhìn theo bóng lưng ông ta đi khuất, một tay chống cằm: “Câu chuyện này kể ra nghe cũng hay ho thật đấy.”

Đường Châu hướng một tia nhìn xeo xéo về phía nàng: “Người không tin?”

Nàng quay đầu sang mỉm cười: “Ta biết Di tộc quả thực là có tập tục thập cốt táng, nhưng thứ vu cổ thuật kia thì thật quá huyền hoặc rồi. Cho nên tạm thời chỉ tin một nửa trước vậy.”

Đường Châu lạnh lùng lên tiếng: “Ta thì một chữ cũng không tin.”

Nhan Đàm kinh ngạc: “VẬY ư, ta lại cảm thấy ông ta nói ra có một số thứ là sự thật. Tỉ như phát thê của ông ta là người Di chẳng hạn, ta cảm thấy ông ta cũng phải từng sống một thời gian không ngắn ở Tây Nam, nếu không thì sẽ không biết về thập cốt táng. Ông ta cũng có nói, những cái chết kì lạ trong trấn Thanh Thạch không phải do hồn ma của nương nương gây ra, điểm này ta cũng tin. Tiểu thư Thẩm gia là người tộc Di, cái này hẳn cũng là thật.”

“Trừ ra mấy điểm này, những vấn đề chủ chốt đều không có lấy một chuyện tin được.”

Nhan Đàm nở một nụ cười mua chuộc lòng người: “Người đây là đang thiên vị Thẩm cô nương rồi, thực ra ta cũng không ngại có thêm một vị sư tẩu nữa đâu.”

Đường Châu nhìn nàng chăm chăm hết một lúc lâu, vẻ mặt vô cảm cất lời: “Thực ra ta vẫn luôn cảm thấy trước đây không phong tỏa hết toàn bộ yêu lực của ngươi, quả là có chút đáng tiếc. Bây giờ xem ra ngươi cũng nghĩ giống như ta.”

Những lời Thẩm lão gia nói kia rốt cuộc có bao nhiêu phần là sự thật? Mục đích sau những lời nói đó lại là gì? Trong Thẩm trạch này phải chăng còn có nhiều việc người ngoài không biết khác nữa?

Điều này e là nhất thời khó có thể sáng tỏ được.

Đường Châu cảm thấy trước mắt dường như bao phủ một lớp sương mù, mỗi khi hắn có được chút tiến triển thì sự việc lại tiến thêm một bước về chiều hướng rối ren phức tạp. Trong khi đó Nhan Đàm dường như đối với những việc này đã hoàn toàn không buồn để tâm tới, cứ có thời gian rảnh rỗi là lại ra ao sen cho cá ăn, thường xuyên ở đó ngồi suốt nửa ngày liền. Có lúc hắn cũng từng nghĩ, Nhan Đàm phải chăng thực sự như lời nàng nói, có thể nghe hiểu được loài cá nói chuyện, nhưng suy nghĩ này vừa thành hình thì đã lập tức bị bác bỏ. Nhan Đàm trên người hiện còn đang mang cấm chế, nửa bước cũng không thể rời khỏi Thẩm trạch, thậm chí đến cả yêu pháp cũng bị thu hẹp, căn bản không có cách nào vờ thần giả quỷ làm ra chuyện gì. Trước đây hắn đã không thêm để lọt kẽ mắt chút yêu pháp con con của ả liên hoa tinh này, hiện tại nàng ta đem so với hắn lại càng thua xa vời vợi. Thế nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, Nhan Đàm nhiều lúc quả có cách nhìn sự việc rất độc đáo, lời ra cửa miệng thì lại thật giả khó phân, không thể tin tưởng hoàn toàn nhưng cũng không thể một chữ cũng không tin.

Chú thích:

(1) phát thê: người vợ chính thất đầu tiên.

(2) chuyết kinh: từ người xưa dùng chỉ vợ với ý khiêm nhường.

(3) vụ cổ thuật: thuật phù thủy theo quan niệm xưa, “cổ” là một loài trùng cực độc trong truyền thuyết.

Nói thêm về thập cốt táng: Thập cốt táng, tục gọi “kiếm cốt” (“thập” và “kiếm” đều có nghĩa là “nhặt lên”), là một hình thức mai táng hai lần phổ biến với người Mân Nam, Khách Gia (Việt Nam mình thường gọi người Hẹ), vùng lãnh thổ phía Nam Trung Quốc nói chung, quần đảo Lưu Cầu (Ryukyu) và một số nơi trong khu vực Đông Nam Á. Cách thức tiến hành là chôn người quá cố vào đất, đợi sau khi thi thể mục rữa thì lần lượt nhặt xương ra theo thứ tự từ đầu xuống chân, làm sạch sau đó xếp chồng vào một chiếc vại theo thứ tự từ chân lên đầu rồi đem đi chôn lại.

27. Chương 27: Ngõ Cụt (p.2)

Loài yêu có một số kẻ xảo trá, cũng có một số đơn thuần, nhưng nhìn chung đối với nhân tình thế thái đều không được mấy am tường. Riêng Nhan Đàm thì ngược lại, nhân tâm thế đạo ở chốn phàm giới nàng đều thập phần tường tận. Nàng thăm dò trải nghiệm bái sư học đạo của hắn, xem ra cũng là vì muốn tìm ra nhược điểm của hắn. Lúc ở bên trong mộ địa, nàng từ đầu đã dự liệu được cơ quan điều khiển đoạn long thạch sẽ được kích hoạt, thế nhưng lại cố ý cả chặng đường không hé răng nửa lời, đợi đến sau khi bọn họ bị mắc kẹt mới mở miệng ra điều kiện với hắn. Nhan Đàm không trực tiếp yêu cầu hắn buông tha bản thân mà lại đi hỏi tung tích của người bạn đồng hành kia của mình, đây cũng là lựa chọn vô cùng thông minh.

Đối với yêu cầu này hẳn sẽ không cự tuyệt, cũng không có lý do cự tuyệt, cuối cùng một lần phá lệ sẽ khó tránh khỏi mềm lòng về sau, thế là sẽ lại phá lệ lần nữa. Còn chưa kể đến chính là, lựa chọn câu hỏi này càng tỏ rõ nàng là người biết chừng mực, lại có tình nghĩa, khiến hẳn dần dà cũng thôi đề cao cảnh giác.

Đường Châu không khỏi buông tiếng thở dài. Dù gì đi nữa, hẳn hiện giờ đối với nàng quả thực đã không còn thái độ thù địch sâu đậm như trước.

Hắn lang thang dạo bước vòng quanh, không ngờ cuối cùng lại đặt chân đến Tây sương. Ngoài gian phòng dành cho khách đến thăm, Lăng Hư Tử đang ngồi trên bậc tam cấp, trên gối trải một mảnh giấy đã bị vò tới nhăm nhúm mà ông ta đang chăm chú dán mắt vào. Nhìn cảnh tượng này thì trông ông ta không giống như kẻ đã bị hoảng loạn đến phát điên. Đường Châu tiến gần hai bước, chỉ thấy bàn tay đang cầm lá bùa của đối phương khẽ run run, mu bàn tay nổi đường gân xanh. Đầu không ngẩng lên, ông ta cứ thờ người ra nhìn chăm chăm vào những dòng chữ được viết trên giấy.

Đường Châu quan sát từng động tác dù là nhỏ nhất của ông ta, lòng càng tăng thêm mấy phần khẳng định. Hẳn vốn dĩ chưa từng cẩn thận suy xét, hiện giờ nghĩ lại mới cảm thấy quả là có điểm không được thỏa đáng. Lăng Hư Tử nói thế nào cũng xứng tầm một đấng tôn sư, kiến thức kinh nghiệm đều cao hơn bản thân không biết bao nhiêu. Khi đó chính hẳn đã có thể bình an vô sự thoát thân khỏi mộ địa, Lăng Hư Tử làm cách nào lại không biết nghĩ đến giả vờ phát điên, sau đó chờ đợi thời cơ thoát thân ra ngoài? Dù sao đi nữa, bất kể là ai đối với một kẻ điên đều sẽ không quá bận tâm đề phòng. Đường Châu dịch bước đến gần, lọt vào khوة mắt là bốn chữ nằm phía trên cùng của mảnh giấy Tuyên (1): Thất Diệu Thần Ngọc. Một cách lạ lùng khó mà lý giải, hẳn có cảm giác điều này và thứ mà hẳn bỏ công kiếm tìm bấy lâu hẳn có một mối liên hệ nhất định nào đó.

Lăng Hư Tử bất thành linh nhảy dựng lên dậm ngực giậm chân thùm thụp, tay vò mảnh giấy Tuyên kia thành một cục tròn, liều mạng nhét lấy nhét để vào miệng. Đường Châu vừa sấn tới trước một bước thì đột nhiên dừng khựng lại, bình tĩnh nhìn đối phương: “Tiền bối, hà tất phải tiếp tục diễn kịch nữa?” Mảnh giấy kia nói không chừng có chứa đựng tất cả những gì hẳn mong biết được, nhưng hẳn vẫn muốn dựa vào bản lĩnh của chính mình từ từ tra ra chân tướng sự việc.

Lăng Hư Tử nhìn hẳn cười cười, miệng không ngừng lảm nhảm: “Sao ngươi còn muốn tiếp tục diễn kịch? Ta xem ngươi còn diễn được cho tới chừng nào!” Nói dứt lời thì rống ầm lên, khóc cười lẫn lộn.

“Ông đã lớn tuổi như vậy mà còn la khóc ầm ĩ, cũng không thấy mắc cỡ sao?” Chợt một giọng nói lạnh lốt truyền đến bên tai, Thẩm Tương Quân tay vuốt vuốt chú vệt trên vai, miệng khúc khích cười thầm. Nàng ta kéo kéo tay áo Đường Châu, ngẩng đầu nở một nụ cười ngây thơ trong sáng: “Ta biết ngươi sẽ không bắt nạt ông ta đâu, nhất định là ông ta bắt nạt ngươi, lại còn định đổ thừa cho ngươi nữa.”

Đường Châu nhìn đôi đồng tử trong veo của nàng ta, trong lòng gợn chút thương xót. Trong Thẩm trạch này, e chỉ còn lại mỗi nàng ấy là vô can. Hẳn mỉm cười, khẽ cất giọng hỏi: “Cô nương làm thế nào biết được?”

Thẩm Tương Quân quay đầu sang nghĩ ngợi hết một lúc lâu, lại nhìn hẳn đáp: “Tỉ tỉ nói người này bị khủng, còn ta thì bị ngốc, vừa khéo một đôi. Chỉ có người mới không nói ta ngốc, người là người tốt.”

Đường Châu gơ tay ấn nhẹ lên vai nàng ta, giọng điệu ôn hòa: “Cô nương làm thế nào lại ngốc chứ?”

Thẩm Tương Quân ngả đầu sang bên, áp má lên mu bàn tay hẳn: “Ngươi đi với ta ra hậu viện dạo chơi có được không? Ở đó rất hay, là nơi không có mấy người biết đến, người nhất định sẽ cảm thấy rất mới lạ.”

Đó là một cái giếng hoang, thành giếng bám đầy rêu xanh, miệng hẹp chỉ vừa đủ nhét được hai người vào. Mực nước đã rút xuống còn rất thấp, từ trên nhìn xuống mơ hồ có thể thấy được một mảng xanh thẫm dưới đáy.

Thẩm Tương Quân cúi gập người bên thành giếng, thò đầu xuống bảo: “Cha nói, từ miệng giếng này có thể nhìn thấy được những chuyện của kiếp trước lẫn kiếp này. Cái này chỉ có ta và cha hai người biết thôi, cả tỉ tỉ cũng không biết đâu.”

Đường Châu hai tay chắp sau lưng đứng ở một bên, trong lòng nghĩ không thể nào. Chợt Thẩm Tương Quân xoay người lại, khẽ nín ống tay áo hẳn: “Ngươi cũng qua xem đi nè.” Đường Châu khẽ bật cười, đành

bước sang cạnh giếng nhìn vào, chỉ thấy khoảng nước tĩnh lặng sâu hút, dường như phẳng phất có chút hơi lạnh trôi dạt giữa không trung, mặt nước phản ánh hình ảnh hần và Thắm Tương Quân vai kề vai đứng cạnh nhau, đường nét có chút méo mó biến dạng.

“Đó người thấy chưa, kiếp trước ta là một chú chim, có bộ lông vũ màu xám, chiếc mỏ nhọn, cho nên bây giờ ta mới nghe hiểu được loài chim nói chuyện.” Thắm Tương Quân cười bảo, “Nhiều lúc nhìn vào trong giếng, người sẽ thấy bóng người bên trong mỉm cười với người, nhưng người thì lại không phải đang cười, cái đó chính là diêm lạnh.”

Đường Châu quay sang nhìn nàng ta, trước mắt là một đôi đồng tử long lanh trong vắt, bề mặt dường như có chút gợn sóng nhẹ. Hần cúi đầu nhìn vào trong giếng, chỉ thấy sóng nước khẽ động, bóng người đứng vai kề vai cạnh bên Thắm Tương Quân đột nhiên biến đổi, một vệt màu đỏ thắm chậm chậm lặn dài từ khóe mắt xuống, riêng sắc mặt của người ấy thì vẫn như cũ không chút đổi khác. Đường Châu tim khẽ giật thót, bóng người kia, lẽ nào lại là dự báo cho ngày tháng sau này của hần?

Những điều này với hần mà nói, vốn dĩ chỉ là thứ chuyện hàm hồ vô căn cứ không hơn không kém.

Hần chớp nhẹ mắt, lại nhìn xuống giếng, lần này thì đã không thấy hình ảnh mới vừa chứng kiến ban nãy. Chẳng lẽ tất cả đơn thuần chỉ là ảo giác của hần?

Chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ khẽ cất lên phía sau, hần quay đầu nhìn thì thấy Nhan Đàm còn đang thở dốc đứng cách chỗ họ bảy tám bước chân. Nàng hít mạnh cái lấy hơi, đôi mắt như tưới đầy nắng rạng ngời, miệng nở một nụ cười diêm lệ: “Trùng hợp ghê, ta cũng đang tùy tiện đi loanh quanh, đi miết đi miết kết quả lại đặt chân tới cùng một chỗ với hai người.”

Lúc nói chuyện về mặt Nhan Đàm trông rất chân thành, không chút mảy may ngấp ngừng do dự. Thế nhưng Đường Châu không cần động não cũng biết nàng đang dựng chuyện nói bừa, chưa kể đến nàng tại sao vô duyên vô cớ chạy đến nơi hậu viện hẻo lánh này giải khuây, chỉ riêng mỗi việc nàng và bọn họ vừa khéo chạm mặt ở cùng một chỗ cũng đã có vấn đề rồi.

Nhan Đàm đưa tay vuốt lại mớ tóc đen dài rũ xuống bên vai, lại giơ cao cổ tay bảo: “Sư huynh, huynh hần là lo lắng muội gặp phải lệ quỷ? Huynh xem, muội cũng đã đeo tín vật trừ tà huynh tặng muội vào rồi nè, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Đường Châu gật gù: “Không sao thì tốt.” Cái món tín vật trừ tà này ích lợi đầu tiên chính là trừ tà trên người ả liên hoa tinh này đây. Vậy nhưng hiện giờ Nhan Đàm thân mang cấm chế, một gợn sóng be bé cũng dấy không nổi lên, hần cũng chẳng thêm bận tâm vạch mặt nàng làm gì nữa, chỉ mở miệng hỏi dò một câu: “Muội đã bao giờ nảy sinh ảo giác chưa?”

Nhan Đàm tươi cười hãnh diện: “Muội xưa nay chỉ toàn dựa vào chân tài thực học của bản thân, đào đâu cho ra ảo giác?”

Lúc trở về phòng thì màn đêm cũng đã buông rèm. Đường Châu dùng xong bữa tối, lại nghĩ đến những gì mắt thấy tai nghe hôm nay, càng nghĩ càng cảm thấy cổ quái dị thường. Thắm Tương Quân đã nói rằng cái giếng kia chỉ có nàng ta và Thắm lão gia biết đến, cả Thắm Di Quân cũng không hay biết; mà hần thì đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy bóng người khóe mắt chảy máu trong giếng kia hần không chỉ là ảo giác, bên trong việc này hần phải còn cách lý giải nào khác. Hần chuẩn bị qua một lượt, bỏ một thanh chuỷ thủ và một chiếc que đánh lửa vào trong tay áo, một mình quay lại chỗ chiếc giếng hoang trong hậu viện.

Sắc đêm sâu thẳm, mảnh trăng lưỡi liềm đã bị mây đen che phủ gần hết, những đốm sao lác đác bên đường chân trời tỏa thứ ánh sáng lơ mơ ảm đạm.

Đường Châu phẩy nhẹ chiếc que đánh lửa, đưa tay chống lên thành giếng, hần vươn người xuống dưới xem xét. Nhờ có ánh lửa, mọi vật hiện ra trong tầm mắt đều trở nên rõ ràng hơn. Hần gần như chắc chắn trước mắt mình là một khuôn mặt trắng bệch khô quắt queo, hai mắt trợn trừng vô cùng khủng khiếp. Đường Châu một phen thất đảm, chợt nghe ‘rầm’ một tiếng rõ to, thành giếng bất thành linh đổ sập xuống, hần bị hất mất chỗ dựa rơi tòm vào trong nước giếng.

Hần không giỏi bơi lội, vừa xuống nước đã nuốt liền vào bụng mấy ngụm nước lạnh, vội vàng nín thở, chậm chậm bám vào thành giếng ngoi lên. Nước giếng lạnh lẽo thấu xương, xung quanh dường như còn có hơi

lạnh từng đợt kéo tới. Những ngày này tiết trời mới vừa ấm lên trở lại, mùi vị cả người ngập trong nước thật không dễ chịu chút nào.

Đường Châu trời đầu ra khỏi mặt nước, vừa lúc đập vào mắt là một gương mặt trắng xanh, da dẻ đã khô kiệt nhăn nhúm hết cả. Cứ cho hắn bình tĩnh hơn đi nữa cũng khó tránh khỏi bị dọa ột phen giật thót. Hắn vừa vươn tay sờ trúng được thanh chủy thủ giấu trong tay áo thì chợt cảm thấy cổ tay lạnh toát, tựa hồ đang bị một chiếc vòng sắt kẹp lấy. Khuôn mặt nhăn nheo đầy nếp gấp kia đột nhiên chồm tới, trong nháy mắt đã nằm trong cự li gần sát mặt hắn, đôi môi trắng nhợt khê nhúc nhích, miệng phun ra một câu: “Là vu cổ... Chạy, chạy mau!”

Chú thích:

(1) giấy Tuyên: tên gọi của loại giấy này khởi nguồn từ nơi sản xuất Tuyên Châu phủ thời xưa (nay là địa cấp thị Tuyên Thành thuộc tỉnh An Huy, trừ đi huyện Tích Khê). Xuất hiện từ thời nhà Đường và trở nên phổ biến rộng khắp qua các thời đại tiếp theo, giấy Tuyên được dùng để viết, vẽ, được ưa chuộng bởi đặc tính bảo tồn được lâu, không ngả màu, bền dai không bị khô giòn dễ rách. Độ bền của giấy Tuyên nổi danh “chỉ thọ thiên niên” (tuổi thọ của giấy kéo dài nghìn năm).

28. Chương 28: Thật Giả Bất Phân (p.1)

Đường Châu dán sát người vào thành giếng, mượn chút ánh trăng rót mình xuống giếng để nhìn cho rõ, cuối cùng cũng nhận ra được người đã không còn trông ra hình người trước mắt, không ngờ lại chính là Lăng Hư Tử. Ông ta hiện giờ toàn thân khoác một bộ da khô quắt giống như đã bị hút cạn tinh huyết, ngăm mình trong nước một thời gian dài, da dẻ cũng bắt đầu trắng nhợt ra, kéo dãn nếp nhăn.

Hắn trấn tĩnh lại, mở miệng hỏi: “Kẻ biết vu cổ thuật kia là ai?”

Lăng Hư Tử môi run run, dáng bộ trông như đang hồi tưởng lại một sự việc đáng sợ nhất trên đời: “Thất Diệu Thần Ngọc, Thất Diệu...”

“Tiền bối đã thấy qua Thất Diệu Thần Ngọc?”

Lăng Hư Tử người run bần bật, miệng đột nhiên há to rít thắm một tràng, chỉ là ông ta một chút hơi tàn cũng không còn, âm thanh khàn vỡ phát ra từ cổ họng nghe nhỏ chẳng khác nào tiếng muỗi kêu. Trong lúc miệng còn rít thét thì cả người đã bị nhấc bổng lên giữa không trung. Đường Châu vội vươn tay ra định kéo lại thì chạm phải một chiếc móc sắt lạnh lẽo, xem ra là có người bên trên thả móc xuống để kéo ông ta lên.

Hắn đành rút tay trở về. Nơi này vắng vẻ tiêu điều, người có khả năng tìm đến vốn dĩ chẳng nhiều, nếu kẻ trên kia không có ý tốt, chỉ cần phong kín miệng giếng là đã có thể khiến hắn chết ngạt dưới này. Đường Châu trong thoáng chốc cân nhắc thiệt hơn, ép sát người vào thành giếng, nén chặt hơi thở.

Chỉ nghe từ miệng giếng truyền tới tiếng cười nhạo báng: “Cái tên lão đạo mũi bò này, không ngờ người lại chống đỡ được đến tận bây giờ còn chưa chịu chết. Nơi này chẳng ai lui tới, không ai có thể cứu người!”

Đường Châu nghe rõ mồn một, giọng nói này rất quen tai, đích thị là Thẩm lão gia.

Sự tình trong một lúc biến đổi đột ngột, đầu óc hắn hỗn loạn rối bời, ngược lại bản thân cũng không hiểu nổi mình đang nghĩ gì.

Chợt một tiếng cuốc động mạnh xuống đất vang lên, cạnh giếng có người vung vẩy vật lộn một lúc, tiếp sau đó lại là một mảng im lìm. Thẩm lão gia miệng lẩm bẩm: “Chết rồi không phải sạch sẽ hay sao? Tên lão đạo sĩ nhà người là kẻ xuất gia mà vẫn nhơ nhuốc bẩn thỉu như vậy. Ở trên đời này, chỉ có người chết mới chính là sạch sẽ nhất.” Tiếng cuốc đập xuống mặt đất lần nữa vang lên, mỗi một nhát đều mạnh mẽ dốc sức.

Đường Châu ngăm mình trong nước, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng, da thịt bắt đầu hơi khê đau buốt. Hắn dùng chủy thủ đâm vào một đường rãnh nhỏ trên thành giếng, đưa tay lên phía trên sờ thử, chạm vào bàn tay toàn là rêu xanh trơn nhớt, muốn trèo được lên miệng giếng thực sự khó bằng lên trời. Huống hồ còn chưa biết được Thẩm lão gia đào bao lâu nữa mới xong, nếu như lúc này hấp tấp gây ra động tĩnh, chỉ e bị ông ta phát hiện thì sẽ lại càng không cách thoát thân.

“Chỗ hoa đào này còn là mới vừa hái xuống, đắp lên người người cũng có thể làm ngấm vào một ít hương hoa.” Giọng nói của Thắm lão gia đột nhiên trở nên vô cùng dịu dàng, nghe hết như đang nói chuyện với người trong lòng.

Đường Châu rốt cuộc đã hiểu ra ông ta vì sao đêm hôm khuya khoắt lại đi chôn hoa.

Tiếng cuốc đất thành linh ngưng bật, đột nhiên nghe Thắm lão gia lên tiếng: “Kì lạ, cái giếng này sao lại bị sụp mất một mảng lớn?” Ngửi khí trong thoáng chốc trở nên hung hãn trở lại, tiếng bước chân cũng mỗi lúc cách miệng giếng một gần. Đường Châu không khỏi cười khổ, có vẻ như cuối cùng hắn vẫn là phải bỏ mạng nơi đáy giếng này. Ở nơi gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không hay như thế này, e chỉ có thể chấp nhận bản thân đen đủi. Xem ra bóng người nhìn thấy trong giếng trước đó thực sự không phải chỉ là ảo giác.

Tiếng bước chân của đối phương đã dừng ngay trên đỉnh đầu, một chiếc que đánh lửa còn đang cháy ‘vù’ cái lao xuống. Đường Châu lập tức ẩn mình xuống nước, que lửa gặp nước kêu ‘xẹt’ một tiếng, tức thì tắt ngấm. Tiếp đó bên trên có người thò đầu xuống cẩn thận quan sát, dòm hết nửa ngày rồi mới lăm bầm lên tiếng: “Hóa ra không có ai...”

Đường Châu đợi ông ta đi khỏi rồi mới trời đầu ra khỏi mặt nước, miệng thở ra một hơi dài, nhưng còn chưa kịp lấy lại nhịp độ hô hấp bình thường thì đã nghe thấy một tràng tiếng động của tảng đá đang bị dời đi. Hắn ngay tức khắc hiểu ra, Thắm lão gia tuy không thấy người nhưng vì hành sự cẩn trọng nên vẫn quyết định dùng đá lấp kín toàn bộ miệng giếng. Cứ cho hắn có bản lĩnh trèo được lên trên thì bám vào đám rêu xanh trơn trượt trên thành giếng cũng không cách nào đẩy phiến đá kia ra được. Hắn tuy đạo pháp cao thâm tột cùng, nhưng hiện giờ ngoài chờ chết ra quả thực chuyện gì cũng không làm được.

Chợt một giọng nói trong trẻo từ xa vọng đến: “Điều nhi điều nhi, người rốt cuộc muốn nói cái gì? Ở đây tối thui, biết trước từ sớm ta đã không đi theo người!”

Tiếng vác dùi đá thành linh ngưng bật, thay vào đó giọng nói của Thắm lão gia có phần hoang mang: “Người... sao người lại đến đây?”

Thắm Tương Quân khẽ cất giọng cười cười bảo: “Là điều nhi kêu con đến đây xem thử đó, tí tí còn không biết đâu. Cha ngoan, cha đừng sợ nha.”

Đường Châu vốn đã lạnh đến tê cóng cả người, nghe thấy lời này trong lòng lại gợn lên chút cảm giác kì lạ, cứ như một tia ý tưởng mới vừa lóe qua trong đầu. Đây dường như là một thời cơ quyết định, một khi nắm bắt được nó, tất cả mọi gút thắt đều sẽ lần lượt tháo mở.

Trong khi đó, Thắm lão gia lại im lặng hồi lâu không thốt nửa lời.

Chợt Thắm Tương Quân thở thè lên tiếng: “Ban đêm ở đây vừa u ám vừa dễ sợ, con không muốn ở lại nữa đâu.”

Thắm lão gia lập tức đáp lời: “Đi thôi, ta dẫn người về.”

Đường Châu nghe tiếng bước chân của hai người bọn họ đi xa dần rồi mới đưa tay sờ sờ thành giếng, đâm thanh chủy thủ vào một khe hở bên trên, bắt đầu chậm chậm trèo lên. Hắn toàn thân tê cóng, động tác cũng không được linh hoạt gì mấy, chẳng mấy chốc sau đã cảm thấy hơi thở khản đặc nặng nề, ngẩng đầu nhìn lên, thấy mình còn cách miệng giếng cả một đoạn dài.

Hắn dừng lại thở hổn hển, đoạn tiếp tục trèo, đột nhiên thân thể hẫng cái mất thăng bằng, lại ngã nhào vào trong nước giếng. Cú ngã rất mạnh, xương cốt cả người đều cứ như bị tháo tung hết cả. Hắn nghĩ một lát lấy sức, lại hít mạnh một hơi chậm chậm trèo lên, lần này trèo được một nửa thì nghe có tiếng bước chân đến gần. Đường Châu tiến thoái lưỡng nan, quay trở xuống nước thì hắn e mình chẳng còn sức lực thoát thân lần nữa, song cứ ở yên tại chỗ thì lại rất dễ dàng bị phát hiện.

Bất thành linh một sợi dây thừng được buông thông xuống, đầu dây vươn dài ngập tận xuống nước.

Người ở phía trên chẳng mấy may thốt một lời, suốt buổi chỉ im lặng chờ đợi. Đường Châu bất động một lúc, cuối cùng cũng nắm lấy sợi dây thừng quấn mấy vòng quanh cổ tay, men theo thành giếng từ từ trèo lên. Khi chỉ còn cách miệng giếng khoảng ba bốn xích, hắn buông lỏng dây, dồn hết sức nhấc bổng người nhảy chồm lên, ánh sáng đột ngột dội đến khiến hai mắt hắn phải khẽ nhắm lại.

Mặt trời buổi sớm đang dần trôi lên từ phía đằng Đông, những tia nắng đầu ngày dẹt luồng rực rỡ. Nữ tử sắc mặt ảm đạm cúi người gỡ sợi dây thừng buộc chặt vào một cái cây gần đó, tùy tiện quấn nó lại vài vòng. Đường Châu lời không khỏi bật khỏi miệng: “Là cô nương.”

Nữ tử lạnh lùng đưa mắt liếc hẳn, khoe môi nhếch lên thành một nụ cười phảng phất vài phần cổ quái: “Tất nhiên là ta, không thì công tử ngỡ là ai đây? Muội muội của ta, cha ta, hay là vị tiểu sư muội thông minh đáng yêu kia của công tử?”

Đường Châu nhếch mép cười khổ: “Đa tạ cô nương.”

Thẩm Di Quân thuận tay ném cuộn dây thừng sang bên, cất giọng lạnh nhạt: “Công tử ở bên trong giếng hết cả một đêm, xem ra cũng đã mất thấy tai nghe những chuyện đáng ra không nên biết rồi.” Nàng ta vén nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa bên tai ra sau, khẽ cất giọng bảo: “Vị tiểu sư muội kia của công tử nói quả không sai. Ta trước nay vẫn không muốn để hai người điều tra ra được bí mật bên trong tòa trạch này, chỉ không ngờ công tử vẫn là đã rõ ngọn ngành.”

Đường Châu lặng thinh không đáp. Những tia nắng ấm áp của buổi sớm mùa xuân chiếu rọi trên người, thân thể vốn đang lạnh cóng cũng đã bắt đầu ấm lên vài phần.

“Mẫu thân ta là người tộc Di, năm đó bà phải lòng cha ta, thậm chí bất chấp cả sự ngăn cản của những người trong tộc gả cho ông ấy. Mẫu thân người... thực ra là biết sử dụng vu cổ, nhưng vì cha ta không thích nên bà vẫn luôn giấu kín không dám nói ra. Thế nhưng...”

Đoạn này đem so sánh với những gì Thẩm lão gia từng kể trước đó không chút sai khác, xem ra không phải là giả.

“Thế nhưng, cha ta không bao lâu sau cũng đã phát hiện, tuy nhiên cũng không hề trách cứ gì mẫu thân. Cũng vì việc này mà mẫu thân đối với cha ta vô cùng nhu thuận, nhất nhất đều nghe theo chồng.” Thẩm Di Quân hít sâu vào một hơi, “Vào một ngày của chín năm về trước, mẫu thân ta lên núi hái thuốc, sau đó thì không thấy quay về nữa. Mọi người đã đi tìm rất nhiều lần nhưng đều không tìm thấy bà, thế nên ai nấy đều bảo mẫu thân ta trong núi sâu hẳn đã gặp phải măng xà, bị bọn chúng xé xác nuốt chửng. Ta thì không tin chuyện này, một buổi tối nọ ra ngoài tìm kiếm, lúc trở về chỉ mới vừa qua canh hai (1), ta nhìn thấy một nam nhân bóng lưng trông rất giống cha ta đang chôn thứ gì đó, bèn núp lại phía sau bụi cây quan sát. Sau khi ông ấy chôn xong xuôi thì rời khỏi. Ta vừa định sang đó xem thì sợ ông ấy quay lại kiểm tra, chỉ đành ngồi xỏm tại chỗ không dám nhúc nhích. Quả nhiên không bao lâu sau cha ta đã vòng trở lại, nhìn quanh thấy không có người thì mới đi khỏi.” Làn sương giăng phủ trong mắt nàng ta dần chẳng chịt hơn, giọng nói lạnh lẽo tiếp lời: “Ta ngồi một chỗ đến chân tê rần, khó khăn lắm mới đứng dậy được bước sang nơi cha ta vừa chôn đồ, dùng hai tay đào lớp đất kia lên, đào đến móng tay bật gãy, dây dây hai bàn tay đều là máu, cuối cùng cũng đã thấy được thứ chôn bên dưới.” Nàng ta đưa mắt nhìn sang Đường Châu, miệng nở một nụ cười cổ quái: “Công tử đoán xem thứ ta nhìn thấy là gì?”

Chú thích:

- canh hai: từ 9 đến 11 giờ đêm.

29. Chương 29: Thật Giả Bất Phân (p.2)

Đường Châu thấp giọng: “... Là thi thể của lệnh đường?”

Thẩm Di Quân gật đầu: “Là thi thể của mẫu thân ta, cả người bà đều khô rút lại, trông giống như đã bị người khác hút cạn toàn bộ tinh huyết. Bà căn bản không hề bị măng xà ăn thịt, mà chính là bị cha ta hại chết! Tên súc sinh này, sau khi phát giác mẫu thân ta biết dụng vu cổ thì nài nỉ bà dạy cho, sau đó lại dùng chính phương cách này hại chết bà. Sau đó có lẽ cha ta đã phát hiện được nơi chôn xác bà bị đào bới qua, thế là bắt đầu hoài nghi hai tỉ muội chúng ta. Muội muội ta là một nàng ngọc, ngu ngu ngơ ngơ chuyện gì cũng không hiểu, ông ta có thể hoài nghi cũng chỉ còn lại có ta. Ta vì để không bị ông ta nhìn ra

sơ hở, không biết đã phải nếm trải bao nhiêu khổ cực. Về sau cả nhà chúng ta dọn đến trấn Thanh Thạch này, trong trấn không ngừng xảy ra những cái chết li kì, ta chỉ cần nhìn tình trạng thi thể của bọn họ thì đã hiểu ngay nguyên do, thế nhưng lại không có biện pháp nào ngăn chặn.

Nàng ta nói đến đây thì hai mắt đã lấp lánh nước: “May mắn là muối muối của ta... chuyện gì cũng không hiểu, chuyện gì cũng không biết, tất cả những việc này, chỉ cần một mình ta hiểu là đã đủ rồi.” Đoạn dùng tay áo quạt mạnh khoe mắt: “Vị đạo sĩ Lăng Hư Tử mà công tử quen biết kia chính là bị cha ta hại chết, e cũng là do ông ta đã tra ra được điều gì. Đường công tử, ta thấy công tử vẫn là nên rời khỏi đây thì hơn, càng sớm càng tốt. Sư muội của công tử tuổi tác còn nhỏ, lại thông minh như vậy, nếu phải bỏ mạng ở nơi ngập ngụa chết chóc này thì thật đáng tiếc biết bao.”

Đường Châu cuối cùng đã nghĩ ra ý tưởng vụt qua trong đầu trước đó là gì: Hành sự của những người trong nhà này đầu đầu cũng đều toát vẻ cổ quái, rõ ràng là cha con nhưng lại đề phòng, vu khống lẫn nhau.

Thẩm Di Quân hai lần nhắc đến Nhan Đàm khiến hần nảy sinh một loại trực giác rằng đã có chuyện không hay. Nhan Đàm vốn dĩ không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng giờ đã bị hần phong tỏa hết hơn nửa yêu pháp, gặp phải tình huống ứng phó không xuể cũng chưa biết chừng.

Hần xoay người đi vòng trở lại tiền đình, ở chỗ rẽ ngoặt đã đâm sầm vào một người. Người này thân thể mềm mại, lúc đụng phải hần miệng khẽ ‘á’ lên một tiếng, không ngờ lại chính là giọng nói của Nhan Đàm.

Nhan Đàm quay đầu sang, nhìn cả thân người ướt như chuột lột thê thảm của hần, miệng cười mỉm chi: “Í, sư huynh sao mới sáng sớm đã đi bơi về rồi nè?”

Đường Châu nhìn nàng, trước mắt là một gương mặt tươi cười đáng yêu, nước da trắng ngần như sứ thượng hạng mới vừa xuất xưởng, trông đáng vẻ dịu dàng thiện lương nhưng thực ra là bụng ôm một bồ dao găm. Hần đều đều nhả chữ: “Ta là bơi hết cả đêm qua đấy.”

Nhan Đàm nghe ra hàm ý bên trong câu nói, bước đến nhỏ nhẹ cất lời: “Bây giờ còn đang giữa độ tháng tư, lỡ như nhiễm lạnh thì biết phải làm thế nào? Sư huynh huynh mau trở về thay bộ y sam khác vào đi thôi.”

Đường Châu quay về phòng, đang định cởi bỏ ngoại bào thì phát hiện Nhan Đàm cũng đã theo vào, còn dương dương tự đắc ngồi xuống bên bàn, một tay chống cằm, tay kia di tới dời lui nghịch đám tách trà. Hần ném cho nàng một cái liếc mắt: “Người còn không biết tránh mặt đi ư?”

Nhan Đàm mở miệng cười toe: “Ta chỉ ngồi đây nói chuyện mà thôi, nhất định không nhìn qua phía người đâu.” Ngừng chút, nàng lại tiếp lời: “Người hôm qua hỏi ta có khi nào có ảo giác không, chắc là đã nhìn thấy gì trong miệng giếng kia rồi hả?”

Điều này đem so với sự việc trọng yếu nhất bây giờ căn bản chỉ là vật vãnh không đáng nhắc đến. Đường Châu thuận miệng ‘ừm’ một tiếng, thay mớ quần áo ướt sũng khỏi người.

Nhan Đàm lại nhoẻn miệng cười: “Chuyện này quan trọng lắm đó, người đừng có trả lời phụ họa cho có vậy chứ.”

Đường Châu nhìn nàng, chậm rãi cất lời: “Người có phải đã biết được chuyện gì rồi không?”

Nhan Đàm sáng mắt khê động, im lặng quay sang dán mắt trên người hần, môi khẽ cong lên: “Không bằng chúng ta lại bàn điều kiện lần nữa thế nào? Ta đem toàn bộ những chuyện mình biết kể hết cho người, rồi người giải bỏ cấm chế trên cổ tay ta.”

Đường Châu không buồn nghĩ ngợi đáp ngay: “Người mơ cũng khỏi có mà mơ đi.” Toàn bộ những gì nàng ta biết được nói không chừng cũng là toàn bộ những gì hần biết, loại điều kiện trao đổi này căn bản chẳng có tí ý vị nào.

Nhan Đàm thẳng thừng đứng phắt ngay dậy: “Đã bàn không xong thì đành xem như bỏ vậy.” Đường Châu nhìn nàng bước đến bực cửa, lời đã đến miệng định gọi giật lại nhưng cuối cùng vẫn nhịn được nuốt trở vào. Quả nhiên nàng quay đầu lại, kiên trì chưa chịu bỏ cuộc thêm một câu: “Người thật sự không đồng ý hả?”

Đường Châu trong lòng buồn cười: “Thay vì tin người, thà ta cứ tự mình từ từ nghĩ còn hơn.”

Nhan Đàm thở dài đánh thượt, chỉ đành lủi thủi tay trắng trở về.

Đường Châu khoác ngoại bào lên người, bàn tay đang buộc đai lưng chợt trượt cái, làm chiếc đai bị rơi xuống sàn. Hắn chậm chậm cúi người xuống nhặt, đột nhiên nhớ ra một việc: Xét phản ứng và hành động của Thẩm lão gia, ông ta không hề biết thành giếng là vì có gì mà bị sập đổ. Vậy thì, là có người cố ý đục vỡ thành giếng, hay đây đơn thuần chỉ là một sự trùng hợp, thành giếng vừa khéo đổ sập lúc đó?

Nếu đây chỉ là một sự trùng hợp thì kiểu trùng hợp tương tự cũng có phần hơi nhiều rồi. Thẩm Di Quân làm thế nào biết được hắn đang bị mắc kẹt dưới đáy giếng? Thẩm lão gia vì sao giữa chừng lại dắt theo Thẩm Tương Quân rời khỏi?

Nếu như là có người cố ý làm ra việc này, vậy thì dụng ý phía sau lại là gì đây?

Nhan Đàm ngồi trên thành ao sen, nhúng bàn tay vào trong nước. Một chú cá nhỏ mon men rón rén xáp đến, cẩn nhẹ một cái lên đầu ngón tay nàng, xong vẩy đuôi ‘soạt’ cái bơi đi. Nàng nhin không khỏi khẽ bật cười, một lúc sau, chú cá ban nãy lại chậm chậm tiến tới gần, cũng với vẻ thăm dò cẩn nàng cái nữa, đoạn lại chuồn mất, chỉ là lần này linh đi không xa như lượt mới vừa rồi nữa.

Nhan Đàm đưa tay lên sờ sờ mặt, dáng bộ rất chi là khổ não: “Không lẽ nhìn mình không đáng tin đến vậy ư? Người ta rõ ràng này giờ đều tươi cười, thân thiện vậy mà...” Chợt nàng nghe thấy có tiếng bước chân đến gần, quay lại thì một nữ tử thân hình yếu diệu đã đứng sau lưng. Nàng mỉm cười chào: “Thẩm cô nương.”

Nữ tử kia miệng nở một nụ cười tươi vui hoạt bát: “Ta biết nói chuyện với loài chim, thấy nàng thường xuyên ngồi ở đây, có phải là đang nói chuyện với tụi cá không?”

Nhan Đàm gật đầu: “Đúng đó, bọn nó còn kể ta nghe rất nhiều chuyện nữa kìa.”

Thẩm Tương Quân ngồi xuống cạnh nàng, khẽ nghiêng nghiêng đầu: “Tụi nó nói những gì?”

“Tụi nó nói, ở đây có rất nhiều âm hồn vì chết oan mà oán hận, chỉ là đã bị kìm hãm nên mới không có cách nào rời khỏi, còn nói bước chân vào gia trang này nhất định phải đeo vật có tác dụng trừ tà trên người.” Nhan Đàm giơ tay lên huơ huơ, “May là trước đó sư huynh đã tặng ta chiếc vòng này. Chiếc vòng này còn có đạo pháp do huynh ấy làm ra, ta lỡ như gặp phải chuyện gì không hay thì huynh ấy cũng sẽ cảm giác được.”

Thẩm Tương Quân vươn tay sang sờ sờ chiếc vòng trên cổ tay nàng, chạm vào tay là bề mặt nhẵn nhụi trơn láng: “Chiếc vòng này đẹp quá, chạm vào cảm giác cũng rất dễ chịu, sư huynh của nàng đối với nàng thật tốt...”

Nhan Đàm sắc đến là ác liệt, những “điều tốt” mà Đường Châu đối với nàng phải gọi là nhiều la liệt sử sách không thể chép hết, thiên địa bất dung. Nhưng nàng cảm thấy không có bức thiết rên rỉ than khóc trước mặt đối phương, chỉ đành lúng túng ậm ừ mấy tiếng.

Thẩm Tương Quân đưa mắt nhìn nàng, đôi đồng tử lấp lánh trong veo, trong mắt khẽ trượt qua vài gợn sóng. Nhan Đàm nhìn nàng ta một lúc, thần sắc trở nên mệt mỏi, hai mắt cũng từ từ nhắm lại. Thẩm Tương Quân chìa tay sang gỡ chiếc vòng trên cổ tay Nhan Đàm xuống, thuận thế ném luôn vào trong ao sen, ‘tôm’ một tiếng, chiếc vòng đã chìm xuống nước mất dạng.

Khuôn mặt chậm rãi phủ xuống một màu u ám, trong mắt phẳng phất vài tia hiềm thù, nàng ta cất giọng lạnh nhạt: “Không còn chiếc vòng trừ tà này, chỉ dựa vào một chút khôn vặt, để xem người còn làm được gì?” Nàng ta đứng dậy, Hồ tẩu đã dẫn họ vào Thẩm trạch từ xa tức khắc chạy đến, dùng một tấm áo choàng to rộng quấn lấy Nhan Đàm, sau đó bế thốc nàng dậy, miệng cười cười bảo: “Đại tiểu thư, tiểu cô nương này thân người nhẹ hều, cứ như là không có xương vậy đó.”

Khóe miệng Thẩm Di Quân nhếch lên, để lộ một nụ cười toát ra vài phần cổ quái: “Nếu thân thể cứng cáp một chút thì may ra có thể chịu ít đi chút khổ sở.” Nói dứt lời liền quay phắt người hướng thẳng về phía hậu viện, Hồ tẩu tay bế Nhan Đàm cất bước theo sau.

Thẩm Di Quân đi đến chỗ chiếc giếng hoang thì dừng bước, quay đầu lại nhìn Hồ tẩu ra lệnh: “Ném xuống dưới.” Hồ tẩu vút Nhan Đàm xuống giếng, một tiếng ‘bôm’ vang lên, tấm áo choàng bọc quanh người nàng

đã nổi lênh bênh trên mặt nước. Thảm Di Quân vừa liếc mắt sang đã thấy tấm đá phẳng dẹt đặt ở gần đó, vươn tay nắm lấy một đầu: “Khuôn phiến đá này lên, đem dề lên trên miệng giếng.”

‘Cạch’ một tiếng, phiến đá đã được đặt vào vừa khít miệng giếng, duy chỉ ở chỗ bị sụp trước đó là hụt mất một khoảng trống, nhưng lỗ hổng này thực sự quá nhỏ, đến một đứa trẻ còn không chui lọt.

Thảm Di Quân đưa tay ấn nhẹ lên phiến đá, sau đó phúi phúi chỗ bụi trên tay, gương mặt chậm chậm giãn ra một nụ cười như làn hoa xuân rực rỡ.

30. Chương 30: Vén Rèm Bí Mật

Đường Châu ôn lại một lượt những sự việc đã xảy ra, từ lúc bắt đầu khi họ tiến vào mộ địa, cho đến những gì mắt thấy tai nghe trong làn nước giếng lạnh lẽo tối qua, càng nghĩ càng cảm thấy có điều không ổn. Thạch thất nơi để quan tài của vị tiền triều nương nương kia ở phía sau còn có một mật đạo khác, trong khi những mộ thất bình thường dùng đặt quan tài thường chỉ có duy nhất một lối ra vào mà thôi. Hơn nữa trong mật đạo còn bố trí đoạn long thạch lõi đúc huyền thiết khắp nơi, gian thạch thất ở cuối mật đạo thì lại bài trí quá ư phong nhã, so với bản thân mộ địa rất không hài hòa.

Sau khi hấn và Nhan Đàm bị đoạn long thạch giam lại bên trong, người tìm thấy bọn họ là Thảm Tương Quân. Nếu việc hiểu được điều ngữ chỉ là nàng ta dựng chuyện gạt người, thế thì nàng ta đối với đường đi nước bước trong mộ địa kia vô cùng thông thạo. Nhưng còn thân phận của Đào Tử Khí lại là thế nào? Nàng ta đúng thực như Thảm Tương Quân đã nói, là một nữ tử lòng dạ rắn rết ư?

Lại thêm từ sau đêm qua, hấn đã biết được những lời Thảm lão gia nói với mình trước đó chỉ là bịa đặt, vậy thì lời nói của Thảm Di Quân liệu có tin tưởng được chăng? Cha con bọn họ đối với những tình tiết không then chốt gì mấy thì hai miệng một lời, trong khi hễ đã động đến phần trọng yếu nhất của vấn đề thì lại kẻ Bắc người Nam. Trong bọn họ nhất định có một kẻ bóp méo sự thật, hoặc giả lời của cả hai đều là dối trá, vậy thì then chốt của toàn bộ sự tình lại là gì đây?

Chân tướng đã dần lộ diện, chỉ còn thiếu một chút manh mối nữa thôi là sự thật sẽ phơi bày trước mắt.

Thế nhưng đầu mối dẫn đến chân tướng lại là gì đây?

Hấn đang chậm rãi suy nghĩ thì chợt có tiếng gõ cửa từ ngoài vang lên, bèn thuận miệng bảo: “Mời vào.” Một tràng cười lãnh lớt như tiếng chuông bạc truyền đến bên tai, Thảm Tương Quân tung tăng bước vào, trên tay còn bưng một chiếc đĩa, bên trên là mấy quả táo tươi đỏ bóng loáng: “Mấy quả táo tình thật đẹp quá đi, khiến ta vừa nhìn thấy đã muốn cắn một miếng, kết quả bị tí tí mắng, tí ấy nói không sạch sẽ.” Nàng ta đặt đĩa táo xuống bàn, miệng tươi cười bảo: “Bây giờ thì ta đã rửa sạch rồi mới đem qua cho người đó, không có dơ đâu.”

Đường Châu đưa mắt sang nhìn đĩa táo, lắc đầu đáp: “Ta còn chưa muốn ăn, để lát nữa vậy.”

Thảm Tương Quân mím mím môi: “Vậy cũng được.”

Đột nhiên Đường Châu lên tiếng hỏi: “Sự muội của ta đi đâu rồi nhỉ, sao giờ này còn chưa thấy quay về?”

Thảm Tương Quân thoáng ngẩn người: “Ta không có gặp qua nàng ấy, để ta đi hỏi tí tí thử xem có nhìn thấy nàng ấy không.”

Đường Châu nghĩ thấy Nhan Đàm cũng không cách nào ra khỏi Thảm trạch, càng không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, bèn bảo: “Cũng không cần đặc biệt đi hỏi làm gì, muội ấy xưa nay vốn ưa nghịch ngợm, không biết lại chạy đi đâu chơi rồi cũng nên.”

Thảm Tương Quân nằm dài ra bàn, chăm chú nhìn Đường Châu không chớp mắt: “Ta và điều nhi thường chơi bịt mắt bắt dê, còn hai người thường thích chơi trò gì?”

Đường Châu nghĩ qua rồi đáp: “Bắt yêu quái.” Nhan Đàm chính là do hấn thuận tay tóm về.

Nàng ta lại hỏi ráo riết: “Bắt về xong rồi sao nữa?”

“... Đợi cho yêu quái chạy thoát, lại bắt trở về.” Câu nói này là trăm phần trăm sự thật, “Bởi vì có loại yêu quái rất là lạnh mồm dẻo miệng, vậy nên có thể giữ lại để trò chuyện cùng.”

Thẩm Tương Quân lúc này đã hoàn toàn ngờ nghệch, lơ đãng cắt lời: “Vậy ư...”

Đường Châu không biết nghĩ đến chuyện gì, chợt khẽ bật cười: “Thỉnh thoảng lại còn gặp phải loại yêu vô cùng am hiểu nhân tình thế thái, có biệt tài vỗ mông ngựa, ưa nhõng nhẽo, nói chuyện chỉ toàn lựa lời dễ nghe mà chẳng liên quan gì đến chính sự.”

Thẩm Tương Quân nhìn hần, lời không nhịn được bật ra khỏi miệng: “Ta cảm thấy người không giống như đang nói yêu quái, ngược lại rất giống như... ta cũng không nói ra được rốt cuộc là cái gì, tóm lại là yêu quái chắc chắn không có thú vị như vậy.”

Đường Châu thoáng giật mình, đột nhiên cảm thấy đồ vật trước mắt dường như đều đang bắt đầu lắc lư chao đảo. Hần gắng sức chống đỡ thân người đứng dậy nhưng lại cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, hai chân loạng choạng lùi về sau mấy bước, ngã ngồi ra mép giường. Thẩm Tương Quân thấy hần như vậy thì nhảy chồm dậy, tất tả chạy ra khỏi phòng la to: “Tỉ tỉ, tỉ tỉ mau lên, ở đây có người bị bệnh nè! Tỉ tỉ mau tới xem đi!”

Đường Châu gấp gỏi lại, phát hiện bản thân rất nhanh nữa thôi đến cả nhúc nhích một ngón tay cũng không còn sức. Hần tập trung tinh thần, thu nhặt chút sức lực ít ỏi còn sót lại cắn mạnh vào đầu lưỡi, vị máu tanh nhàn nhạt tức thì trào ra từ khóe miệng.

Trước cửa có tiếng bước chân vang lên, Thẩm Tương Quân đã quay trở lại, chìa tay ra đỡ lấy hần: “Người bị đau chỗ nào? Có nghiêm trọng lắm không? Tỉ tỉ của ta không biết đi đâu mất rồi, để ta đi tìm lần nữa!”

Đường Châu không khỏi cười khổ: “Cô nương tìm nàng ấy làm gì?” Hần nhất định đã bị người khác bỏ thuốc nên mới không cự nổi mình, thế nhưng lại nghĩ không ra rốt cuộc là làm thế nào trúng độc. Nhìn cách hành sự loạn như cào cào của Thẩm Tương Quân, hần chỉ có thể khẽ buông một tiếng thở dài, nàng ta phỏng chừng chuyện gì cũng không hay biết, hơn nữa chuyện gì cũng không giúp được.

Thẩm Tương Quân kéo lấy tay hần, dốc hết sức định vực hần dậy, thế nhưng Đường Châu toàn thân không còn chút sức lực nào, chỉ dựa vào sức của mình nàng ta có kéo thế nào cũng không xê dịch khỏi chỗ. Nàng ta sốt ruột giậm chân đứng dậy, ít lâu sau lại bảo: “Ta đi tìm tỉ tỉ lần nữa!”

Chẳng mấy chốc sau, một bóng người yếu điệu đã xuất hiện trước cửa phòng. Thẩm Di Quân sắc mặt ảm đạm ung dung tiến từng bước đến gần, khuôn mặt chậm rãi tiến tới dán sát trước mắt Đường Châu, môi nở một nụ cười cổ quái: “Quả nhiên, là hồn phách tinh thuần nhất...”

Đường Châu tuy cả người không thể động dậy nhưng tâm vẫn thanh tĩnh tựa nước: “Hóa ra là người.” Hần tối qua rơi vào giếng sâu, hiện giờ không thể cử động, xem ra là do Thẩm Di Quân đã động tay chân gì trong trà nước. Nàng ta sắp đặt để hần tai nghe mắt thấy những gì Thẩm lão gia đã làm, e cũng chỉ là một trò che mắt cốt để nhử hần vào tròng.

Thẩm Di Quân nhìn hần gật đầu: “Ta biết công tử nhất định sẽ lui tới đó xem xét, cũng biết công tử sẽ nhìn thấy cha ta ở đấy chôn người. Công tử vốn dĩ đã không tin tưởng ông ấy, sau khi phát giác ra những việc kia nữa thì chỉ còn có nước tin lời ta thôi, không phải sao?” Nàng ta âu yếm nhìn Đường Châu, trong mắt như có ánh lửa thiêu đốt: “Hồn phách của công tử tinh thuần như vậy, ta thực sự ham thích quá độ, vốn dĩ ta chẳng hề muốn dùng cách này đối xử với công tử đâu.”

Đường Châu nhìn nàng ta vươn tay sang, những ngón tay chậm rãi khẽ trượt trên mặt hần. Ở khoảng cách gần thế này, hần có thể nhìn thấy rõ có một nốt ruồi ở bên khóe miệng nàng ta. Thẩm Di Quân lại cắt lời, âm giọng mềm mại như nước: “Đường công tử, với tướng mạo anh tuấn thế này, nữ tử nào nhìn thấy công tử cũng sẽ đều đem lòng yêu mến. Ta cũng không muốn công tử biến thành bộ dạng khô rút nhăn nhoe kia đâu, nhưng chẳng còn cách nào khác...”

Đường Châu nhếch mép cười khẩy: “Không cần làm ra vẻ nữa.”

Thẩm Di Quân nhìn hẩn chăm chăm, môi nở một nụ cười như hoa xuân đua nở: “Công tử yêu thích Tương Quân, hay là yêu thích ta nhiều hơn một chút?”

Đường Châu chẳng buồn để ý nàng ta, không nói không rằng nhắm hai mắt lại.

Chợt một giọng nói nhỏ nhẹ mang theo ý cười vang lên gần sát bên tai: “Huynh ấy dĩ nhiên là yêu thích nàng nhiều hơn một chút rồi, nàng có tin hay không?”

Đường Châu mở to hai mắt, chỉ thấy Thẩm Di Quân sắc mặt tái nhợt, người khẽ run run nhưng miệng còn cố quát lớn: “Người là ai? Là người hay quỷ?” Nàng ta hoảng loạn đứng thẳng người dậy, ánh mắt quét qua tứ phía nhưng lại tuyệt nhiên không thấy lấy một bóng người. Chợt nàng ta cảm thấy có một bàn tay ướm át chậm nhẹ lên cổ, giọng nói ban nãy lại khẽ cười bảo: “Ta là quỷ, là một con quỷ nước bị chết đuối...”

Thẩm Di Quân đưa tay lên sờ sờ cổ, chỉ thấy dính trên tay là một mảng rêu xanh trơn nhớt, tức thì giật nảy người lên như vừa bị roi quất vào: “Người ra đây! Đừng tưởng người biến thành quỷ thì ta đây sẽ sợ người!”

Đường Châu nghe ra được giọng nói kia chính là Nhan Đàm, chỉ có điều phản ứng của Thẩm Di Quân, phải nói là vô cùng kì quái.

“Ta biết là người sẽ không sợ ta, mà ta cũng chẳng muốn người phải sợ ta đâu. Người nếu như mà sợ ta thì không có vui nữa rồi.” Thẩm Di Quân quay người hết hai vòng liền mà vẫn không thấy bóng dáng Nhan Đàm, thế nhưng lại có cảm giác cứ như đối phương đang áp sát miệng vào tai mình nói chuyện vậy. Tờ máu vắn lên trong mắt, nàng ta quát lớn: “Người ra đây cho ta, đừng có mà ở đó nhập vai quỷ thần!”

Một tiếng thở dài khe khẽ vang lên: “Ta vốn dĩ đã không phải người, không nhập vai quỷ thần thì biết làm gì bây giờ? Đáng lẽ ta nên ra gặp mặt nàng mới phải, dù gì thì cũng là nàng hại ta ra nông nỗi này. Thế nhưng bộ dạng hiện giờ của ta thực sự quá là khó coi, bộ dạng như vậy để người khác nhìn thấy mình, trong lòng ta cũng sẽ không được dễ chịu.”

Đường Châu mơ hồ đã nghe ra được ẩn tình bên trong, hẩn là Thẩm Di Quân trước đó đã hạ độc thủ gì đó với Nhan Đàm, nhưng nàng ta lại không hề biết Nhan Đàm không phải phạm nhân mà lại là yêu.

Thẩm Di Quân miễn cưỡng cười bảo: “Lúc người còn sống ta còn không sợ, huống hồ chỉ là khi đã chết?” Lời vừa dứt thì cảm thấy một bàn tay lạnh ngắt từ sau vươn tới sờ lên mặt mình, bên trên còn dính một ít rêu xanh ướt mềm trơn nhớt. Nàng ta giật thót quay phắt người lại, chỉ thấy Nhan Đàm đang đứng sờ sờ ra đó, người khoác một lớp y phục trắng toát, tóc còn rỏ nước, tương phản với gương mặt vốn đã trắng muốt giờ lại càng trắng bệch ra là viền tóc đen nhánh như mực. Nhan Đàm hai mắt lơ lơ vô định, miệng cất giọng ảm đạm buồn bã: “Ta bước ra rồi... Ta đang đứng trước mặt nàng đây...”

Thẩm Di Quân trơ mắt ra nhìn Nhan Đàm lần nữa chăm chăm chìa tay sang, đột nhiên thét lên một tiếng, nhanh như bay chạy vụt qua người nàng, chạy đến bực cửa thì không cẩn thận vấp ngã ra đất. Nàng ta quay đầu lại liếc nhìn cái, càng phải gọi là hồn phi phách tán: Nhan Đàm động tác cứng nhắc, cà tưng cà giật nảy từng bước sang, so với xác chết mới vừa thi biến (1) thật giống cực đi. Thẩm Di Quân kinh hãi phát khiếp, căn bản chẳng hề nghĩ được đến việc lấy đầu ra cái kiểu thi biến mà mới một hai canh giờ thì đã biến thành, cứ thế nghiêng chặt rằng bán mạng nhích người ra ngoài.

Nhan Đàm nhìn theo bóng lưng nàng ta mất hút, gơ tay vén mái tóc dài ướt sũng ra sau, đoạn quay đầu lại nhìn nhìn Đường Châu: “Sư huynh, từ khi cáo biệt vẫn mạnh giỏi chứ?”

Đường Châu nhìn nàng chậm rãi cất bước đến gần, dương dương tự đắc ngồi chồm hổm xuống trước mặt mình. Khóe miệng mang một tia cười ba phần hoạt bát bảy phần đáng yêu, nàng từ tốn nhả ra mấy chữ.

“Ta đã lùng sục hết mọi góc ngách trên dưới Thẩm gia này mới tìm được một bộ bạch y này đó, mà lại còn không được vừa người mấy nữa chứ.”

Đường Châu liếc nhìn nàng cái, cũng không có gì đối đáp.

Nhan Đàm tay chống cằm, miệng khẽ cười bảo: “Người đoán thử coi bộ đồ này là ta tìm được từ chỗ của ai?” Nàng hỏi xong, thấy Đường Châu quay mặt đi nơi khác phớt lờ mình, không thèm báo trước gơ tay

véo lấy mặt hắn, chậm chậm xoay sang hướng về phía mình, đoạn bĩu môi bảo: “Sư huynh, sao không thêm để ý người ta vậy hả?”

Đường Châu vẽ mặt trấn tĩnh, song hai tai đã từ từ chuyển thành màu đỏ: “Người —”

Nhan Đàm nở một nụ cười ngọt ngào, hàm răng trắng tinh, mắt sáng lấp lánh: “Đường Châu, người trước đây đối xử với ta như vậy, giờ đây ông trời có mắt, cuối cùng cũng khiến người phải lọt vào tay ta.” Nàng xấp lại gần, miệng vẫn tươi cười: “Thế nhưng mà trước khi tính sổ, người còn có chỗ nào chưa được rõ ràng thì ta cũng có thể nói cho người biết.”

Đường Châu im lặng hết một lúc lâu, cuối cùng điềm tĩnh cất giọng: “Từ lúc nào thì người bắt đầu hoài nghi Thẩm Di Quân?”

Nhan Đàm buông tiếng thở dài: “Sao người không hỏi gì tới Thẩm nhị cô nương hết vậy? Vốn dĩ trong Thẩm gia này chỉ có một Thẩm cô nương mà thôi, căn bản chẳng hề có tí muội ruột thịt gì cả, không lẽ người còn chưa phát hiện ra?” Nàng giơ tay chỉ chỉ vào bên khóe miệng: “Khóe miệng của Thẩm Di Quân có một nốt ruồi, người có để ý thấy không? Mà Thẩm Tương Quân bên khóe miệng cũng có một nốt ruồi y hệt như vậy. Cứ cho là chị em song sinh, tướng mạo có giống nhau bao nhiêu đi nữa thì cũng phải có chỗ khác biệt chứ. Đẳng này nốt ruồi của hai người bọn họ bất kể là vị trí hay kích cỡ cũng đều y khuôn. Mà khoan hãy kể đến việc đó, người lẽ nào thật sự tin Thẩm Tương Quân là nàng ngọc sao? Ta thì thấy nàng ta ranh mãnh vô cùng, biết dùng trò nghe được điều ngữ để qua mặt người khác một số việc.”

Mới nãy khi Thẩm Di Quân đưa mặt lại gần, hắn quả thực có nhìn thấy nốt ruồi ở bên khóe miệng nàng ta, thế nhưng ngày thường căn bản không chú ý kĩ đến vậy. Nhan Đàm nhướn miệng cười bảo: “Người còn nhớ không, ta có từng nói với người là ta nghe hiểu được loài cá nói chuyện. Lời này ta đã nói biết bao nhiêu lần, mỗi một lần đều là thật lòng thật ý, vậy mà người không thêm tin.”

Đường Châu không khỏi nghĩ thầm, câu nói này là do nàng ta nói ra, chỉ cần không phải là kẻ mất trí hóa điên thì ai mà tin cho được.

“Đám cá trong ao sen ngoài đình viện tuy chuyện biết được cũng không bao nhiêu nhưng đã cho ta hay một điều vô cùng then chốt. Trong Thẩm gia này, Thẩm lão gia và Thẩm cô nương kia căn bản không phải cha con.” Nhan Đàm sáng mắt khê động, chậm rãi tiếp lời, “Trước đây khi nhìn bọn họ tranh cãi trong đại sảnh thì ta đã có cảm giác kì lạ, cảm thấy bọn họ trông vào không giống như hai cha con. Dựa vào điểm này, ta ước đoán hai người bọn họ dọn đến trấn Thanh Thạch nhất định là có mưu đồ, đối với những cái chết li kì trong trấn chắc hẳn phải có dính líu. Bọn họ vu khống lẫn nhau, có thể thấy được giữa hai người có hiềm khích, vì vậy muốn mượn tay người trừ khử đối phương. Chỉ tiếc một nỗi là người đối với lời nói của cả hai đều không hoàn toàn tin tưởng. Mà hồn phách của người thì lại vừa khéo rất là tinh thuần, mùi vị cũng đặc biệt thơm ngon, vậy là Thẩm cô nương đã quyết định ra tay trước.”

“Khi Thẩm Tương Quân dẫn người đến chiếc giếng hoang sau hậu viện, ta đột nhiên có linh tính rằng hai vị Thẩm cô nương rất có thể là cùng một người, vì vậy lập tức chạy sang chứng thực, kết quả phát hiện ra nốt ruồi kia. Vậy nhưng lúc đó ta vẫn còn một điểm chưa rõ ràng lắm, chính là thứ mà người nhìn thấy trong giếng, người cảm thấy đó là ảo giác, riêng ta lại nghĩ hẳn còn phải có nguyên nhân nào khác. Về sau ta mới biết được, thì ra Thẩm cô nương đã luyện qua một loại thuật pháp có thể điều khiển thần trí người khác, chỉ cần nhìn vào mắt nàng ta thì sẽ bị nàng ta khống chế tâm trí. Nàng ta chính là đã dùng cách này khiến cho ta bị hôn mê, sau đó bảo Hồ tẩu ném ta xuống cái giếng hoang kia.” Nhan Đàm giơ cổ tay lên, chiếc vòng nặng trĩu trên đó đã không còn nữa, “Nàng ta lại không hề hay biết trong lúc vô ý đã giúp ta một việc lớn. Ta nói với nàng ta cái cảm chế đó là người tặng ta dùng để đuổi tà, vạn nhất ta xảy ra chuyện gì thì người sẽ cảm nhận được. Kết quả nàng ấy đã giúp ta tháo cái vòng đó xuống quảng mất luôn rồi. Nàng ta đúng là dễ gạt quá đi, chuyện như vậy mà cũng đi tin cho được.”

Đường Châu thấp giọng bảo: “Nói vậy, trước đó nàng ta bảo rằng nghe được điều ngữ cũng không phải là thật rồi.”

“Thẩm cô nương thật ra rất ngốc, nói chuyện với chim gì không nói, lại cứ thích dẫn theo bên người một con vẹt. Ta có một người bạn trong Vũ tộc, nàng ấy có khả năng mô phỏng được bất kì âm thanh nào, nàng ấy từng nói với ta, vẹt có thể nói là loài chim không biết nói chuyện nhất trên đời này. Cho nên ngay từ đầu ta đã biết những lời nói kia của nàng ta toàn là bịa đặt, cứ theo đó mà suy luận, nàng ta quen thuộc với các cơ

quan như vậy, thế thì trước đó kẻ thả đoạn long thạch trong mật đạo chính là nàng ta chứ không ai khác.” Nhan Đàm dừng lại, thỉnh linh gơ tay tát cho Đường Châu một bạt tai, cũng không tính là quá mạnh tay, “Ta tuy là yêu, nhưng ta đã bao giờ hại qua người chưa hả? Hay là ta mắc nợ người cái gì? Người đã đối xử với ta thế nào? Chỉ vì một tên ác bá ăn không ngồi rồi người đeo đầy mỡ, người xem chút nữa là đã giết chết người bạn đồng hành của ta!”

Đường Châu nhìn nàng, một cái cau nhẹ mày cũng không có.

Nhan Đàm chậm rãi đứng dậy: “Người bây giờ nợ ta một mạng, người lại tính làm sao hoàn trả đây hả? Thế nhưng mà loại người có sở thích lấy oán trả ơn như người, nói không chừng ngược lại còn muốn lấy luôn cái mạng của ta, có đúng không?”

Đường Châu không chút lưỡng lự đáp ngay: “Ta chưa từng có ý nghĩ như vậy.”

Nhan Đàm bước đến trước cửa, ngoảnh đầu lại bảo: “Thẩm cô nương kia đã bị ta dọa cho chạy mất rồi, được tính của nhuyển cân tán (2) trên người người rất nhanh cũng sẽ hết tác dụng thôi. Sư huynh, chúng ta không hẹn ngày tái ngộ nhé.”

Đường Châu nhìn nàng đặt chân ra khỏi bậc cửa, bất chợt cất giọng: “Ta hiện giờ chút sức trở tay cũng không có, bất luận là ai trong Thẩm gia này mà quay trở lại, ta không phải sẽ xui xẻo chắc hay sao?”

Nhan Đàm thở dài đánh thượt, xoay người lại bảo: “Cho nên ta mới càng phải nhân lúc này mà chạy ọp ẹp, đợi tới khi người có sức trở tay, cứ cho bản lĩnh của ta có tăng gấp đôi, không phải cũng cứ là sẽ bị người túm cổ trở lại hay sao?” Nàng nói đến đây thì ánh mắt cũng đã tăng thêm vài phần cảnh giác: “Người không phải đang định câu giờ đợi được tính hết tác dụng đó chứ? Ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không rảnh đâu mà ở đây dè dặt với người.”

Nàng mới xoay lưng đi được một bước, chợt nghe Đường Châu ở phía sau lưng chậm chậm gọi mình: “Nhan Đàm...”

Nhan Đàm lập tức quay lại, thận trọng quan sát nhất cử nhất động của hắn, gương mặt mang một nụ cười khiến người ta yêu thích: “Sư huynh, trong trà nước huynh uống trước đó có bỏ nhuyển cân tán, được tính kéo dài trong một canh giờ, toàn thân cảm thấy không có sức lực là rất bình thường. Nói tóm lại là muội nhất định phải đi trước một bước đây, huynh không cần phải lo lắng uội nữa đâu.”

Đường Châu nhìn nàng, chậm rãi cất lời: “Người sẽ dừng chân ở đâu? Có lẽ một ngày nào đó ta còn có thể đến thăm người.”

“... Vẫn là đổi lại để muội đến thăm sư huynh thì hơn.” Đường Châu hần mà đến Da Lan sơn cảnh thì chỉ tổ dọa cho cả dòng họ nhà yêu bỏ chạy không còn một móng, tiểu lang yêu Đan Thực trước giờ sợ nhất là quỷ có khả năng từ nay sẽ chuyển sang sợ thiên sư luôn cũng chưa biết chừng. “Trên dưới có thứ, một ngày làm sư huynh cả đời vẫn là sư huynh, sao muội lại có thể để sư huynh bốn ba đến thăm cho được?”

“Tương Đô Đường phủ, sau khi người đến Tương Đô có thể tùy tiện tìm người nào đó hỏi thăm là sẽ biết thôi.”

Nhan Đàm sờ sờ đám lông tơ dựng đứng trên người, lòng thầm nghĩ mới nãy mình chẳng nghe thấy gì hết ráo, việc phải cấp tốc làm ngay bây giờ là đi thay bộ đồ nào dày hơn một chút. Mới nhấc chân đi được vài bước thì chợt tiếng gió nổi lên sau lưng, nàng theo phản xạ quay đầu lại nhìn thì đột nhiên trên trán mát lạnh, cả người liền không thể cử động, tiếp theo cổ tay bị giữ chặt lấy, một lá bùa đường đường chính chính dán mình lên trên, giữa luồng sáng rực rỡ hóa mất thành một chiếc vòng nặng trĩu.

Đường Châu thu ngón tay điểm trên trán nàng về, miệng cười cười bảo: “Lần này chỉ còn thiếu một chút xúi xẻo thôi, cố gắng hơn lần sau vậy.”

Chú thích:

(1) thi biến: quan niệm mê tín, sự sống dậy của tử thi do nhân tố tác động từ bên ngoài. Thi biến được chia thành 18 loại (con người ta thiệt rãnh), cương thi là một trong số đó.

(2) nhuyển cân tán: loại thuốc bột có tác dụng làm các cơ bắp trên người không còn sức lực, khiến cơ thể không thể vận động.

31. Chương 31: Thất Diệu Thân Ngọc (p.1)

Nhan Đàm nhìn nhìn cầm chế trên tay, lại nhìn nhìn Đường Châu đang điềm tĩnh ung dung đứng trước mặt mình, cuối cùng cả người đứng hình chết lặng. Nàng muốn nói thì ra người không hề trúng nhuyễn cân tán, lại muốn hỏi người vì sao ở trước mặt Thẩm Di Quân làm ra vẻ y hệt như bị trúng độc, lẽ nào người biết ta cuối cùng nhất định sẽ xuất hiện, thế nhưng mấy lời này rốt cuộc lại biến thành một câu duy nhất: “Người có thể bách độc bất xâm?”

Đường Châu tỉnh rụi đáp: “Máu của ta có thể khắc chế bách độc, cho nên khi Thẩm Di Quân đến nơi ta mới cần bị thương đầu lưỡi của mình.”

Nhan Đàm ghệt mặt nhìn hấn: “Trước đây trong hắc điểm kia người đúng là đã bị mê dược làm cho hôn mê, chỉ là loại mê dược đó quá tầm thường, cho nên rất nhanh thì người đã tỉnh lại, có đúng không?”

Đường Châu không chút hổ thẹn gật đầu.

Nhan Đàm chịu đả kích lớn, lão đảo như thể âm hồn vất vưởng lùi về sau mấy bước: “Thì ra là vậy.”

“Thật ra lần này người chỉ thiếu có một chút nữa thôi, nếu không phải vì giải thích từ đầu chí cuối sự tình cho ta...”

Nhan Đàm xiêu xiêu vẹo vẹo chạy ào trở lại vào phòng, vừa nhìn thấy mấy quả táo đỏ tươi bóng loáng trên bàn liền vô lý ném sang phía Đường Châu. Núp né một lúc, hấn có chút chật vật mở lời: “Người hiện giờ không còn yêu pháp nữa rồi, cũng giống như mọi nữ tử bình thường, dùng táo không ném bị thương được ta đâu.”

Nhan Đàm chậm chậm ngẩng đầu nhìn hấn, miệng lặp lại một lượt: “Không còn yêu pháp... giống mọi nữ tử bình thường...”

“Đạo cấm chế này, là phong tỏa toàn bộ yêu pháp.” Đường Châu vẻ mặt có chút áy náy, “Ta mang theo trên người chỉ còn lại mỗi một lá này thôi.”

Nhan Đàm nổi cơn tam bành ném mạnh mớ táo trong tay về phía hấn: “Ai nói ta muốn ném bị thương người? Ta là muốn dùng táo liệng chết người luônnnnn!!!”

Đường Châu bước tới trước một phát tóm lấy cổ tay nàng, miệng mỉm cười bảo: “Táo làm sao mà liệng chết người cho được? Ngoan, đừng quậy nữa.”

“Liệng không chết cũng phải liệng!”

“Người... khoan đã, ta nhìn thấy được cả vai của người rồi này, kéo y sam lại cho ngay ngắn. Bộ y phục này người không phải là lấy của Hồ tẩu đấy chứ?”

... Thì đúng là vậy mà. Nhan Đàm vẻ không cam tâm đứng như trời trồng cứng đờ một chỗ, không biết nên tiến hay lùi.

Đường Châu đẩy nhẹ vai nàng: “Đi thay bộ y sam khác, chúng ta rời khỏi đây trước đã.”

Nhan Đàm chỉ còn có thể lủi thủi trở về phòng mình, lấy từ trong tay nải ra một bộ y phục màu xanh lục nhạt, lẽ mà lẽ mê hết một lúc lâu mới bắt đầu chậm chậm thay vào. Nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện xưa nay chưa từng nghĩ đến. Tuy trước đây nàng có một khoảng thời gian tu vi bị giảm đáng kể, thế nhưng cũng chưa tới mức không có khác biệt so với phàm nhân. Nữ tử phàm trần bình thường một ngày có thể đi đường bao xa, sức lực có bao nhiêu, một bữa cơm phải ăn bao nhiêu? Bất luận là về mặt nào, ngày tháng sau này của nàng đều chỉ có thể càng khốn khổ hơn mà thôi.

Càng thấm nữa là, trước đó nàng còn tát cho Đường Châu một bạt tai. Tuy đây là việc mà nàng trong lúc nằm mơ cũng còn theo đuổi, thế nhưng hiện tại đến yêu pháp cũng đã mất sạch, phải làm sao bây giờ? Làm bộ như đã quên mất việc này, hay là khóc lóc ỉ ôi rằng mình là bị bức bách mới phải làm vậy? Nhan Đàm vừa nghĩ vừa thay quần áo, cuối cùng mới lẽ mà lẽ mà bước ra khỏi phòng.

Đường Châu hai tay khoanh trước ngực đứng bên ngoài, gương mặt cũng không lộ vẻ đã chờ đợi đến hết kiên nhẫn, chỉ đều đều nhả ra một câu: “Lúc này người có tát ta một bạt tai...”

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, cứ cho tránh được mồng một cũng tránh không khỏi mười lăm. Nhan Đàm ôm một bộ mặt thê lương lí nhí: “Người giận thì cứ tự nhiên đánh lại là được.” Nàng nhắm hai mắt, trong lòng mặc niệm “Ý ta là ngược lại đó mau mau mềm lòng không được đánh nhất quyết không được đánh có đánh cũng không được đánh mặt.” Đợi hết một lúc lâu, quả nhiên không thấy cái bạt tai nào từ phía đối phương. Nàng len lén hé mắt nhìn, chỉ thấy Đường Châu đang chìa tay sang, lòng không khỏi nghĩ, con người này đúng là bỉ ổi ghê đi thừa cơ mình không có phòng bị mà ra tay.

Đường Châu vỗ nhẹ cái lên đầu nàng: “Đi thôi.”

Nhan Đàm rất chi là bất mãn: “Ta duyệt lịch cao thâm hơn người, tuổi tác cũng lớn hơn người, sao người lại có thể vỗ đầu ta?”

Lần này bọn họ là từ sơn động ở phía sau bãi tha ma tiến vào cổ mộ, trên đường đi Đường Châu lần lượt phá vỡ toàn bộ những cơ quan xây trên tường. Nhan Đàm nhìn mà không khỏi đau lòng, cơ quan một khi bị phế, đoạn long thạch phía trên mộ đạo liền không còn chút công dụng, mấy tảng đá nặng thế này đem treo lên làm cơ quan, không biết đã phải hao phí bao nhiêu vật tư nhân lực.

Hai người lại đặt chân đến nơi ngã ba lần trước, có một tảng đoạn long thạch khổng lồ chặn lại ở đó. Đường Châu mở khóa cơ quan thì thấy phía sau trống trơn không một bóng người. Nhan Đàm không khỏi mở miệng lên tiếng: “Không lẽ Đào cô nương đã rời khỏi rồi?”

“Cho dù không rời khỏi thì cũng đã sớm bỏ mạng trong chốn địa đạo này rồi.” Đường Châu thuận miệng đáp.

Nhan Đàm xòe tay nhún vai: “Ông trời đổ kị hồng nhan.”

Đường Châu bắn một tia nhìn xeo xéo về phía nàng, giọng điệu bình đạm: “Đào cô nương kia mục đích là gì ta và người đều không tài nào biết được, thế nhưng hiện giờ thì không quan trọng nữa rồi.”

Nhan Đàm đi hết cả một quãng đường dài trong mộ đạo, chung quanh tối đen ngốt ngát, đợi đến khi quay trở lại chỗ bãi tha ma mới hít thở được từng ngụm lớn một không khí. Nàng lầm bầm: “Kì lạ, sao mình lại thấy cả người không chút sức lực, giống như là sắp đi không nổi nữa vậy cà?”

“Chắc là đói rồi chứ gì.”

Nhan Đàm chậm chậm, chậm chậm quay đầu sang nhìn hắn, thậm chí còn nghe được cả tiếng chiếc cổ cứng đơ kêu lên kèn kẹt: “Đói rồi...?”

Đường Châu gật đầu: “Cũng đã xấp xỉ đến giờ dùng cơm tối rồi, người cảm thấy đói cũng không có gì là lạ.”

Nhan Đàm tâm hồn ngập ngụa thương tổn, thần thái ảo não thê lương: “Ta cứu người những hai lần, người lại đối xử với ta như vậy, phong tỏa hết yêu pháp của ta, tại sao vậy?” Nàng dừng lại, nghĩ xem tiếp theo phải nói thế nào. Theo như trong hí kịch thường diễn thì nàng sẽ trong một lúc phần nộ mà trầm mình xuống sông hay nhảy khỏi vách đá, trước khi nhảy còn quay đầu bi ai tuyệt vọng ném lại một câu: “Chàng đừng khuyên can thêm nữa, ý ta đã quyết...” Sau đó nam tử trong vở hí kịch thường sẽ trong chớp mắt thoát nhiên tỉnh ngộ, tiếc hận khôn nguôi. Nàng nhìn một vòng xung quanh, chỗ nàng đang đứng là một gò đất, chẳng có sông suối gì cả, bất luận là nhảy thế nào thì ước chừng nhiều lắm cũng chỉ bong gân cái giò là cùng.

Đường Châu ôm một bộ mặt thiên kinh địa nghĩa (1): “Làm phạm nhân có gì không tốt, hiện giờ trên người người một chút yêu khí cũng không còn, không phải càng tốt hay sao?”

Nhan Đàm ỉu xìu như sắp hết hơi hươ hươ ngón tay: “Thứ nhất, trên người ta vốn dĩ đã không có yêu khí; thứ hai, ta không muốn làm phạm nhân một chút xíu nào; thứ ba, ta đến thần tiên còn không muốn làm nghĩ sao ta lại muốn làm phạm nhân?!”

Đường Châu tảng lờ chủ đề bàn luận này: “Tìm một khách điểm trong trấn nghĩ tạm một đêm trước đã, ta thấy hiện giờ dù có đi nhanh cách mấy cũng sẽ không kịp đến được thành trấn tiếp theo.”

Nhan Đàm chỉ đành nói gót theo sau, có điều đến khi bước vào quán ăn cách mấy ngày trước họ đã ghé qua thì thấy tiểu nhị nhìn nàng bằng một ánh mắt vô cùng quái dị, cứ như sợ nàng sẽ xé nát cả cái quán đem nhét vào bụng không bằng. Nhan Đàm đã đói rã ruột, vừa nhìn thấy thức ăn dọn lên liền chop lấy đĩa chia sang định gấp. Đường Châu dùng một chiếc đĩa gõ vào thành đĩa, chậm rãi cất lời: “Bắt đầu từ hôm nay, trên đường đi ngươi sẽ học tập một số lễ nghi của nữ tử bình thường. Chủ hãy còn chưa mở lời, khách sao lại có thể động đĩa?”

Nhan Đàm thở dài một hơi: “Ngươi là có mục đích gì đây? Vốn dĩ ngươi đâu có bận tâm mấy chuyện này.”

“Ta tiếp theo sẽ lên đường đi Tề Tương.”

Hy vọng lần nữa thấp sáng trước mắt Nhan Đàm: “Ngươi đã định về quê thăm nhà, chắc sẽ không muốn dắt theo ta nữa chứ gì? Ta chắc chắn sẽ hù chết khiếp người nhà của ngươi đó.”

“Thế nên ta mới phải dạy ngươi một số lễ tiết. Ngươi thông minh như vậy, học cũng sẽ rất nhanh thôi, ta nói có đúng không?”

“... Ngươi có nịnh nọt ta cũng vô ích thôi, ta hơi đâu mà đi để ý ba cái lễ tiết nghi thức rườm rà kiểu cách đó.”

Đường Châu điềm nhiên nhìn nàng: “Vẫn là cứ từ từ mà học, trước tiên là về cử chỉ ngôn từ. Nữ tử đều không thể ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt người khác mà nói chuyện như vậy, ngươi nhớ kỹ đấy.”

Nhan Đàm siết chặt nắm tay, lưỡng lự hồi lâu giữa đường đường tôn nghiêm của một hoa tinh và ngày tháng sinh tồn ăn no mặc ấm, cuối cùng chậm chậm hạ đầu xuống thấp: “Biết rồi.”

Đường Châu rất ư hài lòng: “Thức ăn cũng đã nguội cả, có thể động đĩa được rồi.”

Nàng tiếp thu ngay tấp lự quan điểm vô cùng đúng đắn này, tức khắc nhắc đĩa. Thế nhưng Đường Châu lại lần nữa một đĩa gõ xuống, thông thả cất lời: “Ngươi lẽ nào không biết đây là một lời khách sáo? Lúc này việc ngươi phải làm là đáp lại một câu tương tự, sau đó hai bên mới cùng động đĩa.”

Nhan Đàm lập tức phản công đáp lại: “Phàm nhân các người đúng là màu mè lại ư làm dáng.”

Bữa cơm này quả là khiến nàng tăng thêm uất hận dồn nén, mức độ thương tổn tinh thần càng trầm trọng hơn. Dùng xong cơm tối, bọn họ tìm một căn khách điểm nghỉ lại qua đêm. Nhan Đàm gần như vừa động được tới chần mèn là đã ngủ thiếp đi mất, mà cũng vì ngủ quá sớm nên đến nửa đêm thì chợt tỉnh giấc, nàng bèn ra mở cửa sổ hít chút khí trời.

Ánh nền trong phòng Đường Châu vẫn còn sáng, bên trong mờ mờ ảo ảo, có thể thấy được hắc vân còn đang ngồi đấy chưa ngủ. Đường Châu đến trấn Thanh Thạch hẳn là có mục đích riêng của hắc vân, không biết rốt cuộc là vì cái gì nữa đây?

Nhan Đàm giơ cổ tay lên, nhìn đạo cấm chế trên đó, miệng khe khẽ buông tiếng thở dài: xem ra trong khoảng thời gian trước mắt vẫn là chưa thể thoát được. Tuy nói tuổi thọ của phạm nhân không quá dài, nàng vẫn có thể đợi được, thế nhưng mà nhìn Đường Châu hắc vân thế này, sống đến tám mươi mấy tuổi hẳn cũng không thành vấn đề, thế thì nàng rất có khả năng phải chịu đàn áp của hắc vân trong năm sáu chục năm lận.

Năm tháng, đôi khi đúng là rất ư tàn khốc.

Chú thích:

(1) thiên kinh địa nghĩa: thường đạo bất biến của đất trời, hiển nhiên là đúng không phải bàn cãi.

32. Chương 32: Thất Diệu Thần Ngọc (p.2)

Giấc ngủ sau đó của Nhan Đàm cứ chập chờn cơn tỉnh cơn mê, trong mộng có vô số những đoạn hình ảnh rời rạc lướt qua. Đầu tiên là nàng đang đứng trước ao sen cho cá ăn, trôi dạt xung quanh là mùi thơm thoang thoảng của trầm hương. Sau đó nàng đứng giữa đám mây mù, mắt nhìn về phía một người đang sải từng bước rộng tiến tới trong màn sương giăng, người đó thân khoác trường bào phong nhã thanh thoát, vạt áo trước ngực và tay áo được bọc lấy bởi một lớp khải giáp lạnh lẽo, bước chân trầm ổn mà tôn quý.

Chỉ trong chớp mắt, sương mù tiêu tan, nàng đang đối diện với cái đầu hói lóng lánh coóng tượng trưng cho trí tuệ của tộc trưởng, miệng không nhin được bật ra tiếng cười rúc rích khe khẽ, trong lúc ngẩng đầu vừa khéo bắt gặp một đôi mắt thâm trầm đen thẫm như mực. Đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Dư Mặc. Hắn là một nam tử tướng mạo tuấn nhã ung dung, khuôn miệng khi chứa nét cười toát lên vẻ anh tuấn khôi ngô rất sinh động. Chỉ là vừa bị một đôi đồng tử thâm trầm như vậy nhìn cho đăm đăm, lại vừa tinh mắt trông thấy chiếc tách trà trên tay đối phương rắc một tiếng nứt thành hai nửa, nàng lập tức hoài nghi phải chăng bản thân trông rất giống kẻ thù của vị sơn chủ này.

Về sau khi đã thân thuộc, nàng vẫn thường xuyên dùng lời bóng gió dò hỏi, thế nhưng chẳng khi nào moi móc được chuyện gì, lâu ngày đâm ra cũng mệt, cuối cùng không thêm động não về vấn đề này nữa.

Nàng tỉnh dậy không bao lâu thì đã nghe tiếng nồi bát muôi chậu khua vang âm ỉ, bên ngoài cơ man là tiếng bước chân hỗn loạn, còn có tiếng người kéo căng thanh quản la thất thanh: “Cháy rồi! Cháy nhà rồi!”

Nhan Đàm lồm cồm bò dậy, tay chân nhanh nhẩu khoác ngoại y vào, đẩy cửa ra ngoài xem thử.

Vừa lúc bắt gặp Đường Châu mới từ bên ngoài khách điểm trở về, thần sắc có chút huyền bí. Nhìn thấy nàng, hắn khẽ cất giọng: “Người đoán xem nơi bị cháy là đâu?”

Nhan Đàm sóng mắt khẽ động, vọt miệng đáp ngay: “Thẩm gia?”

Đường Châu gật đầu, giọng nói trầm thấp: “Lửa bắt cháy từ đêm qua, đợi đến khi có người phát hiện thì đã thiêu rụi gần hết gia trang.”

“Nói không chừng là bọn họ cảm thấy sự việc đã bại lộ, không thể tiếp tục ở lại nơi này nên mới châm một ngòi lửa thiêu luôn nhà mình cũng nên.”

Đường Châu cất giọng đều đều: “Cũng có thể. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sang đó một chuyến xem thử là sẽ biết ngay.”

Thẩm gia trang đã bị thiêu rụi thành ra một bãi đổ nát, chỉ còn sót lại vài mảng tường trơ trọi hoang tàn.

Giữa hiện trường của vụ hỏa hoạn, trừ ra ao sen ở nơi trước đó từng là đình viện còn trông ra được hình dạng, những phần khác của tòa trạch như đại sảnh và hai dãy sương phòng đều đã bị thiêu cháy đến hoàn toàn không nhận dạng nổi. Số nước trong ao qua trận lửa ác liệt này đã gần như khô cạn hết.

Nhan Đàm nhìn xuống đáy ao, mày khẽ chau lại: “Đây...”

Ngoài đám cá ngựa trắng bụng nổi lênh phênh trên mặt chỗ nước còn sót lại, trong ao còn là thi thể của một nữ tử. Đường Châu nhặt về một que gỗ đã cháy đen gần hết, lật cổ tử thi này lại. Tuy ngâm trong nước một khoảng thời gian dài khiến cho dung mạo gần như không còn nhận ra được, nhưng dựa vào y phục và trang sức trên người, còn có những đường nét tổng thể của gương mặt, có thể khẳng định nữ tử này không ai khác chính là Thẩm Di Quân!

Nhan Đàm chỉ tay lên trời thề thốt: “Ta hôm qua chỉ hù nàng ta có tí xúu thôi, tuyệt đối không hề giết chết nàng ta.”

Đường Châu nhìn nàng: “Trông nàng ta có vẻ như không mang thương tích nào khác, khả năng lớn là bị chết đuối.”

“Cái ao sen này sâu được bao nhiêu? Nếu như có thể khiến cho người ta đuối chết thì nàng ta cũng đã không cần phí sức đem ta sang chiếc giếng hoang kia rồi, ném luôn xuống đây là được.”

Đường Châu lắc đầu: “Có lẽ nàng ta đã gặp phải người hoặc việc dị thường nào đó, hoàn toàn không chỉ đơn thuần sẩy chân đuối nước mà chết. Ta là phỏng đoán như vậy.”

Nhan Đàm đảo mắt nhìn quanh, thấy cạnh tảng đá trên thành ao sen có thứ gì đó lóe sáng, nàng cúi người xem thử, quả nhiên tìm thấy được hai mảnh ngọc phía sau khối đá. Nàng cầm chúng lên, ướm thử hai đầu vết rạn thì thấy vừa khít, có thể thấy đây vốn dĩ là hai nửa của một miếng ngọc. Miếng ngọc này kích cỡ chỉ bằng nửa ngón tay cái, cả màu sắc lẫn quang trạch đều xin tối, hình dạng cũng không có gì đặc biệt, thậm chí hây còn chưa được mài giũa tỉ mỉ.

Đường Châu nhìn hai nửa miếng ngọc trong tay nàng, lời không kìm được bật ra khỏi miệng: “Đây là... Thất Diệu Thần Ngọc.”

Nhan Đàm hoài nghi nhìn hân: “Thất Diệu Thần Ngọc, một trong số các Thượng Cổ Thần Khí mà lại có thể là thứ đen đúa thô thiển này hả?”

Đường Châu vươn tay sang cầm lấy hai mảnh ngọc, chậm chậm ráp chúng sát lại với nhau. Một luồng sáng nhẹ quét dọc kẽ hở, miếng ngọc đã trở về trạng thái nguyên vẹn ban đầu.

Nhan Đàm nhìn đến ngây người, mãi nửa ngày sau mới mở miệng bảo: “Ta nghe kể Thất Diệu Thần Ngọc có thể tinh lọc hồn phách, đối với hồn phách tinh thuần sẽ có sự hòa hợp nhất định. Từ đó có thể thấy hồn phách của người quả thật là loại tinh thuần hiếm gặp trên thế gian này. Thất Diệu Thần Ngọc nếu dùng không đúng cách ngược lại có thể hấp thu hồn phách của người khác, món thần khí này rơi vào tay những kẻ trong Thảm gia đúng là đáng tiếc.”

Tử trạng của những người nọ đầu giống như bị hút cạn tinh huyết, chỉ e nguyên có chính là Thất Diệu Thần Ngọc này đây.

Đường Châu có phần bối rối: “Thảm Di Quân cũng từng nói qua hồn phách của ta tinh thuần gì đấy, lẽ nào trong thất hồn lục phách còn có điều gì đặc biệt?”

“Dĩ nhiên là có. Mỗi thể hồn phách đều là đi ra từ luân hồi đạo, sau đó đầu thai vào nhân gian, một khi ít đi một sợi hồn phách trong số thất hồn lục phách thì trước khi khôi phục đầy đủ không có cách nào lần nữa tiến vào luân hồi. Sau mỗi một lần luân hồi đầu thai làm người, người sẽ không còn nhớ gì đến những sự việc đã xảy ra trong kiếp trước, thế nhưng những kí ức đó không hề biến mất, chỉ là bị phong tỏa lại.” Nhan Đàm nghĩ ngợi một chốc, lại tiếp lời, “Lấy ví dụ những kẻ tu đạo các ngươi chẳng hạn, trong trường hợp bị tẩu hỏa nhập ma, nói không chừng sẽ trong lúc không cẩn thận khai mở hồi ức của những kiếp trước, dẫn đến lẫn lộn giữa tiền thế và kiếp này, thế nên phạm là kí ức thuộc về kiếp trước đều tuyệt đối không thể khai mở. Sau khi đầu thai sẽ lại là một con người mới, hết thảy những sự việc của kiếp trước, đối với con người mới này mà nói không hề có mối liên hệ nào cả. Thế nhưng mà, con người của kiếp trước kia sau khi chết đi hồn phách tiến vào luân hồi đạo, tuy đã không phải là cùng một người, nhưng bản thân hồn phách không có thay đổi, nếu như kiếp trước đã chịu phải tổn hại to lớn gì thì ở kiếp này những tổn hại đó vẫn sẽ còn nguyên.”

Đường Châu gật gù: “Ý của ngươi là, con người từng là tiền kiếp của ta đã không chút tiếc nuối rời khỏi nhân gian, thế nên hiện giờ hồn phách của ta mới được tinh thuần như vậy?”

Nhan Đàm nghiêng đầu sang bên trầm ngâm một lúc: “Cũng có thể là vô dục vô cầu, đối với kiếp người không còn vướng bận gì nữa. Phải biết rằng, vô dục tắc cương (1), mỗi một điều vướng bận đều sẽ biến thành oán khí, mà những hồn phách tinh thuần không có oán khí là vô cùng ít. Đem so sánh với những hồn phách khác, mùi vị của hồn phách tinh thuần cũng thơm ngon nhất.”

Đường Châu nghe nàng dùng giọng điệu như đang bàn luận xem món ăn gắn với danh tiếng của tiệm cơm này hay từ lâu nọ ngon miệng hơn để nói về các loại hồn phách, không khỏi nở một nụ cười méo xệch: “Giờ thì ta cuối cùng đã hiểu vì sao sư phụ lại thu nhận ta làm đồ đệ rồi.”

Nhan Đàm sáng mắt lên, miệng cười mỉm chỉ: “Nếu ngươi mà không biết đạo thuật thì đã sớm bị gặm sạch sành sanh luôn rồi.” Nàng lùi về sau một bước: “Vẫn là chạy lẹ đi thôi, đợi một lát nữa những người trong trấn đổ đến, nói không chừng sẽ tưởng chúng ta là hung thủ phóng hỏa cũng nên.” Nhưng Đường Châu lại tiến một bước tới trước, cúi người dùng bao kiểm khêu một góc chiếc khăn lụa để lộ từ trong tay

áo của Thẩm Di Quân ra ngoài. Bên trên chiếc khăn là một dòng chữ được viết bằng máu, một số chữ đã bị nước làm nhòe đi không còn thấy rõ.

... đoạt mạng ta, ta cắt đứt theo đuổi cả đời của hân.

Nhìn kĩ lại, có thể thấy được trên gương mặt đã phù thũng của Thẩm Di Quân hãy còn mang một nụ cười đắc ý toát vẻ cổ quái. Lẽ nào nàng ta biết trước bản thân sẽ gặp vận rủi nên đã viết bức huyết thư để lại?

Chú thích:

(1) vô dục tắc cương: trích từ cặp câu đối của Lâm Tắc Từ “Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại. Bích lập thiên nhĩ, vô dục tắc cương.” (Biển lớn dung nạp trăm nghìn dòng sông, tấm lòng bao dung mới có thể trở nên vĩ đại. Vách núi nghìn trượng sừng sững, không mang dục vọng thì có thể giữ mình cương trực.)

33. Chương 33: Đầu Mối Cuối Cùng (p.1)

Qua hết một lúc lâu, không ai trong hai người họ thốt một lời nào. Cuối cùng vẫn là Đường Châu phá vỡ im lặng lên tiếng trước: “Chúng ta vào trong xem thử một vòng, không biết có tìm thấy được thi thể của Thẩm lão gia hay không?” Nhan Đàm ỉu xiu: “Đường Châu, từ khi đi chung với ngươi, ta đây từng giờ từng phút đều gặp xui xẻo.” Đường Châu ngắc ra. Nhan Đàm xiêu xiêu vẹo vẹo đạp qua đồng gạch đổ nát chung quanh, co giò chạy tốt về phía hậu viện: “Đội ngươi tìm được thi thể của Thẩm lão gia thì cũng tiện thể hốt xác giùm ta luôn là vừa rồi.”

Nàng vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn vang lên cách đó không xa, có người nói to: “Mọi người nhất định phải cẩn trọng, nói không chừng hung thủ phóng hỏa vẫn còn ở trong.”

Nhan Đàm nghe thấy tiếng người đã ở rất gần, chân bèn tăng tốc, định chạy ra sau hậu viện rồi trốn ra ngoài, ló vào phía trước gia trang chắc chắn không xài được rồi. Trước đây nàng có yêu thuật trên người, dĩ nhiên không đời nào sợ vài tên phạm nhân cón con, thế nhưng hiện giờ so với nữ tử bình thường đã chẳng khác gì, chỉ có thể lâm trận bỏ trốn.

Còn chưa đến được hậu viện thì đã nghe tiếng có người la to phía sau: “Bên trong có người! Chạy ra đằng sau rồi!”

Nhan Đàm quay đầu lại liếc nhìn cái, thấy mấy người trong trấn kia tay vác cuốc xẻng đuổi tới, khoe miệng cũng bắt đầu trĩ xuống méo xệch. Đột nhiên cổ tay bị nắm chặt lấy, Đường Châu một phát túm lấy nàng, thấp giọng bảo: “Bên phải.”

Nhan Đàm quay đầu sang phải, chỉ thấy một bức tường đã cháy đen gần hết nửa. Còn chưa kịp lên tiếng thì cả người đã nhẹ bổng, nàng bị Đường Châu bế thốc lên, theo phản xạ vươn tay ra bám lấy trụ ốp tường. Nàng nghe tiếng hô hào đuổi giết của người dân trong trấn mỗi lúc một gần, không biết lấy đâu ra sức lực một phát nhấc bổng người lên, tiếp theo phát hiện cả trong ý nghĩ mình cũng không muốn nhảy xuống. Bức tường này tuy là trên đỉnh đã bị ám khói đen sì và khuyết mất một lỗ hổng, nhưng khoảng cách so với mặt đất vẫn gần bằng chiều cao của ba người gộp lại. Khi nhảy xuống tiếp đất, Nhan Đàm không cẩn thận bị ngã, cũng không kịp xem thử mắt cá chân có bị bẻ trẹo hay không, lập tức bò dậy co giò chạy tiếp.

Đường Châu thấy nàng dừng mảnh như vậy, bèn đem câu nói “Vẫn là để ta công ngươi” nuốt ngược trở xuống.

Nhan Đàm cảm đầu chạy không kịp thở, thế nhưng ý chí cầu sinh mãnh liệt vẫn khiến nàng không ngừng nghỉ lấy một giây nào, chạy một mạch ra khỏi ranh giới của trấn Thanh Thạch.

Nàng nhìn bia đá khắc to hai chữ Tương Đô trước mặt, biết được từ đây trăm dặm trở đi đều thuộc địa phận Tương Đô, hai chân mềm nhũn ngã ngồi ra đất. Ban nãy chạy quá vội vã, nàng vừa ngồi xuống liền ôm gối ho sù sụ, ho xong mới bắt đầu hít thở từng ngụm lớn không khí.

Đường Châu cất lời nói tự đáy lòng: “Ngươi cũng lợi hại thật đó.”

Qua hết một lúc lâu sau, Nhan Đàm hơi thở đã ổn định, lúc này mới quay đầu sang nhìn hấn, mặt hầm hầm nói: “Ta bị treo chân rồi...”

Đường Châu lặng thinh không đáp.

“Từ lúc nhảy từ trên vách tường xuống thì đã treo rồi...”

“Khụ khụ, người đứng là rất lợi hại, còn có thể chạy một mạch không nghỉ suốt nửa canh giờ.”

Nhan Đàm tức tối nghiêng răng kèn kẹt: “Mất cá cũng sưng một cục rồi nè, người cái tên vô lại này!”

Đường Châu bước tới cạnh nàng, chậm rãi cúi người: “Ta xem xem.” Nhan Đàm đập tay hấn ra chỗ khác, phần nộ quá lớn: “Đừng có đụng ta, đều là tại người hết đó! Kêu người sớm rời khỏi đó người cứ nhất quyết không chịu, còn bắt ta nhảy từ trên tường nhảy xuống, báo hại ta bị treo mất cá!”

Đường Châu thở dài một tiếng, không muốn cãi vã với nàng: “Người không cho ta xem, ngộ nhỡ bị thương đến gân cốt thì làm thế nào?”

Nhan Đàm nghĩ thấy cũng đúng, trên đời này chuyện không thể phạm phải nhất chính là tự mình làm khó dễ mình. Đường Châu vươn tay ấn nhẹ lên mắt cá chân của nàng: “Sưng cả lên rồi, may là không ảnh hưởng gì đến xương. Đợi khi đến trấn tiếp theo tìm đại phu kiểm tra thử.” Hấn xoay người sang bên: “Nào, ta công người.” Nhan Đàm đột nhiên nghĩ ra đây chẳng phải cơ hội tốt để mà thoát thân hay sao, lập tức ngoan ngoãn vâng lời bầu lấy vai hấn.

Nàng cụp toài người trên vai Đường Châu, bấy giờ mới cảm nhận được bước chân của hấn trầm ổn, khi chạm đất vừa khê lại rất vững vàng, hầu như không cảm giác được chút xóc nảy nào. Cân nhắc mãi hết nửa ngày, cuối cùng Nhan Đàm thở thễ lên tiếng: “Đường Châu?”

Đường Châu ừm nhẹ một tiếng.

“Thực ra người không cần công ta cục vậy đâu. Chỉ là trật chân thôi mà, tự ta cũng xử lí được.” Nhan Đàm chậm chậm nhả chữ, “Chỉ cần ta có một tí xíuuu yêu thuật...”

Mãi một lúc sau, Đường Châu mới cất tiếng hỏi: “Vì sao người nhất quyết muốn làm yêu?”

“Hả? Cái này...” Nhan Đàm ngẫm nghĩ một lúc, “Nếu như không làm yêu, mà ta lại cũng không phải phạm nhân, cũng chẳng phải tiên, vậy sẽ cách biệt bên ngoài Tam giới rồi còn gì nữa? Giữa trời đất này, không có ai làm đồng loại, chẳng phải sẽ rất cô độc hay sao?”

“Bây giờ ta đã phong tỏa yêu thuật của người, từ nay người và phạm nhân không có khác biệt, chuyện này lẽ nào không tốt?”

Nhan Đàm bấy giờ mới phát hiện bản thân đang bị hấn xoắn mũi dất đi, dứt khoát bảo: “Nếu ta biến người thành yêu, người có cảm thấy tốt được không hả?”

Đường Châu né tránh không trả lời nàng, ngược lại nói ra một câu hoàn toàn không liên quan: “Hành lý đều để lại khách điếm rồi, trên người ta chỉ có vài tấm ngân phiếu, mà ngân phiếu thì e trong trấn nhỏ không thể dùng được.”

Nhan Đàm không cần tốn công động não: “Cái này đơn giản, trên đường đi gặp thương lữ, đánh cướp của họ là được.”

Nàng vừa mới nói dứt lời thì từ xa đã vang lên âm thanh chuyển động của bánh xe ngựa, chẳng mấy chốc tiếng động đã ở gần ngay sau lưng.

Cỗ xe ngựa kia từ phía sau tiến tới, lúc lướt qua cạnh hai người bọn họ thì từ từ dừng lại. Hai cặp ngựa kéo xe phía trước đều là một nước tuần mã, cả người đàn ông đánh xe nước da rám nắng cũng khoác trên người loại vải vóc thượng hạng, hình ảnh này thật chẳng khác nào dùng bút viết lên người một dòng chữ lớn “Ta rất có tiền, mau tới cướp ta”. Chỉ tiếc là với bộ dạng hiện giờ của Nhan Đàm, chỉ có người ta tới đánh cướp nàng, Đường Châu thì không động thủ, nàng cũng lại không có gan bắt hấn đi làm. Bức rèm của cỗ xe ngựa bỗng được vén lên, lộ ra sau rèm là một đôi đồng tử tinh lạnh không một gợn sóng.

Một nữ tử tư dung diễm lệ từ trên xe ngựa nhảy xuống, giọng nói nhỏ nhẹ yêu kiều: “Đường công tử, công tử nhà ta mời hai vị cùng lên xe.”

Nhan Đàm cứ nghĩ Đường Châu nhất định khước từ, ai ngờ hần lại nhận lời nhanh gọn: “Đã vậy thì xin đa tạ.” Đến khi nữ tử tư dung mạo kiều diễm kia chìa tay ra đỡ nàng, Nhan Đàm chỉ càng thấy đau lòng thêm: nàng ta có sức như vậy, vừa nhìn đã biết là người luyện võ, nàng bây giờ so với nữ tử phàm trần còn không bì được.

Chủ nhân của cỗ xe ngựa đang ngồi bên trong, tay nâng một chiếc tách trà bằng sứ men xanh, ngón tay thon dài rắn rỏi. Người đó khẽ gật đầu với Đường Châu, sau đó dời ánh mắt sang nhìn đăm đăm về phía còn lại.

Nhan Đàm dõi theo ánh nhìn của hần thì đối diện với chiếc vách có treo một tấm thảm thêu hoa văn. Nàng nhìn tấm thảm hồi lâu, ngoại trừ chỉ thêu và chất liệu nhung hảo hạng, là kĩ thuật thêu đặc trưng của Nghi Châu ra, thì không còn phát hiện được điểm khác thường nào nữa hết. Quay đầu lại dòm người kia, đối phương vẫn là đang nhìn chằm chằm tấm thảm thêu nọ, cũng không biết trong đầu đang nghĩ gì.

Đường Châu khẽ cất lời: “Vị Liễu huynh này cùng gia sư khá có giao tình, thường xuyên đến tìm sư phụ của ta chơi cờ.”

Nhan Đàm lập tức đề thấp giọng: “Có phải kì nghệ của vị Liễu công tử này rất tồi, lần nào cũng thua, thế nhưng lại còn rất không cam tâm, bởi vậy nên mới thường xuyên tới rủ sư phụ của người đánh cờ đúng không?”

Đường Châu rơi vào im lặng.

Nữ tử mới nãy dìu Nhan Đàm lên xe mỉm cười bảo: “Những gì cô nương vừa nói nhìn chung không sai, chỉ là đã nói ngược lại một chút. Người có kì nghệ rất tồi, lần nào cũng thua thế nhưng lại còn rất không cam tâm, thực ra chính là sư phụ của Đường công tử.”

Nhan Đàm lòng đầy kính phục. Trong quan niệm của nàng, kiểu người kì nghệ inh thường thường đều là nhân tài thông minh hiếm thấy trên đời, thân trong lều trại bày kế sa trường (1), đi một bước tính ba bước. Nàng dùng thái độ khác hẳn ban nãy nhìn sang vị Liễu công tử kia, kết quả là đối phương vẫn cứ không một mảy may nhúc nhích, như cũ dán mắt vào tấm thảm treo ở phía đối diện.

Nhan Đàm đành lần nữa quay sang tỉ mỉ quan sát tấm thảm treo kia, nhưng ngoài khám phá ra được ở một góc có mũi đan đã bị đan sai, vẫn là không tìm thấy điểm khác lạ nào hết. Nàng lập tức đực nghệt mặt ra.

Chú thích:

(1) thân trong lều trại bày kế sa trường: nguyên văn “vận trù duy ác”, chỉ người quyết định phương án tác chiến từ hậu phương, người cân nhắc sách lược, chủ trì đại kế.

34. Chương 34: Đầu Mối Cuối Cùng (p.2)

Vị Liễu công tử kia tên là Duy Dương, tự Tư Thoái, là nhân sĩ Liễu Châu, yêu thích du ngoạn tam xuyên ngũ hồ (1), đầu năm nay xuất hành đi U Châu, hiện giờ đang trở về nhà, thuận đường ghé qua thăm hỏi sư phụ của Đường Châu.

Mấy lời này đều được kể lại bởi Trữ Nhi, thị nữ tùy thân của hần.

Riêng Liễu Duy Dương bấy giờ đang ngồi nghiêng người tựa tay trên chiếc nhuỷ diễm, trên tay là một ly trà. Hần mở nắp ly trà, ống tay áo khẽ lay, miệng nhẹ nhẹ thổi lớp lá trà nổi trên mặt ra, rồi với một tốc độ chậm rãi, một tác phong nhã nhặn hớp lấy một ngụm, càng lộ rõ vẻ cao thâm mạc trắc (2). Thế nhưng Nhan Đàm thì lại biết rõ, nếu như đưa cho thẳng ngốc một tách trà rồi dạy hần quan sát màu sắc, bình phẩm trà vị, hần là cũng chẳng có ai nhìn ra được hần là thẳng ngốc.

Trữ Nhi khẽ cất lời: “Công tử, phía trước là trấn An Bình, người muốn xuống xe nghỉ ngơi dùng bữa, hay là cho người mang các món ăn lên xe ạ?”

Liễu Duy Dương ngược mắt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Xe ngựa bỗng bị xóc mạnh, Nhan Đàm hãy còn chưa kịp ngồi vững, ‘bùm’ một tiếng va vào vách xe.

Trữ Nhi cúi đầu, nhỏ nhẹ thưa: “Trữ Nhi đã hiểu.”

Nhan Đàm mỉm không nhận được hỏi: “Nàng rốt cuộc đã hiểu cái gì?”

Trữ Nhi mỉm cười: “Công tử nhà ta bảo người muốn xuống xe dùng bữa.”

“Làm sao nàng biết?”

Trữ Nhi vẻ mặt ngờ nghệch, dường như rất không hiểu nổi nàng tại sao lại hỏi như vậy: “Bởi vì công tử người đã gật đầu.”

Nhan Đàm đã hoàn toàn bỏ cuộc, rúc người thu lu vào một góc. Đường Châu liếc mắt nhìn nàng, không nói gì. Ước chừng nửa canh giờ sau, xe ngựa chậm chậm dừng lại, Trữ Nhi vén rèm nhìn ra ngoài: “Đã tới trấn An Bình rồi.”

Nhan Đàm rón rén xuống xe, nhắc chân đi được hai bước thì phát hiện chỗ mất cá vốn dĩ sưng tấy đã đỡ gần hết. Nói đến việc này, thực ra vẫn là phải đa tạ Liễu Duy Dương. Đường Châu vừa nhắc đến phải vào trấn tìm đại phu trị chấn thương xương khớp, Liễu công tử kia không cần nói đến lời thứ hai đã lập tức chìa tay sang một phát nắm chặt lấy cổ chân nàng. Nhan Đàm dám chỉ tay lên trời mà thề rằng, vào khoảnh khắc đó nàng tuyệt đối nghe được khớp xương của mình phát ra một tiếng ‘rắc’ gây gọn êm tai. Trong suốt quãng thời gian nửa ly trà, nàng bị mắc kẹt trong tình cảnh rõ là đau đớn quằn quại mà cả kêu cũng không kêu được.

Nhan Đàm từ nay trở đi cũng không dám nhìn thẳng vào mặt hắn nữa. Con người này, chắc chắn thủ đoạn so với Đường Châu còn tàn độc hơn.

Bốn người bọn họ vào một tửu lâu trong trấn, Trữ Nhi từ đầu đến cuối đều đi theo phía sau Liễu Duy Dương, đến khi bọn họ đã ngồi xuống bàn, nàng ấy vẫn cứ đứng sau lưng hắn. Nhan Đàm suy đoán thân phận của Liễu công tử này ắt hẳn rất không tầm thường. Liễu Duy Dương, Liễu Châu Duy Dương, làm cha mẹ cũng không cần lười tới vậy chứ, gộp hai địa danh lại là xong cái tên cho con hay sao?

Liễu Duy Dương nhìn sang Đường Châu, thấp giọng bảo: “Đường huynh, huynh hãy gọi món đi.” Đường Châu lắc đầu từ chối: “Vẫn là để Liễu huynh quyết định, tiếp nhận thịnh tình đã lâu, bữa ăn này xem như để ta trả lễ mời khách.”

Liễu Duy Dương khẽ gật đầu, dùng một âm giọng trầm thấp dễ nghe xướng tên vài món ăn. Nhan Đàm lần đầu tiên nghe thấy hắn nói một hơi nhiều chữ như vậy, lòng dâng một niềm xúc động khó nói nên lời.

Chỉ có điều bữa cơm này quả đúng vô vị, phát huy đến triệt để câu “Thực bất ngôn tẩm bất ngữ” (3). Các món ăn Liễu Duy Dương gọi đều là món ngon, đầu bếp của tửu lâu này tài nghệ cũng ổn, chỉ là người ngồi ăn cùng quá chi nhạt nhẽo. Đối lại nếu ở Da Lan sơn cảnh, tuyệt đối sẽ không bao giờ có chuyện như vậy, thế nên dần đã nuôi thành thói quen một ngày không nói tới một trăm câu sẽ cảm thấy rất bức bối khó chịu của nàng.

Sau đó vì lộ đường đi qua hết những nơi có chỗ tá túc, bọn họ đành phải nghỉ lại qua đêm cạnh bên bờ ruộng. Nhan Đàm bị tra tấn tinh thần suốt một ngày dài, trừ ra Trữ Nhi trả lời nàng được vài câu, còn lại Đường Châu thì nàng không muốn nói chuyện, Liễu Duy Dương ước chừng một năm nói được không quá năm chục câu, còn người đánh xe nước da ngăm đen kia thì giống y chang công tử nhà mình miệng kín như bưng.

Nhan Đàm nín nhịn đến là khổ sở, chỉ có thể đi ra xa dạo chơi giải sầu.

Gió đêm khẽ lướt trên mặt ruộng nước, mang theo trong mình mùi vị của đất, mặt trăng màu bạc đang treo mình bên cánh đồng, thanh bình và yên tĩnh. Lúc này còn đang giữa độ ngày xuân, đợt khí vào hạ phồng chừng còn có tiếng côn trùng kêu rả rích, đan xen thêm vào một tư vị khác.

Nhan Đàm đi men theo con đường hẹp giữa các thửa ruộng, mới vừa đi được vài bước thì chợt nhìn thấy một chiếc bóng xám nhảy vọt ra, chân không khỏi giật lùi về sau mấy bước. Người đó và nàng chạm mặt, cả hai đều không khỏi giật mình. Nhan Đàm vừa nhìn thấy người này liền có cảm giác quen mắt một cách

kì lạ, tức thì nhớ ra: “Ông —” Kẽ đó dùng hai tay bịt kín mặt, vừa co giò chạy vừa la: “Không phải ta, không phải ta...”

Chợt nghe tiếng gió nổi lên, Đường Châu hai ống tay áo uyển chuyển khẽ lay, y khâm hơi phồng lên vì chứa gió, cả người lướt qua trên đầu kẻ kia, bao kiếm vạch một đường qua không trung điểm lên huyệt đạo trên người khiến hắn không thể cử động: “Nói, trận lửa lớn ở Thảm gia kia có phải do ông phóng hỏa hay không?”

Kẽ đó lập tức nặn ra một nụ cười xu nịnh: “Sao ta lại đi đốt nhà mình chứ?”

Ông ta không ai khác chính là Thảm lão gia.

Nhan Đàm bước tới trước nhovn miệng cười: “Nếu nhà không phải ông đốt, vậy Thảm cô nương nhất định là do ông hại chết rồi.”

Thảm lão gia cười như mếu: “Cô nương chớ có nói đùa, sao ta lại đi hại chết cốt nhục của mình cơ chứ?”

Nhan Đàm ‘xoảng’ một tiếng rút thanh trường kiếm trong tay Đường Châu khỏi vỏ, bấy giờ mới phát hiện thanh kiếm này thực sự quá nặng, nằng lão đảo hết một lúc, suýt tí nữa đã chém một đường dọc xuống mặt Thảm lão gia. Đường Châu ở phía sau đỡ lấy tay nằng, thân kiếm lệch nghiêng sang bên, vừa khéo kề sát mặt Thảm lão gia. Ông ta khiếp hãi đến mồ hôi lạnh đổ ra như tắm, mở miệng nhẹ nhàng thương lượng: “Nhan cô nương, cẩn thận, ngàn lần cẩn thận, tay chớ có run. Thanh kiếm này quá nặng, vẫn là để Đường công tử cầm an toàn hơn.”

Nhan Đàm hơi dẩu môi ra: “Ông còn bịa đặt, Thảm cô nương hoàn toàn không phải con ruột của ông.”

Ông ta liền tỉnh rụi đáp: “Đúng, Di Quân quả thực không phải là con gái ruột của ta, nhưng ta xưa nay vẫn luôn đối đãi với nó hết như ruột thịt. Mặc dù có lúc nó vừa khùng lại vừa ngốc, ta vẫn đối xử với nó như vậy không đổi. Làm sao ta lại có thể hại chết nó được cơ chứ?”

Đường Châu cầm lấy thanh kiếm trong tay Nhan Đàm, chậm rãi lên tiếng: “Nói vậy, ông hẳn biết rõ hung thủ là kẻ nào khác?”

Thảm lão gia lập tức ngậm miệng, sắc mặt tái nhợt: “Lấy đâu ra hung thủ gì chứ... Trời hanh vật khô, hỏa hoạn cũng không có gì kì quái, công tử việc gì...” Ông ta có vẻ vô cùng run sợ, bất luận Đường Châu hỏi đến việc gì cũng ngậm chặt miệng không đáp.

Đường Châu buông tiếng thở dài, đành thu kiếm luôn trở lại vào vỏ. Chợt nghe Nhan Đàm giọng điệu vương nét cười cợt, nhỏ nhẹ cất lời: “Ông thực sự không định nói thật chứ gì? Được thôi, lát nữa nhất quyết đừng có khai gì hết đó nha.” Nằng đã phải nín miệng cả ngày không có ai trò chuyện cùng, nay không dễ gì có kẻ nộp mình đến cửa, dĩ nhiên không thể dễ dàng buông tha được rồi.

Thảm lão gia không nói thêm gì nhắm hai mắt lại, chủ ý đã định không thêm quan tâm đến hai người bọn họ nữa.

Nhan Đàm ngồi xổm xuống bên cạnh ông ta, thông thả cất lời: “Bổn triều có vị đại nhân đối với hình pháp vô cùng tinh thông, giữ chức Hình bộ thượng thư, dưới tay ông ấy xưa nay không có kẻ nào dám không nhận tội. Vị Thượng thư đại nhân này họ Trì, tên là Trì Quân, không biết ông đã nghe qua chưa?” Nằng chạm nhẹ vào mi mắt của đối phương: “Trì đại nhân nói, móc mắt thì đã là gì, phải gọt sạch sẽ mi mắt trong khi nhân cầu vẫn còn y nguyên, đó mới gọi là bản lĩnh.” Ngón tay lạnh lẽo trượt từ mi mắt xuống mũi: “Cắt mũi thôi thì có gì ghê gớm, cắt được làm sao vừa khéo cho người đó vẫn có thể thở bình thường như trước mới là lợi hại. Riêng lưỡi thì có giữ lại cũng không ích gì, cắt bỏ đi để đỡ phải nghe tiếng kêu thét quá thảm thiết.”

Nhan Đàm cười híp cả mắt: “Ông có biết thế nào là lột da sống hay không? Nghe nói là đem người đặt trên lửa nướng tái ba phút, sau đó da thịt sẽ trở nên lỏng lẻo, chỉ cần dùng dao rạch một đường nhỏ, sau đó bóc lấy gở ra...” Thảm lão gia hai mắt mở to thao láo, giọng run cầm cập: “Ta khai, ta sẽ khai hết toàn bộ!”

Nhan Đàm hươ hươ ngón tay: “Không không, ông vẫn là đừng có khai. Sư huynh, huynh đi nhóm một đám lửa lên, chúng ta thử xem hình pháp lột da sống này rốt cuộc có giống như vị Trì đại nhân kia nói không, rồi tiếp theo mới từ từ, từng tí từng tí một, xẻo.”

Thẩm lão gia run giọng thét to: “Thẩm Di Quân và ta đều là thuộc hạ của..., chúng ta đều là nghe theo mệnh lệnh của người đó hành sự. Hồn phách của Đường công tử tinh thuần, nếu như có thể để lọt vào tay thì từ nay không phải chịu khống chế của kẻ khác nữa. Hai người chúng ta đều thèm muốn có được, kết quả mới thành... Người đó phát hiện chúng ta có mưu đồ riêng, cho nên, cho nên...”

Đường Châu khẽ hỏi: “Người mà ông nói đó là ai?”

Thẩm lão gia mi mắt co giật, cổ họng phát ra vài tiếng gằn nhẹ nhưng miệng lại nói không thành lời.

Nhan Đàm thở dài đánh thượt: “Xem ra vẫn là nhóm một đồng lửa lên rồi vừa nường vừa nói. Nghe đồn con người ta sau khi lọt da thì cấu tạo của mạng mạch máu bên dưới vẫn còn hoàn chỉnh, cả nhịp đập bên trong mạch cũng có thể thấy rõ mồn một, ông nhất định rất muốn xem có phải không?”

Chợt nghe có mấy tiếng ho vang lên, một lão nông lưng khòm từ bên bờ ruộng đang tiến về chỗ bọn họ, miệng ngậm một tẩu thuốc lá, hai tay chấp sau lưng chậm rãi bước đi. Đường Châu lúi Thẩm lão gia vào một bụi rậm ven đường, sau đó kéo theo Nhan Đàm lui vào bụi cỏ cách đó khoảng năm bước chân. Nhan Đàm thở dài: “Bữa trước bị nhận lần là hung phạm, lần này lại phải đóng vai ăn cướp.”

Đường Châu đè thấp giọng bảo: “Người đối với những hình pháp đó không ngờ am hiểu tường tận đến vậy.”

Nhan Đàm khúc khích cười khê: “Ta và Trì đại nhân giao lưu tinh thần đã lâu, đám quỷ hồn cụt tay cụt chân dưới U Minh địa phủ vẫn luôn ghi nhớ những điều tốt ông ấy mang lại, ta nghe kể mấy ngày liền nghe tới tai cũng muốn chai luôn. Tự cổ chí kim, nói đến quan lại sử dụng hình pháp tàn khốc thì ông ta có thể nói là đệ nhất luôn rồi.”

Đường Châu cũng không rõ nàng là đang đặt điều xằng bậy hay đang nói lời thật lòng. Trong lúc bọn họ nói chuyện, lão nông kia chậm chạp nhấc từng bước đi ngang qua, vừa đi vừa hút thuốc lá, giữa màn đêm có thể nhìn thấy mấy đốm lửa đỏ li ti trên miệng tẩu thuốc. Chợt một tia sáng le lói vụt qua, nhanh đến gần như không thể nhìn rõ. Đường Châu tức khắc nhào tới trước mấy bước, dùng tay vạch bụi cây ra: “Hong rồi!”

Dưới ánh trăng lặng lẽ thâm u, Nhan Đàm cũng đã tận mắt thấy rõ rành rành: giữa hai đầu mày của Thẩm lão gia là một điểm thương chí mạng, vết máu bên trên hầy còn chưa khô. Hai người liền men theo con đường nhỏ giữa hai thửa ruộng lão nông mới vừa đi qua đuổi theo, chỉ thấy ở nơi cuối đường còn lưu lại mấy tấm vải bố và một chiếc tẩu thuốc lá.

Còn lão nông kia thì đã mất dạng.

Chú thích:

(1) tam xuyên ngũ hồ: Ý chỉ danh lam thắng cảnh dọc đường đất nước. Tam xuyên gồm sông Kinh, Vị, Lạc hoặc Hoàng Hà, sông Lạc, sông Y. Ngũ hồ trong lịch sử có rất nhiều cách hiểu khác nhau, ở đây có khả năng chỉ 5 hồ lớn ở vùng Giang Nam: Động Đình, Thanh Thảo, Bà Dương, Bành Lễ, Thái Hồ.

(2) cao thâm mạc trắc: sâu xa khó dò, khiến người khác khó mà hiểu được.

(3) Thực bất ngôn tầm bất ngữ: nguyên là “Thực bất ngữ, tầm bất ngôn”, trích từ Luận Ngữ của Khổng Tử. Khi ăn không nên nói chuyện tránh ảnh hưởng đến tiêu hóa, lúc đi nằm chuẩn bị ngủ cũng không nên trò chuyện, dễ gây khó ngủ.

35. Chương 35: Manh Mối Đứt Đoạn (p.1)

Qua hết rất lâu rất lâu sau, Nhan Đàm mới buông một tiếng thở dài thườn thượt: “Kĩ thuật cải trang này, thực đúng là vô cùng lợi hại. Thủ đoạn giết người này, cũng vô cùng lợi hại nốt.”

Đường Châu thấp giọng lên tiếng: “Chỉ ít hiện tại chúng ta cũng đã biết được, những sự việc này không thoát khỏi có liên hệ với Thần Tiêu Cung Chủ.”

“Tuy nói là đã biết, nhưng so với lúc không biết cũng chẳng hơn gì. Thần Tiêu Cung Chủ là ai, tướng mạo thế nào, tuổi tác bao nhiêu, làm những việc này rốt cuộc là có dụng ý gì, những điều này chúng ta đều hoàn toàn mù tịt. Cứ cho chúng ta đã từng thấy qua diện mạo thực sự của người đó, thì cũng không có cách nào

khẳng định đó rất cuộc là thật hay giả. Điều duy nhất ta biết được, đó là Thần Tiêu Cung Chủ ngụ ở một nơi mang tên Kính Hồ Thủy Nguyệt, còn về Kính Hồ Thủy Nguyệt nằm ở chỗ nào, chỉ e là cũng không có người biết.” Nhan Đàm khẽ nói.

Đường Châu khẽ mỉm cười bảo: “Bỏ đi, đừng nghĩ thêm nữa. Việc đã thế này, chúng ta cũng không còn cách nào khác.”

Nhan Đàm nghĩ thấy quả đúng là vậy, kẻ khác đã không khẩn trương, nàng lại càng chẳng có lý do gì để mà lo lắng.

“Thực ra, huyết thư mà Thẩm cô nương để lại đã nói, nàng ấy muốn cắt đứt thứ kẻ đoạt mạng nàng ấy cả đời theo đuổi. Giả sử như nói kẻ đó chính là Thần Tiêu Cung Chủ, vậy thì thứ được nói đến kia có thể là gì?” Nhan Đàm còn đang tư lự thì Đường Châu đã tiếp lời: “Lẽ nào là Thất Diệu Thần Ngọc?”

Nhan Đàm miệng cười toe toét: “Sư huynh, đạo này phản ứng của huynh đã nhanh nhạy lên nhiều đó nha, người đời vẫn nói gần đèn thì sáng, quả nhiên là có đạo lý.”

Đường Châu lắc đầu cười cười, cùng nàng chậm rãi quay về.

Nhan Đàm thấy hần không nói gì, lại tiếp lời bảo: “Lúc đầu tiên gặp sơn chủ, ta không biết đã bị hần dày dọa cho thẩn tới cỡ nào. Qua hết hai mươi năm ròng, bây giờ xem như đã kẻ tám lạng người nửa cân, số lần thắng thua cũng dần ngang ngửa. Cho nên mới nói, bị đi nhiều rồi, riết cũng sẽ biết mà học khôn ra.”

“Sơn chủ mà người vừa nói, hần là tên ngư tinh lần trước đi cùng với người?”

“Sao người biết?”

Đường Châu nhếch mép cười nhạt: “Yêu tinh ta từng chạm trán trước đây đều không lợi hại bằng một nửa hần, tu vi như hần đã có thể xem là hiếm gặp rồi.”

Trong lúc trò chuyện, hai người bọn họ đã quay trở lại chỗ đỗ xe ngựa. Liễu Duy Dương ngồi cạnh đồng lửa, những chồi lửa bập bùng nhảy múa hắt bóng lên gương mặt hần, khiến thần sắc toát lên một vẻ trầm buồn, thế nhưng nếu nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện hần từ đầu chí cuối đều không mang chút biểu cảm nào. Nhan Đàm đột nhiên nghĩ ra, Liễu Duy Dương trùng hợp xuất hiện vào thời điểm này, nói không chừng trước đó cũng xuất phát từ trấn Thanh Thạch. Suy đoán này mặc dù có phần táo bạo, nhưng cũng không thể kết luận chắc chắn là sai.

Nàng nhớ lại những gì tai nghe mắt thấy về Thần Tiêu Cung Chủ trong mật đạo của cổ mộ, đoạn quay sang nhìn nhìn Liễu Duy Dương, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, Liễu công tử này sao người cứ dờ ra như khúc gỗ vậy không biết, đem một con hến cạy mồm cũng không hó hé thế này đi so sánh với Thần Tiêu Cung Chủ giả gì giống nấy, thực đúng là có lỗi với Thần Tiêu Cung Chủ quá rồi.

Nhan Đàm chậm chậm nhích vài bước tới gần, khe khẽ lên tiếng: “Liễu công tử?”

Liễu Duy Dương đảo mắt nhìn nàng, thần sắc có thể so với mặt hồ tĩnh tại không một gợn sóng. Bị một ánh mắt không chút nhiệt thành nhìn mình như vậy, Nhan Đàm không khỏi có chút cứng nhắc, thận trọng cất lời: “Liễu công tử, công tử cũng là người tu đạo có phải không?”

Liễu Duy Dương khẽ gật đầu.

“Tu đạo phân chia rất nhiều tông phái, trai tiểu, phù lục, siêu độ vong hồn, luyện đan vân vân. Luyện đan còn phân thành nội đan và ngoại đan, mỗi nhánh còn chia rõ thanh tu và âm dương (1), công tử là thuộc loại nào?”

Liễu Duy Dương thông thả đáp: “Đều không phải.”

“Hả?”

Liễu Duy Dương phỉ phỉ tay áo, xoay người sang bên nằm xuống ngủ.

Nhan Đàm tức thì nhận thấy bản thân đúng là bị ngu mới ôm vọng tưởng hỏi được chuyện gì từ hần.

Sáng hôm sau, khi mặt trời đang Đông mới vừa ló dạng, bọn họ lại tiếp tục lên đường.

“Liều công tử, một mình chơi cờ chán biết chừng nào, không bằng để ta chơi với công tử một ván?” Nhan Đàm tính làm sao để vừa khéo thua hẳn hai ba mục gì đó, nịnh cho hẳn vui vẻ một chút, sau đó mình hỏi gì hẳn ắt đáp nấy.

Qua một ly trà sau.

“Ta là định đi ở đây, kết quả tay run sao đó mà đặt nhầm chỗ...”

Đường Châu chéch mắt nhìn sang.

Hai ly trà sau.

“Thực có lỗi, mới nãy là ông tay áo đụng trúng dờn chỗ quân cờ, ta đi lại nước này nha?”

Đến lượt Trữ Nhi chéch mắt nhìn sang.

Lại nữa ly trà trôi qua, Nhan Đàm ngơ ngác nhìn bàn cờ như mảnh giang sơn đã bị quân trắng chiếm đóng gần hết, chậm chạp cất lời: “Thêm ván nữa.”

Tà dương xuống bóng đằng Tây, Liều Duy Dương dùng hai ngón tay kẹp lấy một quân trắng, ‘cách’ một tiếng đặt xuống bàn cờ, sau đó không thèm đếm xỉa Nhan Đàm bắt đầu tính xem bản thân đã thắng hết bao nhiêu mục. Nhan Đàm sụp đổ, quay sang Đường Châu than khóc: “Tuyệt tình quá đi, một góc cũng không thừa lại cho ta...”

Đường Châu cảm thông nhìn nàng: “Thực ra sư phụ của ta đánh cờ cùng Liều huynh đã mười năm ròng mà vẫn chưa thắng được lấy một lần, người chẳng qua mới chỉ đánh có một ngày mà thôi.”

“Mười năm? Hẳn mười tuổi chơi cờ đã thắng được sư phụ người?”

Đường Châu trầm ngâm một lúc, lắc lắc đầu bảo: “Ta chỉ là nghe sư phụ kể lại, riêng ta quen biết Liều huynh chỉ mới một hai năm trở lại đây. Nhưng sư phụ người có lần vô tình nhắc đến, Liều huynh đạo pháp đã đạt thành tựu nhất định, thế nên tướng mạo biến đổi không nhiều. Có thể mười năm trước huynh ấy so với hiện giờ cũng không khác biệt bao nhiêu.”

Ngày thứ hai, trên xe ngựa xóc nảy gấp ghềnh.

Liều Duy Dương bày bàn cờ ra, tự nhiên bắt đầu đánh cờ một mình.

Nhan Đàm nghiêng răng nhích người lại gần, kiên quyết cất giọng: “Ta lại chơi cờ cùng công tử.”

Liều Duy Dương đặt chiếc hộp đựng quân đen cạnh bên tay nàng, đây là đang nhường lượt đi đầu tiên cho nàng.

Đến khi mặt trời lặn nữa xuống núi, Nhan Đàm loạng choạng bổ nhào sang cạnh Trữ Nhi khóc lóc ỉ ôi: “Công tử nhà nàng thật là man rợ quá đi, đào đâu ra người chơi cờ như vậy chứ hử...”

Liều Duy Dương tay cầm một quân cờ trắng gõ nhẹ lên bàn cờ, thông thả cất lời: “So với hôm qua đã thua ít hơn ba mục.”

Trữ Nhi mỉm cười bảo: “Nhan cô nương nàng xem, công tử nhà ta cũng đã nói nàng có tiến bộ kìa. Nên biết bao năm nay sư phụ của Đường công tử là càng thua càng nhiều nữa cơ.”

Ngày thứ ba, trên xe ngựa xóc nảy gấp ghềnh.

Liều Duy Dương nhẹ nhàng mở nắp ly trà, thổi lớp lá trà nổi trên mặt ra rồi chậm rãi hớp lấy một ngụm. Nhan Đàm quyết không chùn bước nhích người lại gần, kiên định cất lời: “Hôm nay lại tiếp tục.”

Liều Duy Dương nhướn mày, dùng một ánh mắt không mang bao nhiêu cảm xúc nhìn nàng một lượt, cuối cùng không nói không rằng, mặt không biến sắc rút bàn cờ ra.

Khi màn đêm lặn nữa buông xuống át bóng tà dương, cả phu xe với làn da rám nắng và cái miệng kín như bưng bên ngoài cũng thò đầu vào xem thử. ‘Cách’, quân cờ cuối cùng vừa được đặt xuống, trên bàn cờ thấy chất thành gò, máu chảy thành sông. Nhan Đàm nằm toài ra chiếc bàn con, dùng ánh mắt oán hận lẳng trờ Liều Duy Dương. Đối phương nhìn bàn cờ đếm qua một lượt, đột nhiên khẽ ‘ừm’ một tiếng, sau đó lại nhanh chóng đếm lại lần nữa, ngẩng đầu lên bảo: “Ngày mai lại tiếp tục?”

Nhan Đàm siết chặt nắm tay, không chút do dự đáp: “Được.”

Ngày thứ tư, trên cỗ xe ngựa xóc nảy gập ghềnh, thành Tương Đô cuối cùng cũng đã gần ngay trước mắt.

Vừa nãy Nhan Đàm chợt nghĩ, nàng rốt cuộc là vì cái gì mà nhất quyết muốn chơi cờ cùng Liễu Duy Dương?

... Đường như mục đích hiện giờ so với ban đầu đã lệch đi xa rất nhiều.

“Ta dự định về nhà một chuyến, qua vài ngày nữa mới đến bái kiến gia sư, vậy nên sẽ không cùng Liễu huynh lên núi.” Đường Châu chấp tay cáo biệt cùng Liễu Duy Dương, đoạn quay đầu lại nhìn Nhan Đàm, “Chúng ta đi thôi.”

Liễu Duy Dương bước đến cạnh nàng, hỏi về qua loa cho có lệ một câu: “Chân của cô nương đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Nhan Đàm lập tức cảm thấy cổ chân hơi khê nhói đau, bên tai còn vang vọng lại tiếng ‘rắc’ gãy gọn êm tai hôm nào, bèn vọt miệng đáp ngay: “Đã đỡ nhiều rồi.” Nàng mà dám nói chưa đỡ, có khi nào lại bị hấn nấn gân như hôm trước thêm lần nữa không? Kiểu đó không bị thương cũng thành bị thương, thương nhỏ cũng biến thành thương lớn luôn.

Liễu Duy Dương gật gật đầu, liền sau đó xoay người rời khỏi.

Chú thích:

(1) trai tiểu: nghi lễ chuyên thuộc của Đạo giáo, nhìn chung chia thành hai nhánh lớn là thanh tiểu để cầu phúc trừ họa và u tiểu để siêu độ vong hồn; quá trình gồm các nghi thức thiên tọa, cầu cúng và kháp quyết niệm chú, dời chuyển nguyên thần...

phù lục: một nhánh pháp thuật trong Đạo giáo; phù là bùa, lục là bí văn ghi chép danh huy của các thần.

ngoại đan: thuật dùng nôi kiềng luyện nấu kim thạch (kim loại & các loại đá) thành kim đan trường sinh bất tử.

nội đan: phương thức tu hành dùng thân xác thay cho nôi kiềng, lấy tinh khí làm dược vật, ngưng luyện kết đan ngay trong cơ thể.

thanh tu: căn trừ dục vọng, đoạn tuyệt nữ sắc để có thể thanh tâm góa dục, tịnh tâm tu luyện nội đan.

âm dương: nam nữ song tu, âm dương bình hành.

36. Chương 36: Manh Mối Đứt Đoạn (p.2)

Đường Châu đều đều cất giọng: “Theo ta thấy thì Liễu huynh hẳn không phải đang quan tâm đến người.”

Nhan Đàm đáp: “Ta biết chứ. Hấn căn bản là một con hến đi bằng chân mà, một là không nói, còn không đã mở miệng thì nhất định có ý gì khác.” Nói đến đây, vẻ mặt nàng toát nét cổ quái: “Đường Châu, người thành thật nói ta biết đi, chỗ ở của sư phụ người có phải là rất khó tìm, đường núi còn rất hiểm trở nữa có đúng không?”

Đường Châu im lặng gật đầu.

Nhan Đàm lập tức chìa cổ tay ra, thần sắc đến là thê lương: “Đường Châu, người mau gỡ bỏ cấm chế đi mà, không có yêu thuật ta cái gì cũng làm không được hết á...”

“Nhưng người mà có yêu thuật thì ta lại e người sẽ dọa người nhà ta bỏ chạy sạch hết.”

“Vậy người đừng có dắt ta về nhà là được.”

“Không được.”

“Đường Châu, làm người lâu lâu cũng phải ích kỉ một chút, người không tiếc sức thay trời hành đạo như vậy, tự thân tự lực mà trông coi ta, thật là vất vả quá rồi...”

“Không vất vả, thật đó.”

“...” Nhan Đàm thật rầu thúi ruột.

Tương Đô thật không hổ là cự triều cổ đô, mức độ phồn hoa thậm chí chẳng hề thua kém Nam Đô. Bốn con đường chính hai bên cửa tiệm mọc san sát nhau, hàng trà quán rượu, đền miếu nha môn, cửa hiệu lằng la trù đoạn, hương liệu châu bảo, cổ đồng kì trân đều có đủ cả (1). Trên phố người ngòm tấp nập nối đuôi nhau không dứt, những người bán rong tới lui giữa dòng người, tiếng rao hàng liên miên không ngớt.

Nhan Đàm nổi gót Đường Châu đi qua con phố buôn bán náo nhiệt, sau đó rẽ vào một ngõ hẻm yên tĩnh hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, một tòa trạch tư gia đứng sừng sững trước mắt. Cửa lớn được quét sơn đỏ, phía trên đóng một cặp vòng đồng, hai bên lối vào là đôi thạch sư hiên ngang uy vũ, phía trên rầm rỡ treo một tấm biển kim tự, bên trên viết hai chữ lớn “Đường phủ”. Nàng lòng đầy hoài nghi nhìn nhìn Đường Châu: “Người không bị lộn đó chứ, đây chính là nhà người hả?”

Hắn không thèm đáp, tự nhiên bước tới trước gõ cửa.

Nhan Đàm chợt nhớ đến trong phạm giới một số hào môn thế gia đều cho hạ nhân theo họ của chủ, tức thì ngộ ra. Chỉ thấy cửa lớn kéo kẹt mở ra, sau cánh cửa là một vị quản gia thân vận cẩm y, vừa thấy Đường Châu đã lập tức cất lời: “Thiếu gia, cậu trở về rồi ư? Lão gia và phu nhân còn đang lo lắng cho cậu nữa đây.”

“...” Nhan Đàm lại rầu thúi ruột.

“Biểu ca, may là huynh về rồi đây, di mẫu ngày nào cũng nhắc đến huynh, đệ nghe đến tai cũng sắp nổi chai luôn rồi.” Giọng nói trẻ trung rành rọt từ phía sau truyền tới, một thiếu niên áo quần là lượt đi qua bên cạnh Nhan Đàm, cười hì hì dấm cái lên vai Đường Châu.

Đường Châu nhoén miệng cười: “Lần này rời nhà cũng có hơi lâu một chút.” Hắn dừng lại chút, đoạn lại tiếp lời: “Nhìn bộ dạng của đệ, trông không giống mới từ thư viện (2) trở về cho lắm.”

Thiếu niên ngượng ngùng đáp: “Biểu ca huynh đừng có mách lại với di phu di mẫu, sắp đến Tết Đoan Ngọ rồi, đệ có mấy người bạn định tranh giải đua thuyền rồng, vậy nên đệ mới ra bờ sông xem một chút.”

“Yên tâm, ta sẽ không nói lại đâu, nhưng đệ cũng lau chùi mặt cho sạch sẽ cái đi đã.” Đường Châu quay đầu lại nhìn Nhan Đàm đang đứng dưới bậc tam cấp, nàng ngay tắp lự tự giác bước lên.

Thiếu niên kia nhìn nàng cười hỏi: “Biểu ca, vị cô nương này là?”

Đường Châu thuận miệng đáp: “Sư muội của ta Nhan Đàm.”

Nhan Đàm không khỏi buồn tẻ nghĩ ngợi, hắn bây giờ nói với người nhà nàng là sư muội, đợi khi vào đến sư môn, gặp phải sư muội hàng thật kia rồi, nàng lại biến thành thân phận gì đây? Chắc không phải là biểu muội đó chứ?

Thiếu niên nọ nhìn Nhan Đàm không chớp mắt, miệng hơi há ra, thần sắc chấn động: “Biểu ca, trước đây đệ có hỏi huynh vị sư muội kia của huynh trông như thế nào. Lúc đó huynh tả nàng ấy mặt đen như than, sức nhắc được cả vạc đồng, người đời xưng tụng chiến nữ Kim ngô (3). Vị, vị Nhan Đàm cô nương này so với huynh nói thực sự là khác xa quá rồi...”

Nhan Đàm không khỏi nghĩ thầm, Đường Châu cái con người này miệng lưỡi thật là độc địa quá xá.

Đường Châu khẽ ho một tiếng: “Đây là biểu đệ của huynh Cảnh Lăng.”

Nhan Đàm hơi cúi thấp đầu, ngọt ngào cất giọng: “Cảnh công tử.” Nàng dám thề có trời chứng giám, nàng khi đó tuyệt đối chiếu theo quy củ xử sự của nữ tử phạm giới, cười không lộ răng, không ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt người khác. Kết quả Cảnh Lăng hắn đồ bưng mặt, miệng lắp ba lắp bắp: “Nhan cô nương, cô nương, cô nương không cần xưng hô như người ngoài như vậy, cứ gọi thẳng ta Cảnh Lăng là được.”

Đường Châu quay đầu lườm nàng một cái.

Nhan Đàm nhân lúc Cảnh Lăng im lặng linh mất về phòng, thấp giọng bảo: “Nhân yêu hai ngã rạch rồi, nếu có gian tình sẽ bị trời đánh thánh đấm, ta tuyệt đối sẽ không phát sinh tình ý gì với một tên phạm nhân đâu.”

Đường Châu khoe môi khê nhếch, cười cười đáp: “Vây sao.”

“Nhan cô nương là nhập môn đệ tử của Khâu quán chủ ư? Ngày tháng sống trên núi đối với một nữ tử như cháu e là quá sơ sài cơ cực rồi có đúng không?” Đường phu nhân nhắc đĩa gấp một miếng cá đặt vào bát của Nhan Đàm. Bà ấy vừa nhìn đã biết là xuất thân con nhà danh giá, nước da trắng mịn, đầu mày đuôi mắt đều toát lên vẻ quý phái, nốt ruồi lệ ở khóe mắt càng tô điểm thêm nét duyên dáng cho dung mạo.

Nhan Đàm liếc mắt sang nhìn Đường Châu, nhưng hần chẳng nói năng gì chỉ lo cúi đầu nhanh chóng và cơm vào miệng. Nàng đành gọi hết dừng khí trên người, cắn răng phăng đại một tràng: “Đạo quán được xây trên núi, đường xá không được thuận tiện cho lắm, mỗi khi ra vào đều không dễ dàng. Thế nhưng sư phụ người bảo, thân mang trọng trách trời giao, bắt buộc phải trải qua ít khổ cực, nhẫn nại sở bất nhẫn, phương vi nhân thượng nhân (4).”

Đường bá phụ hài lòng gật gù: “Nói rất hay.”

“Nhan cô nương là người ở đâu? Trong nhà hãy còn những ai?” Đường phu nhân nét cười trong mắt trìu mến nhìn nàng.

Nhan Đàm đắm mình trong sóng mắt dịu dàng của đối phương, đột nhiên giật mình thức tỉnh: chiếu theo quy củ của phạm giới, khi phụ mẫu của một nam tử hỏi han một nữ tử trong nhà còn có những ai thân thích, ngụ ở nơi nào, nếu không phải để hạ sinh lễ thì chính là muốn thu nhận làm nghĩa nữ. Bất luận là lý do nào đi nữa thì nàng e cũng không gánh vác nổi.

“Cháu cũng không biết trong nhà còn những ai nữa, là sư phụ mang cháu về nuôi, đã là chuyện rất lâu về trước rồi.”

Đường phu nhân có hơi hoảng hốt, tức khắc bảo: “Xem ta này, đang yên đang lành tự dưng lại đi hỏi chuyện này làm gì kia chứ? Nhan cô nương, cháu chớ có thương tâm nữa, sinh lão bệnh tử, đây đều là việc không thể tránh khỏi.”

Nhan Đàm nở một nụ cười yêu kiều khả ái, nhỏ nhẹ cất lời: “Cháu biết ạ, huống hồ người thân của cháu chỉ là đang ở một nơi rất xa, sớm muộn gì rồi cũng có ngày trùng phùng thôi mà.” Nàng vừa dứt lời thì chợt thấy Đường phu nhân viên mắt đã đỏ lên cả, dùng chiếc khăn lụa chấm chấm khóe mắt, bà vươn tay sang xoa xoa đầu nàng: “Ồi đứa trẻ này...”

Nhan Đàm chỉ cảm thấy bàn tay bà ấy vuốt ve tóc mình thật là dịu dàng quá đỗi, buột miệng thốt ra một câu: “Thật là giống mẹ...” Đường phu nhân mắt còn ngấn nước mỉm cười, dùng ánh nhìn hiền từ chăm chú ngắm nàng hết một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi nhả ra mấy chữ: “Vây ta làm mẹ của con có chịu không?” Nhan Đàm đứng hình ngay tắp lự.

Đường Châu buông đĩa, biểu cảm trên mặt không phân rõ được là sửng sốt hay thứ gì khác: “Mẹ...”

“Thằng bé nhà ta này bản tính thực ra cũng không đến nỗi, tuy đôi lúc hành sự có hơi hấp tấp một chút, nhưng đối nhân xử thế đều có thể gọi là chu đáo, có những lời cứ thích giữ chặt trong lòng, chẳng qua chỉ là còn thẹn không dám nói ra mà thôi.”

Nhan Đàm trong lòng nhủ thầm: Từ khi quen biết đến nay, môi thương lưỡi kiếm, mĩa mai móc họng đều là chuyện thường xuyên như cơm bữa, hần tuyệt nhiên không có lúc nào là thẹn lời không dám nói ra hết trơn á.

Đường Châu không nhịn được lên tiếng: “Mẹ, thời gian không còn sớm nữa, sư muội cũng đã mệt rồi, có chuyện gì để mai hẵng nói.”

Đường phu nhân lập tức bảo: “Phải phải, ta suýt nữa thì quên mất, các con đã phải lặn lội đường xa vội vã trở về. Tiểu Thúy, người dẫn Nhan cô nương đến phòng nghỉ dành cho khách, sau đó cho người chuẩn bị nước nóng. Con mau tắm rửa rồi ngủ một giấc đi.” Câu cuối cùng là nói với Nhan Đàm.

Nhan Đàm vẫn là yêu kiều khả ái nở một nụ cười: “Đa tạ bá mẫu.” Trong lòng nàng chỉ muốn tức khắc nhảy dựng lên, co giò bỏ chạy thật xa, vậy nhưng vẫn phải đứng dậy thưa gửi tử tế rồi mới chậm rãi cất bước rời khỏi.

Nàng vừa đặt chân ra khỏi đại sảnh thì nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Đường phu nhân từ bên trong truyền ra: “Tuy nói Nhan cô nương xuất thân không thể sánh được với con, thế nhưng dung mạo phẩm hạnh đều không chê vào đâu được. Mẹ thấy con cũng rất thích con bé đấy chứ.”

Nhan Đàm dám thề có trời chứng giám, thề độc luôn cũng được, câu nói này nàng thực sự không phải cố ý muốn nghe thấy đâu. Chỉ là nàng tuy yêu pháp đã mất sạch nhưng mắt tinh tai thính thì vẫn không đổi. Đám chữ này cứ nhất quyết muốn chui vào tai, nàng cũng chẳng có cách nào mà ngăn được. Liếc nhìn cấm chế trên tay, Nhan Đàm bụng không khỏi nghĩ thầm, tốt nhất vẫn là mau chóng nghĩ cách thoát thân đi thôi, nếu không cứ tiếp tục thế này thì nhân yêu hai ngã rạch ròi, trời đánh thánh đám gì đó sẽ thành sự thật hết mất.

Chú thích:

(1) lằng la trù đoạn: bốn mặt hàng tơ lụa truyền thống của Trung Quốc. Lằng: lụa dệt vân chéo, mình hàng nhẹ rủ, thường dùng làm bọc hộp, bọc khung thư họa. La: “la” trong “la võng”, cấu tạo đan lưới, thoáng khí, chất liệu thượng đẳng cho y phục mùa hè. Trù: lụa dệt vân điểm (dệt trơn), là loại thường gấp nhất, mặt vải nhẵn mịn trơn láng, công dụng phong phú. Đoạn: lụa dệt vân đoạn, mặt phải trơn bóng, màu sắc lộng lẫy nhưng mặt trái màu xỉn không đẹp, thuộc mặt hàng tơ lụa cao cấp, dùng may các loại lễ phục sang trọng.

cổ đồng kì trân: đồ cổ và bảo vật quý hiếm các loại.

(2) thư viện: ở đây chỉ một loại trường học thời xưa, được xây dựng để mọi người đến đọc sách và dùng làm nơi dạy học.

(3) Kim ngô: trong truyền thuyết Trung Quốc thì kim ngô là (a) một loại rồng tượng trưng cho tài phú, đảm đương công việc tuần tra; (b) kim ô (“quạ vàng”), loài quạ có ba chân sống trong mặt trời, được xem là thần điểu. Kim ngô về sau trở thành tên một chức quan thời xưa, vị đại thần chuyên trách trị an trong hoàng cung và quân sự của kinh thành.

(4) nhần nhân sở bất nhần, phương vi nhân thượng nhân: chịu đựng được những gì người khác không chịu được, thế mới có thể vượt bậc hơn người.

37. Chương 37: Ván Cờ (p.1)

Thoát thân là điều tất yếu.

Nhan Đàm sau khi tự vấn lương tâm vẫn là xác định không muốn từ một yêu tinh hương đồng cỏ nội biến thành yêu tinh sinh ngoài đồng được lượm về chôn trong nhà. Tuy nhiên việc đầu tiên cần làm trong kế hoạch đào tẩu chính là đập bỏ cấm chế trên tay, nếu không tránh vô đưa lại gặp vô dũa, thế chẳng phải công cốc còn gì.

Nhan Đàm ngồi đối diện ngọn đèn dầu, chậm chậm xắn tay áo lên, giơ tay sờ sờ vòng cấm chế khóa trên cổ tay. Đạo cấm chế này hoàn toàn không giống hai cái trước đó giắt ngón tay nàng vàng ra, ngược lại lần này nàng đã đường đường chính chính chạm được vào nó. Nhan Đàm bình tâm nghĩ qua một lượt, nàng ước đoán đây là do trên người mình đã hoàn toàn không còn yêu pháp, so với phạm nhân không có khác biệt, mà cấm chế khi gặp phải phạm nhân thì tự động sẽ không phát huy tác dụng là đúng rồi. Vậy cũng có nghĩa là nói, nàng lần này không cần nhờ đến người ngoài, có thể tự tay mình gỡ nó xuống.

Nhan Đàm chìa tay kia sang nắm lấy chiếc vòng kéo liền mấy phát, nhưng chiếc cấm chế này thật là bé quá, trừ khi chặt đứt bàn tay, không thì kiểu gì cũng không thể kéo ra được. Tuy thời xưa có điển cổ tráng sĩ chặt tay (1), nhưng nói gì thì nàng vẫn muốn làm một yêu tinh tay chân lành lặn. Nàng sờ sờ góc bàn, dùng sức đập mạnh chiếc cấm chế vào cạnh bàn mấy cái, lại đưa tay ra trước ngọn đèn soi thử, đến một vết nứt cũng không. Có thể thấy đạo cấm chế này vô cùng kiên cố.

Nhan Đàm xoay người lại ngồi xổm xuống đất, áp chiếc cấm chế xuống mặt sàn chà xát mạnh, chà mãi hết một lúc lâu, trên đất đã xuất hiện một đám mặt vụn màu trắng. Sờ lại cấm chế, ở nơi trước đó cong lên hình vòng cung giờ đã dẹt đi một ít. Nhan Đàm vịn vào chiếc vòng một lúc, cảm thấy mài cho ra một lỗ

hồng là khả thi nhất. Người xưa cũng đã có nói “Có công mài sắt, có ngày nên kim”, nàng đây mài đứt một đạo cấm chế chắc cũng không kể là quá khó chứ?

Nàng đẩy tung cửa, định chạy xuống bếp tìm một viên đá mài dao, không ngờ gặp ngay Đường Châu bên ngoài cửa phòng, hai tay khoanh trước ngực nhìn nàng với vẻ biết tuốt. Nhan Đàm giật thót, kêu ‘úi’ một tiếng nhảy vội ra xa cả bước lớn, miệng cười toe toét: “Sư huynh, có việc gì sao?”

Đường Châu tựa người vào thành cửa, khẽ nhếch mép cười: “Vốn dĩ ta là định đến hỏi người xem trong phòng có thiếu thứ gì hay không, thế nhưng vừa đến trước cửa thì đã nghe thấy tiếng đập đồ vật.” Hắn liếc nhìn cổ tay nàng: “Có điều hình như đập không vỡ được thì phải?”

Nhan Đàm rút rờ túi lấy hắc lặc nhẹ hai cái, miệng lí nhí: “Người thả ta ra đi mà, ta đảm bảo từ nay về sau không bao giờ làm việc xấu nữa, một lòng hướng thiện. Mỗi dịp Phật Đản ta đều sẽ đi lễ chùa dâng hương quỳn tiền hương dầu (2), còn nữa sẽ lập bài vị trường sinh cho người, sớm tối thắp ba nén hương.”

“Người tự mình chọn đi, đeo cấm chế hay bị luyện thành đan dược?”

Nhan Đàm ghim sâu một ánh nhìn vào hắn, dẫu môi bảo: “Đường Châu, người cái đồ tiểu nhân vong ơn bội nghĩa, ta đây còn cứu mạng người đến những hai lần.”

Đường Châu đứng thẳng dậy, thong thả đáp: “Ta giải mở cấm chế cho người, người liền co giò chạy ngay chứ gì?”

Cái này còn phải hỏi sao, không chạy chẳng lẽ còn đứng đó đợi người đến tóm cổ?

“Người cũng đã nói ta là loại người vong ơn bội nghĩa, ta làm sao lại có thể thả người cho được?”

“Đường Châu, ta sai rồi, là ta đã sai rồi! Ta hồi nãy cái gì cũng không có nói hết, người cứ coi như nghe thấy gì cũng trong tích tắc quên sạch rồi đi, người xem người rời nhà đi lâu như vậy, cũng nhớ nhà lắm có đúng không? Ta bây giờ cũng đang rất muốn về nhà, Đan Thực nhà ta còn đang đợi ta về kể chuyện (quỷ) cho nghe, Tử Viêm cũng đang chong mắt mong ta mơn mõi, Tử Lâm không có ta ở một bên thách thức tu vi sẽ thành hoang phí hết đó...”

Đường Châu khước môi khẽ giựt: “Nghe có vẻ như yêu quái trong nhà người toàn là giống đực thôi nhỉ?” Hắn chậm rãi rút ống tay áo ra khỏi tay nàng: “Ta thấy người làm phạm nhân cũng không có chỗ nào không ổn, về sau cứ thế này là được.”

Nhan Đàm trúng đả kích lớn, nghếch mặt ra đó hết một lúc lâu, đoạn giơ tay dụi dụi mắt, miệng lầm bầm độc thoại: “Nói tới mới nhớ, mình làm phạm nhân cũng đã nhiều ngày như vậy, liệu có bị già đi không ta?” Nghĩ đến đây nàng chỉ thấy nội thương trong lòng càng trầm trọng hơn.

Đường Châu chậm rãi đi được vài bước, thấy sau lưng không có thêm tiếng động nào, có chút lấy làm lạ quay đầu lại nhìn. Hắn thấy Nhan Đàm đang cúi đầu đứng yên một chỗ bất động, đột nhiên từ trong mắt rơi ra một giọt chất lỏng trong suốt lấp lánh, nhỏ xuống đất thành một chấm tròn nhòe nhoẹt. Không khỏi buông tiếng thở dài, hắn xoay người lại bước đến cạnh nàng, do dự một chút, cuối cùng vẫn là chìa tay sang ấn nhẹ lên vai nàng: “Mau ngủ đi, hiện giờ cũng đã không còn sớm nữa.”

Nhan Đàm quay đầu lại dòm hắn cái, đoạn hắt mặt đi không thèm để ý đến hắn.

Đường Châu chậm chậm vươn tay sang khẽ quệt qua khóe mắt nàng, nhẹ nhàng cất lời: “Hôm nay người cũng đã thấm mệt rồi, ngủ sớm đi.”

Nhan Đàm bước đến cạnh cửa, ‘rầm’ cái đập cửa lại nhót hắn bên ngoài, sau đó quay đầu lại nhìn đám mặt trắng mồi này mài ra trên đất, miệng lầm bầm: “Bay hết vô mắt rồi, đau quá đi...”

Thật ra sự việc là như thế này:

Nhan Đàm ngồi xổm dưới đất, mài chiếc cấm chế trên cổ tay dẹt đi được một chút, trong lúc mài thì đã bị mặt vụn bay vào mắt, nhưng nàng không quản được nhiều như vậy, lập tức lao ra ngoài định đi tìm đá mài dao, không ngờ lại đụng độ Đường Châu ngay trước cửa. Nàng lập tức nhảy vội về sau một bước, đập lên đám mặt vụn kia để che mắt hắn, kết quả chỗ mặt trên đất lại bay thêm vào mắt một ít nữa.

Nàng dụi dụi mắt một lúc thì nước mắt tiết ra đã khiến mắt ươn ướt lên, cảm giác thốn ngứa khó chịu khi này cũng không còn nữa.

Còn về vô tâm trồng liễu liễu rợp bóng, đã thế liễu lại còn mọc luôn thành ngô đồng (3), đây là do ông trời đã thấy được thảm trạng bị dày dọ của nàng, cuối cùng cũng đã ra tay cứu vớt. Sau nửa ngày đối diện với tấm gương, Nhan Đàm rút ra kết luận: “Hình như đã già đi một chút xíu, chắc chưa già thêm đến nửa tuổi đâu... Nhưng Đường Châu hẳn coi bộ rất sợ thấy mình rút nước mắt thì phải? Xem ra không cần tìm đá mài dao nữa rồi, kiếm một củ hành về có lý hơn đó...”

(Ai đó bon chen góp chuyện:

Trù nương (4): Thiếu gia, Nhan cô nương này kì lạ lắm, nửa đêm chạy qua đây tìm đồ...

Đường Châu: Chắc là do đói rồi đấy mà.

Trù nương: Cô nương ấy tìm hết nửa ngày, cuối cùng lấy đi hai củ hành.

Đường Châu: ...)

Sáng sớm hôm sau, Nhan Đàm vác theo hai viên mắt đỏ hoe, khắp khiêng lết từng bước xuất hiện trước mặt mọi người. Nàng thực tình không biết củ hành lại lợi hại đến vậy, lúc mới bóc vài miếng đầu một chút cảm giác cũng không có, còn cứ tưởng là không hiệu nghiệm, mới một chốc sau thì mắt đã bắt đầu nhưng nhức, không kìm được đưa tay lên dụi, kết quả là chữa lợn lành thành lợn què.

Nhan Đàm rầu rĩ cúi đầu húp cháo, đột nhiên trước mặt xuất hiện một đĩa bánh bao cuộn (5). Đường Châu thấp giọng bảo: “Đừng chỉ dùng cháo không thôi, ăn thêm thứ gì khác nữa.” Nàng ngẩng đầu dòm hẳn một cái, lại cúi đầu tiếp tục rầu rĩ húp cháo.

“Đều không hợp khẩu vị? Muội muốn ăn gì, để huynh bảo đầu bếp chuẩn bị?” Hắn lại khê hỏi.

Nhan Đàm cuối cùng cũng đã lĩnh hội hoàn toàn câu nói Bách Linh thốt ra lúc chỉ thẳng vào mũi Nguyên Đan: Thói xấu chung của nam nhân, trắng hoa, bạc nhược, thích tự rước nhục vào thân. Thế nhưng nàng hiện giờ thực sự không có tí khẩu vị nào, trong miệng hãy còn mùi vị nồng nặc của củ hành, bèn lắc lắc đầu, lẳng lẳng húp hết chỗ cháo trắng trong bát, đoạn khê cất lời: “Đường bá phụ, Đường bá mẫu, hai bác dùng thông thả.”

Đường phu nhân nhìn con trai mình, mày hơi chau lại: “Con bắt nạt người ta đấy à? Trông con bé như khóc hết cả một đêm.”

Đường Châu đẩy ghế đứng dậy xoay người đuổi tới, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng: “Tối qua ta đầu óc mê muội, có những lời đáng lý không nên nói ra, ta xin lỗi.”

Nhan Đàm buột miệng ‘á’ lên một tiếng, thần tình phức tạp nhìn hắn chằm chằm, đoạn cân nhắc từng chữ cất lời: “Thực ra thì, trước đây ngươi đã nói qua những lời còn quá đáng hơn như vậy, làm qua những việc còn hèn hạ hơn như vậy nữa kìa...” Cho nên mới nói, nếu chuyện tối qua có thể khiến nàng uất ức đến mức khóc hết cả đêm, thế thì trước đây sớm đã bị phần uất ức đến chết rồi.

Đường Châu khó mà chấp nhận được sự thật này: “Vậy sao?”

Nhan Đàm rầu rĩ xoay người bỏ đi.

Đường Châu đứng đó hồi tưởng lại một lượt, vừa lúc thấy Tiểu Thúy đi ngang, bèn gọi lại bảo: “Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.” Tiểu Thúy dừng lại, miệng nhoẻn cười: “Thiếu gia, cậu cứ hỏi đi, Tiểu Thúy biết chuyện gì nhất định sẽ nói hết cho cậu nghe.”

“Nếu như ngươi lần đầu tiên gặp một người, người đó đã đả thương bạn đồng hành của ngươi, thì ngươi sẽ nghĩ thế nào?”

Tiểu Thúy hỏi: “Người bạn đồng hành kia của nô tì bị thương có nặng không? Nôn ra máu chứ? Suýt nữa thì mất mạng?” Nàng ta cứ hỏi một câu, Đường Châu lại gật đầu một cái, nàng ta lập tức phần nộ nói lớn: “Giải tên đó tới nha môn, đầu tiên nện cho hắn năm mươi hèo, sau đó đánh gãy chân hắn, tốt nhất đập gãy hết xương trên người!”

“Về sau người này còn bắt giữ người, đem nhốt ở nơi tối tăm không thấy ánh sáng mặt trời, cũng không cho người chút thức ăn nào, qua hết hai...”

“Bỏ đói trong một nơi tối thui hết những hai ngày?! Tên này rốt cuộc có còn tính người không vậy?” Tiểu Thúy chỉ có thể gọi là nghĩa bất bình sôi sục trong tim, “Thiếu gia cậu không cần nói tiếp nữa đâu, thứ người ác độc đến heo chó cũng không bằng này nhất định sẽ bị trời đánh thánh đấm, chết không có đất chôn thân!”

Đường Châu chậm rãi cắt lời: “Được rồi, người lui xuống làm việc đi.”

Chú thích:

(1) tráng sĩ chặt tay: tráng sĩ khi bị rắn độc cắn bị thương lập tức chặt đứt cổ tay để tránh độc tính lan ra toàn thân. Thành ngữ này ý chỉ làm việc phải biết nắm bắt thời cơ hành động quyết đoán, không thể do dự hay thỏa hiệp.

(2) tiền hương dầu: tiền quyên cho chùa miếu để mua nhang đèn, dầu, nến dâng cúng thần phật.

(3) vô tâm trồng liễu liễu rợp bóng: nguồn từ bộ cổ huấn Tăng quảng hiền văn. “Có lòng gieo hoa hoa không nở, vô tâm trồng liễu liễu rợp bóng”: ngụ ý nên để mọi việc thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu. Riêng cụm “đã thế liễu còn biến thành ngô đồng” là của tác giả thêm vào với ý nhấn mạnh “thành công rực rỡ” của Nhan Đàm =)) Dừng ngô đồng là vì tương truyền ngô đồng là vua của các loài cây, là nơi phượng hoàng trú ngụ.

(4) trù nường: nữ đầu bếp.

(5) bánh bao cuộn: món ăn làm từ bột mì như bánh bao và màn thầu, có nhiều mùi vị và hình thù khác nhau.

38. Chương 38: Ván Cờ (p.2)

Qua đến ngày thứ ba, Nhan Đàm cuối cùng cũng thoát khỏi tác hại của cử hành, vừa nhìn thấy Đường Châu thì bảo: “Không phải người định về sư môn hay sao? Chi bằng hôm nay đi luôn?” Đợi Đường Châu về đến chỗ sư phụ hẳn, hẳn là sẽ không còn bao nhiêu thời gian trông chừng nàng nữa, lúc đó dù uốn mãi chiếc cấm chế thùng mất một khúc cũng không có gì là khó. Ai ngờ Đường Châu ngày thường luôn ưa đấu khẩu với nàng không nói đến lời thứ hai, lập tức thu dọn vài bộ y phục để thay giặt, cho người chuẩn bị xe ngựa, trong vòng chưa tới nửa canh giờ, bọn họ đã có mặt bên dưới chân núi Lăng Tuyết.

Nhan Đàm dòm qua một lượt đường núi vừa dốc vừa hẹp trước mặt, bất luận là ngồi xe ngựa hay cưỡi lừa đều không thể nào lên được, xem ra chỉ có thể dùng chân mà đi. Đường Châu tay chỉ sang một hướng khác: “Đi bên này.”

Đó là một con đường nhỏ rải sỏi đã bị cỏ dại lấp kín, có lẽ là do những người lên núi trước đó đi mãi mà thành.

“Sư huynh, dù huynh muốn chinh đốn muội cũng không cần chọn thời điểm này chứ? Ngộ nhỡ muội đi được nửa đường hết hơi, không phải huynh lại vớ thêm phiền toái vào người hay sao?” Nhan Đàm hơi dẩu môi ra.

“Muốn lên núi thì con đường này là dễ đi nhất. Con đường kia chỉ được lát có một nửa, đoạn còn lại chỉ có thể trèo.” Đường Châu đáp lên lối đi rải sỏi, dùng kiếm vạch đám cỏ trước mặt ra, tiến vào đi trước dẫn đường.

Nhan Đàm thấy hẳn không ngừng dùng kiếm gõ nện xuống đất, nghĩ đến nhiều người lên núi hái thuốc cũng thường dùng gậy dò đường đuổi rắn, bèn hỏi: “Không lẽ ở đây còn có rắn hả?”

“Trên núi bao giờ chẳng có chim thú rắn rết các loại, chuyện này có gì lạ đâu?”

Nhan Đàm gật gù: “Vậy chúng ta còn có thịt chim thú rừng và thịt rắn để ăn.”

Đường Châu không biết nói gì.

Lúc bọn họ đến chân núi, mặt trời còn chưa lên đến đỉnh đầu, đợi khi tới được đạo quán trên núi thì đã là lúc tà dương xuống bóng.

Tường trắng ngói đen tương phản nổi bật giữa màu xanh của cây cối chung quanh, gió chiều vi vu nhẹ thổi, hồi chuông báo hiệu hoàng hôn khẽ ngân vang, bên vách đá là biển mây mù cuộn sóng, khung cảnh quả thực có mang chút hơi thở thần tiên. Nhan Đàm vừa định bước qua ngưỡng cửa đạo quán thì chợt một tràng tiếng kêu quang quác vang lên, một con gà trống ngũ sắc rực rỡ vùng vẫy đập cánh bay lướt qua đỉnh đầu nàng. Nàng còn chưa kịp bước lùi về sau thì một bóng người đã từ một bên phi thân lao tới, bằng một động tác hổ đói vồ mồi túm lấy con gà trống kia đè ngã xuống đất, sau đó nắm cổ xách lên, một dao ngang trời. Chỉ thấy chớp dao lóe lên, đầu gà rơi bịch xuống đất cạnh chân Nhan Đàm, hai con người mở to thao láo, chết không nhắm mắt nhìn nàng chằm chằm.

Người tay nắm cổ gà, tay xách dao bếp kia là một nữ tử nước da bánh mật, đôi mắt đen láy vừa to vừa tròn. Nàng ấy giơ nhẹ con dao về phía Đường Châu, hãnh diện bảo: “Sư huynh, huynh thấy chiêu đập cát này của muội thế nào?”

Nhan Đàm lập tức tán thưởng: “Nữ trung hào kiệt!”

Đường Châu bắn một tia nhìn xeo xéo về phía nàng.

Đối phương thấy có người biết thưởng thức tài nghệ của mình như vậy, đổi con dao sang tay kia, chộp lấy tay nàng lắc mạnh mấy cái: “Mắt nhìn người của nàng thật không tồi, không bằng để ta đem chiêu này dạy cho nàng có chịu không?”

Nhan Đàm vẻ tiếc nuối đáp: “Ta chưa từng luyện võ bao giờ.”

“Không sao hết, ta dạy cho nàng từ đầu, bắt đầu luyện từ những bước cơ bản, bảo đảm nàng sẽ học được!”

Đường Châu lạnh lùng cất lời: “Sư muội, với bộ xương này của nàng ấy, muốn luyện từ kỹ thuật cơ bản lên, e chỉ có nước tháo khớp toàn bộ mới được (1).” Nhan Đàm ử dột nhìn hắn, nhanh như vậy đã ngựa quen đường cũ rồi, sớm biết đã không xúi hấn tới đây, đúng là thất sách.

“Ta là Tần Ý, cô nương tên gì?” Nữ tử nước da bánh mật lắc lắc tay nàng.

“Nhan Đàm. Ta là...” Nàng quay đầu nhìn nhìn Đường Châu, hắn lập tức biết ý tiếp lời: “Nàng ấy là biểu muội xa của ta.”

Quả nhiên là biểu muội mà, thế này rõ đúng vô vị... Nhan Đàm khẽ dẩu dẩu môi, mập mờ ừ đại một tiếng. Đường Châu lên tiếng hỏi: “Sư phụ ở bên trong à?”

Tần Ý lập tức để lộ vẻ mặt khinh bỉ: “Đang bám lấy Liễu công tử chơi cờ đó.”

Nhan Đàm nghĩ thầm, sao lại để lộ vẻ mặt khinh bỉ như vậy, phạm nhân chẳng phải có câu “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha” hay sao, là nàng đã nhớ lộn, hay là nàng đã hoàn toàn tụt hậu với thay đổi trong tập tục của phạm giới?

Đường Châu không chút vòng vo nói thẳng: “Chắc chắn là lại thua thê thảm rồi.”

Ê, hai người như vậy gọi là đang bắt kính với sư tôn đó...

Tần Ý bĩu môi, thái độ đến là khinh miệt: “Lần này ông già đã nghĩ ra cách mới rồi, địa điểm chọn là bên dưới thác nước. Coi đó, chính là trên phiến đá bên dưới thác, còn nói nếu như quân cờ bị nước tạt trúng rơi mất cũng không được đi lại. Cái này mà cũng gọi là chơi cờ nữa sao? Chi bằng nói đại là bịp bợm đi, đúng đạo đức giả.”

Nhan Đàm chen vào: “Thác nước ở đâu?”

Tần Ý đáp gọn: “Để ta đưa nàng đi.”

Dưới ánh tịch dương trắng lợt, lớp bụi nước dày đặc như màn sương mù cũng nhuộm một màu đỏ nhạt, gió thổi qua khiến nước tạt lên mặt ướt ướt. Một dải đai ngọc như ngân long giáng thế từ trên sơn thạch lao xuống, trút mình vào hồ nước xanh biếc lạnh lẽo bên dưới. Bên rìa hồ trồng đầy hoa sen, lá sen còn hơi khê cuộn lại, màu sắc tươi thắm rực rỡ.

Trong màn bụi nước mờ mịt là hai người đang ngồi đối diện nhau trên phiến đá chơi cờ, người lớn tuổi hơn trông cũng đã khá có tuổi, tóc bạc lưa thưa, riêng nhãn thần sắc bén minh mẫn không khác gì thanh niên trai trẻ. Nhan Đàm ngồi xuống bên chiếc bàn đá, miệng lầm bầm một câu: “Sư phụ nàng thật giống tộc trưởng bọn ta quá đi...” Đều có một cái đầu hói láng coóng, trông lại vô cùng thân thiện dễ mến.

Tần Ý tò mò hỏi: “Giống chỗ nào vậy?”

Nhan Đàm mới vừa mở miệng còn chưa kịp nói thì đã tức khắc bị Đường Châu cắt lời: “E hèm.” Nàng đành lẳng lặng ngậm mồm vào, quay đầu sang nhìn hai người đang chơi cờ giữa không gian ngập đầy bụi nước.

Liễu Duy Dương cả tóc lẫn y sam đều ướt sũng dán bết trên người, hai ngón tay thon dài rần rỏi kẹp lấy một quân cờ đặt xuống mặt phiến đá bằng phẳng. Động tác của hắn trông vào có vẻ nhẹ nhàng khoan thai nhưng quân cờ lại được khảm chặt vào mặt phiến đá, độ sâu lún vào cũng đến nửa phân (2). Dòng thác không ngừng trút xuống, giận dữ thét gào nên mạnh lên thân thể hai người bọn họ. Liễu Duy Dương sắc mặt có phần nhợt nhạt, nhưng đôi mắt vẫn như hồ nước tĩnh tại không mấy may nổi một gợn sóng, mỗi một nước cờ xuống tay đều vừa nhanh vừa vững.

Chợt nghe một tiếng thét lớn vang lên, Nhan Đàm hoảng hồn giật thót, ẩm trà trên tay suýt chút nữa nắm lại không kịp đã rơi xuống đất. Tiếp theo trước mắt vụt qua một mớ màu mè hỗn độn, một bóng người đã hiện ra lù lù trước mặt, động tác như cơn gió lốc một phát đoạt lấy ẩm trà trong tay nàng, liền tay nhấc miệng ẩm lên ừng ực nốc hết hai ngụm lớn.

Đường Châu đứng thẳng dậy thưa: “Sư phụ.”

Nhan Đàm liếc nhìn hắn cái, cuối cùng cũng đã có thể yên tâm, hóa ra nàng vẫn chưa đến nỗi theo không kịp tập tục của phạm giới. Ít ra ở trước mặt sư phụ thì vẫn cứ là một ngày làm thầy, cả đời làm cha.

Tần Ý lập tức chộp lấy một tấm ngoại bào khoác lên cho ông: “Sư phụ, lần này thầy thắng rồi chứ ạ?”

Đạo trưởng không thốt một lời, gơ tay đập mạnh lên chiếc bàn đá, cả mặt bàn rung nảy lên, tách trà xoảng cái rơi xuống đất, vỡ nát tan tành. Nhan Đàm toàn thân cứng đờ, đặc biệt khi ánh mắt sắc nhọn kia lướt qua người mình, nàng cảm nhận thấy một nỗi hoảng sợ khó nói nên lời trào dâng trong tim. Nhớ lại Đường Châu từng kể, sư phụ của hắn thực ra trước khi xuất gia còn có vợ con, nhưng trong một lần xa nhà trở về phát hiện thê tử hài nhi đều đã bị yêu quái gặm sạch sẽ chỉ còn sót lại hai bộ xương trắng. Nàng là yêu, là hoa tinh, không muốn bị biến thành bạch cốt tinh một chút xíu nào...

Còn may là ánh mắt kia rất nhanh chóng đã dời đi, vị đạo trưởng cất bước rời khỏi, đầu cũng không thèm ngoảnh lại. Nhan Đàm ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm, vừa chậm chậm ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Liễu Duy Dương đang từ trong đám bụi nước bước ra, hai vạt áo trước ngực đã bị vạch bung hết nửa, không ngừng có những giọt nước từ mấy sợi tóc trên trán lăn xuống trượt qua sống mũi thẳng cao. Nàng vừa liếc mắt nhìn được hai cái thì đột nhiên mặt bị Đường Châu nắm quay sang bên. Hắn nhìn nàng, miệng thông thả cất lời: “Người lại quên nữa rồi, nữ tử đều không thể giương mắt nhìn thẳng vào mặt người khác như vậy.”

Nhan Đàm thì thào: “Ta vừa chợt phát hiện ra con hến biết đi kia hình như không tới nỗi không thuận mắt đến vậy...”

Liễu Duy Dương nhướn mày, dùng ánh mắt lạnh nhạt khiến người khác tim đập chân run nhìn nàng: “Con hến biết đi?”

Nhan Đàm cứng người, không ngờ Liễu công tử này tuy nhìn vào giống đầu gỗ nhưng tai mắt lại nhạy như vậy. Nàng quay đầu sang nhìn hắn, đáp chắc như đinh đóng cột: “Công tử nhất định đã nghe nhầm rồi.”

Liễu Duy Dương cũng không thèm vặn lại, khoác ngoại bào vào xoay người bỏ đi.

Tần Ý bỗng đập tay lên trán: “Cũng sắp đến giờ dùng cơm tối rồi, để muội đi dọn cơm lên.” Lời vừa dứt liền đứng lên vội vã rời đi.

Nhan Đàm dõi theo bóng lưng hai người đến khi mất hút, đoạn mới quay sang Đường Châu: “Liệu sư phụ người có phát hiện ra ta là yêu không?”

Đường Châu buông tiếng thở dài: “Trên người ngươi vốn đã chẳng có chút yêu khí nào, sư phụ không phát hiện được đâu.”

“Nếu ông ấy vẫn cứ là phát giác được thì sao?”

“Dù cho thực sự lâm vào tình thế đó,” hắn chìa tay sang sờ nhẹ đầu nàng, “ngươi cũng sẽ không việc gì đâu.”

Nhan Đàm chau mày: “Ngươi lại vỗ đầu ta nữa!”

Đường Châu vẽ mặt tư lự nhìn tay mình: “Bởi vì lúc vỗ xuống, có cảm giác rất thuận tay...”

Nhan Đàm nhìn chằm chằm hắn hết nửa buổi, cuối cùng quyết định nhịn nhục. Phía trên là dao phía dưới là thớt, miếng thịt cá như nàng còn có thứ gì không thể nhịn được? Cho dù tên phàm nhân xét trên tuổi tác so với nàng không bằng cái móng chân này xem nàng như cún nhỏ mèo con sờ đầu vài cái, thì cũng chả có gì ghê gớm.

Chú thích:

(1) bộ xương: ở đây có dụng ý chơi chữ, vì vừa có nghĩa là xương, vừa có nghĩa là phẩm chất. Ý Đường Châu chê Nhan Đàm chất lượng kém cỏi, khó lòng nâng cấp

(2) phân: 1/3 cm

39. Chương 39: Thần Khí Hiện Thế (p.1)

Cả một bàn người cúi đầu gấp thức ăn, và cơm vào miệng.

Nhan Đàm nhìn sang bên trái, đạo trưởng cả lúc ăn cơm dáng vẻ cũng rất uy nghiêm, lại nhìn sang phải, Tần Ý cắn miếng thịt to, và miệng cơm lớn, quả nhiên là nữ trung hào kiệt. Phía đối diện xeo xéo, sư đệ nhỏ nhất của Đường Châu đang đứng xớ rớ một chỗ, vẻ mặt vô cùng đáng thương giương mắt dòm chiếc đũa gà hầm trong bát của nàng. Nhan Đàm dùng đũa gấp chiếc đũa gà lên, nhìn cậu bé hỏi: “Đệ muốn ăn không? Cái đũa này tí cho đệ.”

Đạo trưởng đằng hắng một tiếng, tiểu sư đệ lập tức giật bắn, đứng thẳng lại cho ngay ngắn, miệng đồng dạng đáp: “Đa tạ cô nương, không cần đâu!”

Đạo trưởng liền hài lòng mỉm cười.

Nhan Đàm từ lần cáo biệt trước đến nay chưa từng gặp lại Trữ Nhi, bèn lên tiếng hỏi: “Trữ Nhi cô nương đâu rồi?” Liễu Duy Dương buông đũa, tử tế một cách hiếm gặp đáp: “Không có theo cùng.”

Tần Ý vừa tìm được chỗ trống bèn vội vã chen lời vào: “Liễu công tử, công tử làm cách nào đặt tay xuống cái là có thể khảm quân cờ vào mặt phiến đá được vậy? Chỉ bằng công tử đem chiêu này dạy cho ta có được không?”

Liễu Duy Dương không đáp, ngược lại là đạo trưởng cất lời: “Công phu mấy mươi năm chứa đựng bên trong, nha đầu ngươi lại muốn trong một ngày học được hay sao?”

Nhan Đàm cắn đũa nghĩ, cứ cho là công phu hai mươi năm đi, Liễu công tử này nhìn vào nhiều lắm cũng mới chừng hai mươi tuổi, vậy hắn không phải trông trẻ hơn tuổi rất nhiều hay sao? Lại nghe đạo trưởng tiếp lời: “Vi sư mãi sau năm mươi tám năm luyện võ mới làm được, dựa vào tư chất của con, nhanh nhất cũng phải qua thêm sáu mươi năm nữa.” Tần Ý chỉ đành thấp giọng đáp: “Sư phụ người giáo huấn phải.” Nhan Đàm đầu óc mờ mịt.

“Sư phụ, gần đây đệ tử nghe được một số lời đồn rằng thượng cổ thần khí đã hiện thế.” Đường Châu đột ngột lên tiếng.

Đạo trưởng đáp: “Mấy năm gần đây đều nghe được loại tin đồn này, đã truyền được ra ngoài thì đây ắt cũng là việc có thật.” Ông quay sang nhìn Liễu Duy Dương: “Theo ta biết thì thượng cổ thần khí có tổng cộng bốn món, có phải thế không?”

Liễu Duy Dương gật đầu.

“Một trong các thượng cổ thần khí là Thất Diệu Thần Ngọc, còn có một món là Chữ Mặc (1), riêng hai món còn lại thì vì sự không được rõ.” Đạo trưởng đưa mắt nhìn đệ tử của mình, “Con hỏi việc này làm gì? Những thần khí này không phải người trần mắt thịt có thể động vào được đâu, đừng nói là con tìm không được, cứ cho là có tìm được đi nữa thì cũng không thể động vào.”

Nhan Đàm mắt nhìn vị đạo trưởng, lòng nhủ thầm, Thất Diệu Thần Ngọc đã nằm trong tay đệ tử của ông rồi, mấy cái còn lại hẳn chắc chắn cũng muốn thu thập, còn về nguyên cớ thì nàng đây cũng vô cùng hiểu kì muốn biết.

Liễu Duy Dương đều đều cất giọng: “Tại hạ từng đọc được trên cổ thư, Tây Nam vốn là vùng đất bị cô lập với bên ngoài, Di tộc lại là chủng tộc ít người văn minh không mấy phát triển, thế nhưng không biết từ đâu họ lại học được thuật vu cổ, thậm chí còn có thể khai thông thiên nhãn. Theo phỏng đoán của tại hạ, bọn họ hẳn là trong lúc vô ý đã sở hữu được thần khí.”

Nhan Đàm nghe mà không khỏi gật gù. Thầm Di Quân là người tộc Di, mà trong tay nàng ta quả thực từng có Thất Diệu Thần Ngọc. Nếu như nói Thất Diệu Thần Ngọc là nàng ta sau khi rời khỏi Di tộc mới có được, thế thì rõ ràng trong Di tộc rất có khả năng còn một món thần khí khác; còn nếu Thất Diệu Thần Ngọc là nàng ta mang từ Di tộc ra ngoài, thế thì món thần khí này đối với Di tộc mà nói không quá quan trọng, hay nói theo một cách khác, cũng rất có khả năng trong tộc hãy còn có món thần khí thứ hai.

Tần Ý đối với thượng cổ thần khí không mấy hứng thú, chỉ là hai mắt long lanh nhìn Liễu Duy Dương: “Liễu công tử, công tử đã luyện được bao nhiêu năm công phu rồi? Cho dù tư chất kém cỏi, nhưng ta vẫn muốn luyện được đến cảnh giới như công tử vậy.”

Liễu Duy Dương ngẫm nghĩ một lúc, chậm rãi đáp: “Cũng khoảng năm sáu chục năm.”

Nhan Đàm đứng hình: Tại sao đầu hắn còn chưa hói, răng còn chưa rụng rinh muốn sút, da còn chưa chịu nổi nếp nhăn?

Nàng bị trúng đả kích lớn, bèn lí nhí cất giọng hỏi: “Liễu công tử, công tử năm nay... đã bao nhiêu cái xuân xanh rồi?”

Đường Châu không nói không rằng xeo xéo nhìn nàng.

Liễu Duy Dương cuối cùng cũng hướng thẳng ánh mắt về phía nàng, mấy ngón tay thon dài rần rỗi gập nhẹ cái, đôi đũa kêu một tiếng rắc giòn vang, gãy đôi.

Nhan Đàm lập tức vọt miệng: “Ta chỉ là tùy tiện hỏi thử vậy thôi, công tử không cần trả lời đâu mà, thật đó...”

Trên núi về đêm lạnh hơn rất nhiều. Nhan Đàm nghe tiếng thở của Tần Ý sâu dần, bèn trở dậy từ chiếc giường đối diện, đẩy cửa bước ra ngoài.

Mảnh trăng khuyết trên đỉnh đầu tỏa sáng vàng vạc, Nhan Đàm dạo một vòng quanh giếng trời (2), tìm được một móm đá sắc nhọn, bèn ngồi xổm xuống bên cạnh, tiếp tục mài chiếc kiếm chế trên tay. Nàng ngồi đó mài được một lúc thì chợt nghe thấy có tiếng loạt soạt khe khẽ cách đó không xa, bèn vội thu mình vào dưới bóng cây bất động, vừa kịp trước khi một bóng người xuất hiện đi lướt qua. Dưới ánh trăng soi, Nhan Đàm nhìn ra được đó hẳn là một nữ tử, dáng người yêu kiều, thân vận một bộ hắc y.

Nhan Đàm gơ tay chống cằm, trong lòng cảm thấy bóng lưng này nhìn vào có chút quen mắt. Phàm nhân nàng tiếp xúc qua không kể là nhiều, kể nàng có thể nhận ra lại càng đếm được trên đầu ngón tay. Nữ tử kia đi được đến chỗ cách nàng mười mấy bước chân thì bỗng dừng bước, trông có vẻ như đang đợi ai đó.

Nhan Đàm chậm chậm nhích lên trước hai bước, nấp mình sau cây đại thụ. Hiện giờ nàng vẫn đang nằm trong bóng tối, chỉ cần không gây ra tiếng động thì sẽ không bị phát hiện. Vừa nấp được chưa bao lâu thì chợt cảm thấy phía sau có luồng gió nhẹ quét qua, lưng eo chợt nhói lên cái, tiếp theo cả người không thể cử động. Nàng cảm giác được ngón tay lạnh lạnh kia điểm lên cổ mình, mi mắt cũng bắt đầu chùng xuống.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Nhan Đàm ngửi thấy mùi gỗ đàn hương thoang thoảng trong không trung, nàng gắng hết sức muốn giữ tỉnh táo nhưng lại mỗi lúc một buồn ngủ hơn. Trước khi hoàn toàn mất hết ý

thức, nàng chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo tựa băng sương hỏi: “... Có cần giết...” Nàng oán hận nghĩ, sao mà đạo gần đây cái số mình nó luôn đen đui như vậy?

Nhan Đàm khi tỉnh lại thì thấy bản thân vẫn còn đang sống sờ sờ, tay chân lạnh lặn, thậm chí trên người cả một vết thương cũng không có. Nàng vừa định ngồi dậy thì phát hiện cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi, định mở miệng kêu cứu, lại phát hiện mình đã bị điểm trúng huyệt câm, căn bản không thể thốt được nửa lời.

Một con sâu không rõ tên tuổi diệp vô dương oai bỏ qua cánh tay nàng. Trên chân của con sâu đó còn có cả râu, lúc bỏ qua chỗ cổ tay để lộ ra ngoài ống tay áo khiến nàng không khỏi dựng đứng hết cả lông tơ trên người. Sau khi con sâu nọ bỏ đi thì lại xuất hiện một con cóc, nó nhảy một hồi thì nhảy vào tầm mắt nàng. Nàng cùng con cóc mất lời da dẻ xù xì này giao mắt một lúc, cuối cùng con cóc đó lui người về sau nhảy đi chỗ khác. Lại qua hết một lúc lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng xì xì mỗi lúc một gần, Nhan Đàm trong lòng lạnh ngắt, tuy đã cách một lần y sam, nhưng nàng vẫn cảm thấy được có thứ gì đó trơn trượt nhớp nhúa, lạnh lẽo thấu xương đang chậm chậm trườn lên quần lấy người mình.

Trước đó nàng có hỏi qua Đường Châu trên ngọn núi này phải chăng có rất nhiều chim thú rắn rết, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới mình lại có lúc lâm vào tình cảnh như bây giờ...

Chú thích:

(1) Chữ Mặc: nghĩa là giấy và mực.

(2) giếng trời: phần sân lộ thiên được bọc quanh bởi các dãy nhà hoặc vách tường.

40. Chương 40: Thần Khí Hiện Thế (p.2)

Trên cổ đột nhiên lạnh lạnh, loại chuyển động trườn lách chậm chậm, lại thêm ma sát tạo ra bởi vô số những chiếc vảy li ti khiến nàng cả người nổi hết da gà. Một con rắn thân mình mảnh dẻ trong lớp da vằn vện sặc sỡ, đầu hình tam giác nằm phục sát bên cổ nàng, chậm rãi nâng cao thân mình, nó há to miệng để lộ ba chiếc răng nọc bên trong.

Nhan Đàm hai mắt mở đến bắt đầu phát nhúc nhích nhưng cả một chớp cũng không dám chớp, hiện giờ con rắn này vẫn còn đang đợi thời cơ đến, chỉ cần nàng nhắm mắt cái là sẽ bị nó lao đến cắn ngay. Nàng giờ đây chẳng hơn gì phạm nhân, bị cắn một phát là chắc chắn sẽ đi đời nhà ma ngay tắp lự.

Dưới ánh trăng, con rắn nọ vươn thẳng người dậy, chậm chậm ngoe nguẩy thân mình, đầu lưỡi thè ra thụt vào, không ngừng phát ra tiếng kêu xì xì. Nhan Đàm trong thâm tâm đã rửa xả Đường Châu hết mười bảy lần, cuối cùng hai mắt nhúc nhích quá không chịu nổi phải nhắm lại, chỉ nghe ‘vù’ cái, một tia kiếm rợn người lia qua đỉnh mũi nàng, chém con rắn độc kia đứt lìa làm đôi. Lực đạo của nhát kiếm đó rất mạnh, đường kiếm không giảm đà trượt tiếp thêm vài xích tới trước, cuối cùng lao xuống cắm thẳng vào lớp đất cát bên dưới.

Nhan Đàm mở to hai mắt, dùng một bộ dạng hồn còn chưa nhập hẳn lại vào xác nhìn Đường Châu bước tới cạnh mình, tra kiếm trở lại vào vỏ, sau đó đỡ mình ngồi dậy. Hắn thấy nàng im im không nói, bèn hỏi: “Người đã bị điểm trúng huyệt câm?” Nhan Đàm chớp mắt một cái, nhìn nhìn hắn. Đường Châu lập tức giải huyệt cho nàng, lại hỏi: “Người có nhớ mình còn bị điểm những huyệt nào nữa không?”

Nhan Đàm yếu ớt cất giọng: “Hồi nãy người xem một chút đã gọt mất cái mũi của ta...”

Đường Châu trấn an bảo: “Ta xưa nay ra tay đều rất chuẩn xác.”

“Ta nhớ lúc nãy hình như lưng eo nhói lên một cái, sau đó thì không thể động dậy nữa.” Nhan Đàm cố nhớ lại, “Nhưng ta chỉ biết vị trí đại khái thôi à.”

Đường Châu không nói không rằng đỡ lấy đầu nàng đặt lên vai mình, đoạn vươn tay ra sau lưng nàng làm vài động tác đả thông khí huyết. Nhan Đàm cảm thấy cả người như được thả lỏng, cuối cùng đã có thể cử

động trở lại. Nàng giơ ống tay áo lên chùi chùi cổ, mặt lộ đầy vẻ kinh tởm: “Cả đời ta còn chưa từng bị một con rắn bò qua người như vậy.” Nàng nói tới đây thì như một lễ hiến nhiên dồn hết trách nhiệm lên người Đường Châu: “Tại người hết đó! Hại ta bị phạm nhân rượt cho chạy bán sống bán chết, còn phải lo lắng sự phụ người nhìn thấu thân phận của mình. Người ở đâu đâu cũng có thể điểm huyết được ta, nếu như mới rồi bị kẻ đó giết chết, ta đến kẻ thù là ai cũng không nhìn thấy. Bây giờ lại càng hay nữa, đến cả con rắn cũng leo tốt lên đầu ta mà ngồi!”

Nhan Đàm thở hổn hển, ánh mắt đầy oán hận nhìn hân: “Từ ngày đụng độ phải người, ta từng giờ từng khắc đều gặp xui xẻo. Đừng nói chi là kiếp này, cứ cho đến cả kiếp sau ta cũng không muốn nhìn thấy người nữa!”

Đường Châu chậm chậm giơ tay ấn nhẹ lên lưng nàng, thấp giọng bảo: “Hóa ra người căm ghét ta đến vậy ư...” Hân khẽ nắm lấy cổ tay nàng, một tia sáng yếu ớt lướt qua, đạo cấm chế kia chợt nứt vỡ thành hai mảnh rơi xuống mặt đất.

Nhan Đàm nhìn chiếc cổ tay trống không của mình, hân còn có chút không thể tin được.

“Hiện giờ người nếu muốn rời khỏi, không ai có thể ngăn cản được.”

Nhan Đàm nghe thấy câu này, chẳng những không vui mừng mà ngược lại còn đực nghệt mặt ra, ngồi im một chỗ hệt như hóa đá.

Đường Châu xoay người chậm rãi đi được vài bước, giữa màn đêm quay đầu lại nhìn nàng: “Có lẽ đợi đến khi ta tìm được đủ bốn món thần khí kia, chúng ta còn có thể gặp lại.”

Tộc trưởng của tộc Hoa tinh bọn họ từng dùng trải nghiệm nhân sinh năm rộng tháng dài của mình đúc kết một điều: Các hoa tinh đều có lòng hiếu kì vô cùng mãnh liệt, nguồn cơn là do bọn họ đã từng bén rễ ở cùng một nơi trong suốt trăm năm.

Nhan Đàm vốn cứ nghĩ rằng mình là ngoại lệ, thế nhưng xét theo tình hình trước mắt, nàng vẫn là không thoát khỏi mối thường tình thế tục này.

Nàng đứng yên ở chỗ cũ, do dự hết một lúc, cuối cùng vẫn là không nhịn được hỏi: “Người vì sao nhất quyết muốn tìm cho bằng được mấy món thượng cổ thần khí đó? Sự phụ người nói rất đúng, những món tiên lực này quả thực không phải là thứ người trần mắt thịt có thể chạm tay vào đâu.”

Đường Châu miệng hơi nhoen cười: “Ta vẫn luôn nằm mơ thấy một giấc mộng. Trong mộng, ta ở một nơi hoàn toàn xa lạ, ở đó thứ gì cũng không có, chỉ có sương mù lượn lờ giăng kín. Ta dường như đang muốn đuổi theo người ở phía trước, chạy mãi chạy mãi giữa biển mây mù, nhưng lần nào cũng trong lúc sắp đuổi kịp thì người ấy bỗng nhiên biến mất. Ta nghe thấy một giọng nói trong đầu mình mách bảo, rằng nếu như muốn biết rõ mọi việc, thì bắt buộc phải có được trong tay một trong bốn món thượng cổ thần khí.”

“Món thần khí người muốn tìm kia chắc không phải là Thất Diệu Thần Ngọc rồi chứ?”

“Món thần khí đó tên là Địa Chỉ.”

Nhan Đàm buông tiếng thở dài: “Theo ta được biết, thượng cổ thần khí là đức Bàn Cổ sau khi khai thiên lập địa để lại, vốn thuộc sở hữu của Cửu Thần Đế quân, về sau trong trận đại chiến giữa thiên đình và ma giới, đã toàn bộ bị thất lạc giữa nhân gian. Người hiện giờ đã tìm thấy được Thất Diệu, ba món còn lại là Chữ Mặc, Lí Trần và Địa Chỉ, mà có lẽ dùng cạn kiếp này cũng chưa chắc có thể tìm được món thứ hai.”

“... Ta cũng không biết. Chỉ là trong lòng mơ hồ cảm thấy đó là một người rất quan trọng. Lần trước người đã có nói, rằng kí ức của tiên kiếp sẽ bị phong tỏa lại, ta nghĩ đây chính là mảnh kí ức từ rất lâu về trước. Cho dù đã trăm nghìn năm trôi qua, ta đã hoàn toàn không nhớ được gì nữa, thế nhưng lại ghi nhớ độc mỗi bóng lưng ấy.” Đường Châu ánh mắt đong đầy dịu dàng, khẽ tiếp lời bảo, “Ta chỉ là muốn được một lần gặp lại nàng ấy. Ít nhất thì, để đến sau này khi hồi tưởng lại, cũng không phải chỉ nhớ được một chiếc bóng lưng.”

Nhan Đàm bỗng nhiên cảm thấy máu nóng toàn thân xộc thẳng lên đầu, nhất thời không kịp nghĩ kĩ xem bản thân mình rốt cuộc đã nói những gì: “Nếu đã như vậy, ta sẽ cùng người đi tìm Địa Chỉ. Thực ra thì ta

cũng không đặc biệt có việc gì cần phải làm, chuyện ta biết được cũng nhiều hơn người, nói không chừng sẽ có chỗ nào giúp được người!”

Đường Châu mỉm cười: “Đa tạ người.” Sau đó thì xoay người rời khỏi.

Nhan Đàm sau khi nói hết mấy câu hùng hồn đầy nghĩa khí này thì ngọn lửa chính nghĩa vốn hiềm thấy đang cháy rực từ đầu xuống chân cũng tắt ngóm. Nàng xụi lủi ôm đầu ngồi xổm dưới đất, miệng lầm bầm độc thoại: “Sao mình lại đi nói ra thứ lời này vậy nè trờiiii... Rõ ràng là đã thoát thân được rồi, vậy mà còn mở to hai mắt nhảy thẳng xuống hố, không lẽ mình là một con đần chính hiệu hết thuốc chữa? Không phải chứ...”

Nàng ôm đầu nghĩ hết một lúc, đột nhiên nhớ đến dòng huyết tự Thẩm Di Quân viết lại trước khi chết:

... đoạt mạng ta, ta cắt đứt theo đuổi cả đời của hân.

“Thần Tiêu Cung chủ kia cũng đang đi tìm thượng cổ thần khí, đến Dư Mặc cũng từng nói hân và Tử Lân hai người hợp lại cũng không bằng một Thần Tiêu Cung chủ,” Nhan Đàm sụp đổ hoàn toàn, “mình hiện giờ còn không phải là đang làm thứ chuyện ngu xuẩn búng răng miệng cọp hay sao? Mình thấy mình vẫn là đào tẩu ngay trong đêm nay đi thôi, kéo xui xẻo chưa biết chừng thần khí còn chưa nhìn thấy thì mạng đã vô duyên vô cớ đi toi rồi, chuyện này lời lỗ đã quá rõ ràng... Dù gì trước giờ mình đều xem thề thốt như cơm bỏ bụng, thứ việc bội tín còn con này ai thèm quan tâm chứ?”

Nàng chậm rãi đứng dậy, vừa nhấc chân đi được một bước thì bên tai dường như lại vang vọng lên câu nói “Ta chỉ là muốn được một lần gặp lại nàng ấy. Ít nhất thì, để đến sau này khi hồi tưởng lại, cũng không phải chỉ nhớ được một chiếc bóng lưng”, bước tiếp theo không cách nào cất lên nổi. Câu nói này vừa khéo đâm trúng tử huyết của nàng, thứ nhớ nhung ám ảnh này, nàng cũng không rõ về sau cuối cùng sẽ hóa thành cảm giác gì, cứ như thiêu thân lao đầu vào lửa, dầu là diệt vong vào khắc tiếp theo cũng không hề gì.

Nhan Đàm tâm tình ủ rũ quay trở về phòng. Tần Ý vẫn đang ngủ say, nàng thì ngược lại trăn trở tới lui mãi không ngủ được. Nàng cứ một chốc nghĩ đến Thần Tiêu Cung chủ, một chốc suy đoán bóng lưng quen mắt nhìn thấy ban nãy rốt cuộc là ai, một chốc lại nghĩ đến thân phận của kẻ thần bí đã điểm huyết mình, cứ như vậy mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh, đợi đến khi mở mắt thì trời đã sáng.

41. Chương 41: Hành Trình Tây Nam (p.1)

Tây Nam vốn là vùng đất dốc hiểm trở nhưng lại sở hữu cảnh sắc tuyệt đẹp: tám trăm dặm non xanh nối liền, nước sông chảy xiết, phong cảnh trải dài mênh mông vô tận; gió thổi qua núi mát lạnh sáng khoái, những dãy chóp núi xoắn bện vào nhau, xếp thành hình dạng Bắc Đẩu Tử Vi (1), sắc trời mây mù hòa quyện một thể.

Nhan Đàm miệng ngậm chiếc màn thầu mang theo làm lương khô, lòng đầy uất hận nhìn Liễu Duy Dương đang điềm nhiên không nói không rằng ngồi ở đối diện. Đối với nàng, hai loại người không thích hợp đồng hành nhất chính là kẻ câm và quân tử. Kẻ câm không biết nói chuyện chỉ biết ăn, tẻ nhạt; quân tử hành vi chính trực, một chút việc xấu cũng không biết làm, càng tẻ nhạt tợn. Nàng không biết Liễu Duy Dương có thể xem là quân tử hay không, nhưng hẳn quả thực có thể xem là kẻ câm hết hơn một nửa.

Hôm đó nàng cùng Đường Châu rời khỏi Lăng Tiêu đạo quán, quay về nhà hân gói chút hành trang rồi ra khỏi thành Tương Đô. Bấy giờ đã là cuối xuân, trên cảnh đào chỉ còn sót lại lác đác vài đốm hồng. Liễu Duy Dương đứng dưới gốc đào, mắt không vương chút gọn sóng nhìn về phía họ. Nhan Đàm cũng không rõ hân và Đường Châu đã nói những gì, nhưng tóm lại kết quả là yêu, thiên sư và cao nhân không rõ tuổi tác cùng nhau lên đường đi Tây Nam.

Đoạn đường bọn họ trải qua vô cùng thuận lợi, ngay cả một chiếc bóng của hướng mã (2) sơn tặc cũng không bắt gặp. Chuyện này khiến cho Nhan Đàm vừa tiếc hùi hụi vừa ngậm ngùi thương cảm, đều tại đường triều Duệ Đế trị quốc anh minh, quan lại ăn không ngồi rồi quá ít, vô duyên vô cớ bóc lột đi bao nhiêu là niềm vui của nàng. Mà đường càng gần đến núi Chu Thúy nơi định cư của Di tộc thì Liễu Duy Dương cũng càng trầm lặng, những lúc dừng lại nghỉ chân chỉ biết ngược mặt nhìn trời, không biết trong đầu đang nghĩ cái

gì. Người khác nói chuyện với hắn, hắn nhiều lắm cũng chỉ thoái thác ‘ừm’ đại một tiếng, cũng không biết rốt cuộc có nghe thấy gì không nữa.

Nhan Đàm thực sự quá ư nhàn rỗi, không có gì làm chỉ có thể ngồi đoán xem Liễu Dục Dương hắn rốt cuộc đang nghĩ gì. Một tên phạm nhân, một khi trong đầu đang nghĩ đến việc bắn thủ, cứ cho ngoài mặt hắn trưng ra vẻ đứng đắn nghiêm nghị cỡ nào, thì ánh mắt cũng sẽ để lộ vài phần bỉ ổi hạ lưu; còn nếu như là đang nghĩ đến chuyện phóng hỏa giết người, tạo ác đa đoan, thì nhất định sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt nắm tay kêu rầm rầm. Nhưng Liễu Dục Dương hai mắt sáng sủa, nét mặt điềm tĩnh, hoàn toàn không giống như đang lo lắng trời sẽ bất cẩn rút mất một miếng mà ta?

Nhan Đàm nhai sạch một chiếc màn thầu, bắt đầu chậm chậm tiếp thêm củi vào đồng lửa bên cạnh. Đột nhiên cảm hứng từ đầu trời dậy, nàng chỉ tay về phía ngọn núi Chu Thụ trước mặt: “Đỉnh non thanh thoát đỡ hờ trăng ngọc, khói chảy về nam xích đụn mây trôi, dải quanh co cuộn mình xuống núi, ngại gì không chọn cưỡi dốc miền cao.”

Đường Châu ghen một họng màn thầu, họ sảng sặc hết mấy tiếng rồi mới cất giọng: “Sao người đột nhiên nổi hứng tác từ (3) ngâm thơ nữa vậy?” Ái hoa yêu này quả là so với hắn từng thấy qua trước đây có chút khác biệt, ngoài ưa nhõng nhẽo và võ mông ngựa, không ngờ nay còn ra dáng trí thức. Hắn quay đầu nhìn về hướng nàng chỉ, thấy núi Chu Thụ cao đến gần chạm mặt trăng, mây mù dày đặc, thế núi ngoằn ngoèo khúc khuỷu. Trước khi bước vào con đường tu đạo, hắn cũng đã từng là kẻ đọc sách, mấy câu Nhan Đàm vừa đọc nếu trừ ra từ vận không đúng quy cách thì quả thực rất tương ứng với cảnh vật nơi này.

“Cát khí uốn lượn, sát khí xộc thẳng, non vây nước bọc ắt tụ khí, xem ra núi Chu Thụ này hẳn là vùng đất nhân kiệt địa linh rồi đây (4).” Nhan Đàm quay sang nhìn Liễu Dục Dương, “Liễu công tử, công tử nói có phải không?”

Liễu Dục Dương liếc nhìn nàng cái, chẳng buồn đáp lại mà chỉ hướng ánh mắt về phía núi Chu Thụ trước mặt.

Nhan Đàm còn chưa nhụt chí, lại tiếp: “Thế nhưng ta thấy hai con sông dưới núi kia không nhập vào nhau, để tuôn rò linh khí ra ngoài, bố cục vốn đang hoàn hảo như vậy lại thành ra hỏng mất một chỗ.”

Liễu Dục Dương lắc lắc đầu, vẫn là nửa lời không lọt kẽ răng.

Nhan Đàm cuối cùng cũng bỏ cuộc, chậm chậm ngã người xuống đám cỏ khô, chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành. Nhưng giấc ngủ sau đó của nàng rất nông, một chút động tĩnh nho nhỏ cũng khiến nàng giật mình tỉnh giấc. Đang nằm chợt nghe thấy có tiếng động khe khẽ, nàng mở to mắt thì nhìn thấy Liễu Dục Dương đang chậm rãi đứng dậy, trong tay dường như có thứ gì đó lóe lên tia sáng le lói dưới trăng. Nàng nằm yên bất động, chỉ thấy hắn từ từ đi đến bên cạnh Đường Châu, đứng ở đấy hết một lúc lâu, sau đó lại xoay người bước về phía mình.

Nhan Đàm lấy làm lạ trong lòng, bèn nhắm mắt lại cất tiếng thở sâu đều đặn, giả vờ như đang ngủ say. Nàng cảm nhận được đối phương yên lặng nhìn mình hết một lúc lâu, đoạn chậm chậm cất bước rời khỏi. Nhan Đàm rón rén bò dậy, thận trọng khe khẽ nổi gót theo sau thì thấy hắn đi đến dưới một tán cây hòe, giơ tay phải nhẹ thân cây.

Trong mắt nàng thì Liễu Dục Dương tuyệt nhiên không phải loại người cà kê dê ngỗng, việc dư thừa hắn sẽ đều không thiết làm, mỗi câu nói, mỗi một hành động của hắn hiếm khi nào là không có dụng ý nhất định. Nàng còn đang mải lạc giữa mớ ý nghĩ chưa có lời giải thì chợt thấy hắn chậm chậm tựa người vào thân cây hòe, đưa thứ trong tay lên đặt sát bên khóe miệng.

Dưới ánh trăng màu trắng bạc, Nhan Đàm nhìn thấy rõ rệt món đồ vật trong tay hắn, không gì hơn là một ống sáo được đeo từ ngọc. Hóa ra chỉ là một ống sáo, không phải binh khí, uống công nàng ban nãy còn căng thẳng hết một phen.

Trăng đang treo cao giữa trời. Sáo ai khê cất khúc nhạc, nghe như đứt từng đoạn ruột, như lời than van ai oán thâm trầm, quả là phong thái thiếu niên phóng túng, phảng phất xen giữa các nốt nhạc là cảm giác chênh choáng say.

Liễu Dục Dương ánh mắt lạnh lẽo, cả người thông dong cao lớn như thân ngọc thụ bích trúc, phong tư vững

chải. Nhan Đàm nhìn hần thổi hết một khúc nhạc, âm điệu chuyển đổi, loáng thoáng có âm thanh như tiếng kim loại réo rắt trôi giữa không trung, ống tay áo màu chàm sẫm của hần miên man uốn lượn trong gió, ưu nhã vô ngần.

Nàng chậm chậm lui về chỗ cũ, gieo mình xuống đám cỏ khô. Qua một lúc sau, Liễu Duy Dương khẽ bước trở lại bên đồng lửa, nhẹ nhàng ngồi xuống. Nhan Đàm mơ màng nghĩ, lần này đúng là bản thân đã đa nghi thái quá rồi.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ bắt đầu tiến vào núi Chu Thúy. Nhưng ai ngờ mới vừa đặt chân vào núi thì hơi sương ẩm thấp đã xộc thẳng vào mặt, đường núi dưới chân trơn trượt khó đi, ba người đành lui trở ra ngoài.

Đường Châu cất lời: “Xem ra đường núi ở đây không hề dễ đi chút nào, e là phải tìm một người bản địa đến dẫn đường.” Liễu Duy Dương vẫn là không nói không rằng, Nhan Đàm sóng mắt khẽ động, mỉm cười lên tiếng: “Ta đột nhiên nhớ ra một câu chuyện này.”

Đường Châu mắt bắn tia nhìn xeo xéo về phía nàng, môi không khỏi khẽ nhoen cười: “Lại câu chuyện gì nữa đây?” Mấy ngày nay bọn họ ngoài gấp rút lên đường ra thì không hề gặp phải chuyện gì khác, không cần nghĩ cũng biết trong lòng nàng nhất định đã bức bối đến sắp phát rồ.

“Ngày xưa có vị quân vương nọ, ông muốn xuất binh đánh chiếm nước láng giềng, thế nên mới hỏi thừa tướng xem chủ ý này có khả thi không. Vị thừa tướng kia nghe xong thì chỉ đáp lại một chữ ‘nhiên’. Quân vương nghĩ mãi mà cũng không ra, rốt cuộc thì chữ ‘nhiên’ kia ngụ ý là được hay không được. Về sau quân vương lâm trọng bệnh, việc phát binh cũng bị gác sang bên. Trong lúc bệnh nặng hấp hối, ông vẫn là bận tâm ngẫm nghĩ xem chữ ‘nhiên’ của thừa tướng rốt cuộc có ý gì. Cuối cùng vị quân vương này không nhịn được nữa, bèn gọi thừa tướng đến bên giường bệnh, nói ra suy đoán của mình rồi hỏi đối phương phải chăng là có ý này. Kết quả vị thừa tướng nọ lại cười ha hả rồi đáp gọn một chữ, ‘nhiên’. Quân vương nghe xong, lập tức tắt thở mà chết.”

Đường Châu vừa hơi cau vừa thấy buồn cười, hay cho nàng lại còn nghĩ ra mẩu điển cổ này ám chỉ bóng gió Liễu Duy Dương. Thế nhưng họ Liễu vẫn làm như không hề nghe thấy, đến một cái liếc mắt cũng không buồn ném sang.

Nhan Đàm tức thì cảm thấy vô vị, dẫu dẫu môi không thèm nói nữa.

Khi bọn họ đặt chân đến một cửa thôn phía ngoài núi, Đường Châu thấp giọng bảo: “Không ngờ người lại có hứng thú kiên trì bắt chuyện với Liễu công tử đến vậy.” Nhan Đàm khẽ chau mày ngẫm cái, miệng cười toe toét: “Cho nên người ganh tị chứ gì?”

Đường Châu vọt miệng đáp ngay: “Không có.”

Nhan Đàm thở dài xa xăm: “Thực ra thừa nhận cũng có sao đâu, chuyện này thì có gì là ghê gớm, ta cũng đâu định chê cười gì người.”

“Ta không có.”

Đang lời qua tiếng lại thì trước mặt xuất hiện hai dân bản địa đang đi đối chiều, trên người mặc loại áo cài cúc chéo bằng vải bố thô, một ột thấp, nhìn thấy bọn họ ba người thì bước tới trước cười bảo: “Nhìn dáng vẻ của ba vị, hẳn là đến núi Chu Thúy du ngoạn rồi có phải không? Lúc này thời tiết đang tốt, chỉ là trên núi rất thường đóng sương, không có người dân bản địa dẫn đường rất dễ bị lạc.”

Đường Châu khẽ gật đầu, người bản địa cao hơn kia lại tiếp lời: “Thực ra năm nào cũng đều có không ít người đến núi Chu Thúy, hai huynh đệ chúng ta cũng không phải lần đầu tiên dẫn đường. Còn về giá tiền ấy mà, cái đó dĩ nhiên có thể thương lượng.”

Đường Châu lấy ra một đỉnh bạc nhỏ, đều đều cất giọng: “Nhiều nhất trong vòng hai canh giờ, chúng ta sẽ khởi hành lên núi. Hai vị xem xem còn có thứ gì cần mua, riêng số ngân lượng còn lại khi đến nơi sẽ tính sau.”

Người bản địa nọ đón lấy đỉnh bạc cân thử trên tay, miệng cười toe bảo: “Công tử xin cứ yên tâm, chỉ trong nửa canh giờ là có thể xuất phát, đảm bảo không chút sơ suất!” Vừa nói dứt lời liền kéo theo người thấp hơn kia rời khỏi, vừa đi còn vừa thì thảo thì thăm thứ tiếng địa phương họ nghe không hiểu.

Chú thích:

(1) Bắc Đẩu Tử Vi: Bắc Đẩu thất tinh và Tử Vi viên. Bắc Đẩu thất tinh gồm bảy ngôi sao của chòm Đại Hùng: (từ phải sang) Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang. Tử Vi viên là một trong Tam viên (ba vùng rào) trong quan niệm thiên văn cổ Trung Quốc, được chia thành Tả viên (vách trái) gồm (từ dưới lên) Tả Xu, Thượng Tể, Thiếu Tể, Thượng Bát, Thiếu Bát, Thượng Vệ, Thiếu Vệ, Thiếu Thừa và Hữu viên (vách phải) gồm (cũng từ dưới lên) Hữu Xu, Thiếu Úy, Thượng Phụ, Thiếu Phụ, Thượng Vệ, Thiếu Vệ, Thượng Thừa. Tử Vi viên nằm gần Thiên cực Bắc và nằm ở vị trí trung tâm trong Tam viên nên còn được gọi là Tử Vi Cung, tượng trưng cho hoàng cung, các sao đều được đặt tên theo tước vị trong triều đình.

“Những dãy chóp núi xoắn bện vào nhau, xếp thành hình dạng Bắc Đẩu Tử Vi...”

(2) hưởng mã: thổ phỉ cưỡi ngựa đánh cướp, trước khi xông ra bọn người này sẽ bắn hưởng tiền (loại tên phát ra tiếng kêu khi phóng mình trong không trung) để chặn đường.

(3) từ: một thể loại thơ cổ điển của Trung Quốc, còn có các tên gọi như “khúc tử từ”, “thi dư”, “trường đoản cú” hay “nhạc phủ”; cách sáng tác nguyên thủy là điền chữ vào một đoạn nhạc có sẵn. Khuôn khổ quy định cấu trúc và vần điệu của bài từ, “từ vận”, được đặt tên khác nhau và gọi là “từ bài” hay “từ cách”.

(4) Cát khí uốn lượn, sát khí xộc thẳng, non vây nước bọc ắt tụ khí: Đây đều là các quan niệm phong thủy hình thành từ thời xưa ở Trung Quốc. Trong thuật phong thủy, “khí” được định nghĩa là trường năng lượng tồn tại xung quanh có ảnh hưởng đến sinh hoạt và sức khỏe của con người. Cát khí vận chuyển theo lối uốn lượn hiền hòa, sát khí xông thẳng hoặc đi theo đường góc cạnh; những nơi có địa hình núi non sông ngòi vây quanh sẽ tích tụ nhiều sinh khí có lợi.

nhân kiệt địa linh: chỉ vùng đất giàu đẹp, linh khí dồi dào sản sinh ra bậc nhân tài kiệt xuất; hoặc ngược lại chỉ nơi đã từng có bậc hào kiệt sinh trưởng hay ghé chân qua, nhờ thế mà trở thành vùng danh lam thắng cảnh.

42. Chương 42: Hành Trình Tây Nam (p.2)

Liễu Duy Dương thấp giọng bảo: “Trên mình hai người đó có mùi tanh thối.”

Nhan Đàm lập tức phản chấn hẳn lên: “Ta thấy bọn họ ánh mắt lảo liên, lại ân cần thái quá, e rằng nội tình có điều cổ quái. Chẳng đường tiếp theo hẳn sẽ thú vị rồi đây.”

“Cứ cho là có điều cổ quái thì cũng sẽ không đến mức ứng phó không xuể.” Đường Châu nhìn lại tay nải, “Lương khô không còn nhiều nữa, sau khi vào núi không biết nơi nào mới có nhà dân, nên tranh thủ lúc này mua thêm một ít mang theo bên người.”

Liễu Duy Dương lắc đầu, miệng đều đều cất giọng: “Bọn họ đã dám dẫn người vào núi, khẳng định là đã có tính toán cả. Tóm lại vẫn là nên đề cao cảnh giác.”

Nhan Đàm lạnh toát xương sống, lông tơ trên người dựng đứng cả lên: “Mùi tanh thối mà công tử vừa nói khi nãy, chắc không phải là...”

Liễu Duy Dương chẳng buồn đáp lại, chỉ đưa mắt sang nhìn nàng cái, nửa lời không lọt kể rằng.

Đường Châu có chút lầy lăm lăm, Nhan Đàm ngày thường lại có khi nào úp úp mở mở, lòng nghĩ một câu lại nói có nửa như vậy, bèn lên tiếng hỏi: “Mùi tanh thối đó thế nào?”

Nhan Đàm vẻ mặt phức tạp: “Ta chỉ là đoán bừa thôi, người vẫn là không biết thì hơn, sợ là nghe rồi sẽ khiến người mấy ngày liền cơm nuốt không trôi.”

Đường Châu thấy nàng không muốn nói thì cũng không miễn cưỡng nữa. Ba người bọn họ vào thôn mua thêm một ít mìn thầu, lại kéo thêm ít nước giếng mang theo trên đường, khi quay trở lại cửa thôn thì đã thấy hai người bản địa nọ lưng vác dây thừng và rìu, tay cầm gậy dò đường đứng chờ sẵn.

Núi Chu Thúy sương mù dày đặc, tầng tầng lớp lớp tích tụ vào nhau, thậm chí còn không thể thấy rõ được sự vật ở cách mình mười bước chân. Nhan Đàm âm thầm quan sát hai người bản địa đang dùng gậy dò

đường phía trước, bọn họ tướng mạo tựa tựa như nhau, nước da ngăm đen, khi cười cũng chỉ dùng môi cơ mặt.

Bỗng người bản địa thấp hơn kia quay đầu lại, nhe hàm răng đen sì ra cười với nàng: “Cô nương phải theo sát một chút, trên núi này có mãng xà, chuyên môn thích ăn các tiểu cô nương thịt mềm da mịn đấy.”

Nhan Đàm lập tức bày ra gương mặt sợ hãi: “Trên núi này còn có mãng xà sao?”

“Con mãng xà này mình dày bằng bắp tay, dài như vậy nè.” Y đưa tay ra làm phép so sánh, “Lúc nó há to mồm, có thể nuốt chửng cả một người vào bụng.”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Người bản địa cao hơn kia tức khắc ngắt lời y, miệng cười cười bảo, “Đó cũng chỉ là lời đồn ở vùng này thôi, cô nương đừng sợ, mà dù cho có thật sự gặp phải mãng xà đi nữa thì hai người chúng ta cũng dư sức trốn chết nó.” Vừa nói y vừa vỗ vỗ lên chiếc rìu được quấn giữa cuộn dây thừng trên lưng.

Nhan Đàm nở một nụ cười yêu kiều, nhỏ nhẹ cất giọng: “Vậy thì ta an tâm rồi.”

Lại đi thêm một đoạn nữa giữa làn sương mù, nàng đưa mắt sang tứ phía dòm ngó vu vơ, bỗng phát hiện Liễu Duy Dương vốn đi sau mình đã mất tăm không thấy bóng dáng. Nàng biết dựa vào thân thủ của hắn thì dù một mình lên đường cũng không có gì đáng ngại, chỉ là nàng vẫn luôn cảm thấy, Liễu Duy Dương chọn đồng hành cùng bọn họ, hẳn là có mục đích riêng của hắn. Nói cho cùng thì lòng người khó đoán, ít nhất trước mắt vẫn là chưa thể xác định hẳn rốt cuộc là bạn hay thù, hoặc giả là có mưu đồ gì khác.

Nàng còn đang nghĩ có nên đem việc này nói với Đường Châu hay không thì trong lúc vô ý chợt loáng thấy một bóng người vụt qua khóe mắt. Quay phắt đầu lại, nàng nhìn thấy Liễu Duy Dương thần thái điềm nhiên đang đi sau mình.

Nhan Đàm đưa tay dụi dụi mắt, trong lòng hoài nghi: Lẽ nào lúc này là nàng nhìn nhầm rồi ư? Theo lý mà nói thì sương giăng mù mịt thế này, nhất thời hoa mắt cũng không có gì là lạ. Nàng chốc chốc lại quay ra sau dòm cái, cứ vậy liên tục, đến Liễu Duy Dương cũng cảm nhận được, khó hiểu lên tiếng: “Có chuyện gì sao?”

“Lúc này công tử có nhìn thấy thứ gì dị thường không?” Nhan Đàm hỏi dò.

Liễu Duy Dương lắc lắc đầu, ngược lại người bản địa thấp lùn kia quay đầu lại bảo: “Nơi này sương dày, đường núi lại không dễ đi, khó mà tránh khỏi hoa mắt. Thế nhưng tiểu cô nương cũng thần hồn nát thần tính quá rồi, nên tập luyện cho lá gan cứng cáp một chút.”

Nhan Đàm thật muốn dùng biện pháp mạnh chỉnh đốn cái tên phạm nhân miệng mồm bép xép này một trận, nhưng xét thấy còn phải giữ hắn lại để dẫn đường nên đành nhẫn nhịn. Cái thời mà nàng đây còn bận tập luyện cho lá gan cứng cáp, tên phạm nhân lẻo mép này còn không biết đang ở đâu nữa kia, ở đó dám nói nàng gan nhỏ, rõ là lỗ bịch.

Bọn họ không biết đã đi hết bao lâu trên núi, trước mặt vẫn cứ là một mảng trắng lờ mờ. Đường Châu không nhịn được lên tiếng hỏi: “Còn phải đi bao lâu nữa?” Người bản địa cao hơn liền thanh đáp: “Sắp rồi sắp rồi, đợi lát nữa đến được nơi có con đường mòn, cứ men theo mà đi là sẽ vượt qua được ngọn núi này.” Y dùng chiếc gậy trong tay gõ gõ lên thân cây bên cạnh: “Dọc đường ta đều để ý phương hướng và làm dấu thế này, cứ cho là nhắm mắt cũng không thể đi lạc được đâu.” Y vừa định dùng dao rạch một đường lên vỏ cây thì chợt nghe tên lùn kia la lớn: “Chỗ, chỗ này ban này chúng ta mới vừa đi qua!”

Tên cao hơn lập tức quả mắng: “Đệ nói vậy cái gì vậy, đừng có ở đó mà tự mình dọa mình! Ngọn núi này chúng ta cũng đã đi qua không dưới mười bảy mươi tám lần rồi, có lần nào là không phải rất nhanh đã ra khỏi đâu?”

“Nhưng đệ thấy kí hiệu trên vỏ cây này, không phải là nhát dao huynh vừa rạch lúc này sao?”

Tên kia tức thì mặt mày trắng bệch, miệng lẩm bẩm: “Sao lại như vậy được? Chuyện này trước nay chưa từng xảy ra, không lẽ... là quỷ xây tường (1)...”

Nhan Đàm cúi người nhìn dấu kí hiệu trên thân cây, lại quan sát cẩn thận một lượt số thảo mộc chung quanh, đúng là trước đó bọn họ đã đi qua đây. Nhưng nếu thực sự là quỷ xây tường thì không lý nào nàng

một chút cảm giác cũng không có.

Đường Châu bình tĩnh cất lời: “Vậy thì thử đi lại một lần nữa, nếu như vẫn quay về chỗ cũ thì chúng ta sẽ nghĩ cách khác.”

Hai người bản địa kia lập tức xác định lại phương hướng, sau đó tiếp tục đi trước dẫn đường.

Nhan Đàm vừa đi vừa lặng lẽ quan sát xung quanh, lọt vào tầm mắt nàng là bước chân của Liễu Duy Dương, cứ đi được vài bước hẳn lại dùng mũi chân di dời mấy hòn đá dưới chân. Mới đầu Nhan Đàm còn nghĩ là do hắn bản tính thận trọng, muốn để lại kí hiệu trên đường đi, nhưng qua hết một lúc lâu sau, nàng bắt đầu cảm thấy có chút không đúng. Kí hiệu thì phải dễ dàng nhận dạng, trong khi mấy hòn đá hẳn sắp đặt lộn xộn không theo một quy luật nào, dường như chỉ đơn thuần vì muốn đá chúng ra chỗ khác mà thôi.

Cứ đi giữa làn sương trắng dày đặc như vậy hết khoảng hơn nửa canh giờ, chợt tên bản địa thấp lùn kia phấn khích quay đầu lại, tay chỉ về trước: “Đây chính là lối vào đường núi, xem ra mới này chỉ là định sai phương hướng nên mới đánh hết một vòng lớn.”

Nhan Đàm âm thầm liếc mắt sang Liễu Duy Dương, chỉ thấy hắn song mâu hướng thẳng, hai mắt như hồ nước phẳng lặng không một gợn sóng, đến cả chút sợ hãi hay lo lắng rất thường tình ở người phàm cũng không hề có.

Nàng chăm chú ngẫm nghĩ, cảm thấy trong chuyện này có một số chi tiết kì lạ: Hai người bản địa kia nói bọn họ đã đi qua ngọn núi này mười bảy mười tám lần là ít, không lý nào lại định hướng sai, trừ phi họ là có dụng ý muốn che mắt thiên hạ. Nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt và thần thái hoang mang của họ ban này, nếu như toàn bộ chỉ là diễn kịch, thế thì quả là có phần lợi hại quá rồi. Hơn nữa nàng nghĩ, cách làm này cũng thực sự là dư thừa quá mức.

Giả thiết đầu tiên đã không thông suốt, vậy thì hẳn còn một nguyên nhân khác. Mà nguyên nhân này, hẳn là nằm trên người Liễu Duy Dương. Nàng tận mắt nhìn thấy Liễu Duy Dương biến mất, mới giây trước giây sau hẳn lại không biết từ đâu xuất hiện trở lại. Đây rốt cuộc có phải là do nàng nhất thời hoa mắt hay không? Nếu như không phải, vậy thì hẳn rốt cuộc đã rời khỏi trong bao lâu, đi đâu làm gì? Chưa hết, Liễu Duy Dương có ý mà như vô tình di dời mấy hòn đá trên đường đi, lại là vì nguyên do gì?

Nàng đột nhiên nhớ lại một buổi đêm rất lâu về trước ở Da Lan sơn cảnh, tối đó tiết trời oi bức khiến nàng không sao ngủ được, bèn ra bên hồ định hóng chút gió, kết quả bất gặp Dư Mặc cũng chưa ngủ, đang đứng dưới trăng, hai tay chấp sau lưng. Nhan Đàm bước đến gần thì nhìn thấy trên mặt đất là những hòn đá nhỏ được rải la liệt như các vì sao trên trời, vị trí xếp đặt của mỗi viên đá trông vào đều có vẻ tầm thường nhưng dường như lại ẩn chứa huyền cơ gì đó bên trong. Dư Mặc quay đầu nhìn nàng, đoạn lại cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Nhan Đàm rất lấy làm lạ, vừa định tiến đến gần hơn để nhìn cho rõ thì đã bị hắn một phát tóm lấy: “Cách sắp xếp của mấy hòn đá này là chiếu theo Phục Hi Bát quái (2), chỉ có vào chứ không có ra.”

Nhan Đàm bấy giờ không tin, kết quả vừa bước vào thì cảnh tượng trước mắt đột ngột biến đổi, xung quanh sát khí đằng đằng, có đi cách nào cũng chỉ lẫn quẩn mãi ở chỗ cũ, may là cuối cùng Dư Mặc đã nắm lấy nàng lôi trở ra ngoài. Tròn nửa năm sau đó, mỗi khi nhìn thấy Dư Mặc nàng đều muôn phần cẩn trọng, chỉ lo sợ có chỗ nào chọc giận phải vị sơn chủ này, bản thân sẽ bị đem ném vào mê cung đá ngày trước.

Nếu như bọn họ khi này quanh quẩn hết một vòng tròn là do đã lạc vào Phục Hi Bát quái trận, vậy thì kẻ bố trận kia là ai? Liễu Duy Dương đã phát giác được có kẻ bày bố trận hình muốn giam chân họ, lại vì có gì không thốt nửa lời? Ban đầu nàng vốn định trực tiếp hỏi thẳng hắn, nhưng rồi chợt nghĩ kĩ lại, hẳn đã chọn không nói ra hẳn là có lý do của riêng hắn. Đặt giả thiết Liễu Duy Dương có âm mưu gì khác trong đầu, nàng lên tiếng hỏi như vậy ngược lại sẽ thành bút mây động rừng; còn nếu như hẳn quả thực là xuất phát từ lòng tốt, thì câu hỏi này của nàng rất có khả năng sẽ làm hỏng việc.

Nhan Đàm ngẩng đầu nhìn về phía trước, trôi dạt giữa làn hơi sương là những sợi mưa mảnh dễ dàng bay ngược chiều tạt phớt lên má, đúng lúc đó loáng thoáng có một bóng người từ trong màn sương nhিপ nhàng cất bước tiến ra. Người đó một tay nhắc cao gấu áo, chân đi guốc mộc, diện mạo lơ mờ, mỗi bước chân đều tựa như đang đập trên mây, thân người nhẹ lướt, cả người toát ra khí chất thanh thoát khó tả nên lời.

Chú thích:

(1) quỷ xây tường: quan niệm mê tín rằng có bức tường vô hình được xây bởi quỷ chắn đường khiến con người ta quanh quẩn mãi không thoát được; về bản chất là khuynh hướng đi thành vòng tròn của chúng ta khi không có mốc định vị mục tiêu và đang ở trong tình trạng mất phương hướng.

(2) Phục Hi Bát quái: Phục Hi là vị hoàng đế đầu tiên trong truyền thuyết Trung Hoa, được xưng tụng là thủy tổ của văn minh nhân loại, là anh trai và đồng thời cũng là chồng của Nữ Oa. Tương truyền Phục Hi là người phát minh ra chữ viết, cách đánh cá và săn bắt. Phục Hi Bát quái, còn gọi Tiên thiên Bát quái, là bản sơ đồ được cho là sáng tạo của Phục Hi dùng để mô tả cấu thành và vận động của trời đất.

43. Chương 43: Người Hái Thuốc (p.1)

Người đó tiến đến gần, tướng mạo dần dần lộ rõ. Nhan Đàm không khỏi cất tiếng thở dài: “Đáng tiếc...”

Kể đang ngược chiều tiến về phía bọn họ kia, là một nam tử mình khoác quần áo bằng vải bố thô, bần sinh lấm lem đầy đôi guốc mộc, bắn tung tóe lên cả gấu áo. Người này diện mạo đầu hoẵng mắt chuột, vết rỗ trên mặt như đốm sao giăng đầy trời, muốn dung tục cỡ nào cũng có.

Người bản địa cao hơn kia đáng vẻ không coi kẻ mới đến này ra gì: “Ngũ Thuận, tiểu tử nhà mày khi không lên núi làm gì đó hả?”

Ngũ Thuận lập tức nở một nụ cười xun xoe, gỡ chiếc giỏ trên lưng xuống cho bọn họ xem: “Còn không phải lên núi hái mớ thảo dược đem về đổi ít ngân lượng hay sao? Nhà đệ sắp phải treo niêu rồi đây, nếu mà gặp hên không chừng còn bắt được rắn, mật rắn có thể đem bán, thịt rắn...” Nói đến đây thì y xem chừng đã sắp dãi nhỏ ba thước.

Nhan Đàm lại thở dài đánh thượt.

Vốn dĩ cứ tưởng nhân vật tầm cỡ tiên nhân giáng phàm, ai ngờ kết quả lại là một tên hái thuốc đẳng cấp dung tục không nói nên lời. Thị lực của nàng đúng là càng ngày càng không xài được nữa rồi.

Người hái thuốc Ngũ Thuận kia vừa quay đầu thì nhìn thấy Nhan Đàm, mồm hơi há ra, ánh mắt dán chết vào nàng không cách nào dời đi được. Mãi một lúc sau hắn mới hoàn hồn, khoái trá tặc lưỡi một tiếng rõ kêu, không biết đang có chủ ý bắn thiu gì chạy qua đầu.

Nhan Đàm phần nộ khôn cùng, chỉ hận không thể một nhát chẻ hắn làm đôi, lập tức định chìa tay sang rút thanh bội kiếm trên người Đường Châu. Nàng còn chưa kịp động thủ thì bất thành linh cổ tay đã bị Liễu Duy Dương điểm nhiên giữ chặt lấy. Nhan Đàm ngẩn người, cứng nhắc xoay cổ sang dòm họ Liễu đang đứng cạnh mình. Hắn nhìn nàng khẽ lắc đầu, sau đó từ từ buông lỏng tay ra.

Ngũ Thuận vừa nghe bọn họ bảo định lên núi Chu Thúy thì đã tức khắc nhiệt tình đi trước dẫn đường, chốc chốc còn quay đầu lại buông vài câu đùa tục tũ. Nhan Đàm sờ sờ cổ tay, cứ có cảm giác rất không thỏa đáng. Liễu Duy Dương không lý nào lại đi nắm cổ tay nàng, Nhan Đàm đối với điều này vô cùng chán chẵn. Lẽ nào người đang đi bên cạnh nàng, đã không phải là Liễu Duy Dương nữa?

Vậy hắn có thể là ai? Không cần biết là ai, miễn cứ không phải Thần Tiêu cung chủ là được. Nhan Đàm chỉ cần nghĩ đến Thần Tiêu cung chủ là đã không khỏi dựng tóc gáy hết cả lên. Tuy nàng còn chưa có dịp lĩnh hội hoàn toàn bản lĩnh của Liễu Duy Dương, nhưng xem ra hắn cũng chẳng thua gì Đường Châu, nếu như chỉ trong thời gian ngắn ngủn nửa nén nhang còn chưa tới đã bị Thần Tiêu cung chủ âm thầm xách đi thủ tiêu vớt xác, thế thì đúng là dễ sợ quá rồi.

Đường Châu liếc mắt nhìn nàng, đoạn khẽ cất giọng: “Sao mặt ngươi vừa xanh lè vừa trắng mét vậy?” Hắn nửa đùa nửa thật hỏi: “Chắc không đến mức bị người ta nhìn mấy cái đã sợ ra nông nổi này rồi chứ?”

Nhan Đàm len lén liếc nhìn Liễu Duy Dương cái, chằm chằm xáp lại kẻ bên Đường Châu: “Ta mà cũng sợ người khác nhìn sao? Ta đây cũng không phải loại không thể vác mặt ra ngoài nhìn người.”

Đường Châu ngẫm qua một thoáng, chìa tay trái ra cho nàng: “Nếu ngươi sợ thật thì cứ nắm lấy ta là được.”

Nhan Đàm do dự, nên nắm hay là không đây? Nắm thì có phần hơi tổn thương lòng tự tôn của nàng quá rồi, nhưng nếu như mà không nắm thì cũng đúng là có chút bất an. Chợt nàng cảm thấy có một ánh mắt

quét qua bên mình, tức khắc giật thót, đưa tay vào thắt trong lòng bàn tay Đường Châu. Hắn khẽ nắm lấy tay nàng, miệng tủm tỉm cười: “Người đã quên mất những lời mình nói lúc trong mộ địa rồi sao?”

Những lời mình nói lúc trong mộ địa? Lời nàng đã nói lúc đó cũng phải hai ba chục câu là ít, rồi cuộc hẳn đang ám chỉ câu nào mới được?

Nhan Đàm ngẫm nghĩ hết một lúc thì chợt nhớ ra, không lẽ... không lẽ chính là câu “Hắn sẽ không thực sự giết chết chúng ta, chẳng qua chỉ muốn thăm dò mà thôi”? Nếu nói vậy thì Đường Châu cũng đã chú ý thấy việc Liễu Duy Dương mới vừa mất tích đã lại xuất hiện, cũng chính là nói tất cả quả thực không phải ảo giác của nàng. Giả sử Liễu Duy Dương hiện giờ là Thần Tiêu cung chủ cải trang thành, vậy thì hẳn tạm thời sẽ không ra tay với bọn họ. Trước đó nàng còn từng ngờ vực thân phận của Liễu Duy Dương, bây giờ xem ra không phải nàng đề cao hắn, mà là đã quá xem thường Thần Tiêu cung chủ rồi.

Vì ban đầu trì hoãn quá lâu nên khi mặt trời xuống bóng thì cả đoàn người vẫn còn đang ở giữa núi.

Hai người bản địa kia thao tác rất nhanh nhẹn, đi chặt mấy cành cây về, dùng đá lửa đánh vài cái, thấp một đồng lửa lên. Tiếp theo bọn họ lấy từ trong bọc đồ mang theo ra một cái nồi đất nhỏ, hứng lấy nước suối trên núi rồi đặt lên lửa đun. Người hái thuốc Ngũ Thuận kia lập tức lựa hoàng tinh (1) trong giỏ ra, cho vào nồi nấu cùng một lượt.

Mấy người bọn họ chia nhau một bao màn thầu, dùng lửa nướng cho đến khi trên mặt bánh xuất hiện những khoang tròn nhỏ như lỗ tổ ong, đợi chúng chậm chậm chuyển sang màu vàng nâu, nồi hoàng tinh kia cũng đã chín tới, lúc này bọn họ mới từ từ lấp đầy những chiếc bụng rỗng.

Nhan Đàm biết Đường Châu bách độc bất xâm, nàng cũng không phải lo sợ các loại độc của phạm giới, bèn an tâm ăn hết bữa. Liễu Duy Dương vẫn trầm mặc như ngày thường, hướng mặt về phía đồng lửa không thốt nửa lời, trông như đang có trăm nghìn tâm sự bất tận.

Sau khi lo xong bữa tối, cả nhóm người bèn bàn tiếp đến việc gác đêm. Người bản địa cao hơn kia trực một nửa trước, tên còn lại và Ngũ Thuận trực nửa sau. Nhan Đàm thấy bọn họ đã sắp xếp như vậy, bèn tự nhiên xích người đến gần đồng lửa nhắm mắt bắt đầu ngủ. Nàng xưa nay vốn tính ngủ, chút động tĩnh nhỏ là đã có thể thức giấc, cũng không lo sợ bọn họ dám ở sau lưng động tay chân gì.

Nhan Đàm mơ màng ngủ được một lúc, khi tỉnh dậy thì trăng đã lên cao, vòm trời sau khi mưa tạnh xanh biếc trong veo như làn ngọc bích, sao mọc chi chít nhiều không đếm xuể, ánh sao đặc biệt sáng ngời. Nàng nhìn một vòng xung quanh, thấy Liễu Duy Dương và Đường Châu vẫn đang ngủ say, riêng ba người phụ trách gác đêm kia thì không thấy bóng dáng đâu cả. Nhan Đàm nhẹ nhàng đứng dậy, bước chân khẽ khàng tiến vào mảnh rừng núi phía trước mặt. Nàng đi được mười mấy trượng (2), trông thấy ở sườn núi chéch phía trước lập lòe ánh lửa, bèn chậm chậm bước đến gần thì thấy Ngũ Thuận dây thừng cột vòng quanh eo, đang cẩn thận từng chút một men theo rìa núi trèo lên. Đầu còn lại của sợi dây được giữ chặt trong tay người bản địa cao hơn kia, y vẻ mặt không chút nhần nại cộc cằn quát: “Thằng tiểu tử nhà mày, lẽ mà lẽ mà còn không chịu mau lên đi?!”

Ngũ Thuận luôn mồm văng dạ, chân cứ trèo được ba bước lại hụt một bước, tay chân mềm nhũn, động tác khó coi. Nhan Đàm đứng sau vừa nhìn vừa cất tiếng thở dài, nhưng còn chưa kịp thở hết ra thì một tiếng hét thảm the thé đã xé toạc không trung chọc thẳng vào tai. Ngũ Thuận thân người giãy giụa, trông như vừa bị lọt thỏm vào thứ gì đó, chỉ còn lại nửa bên người nằm trên rìa núi.

Nhan Đàm khe khẽ nhích người lên trước, định tiến gần thêm chút nữa để xem cho rõ thì thấy tên bản địa cao hơn kia đột nhiên một riu bổ xuống chặt đứt dây thừng, cả người Ngũ Thuận tức khắc biến khỏi tầm mắt.

Nhan Đàm tay xoa xoa cằm, lòng thầm nghĩ vùng Tây Nam này có rất nhiều các hang động đá vôi nằm dưới lòng đất, mặt đất nhìn vào bằng phẳng kiên cố nhưng trên thực tế lại là cấu tạo rỗng ruột, tên hái thuốc kia chắc là đã trượt chân vào một động đá vôi. Chỉ có điều, hai người bản địa này nếu như muốn kéo y lên hẳn cũng không phải là việc khó gì, một riu chém đứt dây thừng như vậy, quả thực là tàn độc quá mức.

Tên thấp lùn kia lên tiếng: “Sao không kéo Ngũ Thuận lên? Tốt xấu gì cũng là người trong cùng một thôn mà.”

“Ta thấy tên tiểu tử này căn bản chả phải thứ tốt lành gì, không chỉ đơn giản muốn vét chút lợi lộc đâu. Bây giờ nó rơi xuống dưới thì thôi cứ mặc xác nó, chúng ta bớt đi một mối phiền phức.” Y hừm mạnh một tiếng, lại bảo, “Đợi một lát nếu mấy người bọn họ có hỏi đến thì cứ nói là trong nhà Ngũ Thuận có việc gấp, nó đi trước rồi. Nó rớt xuống dưới như vậy, sẵn tiện làm mồi cho sơn thần gia, đối với chúng ta cũng là việc tốt.”

Nhan Đàm nghe đến đầu óc mơ hồ, thấy hai người bọn họ quay lại, bèn tức tốc lĩnh trở về chỗ đồng lửa. Còn cách mười mấy bước thì nàng nhìn thấy Đường Châu từ trên đường núi phía chếch trước mặt đi xuống, sắc mặt chẳng tốt gì mấy. Nàng vội lên tiếng: “Mới nãy ta đi theo ba người bản địa kia, bọn họ...” Đường Châu giơ tay làm dấu bảo nàng im lặng, đoạn điềm tĩnh cất lời: “Những gì người nhìn thấy, ta vừa rồi cũng đã chứng kiến toàn bộ. Con đường này đi thông sang phía bên kia, sau khi người rời khỏi, ta là đi theo sau lưng Liễu huynh mà ra đến đó.”

Chú thích:

(1) hoàng tinh: thực vật thuộc họ Loa kèn, còn được biết đến với các tên gọi sâm đầu gà, lão hổ khương (khương: củ gừng), cứu hoang thảo, mậu kỷ chi, long hàm, thổ linh chi, ở Việt Nam còn gọi là củ cơm nếp... Hoàng tinh còn là một vị thuốc Đông y được chế biến từ thân rễ sấy khô của cây hoàng tinh, hoàng tinh Vân Nam hay hoàng tinh nhiều hoa, có công dụng bổ khí dưỡng âm, kiện tì, nhuận phế, ích thận.

(2) trượng: 10 xích là một trượng (3.3 mét)

44. Chương 44: Người Hái Thuốc (p.2)

Trời vừa mới tờ mờ sáng thì cả đoàn người đã lại tiếp tục lên đường.

Nhan Đàm đảo mắt nhìn quanh rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: “Í, người hái thuốc tên Ngũ Thuận hôm qua đâu rồi? Sao mới sáng sớm đã không thấy nữa?”

Tên lùn kia cười khan mấy tiếng: “Đêm, đêm qua, tên tiểu tử này nhớ ra trong nhà còn có việc gấp, không đợi được đến trời sáng đã vội trở về thôn rồi. Lúc nó đi mọi người còn chưa thức dậy, bởi vậy nên mới không, không kịp chào được một tiếng.”

Nhan Đàm khinh miệt nhìn hắn: Đến nói xạo mà cũng không biết, lấp ba lấp bắp, vừa nghe đã biết không phải thật rồi. “Hóa ra là mới sáng sớm đã rời khỏi... Kì lạ, bây giờ còn chưa vào hạ cơ mà, sao huynh đài cứ nói một câu là lại đồ mờ hồ vậy?” Nàng cười mỉm chỉ. Tên lùn kia chỉ biết cười khan vài tiếng, ngậm mồm không nói thêm gì nữa.

Đường Châu ném một tia nhìn cảnh cáo về phía nàng, miệng thấp giọng gọi: “Nhan Đàm!”

Nhan Đàm thở dài đánh thượt: “Cho dù người có nghìn lần réo gọi tên ta thì ta cũng đâu có hiểu được người muốn nói cái gì, có phải không nè?” Nấn hồng phải chọn quả mềm mà nấn (1), nếu Liễu Duy Dương hiện giờ thực sự là do Thần Tiêu cung chủ cải trang thành, nàng vẫn là quay sang bắt nạt Đường Châu thì hơn.

Ngược lại với dự đoán của Nhan Đàm, Đường Châu hắn không hề nổi giận, chỉ chậm rãi viết lên lòng bàn tay nàng một chữ “Liễu”. Nhan Đàm cảm thấy thú vị, cũng kéo tay hắn lại viết lên đó một chữ “Tiêu”. Đường Châu lắc đầu rồi lại gật đầu. Nàng tức khắc nắm bắt được, ý hắn muốn nói đại khái có thể hiểu là, Liễu Duy Dương hiện giờ rất có khả năng không phải là người đi cùng họ ban đầu, riêng về việc hắn có phải Thần Tiêu cung chủ cải trang thành hay không thì khó mà nói được.

Hai người bọn họ cứ người viết một chữ ta viết một chữ như vậy, rất nhanh đã rơi lại phía sau cùng. Tên bản địa cao hơn kia quay lại cười bảo: “Ta thấy hai người trông như một đôi bỏ trốn khỏi nhà phết ấy, cứ dính lấy nhau một khắc không rời.”

Nhan Đàm cứng nhắc nhìn sang Đường Châu, miệng nặn ra một nụ cười trông còn khó coi hơn khóc. Đường Châu lại chẳng có lấy một tẹo để tâm: “Hai người chúng ta quả đúng là từ trong nhà chạy ra ngoài chơi, quang minh chính đại, cũng không thể gọi là bỏ trốn.”

Nhan Đàm đứng hình ngay tắp lự. Liễu Duy Dương cũng thoáng ngẩn ra trông thấy. Đường Châu lại tươi cười nhả ra một câu: “Có phải không, Nhan Đàm?”

Nhan Đàm ức chế khôn cùng, chỉ hận không thể ngẩng mặt lên trời rít một tràng dài: “Không phải—” Vừa nói dứt lời thì đường núi dưới chân bỗng sạt mất một mảng lớn, cả người nàng bị rơi phịch xuống. Đường Châu tức tốc chìa tay ra chụp lấy cánh tay nàng, nhưng lại bị đà rơi khổng lồ khiến cho thân người chao đảo, lớp địa tầng dưới chân phát ra tiếng kêu rầm rắc vang giòn êm tai.

Hai người bọn họ cùng lúc ngã nhào xuống dưới.

Nhan Đàm chỉ nghe bên tai gió rít vù vù, hươ tay vợ bữa lấy một thứ có hình dạng như ngọn măng đá, chợt rắc một tiếng, măng đá mảnh khảnh cũng đã gãy lìa. Trong đầu nàng lập tức chỉ còn lại một ý nghĩ, không lẽ gần đây mình quá an nhàn nên đã mập ra rất nhiều? Đột nhiên cổ tay bị chụp phắt lại, thân người nàng còn chưa kịp dứt trốn lao xuống thì bên cổ tay còn lại cũng đã bị túm chặt lấy. Chỉ là hai nguồn lực này xuất phát từ hai phương hướng hoàn toàn khác nhau, khiến nàng đau đến suýt ngất tại chỗ.

Nàng thà rớt thẳng xuống đất ụp mặt đóp bùn còn hơn treo lủng lẳng giữa không trung, người bị xé toạc ra thành hai mảnh thế này.

Chợt nghe giọng của Đường Châu từ trên đỉnh đầu chậm chậm truyền xuống: “Nhan Đàm, người thật là nặng.”

Nhan Đàm tức xì khói: “Nói vậy, nặng chỗ nào, Hồ tẩu ở Thẩm gia kia còn nói ta là nhẹ hều như không có xương nữa kìa!”

“Người đem so với Hồ tẩu, đương nhiên là nhẹ như không có xương vậy rồi.”

“Người câm miệng, mau câm miệng!” Nhan Đàm nghiến răng phẫn nộ, vừa ngước đầu lên thì nhìn thấy Liễu Duy Dương đang cúi đầu dùng ánh mắt thâm trầm nhìn mình, mà cổ tay phải của nàng lại đang nằm gọn trong bàn tay hắn. Nàng tức thì toát mồ hôi lạnh, “Liễu công tử, ta nặng lắm, công tử mau thả ta xuống đi.”

Liễu Duy Dương nở một nụ cười nhẹ như gió thoảng: “Không sao cả.” Vào sát na (2) khi hắn mỉm cười, thực sự bầu không khí phải gọi là gió ấm mơn man, oanh bay bướm lượn, muôn hoa gột sạch bụi trần.

Nhan Đàm lập tức nịnh nọt bảo: “Liễu công tử, công tử cười thật là đẹp. Thế nhưng mà công tử vẫn là mau buông tay ra đi thôi, chúng ta cũng không thể cứ treo lơ lửng ở đây mãi như vậy được có phải không?”

Liễu Duy Dương khẽ nén cười: “Ta buông tay rồi, cô nương như vậy đáp xuống sẽ không việc gì đấy chứ?”

Nhan Đàm ngoan ngoãn đáp: “Không sao, không sao hết, công tử mau buông tay đi.”

Liễu Duy Dương bèn thả tay ra.

Nhan Đàm cảm thấy thân người chợt buông thõng xuống, khớp cổ tay trái kêu một cái rắc, miệng vội hét lớn: “Đường Châu, người còn không mau buông tay? Tay ta sắp gãy luôn rồi đây nè!”

Đường Châu ở một tiếng rồi cũng buông tay. Cả người Nhan Đàm nhẹ trôi ra trước, hướng thẳng chuẩn bị va vào vách đá ở ngay đối diện. Cũng may là Liễu Duy Dương đã nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, tốt bụng nắm lấy nàng kéo ra sau.

Nhan Đàm nghe thấy tim mình nện thịch một tiếng, trong lòng có thứ linh cảm kì lạ khó nói nên lời. Rõ ràng đó là gương mặt của Liễu Duy Dương nhưng nàng lại có cảm giác vô cùng thân thuộc.

Thình lình những tia sáng trên đỉnh đầu chuyển tối, bùn đất từ trong thạch động nơi bọn họ vừa rơi xuống không ngừng trút xuống ồ ạt.

Đường Châu phẩy tay thấp sáng chiếc que đánh lửa, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cửa động phía trên đã bị một tảng đá hoa cương ngăn chết lại, mà hang đá vôi trước mặt thì lại quanh co khúc khuỷu, hoàn toàn không biết sẽ dẫn đến đâu.

Vùng Tây Nam lượng mưa dồi dào, nền móng địa tầng không vững, dưới lòng đất nhiều hang đá vôi, mà những hang động này đa phần lại ăn thông với nhau, một khi tiến vào thật chẳng khác nào lạc giữa mê

cung, càng đi càng rối. Hai tên bản địa kia quả là lòng lang dạ sói, dẫn bọn họ đi vào những nơi có nhiều hang động, đợi họ rơi xuống thì liền bít kín miệng hang.

Hai y vạch ra mưu đồ này, khả năng lớn hẳn là muốn giết người đoạt của? Chỉ là... Đường Châu chợt nhớ đêm qua tên bản địa cao hơn kia đã nói để Ngũ Thuận làm mồi cho sơn thần, chẳng lẽ... Hẳn vừa quay đầu thì nhìn thấy Nhan Đàm mừng rỡ bỏ nhào vào Liễu Duy Dương, hớn ha hớn hở quàng lấy cổ hẳn gọi lớn: “Chúa công!”

Từ trên người Liễu Duy Dương dâng lên một luồng sáng xanh nhàn nhạt, tướng mạo dần dần biến đổi, dài tóc đen nhánh như mực chỉ trong một thoáng dài ra không ít, mi mực tuấn nhã, khóe miệng thoáng vương nét cười, toát ra khí chất vừa sinh động lại anh tuấn.

Nhan Đàm xoa xoa má hẳn, giọng điệu dịu dàng: “Chúa công, người gầy đi còn đen đi nữa... Da dễ cũng khô không được láng mịn...”

“Liên khanh thì ngược lại, khí sắc quả không tồi, thân người cũng nặng lên cả mấy kí...” Dư Mặc vòng tay ôm lấy người nàng nhắc lên, miệng nhoẻn cười bảo. “Đến eo cũng thô ra mất nửa thốn...”

Đường Châu gần mạnh một tiếng đằng hắng: “Liễu huynh đâu rồi?”

Dư Mặc đều đều cất giọng: “Lúc vào núi ta đã ngáng chân hẳn lại phía sau, kẻ này không đơn giản như hai người nghĩ đâu.”

Nhan Đàm buột miệng: “Nhưng hẳn cả đường chưa làm qua việc xấu gì mà.”

Dư Mặc giơ tay véo nhẹ lên chóp mũi nàng: “Người có còn nhớ một lần hẳn nửa đêm thức dậy thối sáo không? Người nghĩ hẳn đơn thuần là thối sáo thôi sao? Sau khi hai người vào núi thì bị mắc kẹt trong Phục Hi bát quái trận, đó chính là do có kẻ đã bố trí sẵn từ trước.”

Nhan Đàm tức thì ngộ ra: “Cho nên người giữa đường đã đánh tráo người, còn phá giải luôn trận pháp đó?”

Dư Mặc mỉm cười gật đầu: “Nhưng người lại không nhận ra ta ngay từ đầu, lại còn sợ đến phát khiếp, có phải không?” Nhan Đàm dẩu dẩu môi: “Người không biết Thần Tiêu cung chủ kia đáng sợ cỡ nào đâu, phải gọi là giả gì giống nấy luôn đó... Nhưng nói vậy thì Liễu Duy Dương rốt cuộc là ai, cũng là thủ hạ của Thần Tiêu cung chủ ư?”

“Ta cũng không rõ.” Dư Mặc quay đầu sang nhìn Đường Châu, thông thả cất lời, “Núi Chu Thúy của Tây Nam cách Kính Hồ Thủy Nguyệt không còn bao xa, các hạ nếu muốn tìm thượng cổ thần khí cũng không cần thiết phải đến Di tộc. Bởi vì những món thần khí này, sớm đã rơi vào tay Thần Tiêu cung chủ.”

Đường Châu nhìn hẳn: “Các hạ biết Kính Hồ Thủy Nguyệt nằm ở nơi nào, lại còn biết thượng cổ thần khí không ở Di tộc mà nằm trong tay Thần Tiêu cung chủ, những lời này ta đều tin. Nhưng các hạ là làm thế nào biết được?”

Dư Mặc thần nhiên đáp: “Ta từng đến qua Kính Hồ Thủy Nguyệt, cũng đã vài lần gặp mặt Thần Tiêu cung chủ.”

Nhan Đàm nhìn nhìn Dư Mặc, lại quay qua nhìn nhìn Đường Châu, cảm thấy bầu không khí giữa hai người bọn họ có thể đem so với sợi dây cung kéo căng hết cỡ.

“Thế thì, bây giờ phải làm sao để đến được Kính Hồ Thủy Nguyệt?”

Dư Mặc nhếch mép cười khê: “Ta không biết.”

Nhan Đàm không kìm được cất giọng thì thào: “Dư Mặc...” Hẳn câu trước vừa nói đã từng đến qua Kính Hồ Thủy Nguyệt, câu sau lại bảo không biết đường đi, đơn giản có thể được xem là lời nói dối vụng về bậc nhất.

Dư Mặc cúi đầu nhìn nàng, một bộ phong thái mây nhạt gió thoảng: “Thế nào, người cũng không tin?”

Nhan Đàm ngẫm thoáng rồi đáp: “Tuy là nghe vào dường như có chút như chuyện không thể, nhưng ta vẫn là tin người.”

Đường Châu hai tay khoanh trước ngực, miệng đều đều nhả chữ: “Trừ phi có lời giải thích hợp tình hợp lý, bằng không loại lời nói này chỉ e đến cả trẻ con cũng không tin được.”

Nhan Đàm tức thì cảm thấy lông tơ dựng ngược, Dư Mặc và Đường Châu lần đầu gặp mặt đã đánh nhau đến một mất một còn, giờ lại thêm vào ác cảm tích tụ, đoạn đường tiếp theo e không khỏi lăm phiền phức rồi đây.

Chú thích:

(1) Nấn hồng phải chọn quả mềm mà nắn: ngụ ý chọn đối tượng yếu thế hơn mình để mà ức hiếp; tương tự như “gặp thằng nhỏ thì bỏ vào bô, gặp thằng đô thì quỳ mà xưng cháu” dzậy xDDD

(2) sát na: ksana () trong tiếng Phạn, bộ A-tì-đạt-ma Đại-tì-bà-sa luận ghi nhận một sát na là 1/75 (khoảng 0.013) giây. Từ “sát na” thường được dùng để chỉ khoảng thời gian cực ngắn.

45. Chương 45: Sơn Thần

Que lửa trong tay Đường Châu đã từ từ cháy sạch đến ngọn, phụt một tiếng, chung quanh lại rơi vào một mảng tối đen như mực.

Nhan Đàm phất nhẹ tay áo, một khối cầu tròn trịa tỏa ánh sáng bạc mờ ảo hiện ra giữa bóng tối, chậm chậm chiếu sáng hang động: xung quanh cơ man là các nhũ đá chi chít, nước từ trên các khối đá nhỏ xuống mặt đất phát ra tiếng kêu lộp độp.

Dư Mặc nhếch môi cười khê, tự nhiên cất bước đi về phía trước, được vài bước hần mới quay đầu lại bảo: “Đường Châu, việc các hạ có tin hay không, các hạ tự nghĩ là quan trọng sao?” Ngưng đoạn lại thúng tha thúng thỉnh lên tiếng: “Nếu muốn đến Kính Hồ Thủy Nguyệt thì đi theo ta, còn nếu như không, thì từ đây đường ai nấy đi.”

Đường Châu lạnh lùng cất giọng: “Vậy phải làm phiền các hạ dẫn đường rồi.”

Nhan Đàm thấy tình hình qua hồi căng thẳng thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay áo Dư Mặc đang đưa tới lui: “Dư Mặc Dư Mặc, sao ngươi lại tới tìm ta vậy?”

Dư Mặc cúi đầu nhìn nàng, song mâu đen thẫm, khóe miệng nhoẻn cười: “Ta gấp rút về đến Da Lan sơn cảnh thì phát hiện ngươi vẫn chưa trở về, ngờ vực có phải ngươi đã gặp phải nguy hiểm nên mới lên đường tìm kiếm. Thế nhưng hiện giờ trông lại, dường như ngươi cũng chẳng phải chịu qua khổ sở gì.”

“Ai nói vậy, tại ngươi không biết đó thôi, ta đó hả...” Nhan Đàm suốt đường cười nói tíu tít, vừa liệt kê vừa miêu tả sống động đến từng chi tiết những sự việc đã xảy ra từ khi bọn họ mỗi người một ngã. Dư Mặc nghiêng đầu im lặng lắng nghe, nghe đến những đoạn có điều thú vị thì không khỏi khê bật cười. Đường Châu thấy nàng đem những việc mình đã làm thổi phồng lên gấp mấy lần để mà tố giác, cũng không nhịn được lắc đầu phì cười.

“Nói tới mới nhớ, lúc ở Tương Đô thì ngươi đã tìm thấy ta, tại sao cả đường cũng không lộ mặt?” Nhan Đàm đột nhiên nhớ ra việc này.

Dư Mặc khê gật gù: “Ngươi lúc đó không phải còn đang nghĩ cách thoát thân hay sao? Nếu bị ta miễn cưỡng lôi về ắt ngươi cũng không đồng ý đâu nhỉ? Hơn nữa...” Hần nhạ giọng tiếp lời: “Về sau khi đã không còn chịu ràng buộc của cấm chế, ngươi lại nổi hứng muốn giúp đỡ đi tìm thần khí, lúc đấy ta có nói gì ngươi cũng nghe không lọt tai thôi không phải sao?”

Nhan Đàm cứng họng ngay tắp lự. Tuy đáng lý ra lời của sơn chủ nàng phải nghe theo, nhưng Dư Mặc xưa nay đều không bày ra thái độ kẻ trên, lâu ngày dần dà nàng cũng vô tư thành quen, cả ngày thường khi nói chuyện cũng lòi thẳng tên hần ra mà gọi.

“Ta một mạch theo chân các người đến Tây Nam, phát hiện được luôn có kẻ đi trước dọn đường sẵn cho ba người. Vùng Tây Nam này cả triều đình còn quản không xuể, làm thế nào lại có thể an ninh như vậy?”

Nhan Đàm ồ một tiếng dài, trước đây nàng còn cứ tưởng quan phủ coi quản quá chặt, cả tên hươu mã sơn tặc cũng không để sót, hóa ra là đã trách lầm bọn họ. Đầu sở tội ác thật sự thì ra là Liễu Duy Dương.

Đường Châu đột ngột dừng bước, cúi người quan sát một đám mẩu vụn trước mặt. Nhan Đàm tới gần nhìn nhìn mấy cái, lấy làm lạ hỏi: “Đây là thứ gì vậy?”

Dư Mặc quét mắt liếc nhìn, điềm nhiên đáp gọn: “Da rắn.”

Đường Châu một thoáng tư lự, miệng lầm bầm: “Lẽ nào sơn thần mà bọn họ nói thật ra là một con rắn?”

“Việc này cũng chẳng có gì là lạ, nơi đây là vùng hẻo lánh, đương nhiên có nhiều phong tục cổ quái hơn so với Trung Nguyên.” Dư Mặc không mấy bận tâm cất giọng, “Hai người bản địa dẫn đường kia trên người có mùi tanh thối, khả năng lớn đó chính là mùi của rắn. Xem ra bọn họ bôi thứ mùi này lên người để không bị rắn xơi tái.”

Nhan Đàm kinh ngạc: “Thì ra là rắn hả? Ta còn cứ tưởng ngày thường bọn họ toàn ăn xác chết thối rữa nên trên người mới có thứ mùi hôi đó chứ.”

Đường Châu ném sang cho nàng một cái liếc xéo: “Sao trong đầu ngươi lúc nào cũng có mấy thứ ý nghĩ dị hợm vậy hả?”

Nhan Đàm dẩu dẩu môi không thèm nói nữa.

Dư Mặc miệng hơi nhoẻn cười: “Xem ra Nhan Đàm đi theo Đường huynh trái lại còn có không ít điều lợi, ít ra cũng đã học được nói năng biết lúc nên dừng.” Nhan Đàm vừa nghe câu này thì trúng ngay đả kích lớn. Dư Mặc dùng một ánh mắt tĩnh tại nhìn nàng, miệng vương nét cười: “Nhưng cũng do bản thân ta đã quá khách khí, nên mới nuông chiều nàng ta thành ra thế này.” Nhan Đàm thật phải gọi là giận tím cả gan: “Ngươi ngươi ngươi...”

Đường Châu tủm tỉm cười nén: “Nào có, theo lý là nên như vậy.”

Nhan Đàm giương mắt nhìn hai kẻ mới vừa nảy dờm nhau còn không hợp nhãn giờ đã mấp mé bắt đầu xưng huynh gọi đệ, chỉ đành rề rề rả rả đi tụt lại tuốt phía sau, một mình gặm nhấm uất nghẹn trong lòng.

Bọn họ càng lúc càng tiến sâu vào lòng đất, mặt đất dưới chân cũng từ từ chuyển sang ẩm ướt, lúc đạp chân xuống còn có nước đọng thành vũng bắn lên.

Nhan Đàm vòng tay trước ngực, bắt đầu cảm thấy có luồng khí lạnh từ phía dưới chân xộc lên, bên tai còn không ngừng nghe thấy tiếng sột soạt loáng thoáng, dường như có thứ gì đó đang ngo ngoáy trườn mình đến chỗ bọn họ: “Hai người đều không nghe thấy có thứ tiếng động kì lạ gì hả?”

Đường Châu dừng chân nghe ngóng một lúc, đoạn lắc đầu bảo: “Chẳng có gì cả.”

Nhan Đàm lầm bầm trong miệng: “Ngươi thì đương nhiên không nghe thấy rồi, thính khứu giác của phàm nhân các người cùn chết đi được.”

Dư Mặc mỉm cười: “Ta cũng không nghe thấy âm thanh gì cả, có lẽ ngươi căng thẳng quá rồi chẳng?”

Nhan Đàm vội dừng ngay lại cẩn thận lắng nghe một lúc, quả đúng là không nghe thấy động tĩnh gì nữa, đành nín thinh không nói thêm gì. Thế nhưng ngay khi bọn họ bắt đầu cất bước, nàng lại cảm thấy có tiếng sột soạt trời dậy bên tai, không nhận được lại lên tiếng: “Nhưng mà đúng là có...”

Dư Mặc ngẩng đầu, một quang sáng xanh hình tròn chậm chậm bung nở, chỉ trong thoáng chốc chiếu rọi một màu xanh lét rờn rợn lên cả thạch động. Giữa luồng sáng xanh, Nhan Đàm ngẩn người nhìn một đám rắn lúc nhúc dính bện vào nhau thành từng nùi tròn đang chậm chậm bò về phía bọn họ, những chiếc vảy rắn phản chiếu ánh sáng xanh xao nhợt nhạt, càng toát lên vẻ rùng rợn sờn cả gai ốc. Đám rắn xoắn thành từng mớ to này di chuyển đến đâu đều lưu lại phía sau những vết chất nhầy sền sệt loang loáng.

Nhan Đàm trở tay về trước, giọng run run: “Nơi này là ổ rắn ư?”

Dư Mặc đảo mắt một vòng, chỉ vào hẻm động phía bên tay trái: “Chạy sang đó!”

Nhan Đàm dĩ nhiên không cần đợi hấn hối thúc, lập tức vừa xoay người liền co giò chạy ngay, bên tai còn vang lên tiếng xì xì phun lưỡi mỗi lúc to. Thành linh phía sau truyền tới một đợt gió quất, nàng tức khắc cúi thấp người, một con rắn độc màu sắc sặc sỡ bay vọt qua đỉnh đầu nàng va đập mạnh vào vách đá. Còn chưa kịp đứng thẳng dậy thì không biết ai từ phía sau lưng đã ra sức đẩy mạnh một phát, nàng thuận thế loạng choạng đâm đầu tới trước.

Xiêu xiêu vẹo vẹo chạy hết một quãng, băng qua mảng đá, đập qua các vũng nước đọng, cuối cùng nghe thấy Đường Châu ở phía sau lưng lên tiếng: “Được rồi, hẳn là đã cắt đuôi được bọn chúng.”

Nhan Đàm hơi thở dồn dập dứt quãng, ngón tay khê vạch ra một đạo bạch quang giữa không trung, hai ngọn đèn lồng lấp lánh sắc vàng hiện ra trước mắt. Nàng thoảng sững người, đoạn mới từ từ nhìn thấy rõ ràng: Hai chiếc đèn lồng nọ là mọc ra từ một khuôn mặt hình tam giác được lát kín vảy, mà khuôn mặt này lúc bấy giờ đã gần như dán sát vào chóp mũi nàng!

Nhan Đàm suýt nữa thì thét rống lên, may là cuối cùng đã kịp gờ tay bịt chặt miệng lại. Nàng rón rén lui về sau một bước ngắn, gương mặt khủng khiếp kia cũng sát lại gần, chỉ nghe xì xì hai tiếng, một chiếc lưỡi mảnh dài chẻ ngọn nhả ra thụt vào trước mắt nàng. Nhan Đàm hai chân mềm nhũn ngã phịch ra đất.

Đó là một con rắn khổng lồ!

Tuy nàng còn chưa thấy rõ phần thân của nó rốt cuộc dài tới đâu, nhưng một chiếc đầu rắn to kèch xù như vậy bày ra trước mặt, muốn gạt mình gạt người cũng không thể được. Nàng miễn cưỡng ngước đầu lên nhìn con rắn kia, cả người cứng đờ không thể động đậy, mà cũng không dám động đậy, bây giờ chỉ cần nàng khê chớp mắt một cái là con rắn đồ sộ này sẽ lao thẳng tới.

Đường Châu vừa định rút kiếm thì Dư Mặc đã gờ tay ngăn lại, chậm rãi lắc đầu.

“Nhan Đàm, ngươi tuyệt đối không được cử động, ta đang ở ngay sau lưng ngươi.” Dư Mặc chậm chậm tiến sát đến gần, hết sức cẩn thận để khi dời bước không phát ra tiếng động nào.

Nhan Đàm giương mắt nhìn con rắn khổng lồ kia từ từ há to mồm, phô ra mấy chiếc răng vừa nhọn lại sắc bén như lưỡi dao, một mùi thối rữa lâu ngày phả thẳng vào mặt: “Dư, Dư Mặc...”

“Đột lát nữa khi ta chạm vào vai ngươi thì hai người hãy lập tức bỏ chạy, trước khi chạy đến đường cùng không được dừng lại.” Dư Mặc chậm chậm vươn tay sang, đẩy nhẹ một cái lên vai nàng, “Mau chạy!”

Nhan Đàm vừa nhấc chân đạp được một bước xuống đất thì Đường Châu đã chớp phắt lấy cổ tay nàng kéo chạy thẳng về phía trước. Nàng không nhin được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả người Dư Mặc cuộn cuộn dâng lên một đám yêu khí sắc xanh nhàn nhạt, lớp yêu khí này mỗi lúc một dày đặc, chỉ trong chớp mắt đã biến thành màu xanh sẫm pha đen, cùng lúc thân mình của con rắn kia đã bị một vòng yêu khí trói chặt lấy, khiến nó chỉ có thể không ngừng giãy giụa đuôi, miệng nhả ra tiếng rít xì xì.

Nhan Đàm cảm thấy gần đây bản thân đúng là đen đủi nối tiếp, đầu tiên là bị người phạm rượt chạy bán mạng, giờ lại bị rắn đuôi cho có cớ, hai lần đều cùng cực thê thảm.

Địa đạo càng lúc càng ẩm ướt, thậm chí còn nghe được tiếng nước chảy róc rách cách đó không xa, không gian trước mặt cũng dần mở rộng, nơi cuối động dường như có những tia sáng le lói rọi vào. Cho dù chỉ là một điểm sáng nhỏ, đối với người đang đi trong bóng tối đen ngòm mà nói cũng đã là quý hơn bất được vàng.

Nhan Đàm chạy một mạch đến cuối hang, thấy trước mắt đã không còn đường, bên ngoài là tiếng nước đổ rung trời, không ngờ nơi đó là một thác nước muôn phần tráng lệ. Nàng thấp giọng lên tiếng: “Đây đã là cuối đường rồi.”

Đường Châu đột ngột hỏi: “Ngươi đi theo Dư huynh đã được bao lâu rồi?”

Nhan Đàm ngẫm chốc rồi đáp: “Cũng xấp xỉ gần hai mươi năm rồi.”

“Nói vậy, việc có liên quan đến huynh ấy ngươi có thể xem như hiểu rõ?”

Nhan Đàm thoảng cân nhắc rồi gật đầu.

Đường Châu điềm tĩnh tiếp lời: “Ta cảm thấy huynh ấy rất có khả năng chính là Thần Tiêu cung chủ.”

Nhan Đàm ngẩn người, trong lòng có phần không tưởng tượng nổi: “Sao lại có thể thế được? Ta quen biết Dư Mặc lâu như vậy, xưa nay chưa từng phát hiện hắn có thú cuồng thích cải trang thành người khác như Thần Tiêu cung chủ vậy.”

“Dịch dung thuật trên thế gian này ít nhiều đều có điểm sơ hở, nhưng kỹ thuật của Thần Tiêu cung chủ lại đạt được đến cảnh vực ảo diệu tài tình, Dư Mặc cũng có thể tùy ý biến thành tướng mạo của kẻ khác. Cứ cho đây chỉ là trùng hợp, nhưng huynh ấy lại biết rõ Thần Tiêu cung chủ sở hữu thần khí trong tay. Dư huynh đã từng nói qua với người huynh ấy có quen biết Thần Tiêu cung chủ chưa?”

“Cái này... không có.”

“Cứ cho Dư Mặc và Thần Tiêu cung chủ quen biết đã lâu, vậy nhưng đến cả đường tới Kính Hồ Thủy Nguyệt huynh ấy cũng không biết, đây không phải chuyện rất hoang đường sao?”

Nhan Đàm ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tuy những lời này nghe vào có vẻ hoang đường, nhưng người không cảm thấy Dư Mặc muốn dùng loại lời nói dối sơ hở trăm bề này đi lừa người khác, chuyện đó lại càng hoang đường hơn sao?”

Khóe miệng Đường Châu thoáng hiện một nụ cười: “Người thông minh như huynh ấy sao lại có thể nói ra thứ lời sơ hở trăm bề như vậy, người chính là có suy nghĩ này có phải không? Thế nên những lời nghe vào có vẻ như hoang đường này, nhất định phải có nguyên do phía sau. Nếu người nghĩ theo cách đó, thì những lời kia liệu không còn hoang đường nữa.”

Nhan Đàm tay chống cằm, miệng chập chạp cất lời: “Người nói thì đúng thiệt đó, nhưng mà nếu như Dư Mặc thật sự chính là Thần Tiêu cung chủ, vậy ta mừng còn không kịp nữa kìa.”

“Vậy nếu ta nói rằng ta thực sự không phải, người chẳng phải sẽ thất vọng rồi ư?” Dư Mặc ồng tay áo khẽ lay, sải từng bước lớn đi đến chỗ hai người họ, đôi đồng tử đen thẫm khẽ nheo lại, “Xem ra có một số việc nếu không nói cho rõ ràng, trong lòng mọi người đều sẽ tồn đọng gút mắc. Hai người thắc mắc điều gì cứ tự nhiên hỏi, chỉ cần là việc có thể nói ra ta sẽ không giấu nửa lời.”

Nhan Đàm lảng vảng bước sang chỗ hắn, nở một nụ cười mua chuộc lòng người: “Ta chỉ không hiểu có một việc, người nói người đã gặp qua Thần Tiêu cung chủ, vậy thì Thần Tiêu cung chủ có phải là Liễu Duy Dương hay không?”

Dư Mặc khẽ lắc đầu: “Dịch dung thuật của Thần Tiêu cung chủ thiên hạ vô song, ta cũng không thể quả quyết gương mặt mình đã gặp qua là tướng mạo thật của hắn, nhưng đó không phải là Liễu Duy Dương.” Hắn quay sang nhìn Đường Châu: “Ban nãy ta đã có nói, ta hoàn toàn không biết đến Kính Hồ Thủy Nguyệt phải đi thế nào, đó là do trên suốt đường đi ta đều bị bịt kín mắt. Khi Nhan Đàm vừa rơi xuống đây thì ta đã có cảm giác dường như nơi này so với con đường mình từng đi qua có điểm tương đồng. Ta là hoàn toàn dựa vào cảm tính và âm thanh chung quanh để ghi nhớ đường đi.”

Đường Châu chậm rãi cất lời: “Vậy còn con xà quái kia thì sao, rõ ràng ta huynh đều có thể chém chết nó, nhưng Dư huynh lại không muốn làm vậy, chuyện này lại là vì lý do gì?”

“Con xà quái này khắp người đều là chất độc, cả trên vảy cũng không ngoại lệ. Nếu để máu của nó bắn ra dây vào người thì sẽ lập tức lở loét toàn thân, mục rữa mà chết. Giết chết nó quả thực chẳng phải việc khó, chỉ là hang động nhỏ hẹp, địa tầng lại không được kiên cố, hành động này đối với chúng ta là không có lợi.”

Đường Châu khẽ gật gật đầu: “Ra là vậy. Vậy còn đường đến Kính Hồ Thủy Nguyệt, hiện giờ Dư huynh hắn đã tìm ra rồi chứ?”

Dư Mặc chỉ tay về phía thác nước: “Chính là bên dưới ngọn thác đó.”

Nhan Đàm thò đầu ra ngoài nhìn quanh, không biết có nên nhắm mắt nhảy thẳng xuống không. Nói cho cùng thì nước đổ dọc xuống vách núi mới gọi là thác, vậy nếu như nằng nhảy xuống thì cũng đồng nghĩa với nhảy núi rồi. Tuy nói nằng đây là yêu nhưng cũng chỉ có mỗi bộ xương này mà thôi, lỡ như gãy sạch sành sanh hết thì kiếm đâu ra một bộ mới bây giờ?

Chợt thấy Dư Mặc thản nhiên bước sang, mắt cũng không chớp lấy một cái đã nhảy thẳng xuống.

Chúa công đã nhảy, Nhan Đàm đương nhiên cũng phải nhảy theo. Hơn nữa Dư Mặc không nói không rằng, mặt không mang chút biểu cảm như vậy, nàng cũng đoán ra hẳn hiện giờ nhất định là lửa giận không nhỏ. Nhan Đàm rơi xuống đầm nước bên dưới chân thác, nhanh chóng ngoi đầu lên nhìn một vòng xung quanh, lời không nhận được thoát ra khỏi miệng: “Phong cảnh nơi này thật không tệ!” Đầm xanh trong vắt, sắc núi gương hồ, nằm tương phản giữa trời lam mây bạc, mỹ cảnh thật không phải hạng tầm thường.

Nhan Đàm chậm rãi bơi vào bờ, nhìn thấy Đường Châu cũng đã nhảy xuống theo mình, còn liên tiếp sặc hết mấy ngụm nước, chỉ cần là người sáng mắt đều có thể nhìn ra được tài bơi lội của hắn chả ra gì. Ban đầu lúc oan gia ngô hẹp chạm trán ở Nam Đô, nàng nếu như chọn thủy lộ thì đã tránh được bao nhiêu người đả còn gì...

Dư Mặc cả người ướt sũng đứng trên bờ, thấy nàng bơi đến cũng không thèm chìa tay đỡ, chỉ lạnh nhạt cất giọng bảo: “Bây giờ men theo bờ hồ đi một trăm mười bốn bước về trước.”

Nhan Đàm lấm la lấm lét nhìn hắn, rón rén giật giật ống tay áo hắn: “Chúa công... Người đang giận ư?”

Dư Mặc quay đầu nhìn nàng, trên mặt vẫn là không chút biểu cảm: “Người cũng biết ta đang giận sao?”

Nhan Đàm nở một nụ cười ngoan ngoãn đáng yêu: “Nhan Đàm chỉ cần nhìn vẻ mặt của người là biết ngay người đang nghĩ gì... À không, chỉ cần nhìn một sợi tóc của người cũng đoán ra được người đang nghĩ gì.”

Dư Mặc nhìn nàng một lúc, khóe môi chậm rãi cong lên thành một nụ cười: “Vậy sao?”

Ba người men theo bờ hồ đi hết một quãng dài, chợt nghe phía trước truyền tới hai tiếng hét thảm. Trước mặt là một nữ tử trong bộ y sam màu tím nhạt, tay nắm một thanh trường kiếm còn chậm chậm rỏ máu tươi, còn hai xác người một ột thấp nằm dưới đất kia, không ai khác chính là hai tên bản địa đã dẫn đường cho bọn họ.

Nữ tử áo tím kia vốn đang đứng xoay lưng về phía bọn họ, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân thì đột ngột quay đầu lại. Nhan Đàm không khỏi buột miệng kêu to: “Đào cô nương!” Cô gái trong bộ y sam tím nhạt này chính là Đào Tử Khí mà bọn họ đã gặp trong mật đạo cổ mộ ở trấn Thanh Thạch.

Đào Tử Khí trông thấy bọn họ trái lại đến thần sắc cũng không chút biến đổi, âm giọng thánh thót như ngọc vụn va vào nhau: “Tôn chủ phái ta đến dẫn đường cho ba vị đến thăm Kính Hồ Thủy Nguyệt một chuyến. Tôn chủ pha trà đợi chư vị tới đã lâu.”

Nhan Đàm nhìn nàng ta xoay lưng đi, mày không khỏi khê chau lại, đoạn nhoẻn cười hỏi: “Thần Tiêu cung chủ đối với trà đạo rất tinh thông ư?” Nàng chợt nhớ ra, bóng dáng lúc ở Lăng Tiêu đạo quán mình đã nhìn thấy trước khi bị đánh lén từ phía sau, so với bóng lưng của Đào Tử Khí thật phải nói là rất giống.

Đào Tử Khí lạnh nhạt nhìn nàng: “Tôn chủ cầm kì thư họa, tập học kinh thư, không có thứ gì là không tinh thông.”

Đường Châu điềm tĩnh cất lời: “Đào cô nương, vốn dĩ ta còn lo lắng cô nương bị mắc kẹt trong địa đạo, hiện tại xem ra cô nương vẫn bình an vô sự.”

Đào Tử Khí lưng khê sững lại, giọng lạnh lùng đáp: “Đa tạ Đường công tử đã có lòng quan tâm. Nửa sau của mật đạo kia thật ra là do tôn chủ xây lên sau này, ta vốn phụng mệnh tôn chủ định mang các vị dẫn đến đây, nhưng không ngờ Thẩm Di Quân đột ngột tạo phản, còn đem ta nhốt giữ lại bên trong địa đạo.”

Nhan Đàm trong lòng không khỏi nhủ thầm, đẳng cấp hí kịch của Thần Tiêu cung chủ đã siêu phàm thoát tục, không ngờ gần mực thì đen, đến cả thủ hạ của hắn cũng bị nhiễm sở thích này. Đào Tử Khí lúc ở mộ địa ôm một dáng vẻ yếu đuối e thẹn, vậy mà bây giờ giết hai mạng người đến tay cũng không chút run, đúng là ngư tầm ngư, mã tầm mã mà.

“Thần Tiêu cung chủ muốn dẫn bọn ta tới đây lại là vì mục đích gì?” Đường Châu thắc mắc.

Nhan Đàm thở dài thườn thượt, nếu như nàng ta chịu nói thì ngay từ đầu đã nói ra rồi, câu hỏi này của Đường Châu rõ là dư thừa.

Nào ngờ Đào Tử Khí ngập ngừng một lúc, đoạn khê cất giọng: “Tôn chủ đã có trong tay một trong bốn món thần khí, nhưng người cần một hỗn phách tinh thuần để phá giải chú ấn được khắc trên món thần khí

này. Tuy nói thế gian này kẻ có hồn phách tinh thuần không chỉ riêng mỗi mình Đường công tử, nhưng quá trình giải mở chú ấn vô cùng gian nan nguy hiểm, nếu như không có lấy chút công phu tùy thân, căn bản là không thể nào làm được.”

Cả hàng người vừa đi vừa trò chuyện, bọn họ trông thấy sát bên bờ hồ cách đó không xa có đỗ một con thuyền nhỏ. Đào Tử Khí bước tới trước, dùng tay gỡ mối dây thừng buộc ở đuôi thuyền, đoạn bước chân lên mũi thuyền: “Hiện giờ các vị hãy còn có thể quyết định rút cuộc có muốn đến Kính Hồ Thủy Nguyệt không. Một khi đã sang đến đây thì có hối cũng không kịp nữa.”

Nhan Đàm thực có chút ngờ vực, tuy nói Đào Tử Khí là thủ hạ của Thần Tiêu cung chủ, nhưng sao nàng lại cảm thấy những việc nàng ta làm đều không phải vì lợi ích của tôn chủ nhà mình vậy? Nói cho dễ nghe một chút thì nàng ta là tay làm việc ác nhưng tâm địa lại thiện lương, còn nói khó nghe thì chính là một con ong tay áo.

Đường Châu xoay đầu lại nhìn bọn họ, miệng khê cất lời: “Hai người quay về đi, đi cùng ta đến đây là đủ rồi.”

Thần tình trên gương mặt hần phẳng phất có chút mơ hồ không tỏ.

46. Chương 46: Kính Hồ Thủy Nguyệt (p.1)

Dư Mặc bắt chéo hai tay sau lưng, qua hết một lúc mới chậm rãi cất lời: “Cũng đã đặt chân đến đây thì dĩ nhiên phải đi cho đến cùng, sao lại có thể nửa đường bỏ cuộc?”

Nhan Đàm kinh ngạc nhìn hần, không khỏi buột miệng: “Dư Mặc?”

Dư Mặc giơ tay đẩy nhẹ vai nàng: “Đi thôi.” Nhan Đàm thông suốt nhoẻn cười, má phải thoáng hiện một lúm đồng tiền.

Đào Tử Khí chèo thuyền ra đến giữa hồ, đoạn đột nhiên thẳng tay vứt mái chèo ra xa rồi nhảy tồm xuống nước, mặt hồ phẳng lặng nổi lên những vòng gợn sóng lăn tăn. Dư Mặc dang tay giữ lấy hai bên mép thuyền, điềm tĩnh cất giọng: “Để ta xuống trước.” Nói dứt lời cũng liền đưa chân xuống nước.

Bấy giờ đã là mấp mé hoàng hôn, tà dương đỏ nhạt nhuộm đều một màu ửng đỏ lên những đụn mây bên đường chân trời, đến cả mặt hồ xanh biếc cũng gợn nhẹ những dải sóng đo đỏ. Nhan Đàm cúi người nằm dài ra mạn thuyền, nàng nhìn xuống mặt nước, lại ngẩng đầu lên trông sắc trời, miệng bất giác bảo: “Đợi đến buổi đêm có trăng sao, không phải sẽ thành Kính Hồ Thủy Nguyệt rồi ư?”

Đường Châu ngấm chiếc má trắng ngần như men sứ của nàng, khi nàng cười khóe mắt sẽ hơi cong lên, ánh mắt trong suốt ngây thơ vô tội. Hần khê thở dài cất lời: “Hai người việc gì phải đi cùng ta?”

Nhan Đàm lắc lắc ngón tay cười đáp: “Người tuyệt đối đừng có hiểu lầm, ta không phải vì người đâu à nha. Thứ nhất là để người sớm ngày gặp lại vị cô nương trong mộng kia, thứ hai là vì ngày tháng thực tình quá đổi vô vị, thỉnh thoảng kiếm việc để làm cũng tốt.” Nàng quay đầu nhìn ráng chiều bên đường chân trời, lại cúi xuống nhìn vào mặt nước, miệng lầm bầm: “Lạ thật, sao Dư Mặc đi lâu quá vậy?”

Nàng chậm chậm đưa tay vào nước, mới vừa khua được vài cái thì đột nhiên nước hồ bắn tung tóe lên trước mặt. Dư Mặc trôi đầu ra khỏi mặt nước, vươn tay bầu lấy mạn thuyền, miệng thở ra một hơi dài: “Xuống đi, ta sẽ dẫn đường.”

Nhan Đàm liền nhảy khỏi thuyền, vẫy vẫy tay gọi Đường Châu: “Mau đi thôi!” Nàng chìa tay sang nắm lấy cổ tay hần, giọng nhỏ nhẹ bảo: “Người chỉ cần nín thở đi theo ta là được.” Nàng nhìn Dư Mặc lặn vào nước rồi cũng từ từ trắm mình xuống theo. Từ dưới nhìn lên, nước hồ một màu lam nhạt trong veo lấp lánh, dưới chân cơ man toàn là sỏi và cát trắng, rong biển các loại trải dài dưới lòng hồ, chốc chốc lại có chú cá thân mình dài mảnh mềm mại quẫy đuôi lướt qua.

Dư Mặc rẽ nước đi đầu, có đến ba nén nhang sau thì đột nhiên trời người lên khỏi mặt nước. Nhan Đàm cũng ngoi đầu lên theo hần, trông thấy không xa trước mắt là một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, dãy bậc thang bằng cẩm thạch đỏ dài xuống nước, bước lên vài bước, mây mù kéo thành sợi mảnh lững lờ trôi giữa không trung, lượn lờ vây quanh cả người.

Tất cả những thứ này, như thực mà cũng như ảo, khiến người ta có cảm giác cứ như đang bước đi trên những tầng mây mỏng.

Phía ngoài cung điện là một bia đá sừng sững, bên trên là bốn chữ được viết bằng thể triện (1): Kính Hồ Thủy Nguyệt.

Nhan Đàm quay đầu ra sau, bên đường chân trời là một mảnh trăng khuyết sáng vàng vạc, trăng phản chiếu trên mặt hồ, bóng trăng bàng bạc khẽ lay chuyển theo sóng nước.

Đường Châu thấp giọng: “Đây đích thị là Thần Tiêu cung...”

“Hai lần trước vào Thần Tiêu cung đều có người giúp ta dẫn đường, riêng lần này thì không.” Dư Mặc quay đầu, mày hơi chau lại, “Thần Tiêu cung chủ đã muốn mượn tay Đường huynh giải mở phong ấn của thần khí, xem ra hẳn đã bố trí cơ quan bên trong...” Hắn còn chưa nói dứt lời thì trước cung điện chợt xuất hiện một bóng người áo bố luộm thuộm, chân đi guốc mộc. Một dải sương mù lướt qua, vừa khéo khiến bóng dáng kia hòa quyện vào biển mây mù, loáng thoáng có thể nhìn thấy người này tay nâng vạt áo, bước chân phiêu diêu nhẹ lướt.

Nhan Đàm buột miệng thốt lên: “Người đó là... Ngũ Thuận?! Y không phải đã rơi xuống động đá vôi rồi ư, sao bây giờ lại ở đây?” Nàng đuổi theo được vài bước thì phát hiện khoảng cách giữa bọn họ không những không giảm mà ngược lại còn mỗi lúc một dài ra. Tên hái thuốc Ngũ Thuận kia trông cứ như đang bị thứ gì đó lôi đi, bước chân thoăn thoắt vội vã.

Đường Châu nhìn nàng: “Có khi nào người nhận lầm người rồi không?”

Nhan Đàm trong lòng cũng có chút hoài nghi, đành đáp: “Có thể là ta đã nhìn lầm rồi.”

“Nhan Đàm xưa nay cẩn thận tỉ mỉ, hãy chưa lúc nào nhìn lầm qua, người đó rất có khả năng chính là Ngũ Thuận.” Dư Mặc điềm đạm cắt lời. Nhan Đàm đây phải gọi là nhận sừng mà lòng cả kinh: “Thật ra ta chẳng được tỉ mỉ như người nói đâu, đúng là đã tán dương quá lời rồi.”

Thần Tiêu cung đã gần ngay trước mắt, những nơi tầm mắt có thể quét tới đều là một mảng đen ngòm, bốn bề lặng thình không một tiếng động.

Ba người chậm chậm đi trong bóng tối, bước chân chạm đất phát ra tiếng động khe khẽ. Cứ như vậy đi hết một quãng, Nhan Đàm cuối cùng nhin hết nổi lên tiếng: “Chỗ này sao mà tối hù vậy nè, đến cây đèn cầy cũng không chịu thắp.” Nàng chẳng qua chỉ tùy miệng than phiền một câu, thế nhưng lời vừa nói dứt thì xột một tiếng, chung quanh lập tức tràn ngập ánh nến sáng bừng.

Dư Mặc thần tình có phần phức tạp dứt khoát cất giọng: “Mau đi cho nhanh, tránh đêm dài lắm...” Câu này của hắn còn chưa nói dứt thì hai bên chợt có tiếng phùng phụt nổi lên liên hồi, từng cụm lửa to giận dữ bốc cao, chỉ trong chớp mắt đã nung mặt đất thành một màu hường đỏ. Đường Châu không nhin được bảo: “Mặt đất ở đây đều được đúc từ sắt!”

Nhan Đàm bấy giờ đã chần chẫn trăm phần trăm mấy ngày nay bản thân đụng độ phải sát tinh. Lúc vừa chạy được vài bước còn chưa có cảm giác gì, nhưng chỉ một chốc sau đã cảm thấy như gan bàn chân đang bị lửa đốt. Hai bên lối đi đều là những ngọn lửa hung tợn, lưỡi lửa thè ra nuốt vào, không ngừng cuộn cuộn tấp mạnh về phía bọn họ. Nhan Đàm ngửi thấy có mùi khét, cũng chẳng có thời gian nghĩ xem nó rốt cuộc xuất phát từ đâu, chỉ mãi lo không ngừng chạy tới trước. Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy đáng mừng chính là bản thân dù gì cũng là yêu, ít nhiều trong hỏa ngục này cũng đỡ vả hơn phạm nhân một chút.

Nhoáng cái ba người bọn họ đã chạy đến cuối đường, trước mặt lại là một khoảng lớn mai hoa trang (2). Những chiếc cọc mai hoa này cao hơn hai người gộp lại, bên dưới chỉ chít gai sắt, chiếc nào chiếc nấy sáng loáng, không cần chạm thử cũng biết vô cùng sắc nhọn. Nếu trong một lúc không cẩn thận rơi khỏi cọc thì lập tức sẽ bị vụn mũi xuyên tim, kể có bản lĩnh cao hơn, đáp xuống vẫn có thể đứng vững thì cũng không khỏi hai chân bị đâm nát.

Nhan Đàm nhất thời ngợp ngừng không biết có nên tự tìm đường lui hay không thì Dư Mặc đã không chút do dự nhảy thẳng lên mai hoa trang. Thấy nàng còn đứng ngẩn ra đó, hắn bèn căn dặn: “Người còn ngần người ra đẩy làm gì, mau lên đây!”

Nhan Đàm đành dùng yêu khí cười gió bay lên. Chân đạp trên cọc, nàng đưa mắt nhìn xuống dưới, trong lòng thật có chút ớn lạnh. Thần Tiêu cung chủ có thể nghĩ ra thứ phương pháp tu hành này, có thể thấy được con người hẳn nhất định có bệnh.

Đường Châu đối với đám cọc gỗ này mặt không biến sắc, dễ dàng như đạp trên đất bằng cất bước đi qua. Nhan Đàm rất lấy làm lạ: “Đường Châu, coi bộ ngươi rèn thứ này quá ha...”

Đường Châu xoay đầu nhìn nàng, thái độ không mấy bận tâm đáp: “Người học võ ít nhiều đều luyện qua mai hoa trang, gia sư cũng rất ưa chuộng món này.”

Nhan Đàm hoảng nhiên đại ngộ, chợt một tiếng nổ rầm trời vang lên sau lưng, luồng hơi nóng khổng lồ từ phía sau ập đến, mũi chỉ có thể ngửi thấy một mùi lưu huỳnh nồng nặc. Nàng giắt bắn cả người, vội vã di chuyển tới trước, luồng nhiệt phía sau cũng đuổi sát theo. Chẳng cần ngoái đầu lại nhìn nàng cũng biết đã xảy ra chuyện gì: Không ngờ Thần Tiêu cung chủ lại còn đặt sẵn thuốc nổ ngoài cửa, đợi bọn họ vừa tiến vào thì liền châm ngòi.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, những cụm lửa nhỏ không ngừng bắn tới chỗ nàng, Nhan Đàm thậm chí có thể ngửi thấy những sợi tóc trên đầu mình từng đợt bốc mùi cháy khét, trong khi đó mai hoa trang trước mặt đi mãi cũng còn chưa thấy điểm dừng.

Nàng lắng nghe tiếng gió thổi sau lưng, cử động dứt khoát tránh liền được mấy cụm lửa, chân lại tức khắc đạp lên cọc gỗ, còn chưa đứng vững thì đã nhảy sang một cây cọc khác. Thân thủ nhanh nhạy như vậy, hơn nửa đời trước của nàng đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, bất luận là động tác nào cũng đều tuyệt đối gọn ghẽ chuẩn xác.

Nhan Đàm mỗi lúc một tiến bộ, cũng bắt đầu có chút thông suốt vì sao phạm nhân lúc luyện võ lại thích dùng thứ cổ quái dị hợm này. Chợt một bóng người vụt qua trước mặt, thậm chí còn chưa kịp đến một cái chớp mắt, nàng xác thực đã nhìn thấy trên mai hoa trang là một bóng dáng gầy cao dong dỏng, tao nhã cao quý, không sai chính là Thần Tiêu cung chủ!

Trong lúc thân thể treo giữa không trung, Nhan Đàm đã nhìn thấy rõ mồn một khuôn mặt của người đó: Nàng có thể xem là đã gặp qua không ít người và yêu vẻ ngoài xuất chúng, nhưng lại là lần đầu gặp phải kẻ có tướng mạo thế này. Nếu nói Thần Tiêu cung chủ dung mạo xấu xí thì ngược lại ngũ quan của hắn tuần tú vô song, song nếu như nói hắn có một gương mặt đẹp, thế thì trên đời này sẽ không còn kẻ xấu xí nữa.

Chú thích:

(1) thể triện: một thể chữ Hán cổ xuất hiện và được dùng rộng khắp Trung Quốc dưới thời nhà Tần, đến triều Hán được sử dụng chủ yếu trong lĩnh vực điêu khắc trang trí và con dấu.

(2) mai hoa trang: còn gọi mai hoa quyền, là một thể loại quyền thuật Trung Quốc thực hành trên các cọc gỗ, hình thành từ cuối thời Minh, được sáng lập bởi Trâu Hoàn Nghĩa. Hoa mai nở rộ vào thời điểm khi đông chưa tận, xuân chưa đến, bao hàm ý nghĩa tiên tri tiên giác, hợp với đạo lý phòng bị và ra tay trước đối phương để giành phần thắng; thêm vào môn quyền được chia làm năm thế, vừa khéo hợp với hình dạng năm cánh của hoa mai, vì thế lấy tên là mai hoa quyền. “Trang” là cọc, ở nhiều ngữ cảnh trong truyện “mai hoa trang” dùng chỉ bản thân những chiếc cọc.

47. Chương 47: Kính Hồ Thủy Nguyệt (p.2)

Nàng giương mắt nhìn khuôn mặt kia tiến tới cách mình ngày một gần, thậm chí hai chóp mũi cũng sắp chạm vào nhau, cuối cùng không chịu nổi nữa bật mạnh ra một hơi thở kìm nén này giờ: “Á á người mau tránh ra, áá—”

Ngay lúc mấy lời này bật khỏi miệng thì yêu khí trên người nàng cũng thoát ra ngoài, thân người lập tức lộn khỏi mai hoa trang rơi xuống. Còn may là nàng phản ứng cực nhanh, chìa tay ra chụp ngay lấy cọc gỗ, vừa khéo bám trụ được sát mép cọc. Nàng du đưa vài cái giữa không trung, chốc chốc cúi đầu nhìn xuống thì liền thấy đám gai sắt sáng loáng bên dưới, trong lòng thật không khỏi run rẩy.

Bên tai là giọng nói của Đường Châu mới đầu còn từ phía xa truyền lại, nhưng một lời còn chưa dứt thì đã gần trong gang tấc: “Người nếu dám giẫm chân xuống, ta sẽ khiến người đời này kiếp này không bóc mở được phong ấn!”

Nhan Đàm cảm động khôn xiết, Đường Châu ngày thường tuy đối đãi nàng không thể gọi là tử tế, nhưng trong thời khắc sống còn này cũng còn trông cậy được. Nàng khó khăn vươn tay kia lên bầu chắt lấy cọc gỗ, chỉ thấy đôi giày bằng lụa xa tanh màu xanh lục sẫm trước mặt còn đang dợm chừng nửa muốn nhấc lên nửa không, dường như đang trong tư thế chuẩn bị, bất kì lúc nào cũng có thể giơ lên đập thẳng xuống. Nhan Đàm vật lộn đầu tranh tinh thần với bản thân, nếu như hấn thật sự giẫm chân xuống, nàng nên sống chết không buông, hay là buông tay ra ngay tắp lự? Dù gì nếu cuối cùng không trụ nổi buông tay, không bằng tự mình nhảy xuống luôn ngay từ đầu cho đỡ mất mặt.

Qua hết một lúc, vẫn cứ là không có bất kì động tĩnh nào. Nhan Đàm chỉ cảm thấy hai cánh tay bắt đầu nhức mỏi đến mềm rũ ra, ngược đầu lên nhìn chung quanh thì thấy Thần Tiêu cung chủ vẫn giữ nguyên tư thế đó, Dư Mặc và Đường Châu hiển nhiên đã đặt mình vào thế đối đầu với hấn. Nhan Đàm thở dài đánh thượt, nếu như bọn họ cứ tiếp tục đứng một chỗ như vậy, nàng cũng không biết có thể trụ được tới lúc được kéo lên hay không nữa.

Con người ta quả là vẫn phải dựa vào bản thân mình, dựa kẻ khác phần nhiều đều không vững, cứ cho là với loài yêu thì cũng cùng một đạo lý. Nhan Đàm nhỏ nhẹ lên tiếng: “Thần Tiêu cung chủ, cho ta hỏi một câu có được không? Rốt cuộc cái chân này của cung chủ là định giẫm xuống hay thu về vậy? Có gì nói ta biết trước, mọi người cũng không cần đứng hoài ở đây có phải không?”

Nàng vừa dứt lời thì đã trông thấy Dư Mặc lườm mình một cái, ánh nhìn rất chi là dữ tợn.

Thần Tiêu cung chủ thông thả đáp: “Hãy còn chưa quyết định.”

Nhan Đàm do dự hết nửa ngày, cuối cùng vẫn là không có gan khiêu khích hấn, đành cam chịu tiếp tục treo mình ở đấy. Nàng sợ dĩ lắm khiêu khích Tử Lân hay Dư Mặc là vì biết rõ bọn họ nhiều lắm cũng chỉ ném cho ít quả đấm găm chơi thôi, tuyệt đối sẽ không giết mình. Ngược lại đối với Thần Tiêu cung chủ, nàng quả thực không có lá gan này. Hơn nữa, chọc giận đối phương đại khái cũng chỉ tỏ rõ được bản thân không giống kẻ khác thôi, chứ còn kết cục thì cũng thê thảm hơn kẻ khác gấp nhiều lần.

Nàng bám chặt lấy cọc gỗ, cắn răng kiên quyết không buông tay. Con người nàng vốn có lòng kiêu ngạo, không thể chịu được kẻ khác khi dễ bản thân.

Chợt có tiếng động khe khẽ như tiếng vải vóc cọ xát vào nhau, tay nàng đột nhiên được người nào đó kéo lên. Nhan Đàm ngẩng đầu thì thấy Đường Châu đang nắm lấy cánh tay mình, không nhận được lên tiếng hỏi: “Thần Tiêu cung chủ đi rồi hả?”

Đường Châu gật đầu mỉm cười: “Vận khí của người còn chưa đến nỗi, không ngờ hấn lại bỏ đi như vậy.”

Nàng liền thở phào nhẹ nhõm, miệng lẩm bẩm: “Đi rồi thì tốt...”

Bất luận là Dư Mặc hay Đường Châu, ít ra nàng còn biết đối phương mạnh hơn mình bao nhiêu, đằng này lúc đối mặt với Thần Tiêu cung chủ, một chút nội tình tham khảo cũng không có lấy lạng lư, nói nàng làm sao không sợ cho được.

Cuối mai hoa trang là một cung điện được lát bằng cẩm thạch lạnh băng, xung quanh yên tĩnh tịch mịch, cô quạnh không có lấy chút hơi người. Ánh đèn lát lay dao động phản chiếu trên những phiến đá cẩm thạch, trông vào cứ như những ngọn lửa trời.

Phía trước là cửa lớn bằng thanh đồng có khắc hoa văn trang trí, tám giữ khoen cửa đúc hình một con sư tử đang há to mõm khoe cặp răng nanh, mô phỏng tinh vi sống động như thật. Sau cánh cửa này, lại là thứ gì đang chờ đợi họ?

Đường Châu nhìn hai người bạn đồng hành của mình, đoạn không do dự bước tới trước đẩy mở cửa. Một tiếng kêu kệt nặng nề vang lên, cửa lớn mở ra, trước mắt là một gian phòng bài trí vô cùng mộc mạc tao nhã, gần như giống hệt với gian mật thất bọn họ đã nhìn thấy trong mộ đạo ở trấn Thanh Thạch. Điểm khác biệt duy nhất là ở giữa gian phòng có một bia đá, bên trên khắc hình vẽ những kí tự uốn éo xiêu vẹo.

Phía trước bia đá là một nam tử áo bố luộm thuộm, trên gấu áo còn lấm tấm bùn sinh, dáng người gầy nhỏ dung tục. Hắn nghe thấy phía sau có người đến gần, cũng chỉ đứng nhìn chằm chằm bia đá, không có lấy một mảy may cử động. Nhan Đàm nhận ra tên hái thuốc Ngũ Thuận kia, bèn bước tới trước hai bước, lấy làm lạ hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

Ngũ Thuận hoàn toàn bỏ ngoài tai câu hỏi của nàng, vẫn đứng im một chỗ không động dấy.

Đường Châu cũng cảm thấy kì lạ, định tiến đến gần xem thử, nhưng mới vừa nhích được vài bước tới trước thì đột nhiên đất trời xoay chuyển, trước mắt là một mớ hỗn độn không thấy điểm dừng, cứ như hỗn mang trước lúc khai thiên lập địa. Xung quanh không có ánh sáng, cũng chẳng có cây cỏ, chỉ có bóng tối và sự bất lực vô tận. Hắn không biết mình đang ở nơi nào, chỉ có thể để mặc cho thứ sức mạnh thần bí kia cuốn chặt lấy kéo đi theo.

Thứ sức mạnh này, hoàn toàn không cách nào kháng cự nổi.

Đường Châu loáng thoáng nghe thấy giọng của Nhan Đàm ở đâu đó không xa bên cạnh. Hắn không chút hoảng loạn, cơ hồ cũng đã lơ mơ đoán trước được sự việc sẽ diễn tiến thế này.

Lần cuối cùng ngoái đầu lại, hắn đã trông thấy rõ rệt trên gương mặt tên hái thuốc Ngũ Thuận kia là một nụ cười kì quái khó mà tả được, thân người thoáng cái cao lên đến cả mấy phân, một chiếc mặt nạ da người chậm chậm rơi xuống bên chân, để lộ khuôn mặt tuy xấu xí nhưng tao nhã kia.

Thần Tiêu cung chủ nhìn những vòng gợn sóng trên bia đá dần lặn xuống thành mặt phẳng, đoạn khẽ cất giọng nói với chính mình: “Tốt nhất để bọn họ thuận lợi đến được đầu tận của Ma Tướng...” Hắn giơ tay chậm rãi cởi bỏ lớp áo bằng vải bố thô, bên trong là một thân ngoại bào màu trắng nhạt, trên vải không có họa tiết trang trí, đến đai áo cũng là màu trắng. Lúc bấy giờ chỉ có nhân tể (1) mới ăn mặc như vậy.

Hắn khẽ chạm tay lên dòng kí tự cổ quái được chạm khắc trên bia đá, bằng một nhịp điệu rất chậm đọc từng chữ một: “Chữ Mặc, ma tự tâm khởi...” Chợt thân người đông cứng lại, hắn tức khắc cảm nhận được lưng mình bị một mũi kiếm lạnh lẽo gi vào. Đầu cũng không buồn quay lại, Thần Tiêu cung chủ điềm nhiên cất lời: “Là người?”

“Tôn chủ, chắc người chưa từng nghĩ đến có ngày lại rơi vào cảnh bị kẻ khác dùng kiếm chĩa vào người chứ nhỉ?” Đào Tử Khí giọng lạnh như tiền, lời nói chứa đầy thù hận, “Ta đợi ngày này, đợi đã lâu lắm rồi.”

“Ta chỉ nhớ mình xưa nay đối đãi với người không tệ.” Thần Tiêu cung chủ đầu khẽ ngoảnh lại, vô tình trông thấy nổi căm thù chất chứa trên gương mặt nàng ta, thứ phần nộ và cừu hận này, dường như đã đạt đến mức không đội trời chung.

“Ta nguyên là Tử Khí trong Cửu Diệu Tinh, chính bởi do người...” Sắc mặt nàng ta đỏ bừng lửa giận, ý cười chậm chậm dâng lên trong mắt, “Những việc xảy ra trong trận chiến giữa tiên và ma năm đó, hẳn người đã không còn nhớ được chút gì nữa?”

Hơi thở đang bình ổn của Thần Tiêu cung chủ bỗng nhiên sững lại.

“Ta biết hiện giờ người không nhớ ra, sau này cũng sẽ không bao giờ nhớ lại được.” Đào Tử Khí sắc thanh trường kiêu trong tay tới trước, “Người cũng xuống theo bọn họ! Trên thế gian này sẽ không còn ai có thể nói cho người biết năm đó đã xảy ra những chuyện gì, người chỉ có nước cả đời bị mắc kẹt giữa mớ bong bóng của quá khứ!”

Thần Tiêu cung chủ không thể không nhích tới trước hai bước, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu văng mắt hoa. Hắn đột ngột xoay người lại, vươn tay kẹp lấy trường kiếm của Đào Tử Khí bẻ xuống thật mạnh, phát một tiếng, lưỡi kiếm gãy lìa làm đôi, phần thân kiếm bị đứt đoạn vừa khéo bật ngược lại đâm thẳng vào cổ họng nàng ta.

“Tử Khí trong Cửu Diệu Tinh thì đã làm sao? Kết cục của kẻ phản bội đều chỉ có một...”

Những vòng gợn sóng trên vách đá đột ngột lắng xuống, chỉ còn lại thanh trường kiếm đã bị gãy mất một đoạn rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng kêu loảng xoảng.

Đào Tử Khí nằm phục dưới đất, những giọt nước mắt trong suốt không ngừng trượt khỏi khóe mắt. Cuồng họng bị thương, hô hấp yếu ớt sắp đứt, nàng ta đã không cách nào mở miệng nói năng rành rọt, chỉ có thể

dùng giọng nói khản đặc, vết sạch chút hơi tàn còn sót lại thốt ra một cái tên: “Kế Đô...”

Chú thích:

(1) nhân tế: người được hi sinh để tế thần linh.

48. Chương 48: Ngoại Truyện: Thiên Sư Và Trừ Quỷ

Thiên sư là gì?

Một phạm nhân khoác đạo bào, đi chân không, tay cầm thanh kiếm gỗ đào, giơ ột xấp giấy bùa màu vàng vẽ chú chu sa, mồm miệng lầm bà lầm bầm.

Xuyên qua ánh lửa, Nhan Đàm dùng ánh mắt mổ xẻ tên thiên sư trẻ tuổi đang ngồi đối diện, cảm thấy thể đạo biến hóa khôn lường, nàng quả thực đã có chút không bắt kịp phong tục của phạm giới. Thiên sư Đường Châu tuy còn rất trẻ nhưng đã bộc lộ triển vọng trở thành một con cáo già xảo quyệt; rất khôi ngô tuấn tú, nhưng phạm nhân ấy mà, xoạch một cái là sẽ biến thành đại thúc đỉnh đầu hói trội lảng cuống ngay thôi; đối với đạo thuật rất có thiên tư, thể nhưng kiếp sau hắc đầu thai lại nhất định không có được hồn phách tinh thuần như vậy nữa...

Tần Ý ngồi kế bên nàng, cứ chốc chốc lại cời cời lửa, cuối cùng bực dọc lên tiếng: “Ai đồn ở đây có quỷ quái vậy? Tối giờ này nội cái bóng của con quỷ cũng còn chưa thấy xuất hiện, còn ngồi tiếp nữa đến trời cũng sáng bánh mắt luôn đó!”

“Nửa đêm giờ Tý (1) âm khí thịnh nhất, hiện giờ còn chưa đến lúc.” Đường Châu đưa mắt sang nhìn nàng ta, giọng điệu bình đạm.

Tần Ý siết chặt nắm tay, mấy khớp ngón tay kêu lên răng rắc: “Đợi lát nữa tụi nó lộ mặt, ra một con bắt một con, ra một cặp tùm cổ một cặp...”

Nhan Đàm trong lòng thầm nhủ, bộ dạng dữ tợn như vậy, quỷ quái bọn nó có thấy cũng không dám lộ mặt ra. Chẳng phải người ta thường nói ban ngày không làm việc thẹn với lòng, ban đêm không sợ quỷ đến gõ cửa đó sao? Bọn chúng cũng chỉ có tí gan mọn đi dọa mấy tên phạm nhân nhát vía kia thôi, chứ kiểu người chính khí凛冽 như Tần Ý, lại còn lúc nào cũng nghĩ đến việc lột da rút gân bọn quỷ, đối lại là nàng cũng không dám thò mặt ra.

“Nhan, Nhan cô nương, gió đêm sắp nổi lên rồi, không bằng cô nương ngồi sang chỗ trên gió đi?”

Ngoài Đường Châu và Tần Ý còn một đệ tử khác nữa của đạo trưởng cũng đến theo, chỉ là tiểu sư đệ này từ nãy tới giờ cứ ngồi cúi gằm mặt im thín thít, Nhan Đàm bấy giờ mới nhìn thấy cậu bé từ trực diện. Xem ra trên đầu còn hai vị sư huynh sư tỷ đây, thân làm sư đệ tháng ngày chắc cũng không được dễ chịu gì rồi.

Thế nhưng mà, nàng hiện giờ đang ngồi ở chỗ dưới chiều gió sao? Chỗ trên gió... Nhan Đàm nhìn vào chỗ trống giữa Tần Ý và Đường Châu, trong lòng run run.

Coi bộ... vẫn là không nên qua đó thì hơn.

Nhan Đàm bèn vội xua tay: “Đa tạ đệ, thật ra không cần phiền phức vậy đâu, có chút khó thôi mà sợ gì—Í, đệ chính là tiểu sư đệ bữa trước đứng cạnh bàn ăn tia chằm chằm chiếc đùi gà hầm trong chén của ta mà cuối cùng vẫn không được ăn đây mà?”

Gương mặt của tiểu sư đệ tức thì đen hết một nửa.

Đường Châu nhích người sang bên nhường chỗ cho nàng: “Sang đây ngồi đi, để không lát nữa lại thành đầu tro mặt trâu bây giờ.”

Nhan Đàm chỉ đành lễ mà lễ mề dời chỗ sang đó, đặt mông ngồi xuống.

Nhân lúc Tần Ý nhìn sang hướng khác, Đường Châu chợt thấp giọng nói bên tai nàng: “Ngươi sợ cái gì, trừ quỷ cũng không trừ đến trên người người đầu mà lo.”

Nhan Đàm vội bịt tai lại, kiên quyết nhích người sang chỗ Tần Ý. Phàm nhân quả là động vật ưa nói một đằng làm một nẻo nhất trần đời, rõ ràng trong sách có ghi nam nữ thụ thụ bất thân, vậy mà hắn còn xấp lại gần tới như vậy.

Tần Ý đợi qua hết một ly trà, đột nhiên quay sang nhìn chăm chú tiểu sư đệ đang ngồi co ro một chỗ: “Còn không mau nghĩ cách đi? Cứ ngồi như vậy mà đợi tiếp tới năm Thìn tháng Ngọ luôn chắc?”

“Làm sao bây giờ... cách gì đây... Phải rồi, đệ nghe người ta nói kể mấy chuyện quỷ rừng rợn kinh dị sẽ dụ được quỷ quái ra mặt đó. Đầu tiên dập tắt lửa đi, sau đó thấp đèn cầy lên, phải đủ bảy bảy bốn mươi chín cây, mỗi lần kể xong một câu chuyện thì thổi tắt một ngọn đèn cầy, đợi tới khi bốn mươi chín cây đèn cầy đều đã được dập tắt thì quỷ quái sẽ kéo ra cả lũ.”

Nhan Đàm thở dài đánh thượt: Cái này rốt cuộc là nghe ở đâu vậy nè? Tóm lại là một trong các yêu ma quỷ quái, nàng xưa nay chưa từng nghe tới.

Tần Ý xoa xoa tay, xem bộ rất có hứng thú: “Được đó được đó, chúng ta làm thử coi sao.”

Đường Châu gấp gối ngồi yên một chỗ, không tán đồng cũng chẳng phản đối, nhìn hai đệ muội đồng môn tắt bật gom đất cát dập tắt lửa, sau đó phẩy sáng chiếc que đánh lửa, thấp cháy mấy chục ngọn nến bày đầy ra đất.

Tần Ý sắp xong chỗ nến, vô cùng phấn khích: “Được rồi, ai kể trước đây? Ừm, không bằng sư huynh trước đi, sau đó lần lượt xoay tua theo vòng.”

Đường Châu đối diện với những ánh nến bập bùng, thấp giọng cất lời: “Ngày xưa có một đôi phu phụ sống trên núi, bán kính quanh đó mười dặm mới có một cái thôn. Đôi phu phụ này tình cảm rất tốt, chồng đi bổ củi, vợ ở nhà dệt vải, mỗi lần có họp chợ phiên thì mang củi và vải vóc ra đổi lấy những thứ khác. Dù cuộc sống thanh bần nhưng bọn họ căn bản cũng chẳng để tâm.”

“Rồi một ngày kia, người chồng vào núi bổ củi, vợ ở nhà chờ từ hoàng hôn đến tận đêm khuya mà vẫn không thấy chồng về. Tối đó trời đổ mưa to, nàng ta nghĩ có lẽ chính vì mưa quá lớn nên chồng mình mới nán lại giữa đường. Thế nhưng đến tận hôm sau lúc đã trời quang mây tạnh cũng còn chưa thấy bóng dáng chồng, nàng ta vô cùng sốt ruột, bèn gấp rút chạy ra thôn hỏi han tình hình.” Đường Châu ngưng đoạn, đưa mắt sang nhìn Nhan Đàm rồi lại tiếp lời, “Bởi vì đôi vợ chồng họ tính tình tử tế nên không ít người trong thôn đều ưa chuyện trò cùng họ. Thiếu phụ kia rất nhanh đã nghe ngóng được phu quân của mình hôm trước căn bản không hề về qua thôn này. Vừa nghĩ đến phu quân ở trong núi sâu hết một ngày một đêm chưa về nhà, nàng ta ruột gan liền như lửa đốt.”

Hai đệ muội đồng môn của Đường Châu nghe rất chăm chú, bốn con mắt dòm hẩn chăm chăm không mấy may chớp lấy một cái. Riêng Nhan Đàm lại đang mải đối diện với ngọn nến trước mặt ngẫm nghĩ, Đường Châu mới nãy đưa mắt nhìn mình rốt cuộc là có ý gì vậy cả, là ngấm ngấm chọc ngoáy mình, hay là có dụng ý gì khác? Mình làm gì có phu quân, cũng chưa từng lên núi bổ củi, dệt vải lại càng không biết, nếu như nói bóng gió ám chỉ mình thì không lý nào mình một tí tẹo cũng nhìn không ra (bông sen nào đó có tập tính ưa nghĩ nhiều)...

“Thiếu phụ kia đành một thân một mình lên núi tìm, nhưng cuối cùng chỉ tìm thấy được chiếc rìu bổ củi của phu quân mình, bên trên còn có vết máu. Nàng ta cảm thấy phu quân phần nhiều đã gặp phải chuyện không may, nhưng trùng hợp đêm qua lại vừa đổ trận mưa to, dấu vết trên mặt đất đã bị xối trôi hết, không có cách nào lần theo tìm được, đành ôm nước mắt lã chã ngậm ngùi trở về. Cứ vậy qua hết mười ngày, lúc nàng ta đã gần như tuyệt vọng hoàn toàn thì nam tử kia cuối cùng cũng trở về nhà.”

“Thiếu phụ hân hoan khôn xiết, không kìm lòng được hỏi phu quân mình suốt mười ngày nay rốt cuộc đã đi đâu. Nam tử kia kể hôm ấy trên núi đã bị lạc đường, giữa lúc đang bó tay chịu trời thì nhìn thấy có ánh lửa hắt ra từ mảnh rừng trước mặt nên đi sang đó. Không ít người ngồi quây quần quanh đồng lửa, trong đó có một tiểu phu tên Hoàng Sinh là người trong thôn ở cách chỗ họ mười dặm, thấy vậy liền đến ngồi cùng họ. Ai ngờ trong số bọn họ có một người vạm vỡ bệ vệ, vốn dĩ đang yên đang lành ngồi ăn mận thầu, đột nhiên bị cùi chỏ của người bên cạnh thúc trúng, một cái đầu người liền rơi xuống đất...”

Tần Ý buột mồm á lên một tiếng, còn tiểu sư đệ kia ngay tắp lự rúc đầu vào trong cổ áo. Nhan Đàm bấu môi, lòng thầm nhủ đây có gì đáng sợ, thể loại chuyện này mười năm trước nàng đã kể cho tiểu lang yêu Đan Thực nghe không dưới mười mấy kiểu, lúc kể còn dùng yêu thuật mô phỏng ra một đồng người sống sờ sờ, đến cả bộ dạng cái đầu của người đó lúc rút xuống cũng làm giống y như thật.

“Y và tiểu phu Hoàng Sinh kia đều từng người, qua một thoáng sau, cả hai đứng bật dậy chạy trốn chết, đám người không có đầu kia còn ở phía sau đuổi theo. Mười ngày sau bọn họ mới tìm được đường xuống núi, về được đến nhà.” Kể đến đây, Đường Châu lại xoay đầu sang, khéo môi mang theo ý cười nhìn nhìn Nhan Đàm, “Tuy phu quân đã nói thế nhưng thiếu phụ kia trong lòng vẫn còn ngờ vực, qua vài ngày sau thì mối ngờ vực này lại càng tăng. Từ sau khi nam tử nọ thoát chết trở về, phu thê hai người bọn họ ngược lại không còn thân mật như xưa. Trong một lần đi họp chợ phiên, thiếu phụ bắt gặp thê tử của tiểu phu Hoàng Sinh nọ, bèn lên tiếng hỏi đến việc này, ai ngờ Hoàng thị hết đối kinh ngạc, bảo rằng trượng phu chết đã được một thời gian, lúc được người ta khâu về đầu và thân còn đứt lìa.”

Nhan Đàm bắt giắc nghĩ, hẳn kể chuyện thì cứ kể đi, sao cứ dòm mình hoài vậy không biết, nội tình nhất định có điều cổ quái.

“Thiếu phụ ôm tâm trạng bất an trở về nhà, về đến nơi thì thấy trượng phu đang cúi rạp người trên đất tìm thứ gì đó. Nàng ta không dám đối mặt với phu quân mình, đành xoay người định ra khỏi cửa. Nhưng mới vừa đi được hai bước thì bỗng cảm thấy có một đôi tay ôm chầm lấy mình, tiếp theo là giọng nói quen thuộc của trượng phu vang lên bên tai...”

Đường Châu bất thành linh ngả người sang, từ phía sau choàng cứng lấy eo Nhan Đàm, giọng nói chậm rãi cất lên: “Cái đầu của ta không biết rút đầu mất rồi, nàng có nhìn thấy qua không?”

Nhan Đàm đến là khinh miệt, có vậy mà cũng định hù nàng hả, coi bộ thiếu hụt hơi bị xa rồi đó, nàng đây vợ bữa một chuyện kể đại cũng còn hay ho hơn nhiều. Nàng quay đầu sang, ai ngờ thời cơ nắm bắt quá là ăn rờ, đôi môi của hắn vừa khéo từ bên má nàng phớt qua, nghiễm nhiên dừng lại ngay trên môi nàng. Nhan Đàm giật bắn, gờ tay đẩy mạnh Đường Châu văng ra, lặn lê bò toài bỏ nhào sang chỗ Tần Ý: “Ồ đầu có nước? Dơ chết đi được, huhuhu...”

Một chiếc túi nước được chìa ra từ xeo xéo một bên, nàng nhìn cũng không kịp nhìn vô ngay lấy bắt đầu dùng nước chùi rửa môi. Khủng khiếp quá đi, không thể tin được mới này nàng đã hôn phải một tên phạm nhân, hơn nữa người đó còn là Đường Châu, không biết rửa một trăm lần có đủ không nữa?

Đường Châu nhìn thấy bộ dạng thê lương khôn xiết như thể mới vừa lãnh đủ sàm sỡ của nàng, mày hơi chau lại thấp giọng lên tiếng: “Trên tay muội đang cầm kia, hình như là túi nước của huynh thì phải.”

Đòn sấm sét giữa trời quang này tức thì đánh rầm lên đỉnh sọ nàng. Nhan Đàm cứng ngắc quay sang nhìn hắn: “Hả?”

Đường Châu nhìn sang Tần Ý: “Xem ra muội ấy bị dọa ất hồn rồi, đổi lượt muội kể trước vậy.”

Tần Ý vỗ vỗ lưng Nhan Đàm, buông lời hào sảng khuyên: “Nàng cũng đừng buồn khổ làm chi, chẳng qua hun một cái thôi mà, nếu cảm thấy chịu thiệt thòi thì hun lại cái là được chứ gì. Sư huynh, huynh nói có đúng không?”

Đường Châu tiếp nhận lòng tốt rất ư nhiệt tình: “Sư muội nói phải.”

Nhan Đàm ôm đầu ngồi chồm hổm một chỗ, tâm tình chi chút vết thương.

“... Ta mới nói với con quỷ đó, người không có giò có gì ghê gớm? Ta còn không có lồng ngực nữa kia...” Tần Ý thối phũ một hơi, dập tắt một ngọn đèn cây, nhìn sang sư đệ của mình, “Đến lượt đệ.”

Lại đi hết một vòng, chỗ nền trên mặt đất chỉ còn lại vón vện mười mấy ngọn.

Nhan Đàm vẫn y như cũ thê lương ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, không hé răng đến nửa lời.

Đường Châu nhìn nàng, mày khê nhướn lên, đoạn đề thấp giọng hỏi: “Người cuối cùng đang buồn thảm cái gì, hôn thì cũng đã hôn rồi, người cũng đã rửa qua nhiều lần như vậy. Chẳng lẽ người còn để tâm chuyện này hay sao?”

Nhan Đàm khẽ nhúc nhích, trong lòng thầm nghĩ cũng phải, nàng đây lại chẳng phải kiểu nữ tử phạm giới tam trinh cửu liệt gì đó, hôn một cái cũng đâu có mất bớt miếng thịt nào, cho dù ghê tởm thì cũng ráng nhìn một chút là qua thôi mà. Nàng bèn ngẩng cao đầu, nở một nụ cười tươi rói với hắn: “Mấy chuyện như vậy, ta còn lâu mới thêm để tâm.”

“Vậy sao, huynh thì lại thấy muội rất dễ tâm, lẽ nào muội là lần đầu bị người ta hôn?” Chậc chậc, tuy tính tình có phần nghịch ngợm một chút, nhưng về bản chất vẫn có thể xem là trong sáng.

“Sao có thể như vậy được? Không phải đã nói mấy chuyện này ta còn lâu mới để ý mà, dù gì cũng chẳng mất bớt miếng thịt.” Nhan Đàm tức xì khói.

Đường Châu sắc mặt thoáng trầm xuống, lạnh tanh nhếch mép: “Vậy sao.” Hắn lại nghiêng người sang hôn thêm cái nữa lên môi nàng, đoạn thủng thỉnh bảo: “Dù gì những chuyện thế này muội cũng không để trong lòng, vậy hôn một cái cũng là hôn, hôn hai cái cũng là hôn, đều chẳng khác biệt là bao.”

Nhan Đàm đứng hình mất một lúc, lặn lê bò toài bổ nhào sang cạnh Tần Ý: “Nước! Nước ở đâu, huhuhu...”

Tần Ý nhìn nàng, lại hào sảng cất lời khuyên: “Đừng chùi nữa, thả lỏng hun lại một cái không phải là được rồi sao. Chúng ta tuy là nữ tử nhưng cũng không thể để cho nam nhân ức hiếp!”

Nhan Đàm tổn thương tinh thần trầm trọng, đạo trưởng sao ông dạy ra toàn thứ đệ tử gì đâu không vậy nè...

Thế là Nhan Đàm đã trải qua buổi đêm dài nhất trong hơn nửa kiếp này của mình như vậy đó.

Còn về sự việc trừ quỷ quan trọng nhất kia, cuối cùng đã kết thúc bằng trở về tay trắng.

Khi những tia nắng đầu tiên mới vừa lộ diện, từng bầy những chiếc bóng đen ủa ra núp dưới bóng cây xì xầm to nhỏ.

“Ui ghê quá đi, đâu ra phạm nhân kéo nhau tới Quỷ Lâm kể chuyện quỷ cơ chứ...”

“Câm miệng, mấy người đó không phải phạm nhân tầm thường mà là thiên sư, bọn họ chuyên môn được sinh ra để bắt nạt chúng ta, sau này nhìn thấy thiên sư thì phải chạy lẹ, nếu không kết cục sẽ giống như ả yêu kia. Nghe đã hiểu chưa hả?”

“Woa woa woa, ả yêu đó thiệt là tội nghiệp, bị tên nam thiên sư kia cắn hết hai miếng, thê thảm quá đi...”

“Ta còn cứ tưởng loài yêu lợi hại cỡ nào, không phải cũng sợ thiên sư như chúng ta sao? Lần sau chúng ta kéo nhau đánh tới Da Lan sơn cảnh, lôi sơn chủ ở đó xuống luôn đi hề hề hề!”

Nhan Đàm đi ở cuối hàng, mấy lời xì xầm to nhỏ này đều thuận theo chiều gió rớt cả vào tai.

Này mà nhìn được thì trên đời còn có chuyện gì không thể nhìn nữa đây...

Đáng nhẽ nàng đã kìm nén cơn giận, nhưng đám quỷ này sao lại đáng chết tới như vậy?

Nàng xoay phắt người lại, chân bước phăng phăng tới chỗ bóng cây nơi đám bóng đen kia đang tụ tập, dùng một giọng nói lạnh lẽo thấu xương cất lời: “Ta thê thảm lắm chứ gì? Các ngươi còn định đánh tới Da Lan sơn cảnh, lôi luôn sơn chủ ở đó xuống chứ gì?” Giọng nói u ám như từ âm tào địa phủ vọng tới: “Cút đi chết hết cho taaa...”

Đám quỷ bỏ chạy tá lả.

Tần Ý lòng đầy ngưỡng mộ: “Vốn muội cứ thấy Nhan cô nương mỏng manh yếu đuối, trừ dũa ra thì thứ gì cũng nhắc không nổi, không ngờ lại lợi hại như vậy, đúng là đã đánh giá thấp cô nương ấy rồi.”

Đường Châu vẽ mặt tư lự: “Ồ, trông muội ấy có vẻ rất tức giận mà...”

Nhan Đàm khoanh tay đứng đấy, dưới chân quỳ rạp từng đám lớn các bóng đen. Đám bóng đen này khóc lóc ỉ ôi, bộ dạng thống thiết đáng thương co vào nhau thành một núi run rẩy: “Sơn đại vương tha mạng, sơn đại vương...”

Từ đó trở đi, Quỷ Lâm đã khôi phục trạng thái thanh bình.

Chú thích:

(1) giờ Tý: từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng.

49. Chương 49: Ngoại Truyện Đoan Ngọ: Dư Mặc, Bánh Ú Và Cá (thượng)

Lúc Nhan Đàm mở to hai mắt, khoang thuyền vẫn là một mảng tối đen, bên tai là tiếng sóng đánh rì rầm vào hai mạn thuyền. Nàng vén rèm ngăn khoang thuyền lộ đầu ra ngoài, chỉ thấy Dư Mặc hai tay bắt chéo sau lưng đứng ở đầu thuyền, ống tay áo lấp lánh dát một lớp ánh trắng bằng bạc mờ ảo. Hắn nghe thấy sau lưng có tiếng động bèn ngoảnh đầu lại, giọng điệu bình đạm: “Thức dậy rồi ư?”

Đây là năm đầu tiên nàng và Dư Mặc quen biết. Ở trong lòng nàng thì sơn chủ vẫn là sơn chủ, mà sơn chủ trong lòng nàng tương đồng với ác bá chiếm núi làm vua trong phạm giới, tiếc thay cho nàng một thân áo bố, không quyền không thế, chỉ có thể cong lưng thần phục. May là hai vị sơn chủ này diện mạo cũng không tới nỗi đầu hoẵng mắt chuột, dáng bộ dung tục, khiến nàng khi khuất phục thể lực xấu cũng dễ chịu được một chút xíu.

“Người vừa nằm mơ thấy mộng đẹp à?” Dư Mặc tay nhấc gấu áo chậm rãi ngồi xuống, cặp giò dài bắt chéo lên nhau, “Trong mơ còn cười đắc ý đến vậy, ta thì ngược lại muốn ngủ cũng không cách nào ngủ được.”

Rõ ràng gió đêm ẩm áp mơn man trên người, thế mà Nhan Đàm lại cảm thấy trong lòng lạnh ngắt. Nàng đã mơ thấy một giấc mơ đẹp, một giấc mơ trên cả tuyệt vời. Trong mơ Tử Lân giúp nàng bưng trà rót nước, trước ngạo mạn sau cung kính, chỉ còn thiếu mỗi cúi đầu khom lưng; Dư Mặc thì ngoan hiền gọt táo cho nàng, thậm chí nàng còn có thể điệu võ dương oai kén chọn bảo hấn phải gọt thành hình con thỏ.

“Thực ra... cũng không phải là mộng đẹp gì, chỉ là đã mơ thấy táo... rất nhiều rất nhiều táo.” Nhan Đàm lấp ba lấp bắp phăng bừa, thấy Dư Mặc ném ình một ánh nhìn bảo “Nói tiếp đi”, bèn toát mồ hôi lạnh tuôn nguyên tràng, “Sơn chủ, người đã bao giờ gặp qua kẻ rất muốn ăn táo nhưng lại không biết gọt vỏ, cuối cùng chỉ có thể giương mắt nhìn một núi táo đỏ tươi trong vô vọng chưa?”

“Chưa từng.”

“Nếu sơn chủ muốn ăn táo, hẳn tự nhiên sẽ có người chọn những quả ngon nhất gọt sạch vỏ cắt thành miếng nhỏ dâng đến tận nơi. Nhưng Nhan Đàm thì lại không biết gọt táo, chỉ có thể chống mắt lên mà nhìn.”

Dư Mặc gật gật đầu, giọng điệu bình đạm: “Cho nên nói, người ở trong mơ cười đắc ý đến như vậy là chỉ vì nhìn thấy được mà không được ăn?” Nhan Đàm cảm thấy một giọt mồ hôi lạnh trượt dài xuống, vội vã cắt lời: “Là bởi vì Nhan Đàm thích ăn nhất là táo, trong một lúc nhìn thấy nhiều táo như vậy nên rất đắc ý, thế nhưng đột nhiên nhớ lại bản thân không biết gọt vỏ, sau đó thì... tỉnh mộng luôn.” Nàng bức bối nghĩ, mấy lời này vừa ra khỏi miệng thì hết kiếp này chắc mình cũng chả bao giờ muốn ăn táo nữa.

Dư Mặc chậm rãi nở một nụ cười.

Trong một sát na, trăng thêm bạc gió thêm thanh, nước sông xanh biếc như làn ngọc bích, hoa đào núi chen nở đầy cảnh.

Nhan Đàm lập tức chớp lấy thời cơ, cất giọng tán tụng: “Sơn chủ người cười lên thật là đẹp.” Lần trước lúc nàng ca tụng Tử Lân như vậy, hắn ít nhất có một tháng liền không ném cho nàng bộ mặt đen thui.

“Vậy sao?” Dư Mặc bất thành linh ngả người sang, y phục còn vương vất mùi hương nhàn nhạt của hoa sen, ngón tay khẽ phớt qua làn tóc đen của nàng, đôi đồng tử thâm trầm đen thẳm mãi miết nhìn vào mắt nàng. Quả tim Nhan Đàm tức thì nện thịch một tiếng. Dư Mặc đột ngột đứng dậy, đi quét qua người nàng vào trong khoang thuyền.

Nhan Đàm tức khắc thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh đầu lại chỉ nhìn thấy tấm vải rèm treo ngoài khoang thuyền đu đưa trong gió, trông hệt như dải lụa trắng dùng để chiêu hồn.

Ngày hôm sau, Nhan Đàm cuối cùng đã rõ đạo lý thường được nhắc tới “Bịa ra một lời nói dối thì phải dùng một trăm lời nói dối để mà bao biện”. Bọn họ vừa đặt chân đến khu chợ của thành Nam Đô thì Dư Mặc đã đi mua về năm cân (1) táo. Đại thẩm ở gian hàng thấy tướng mạo của hắn, lập tức nhét thêm vào giỏ mấy quả táo vừa to vừa đỏ mọng. Nhan Đàm tay xách nguyên một giỏ táo, lòng thực phải gọi là có nỗi khổ không nói nên lời.

Lúc Nhan Đàm nhìn Dư Mặc vụng về gọt vỏ với một bộ dạng như thể ôm mối thâm thù đại hận với trái táo, khổ sở trong lòng nàng còn đắng nghét hơn cả hoàng liên (2), nàng đang nặn óc suy nghĩ ngộ nhờ sơn chủ gọt phải ngón tay thì mình phải ăn nói thế nào với Bách Linh đây? Nhớ lại khi bọn họ rời Da Lan sơn cảnh, Bách Linh nội chỉ liệt kê một lượt Dư Mặc thích ăn nhất là món gì thứ gì không thể đem bày lên bàn thường mặc ngoại bào màu gì chất liệu thế nào mấy thứ này đã mất cả canh giờ, nếu lúc trở về phát hiện sơn chủ đang lãnh lặn đột nhiên có thêm một vết sẹo, còn không tụng nguyên một bài kinh niệm chết nàng?

Giữa lúc nàng đang căng thẳng tìm gan treo toòng teng thì Dư Mặc thành linh lên tiếng: “Một năm trước, ta từng ở nơi này bị đánh trở lại nguyên hình.”

Nhan Đàm tinh mắt dòm thấy ngón tay của hắn đang đưa gần đến lưỡi dao, vội chồm người tới chop ngay lấy cổ tay hắn: “Sơn chủ, ngón tay của người... đừng đặt vào trước lưỡi dao.”

Dư Mặc bình thần liếc mắt nhìn nàng.

“Nếu sơn chủ muốn ăn táo, hay là để Nhan Đàm gọt vỏ cho.”

Dư Mặc cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt nàng: “Tối qua ngươi không phải nói mình không biết gọt táo sao?”

“... Trước đây đúng là không biết, nhưng từ khi gặp sơn chủ thì đã học được, chỉ là lúc nằm mơ còn chưa kịp nhớ ra.”

Dư Mặc không nói thêm gì, thẳng thừng đưa quả táo gọt được một nửa đã bị biến dạng sang cho nàng, dùng khăn tay chùi chùi mấy ngón tay. Nhan Đàm chỉ còn biết gọt hết trái này tới trái khác, cắt thành miếng nhỏ đặt lên đĩa, ghim xiên tre vào đưa tới cạnh bên tay hắn: “Sơn chủ, vừa nãy người nói một năm trước đã từng đến thành Nam Đô này...”

Dư Mặc chẳng mấy may trốn tránh: “Khi đó ta đã bị đánh trở lại nguyên hình, về sau tu dưỡng gần nửa năm mới hồi phục.”

Nhan Đàm rất chi khổ não, nàng có nên ca ngợi đối phương được trời phú dị bẩm hay không đây? Có điều ván cược này tỉ lệ phần thắng không cao lắm, vạn nhất quá lời, sau khi cân nhắc nàng kết luận mình năm mươi năm sau cũng chưa chắc từ một cây sen biến lại được hình người. Đang mãi suy nghĩ thì ngón tay đột nhiên bị Dư Mặc nhẹ nhàng nắm lấy, giọng nói của hắn trầm thấp êm tai: “Cẩn thận tay.”

Bàn tay Nhan Đàm run run, chiếc dao nhỏ trượt khỏi tay nàng rơi xuống cắm thẳng vào ván thuyền. Nàng lắp ba lắp bắp: “Sơn chủ...” Vốn dĩ Dư Mặc ra ngoài thường chỉ đi có một mình, hiếm hoi vài lần dẫn theo Bách Linh, vậy mà nàng vừa mới đến Da Lan sơn cảnh chưa được bao lâu thì đã có cơ hội này, lại thêm vào tình cảnh như hiện giờ, khiến nàng chẳng cách nào không hoài nghi Dư Mặc phải chăng đối với bản thân đã dậy phàm tình.

“Thế nào?” Hắn buông lỏng tay, một bộ thần sắc mây nhạt gió thoảng, vẻ như chẳng có việc gì xảy ra.

Nhan Đàm ngẫm qua một lượt, cảm thấy bản thân vẫn là không có gan mở miệng hỏi. Bỗng nhiên sà xuống thuyền lật lủ, nàng còn chưa kịp ngồi vững va đầu vào vai Dư Mặc, bèn vội vã lùi lại ba bước. Dư Mặc xoay người sang vén rèm, nhìn thấy đuôi thuyền đã bị mắc kẹt ở chỗ nhánh sông rẽ ngoặt, một cành đào tươi mơn mớn vươn chéo mình vào thân thuyền. Hắn đứng ở đuôi thuyền, dùng cây sào đẩy vào bờ, chiếc thuyền được gỡ khỏi nơi mắc kẹt chậm chậm rời bờ.

Dư Mặc trông thấy cành đào tươi kia bèn chìa tay ngắt xuống, cánh hoa lất phất tuôn rơi bám đầy trên áo, hắn xoay người sang đưa nhánh đào cho Nhan Đàm. Nàng giơ tay đón lấy, lòng thầm nhủ, một nhành hoa đào gửi tặng sắc xuân, quả thực rất hợp ý nàng, bèn nhoẻn cười bảo: “Đa tạ.”

Chiếc thuyền nhỏ sau khi rời bờ thì tiếp tục hướng ra giữa hồ. Nhan Đàm vừa xoay người thì nhìn thấy không xa trước mặt có con thuyền nhỏ, hai bên mạn thuyền đã bị tách rời, chốc chốc còn có dao kiếm từ dưới mặt nước đâm lên, đôi người trên thuyền xem chừng đang lâm vào cảnh vô cùng nguy ngập. Nàng không nhịn được mở lời: “Sơn chủ, ta có thể sang đó giúp hai người kia một tay không? Người xem, lấy lẽ chọi đồng thể này thật chẳng công bằng tí nào.”

Nàng đã quyết định, nếu như Dư Mặc không đồng ý, nàng chỉ đành xem như chưa từng nhìn thấy gì. Ai ngờ Dư Mặc không nói thêm lời nào dứt khoát nhảy ngay xuống, mặt hồ liền nở bung lên một đóa hoa nước.

“...” Mới nãy nàng nói là ‘nàng có thể ra tay không’ mà, Dư Mặc nhảy xuống làm chi vậy cà? Nhan Đàm chỉ đành chống thuyền sang đó, vươn tay sang chiếc thuyền nhỏ đang lâm nạn kia: “Lên thuyền đi, còn đợi thêm nữa hai người sẽ rơi xuống nước đấy.” Lần này đến gần, nàng đã nhìn rõ dung mạo của hai người nọ, nữ tử mỹ mạo, nam tử tuấn tú, thật đúng là trời sinh một cặp.

Nữ tử nọ nắm lấy tay nàng, nhảy sang chiếc thuyền của bọn họ. Nhan Đàm tức thì cảm nhận được trên người nàng ta có yêu khí, cũng là hoa tinh. Nam tử kia cũng bước lên ván thuyền, thân thuyền chỉ khẽ bị nhận chìm xuống một chút, có thể thấy công phu của người này không tồi chút nào. Nhan Đàm chợt nhớ mình từng dừng chân ở thành Nam Đô một khoảng thời gian, khi ấy có nghe nói đến hai vị công tử quý tộc nổi danh khắp thành là Bùi Lạc và Tần Thác. Bùi Lạc là công tử con nhà tướng, lúc đấy nàng còn nhìn thấy từ xa một lần, Bùi công tử này bên cạnh đào hồng liễu lục (3), nói không vui vẻ mới là lạ. Nhan Đàm nhìn hai bàn tay nắm chặt của họ, lòng thầm nhủ mới hai ba năm mà Bùi công tử đây đã thay đổi tính nết rồi sao?

Đang suy tư thì một nam nhân gầy guộc mặc đồ lặn bị trói chặt tay chân vù cái bị ném lên thuyền, thân thuyền chao đảo kịch liệt, suýt chút nữa thì lật ngược. Nhan Đàm khom người ngồi xổm xuống dòm y cái, lại quay sang nhìn đám thi thể trôi nổi trên mặt nước, trên trán mỗi người đều có khảm hình một cánh hoa đào tươi nhuần diễm lệ, máu tươi chậm chậm rỉ ra nhuộm đỏ cánh hoa càng thêm rực rỡ. Nhan Đàm thở dài thốt thốt, đây đều là chuyện tốt do Dư Mặc làm ra, chỉ trong một lúc phạm sát nghiệt nặng như vậy mà cũng không sợ bị thiên lôi đánh.

Mặt nước vỡ toác bắn lên tung tóe, Dư Mặc ướm sừng từ dưới nước bước lên thuyền. Vị hoa tinh cô nương kia kinh ngạc thốt lên: “Dư Mặc?”

Oái, bọn họ lại còn là chỗ quen biết? Nhan Đàm hai mắt long lanh chờ đợi, nhưng Dư Mặc không thốt nửa lời đã thẳng thừng nhấc rèm bước vào trong khoang thuyền.

Dư Mặc thấy chết không cứu là chuyện thường như cơm bữa, sao hôm nay lại đột nhiên tốt bụng như vậy? Hơn nữa yêu thuật của hắn đa phần đều rất phô trương, không phải cuồng phong bạo vũ thì là thanh long (4) lao sầm vực nước, có khi nào lại mưa bụi hoa đào phong nhã tinh tế như vậy? Có thể kết luận trong chuyện này nhất định có gian tình.

Nàng ngẩng nhìn vị hoa tinh cô nương xinh đẹp kia, lại đưa mắt nhìn nhìn Bùi Lạc, miệng chậm chậm buông một tiếng thở dài: Dư Mặc một mình một bóng, nhưng người trong mộng của hắn thì đã có nơi gửi gắm con tim, chữ “tình” trên thế gian này đúng là hại chết con người ta mà. Cần phải nói thêm nữa là, nàng cũng từng nghe từ miệng Bách Linh, Dư Mặc yêu thích nữ tử cao gầy mảnh mai, yêu kiểu thướt tha lại dịu dàng biết vâng lời, mà vị hoa tinh cô nương này quả là y khuôn không sai một tẹo. Kiểu người luôn chọc cho hắn tức điên mà lại không thể phát hỏa, bản tính khó ưa, mồm miệng đái bôi, vâng lời thì thôi miễn bàn, dịu dàng lại càng bắc tám cây sào không với tới như nàng, Dư Mặc làm sao yêu thích cho được?... Không đúng, nàng khi không sao lại đi mổ xẻ bản thân mình một cách tàn khốc như vậy?

Nhan Đàm cúi người, rút thanh chủy thủ trong tay áo ra cắt đứt mở dây vải trên người tên thích khách bị trói gô kia, dịu giọng cất lời: “Sơn chủ nhà ta tính tình nóng nảy, vừa nãy khiến người bị kinh hãi rồi, chỉ bằng vào trong uống tách trà nóng xoa hàn thế nào?”

Bùi Lạc khẽ lắp lời: “Sơn chủ?”

Nhan Đàm trông thấy gương mặt vị hoa tinh cô nương kia thoáng biến sắc, xem ra Bùi công tử này còn không biết bên cạnh mình là yêu. Nàng bèn nở một nụ cười ngây thơ vô tội: “Sơn chủ gì cơ? Vừa nãy ta nói là công tử nhà ta mà.” Nhan Đàm quay đầu sang nhìn nàng ta, miệng hỏi: “Vị cô nương này, vừa nãy

ta nói là công tử nhà ta có phải không?” Đối phương chỉ có thể im lặng gật đầu. Nàng lại cúi đầu dòm tên thích khách nọ, dùng thanh chủy thủ sáng loáng trên tay chia vào mặt y, miệng thong thả nhả ra một câu hỏi: “Còn người nói xem, ta vừa nãy có nói qua hai chữ sơn chủ hay không?” Tên thích khách kia tức khắc kịch liệt lắc đầu.

Nhan Đàm nhoẻn cười, nhu mì nhỏ nhẹ cất lời: “Vị công tử này, hẳn là công tử đã nghe nhầm rồi.”

Bùi Lạc chỉ đành lặng thinh không nói thêm gì.

Nhan Đàm đảo mắt sang nhìn tên thích khách nọ, rất ư hài lòng, con người này biết tùy thời thế mà uốn cong vượn thẳng, rất hợp thị hiếu của nàng.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì Dư Mặc đã thay xong vào người bộ y sam khác. Hắn bước ra vén rèm mắc lên chiếc móc bên cạnh, âm giọng trong vang cất lời: “Hai vị xin mời vào trong ngồi một lúc, tại hạ tiếp đãi không được chu toàn, hãy mong hai vị lượng thứ.”

Nhan Đàm vỗ nhẹ lên vai tên thích khách kia, miệng mỉm cười bảo: “Người có biết tại sao công tử nhà ta ban nãy chỉ chứa lại một cái miệng sống là nhà người không? Đợi lát nữa phải nghỉ ngơi rồi mới mở mồm, biết chưa hả?”

Tên thích khách ngẩng đầu bắt gặp ánh nhìn của Dư Mặc thì tức thì run lên cầm cập không ngừng. Nhan Đàm rất chi thấu hiểu, cứ cho tên phạm nhân này gan to hơn nữa, đột nhiên nhìn thấy song mâu chuyển đỏ của Dư Mặc thì cũng sẽ bị dọa ất hồn thôi: “Người người run dữ lắm đó, có cần ta đỡ vào trong hay không?”

Thế nhưng trình độ hỏi cung thích khách của vị Bùi công tử nọ thực là chẳng ra làm sao, đến tư hình cũng không dùng, kết hợp uy thế và khoan hồng nói chuyện với loại người liều mạng hành tẩu giang hồ này, đối phương nghe hiểu được mới là lạ.

Nhan Đàm khẽ dẩu dẩu môi, mấy lần định lên tiếng nói chuyện đều bị một ánh mắt của Dư Mặc khiến cho phải nuốt ngược lưỡi vào.

Tên thích khách kia bỗng nhiên la lớn: “Chết thì đã làm sao, lão tử đây căn bản không sợ!” Nếu không phải y đã bị điểm huyết, câu nói này đi đôi với cái vỗ ngực thì càng có hào khí nữa. Nhan Đàm rất lấy làm vừa lòng, khẽ vỗ tay hết mấy cái khen ngợi: “Có khí phách, có cốt cách lắm, thà chết chứ không khuất phục, thế mới không lạc mất bản sắc nam nhi chứ!” Nàng đặt ly trà xuống, chậm rãi xích lại gần y mỉm cười: “Đợi lát nữa nghiêm hình bức cung, người nhất định cũng phải có khí phách như bây giờ đó nha.”

Dư Mặc một tay chống cằm im lặng nhìn nàng.

Nhan Đàm thấy hắn không có vẻ gì tức giận, bèn xoay người lấy ra một con dao bép, huơ huơ qua cái trước mặt tên thích khách nọ, dùng tay còn lại vỗ nhẹ lên người y: “Quả nhiên là thịt của người luyện võ săn chắc hơn hẳn, có độ đàn hồi, dẻo dai.”

Tên thích khách kia thần sắc trấn tĩnh cười to ha hả: “Tiểu cô nương trông vào nhu nhược yếu đuối là vậy, chỉ e đến cách dùng dao cũng không biết hả?”

Nhan Đàm lập tức bày ra thần tình kinh ngạc: “Sao người biết hay vậy? Công tử nhà ta luôn nói ta xuống đao rất không chuẩn, rõ ràng có thể một nhát chém chết, vậy mà cứ phải chờ tới mấy trăm nhát cũng chưa chết được.” Quả nhiên sắc mặt đối phương bắt đầu chuyển sang trắng nhợt, biến sắc thấy rõ.

“Người cũng đừng có sợ, đau thêm mấy nhát là không việc gì nữa ấy mà. Ở đây ta còn có kim sang được (5) hảo hạng, đợi một lát nữa rắc lên cho người, đảm bảo không nguy hại đến tính mạng.” Nàng quay sang nhìn Dư Mặc, khẽ cất giọng hỏi, “Công tử, trưa nay ăn sủi cảo có được không, ở đây có nhân sủi cảo làm sẵn luôn nè.” Cho dù không gặp phải mấy chuyện này thì vốn dĩ hai người bọn họ vẫn phải ăn sủi cảo. Thực đơn Bách Linh liệt kê cho nàng quá ư phức tạp, xem ra ngự thiện trong hoàng cung cũng chừng cỡ đó là cùng, dĩ nhiên nàng đã tráo đổi toàn bộ, ngạc nhiên thay là Dư Mặc cũng chẳng nói gì.

Dư Mặc vẫn đang chống cằm cười đáp: “Được thôi, chỉ là không biết ngày mai có còn gì để ăn không?”

Nhan Đàm mỉm cười: “Dĩ nhiên có rồi, người này lực lưỡng như vậy, mười ngày nửa tháng cũng xèo không hết ấy chứ. Công tử, ta thường nghe người ta nói phần thịt ở đùi là dẻo dai rắn chắc nhất, không bằng xẻo

một miếng trên đùi trước có được không ạ?” Nói dứt lời liền đặt lưỡi dao vào sát về đùi đối phương.

Bùi Lạc chìa tay ra bóp chặt lấy cảm tên thích khách: “Thế này đề phòng hấn cắn lưỡi tự vẫn.”

Nhan Đàm giơ cao dao bếp, hãy còn chưa kịp chặt xuống thì đã thấy tên kia hai tròng mắt lộn ngược trắng dã, ngất xỉu tại chỗ. Nàng tiếc hùi hùi, vốn còn định diễn một màn kịch mười phân vẹn mười, kết quả còn chưa mở màn thì người đã bất tỉnh nhân sự rồi, chỉ đành nhắc cao dao bếp cho ba người còn lại xem: “Ta còn chưa xẻo được miếng thịt nào thì hấn đã ngất xỉu rồi.”

Có điều bây giờ cũng đã gần đến giờ cơm trưa, nàng bèn bày luôn thớt ra bắt tay vào băm thịt nhào bột, qua một chốc sau, tên thích khách kia chậm chậm mở mắt ngơ ngác nhìn nàng. Nhan Đàm duyên dáng nở một nụ cười: “Người tỉnh rồi hả? Ta sắp gói xong sủi cảo rồi nè, rất nhanh là bỏ vào nấu được rồi. Người bình thường ăn bao nhiêu cái vậy?” Kết quả tên kia hai mắt lộn ngược, lại lăn ra bất tỉnh. Nhan Đàm nhìn đồng thịt heo đã được băm nhuyễn, khẽ cất giọng nói với chính mình: “Suy nghĩ lung tung quả nhiên có thể hại chết người ta.”

Nàng xắn tay áo lên, để lộ một đôi cổ tay trắng mịn không tì vết, bắt đầu gói nhân thịt heo, cải thảo và đậu bi (6) vào vỏ bánh, lại bắc một nồi nước lên đun. Nghĩ thấy tên kia chắc cũng sắp tỉnh, nàng bèn xách con dao bếp đi sang chỗ y. Khi tên thích khách nọ lần nữa mở mắt thì đã trông thấy Nhan Đàm đang ôm vẻ mặt áy náy nhìn mình, cất giọng nhỏ nhẹ thương lượng: “Ta bây giờ ngó sơ qua thì thấy nhân sủi cảo hình như lại không đủ mấy nữa rồi... Người yên tâm, ta xẻo một miếng, sau đó kim sang được sẽ lập tức rắc xuống, tuyệt đối sẽ không để người chết đâu.”

Tên đó lần này cuối cùng đã cương quyết chống chọi không xỉu nữa, miệng cứ ư a một tràng nhưng lại không thốt ra được lời nào. Bùi Lạc chìa tay ra nắm thẳng lại chiếc cảm cho y rồi khép nó lại.

“Ta khai, ta sẽ khai hết toàn bộ! Van xin cô nương đừng xẻo nữa mà!” Tên thích khách kia vừa nói chuyện được thì đã tức khắc kinh hãi hét to.

Nhan Đàm trông thấy bộ dạng chỉ hận không thể lòi hết chuyện nhà mình có nuôi mấy con gà cộng với chuyện vặt từ đời này sang kiếp nọ ra kể tuốt tuốt của y, lòng hận sắt không nên thép (7): “Lúc này người có khí phách cốt cách vậy mà, sao bây giờ lại... Nam tử hán đại trượng phu, đâu có một tí nhịn chút là qua ấy mà, việc gì phải xuống nước thấp giọng cầu xin kẻ khác? Yên tâm đi, ta sẽ xẻo nhẹ tay một chút mà.”

Tên thích khách nọ còn chưa đợi nàng nói xong thì đã tuôn cả tràng như dốc đậu ống tre (8), từ ai là kẻ đến thuê bọn y giết người đến ngân lượng thù lao có nguồn gốc từ điểm giao dịch nào đều khai huyếch toẹt ra hết. Nhan Đàm rầu rĩ lui về cạnh bên nồi nước đã sôi sùng sục, bắt đầu cho sủi cảo vào.

Sau khi Bùi Lạc hỏi xong mọi chuyện thì hai người bọn họ cũng chuẩn bị rời khỏi. Vị hoa tinh cô nương xinh đẹp kia nắm nhẹ lấy tay Nhan Đàm, khiến nàng tức thì nảy sinh một loại xúc cảm tự hào: Chúng tộc hoa tinh bọn họ quả nhiên là lò chuyên sản sinh ra mỹ nhân, bất luận nam nữ, phạm nhân, yêu quái đều gục đứt đứt.

Nhan Đàm thì thảo khẽ hỏi: “Chân thân của Dư Mặc là gì vậy?” Nàng tuy đã biết chân thân của Tử Lân là rùi núi, nhưng lại không biết nguyên hình của Dư Mặc là thứ gì.

Vị hoa tinh cô nương nọ đưa mắt nhìn sang Dư Mặc, đoạn lại nhìn xuống mặt nước. Nhan Đàm hoảng nhiên đại ngộ: Thảo nào Bách Linh cứ nhắc đi nhắc lại tuyệt đối không được dọn cá lên bàn, hóa ra nguyên cớ là đây.

Chú thích:

(1) cân: đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc và một số quốc gia Đông Nam Á, thời xưa tương đương khoảng 600g; ngày nay một cân ở Trung Quốc đại lục đã được làm tròn thành 500g.

(2) hoàng liên: thực vật thân cỏ sống lâu năm, thân rễ phân nhánh, có hình dạng như móng gà; thân rễ sấy khô được dùng làm thuốc, vị đắng, tính hàn, không độc.

(3) đào hồng liễu lục: nghĩa đen hình dung cảnh xuân rực rỡ; riêng trong ngữ cảnh của truyện ám chỉ nữ tử xinh đẹp.

- (4) thanh long (rồng xanh): linh thú trong truyền thuyết Trung Hoa, là một trong Tứ tượng, đại diện cho phương đông và mùa xuân.
- (5) kim sang được: ‘kim’ trong kim loại, ‘sang’ nghĩa là vết thương; kim sang được là loại thuốc bột (wiki đồn) được bào chế từ xương động vật, dùng trị các vết thương thường do vật sắc nhọn gây ra, có công dụng cầm máu, giảm đau, chống viêm nhiễm, hỗ trợ tái tạo da thịt.
- (6) đậu bi: đậu Hà Lan, vì ngày xưa chưa... hội nhập, nên mình để là đậu bi
- (7) hận sắt không nên thép: (thành ngữ) bất mãn và nôn nóng vì đối phương không đạt được đến yêu cầu mà mình mong đợi.
- (8) dóc đậu ống tre: (thành ngữ) thành thật ngay thẳng kể ra, không giấu giếm điều gì.

50. Chương 50: Ngoại Truyện Đoan Ngọ: Dư Mặc, Bánh Ú Và Cá (trung)

Nấp nôi nhấc mở, cùng lúc một mùi hương thơm nức mũi tràn ngập khoang thuyền. Nhan Đàm nhìn đám sủi cảo chìm nổi trong nồi mà đến khổ não. Vốn dĩ cứ tưởng bọn họ ở lại ăn cùng, vì vậy đã làm nhiều thêm phần của hai người, bây giờ nhiều sủi cảo đến như vậy ai ăn cho hết đây? Nàng chậm chậm ngoái đầu lại, trông thấy tên thích khách đang co ro vào một góc trong khoang thuyền, miệng liền cười toe: “Đã nấu dư ra nhiều thế này, thôi thì cho người ăn hết vậy.”

Thích khách kia mặt mày trắng bệch, sợ sệt dè dặt đáp: “Không cần đâu, ta vẫn là không nên làm vậy bần thức ăn do cô nương nấu...”

Nhan Đàm múc một bát sủi cảo đẩy tới trước mặt Dư Mặc, lại quay đầu sang nhìn y, từ từ xì mặt xuống: “Người có vẻ rất sợ hãi... Không lẽ nhìn ta rất đáng sợ, dọa cho người mất hồn hả?”

Thích khách tức thì kịch liệt lắc đầu: “Cô nương trời sinh mỹ mạo, xinh đẹp không chê vào đâu được!”

“Vậy người đang sợ cái gì?” Nàng dùng muống múc một chiếc sủi cảo đưa tới sát miệng y, “Ta thấy người run ghê vậy, e là đến muống cũng cầm không vững. Thôi vậy đi, ta dứt người ăn có chịu không?”

Sắc mặt tên thích khách kia càng thêm trắng nhợt, miệng cà lăm cà lắp: “Nhưng, nhưng mà thịt, thịt ở trong này...”

Nhan Đàm ồ một tiếng dài, tháo ngay mảnh vải trắng quấn quanh chân y ra: “Người tự mình coi thử đi, có chỗ nào mất bớt miếng thịt?” Nàng nhoen cười bảo: “Nào, mở miệng, tay nghề của ta khá lắm đó.” Tên thích khách nhìn nhìn chân mình, đoạn nhắm nghiền hai mắt, đáng vẻ cam chịu nuốt trọn chiếc sủi cảo xuống cổ họng.

Nhan Đàm nhìn y lom lom không rời: “Mùi vị có ngon không?”

Tên thích khách nọ lập tức tán tụng: “Ngon, ngon lắm!” Lúc này cứ cho là dứt thức ăn cho lợn y cũng khen ngon, huống hồ chiếc sủi cảo này vỏ mỏng nhân nhiều lại mọng nước, nêm nếm vừa phải, y dĩ nhiên càng khen không tiếc lời, trong lòng còn nơm nớp lo sợ Nhan Đàm nổi giận lên sẽ thực sự lấy thịt của mình băm làm nhân bánh. Nhan Đàm cười híp mắt: “Vậy ăn thêm cái nữa nha.” Nàng cứ dứt hết chiếc này đến chiếc khác, trong lúc bản thân cũng không hay biết đã dứt sạch hết số sủi cảo nấu dư ra trong nồi.

Dư Mặc nhìn nhìn bọn họ, lại nhìn nhìn chiếc sủi cảo trên muống, lặng thinh không thốt nửa lời.

Nhan Đàm cười hỏi: “Người tên là gì? Ta cũng đâu thể kêu người ‘ê’ hoài được có phải không.”

Tên kia miệng đang nhét đầy sủi cảo, vội nhồm nhoàm đáp: “Báo... Báo Tử.”

Nhan Đàm duyên dáng nhoen cười: “Vậy ngày mai tới lượt xúi mại nha? Xúi mại ngon nhất mà ta từng ăn là ở Đồng Thành, cũng không biết có thể nấu ra mùi vị giống như vậy không nữa.”

Báo Tử buột miệng hỏi: “Là xúi mại của ông lão họ Hoàng bán trong ngõ hẻm Dương Liễu ở Đồng Thành?”

“Phải đó phải đó, thì ra người cũng từng ăn qua hả.”

“Món miến đúc chum thịt (1) ở đó cũng ngon cực, không kém gì xúi mại của ông ấy.”

Nhan Đàm rất chi hớn hở, cười tươi như hoa để lộ lúm đồng tiền trên má: “Đúng rồi đúng rồi, khi đó ta mỗi sáng sớm đều đến xếp hàng để mua, tới trễ là ông ấy bán hết veo.”

Dư Mặc đặt bát xuống, khẽ đằng hắng gọi: “Nhan Đàm.”

Nhan Đàm tức khắc quay đầu nhìn hẳn. Dư Mặc nhạt giọng cất lời: “Ta thấy người hôm nay quậy phá bấy nhiêu cũng đủ rồi.” Nhan Đàm ngoan ngoãn gật đầu, xê dịch ngọn đèn dầu tới vị trí thích hợp: “Sơn chủ, người bây giờ chuẩn bị đọc sách có phải không? Nhan Đàm sẽ không làm phiền người đâu.”

Báo Tử lí nhí hỏi: “Cô nương cũng sợ người này như vậy?”

“Ta sợ lắm chứ, sơn chủ người một khi đã nổi nóng, bất kể là ai cũng sẽ trở thành tám khúc chặt rời trôi sông...”

Báo Tử rùng mình một cái, ngậm miệng không nói gì nữa.

Dư Mặc lườm nàng cái rồi giở sách ra bắt đầu đọc, lúc chuyển trang không nhin được ngẩng đầu lên xem thử Nhan Đàm đang làm gì. Nàng đã dùng yêu thuật biến ra một bộ xúc xắc, đang cùng với Báo Tử đổ xúc xắc cực tiền xu, bên cạnh là một chồng nhỏ đồng xu đã thắng được, xem ra vận may đang phát như điều gặp gió. Dư Mặc tay kẹp chặt lấy quyển sách, miệng gần giọng gọi: “Nhan Đàm!”

Nhan Đàm giật thót, xúc xắc trượt khỏi tay rơi xuống sàn, mặt hướng lên trên của cả ba viên đều là một nút. Báo Tử phá lên cười to: “Ba con một, ta làm cái, ăn trọn! Mấy đồng xu này lại trở về với ta rồi.”

Dư Mặc xoa xoa thái dương: “Ta thấy người là muốn bị vác đi chôn mới vui chứ gì...”

Nhan Đàm kinh hãi tái mét mặt mày, loạng choạng bổ nhào sang phía cạnh bàn: “Nhan Đàm không đồ xí ngẫu nữa đâu, cũng không chọc người nổi giận nữa, tuyệt đối đừng vác Nhan Đàm đi chôn mà...” Dư Mặc vỗ vỗ tấm đệm kê bên mình: “Người sang đây ngồi, cấm có kì kèo trả giá gì nữa.”

Nhan Đàm chu chu môi, đáng bộ không cam tâm nhích người tới ngồi cạnh hẳn. Nàng âm thầm liếc mắt sang nhìn quyển sách Dư Mặc đang đọc, là Phục Hi thuật số, hay cho hẳn mấy thứ khô khốc như vậy mà cũng đọc được.

Không còn Nhan Đàm đồ xúc xắc cùng, Báo Tử chỉ đành thui thủi một mình tay trái cực với tay phải, đổ được một lúc thì đã cảm thấy vô vị, bèn thu người vào một góc ngáy rên, ngủ mất tiêu luôn.

Nhan Đàm chống cằm ngồi yên một lúc, cuối cùng hai mắt cũng đã từ từ sụp mí trong tiếng ngáy khò khò của Báo Tử. Nàng chập chờn ngủ hết một lúc thì chợt giật mình tỉnh giấc. Đèn dầu đã tắt, khoang thuyền bấy giờ chỉ còn một mảng đen ngòm. Nàng đang gối đầu trên vai Dư Mặc, chắc là ban này trong lúc nhắm mắt mơ màng đã ngã vào người hẳn, mà cũng lạ lòng thay hẳn chẳng đẩy nàng ra. Nhan Đàm rón rén xê dịch cơ thể, Dư Mặc khẽ nhíu nhíu mày, chiếc cằm cọ nhẹ vào đỉnh đầu nàng.

Nhan Đàm sẽ sàng nhích người ra ngoài, kéo chiếc chăn lông đặt bên cạnh sang nhẹ nhàng đắp lên người hẳn. Nàng thận trọng từng chút một chìa tay sang chạm nhẹ cái vào rèm mi của Dư Mặc, giọng nói tràn ngập cảm thông lắm lắm: “Ta biết người nhìn thấy vị hoa tinh cô nương kia trong vòng tay kẻ khác nhất định rất đau lòng. Ta không giỏi an ủi người khác lắm nên cũng chẳng có cách nào, nhưng ta cảm thấy Bách Linh sẽ cho được người hơi ấm...”

Trời sáng, thuyền neo lại ở bến đò bên sông, mà cách bến đò không xa chính là Vu trấn.

Nhan Đàm nhìn dân chúng mới sáng sớm đã ngược xuôi quẩy gánh ra chợ, không khỏi lấy làm lạ bảo: “Chẳng lẽ hôm nay là ngày đặc biệt gì ư, đúng là náo nhiệt.”

Báo Tử bấm ngón tay tính hết một lúc: “Hôm nay là mừng ba tháng năm, mừng năm tháng năm là tết Đoan Ngọ còn gì.”

Nhan Đàm miệng ừm một tiếng, đoạn lắm lắm: “Là tết Đoan Ngọ...”

Mồng năm tháng năm là ngày dương khí trong trời đất hưng thịnh nhất, phàm giới có tập tục ăn bánh ú và đua thuyền rồng, nhưng với loài yêu bọn họ mà nói, đây là ngày khó cầm cự nhất trong năm. Nàng tu vi thâm hậu nên dĩ nhiên không sợ, nhưng dù gì vẫn là cảm thấy trong người không được dễ chịu cho lắm.

Có điều vì để hòa vào không khí lễ hội, bánh ú dịp tết Đoan Ngọ vẫn là phải ăn.

Nhan Đàm mua gạo nếp, lá để gói bánh, thịt muối và hạt dẻ rồi đưa hết thấy cho Báo Tử xách. Lúc đi ngang qua một sạp bán táo, bước chân của Dư Mặc khựng lại thấy rõ. Nhan Đàm giật mình, lập tức lên tiếng: “Công tử, người thấy chỗ quýt bên kia thế nào?” Quýt chỉ cần lột vỏ là ăn được, táo thì gọt vỏ xong còn phải cắt thành từng miếng nhỏ, Dư Mặc hẳn dĩ nhiên không sợ phiền, nhưng nằng thì lại muốn đỡ được việc nào hay việc này.

Báo Tử ngậy ngậy bảo: “Quýt ăn nhiều dễ bị nóng trong người.”

Nhan Đàm lạnh lùng đáp lại: “Ăn kèm với bánh đậu xanh vừa hợp.”

Dư Mặc gõ chiếc quạt nan vào lòng bàn tay, nhàn nhạt cất giọng: “Thế thì quýt vậy.”

Nhan Đàm nhoẻn cười, hai mắt sáng rõ, hàm răng trắng tinh: “Công tử, người thật tốt.” Báo Tử bị ghét bỏ, chỉ còn biết lủi thủi xách giỏ lót lót theo sau.

Dư Mặc thấp giọng: “Hai ngày nữa là đến Đoan Ngọ, e là chúng ta không kịp trở về Da Lan sơn cảnh, người liệu mình có cảm cự nổi không?” Nhan Đàm chẳng mấy để tâm: “Dĩ nhiên, Nhan Đàm cũng không phải lần đầu tiên trải qua Đoan Ngọ.”

Dư Mặc cười khê, đầu mày đuôi mắt đong đượm dịu dàng: “Người bây giờ nói vậy, đợi đến hôm đó khó ở trong người đừng có mà khóc lóc với ta.”

Nhan Đàm tức thì cảm thấy rất chi mất mặt, bèn dẫu dẫu môi: “Ta còn lâu mới khóc á!”

Báo Tử chỉ chỉ quầy bán miến đúc: “Miến đúc chừng thịt...” Dư Mặc lạnh lùng lườm y một phát, Báo Tử tủi thân rùng mình cái, im thin thít lui về sau hai bước.

Nhan Đàm cắn đũa nhìn Báo Tử cuộn cuộn nhét chỗ miến đúc chừng thịt trong đĩa vào mồm, miệng ráo riết hỏi: “Sao sao?” Báo Tử không đợi nuốt kịp cho hết chỗ miến trong miệng, nhồm nhoàm đáp: “Ngon, còn ngon hơn của ông lão họ Hoàng kia nữa...”

Nhan Đàm nhắc mở một góc lồng hấp, gấp ra một chiếc xiu mại bốc khói nghi ngút: “Đây, ném thử cái này.”

Báo Tử đưa miệng đến gần tay nàng cắn lấy chiếc xiu mại, nhai nhai vài cái: “Ngon lắm, món này cũng hết chỗ chê.”

Dư Mặc vò chặt quyển sách trên tay, trang giấy vốn đang phẳng phiu bất ngờ xuất hiện một lần nhăn nhúm.

“Nhan cô nương, cô nương tốt bụng cho ta thêm một cái nữa được không?” Báo Tử chảy nước miếng nhìn chăm chăm chiếc lồng hấp.

Nhan Đàm lại dùng đũa gấp một chiếc xiu mại, thổi qua cho bớt nóng rồi đưa tới trước miệng y: “Đây, coi chừng phỏng...”

Dư Mặc đặt quyển sách trên tay xuống, đứng thẳng người dậy, một phát túm lấy cổ áo của tên Báo Tử kia xách phất dậy, lôi xềnh xệch y ra phía đầu thuyền. Báo Tử dốc sức giãy giụa, thế nhưng Dư Mặc dường như không có chút cảm giác nào, mắt cũng không buồn liếc lấy một cái tiếp tục kéo y ra ngoài. Nhan Đàm rói rít túm lấy ống tay áo hắn khê lay: “Sơn chủ, người không phải định liệng y xuống sông đó chứ?”

Dư Mặc điềm nhiên cất lời: “Phải thì đã sao?”

“Thuyền đã rời bờ sông rồi, nếu đem y ném xuống nước bắt phải bơi ngược trở về thì tội nghiệp y biết mấy. Có phải không hả, Báo Tử?”

Báo Tử rói rít gật đầu.

“Nếu ta vẫn cứ khẳng khẳng muốn ném y xuống?”

Nhan Đàm cân nhắc thiệt hơn, không do dự bước ngay sang tránh đường: “Vậy người ném đi.”

Báo Tử tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Một tiếng tõm vang truyền vào từ ngoài khoang thuyền, Dư Mặc nhấc rèm bước vào, làm như chưa hề xảy ra việc gì phũ phỡn tay áo, đoạn ngồi lại xuống cạnh bàn, cầm sách lên tiếp tục đọc.

Nhan Đàm vênh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, rón rén chìa tay ra định vén rèm dòm thử mấy cái, chợt nghe Dư Mặc khẽ dề dề hắng một tiếng từ phía sau, nàng tức khắc rút tay về, nghiêm chỉnh đặt móng ngồi xuống: “Sơn chủ, chắc người cũng đói rồi có phải không?”

Dư Mặc khẽ đặt sách xuống. Nhan Đàm lập tức bưng thức ăn dọn lên chiếc bàn thấp, động đũa gấp món ăn cho hắn: “Sơn chủ, người thích ăn bánh ú nhân gì? Ngọt hay là mặn?”

Dư Mặc ngẫm thoáng rồi đáp: “Nhân mặn.”

Nhan Đàm gật gù: “Nhan Đàm cũng thấy nhân mặn ngon hơn.”

Lễ hội ở chốn phàm giới, phong vị của vài lần hiếm hoi từng trải qua quả thực không tồi.

Mồng năm tháng năm, tết Đoan Ngọ.

Ngày hôm nay, con thuyền nhỏ của bọn họ vừa khéo trôi dạt đến lạch Hoán Hoa (2).

Nhan Đàm sáng sớm thức dậy đã thấy bức bối trong người, ngồi ở đầu thuyền một lúc lại càng cảm thấy đầu váng mắt hoa. Dư Mặc thấm ướt chiếc khăn tay vào trong nước, vắt khô rồi đưa sang cho nàng: “Thế nào, cảm thấy rất nóng?” Nhan Đàm đầu óc đã quay mòng mòng, cũng không buồn chìa tay sang nhận lấy, chỉ nghiêng đầu lại gần tay hắn cọ nhẹ cái vào chiếc khăn, miệng lầu bầu: “Chỉ là cảm thấy không được khỏe lắm, cả người uể oải...”

Dư Mặc nhìn nàng, đoạn dùng khăn tay giúp nàng lau sơ qua mặt, thấp giọng cất lời: “Năm nào ngày này cũng như vậy cả, gắng gượng một chút rất nhanh là sẽ qua thôi.” Ngón tay của hắn man mát chạm vào mặt rất dễ chịu. Nhan Đàm lăm bả lăm bầm: “Tại sao người không có lấy tẹo khó chịu nào hết vậy...”

Dư Mặc khẽ bật cười, âm giọng trầm thấp êm tai: “Bây giờ đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Nhan Đàm vực dậy tinh thần, chống con thuyền nhỏ sang đến bến dò, đang định loạng choạng bò vào khoang thuyền thì chợt nghe thấy cách đó không xa có người hét to: “Cứu mạng, cứu với... brừừừ, cứu, cứu mạng...” Từ dưới lạch ngoi lên một chiếc đầu, mới chưa bao lâu thì đã lại chìm trở xuống. Nhan Đàm nheo mắt nhìn sang, thấy đó là một đứa trẻ độ khoảng mười tuổi, lập tức định trèo khỏi thuyền chạy sang cứu người.

Dư Mặc giơ tay ra cản nàng lại, nhạ giọng cất lời: “Bộ dạng người đã như vậy thì an phận một chút đi, để ta lát nữa đỡ phải cứu đến hai người.” Hắn bước chân xuống lạch, từ từ lội sang nơi đứa trẻ kia đang bị đuối nước. Nhan Đàm ngả sấp người vào mạn thuyền quan sát Dư Mặc, cảm thấy đáng về không việc gì này của hắn căn bản là đang tỏ ra mạnh mẽ. Luận yêu pháp thì Dư Mặc hơn nàng một bậc, nhưng luận tu vi bọn họ thực ra kẻ tám lạng người nửa cân, nàng cảm thấy không được khỏe, Dư Mặc làm sao dễ chịu cho được?

Dư Mặc cuối cùng đã sang đến đó, vươn tay ra tóm lấy đứa trẻ kia. Cậu bé giãy giụa mấy cái, quần chặt lấy cánh tay hắn bám rịt không buông. Dư Mặc dứt khoát nhanh gọn dùng tay một phát chém ngắt đứa trẻ, đoạn kéo theo nó vào bờ. Nhan Đàm trông thấy đòn này của hắn cũng cảm thấy sau cổ mình đau nhói lên cái. Hai người vừa lên đến bờ, hãy còn chưa kịp đứng vững thì một nữ tử con nhà nông đã chạy xộc tới chop lấy tay Dư Mặc: “Đa tạ công tử đã cứu đệ đệ ta, đại ơn đại đức của công tử tới chết không quên...” Đoạn nàng ta buông Dư Mặc, lại giật phắt lấy cậu bé kéo sang, hét mạnh lên người nó mấy phát liên: “Cho đệ nghịch phá này, cho đệ xuống nước chơi nữa này... Cứ khẳng khẳng không chịu nghe lời...” Cậu bé kia vốn đã bị Dư Mặc đánh ngắt, thế mà mới đó đã bị tí tử nhà mình nện cho tỉnh dậy, rống khóc rền trời.

Nhan Đàm cảm thấy buồn cười, ôm một bộ y phục sạch bước tới sau lưng Dư Mặc: “Công tử, người vẫn ổn chứ?”

Dư Mặc nhìn nàng, khuôn miệng chậm rãi nở một nụ cười, ý cười như làn huân phong khẽ lướt qua má: “Vẫn ổn.”

Nhan Đàm trông thấy gương mặt mỉm cười của hắn, trong lòng không khỏi nhủ thầm, có lẽ Dư Mặc thật sự là một người rất dịu dàng.

Nữ tử tên Liên Tâm kia dẫn hai người bọn họ về nhà mình, vì nhà nằm trong bóng râm nên độ mát mẻ bỏ xa trên thuyền. Nhan Đàm đặt bộ y sam khô sạch trên chiếc bàn gỗ cũ kĩ, sau đó khép cửa phòng lại đứng ở bên ngoài. Tiểu quỷ vừa được vớt dưới nước lên kia đang bị tí tỉ mình rượt đuổi chạy loạn khắp sân, vừa nhìn thấy Nhan Đàm liền chạy như bay đến nắp sau lưng nàng, không dám thò đầu ra nữa.

“Đệ còn núp hủ, có giỏi thì cứ núp mãi luôn đi đừng có ló mặt ra nữa!” Liên Tâm nổi giận dùng dùng xắn cao tay áo, “Đệ có biết bà ngoại sức khỏe không tốt, không thể để bị chọc cho tức giận không hả, đã lớn ngồng như vậy rồi mà chỉ biết có gây họa là giỏi!”

Nhan Đàm mỉm cười bảo: “Liên Tâm cô nương, trẻ con phải dạy từ từ mới được.” Nàng xoay người lại, giọng điệu mềm mỏng: “Ta kể đệ nghe một câu chuyện có chịu không? Ngày xưa có một con sơn yêu, chuyên môn ăn thịt những đứa trẻ không vâng lời. Nó có rất nhiều rất nhiều thủ hạ, đi đến đâu nghe ngóng được có trẻ em không vâng lời thì sẽ lập tức bắt về, đầu tiên cắt tai của mấy đứa trẻ đó xuống nhắm rượt, dù sao thì người lớn có nói gì mấy đứa trẻ đó cũng không thèm nghe, có tai dùng để làm gì cơ chứ...”

Gương mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc chuyển trắng nhợt, run run chạy sang nắp sau lưng tí tỉ mình.

Cửa phòng phía sau cốt kết bật mở, Dư Mặc bước ra, miệng không khỏi khẽ phì cười: “Nhan Đàm, người lại nghịch loạn nữa rồi.” Hắn thay vào chiếc ngoại bào xanh nhạt, nhoáng cái đã biến thành một công tử thanh tao nho nhã.

Nhan Đàm dùng ngón tay gõ gõ cằm, không quên chớp lấy thời cơ tán tụng: “Công tử, công tử con nhà quyền quý đều yêu thích sắc xanh phóng khoáng này, nhưng không ai mặc vào lại hợp như người đây.”

Dư Mặc giơ tay véo nhẹ lên đỉnh mũi nàng, khẽ thở dài bảo: “Nhan Đàm, đến lúc nào người mới bỏ được cái tật gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ (3) đây hả?”

Nhan Đàm khép miệng im re: Phàm nhân thường nói làm người khó, nàng đây lại cảm thấy làm yêu còn khó hơn, lời không dễ nghe thì không thể nói, lời dễ nghe thì vừa ra khỏi mồm đã bị bài xích, thiệt tình nan giải quá đi.

Liên Tâm cười bảo: “Cũng gần đến giữa trưa rồi, hai vị nán lại dùng bữa cơm đi, cơm trưa còn là do bà ngoại ta đích thân xuống bếp nấu đấy.” Nàng ta không đợi đối phương đồng ý thì đã hai tay mỗi tay nắm lấy một người: “Tay nghề của bà ngoại ta tuyệt lắm, đảm bảo hai vị nếm qua một lần sẽ còn nhớ mãi không thôi.”

Nhan Đàm nghe thấy nàng ta nói vậy, cảm thấy khá ư là có hứng thú.

Bọn họ bước vào gian chính, nhìn thấy một bà lão tóc bạc phơ đang bày bát đĩa. Nhan Đàm không khỏi nghĩ thầm, bà lão này tuổi tác xem ra cũng đã lớn lắm rồi, chắc cũng phải đến bằng mớ lẻ trong đám tuổi của nàng, vậy mà còn phải bươn chải nuôi nấng hai chị em họ, quả là không dễ dàng gì.

Lúc bước tới cạnh bàn, Nhan Đàm đã tức thì trông thấy ngay chính giữa bàn là một bát cá dù vàng nấu với cải chua. Tết Đoan Ngọ, trừ ra bánh ú thì cá dù vàng cũng là món không thể thiếu.

Mà trong những việc Bách Linh đã tụng đi tụng lại ít nhất mười lần, thì có một việc chính là: Không cần biết đó là cá chưng, nướng, chiên hay được bắt từ sông, lạch hay biển, vẫn cứ là một điều luật, tuyệt đối không được dọn lên trước mặt sơn chủ. Mà nàng đã lại ngấm ngấm nghe ngóng được một điều nữa, chân thân của Dư Mặc chính là cá. Xét cho cùng thì trông thấy thi thể đã được nấu chín của đồng loại mình bị bày ra mâm đặt ngay trước mặt, lại còn phải giương mắt nhìn người ta nhai nuốt bọn họ, cảm giác nào cũng đều quả thực rất khủng khiếp.

Nhan Đàm không nhịn được liếc mắt sang lén dòm Dư Mặc, chỉ thấy hắn thần sắc bình thản, cứ như Thái Sơn có đổ sập xuống trước mặt thì hắn cũng chẳng mấy may biến sắc.

Chú thích:

(1) miến đúc chưng thịt: miến đúc thường được làm từ tinh bột đậu xanh, khoai lang hoặc gạo, cho thêm lượng nước thích hợp khuấy đều thành hỗn hợp sệt, nấu sôi rồi để nguội cho đặc lại. Có hai cách dùng chính là dùng nguội (với nước sốt ớt, lá kinh giới, dầu mè, giấm thơm, muối nhuyễn, nước ép tỏi...) và rán áp chảo (với dầu, muối, hành lá, gừng...).

(2) lạch Hoán Hoa: một con lạch nổi tiếng nằm ở Thành Đô ngày nay. Tương truyền thời nhà Đường có một nữ tử con nhà nông họ Nhậm, một ngày nọ trong lúc giặt quần áo bên bờ sông thì gặp một tăng nhân qua đường lở loét khắp người, tăng nhân này bị trượt chân té xuống mương, cả sa dính đầy bùn sinh nên phải cởi ra xin cô gái giặt giúp. Nàng ta vui vẻ nhận lời, cùng lúc tăng bào được giặt, dưới sông không ngừng nổi lên vô số những đóa hoa sen ngũ sắc phủ đầy. Từ đó về sau người đời gọi nơi cô gái giặt áo là Bách Hoa đàm (đầm trăm hoa), nhánh sông nhỏ kia là Hoán Hoa Khê (lạch rửa hoa) và cô gái nọ là Hoán Hoa phu nhân.

(3) gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nó tiếng quỷ: (thành ngữ) tùy cơ ứng biến, gió chiều nào theo chiều nấy

51. Chương 51: Ngoại Truyện Đoan Ngọ: Dư Mặc, Bánh Ú Và Cá (hạ)

Năm người ngồi xuống quanh bàn ăn. Liên Tâm tay nâng một chiếc bình sứ thô rót rượu, rượu được đổ ra bát sứ có màu đỏ nhạt, mùi thuốc nồng nặc. Nhan Đàm nhìn chiếc bát sứ trước mặt, đến hai mắt cũng đứng tròn: Nếu nàng không nhầm thì đây chính là thứ rượu đã được nghe danh cũng từng thấy mặt nhưng chưa bao giờ nếm thử, hùng hoàng tửu (1).

“Đây là rượu ở nhà tự ủ, không mạnh lắm đâu, Nhan cô nương cứ yên tâm uống.” Liên Tâm nhìn thấy thần sắc trên gương mặt nàng bèn tức khắc bảo. Lão bà tóc bạc đang ngồi một bên cũng chêm lời vào: “Thuốc để ngâm rượu là nhà lão tự chuẩn bị, chỉ có rượu nếp cái là lấy từ đầu thôn về. Aiii, nhà chúng ta không có nam nhân, đời sống cũng có chút thiếu thốn, thế nên... rượu nếp cũng không thể mua loại tốt một chút, tiểu cô nương nếu chê bai thì đừng uống.”

Nhan Đàm vội vã lắc đầu: “Sao lại có thể chê bai cơ chứ? Tết Đoan Ngọ chính là phải uống rượu hùng hoàng để đuổi tà còn gì.” Nàng run run bưng bát sứ lên, mùi hùng hoàng hăng nồng xộc mạnh vào mũi, vừa định liệu mạng bất chấp tất cả đổ hết chỗ chất lỏng vào cổ họng thì một bàn tay từ xéo một bên đã chia ra đỡ lấy bát rượu trên tay nàng, tự nhiên đưa tới miệng mình một phen nốc cạn.

Nhan Đàm ngẩn tò te: “Dư Mặc...”

Dư Mặc bình thần cất lời: “Nàng ấy không biết uống rượu, chỉ uống một ngụm thôi cũng sẽ say.”

Nàng ngơ ngác: “Người...”

“Nàng ấy sau khi uống say chỉ giỏi làm loạn, thế nên vẫn là để tại hạ uống thay.” Nói đoạn lại nhắc bát rượu trước mặt mình lên, thẳng thừng ngẩng đầu hớp cạn.

Nhan Đàm miệng lẩm bẩm: “Hai bát, trừ tà, không kịp nữa rồi...”

Bà lão cười híp cả mắt, các nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra: “Tiểu cô nương, vị công tử này đối với cháu thật tốt, cháu phải nhớ kĩ trong lòng đấy nhé.” Nhan Đàm tay khẽ run lên, trông thấy bà lão với đĩa gắp một con cá đù vàng đặt vào bát của Dư Mặc: “Nhân lúc còn nóng ăn nhiều một chút.”

Nhan Đàm quay đầu sang nhìn Dư Mặc, thấy hắn chỉ khẽ chau mày, sắc mặt không có chút động tĩnh nào. Nàng vội vàng chìa đĩa sang, giọng điệu mềm mỏng: “Công tử, con cá trong bát của người cho Nhan Đàm có được không?”

Dư Mặc nhìn nàng, khóe môi cong lên: “Người là lười gỡ xương có phải không?” Hắn rút miếng xương cá to nhất ra, đoạn gỡ hết những nhánh xương mảnh, đang định gắp thịt cá vào bát nàng thì thấy Liên Tâm đã tức tốc giúp nàng chọn một con cá khác, lại còn tách hết cả da lẫn xương, hơi ngượng ngùng bảo: “Đáng lẽ ta nên chọn cá lớn hơn một chút, xương cá cũng sẽ không mảnh tới vậy.”

Nhan Đàm vừa hé mở miệng, bao nhiêu lời lẽ liền đánh một khúc rẽ trong cổ họng, trôi ngược trở xuống.

“Còn nói cái gì lựa cá lớn nhất? Tỉ tỉ, tỉ toàn đợi người ta lựa hết cả chỉ còn mấy con không ai thèm mua mới đi lượm về!”

Gương mặt Liên Tâm nhoáng cái đỏ lựng đến tận mang tai, miệng ấp úng bảo: “Hai vị, thật là có lỗi, ta, ta...”

Nhan Đàm vội lên tiếng: “Cá nhỏ một chút thịt sẽ tươi ngon hơn, lớn quá thì không dễ dàng thấm gia vị nữa.” Nàng nếm thử một miếng thịt cá trong bát, miệng nhoeo cười bảo: “Ăn ngon lắm, thật đó.”

Dư Mặc ngập ngừng hết một lúc lâu, khẽ ngẩng đầu thì trông thấy ánh mắt đang háo hức trông đợi của bà lão, chỉ còn nước chậm chậm hạ đũa xuống. Nhan Đàm nhìn hẩn từ từ đưa cá vào miệng, lòng cảm thông tự phát trở dậy sục sôi.

Dư Mặc vừa chậm chạp xơi hết một con cá thì bà lão đã lập tức hỏi: “Cảm thấy thế nào?” Hẩn khẽ gật gù đáp: “Mùi vị rất đậm đà.” Bà lão lại vươn tay gấp thêm một con cho hẩn, mặt mày tươi cười hớn hở: “Cảm thấy ngon thì ăn nhiều một chút!”

“... Khụ!” Nhan Đàm sắc cơm.

“Người... đã đỡ chút nào chưa?” Nhan Đàm vươn tay sang vuốt nhẹ lưng Dư Mặc bấy giờ đang tựa sắp vào mạn thuyền nôn khan, “Nhan Đàm đã có pha trà, không bằng người nhân lúc trà còn nóng uống vài ngụm, cũng dễ tiêu hóa một chút.” Khi bọn họ rời khỏi ngôi nhà nhỏ kia, Dư Mặc vẫn có thể xem là thần sắc bình thường, thế mà vừa rẽ qua chỗ ngoặt thì gương mặt đã trắng bệch ra, hẩn loạng choạng chạy đến bên bờ con lạch, thọc ngón tay vào cổ họng bắt đầu nôn khan thốc tháo tim gan.

Dư Mặc nắm lấy mấy ngón tay nàng, chậm chậm siết mạnh. Sức mạnh này phải gọi là khiến nàng đau tận xương tủy, Nhan Đàm suýt nữa hét lên vì đau. Mười ngón dẫn liền đến tim, bị hẩn siết lấy như vậy, khiến bản thân nàng cũng thấy không dễ chịu gì.

“Trán người đỏ rất nhiều mồ hôi lạnh,” Nhan Đàm chạm nhẹ lên vầng trán hẩn, dùng ống tay áo quệt đi những hạt mồ hôi lấm tấm, “sơn chủ, hay là vào trong nằm nghỉ một lát?”

Dư Mặc lắc lắc đầu, đến mở miệng nói chuyện cũng không còn sức. Nhan Đàm thăm nghĩ hẩn trong ngày tết Đoan Ngọ uống liền hai bát rượu hùng hoàng, sau đó còn ăn thịt cá vốn dĩ không thể đựng vào, có thể cầm cự không tức khắc yêu biến đã là không tệ rồi. Nàng cất tiếng thở dài, dù gì thì một bát rượu hùng hoàng cũng là hẩn vì nàng mà uống: “Xin lỗi... Nhan Đàm từ đầu căn bản không nên đi lo chuyện bao đồng này.”

Dư Mặc chậm rãi quay sang nhìn nàng, gương mặt nhìn nghiêng của hẩn lơ mờ xuất hiện những chiếc vảy màu xanh đen lác đác, trên cổ cũng có tộc ấn màu đen như ngọn lửa cháy rực đang lan rộng. Hẩn nhắm hai mắt, đôi đồng tử màu đen thẫm cũng bắt đầu hơi chuyển đỏ, riêng khóe miệng lại vương nét cười: “Người mà cũng biết áy náy nữa sao...”

Nhan Đàm mắt dán chặt trên dấu tộc ấn trên cổ hẩn, không tìm được chìa tay chạm nhẹ vào: “Người... là thượng cổ di tộc, thảo nào...” Dư Mặc thình lình ấn tay nàng xuống, vụt cái xoay người dùng thân mình che chắn nàng. Sự việc diễn ra quá nhanh, động tác của hẩn cũng rất mạnh mẽ, Nhan Đàm chỉ cảm nhận được vài giọt chất lỏng nóng ẩm bắn lên má mình, trước mắt là một mảng đỏ rực máu, ở nơi góc mắt nàng còn thấy được có vết máu đang từ từ lan ra trên tấm ván thuyền.

Dư Mặc đến mày cũng không chau lấy một cái, chớp ngay lấy thanh dao găm trong ống tay áo, xoay người một nhát đâm tới.

Tiếng nước bắn lên tung tóe, một nam nhân mặc bộ đồ lặn màu đen ngực rỏ máu tươi rơi thẳng xuống lạch Hoán Hoa, dưới nước nổi lên từng tầng những dải máu đỏ thẫm. Dư Mặc khụy một bên gối quỳ ở đầu thuyền, tay áo phất nhẹ, một vệt lửa xanh bốc cháy mãnh liệt quét qua mặt nước, thi thể của tên nọ tức khắc hóa thành một đám tro tàn.

Nhan Đàm giơ tay làm một động tác ấn hờ lên lưng hẩn, miệng khẽ niệm chú thuật, một vầng sáng trắng yếu ớt chậm chậm tỏa ra, nhưng vết thương của Dư Mặc chỉ ngừng chảy máu chứ một chút vảy mài cũng không thấy kết. Nàng thoáng ngẩn người, đoạn mới nhớ ra hôm nay là tết Đoan Ngọ, yêu thuật của bọn họ cũng bị tổn hại không ít, chú thuật trị thương của nàng đã không còn hiệu nghiệm mấy nữa rồi.

Dư Mặc khẽ thở dài: “Cũng trách ta đã không nghĩ tới, đợi lát nữa nói không chừng còn có thêm thích khách đến, chúng ta vào trong khoang thuyền thôi.”

Nhan Đàm ồm tiếng, vào thuyền lấy ra một bộ nội y, xé ra giúp Dư Mặc băng vết thương, chỗ vải còn sót lại dùng lau sạch sẽ hết những vết máu trên ván thuyền.

Dư Mặc nhìn tấm vải rèm ở cửa khoang thuyền, khẽ bảo: “Vén rèm lên ột chút rồi mắc lại.”

Nhan Đàm mắc rèm lên móc, kéo nhẹ chiếc chăn lông sang khoác lên người hắn: “Sơn chủ, người nằm nghỉ một lát đi, ngộ nhỡ xảy ra việc gì cũng đã có Nhan Đàm ứng phó.”

Dư Mặc nhìn nàng hết một lúc lâu, đoạn mỉm cười đáp: “Cũng được.”

Nhan Đàm ngồi cạnh hắn chống cằm nghĩ, bọn họ lúc nào lại đây phải phiền toái lớn tới vậy, lại còn có kẻ phái thích khách đến ám sát họ? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có mỗi lần chạm mặt Bùi Lạc và vị hoa tình cô nương họ. Hiện tại vết máu cũng đã thu dọn sạch sẽ, thi thể của tên thích khách kia cũng đã bị Dư Mặc thiêu rụi, hắn bảo nàng mắc cao rèm, chẳng qua cũng chỉ là muốn bày không thành kế (2) mà thôi.

Nàng ngoảnh đầu nhìn Dư Mặc bấy giờ đang cuộn người trong chăn lông, càng cảm thấy đau đầu hơn, nếu để Bách Linh nhìn thấy vết thương mới tòi ra trên lưng hắn, liệu nàng ta có tụng kinh niệm sống mình luôn không đây? Chuyện này, coi bộ hơi bị chắc chắn rồi đó... Thế nhưng việc cấp bách nhất hiện giờ vẫn là bình an vô sự độ qua Đoan Ngọ. Chỉ cần cảm cự được đến nửa đêm thì có mấy chục tên thích khách kéo tới đây nàng cũng không sợ.

Nhan Đàm ngẫm nghĩ một hồi, giấu thanh dao găm của Dư Mặc vào tay áo, sau đó lấy ra một chiếc chậu gỗ, nhét vào đó vài bộ y phục, đi ra đầu thuyền từ từ bắt tay vào giặt quần áo.

Mặt trời đã chệch về tây, bên đường chân trời rắng chiều rực rỡ lóa mắt, ngày mai nhất định sẽ lại là một ngày đẹp trời. Nhan Đàm vắt khô chỗ y phục đã giặt sạch, đoạn giũ phẳng ra kéo cho thẳng thớm. Trong lúc thực hiện những động tác này, trên người tự nhiên để lộ không ít những điểm sơ hở. Với phạm nhân luyện võ mà nói, khi hai bên đối mặt thì cự li, lực đạo, thời cơ ra tay toàn bộ đều đã được tính toán sẵn, khi xuất đòn nhất định nhắm vào điểm yếu của đối phương mà lao tới. Nhưng đối với Nhan Đàm mà nói, mấy thứ này đều chả có ý nghĩa gì, nàng không phải phạm nhân, lại chưa từng luyện võ bao giờ, bất luận che đậy cỡ nào, sơ hở trên người cũng sẽ tòi ra chổng chắt.

Nàng vừa đặt chỗ y phục giũ phẳng xong vào lại chậu thì đã cảm thấy một luồng sát khí đặc quánh đang bủa lấy mình. Chuyện phải đến cuối cùng cũng đã đến! Nhan Đàm tránh người sang bên, chỉ nghe cộp một tiếng, một lưỡi dao dỏ đàn hồi mỏng tựa cánh ve bổ xuống cạnh nàng, nhìn thế dao mà đoán, nếu bị chém trúng thì phải bị xẻo sống mất miếng thịt chứ chẳng chơi. Nhan Đàm nắm chặt lấy chiếc dao găm của Dư Mặc, do dự một chốc, cuối cùng lặn mình sang bên. Tên thích khách áo đen kia thấy nàng chỉ toàn núp né chứ không hề xuất chiêu đánh trả, lòng nghĩ hắn là nàng đang sợ sệt, địch lùi ta tiến, khí thế của y càng thêm mãnh liệt, lưỡi dao lóe sáng liên hồi, có đến mấy lần suýt nữa thì chém phải nàng.

Nhan Đàm nhìn thấy nhát dao trước mặt lại lần nữa chệch khỏi mục tiêu đang bổ mạnh xuống chậu y phục, đầu chột nảy ra sáng kiến, đưa tay về phía chậu gỗ búng tách một tiếng, chiếc chậu xoạch cái giữa thanh thiên bạch nhật biến thành một tấm sắt. Tên thích khách kia căn bản phản ứng không kịp, một nhát chém xuống, lưỡi dao và tấm sắt chạm vào nhau phát ra tiếng kim loại xoảng vang, tia lửa xẹt dậy bắn ra tứ phía, thân dao vốn mảnh, tức thì gãy lìa ngay giữa, đoạn trên vừa khéo phóng ra ghim vào bụng dưới của y.

Nhan Đàm thở dài đánh thượt, miệng lẩm bẩm: “Bối ta nói, làm mấy vụ mua bán không có tiền vốn này là nhất định phải xách theo dao to sống dày khoen sắt lưng lằng, tuy là khó coi một chút...” Lời vừa nói dứt thì tấm sắt kia đã xoẹt cái biến lại thành một chiếc chậu gỗ. Đoan Ngọ đúng là có khác, ngay cả yêu thuật của nàng cũng không kéo dài được bao lâu. Nàng trông thấy tên kia nửa bên người đã lợt xuống lạch, bèn chậm chậm nhích qua đó, đẩy bình khí của y xuống nước, đoạn rút phần lưỡi dao bị gãy đâm trên bụng y ra, máu tươi bắn tung tóe thành những chấm đỏ thẫm trên y sam nàng. Nhan Đàm tùy tiện quệt sơ qua mặt, sờ sờ thanh dao găm trong tay áo, trong lòng đã bình tĩnh lại được chút.

Có điều dựa vào sức nàng hiện giờ, căn bản không thể đánh nhau với nam tử người phạm, ra tay đánh lên thì chỉ có một lần cơ hội, nhưng lỡ như một lát tới thêm dăm ba tên nữa thì tính sao đây?

Giữa lúc nàng đang khổ não thì trông thấy một tiểu phu đang từ phía xa đi tới, trên lưng còn có buộc một bó củi. Vào giờ này nếu là dân làng đi ngang qua thì cũng chẳng có gì lạ, nhưng với Nhan Đàm mà nói thì đây chính là sóng trước chưa người sóng sau đã tới. Tiểu phu kia bước tới gần, hai mắt đứng trông nhìn

lom lom thi thể trôi lênh phênh trên lạch Hoán Hoa và dòng nước vốn xanh biếc đã bị nhuộm thành đỏ nhạt, chân mềm nhũn ra, sắc mặt trắng mét, nằm rạp ra đất run lẩy bẩy hết nửa ngày mới rặn nổi được một câu: “Má, má ơi... ngài, ngài... sơn đại vương tha mạng, xin tha mạng...”

Nhan Đàm hừm hừ hai tiếng, xỉ mặt xuống bảo: “Nhìn ta giống sơn đại vương lắm hả?”

“Không, không... là, là là nữ hiệp!”

Nhan Đàm nhướn cười: “VẬY còn nghe được.” Vừa nói dứt lời lại xỉ mặt xuống, trưng ra bộ dạng ác bá: “Muốn giữ lại cái mạng thì từ đầu tới cút lại về đó, cấm có la loạn!”

Tiểu phu nọ run như cầy sấy bò toài trên đất hết một lúc lâu, mặt mày mếu máo: “Nữ, nữ hiệp, tiểu nhân bò không nổi nữa...”

Nhan Đàm thở dài thượt thượt, vừa nãy thời khắc sinh tử, nàng còn gom lại được chút hơi tàn cầm cự vượt qua, bây giờ cả chút hơi mọn cũng đã trút cạn, nội sức lực để đứng vững nàng cũng chẳng còn. Hiện giờ tự lo thân mình còn không xuể nữa là, ở đâu dư hơi mà quản chuyện sống chết của tên phạm nhân này? Nàng chậm chậm trấn tĩnh lại vắt óc nghĩ đối sách, trong chớp mắt chợt nhìn thấy một bóng người màu đen đang men theo bờ lạch Hoán Hoa đi tới. Kẻ này bước đi rất chậm, nhịp điệu giữa các bước chân còn có chút kì quái dị thường. Y nhìn thấy thi thể nổi trên lạch, khước mắt hơi nẩy giật lên, nhưng bước chân không hề dừng lại, chậm rãi đi đến trước con thuyền nhỏ.

Nhan Đàm không khỏi nhủ thầm, nhìn động tác cơ thể cũng đoán được kẻ này bản lĩnh nhất định còn cao hơn tên vừa nãy, bản tính cũng thận trọng hơn, lúc này mà giở mấy trò khôn vặt ra thế nào cũng bị y nhìn thấu. Nhưng loại người này thận trọng thì thận trọng, chỉ e bệnh đa nghi quá nặng. Nàng mỉm cười với tên thích khách áo đen kia, trong một sát na dung nhan càng thêm kiều diễm.

Thích khách nọ ngược lại giật mình hoảng hốt, chân lùi về sau hai bước. Nhan Đàm ngồi trên ván thuyền, mắt không chớp lấy một cái nhìn y chăm chăm: “Ta hiện giờ đã không phải là đối thủ của ngươi, ngươi cho ta một đòn kết liễu nhanh gọn đi có được không?” Kẻ này càng thêm kinh ngạc, cẩn trọng bước tới trước, đoạn bất thành lình rạch một nhát kiếm qua cánh tay nàng, sau đó tức tốc lui về. Nhan Đàm rên hự một tiếng, giờ tay bịt chặt vết thương, nhưng máu tươi vẫn không ngừng rỉ ra từ giữa các ngón tay. Tên nọ thấy nàng đã tới nước này mà cũng không có chút động tĩnh nào, biết nàng thật sự không phải đối thủ của mình, bèn yên tâm bước lên trước: “Ngươi muốn ta cho ngươi một kết thúc nhanh gọn?”

Nhan Đàm cắn môi, đưa mắt nhìn vào khoang thuyền rồi đáp: “Ta bản lĩnh kém cỏi, không bằng được tới một nửa công tử nhà ta, ngươi muốn đối phó ta vốn dĩ chỉ cần một ngón tay là đủ.”

“Nếu ta dùng ngươi buộc công tử nhà ngươi phải ra mặt không phải càng tốt?”

Nhan Đàm vội vã nói: “Công tử nhà ta bệnh rồi, bằng không lấy đâu ra chỗ cho các ngươi làm loạn?” Nói xong liền hoảng hốt giơ tay bịt chặt mồm.

“Bệnh rồi? Được, vậy ta sẽ cho ngươi một kết thúc nhanh gọn!” Mũi kiếm hướng thẳng vào lồng ngực nàng đâm mạnh tới, Nhan Đàm đột ngột bổ nhào tới trước. Lưỡi kiếm đâm vào khoảng không, còn nàng thì đã gần trong gang tấc, muốn quay kiếm lại đã thương nàng bấy giờ đã là điều không thể. Nhan Đàm rút dao găm ra, phập cái đâm thẳng vào ngực đối phương. Vốn nàng cứ tưởng phải dồn rất nhiều sức mới có thể, không ngờ thanh dao này của Dư Mặc lại sắc bén một cách dị thường, nhোáng cái đã đâm sâu vào đến mấy phân.

Nhan Đàm hỗn hển thở dồn, còn chưa kịp đẩy y ra thì chợt nghe thấy sau gáy có luồng gió lạnh ập tới. Nàng xoay phắt người lại, suýt nữa thì bị cổ thi thể trước mặt đè ngã. Nhan Đàm dùng một ánh mắt không thể tin được nhìn lưỡi kiếm đâm thẳng vào bụng dưới của mình, chậm rãi quét mắt dọc theo thân kiếm ngược lên, tên tiểu phu kia đang nhìn nàng cười nhạo rằng: “Hóa ra ngươi quả thực không hề có công phu, vậy mà giết chết được hai tên đồng bọn kia của ta, lợi hại lợi hại.” Y thu trường kiếm trở về, tùy tiện dùng tay áo chùi qua vết máu trên lưỡi kiếm, đoạn xoay lưng nhấc tấm vải rèm treo ngoài khoang thuyền.

Y vừa định cúi người bước vào thì bất chợt trên lưng có cảm giác lạnh lạnh, tiếp ngay sau đó một cơn đau buốt từ từ lan khắp toàn thân. Tên thích khách ngoài đầu lại, trông thấy Nhan Đàm đang dốc sức trụ vững

người, cánh tay hơi giơ lên, dao găm trên tay đã phóng tới trước. Y gắng gượng chống đỡ cơ thể, xộc tới trước mặt Nhan Đàm, giơ cao trường kiếm định chém thẳng xuống người nàng.

Nhan Đàm giơ cổ tay lên, ống tay áo màu lục nhạt trượt xuống khuỷu tay, để lộ cánh tay trắng muốt đang có một vết máu tươi chảy dài, kết thành từng giọt máu rỏ xuống từ khuỷu tay: “Thương tích trên người ta chỉ có bấy nhiêu.” Nàng nhắc cánh tay của cô thi thể đang nằm dài trên ván thuyền: “Nhất kiếm vừa này của người là đâm trúng chỗ này.”

Nhan Đàm giọng điệu bình thản: “Người có muốn biết tại sao ta nhìn ra được người và hai tên thích khách kia là cùng một bọn, hơn nữa người còn là tên đầu đảng hay không?” Nàng nhìn thẳng vào đối phương, chậm rãi cất lời: “Kẻ không có ác ý khi tiếp cận người khác sẽ không thận trọng đến vậy. Nếu không phải rắp tâm hại người, nếu người chỉ là một tiểu phu bình thường, thì làm thế nào lại đề phòng ta?”

Tên kia buột miệng lẩm bẩm: “Ra là vậy...” Y vừa mở mồm nói chuyện thì cả chút hơi tàn còn sót lại cũng trút cạn hết, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, cả người mềm nhũn đổ gục ra đất. Tên thích khách vừa ngã xuống thì Nhan Đàm đã lập tức bật ho sù sụ, mãi một lúc sau cơn ho mới dịu bớt, miệng lẩm bà lẩm bẩm: “Rõ ràng bản thân sắp thở không ra hơi luôn rồi, còn phải ở đó cầm hơi nói chuyện với y, khụ khụ... khụ khụ, thiệt muốn lấy mạng...”

Tịch dương cuối cùng cũng đã từ từ hạ xuống, gió đêm mát mẻ mang theo hơi nước ẩm ướt khẽ mơn man sượt qua má. Nhan Đàm khẽ vươn vai, bắt đầu cảm thấy yêu thuật trên người đang dần khôi phục. Nàng giơ cổ tay lên, đầu tiên dùng chú thuật chữa lành vết thương trên người, sau đó thay lớp y sam đã bị vấy bẩn máu bên ngoài ra, đẩy cả hai cổ thi thể xuống lạch Hoán Hoa, múc một chậu nước lên chùi rửa sạch những vết máu trên ván thuyền.

Sau khi thu dọn ổn thỏa mọi thứ, nàng ngồi quỳ bên mép thuyền, nhìn ba cổ thi thể nổi lênh phênh trên lạch, hai tay chấp lại, miệng khẽ niệm chú: “Cho những kẻ trì độn vô lương rời xa vùng tối, không sinh tham niệm, không chịu những trói buộc phù phiếm của thanh trần (3)...” Nước lạch Hoán Hoa lẫn lẫn gợn sóng, từng đóa sen trắng tinh khôi chậm chậm bung nở, hương thơm thoang thoảng trôi dạt khắp không trung.

“Cho hiểm lộ trải rộng bằng phẳng, không chịu kiếp nạn... lục căn tiêu trừ tai ương, khôi phục trạng thường.” Nàng thả lỏng hai lòng bàn tay đang áp chặt vào nhau, từng cụm lớn hoa sen lại chậm chậm héo tàn, làm thành những vầng sáng trắng trời dấy giữa lạch Hoán Hoa, rồi cùng với ba cổ thi thể kia hóa thành tro bụi.

Nhan Đàm tựa sấp người vào mạn thuyền nhìn theo, miệng không nhin được cất lời: “Vốn mình còn chê loại chú thuật này vừa khó niệm lại vô ích, không ngờ bây giờ xem ra cũng đẹp mắt thật đó chứ...”

Chú thích:

(1) hùng hoàng tửu: được ủ từ bột hùng hoàng (As₄S₄/AsS/realgar) đã được nghiền mịn trong rượu nếp cái hoặc rượu trắng, thường được uống trong dịp tết Đoan Ngọ ở Trung Quốc. Là một thành phần Trung dược, hùng hoàng có thể được dùng như một liều thuốc giải độc, diệt trừ sâu bọ, trong dân gian còn có quan niệm dùng hùng hoàng để khử tà.

Rượu hùng hoàng

(2) không thành kế: đánh lừa đối phương bằng vẻ ngoài trấn tĩnh trong khi thực lực suy yếu; kế thứ 32 trong Tam thập lục kế, gắn liền với điển cố về Gia Cát Lượng lừa Tư Mã Ý rút binh ở Tây thành trong bộ Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung. Sau khi Nhai Đình thất thủ, Gia Cát Lượng bấy giờ ở Tây thành binh lực yếu thế, trước nguy cơ quân Ngụy kéo đến tấn công, ông lệnh người mở toang cửa thành, cho quân lính giả làm thường dân ra quét đường, trong khi bản thân ngồi trên cổng thành điềm nhiên gảy đàn. Tư Mã Ý dẫn binh đến nơi thấy tình cảnh này, bản tính đa nghi sợ trong thành có mai phục nên đã rút quân.

(3) thanh trần: thuật ngữ Phật giáo, một trong lục trần. Lục trần là sáu cảnh giới cõi trần cảm nhận thông qua lục căn. Lục trần gồm sắc trần, thanh trần, hương trần, vị trần, xúc trần và pháp trần; ứng với lục căn gồm mắt (thị căn), tai (thính căn), mũi (khứu căn), lưỡi (vị căn), cơ thể (xúc căn) và tâm thần (niệm lự chi căn).

52. Chương 52: Ngoại Truyện Đoàn Ngọ: Dư Mặc, Bánh Ú Và Cá (kết Thúc)

Nhan Đàm lắng nghe nước chảy róc rách bên ngoài, lại nhìn chiếc đồng hồ cát đặt trên bàn thấp, còn hai canh giờ nữa là xem như qua hết Đoàn Ngọ. Nàng cứ cảm thấy thiếu thiếu thứ gì, ngẫm tới nghĩ lui, ánh mắt chợt dừng lại trên chiếc giỏ đựng gạo nếp, hạt dẻ và thịt muối ở một bên.

Tết Đoàn Ngọ nhất định phải ăn bánh ú.

Nàng xắn tay áo, bắt tay vào gói bánh ú. Sau khi gói xong đầu chừng mười chiếc bánh ú thịt muối hạt dẻ thì vẫn còn thừa lại chút nguyên liệu, nàng bèn gom luôn hạt dẻ thịt muối lại chung với nhau bọc trong gạo nếp, nặn thành hình một con cá. Nàng bây giờ nhớ lại cuộc tao ngộ hôm nay của Dư Mặc, lòng cảm thông không còn một hột, ngược lại chỉ cảm thấy rất mắc cười.

Nhan Đàm dùng lá tre gói xong hết chỗ bánh ú rồi đặt vào lồng hấp bắt đầu hấp, sau đó rón rén lại gần xem Dư Mặc. Nàng thò ngón tay khẽ chọc chọc vào người hắn, không động một sợi ria mép, lặp lại lần nữa với lực mạnh hơn, vẫn là không động một sợi ria mép. Nhan Đàm cảm thấy kì lạ, bèn thọc tay vào dưới chăn bưng mặt hắn ra.

Vừa thò tay vào thì nàng đã cảm thấy rất không đúng, rõ ràng hiện tại đã là tháng năm, dù mặc một lớp áo cũng sẽ không bị lạnh, vậy mà cả người hắn lạnh ngắt cứ như ngâm mình trong băng. Nàng sờ má hắn, chạm vào tay là làn da trơn ướt, hoảng hồn liền cúi sát người xuống trước mặt hắn xem thử.

Dư Mặc sắc mặt trắng bệch, cặp mày dài chạm đến tóc mai sít sao chau lại, rèm mi khẽ rung, trên má không ngừng có những chiếc vẩy xanh đen lác đác thoát ẩn thoát hiện. Hắn cảm giác được có kẻ không biết điều lôi mạnh mình ra khỏi chăn lông, đành phải chậm rãi mở to hai mắt.

Nhan Đàm nhìn đôi người đỏ gầu trong gang tấc trước mặt, lòng dậy lên một cảm giác thân thuộc hệt như đã từng thấy qua ở đâu đấy, thế rồi cứ vậy ngẩn ngơ bốn mắt nhìn nhau.

Mãi lâu thật lâu sau, Dư Mặc chợt uể oải lên tiếng: “Người rốt cuộc muốn làm gì đây?”

Nhan Đàm khẽ hỏi: “Nhan Đàm trước đây đã từng gặp qua người chưa?”

“Đã từng gặp qua ta chưa, lẽ nào bản thân người cũng không biết?”

“Vậy là chưa rồi. Nhưng mà Nhan Đàm cứ có cảm giác như trước đây đã từng quen biết người...”

Dư Mặc buông nhẹ một tiếng thở dài: “Người quây bấy nhiêu đã đủ chưa? Đợi ngày mai ta khỏe lại sẽ để người nhìn tiếp cho đã mắt, thế có được không?”

Nhan Đàm bấy giờ mới phát giác hai người bọn họ đang kề nhau sát rạt, đến cả lời nói hơi thở cũng cảm nhận được, mà nàng thì cứ ôm lấy cổ hắn, nhìn đến xuất thần... Một giọt mồ hôi lạnh tức thì trượt xuống, nàng vội vã rút tay về, lùi về kế bên lồng hấp ngồi lại ngay ngắn. Dư Mặc cả người xụi lơ, nàng vừa buông tay, đầu liền bịch cái rơi xuống đập vào ván thuyền.

Mồ hôi lạnh trên người Nhan Đàm ngay tắp lự túa ra như tắm, nàng lắp ba lắp bắp mở miệng: “Sơn chủ...”

Dư Mặc giơ tay đập trán, giọng điệu rất không vui vẻ: “Đủ rồi, người còn nói nhảm thêm một câu nữa thì ở đó mà chờ bị đem chôn! Ta nói được làm được, đến lúc đó người có khóc lóc xin xỏ cũng chỉ vô dụng!”

Nhan Đàm ngậm miệng im re.

Chỗ cát trong đồng hồ cát chậm chậm chảy xuống, chớp mắt đã chỉ còn sót lại một chút ít.

Nhan Đàm nhắm tính thời gian, thấy lồng bánh ú chắc cũng đã chín tới, bèn dập tắt lửa, nhấc mở nắp lồng. Hương thơm dịu nhẹ của lá tre và mùi thơm của bánh ú xộc lên nức mũi, Nhan Đàm lấy chiếc bánh ú hình con cá kia ra, sau đó đập lại nắp lồng. Nàng dùng kéo cắt đứt dây buộc, thở hà cái tháo lớp lá bọc bên ngoài, ngon lành cắn lấy một miếng.

Còn chưa kịp nuốt thì đã thấy Dư Mặc khẽ động dậy, lật chăn lông ngồi thẳng dậy, tiếp theo chỉ ngồi yên không nhúc nhích.

Nhan Đàm nhớ lại lời cảnh cáo trước đó của Dư Mặc, nếu bây giờ nàng mở miệng nói chuyện, liệu có bị đem đi chôn không ta? Nhưng mà nếu không mở miệng hỏi han thì Dư Mặc chắc chắn lại chê nàng không đủ ân cần chu đáo, cuối cùng cũng sẽ bị vác đi chôn. Kiểu gì cũng bị ghét bỏ, vậy thì con đường thứ hai dù sao cũng có lời hơn, ít ra nàng còn nói được một câu.

“Sơn chủ, người đã đỡ chút nào chưa?”

Dư Mặc đẩy chân lông ra, thấp giọng đáp: “Đỡ nhiều rồi.” Hắn chậm rãi đứng dậy, cầm lấy một bộ đơn y, vén rèm bước ra ngoài: “Ta đi tắm rửa súc miệng một lát.”

Nhan Đàm giật bắn, vội chộp lấy chiếc khăn khô dùng để lau người kẻ bên đuổi theo ra ngoài: “Sơn chủ, trên mình người còn bị thương, vết thương không thể để nước vào...”

Dư Mặc vươn tay ra sau sờ sờ lưng, vẻ không có gì lớn chuyện đáp: “Không sao, đã kết mài rồi.”

“Kết mài...?” Nhan Đàm nghe thấy một tiếng sấm giữa trời quang nổ banh trên đỉnh đầu mình, “Tiêu rồi tiêu rồi, Bách Linh sẽ giết mình chết...”

“Hử?” Dư Mặc không nghe rõ, bắt giác chau mày hỏi lại.

“Sơn chủ, thân thể người chưa khỏe hẳn, không bằng để Nhan Đàm giúp người—” Nàng còn chưa nói dứt lời, Dư Mặc đã đặt bộ đơn y xuống bước thẳng vào nước, “... lau mình.”

Nhan Đàm đến rầu thú vị ruột.

Qua một lúc sau, Dư Mặc cả người ướt sũng từ dưới nước lên, ném một cái liếc mắt về phía nàng, nhặt giọng cất lời: “Người không phải muốn giúp ta lau mình sao?”

Nhan Đàm chỉ đành cầm chiếc khăn khô qua đó, trải khăn ra trên vai hắn rồi chậm chậm lau dọc xuống. Kiếp này của nàng còn chưa từng hầu hạ ai thế này, bây giờ phải lúc làm thật cũng lại không thấy có gì mâu thuẫn, không lẽ nàng ở Da Lan sơn cảnh nhàn nhã qua tháng ngày đã quá lâu, đã trở thành không có tiền đồ tới như vậy?

Nhan Đàm lại rầu thú vị ruột, thần thờ buồn tẻ đặt tay lên lưng Dư Mặc. Nàng nhìn vết sẹo trên lưng hắn, tức thì nhớ đến tràng cười nhạo của Bách Linh, lòng không khỏi ập ủ chút hi vọng cầu may: Không biết bây giờ còn có thể dùng yêu thuật tẩy sổ vết sẹo này không? Cho dù không thể một chút dấu vết cũng không còn, nhưng ít ra cũng mờ tới mức trông như sẹo cũ lâu năm.

Vừa lúc nàng định biến ý tưởng thành hành động thì bỗng Dư Mặc cất tiếng thở dài, đoạn điềm đạm bảo: “Được rồi, người không cần lau nữa, ta tự mình làm là được.”

“Không được!”

Dư Mặc nhìn nàng kì quặc: “Sao lại không được?”

Nhan Đàm nín thình một lúc, cuối cùng chỉ còn nước đáp: “Không có gì, sơn chủ, bánh ú đã hấp chín rồi.” Xem ra việc này vẫn là phải để tính kế lâu dài. Ngày tháng còn dài, nàng quyết không tin trước khi về tới Da Lan sơn cảnh vẫn không giải quyết được một vết sẹo.

Nhan Đàm lấy bánh ú thịt muối hạt dẻ bốc khói nóng hổi từ lồng hấp ra, cắt đứt dây buộc, lột lớp lá gói bên ngoài ra bày lên đĩa. Dư Mặc bước vào vừa lúc nàng lột xong được hai chiếc bánh ú. Nàng cầm một đôi đũa, nghiêng người sang đưa tới bên tay hắn, sau đó cúi đầu cắn một miếng nhỏ lên chiếc bánh ú hình con cá đặc biệt của mình.

Dư Mặc sau khi nhận đũa vẫn ngồi yên không động đậy, ngược lại nhìn thứ nằm trên tay nàng: “Chiếc của người cũng là bánh ú?”

Nhan Đàm hai tay nâng chiếc bánh ú nằm trên lá gói như dâng cống phẩm chùa cho hắn xem: “Người xem người xem, Nhan Đàm nặn đó, nhìn có giống con cá không?” Dư Mặc một tay chống má, khước miệng mang ý cười hỏi: “Người nặn bánh ú thành hình con cá là có ý gì?”

“... Khụ!” Nhan Đàm sắc bánh.

Nếu như nói có dụng ý gì, thì đại khái là hôm nay quá là có duyên phận với cá rồi, thế nên mới không nhin được muốn nặn thành hình con cá. Đương nhiên nếu như hôm nay không phải Đoan Ngọ mà là xuân phân đập thanh cho thỏ ăn thì nàng đã nặn thành hình con thỏ.

Bổng Dư Mặc từ từ nghiêng người sang, đưa miệng tới gần tay nàng cắn một miếng lên chiếc bánh ú kia, đoạn mỉm cười bảo: “Mùi vị không tồi.”

Nhan Đàm không khỏi sắc thêm phát nữa, tức tốc ghi nhận trong đầu: Dư Mặc vô cớ cười tươi như hoa, nhất định là có động cơ gì khác. Lúc này mình vẫn là nên cúi đầu uống nước giả bộ không hề trông thấy thì an toàn hơn. Nàng bưng tách lên uống một ngụm, còn chưa kịp nuốt thì đã thấy Dư Mặc tỉnh queo chìa tay sang tóm lấy cổ tay mình, sấn lại gần một phát cắn đứt chiếc đuôi cá.

“... Phụt!” Nhan Đàm phun cả miệng nước ra ngoài.

Sau đó, sự việc không hề kết thúc như vậy. Tuy mở màn không mấy hoành tráng nhưng ít ra đoạn kết cũng rất oanh liệt. Bọn họ thuận buồm xuôi gió trở về Da Lan sơn cảnh, trên đường vẫn không ngừng có thích khách trong tối ngoài sáng thích sát bỏ độc, cuối cùng đến bột vôi sống cũng đã dùng tới.

Nhan Đàm qua tháng ngày rất nhàn rồi, thủ đoạn khảo vấn các loại càn có dịp được xuất hiện không ngừng.

“Nếu biết trước sẽ rước nhiều phiền toái như vậy vào người thì ở Nam Đô đã mặc kệ hai người kia rồi.” Dư Mặc nắm chặt quyển Phục Hi toán thuật trong tay, tâm trạng bức bối.

Nhan Đàm lấy làm lạ hỏi: “Bùi Lạc kia không phải là công tử con nhà tướng sao, ở đâu gây thù kết địch nhiều tới vậy? Không lẽ là nợ tiền không trả?”

“Y đã không phải là con nhà tướng nữa rồi. Người còn chưa nghe nói sao, cuối năm ngoái thì thiên hạ đã là giang sơn của Bùi gia bọn họ.”

Quãng thời gian đó nàng vừa mới đến Da Lan sơn cảnh, thời cuộc bên ngoài đã có biến lớn. Nhan Đàm hoảng nhiên đại ngộ: “Cho nên nói, Đại Châu đang trong cuộc chiến kế vị ngai vàng, Bùi công tử kia còn có huynh đệ, bọn họ đã bắt đầu vì hoàng vị mà giành giật lẫn nhau, giết qua giết lại đến cả thủ đoạn ám sát hạ độc cũng xài tới luôn.” Cuối cùng nàng rút ra một kết luận: “Hoàng đế vương hầu văn thần võ tướng bọn họ nhất định rất giàu có, thường xuyên có tạo phản, binh loạn, oán ngôi, cừu sát.”

Dư Mặc đưa mắt sang dòm nàng cái, đoạn lại cúi đầu đọc sách, cảm thấy đề cập những vấn đề này với nàng quả không phải việc sáng suốt.

Có điều bọn thích khách kia sau khi tới hết lần này đến lần khác thì đột nhiên không tới nữa. Nhan Đàm đợi từ sáng đến tối, bắt đầu đứng ngồi không yên, thói quen đứng thật là rất khủng khiếp.

Dư Mặc nghe thấy bên tai tiếng nàng không biết đang loay hoay sột sà sột soạt cái gì, tuy đối diện với quyển sách nhưng đám khải thư (1) kia có lọt vào mắt cũng không lách được vào đâu, đành đặt sách xuống: “Nhan Đàm!”

Nhan Đàm tức khắc bỏ đồng hồ trên tay xuống, rất chi là ngoan hiền vô tội bảo: “Nhan Đàm thấy bọn người đó sau này chắc sẽ không tới nữa đâu, trước đây vài tên thích khách còn có đồ vật để lại ở chỗ Nhan Đàm, Nhan Đàm đang định đem đi liệng hết.”

Dư Mặc hoài nghi nhìn nàng, nhưng cũng không tra hỏi cặn kẽ nữa. Qua một hồi sau, Nhan Đàm ôm một chồng đồ ra khỏi khoang thuyền, tiếp theo thuyền vào âm thanh đồ vật rơi tùm tùm xuống nước. Hắn ngược lại có phần nghi ngờ, nếu nàng từ sớm đã biết nghe lời như vậy thì không nói làm gì, đằng này đột nhiên biểu hiện quay ngoắt, không khỏi có chút kì lạ quá mức.

Ai ngờ Nhan Đàm sau khi trở vào khoang thuyền liền ngoan ngoãn ngồi xuống tấm đệm bên cạnh hắn, nửa lời không thốt, một chút cũng không mấy may động đậy.

Dư Mặc lòng ôm gút mắc, Phục Hi thuật số biến hóa phức tạp cũng xem không lọt mắt nữa, đành rửa mặt súc miệng sơ qua một lượt rồi tắt đèn đi ngủ. Trong lúc ngẫu nhiên ngoái đầu, hắn thấy Nhan Đàm hai mắt long lanh dòm lom lom vào bàn tay đang gỡ ngoại bào của mình. Hắn không khỏi chau chau mày, chậm rãi cởi bỏ ngoại bào, đồng thời thấy ánh mắt của Nhan Đàm càng trở nên rực lửa hơn.

Dư Mặc nghĩ việc này khả năng lớn là hắn đã nhầm lẫn, bèn nằm xuống nghiêng người xoay sang bên còn lại.

Không ngờ chẳng bao lâu sau, Nhan Đàm nhích người mon men tới gần, dùng một giọng nói lả lướt rót vào tai hắn: “Sơn chủ, phải chờ trung y ra thì ngủ mới thoải mái.”

Dư Mặc thân người cứng lại: “Như thế này là được rồi, người cũng lo đi ngủ đi.”

Nhan Đàm khe khẽ thở dài: “Dạ, sơn chủ.”

Dư Mặc liếc mắt nhìn sang, thấy biểu cảm trên mặt nàng rõ ràng là đang thất vọng. Hắn giơ tay xoa xoa trán, lòng thầm nhủ, lần này chắc cũng là mình đã nhầm lẫn rồi. Đang nghĩ vậy thì chợt một đôi tay mềm mại trườn tới, một tay giúp hắn bóp vai, tay còn lại men theo lưng lần mò dọc xuống. Dư Mặc ngồi nhồm phất dậy, một câu “Người rót cuộc muốn làm gì?” suýt nữa buột miệng thốt ra, chỉ là câu này một khi nói ra thực sự sẽ rất mất mặt, thế nên hắn đành gồng mình nín nhịn.

Nhan Đàm thấy hắn ngồi dậy thì liền rụt rè thỉnh giáo: “Là lực tay của Nhan Đàm không đúng sao?”

Dư Mặc nhìn nàng hết một lúc lâu, cuối cùng điềm đạm cất lời: “Ta thấy người cũng mệt rồi, mau ngủ sớm đi.”

Nhan Đàm gục mặt lí nhí: “Vậy Nhan Đàm đi ngủ đây.”

Dư Mặc bị nàng quấy nhiễu hai lần, cảm giác buồn ngủ cũng đã tan hết, chỉ đành nằm yên nhắm mắt dưỡng thần. Cũng không rõ qua hết bao lâu sau, sau lưng chợt truyền tới vài tiếng động khe khẽ, hương sen thoang thoảng trên người Nhan Đàm lại mỗi lúc một rõ rệt. Lúc này hắn mà lên tiếng thì cả hai đều sẽ ngượng ngập, vậy nên hắn cố chịu đựng nằm yên bất động.

Tiếp theo Dư Mặc cảm thấy Nhan Đàm gỡ tấm chăn lông trên người mình ra, không biết loay hoay mò mẫm gì trên người mình. Rồi nàng đột nhiên thở phào một tiếng rõ dài, khiến hắn cứ tưởng nàng đã nghịch đủ, kết quả động tác tiếp theo của Nhan Đàm là kéo làn áo mỏng phía ngoài cùng trên người hắn ra. Nếu bấy giờ hắn đã ngủ thật thì đúng là sẽ không phát giác.

“May là mình rất biết lộ đồ, chứ không thì việc đã không thành rồi...” Nhan Đàm thấp giọng lầm bầm một câu.

Dư Mặc thật không biết phải nói gì. Trong lúc hắn bận ngập ngừng thì bàn tay của Nhan Đàm đã đặt lên đai áo của chiếc nội y hắn đang mặc. Hắn đành đổi một tư thế nằm khác, còn cẩn thận làm chậm động tác, bụng nghĩ sẽ khiến Nhan Đàm biết ý mà lùi ra xa. Ai ngờ nàng đang căng thẳng đối phó với gút thắt phức tạp trên chiếc áo, lại thấy hắn đã ngủ say, bèn yên tâm gan dạ tiếp tục tháo mở đai áo, Dư Mặc vừa xoay lại thì thân người liền đè lên hai tay nàng.

Dư Mặc nhìn đến không thể nhịn hơn mở to hai mắt, chỉ thấy Nhan Đàm đang ôm bộ mặt tội lỗi chong mắt dòm mình, lại cúi đầu nhìn y phục trên người, đến cả vạt áo trước ngực của lớp nội y cũng đã bị nàng vạch toạc: “Người chung quy muốn thế nào?”

Nhan Đàm lắp ba lắp bắp: “Nhan Đàm thấy người, người... mặc nhiều như vậy ngủ rất không được thoải mái!”

Dư Mặc mặt mày không chút biểu cảm: “Đổi lý do khác.”

“... Được rồi, là Nhan Đàm muốn xem vết thương trên lưng người đã khỏi hẳn chưa.” Sau đó lén la lén lút làm cho dấu vết trông như sẹo cũ lâu ngày, như vậy Bách Linh mới không trách tội lên đầu nàng.

Dư Mặc khẽ thở dài: “Người cũng không cần mãi bận tâm việc này làm gì, hôm đó cho dù là người, hay đổi lại là Tử Lân Bách Linh bọn họ, thì ta cũng sẽ như vậy mà làm.”

Nhan Đàm có khổ nói không nên lời, chỉ còn nước ừm một tiếng trong họng, bộ dạng không cam tâm tình nguyện bỏ sang bên còn lại ngủ.

Nàng vốn cứ nghĩ còn đến hai ba ngày đường nữa mới về tới Da Lan sơn cảnh nên tạm thời không cần gấp gáp, ai dè kể cả đến lúc bước chân vào lãnh địa Da Lan sơn cũng vẫn chưa đạt được mục đích.

Sau khi về đến Da Lan sơn cảnh, Nhan Đàm không như dự liệu đã qua được vài ngày yên ổn. Dư Mặc còn hai lần bảo Bách Linh mang trái cây tươi đang vào mùa sang, mà Bách Linh khi gặp nàng cũng vẫn trò chuyện thân thiết như thường. Nhan Đàm không khỏi cười thầm bản thân đã quá lo xa, cho dù cần tắc vô ưu cũng không cần đến mức như vậy.

Đến ngày thứ mười, nàng đã hoàn toàn ném toẹt chuyện này ra đằng sau não, tới lúc giữa trưa bèn dẫn nước từ suối nước nóng vào chậu tắm, an nhàn tắm tấp ngâm mình.

Ai ngờ vào lúc nàng đang bị hơi nước nóng bốc lên xông ơ màng chức thiếp mắt thì cửa phòng rầm cái bất thình lình bị đá tung, Bách Linh đứng ở bực cửa, mặt mày dữ tợn: “Nhan Đàm, ta đã dặn đi dặn lại người bao nhiêu lần, vậy mà người một chút xíu cũng không nghe lọt! Vết sẹo trên người sơn chủ là sao đây hả?!”

Nhan Đàm còn chưa kịp giảo biện thì đã tỉnh mắt nhìn thấy một cái đầu nhỏ thò ra sau lưng Bách Linh, chính là Đan Thực. Đan Thực ngó thấy nàng, cười đến là ngây thơ lại đáng yêu: “Nhan Đàm tí tí, tí đang tắm hả?” Nàng nắm chặt lấy thành chậu tắm, vẫn không nghĩ ra cách nào có thể tức khắc đuổi bay Bách Linh và Đan Thực ra ngoài.

“Ồ? Ai đang giữa trưa lại còn đi tắm thế này, đúng là khó nuôi...” Âm giọng trầm thấp bốn cột từ ngoài truyền vào, Nguyên Đan cũng đã xuất hiện ở cửa, hai mắt lim dim neho lại, bộ dạng hưởng thụ vuốt vuốt cằm, “Ồ, là Nhan Đàm hả, cũng không tới nỗi...”

Nhan Đàm thu người co ro trong chậu, một câu cũng không nói được liền mạch: “Người, các người...”

“Các người chen chúc ở đây làm cái gì vậy?” Tử Lân thò người vào trong xem thử, lập tức trưng ra vẻ mặt khinh miệt, “Nhan Đàm, người giữa trưa giữa hôm đi tắm mà cũng không đóng cửa phòng, chung quy là muốn gì đây hả?”

“Các, các người... ta...” Nhan Đàm há hốc mồm, cứng đờ lưỡi.

“Bách Linh người vừa nãy sát khí đằng đằng—” Dư Mặc bước chân thông thả từ ngoài tiến vào, nhìn thấy tình cảnh trước mặt liền lúng túng xoay mặt đi, “Việc này là thế nào?”

“Chắc là Nhan Đàm định câu nhử ai chứ gì, đi tắm mà không đóng cửa.” Tử Lân khinh rẻ.

“Không, không phải vậy đâu, Nhan Đàm tí tí có đóng cửa mà.” Đan Thực mở miệng giúp nàng phân trần.

Nguyên Đan xoa xoa đầu nó, ôn tồn bảo: “Đan Thực nè, nghe lời ba, con còn nhỏ, không được nhìn lên con gái tắm, sau này lớn rồi mới được.”

Bách Linh chỉ thẳng vào mũi Nguyên Đan châm ngòi khởi nghĩa: “Người cũng không phải thứ tốt đẹp gì, bớt có mà dạy hư Đan Thực đi!”

“Ta quản giáo con trai nhà ta thì việc gì tới người hả, con chim lưỡi dài (2)?”

“Bách Linh người chung quy tìm Nhan Đàm có việc gì? Cứ cho là việc hết sức nghiêm trọng đi nữa thì cũng không cần hất tung cửa mà vào chứ.” Tử Lân vẻ rất nghiêm nghị, “Nguyên Đan người cũng thế, mọi người nhường nhau một bước, không cần nói lời khó nghe đến vậy.”

“Các người...” Nhan Đàm phải gọi là tức trào máu họng, bọn họ cái đám người này lại có thể xem nàng như không hề tồn tại mà ở đó cãi lộn tán phét, giọng nàng run lên bần bật, “Các người ra ngoài, ra ngoài hết cho ta!” Nàng đã bị nhìn thấy hết sạch như vậy đó, đám yêu tinh ở Da Lan sơn cảnh thật sự quá là mọi rợ quá là vô liêm sỉ.

Cuối cùng vẫn là Dư Mặc đã thu dọn bãi chiến trường, lừa hết đám người kia ra ngoài, sau đó thuận tay khép cửa lại giúp nàng. Nhan Đàm tâm thần ngập ngụa thương tổn, cuộn tròn người trong chậu tắm hết nửa ngày cũng chưa dậy nổi.

Một quãng thời gian rất dài sau đó, nàng đối với chuyện tắm tấp vẫn còn một mùi vướng bận to tướng trong lòng.

Chớp mắt đông qua xuân lại, hoa hạ ngưỡng tàn cáo biệt trắng thu, Nhan Đàm đã bước qua năm thứ mười sống ở Da Lan sơn cảnh. Nàng xưa nay không hề biết bản thân lại có thể dừng chân ở một nơi lâu đến như vậy.

Hừng đông tảng sáng, Dư Mặc đứng ở đầu thuyền chèo tay về phía Nhan Đàm, miệng vương nét cười: “Ta đang định ra ngoài dạo chơi, ngươi có muốn đi cùng không?”

Nhan Đàm nắm lấy tay hắn, khe khẽ nhảy chân lên thuyền.

“Người lần này định đi đâu?”

“Ừm... Mạc Bắc. Nơi đấy có gió cát, tịch dương, còn có đại mạc...”

Ngày lại qua ngày, nay tựa thể hôm; năm nối tiếp năm, năm tựa thể ngày.

Thứ tự do trời cao đất rộng đó, nàng thực yêu thích vô cùng.

Chú thích:

(1) khải thư: thể chữ có hình dạng vuông vắn, nét chữ thẳng thớm dễ nhìn, xuất hiện từ những năm cuối của triều Đông Hán, được hoàn thiện trong giai đoạn nhà Ngụy, nhà Tấn và Nam Bắc triều, đạt đến đỉnh cao dưới đời nhà Đường và được sử dụng rộng rãi trên toàn Trung Quốc cho đến ngày nay.

(2) lưỡi dài: ưa buôn chuyện, lắm mồm.

53. Chương 53: Côn Luân Thần Thụ

Nhan Đàm cảm thấy bản thân không ngừng rơi xuống, chung quanh chỉ có hỗn độn, cứ như nàng đang rơi trong một đường hầm tối đen không có điểm dừng. Khoảnh khắc tiếp theo, trước mắt đột nhiên sáng lòa, ánh sáng thậm chí có chút khiến hai mắt hơi nhưng nhức. Nàng cảm thấy một cơn đau truyền ra từ tận sâu trong xương tủy, cứ như bộ phận nào đó trên cơ thể vừa đứt lìa.

Tiếng gió sắc nhọn rít vang, một nhánh cây thô ráp đàn hồi từ chèo một bên chìa ra, nhoáng cái quấn chặt lấy eo lưng nàng. Nhan Đàm hoảng hồn, theo phản xạ liền vùng vẫy cố thoát, những sợi dây leo trên cây cổ thụ chọc trời sừng sững trước mắt bò lên quấn lấy tay chân nàng, động tác tuy chậm mà mãnh liệt. Từng ụ đất dưới chân đua nhau nứt toạc, những nhánh cây thô ráp không ngớt trườn ra từ dưới mặt đất.

Một ý tưởng vụt lóe qua, khoe môi khe động, nàng tức tốc bắt đầu niệm chú thuật. Một đường lửa mảnh lan dọc theo sợi dây leo đang quấn chặt hai tay nàng, cành lá phát ra tiếng nổ tí tách, nhưng ngọn lửa này từ đầu chí cuối không hề mấy may tấp sang người nàng.

Nếu nàng không nhớ lầm thì đây chính là Côn Luân thần thụ. Giữa trời đất này, ngoại trừ một cây ở cực nam thiên đình thì không đâu tìm ra cây thứ hai giống như vậy nữa. Chẳng lẽ bọn họ hiện giờ đã lên đến thiên đình ư?

Nhan Đàm còn chưa nghĩ thông thì nhánh cây đang quấn lấy nàng đã rung lên bần bật, hất mạnh nàng văng xuống đất, những lưỡi lửa đang cháy ngọt tức thì tắt ngấm. Liền ngay sau đó, lại một nhánh cây chìa ra cuộn chặt lấy thân người nàng, tức khắc siết mạnh, bóp nghẹt đến nỗi cả không khí cũng khó lọt qua. Nàng giương mắt nhìn Đường Châu và Dư Mặc lần lượt rơi xuống, muốn hét to cho bọn họ biết cây Côn Luân thần thụ này sợ lửa, nhưng suốt buổi không thốt lên nổi chút âm thanh nào.

Đường Châu chỉ là phàm nhân, dĩ nhiên không tưởng tượng nổi một cái cây lại có thể đe dọa tính mạng bọn họ, thế nên nàng chỉ còn cách đem hết hi vọng gửi gắm lên người Dư Mặc.

Dư Mặc giữ thăng bằng giữa không trung, đầu ngón tay phát ra những đốm lửa, nhưng chưa đợi hắn niệm xong một câu chú thuật hoàn chỉnh thì nhánh cây thô to dẻo dai kia đã cười gió vùn vụt quất sang. Dư Mặc giơ tay ra đỡ, nhưng nhánh cây kia cứ như thông ngộ tri giác, thành linh đổi hướng vòng qua người hắn quấn chặt lấy cổ tay hắn. Giữa thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Dư Mặc rút dao găm ra, bằng một động tác nhanh gọn dứt khoát chém đứt nhánh cây đang vòng lấy cổ tay mình. Một tràng thét gào phẫn nộ từ dưới lòng đất truyền lên, đất cát bay loạn tứ tung, từng lớp đất dưới chân tranh nhau bật dậy, mười mấy nhánh cây từ dưới mặt đất thò lên vây chặt lấy hắn.

Lực tay Dư Mặc lơ lửng, dao găm trượt khỏi tay hấn rơi xuống cấp phập vào đất, tay cầm còn khê rung rinh.

Nhan Đàm không nhin được khê thở dài: “Đáng tiếc...”

Chỉ trong chớp mắt, cả ba người bọn họ đều đã bị Côn Luân thần thụ vây chặt siết đến không thể nhúc nhích.

Nhan Đàm nhìn một thân cây thô to rắn chắc từ từ vươn nửa thân người ra khỏi mặt đất, tuy thân cây này trông vào so với những cây đại thụ bình thường không chút khác biệt, nhưng nàng lại có một thứ cảm giác như đang bị dòm chăm chăm.

“Nhan Đàm.” Nàng chợt nghe thấy cách đó không xa Dư Mặc đang dùng một giọng nói vô cùng bình đạm gọi tên mình, chậm chậm quay đầu, chỉ thấy Dư Mặc nhìn mình nở một nụ cười, nhẹ như làn gió trong lành khê lướt qua má. Vẫn thường nghe bảo vào khoảnh khắc cận kề cái chết, con người ta mới hiểu rõ được tâm ý thực sự trong lòng mình. Nhan Đàm chợt nghĩ, tâm ý của nàng có thể là gì?

“Hình như phía trên lại có người xuống.” Đường Châu ngược đầu nhìn lên khê bảo.

Nhan Đàm chậm rãi ngó lên, chỉ thấy một người đang từ phía trên nhảy xuống, cách bọn họ mỗi lúc một gần. Người này rõ ràng là có chuẩn bị, bởi vì hấn không giống bọn họ gần như hai chân chống ngược lên trời bị vút xuống đây. Đợi khi nàng đã trông rõ gương mặt người này, miệng liền bắt giác lẩm bầm một câu.

Kể mới xuống kia là ai cũng được, miễn không phải Thần Tiêu cung chủ; nhưng khả năng lớn là sự thật phũ phàng.

Nhan Đàm không nhin được nghĩ, Thần Tiêu cung chủ trước đó đã đánh lừa họ lạc chân vào đây, tại sao bây giờ bản thân hấn lại theo xuống? Việc này đúng là có phần kì quặc quá rồi.

Mười mấy nhánh cây chìa lên vươn cao về phía chân trời kia bất thành linh cử động, nhanh như cắt quất về phía Thần Tiêu cung chủ, nhưng hấn thì vẫn giữ nguyên tư thái ung dung, không chút hoảng loạn, ống tay ngoại bào nhịp nhàng khê lay, cả người toát lên khí phách trầm ổn, gặp nguy không chút nao núng. Cũng không nhìn thấy hấn đã tuốt kiếm múa gươm thế nào, chỉ nghe xoành xoạch vài tiếng, mười mấy nhánh cây kia đột ngột bị chém đứt, lộp độp rơi xuống phủ đầy mặt đất.

Bỗng nhiên từ dưới lòng đất truyền lên một tràng rú thét thống khổ sắc nhọn, nghe như âm thanh tuyệt vọng xen lẫn diên tiết của con dã thú bị thương.

Nhan Đàm đã không thấy được tình hình phía trên, chỉ có thể im lặng lắng nghe tiếng động chung quanh. Côn Luân thần thụ vẫn đang găm rú, riêng phía Thần Tiêu cung chủ thì từ đầu chí cuối không hề có động tĩnh to tát nào.

Chợt vù cái, một cụm lửa đâm sầm vào cạnh bên Nhan Đàm, lưỡi lửa uốn éo tấp sang người nàng. Nhan Đàm chỉ cảm thấy mấy nhánh cây đang siết lấy mình lơ lửng một ít, tức tốc dùng sức vùng vẫy thoát ra, thế nhưng đuôi tóc và góc áo đều đã bị cháy sém.

Côn Luân thần thụ đột nhiên rút mạnh người lên phía trên, tự thân búng cả gốc rễ bật ra khỏi đất, dốc sức muốn dập tắt đám lửa trên cành lá, nhưng lửa lan ra quá nhanh, khiến nó chỉ có thể ngã nhào ra đất lăn hết mấy vòng, sau đó mang theo ngọn lửa dữ dội và từng vòng khói đen cuộn cuộn nẩy bật ra xa. Từ xa nhìn tới, trông nó cứ như một quả cầu lửa khổng lồ.

Nhan Đàm gắng sức dập tắt những đốm lửa trên người mình, cảm thấy một cơn thịnh nộ đang cháy bùng bùng từ đầu xuống chân, phần quá hóa liều, nàng chỉ thẳng vào Thần Tiêu cung chủ dữ dằn quát: “Ta với người bộ có thù truyền kiếp hả?! Người rõ ràng là cố ý, năm lần bảy lượt cố tình kiếm chuyện với ta!”

Thần Tiêu cung chủ phui phui khói bụi bám trên tay áo màu trắng đơn điệu, không mấy để tâm liếc mắt nhìn nàng: “Người nghĩ nhiều quá rồi.”

Nhan Đàm tức đến phát run, chỉ muốn bỏ nhào tới bóp chết hấn, nhưng đã lập tức bị Dư Mặc ôm ghì lấy từ phía sau. Hấn vội gơ tay che mắt nàng lại, nhẹ nhàng khuyên giải: “Người có nhào tới cũng chẳng thể giết được hấn, vẫn là an phận một chút thì hơn.” Nhan Đàm vừa nghe lời liền ngoan ngoãn để yên cho hấn ôm lấy: “Chúa công...”

Dư Mặc chậm rãi buông tay, miệng mỉm cười bảo: “Bớt giận chút đi, dù gì thì hấn cũng đã cứu mạng chúng ta.” Đoạn lại nhìn sang Thần Tiêu cung chủ nhạt giọng cất lời: “Tuy ta cũng không rõ mấy cung chủ đang yên đang lành sao lại theo cùng xuống đây?”

Thần Tiêu cung chủ thoáng trầm ngâm, đoạn ngắn gọn đáp: “Đào Tử Khí đã sinh lòng phản. Ta là bị bức tiến vào Ma Tướng.”

Nhan Đàm khinh bỉ dòm hấn, chút bản lĩnh mọn của Đào Tử Khí mà bức được hấn mới là lạ: “... Người dệt chuyện xạo cũng phải dệt ra cái nào nghe thuyết phục chút có được hay không?”

Thần Tiêu cung chủ thông thả đưa mắt sang nhìn bọn họ: “Không tin thì bỏ đi.”

Đường Châu mắt nhìn đối phương, âm giọng trầm tĩnh cất lời: “Nơi chúng ta đang ở rốt cuộc là đâu? Chúng ta hiện giờ đã tụ lại cùng một chỗ, có những việc cố ý tỏ ra thần bí cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Thần Tiêu cung chủ khẽ chau mày, giọng điệu bình đạm: “Nơi này là Ma Tướng do thượng cổ thần khí Chữ Mặc khơi dậy.”

Dư Mặc nghe lời, không khỏi cúi đầu nhìn xuống mặt đất, nơi mà bọn họ đang đứng, phía sau thân người không hề có bóng. Thần Tiêu cung chủ ngưng đoạn rồi tiếp: “Nơi này đúng là không có bóng, bởi vì chúng ta đang ở trong ý thức của chính mình.”

Đường Châu tức thì cảm thấy hoang đường, hai đầu mày không khỏi chau lại, mắt nhìn sang Dư Mặc và Nhan Đàm. Dư Mặc hơi khẽ cúi đầu, lặng thinh không nói gì cả. Nhan Đàm thì giơ mấy ngón tay gõ gõ cằm, trông như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Nàng ngẫm nghĩ hết một lúc, miệng nở một nụ cười tươi rói: “Ý của người có phải là, bên trên thần khí Chữ Mặc in hấn không ít những vết tích của tiên pháp, mà những vết tích này đã hóa thành những kí ức sống như con người vậy. Thay vì nói chúng ta đang ở trong suy nghĩ của mình, không bằng đổi lại nói ý thức và kí ức của chúng ta đều đang liên thông với Chữ Mặc?”

Thần Tiêu cung chủ khẽ gật đầu: “Đại khái là vậy.”

Đường Châu nghe xong giải thích của nàng, suy luận ra bảo: “Nói vậy thì cây thụ yêu khi này là do trong số chúng ta đã có người từng nhìn thấy nên mới xuất hiện trong Ma Tướng này?”

Nhan Đàm thở dài đánh thượt: “Thụ yêu? Sao người lại nghĩ đó là thụ yêu? Đó rõ ràng là thần thụ mà.”

“Ta quả đã từng thấy qua Côn Luân thần thụ.” Dư Mặc bình thản cất lời, “Nhan Đàm hấn cũng đã từng thấy qua, nếu không cũng sẽ không biết dùng lửa đối phó được nó.”

Nhan Đàm nhìn hấn kinh ngạc: “Sao người lại có thể gặp qua? Ta nhớ ngoại trừ một cây ở trên thiên đình thì những nơi khác không còn nữa mà.”

Dư Mặc không đáp lời nàng, ngược lại chuyển ánh mắt sang Thần Tiêu cung chủ: “Cung chủ cần người có hồn phách tinh thuần giúp giải phong ấn trên Chữ Mặc, là bởi vì như thế, nguy hiểm có khả năng xuất hiện trong Ma Tướng sẽ ít đi rất nhiều.”

Thần Tiêu cung chủ gật đầu: “Những sự vật xuất hiện trong Ma Tướng, ít nhất cũng phải là thứ một nửa trong số chúng ta đã từng thấy qua. Vốn dĩ ta định đợi các người đi đến đầu tận của Ma Tướng mới tiến vào, không ngờ ba người đến cả một cây Côn Luân thần thụ tầm thường cũng đối phó không xuể.” Nhưng hấn hoàn toàn không phải tự phụ, từ giọng điệu đến sắc mặt đều giống như đang xác đáng nêu ra một sự thật hơn.

Nhan Đàm lăm bầm một câu: “Đã vậy người còn tìm kẻ hồn phách tinh thuần gì đó chi nữa, tự mình không phải có thể xông pha vượt qua ma trận được rồi hay sao?”

“Những thứ ta từng nhìn thấy quá nhiều, gian hiểm dọc đường chỉ càng thêm phần áp đảo.” Thần Tiêu cung chủ buông phớt lời, “Nếu như chỉ có ba người, có lẽ Côn Luân thần thụ đã là cửa ải khó nhất, nhưng thêm ta vào thì e đó chẳng đã là gì.”

Nhan Đàm tức thì lông tơ dựng ngược.

Nơi này là một khoảng đất mênh mông vô tận, không có bất kì dấu vết nào của người sống, những nơi bọn họ đi qua đều chỉ có cát, đá và những cây kể, hoàn toàn một mảng hoang vu. Đoàn người nhóm một đống lửa giữa rừng đá, ánh lửa bập bùng là nguồn sáng duy nhất trong đêm đen giữa nơi hoang vắng tiêu điều này.

Đường Châu chống bội kiếm xuống đất, ngồi tựa người vào một tảng đá. Đi hết hơn nửa ngày đường, ngoại trừ chút mệt mỏi ra thì lạ lùng thay, hắn không hề có cảm giác đói. Cảm thấy kì quặc, hắn bèn lên tiếng hỏi những người còn lại. Nhan Đàm nhún vai, vẻ mặt hiện rõ hai chữ hiển nhiên: “Nếu chúng ta đang ở trong ý thức của Chữ Mặc thì dĩ nhiên sẽ không thấy đói, thần khí làm sao biết đói cho được? Ta đoán tuy chúng ta đã đi hơn nửa ngày đường nhưng thực tế bên ngoài chỉ mới hơn nửa canh giờ là nhiều. Mới qua có tí xíu thời gian, chưa đói bụng lại càng phải rồi.”

Đường Châu thoáng ngẫm nghĩ, lại bảo: “Nói như ngươi thì tất cả những gì nhìn thấy ở đây đều không phải thật?”

Nhan Đàm dùng cây kể cời cời lửa, xoay đầu sang bên nghĩ ngợi một lúc: “Dùng cách nói dễ hiểu hơn chút thì, mọi thứ ở đây đều là thật hết, chỉ có điều đã là đáng về từ hồi xưa lắc xưa lơ. Hoang mạc, những cây kể và đá mà chúng ta thấy đều là những sự vật của rất lâu về trước. Vậy nhưng nếu không may bị mắc kẹt chết lại ở đây thì cũng có thể coi như bản thân đã chết luôn rồi.”

“Chỉ cần bảo toàn được tính mạng thì tự khắc sẽ ra được bên ngoài.” Thần Tiêu cung chủ thờ ơ lên tiếng.

Nhan Đàm khẽ buông một tiếng thở dài, lẩm ba lẩm bầm: “Đây đều là do ai hại mà ra...” Nàng biết chặng đường phía trước còn nhiều nguy nan, tinh thần phải được nghỉ ngơi đầy đủ mới có thể ứng phó, bèn chậm chậm ngã người ra sau tựa vào tảng đá, định tìm một tư thế nằm dễ chịu một chút. Nhưng cục đá này góc cạnh lởm chởm, cần vào người khiến nàng rất chi là khó chịu. Chợt nghe Dư Mặc khẽ gọi: “Nhan Đàm.”

Nàng ngoảnh đầu sang, thấy Dư Mặc đang đặt tay lên gối, miệng nhoẻn cười bảo: “Qua đây với ta.”

Nàng ngay tắp lự hí ha hí hửng bỏ nhào qua đó, nằm xuống kê đầu lên chân Dư Mặc. Hắn khẽ nhích người, để nàng gối đầu được thoải mái hơn. Nhan Đàm đột nhiên nhớ đến trước đó khi bị Côn Luân thần thụ khổng lồ chế, hắn đã quay sang mỉm cười với nàng, cứ như phản chiếu ý niệm trong lòng mà bấy lâu nàng đã không còn dám đối mặt. Nàng vừa nghĩ ngợi vừa theo tiềm thức ngẩng đầu nhìn lên, bất chợt phì cười: “Dư Mặc, ngươi đỏ mặt rồi kìa...”

“Ta không có.”

“Nhưng mà ta nhìn thấy rồi nè,” Nhan Đàm cảm thấy rất có hứng thú, không nhịn được giơ tay lên chạm vào mặt hắn, “chỗ này, còn chỗ kia nữa...”

“Đã nói không có rồi mà, đừng quậy nữa, mau ngủ đi!”

Nàng còn đang định thừa thắng xông lên thì trước mắt chợt hoa cái, vừa lúc một ánh kiếm vụt lóe qua, chói lòa khiến nàng vô cùng khó chịu, bèn xoay đầu tìm hiểu xem rốt cuộc ai là đầu sỏ tội ác. Chỉ thấy Đường Châu đã rút bội kiếm khỏi vỏ, đang đưa thanh kiếm ra trước ánh lửa lau chùi, từ những đường vân lồi lõm trên tay cầm đến lưỡi kiếm đều tỏa ra luồng sáng xanh dày đặc, thực đúng là kiếm quang tựa thu thủy.

Đây là một thanh kiếm tốt thiên cổ khó tìm, con xem, sát khí ẩn hàm chứ không lộ liễu, ánh kiếm sáng sạch như nước, hảo kiếm hiếm gặp, hảo kiếm.

Sư phụ Đường Châu lúc tặng hắn thanh kiếm này đã nói một câu như vậy.

Nhan Đàm bị ánh kiếm trên tay hắn rọi đến hoa mắt, sát khí đằng đằng chống nửa bên người chồm dậy, chợt trước mắt tối sầm lại, Dư Mặc giơ tay che hai mắt nàng, thấp giọng nói bên tai nàng: “Ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường.”

Những ngón tay của hắn mang theo cảm giác man mát dễ chịu, Nhan Đàm tâm trạng bình ổn trở lại, tựa lên chân hắn từ từ nhắm mắt. Không đến nửa ly trà thì nàng đã bắt đầu ý thức mơ hồ, chỉ loáng thoáng nghe thấy giọng nói trầm thấp êm tai của Dư Mặc: “... không nhận thấy sao, từ khi vào đến Ma Tướng thì rất dễ dàng trở nên câu giận, cả tính khí của Nhan Đàm cũng xấu đi rất nhiều...”

Nhan Đàm dần dần chìm vào cõi mộng, sau tầng tầng lớp lớp sương trắng trong mộng là một bóng dáng cao gầy thanh nhã, phẳng phất có thể thấy được người này đang vận một thân thanh sam, ống tay ngoài bào lắt phất khẽ lay. Người này tay cầm một thanh chủ thủ, rạch một miệng thương dài trên tay mình, những giọt máu trượt qua cổ tay y nhỏ giọt rơi xuống, mỗi một giọt đều hóa thành một con huyết điều sải đập đôi cánh đỏ thắm màu máu giữa nền trời xanh, rồi bất thành linh hướng về phía nàng xông thẳng tới!

Nhan Đàm chợt bừng tỉnh giấc, thấy Dư Mặc đang cúi đầu nhìn mình, đôi đồng tử thâm trầm đen láy. Đoàn hắc đột ngột lên tiếng: “Vừa nãy ngươi cũng đã nghe thấy?”

“Nghe thấy cái gì?” Nhan Đàm tức thì lạnh cả sống lưng, quét mắt nhìn sang bên cạnh, thấy cả Đường Châu và Thần Tiêu cung chủ đều đang thức, mà đặc biệt là Thần Tiêu cung chủ, không rõ tại sao thần tình có nét cổ quái.

“Vừa nãy chúng ta đều nghe thấy một giọng nói mơ hồ đang nói chuyện bên tai mình, nhưng nơi này ngoài tiếng gió ra thì không còn âm thanh nào khác.” Dư Mặc giọng điệu bình đạm.

Thần Tiêu cung chủ chậm rãi cất lời: “Thượng cổ thần khí có tổng cộng bốn món, Thất Diệu, Chử Mặc, Địa Chỉ, Lí Trần.” Cứ liệt kê một món thần khí thì hắc lại viết xuống đất một cái tên, “Bốn món thần khí này là do Bàn Cổ lúc khai thiên lập địa để lại, về sau thuộc sở hữu của Cửu Thần Đế quân trên thiên đình, thế nhưng trong trận tiên ma đại chiến đã toàn bộ bị thất lạc. Đây là một cách giải thích, nhưng ta cảm thấy nội dung nhất định có chỗ nào đây không đúng.”

Hắc ngừng chút, đoạn lại tiếp lời: “Truyền thuyết Bàn Cổ khai thiên lập địa dĩ nhiên mọi người đều đã rõ ràng, thế thì điểm đáng ngờ hắc là nằm ở phân đoạn chúng ta chưa được biết đến sau này.”

Nhan Đàm nghĩ qua, cảm thấy những điều hắc nói cũng có thể xem là có đạo lý, bèn gật gật đầu.

“Cửu Thần Đế quân gồm có ba vị, Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân, Đông cực Thanh ly Ứng Uyên Đế quân và Nguyên thủy Trường sinh Đại đế. Nếu như thần khí thực có bốn món, thế thì sẽ có một người sở hữu hai món thần khí, mà như vậy thì sự công bằng giữa Cửu Thần tam đế sẽ bị phá vỡ.” Thần Tiêu cung chủ giọng điệu đạo mạo, “Nếu như chỉ có ba món thần khí, thế thì món vật thứ tư lẫn vào giữa là thứ gì?”

Dư Mặc điềm đạm cất lời: “Nếu thật là vậy, thế thì ba món thần khí có nguồn gốc từ thiên đình, riêng món thứ tư là đến từ loài ma đã bị diệt tộc trong trận tiên ma đại chiến năm đó. Chử Mặc rất có khả năng là đồ vật của ma giới.”

Thần Tiêu cung chủ buông phốt một câu: “Nếu quả là vậy thì ta đã nhầm lẫn rồi.”

Nhan Đàm vốn đang tập trung suy nghĩ chuyện khác, đột nhiên nghe thấy câu này của hắc, tức thì cảm thấy một ngọn lửa giận thiêu đốt phừng phực từ đầu xuống chân. Bọn họ bị hắc bày mưu lừa vào Ma Tướng, còn chưa biết có thể sống sót trở ra không, hắc lại dùng một câu nói nhẹ tựa lông hồng gạt qua xem như xong chuyện. Dư Mặc thấy dáng bộ này của nàng, bèn cất giọng khẽ bảo: “Trong Ma Tướng rất dễ nổi cơn bốc đồng, Nhan Đàm, ngươi phải kiểm soát tâm trạng của mình.”

Nhan Đàm nghĩ lại, thấy mình từ khi bước vào Ma Tướng quả đúng là rất dễ dàng nổi cáu, lúc ở bên ngoài nói gì nàng cũng không dám khiêu khích Thần Tiêu cung chủ, nhưng sau khi đặt chân vào đây thì thường xuyên bị tức giận làm cho đầu óc mê muội.

Thần Tiêu cung chủ mắt nhìn sắc trời một mảng trắng nhờ, miệng thấp giọng bảo: “Triệu văn cổ trên Chử Mặc chỉ nói ma dậy từ tâm, tất thấy những thứ bên trong đều xuất phát từ tâm niệm. Mà những sự vật xuất hiện trong này đều là những thứ từng tồn tại trong kí ức. Ta cần dựa vào nó để nhớ lại những việc trước đây, đó chính là nguyên cớ vì sao ta phải dẫn các người vào Ma Tướng.”

Nhan Đàm nghe những lời này, không khỏi buột miệng: “Ngươi không nhớ được những việc trước đây?”

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy Thần Tiêu cung chủ cười, nhưng lại là một nụ cười đượm nét ưu thương: “Nếu như có thể nhớ lại những việc trước đây, dù cho có là núi đao biển lửa ta cũng sẽ dẫn thân vào.”

54. Chương 54: Huyết Điều

Trời vừa chớm sáng thì bọn họ đã lại khởi hành.

Có lẽ do Thần Tiêu cung chủ cuối cùng đã đem những lời cần nói giải thích rõ ràng, gút mắc trong lòng tháo gỡ xong xuôi, bầu không khí giữa bốn người bọn họ cũng trở nên thân thiện hơn trước nhiều. Nhan Đàm không biết có phải vì dạo gần đây thời tiết ẩm áp dễ chịu nên tâm tình cũng tốt hẳn lên, luôn cảm thấy Thần Tiêu cung chủ đến cả bản thân là ai cũng không nhớ nổi, thực tình có chút đáng thương. Tuy nói những việc trong quá khứ chắc gì đã khiến người ta vui vẻ, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là đầu óc trống trơn không hay biết gì. Cứ nghĩ đến đây thì tâm trạng nàng cũng không còn gay gắt cáu kỉnh nữa.

“Tiên ma đại chiến chung quy là việc thế nào?” Đường Châu lên tiếng hỏi. “Những sách vở ta từng xem qua nhiều lắm đều chỉ ghi chép qua loa vài câu, chỉ nói tà ma đã bị diệt tộc.”

Nhan Đàm vọt miệng đáp ngay: “Cái này ta biết nè, khi đó ta đã hóa thành hình người, rõ tới không thể rõ hơn được nữa. Người muốn nghe đơn giản hay phức tạp?”

Đường Châu khẽ nhướn mày: “Hóa ra người đã một bó tuổi như vậy rồi? Sao còn mang dáng vẻ mười sáu mười bảy tuổi thế này, ít nhiều cũng phải trưởng thành lên một chút chứ?”

Nhan Đàm đánh mặt trả lời lạnh tanh: “Ta thích đó. Rồi sao?”

Dư Mặc đặt tay lên vai nàng, miệng mỉm cười bảo: “Tuổi tác lớn chút cũng đã có sao, dù gì cũng nhìn không ra.”

Nhan Đàm mắt lườm hắt cái, dẫu môi ra bảo: “Người đây là đang sỉ nhục hay tăng bốc ta vậy hả?” Đoạn nàng chuyển đề tài, bắt đầu nói đến chuyện năm xưa: “Trước khi tiên ma giao chiến, ma không phải gọi là ma mà là tà thần. Trận đại chiến giữa tiên và tà thần đó, thực ra đã là mối họa chực chờ từ rất lâu về trước, có thể so với cách đây hai mươi năm khi Nam Sở và Đại Châu tranh thiên hạ, khó mà nói rõ kẻ đúng người sai. Cũng như sau cùng Đại Châu thống nhất giang sơn, còn các tiên quân trên thiên đình thì kẻ chết cũng đã chết, người tàn phế thì tàn phế, nhưng cuối cùng tổn hại vẫn là ít hơn tà thần một chút, vì vậy đã thắng trận đó.”

“Hai tiên quân thâm nhất trong số là Kế Đô Tinh quân trong Cửu Diệu Tinh và Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân, đến cả thi thể cũng không sót lại, đã cùng ma giới nhất loạt tiêu vong.” Nhan Đàm tay xoa xoa cằm, “Đó chính là đại khái quá trình. Nếu muốn kể tỉ mỉ hơn thì chỉ sợ mấy ngày liền cũng kể không hết. Nhưng trong sự kiện này còn một chuyện kì quái, đó là Kế Đô Tinh quân và Tử hư Đế quân đã vào Vân Thiên cung của ma giới gặp mặt thủ lĩnh tà thần Huyền Tương, tiếp theo thì cả ma giới băng hoại tiêu vong, không ai biết được trong Vân Thiên cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chắc là bọn họ ở bên trong đã liều mạng đánh nhau kẻ sống người chết, đi đời nhà ma một lượt rồi chẳng?”

Đường Châu không khỏi lên tiếng: “Thắng làm vua thua làm giặc, từ xưa vốn đã có đạo lý này.”

Thần Tiêu cung chủ mặt chợt biến sắc, giọng nói trầm đục: “Cúi người xuống!” Nhan Đàm cũng cảm thấy được sau lưng có thứ gì đó đang bổ nhào tới, liền vội vã cúi thấp người. Một con dã thú kích cỡ tầm con sói hoang vọt cái phóng qua, bộ vuốt tiếp đất như một đường đạn, lập tức xoay mình lại nhìn bọn họ chòng chọc.

Nhan Đàm bấy giờ đã nhìn thấy rõ hình dạng của con vật này, mồm không khỏi há hốc vì kinh ngạc: Đội trên thân thể của loài thú lại là một gương mặt người! Chỉ có điều gương mặt này dờ dãi cứng nhắc, không có bất kì cảm xúc nào, mặt cũng dài hơn gương mặt người thường khoảng hai ba thốn, trông vào cứ như một người tứ chi chống đất, hình hài cổ quái đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Đây chính là lũng mặt người.

Đầu óc Nhan Đàm một nùi hỗn độn, ngoại trừ cái tên này ra còn những mẫu lý thuyết như “Bộ lông của lũng mặt người rất cứng, đao thương cũng khó xuyên thủng, vì thế mới không bị lột xuống may y phục”, “Lũng mặt người thực ra rất đơn thuần, chỉ biết tấn công trực tiếp bằng cách xé xác kẻ thù” vân vân. Nàng còn chưa kịp nhớ ra được cách đối phó với lũng mặt người thì đã thấy con dã thú mặt người kia xoay gương mặt dài cứng dờ dãi về phía mình, chân sau giẫm mạnh xuống đất, hướng về phía bản thân lao xộc tới.

Nhan Đàm chỉ còn nước rút chiếc trâm gài tóc xuống hươ một đường vào giữa không trung, cây trâm ngọc bích hóa thành một thanh trường kiếm hướng thẳng vào cổ họng của con lửng mặt người đêm tối. Âm thanh kim loại loảng xoảng vang lên, thân kiếm khẽ bị uốn cong, lửng mặt người bất thành linh nhảy lùi ra sau, tiếp theo bắt đầu từ từ đi vòng tròn quanh Nhan Đàm.

Nhan Đàm âm thầm nghiêng rằng, bọn họ cả thấy bốn người mà nó chỉ trông thấy mỗi mình nàng, thực quá ư là không lý giải nổi. Chợt nghe Thần Tiêu cung chủ dùng một giọng nói bình đạm mang tính trấn thuật cất lời: “Nghe bảo lửng mặt người có khả năng tiếp thu nhân tính, quả nhiên là vậy.” Nhan Đàm nghiêng rằng trèo trẹo: “Sức sinh có tiếp thu nhân tính hơn đi nữa thì vẫn cứ là sức sinh, đặc biệt là loại quái vật đã diệt vong sau tiên ma đại chiến này...”

Đường Châu lại dùng cách nói ít hàm ẩn hơn: “Nó vừa nhìn đã nhận dạng được ngay trong số chúng ta yếu kém nhất là kẻ nào, quả đúng không đơn giản.”

Nhan Đàm hừ cái, ném bổng thanh kiếm trong tay lên cao. Lửng mặt người thấy nàng không còn binh khí, lập tức cào bộ vuốt xuống đất xông thẳng tới. Trường kiếm từ trên không trung rơi xuống thì liền hóa thành nghìn vạn lưỡi kiếm, bủa ra luồng khí sắc lạnh dày đặc. Lửng mặt người đang lao giữa không trung, đột ngột lặn mình sang bên, hàng hà những mũi kiếm gieo xuống như sao sa, ghim phập vào đất tạo thành những ổ lõm cạn. Thế nhưng những mũi kiếm này vẫn không xuyên thủng được lớp lông của con lửng mà chỉ rạch ra vài vết máu trên gương mặt người của nó.

Đường Châu nhìn nàng tay nâng kiếm giáng, cứ cảm thấy pháp thuật này của nàng chẳng những không mang yêu khí mà ngược lại còn có chút tựa tựa... tiên thuật? Lửng mặt người sau khi lãnh thương thì bỏ cuộc với Nhan Đàm, thành linh giậm mạnh bộ vuốt xuống đất quay phắt sang phía Thần Tiêu cung chủ.

Trước đó khi Thần Tiêu cung chủ đối phó Côn Luân thần thụ, Nhan Đàm chỉ thấy được có vài tia sáng bạc lóe qua không trung, mấy nhánh cây kia đã đứt rời thành từng khúc, thậm chí đến cả hắc dùng loại binh khí gì cũng chẳng trông thấy. Thần Tiêu cung chủ nghiêng người sang tránh, từ trong tay áo trượt ra một ống sáo ngọc trong mờ lấp lánh nhuộm màu lục biếc. Hắc xòe tay đón lấy thanh sáo khẽ xoay tròn, để lộ bên trong một đoạn dao găm bề ngang chỉ tầm ngón tay. Hắc xoay ống sáo lại, ghim phập mũi kiếm vào bụng dưới của con lửng mặt người, đoạn lại gọn ghẽ dứt khoát rút khỏi, bước chân thoăn thoắt gần như cùng lúc lùi về sau mấy bước.

Động tác của Thần Tiêu cung chủ tuy nhanh nhưng ống sáo ngọc vẫn đã bị con lửng mặt người nhảy chồm sang há miệng ngoạm lấy. Chỗ lông trên phần bụng dưới của nó rất mỏng, chỉ trong chớp mắt đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Đôi người trên gương mặt người vẫn chẳng chịt những tia máu dán chết trên người Thần Tiêu cung chủ, con thú nhanh như cắt giương bộ vuốt hung hăng cào một đường lên mặt và cổ hắc.

Nhan Đàm buột miệng la á một tiếng. Cái này không cần động não cũng rõ, bị một bộ vuốt sắt cào qua mặt như vậy, nhất định là máu thịt lẫn lộn rồi. Tuy ngoại hình Thần Tiêu cung chủ cũng chẳng phải đẹp đẽ gì, nhưng dù có khó coi hơn nữa thì đem so với một nùi máu thịt bầy nhầy cũng phải đỡ hơn chút đỉnh.

Chợt Thần Tiêu cung chủ trong lúc này vứt bỏ binh khí, vươn hai tay ra chụp lấy cổ con dã thú, ra sức vặn mạnh sang bên. Một tiếng rắc to rõ gãy gọn trời dậy bên tai, lửng mặt người gãy bật người lên, sau đó không động đậy nữa.

Nhan Đàm như một phản xạ tự nhiên giơ tay lên sờ sờ cổ, còn cảm thấy đau giùm cho con lửng mặt người.

Thần Tiêu cung chủ nhặt sáo ngọc lên, giơ tay chạm vào chỗ da bị cào tróc ra trên mặt, cọ xát vài cái, đoạn ném xuống miếng mặt nạ da người đã bị vo tròn lại thành một nắm. Nhan Đàm ngó đến mồm há lưỡi đờ, cà lăm cà lạp: “Con hên... à không, Liều, Liều công tử?” Nàng lắc lắc đầu, lập tức bác bỏ ý nghĩ của mình: “Không không, chắc người đã gặp qua người tên là Liều Duy Dương kia, sau đó làm ra một chiếc mặt nạ da người thật giống gương mặt hắc có phải không?”

Thần Tiêu cung chủ liếc mắt nhìn nàng, đến cả giọng nói ngữ điệu cũng biến thành giống hệt Liều Duy Dương: “Người nói xem?”

Nhan Đàm thật thà chân chất trả lời: “Ta không biết.” Chợt nàng khựng lại, giật mình nhớ ra: “Vậy là phải rồi, người ta nhìn thấy ở Lăng Tiêu đạo quán tối hôm đó là Đào Tử Khí, còn kẻ từ sau lưng đánh lên ta, sau cùng hại ta bị sâu cóc với rắn độc ăn hiếp chính là người!”

Liều Duy Dương mặt không biểu cảm, miệng không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận.

“Ta thiệt muốn quát cho ngươi một trận...” Nhan Đàm nghiêng răng phun ra mấy chữ, nhưng cuối cùng vẫn quyết định nuốt giận. Kiểu gì mình cũng không phải đối thủ của hắn, vẫn là ráng nhịn một chút, lùi thêm vài bước cho rồi.

Mặt trời dần leo lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chói chang chọc thẳng vào khiến người ta hoa mắt. Trước mặt vẫn là một khoảng hoang mạc dựng đầy những tảng đá hình thù kì dị, chằng đường về sau bọn họ thậm chí đến cả một thân cây kể cũng không thấy nữa chứ đừng nói chi đến ốc đảo.

Nhan Đàm giơ tay áo quạt qua chỗ mồ hôi lãnh dài đến cằm, đoạn đưa tay chắn ánh nắng rọi tới trước mặt, ống tay áo trượt xuống, để lộ một chiếc cổ tay trắng muốt. Nàng dòm dòm Dư Mặc và Đường Châu đang ở phía trước dò đường, lại dòm dòm Liều Duy Dương đang đi sau cùng, không thể không thừa nhận, bất kể là ai trong bọn họ cũng đều trụ được vững hơn mình.

Chợt Liều Duy Dương ở sau lưng khẽ e hèm cái, Nhan Đàm tức thì giật bắn, nhảy ra xa ba bước mới quay đầu lại hỏi: “Gì?” Liều Duy Dương chau chau mày, riêng giọng điệu vẫn bình lặng như mặt hồ không một gợn sóng: “Từ giờ trở đi, mọi người tốt nhất là có thể đừng nghĩ đến gì cả, chỉ cần tập trung tiến về phía trước, không bao lâu nữa sẽ ra khỏi được quầng hoang mạc này.”

Nhan Đàm rất lấy làm lạ, định mở miệng hỏi tại sao nhưng đã kịp thấy vẻ mặt không có lấy hột biểu cảm của hắn, câu nói đã đến khóe môi cuối cùng vẫn là nuốt tọt trở vào. Đến tận bây giờ, nàng vẫn không thể chấp nhận được sự thật Liều Duy Dương chính là Thần Tiêu cung chủ. Nàng nhớ lại những thứ liên quan đến Thần Tiêu cung chủ mình đã chứng kiến trong địa đạo ngôi cổ mộ ở trấn Thanh Thạch, lại nhớ đến bóng dáng thanh nhả phóng túng mà chỉ trông thấy từ xa không được rõ ràng lúc vừa vào núi Chu Thúy, sau đó bóng dáng này lại đột nhiên biến thành tên hải tước Ngũ Thuận thô tục, thật đúng là muốn ưu nhả bao nhiêu cũng có mà muốn thô tục cỡ nào cũng được. Mà một nam tử như thế, làm thế nào lại có thể là Liều Duy Dương cho được?

“Đặc biệt là ngươi, tối kị nghĩ ngợi lung tung.” Ánh mắt của Liều Duy Dương cuối cùng đáp xuống trên người Nhan Đàm.

Nhan Đàm oán hận lườm hắn cái, đoạn đột nhiên bảo: “Nói tới mới nhớ, sáng sớm nay ta còn nằm mơ, trong mơ xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mặc thanh sam, hắn dùng chủy thủ rạch cổ tay mình, máu tươi lúc nhỏ giọt xuống còn biến thành mấy con chim ưng bị màu đỏ thắm nữa.” Vừa nói dứt lời liền không khỏi giơ tay ôm trán: “Ta sai rồi ta sai rồi, đáng lý ta không nên nghĩ tới...”

Dư Mặc không nhịn được khẽ thở dài.

Liều Duy Dương nhìn nàng, chợt lên tiếng hỏi: “Ngươi nói máu của người đó biến thành huyết điều?”

Nhan Đàm gật gật đầu.

Sắc mặt điềm tĩnh thoáng biến đổi, hắn thấp giọng bảo: “Người mà ngươi mơ thấy kia là thủ lĩnh của tà thần Huyền Tương, Chử Mặc quả nhiên là đồ vật của ma giới.” Chợt hắn dừng bước, mắt nhìn một đám mây đen từ xa phía trước đang kéo đến chỗ bọn họ, giọng điệu đạo mạo: “Là huyết điều.”

Nhan Đàm hoảng hồn, ngược lên dòm kĩ áng mây đen kịt phía xa, bấy giờ mới phát hiện thứ đang ùn ùn kéo về phía họ thật ra phẳng phất màu đỏ của máu, chỉ là tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau nên trông vào mới đen ngòm một mảng. Nàng cũng chỉ mới buột miệng nhắc tới sáng nay nằm mơ thấy một giấc mơ kì quặc, vậy mà báo ứng đã kéo tới rồi, có lẽ quá hay không đây?

Đường Châu không nói gì, chỉ giơ tay nắm lấy chuôi kiếm, mấy ngón tay khẽ siết chặt. Nhan Đàm mặc cảm tội lỗi nặng nề: “... Thực ra chúng ta, vẫn là đối đường khác đi thì hơn. Trên mình loại huyết điều này có hỏa độc, chỉ cần dấy vào người thì da thịt sẽ bị thiêu cháy, sau đó hỏa độc từ từ tấn công thần trí, khiến tâm thần mất đi tỉnh táo, lúc phát tác đầu sẽ nhức buốt như muốn vỡ tung, đau đớn khôn cùng.” Nàng nói tới đây thì chợt thấy mình thực đúng là đã khước trương khí thế cho kẻ địch quá rồi, bèn bổ sung thêm: “Nhưng mà đó là trước lúc tiên ma giao chiến. Sau khi tà thần Huyền Tương, Tử hư Đế quân và Cửu Diệu Tinh quân Kế Đô cùng bỏ mạng trong Vân Thiên cung thì huyết điều đã không còn tồn tại trong tam giới

nữa rồi. Dù gì cũng đã qua lâu như vậy, trời đất xoay vần, nói không chừng bây giờ huyết điều cũng không còn lợi hại tới mức đó.”

Dư Mặc liếc mắt nhìn nàng, nhạt giọng cất lời: “Ta thấy ngươi tuân cả trăng vậy mà ngược lại một chút cũng không sốt ruột.”

Nhan Đàm chỉ tay vào hai bên hoang mạc đá dựng thành rừng: “Huyết điều là tà thần Huyền Tương dùng máu của chính mình làm ra, không được hữu dụng cho lắm, ta nghe nói chỉ cần núp vào giữa các vách đá thì tụi nó sẽ chỉ biết ở bên ngoài đâm đầu vào đá.”

Với một dáng bộ rành đường rõ lối, nàng tìm ra được một hang động giữa rừng đá mênh mông, đoạn lại dời một tảng đá sang lấp kín hơn nửa bên miệng hang, vừa kịp làm xong mấy việc này thì một đàn lớn huyết điều đã bay tới lớn vờn liệng quanh trên đầu, phát ra tiếng rít sắc nhọn the thé. Con ưng đầu đàn to nhất vụt cái từ trên cao phóng xuống, hung hãn hướng về phía hang đá đâm sầm tới.

Đá vụn vỡ ra rơi vãi, con huyết điều va vào bờ nhọn của vách đá, loạng choạng rút lùi ra sau, nhưng ngay tức khắc đã vỗ đôi cánh đỏ thẫm màu máu nhảy chồm trở lên. Đường Châu đứng ở ngoài cùng trông thấy rõ rệt: Một bên cánh của con huyết điều kia có chút lệch đi về không tự nhiên, dường như đã bị gãy do cú ngã sau khi va đập vừa nãy. Đúng vào lúc đó, mấy chục đến vài trăm con huyết điều bay xộc xuống, nối đuôi nhau đâm sầm vào chung quanh hang đá, thế nhưng lại tức thì đập cánh bay lên tiếp tục cắm đầu cắm cổ xông tới. Bọn chúng cứ như không có tri giác, chỉ biết không ngừng va đập rú rít.

Đường Châu hỏi Nhan Đàm bây giờ đang nhìn đến xuất thần: “Cách làm này là người nghe được từ ai vậy?”

Nàng nhất thời không nói nên lời, mãi nửa ngày sau mới úp úp mở mở đáp: “Thực ra... lúc ta mới hóa thành hình người, đã từng sống trên thiên đình một thời gian, khi đó tà thần vừa bị diệt tộc, thường xuyên có những tiên quân ưa khoe mẽ nhắc tới mấy việc đó...”

Đường Châu nghe thế liền bảo: “Ra là vậy.”

Nàng vừa thở phào nhẹ nhõm thì đã bắt gặp Dư Mặc đang chăm chú nhìn mình, đôi đồng tử thâm trầm sắc đen. Khóe môi hần khe cử động, nhưng cuối cùng vẫn là không thốt nửa lời. Nhan Đàm không khỏi nhủ thầm, nhìn dáng vẻ của Dư Mặc chắc chắn là không tin mấy lời mình vừa nói, chỉ là cũng chẳng muốn vạch trần mình mà thôi.

Chợt Liễu Duy Dương lên tiếng: “Ta dường như đã từng tới đây.” Hắn cúi thấp người, chậm rãi vuốt lên vách đá của hang động nơi bọn họ náu mình, gương mặt không chút phấn khởi: “Kí hiệu này là do ta vẽ.”

Nhan Đàm xáp tới dòm thử, thấy nơi ngón tay hắn đang chạm vào quả nhiên có một chuỗi kí hiệu hình thù cổ quái: “Kí hiệu này nghĩa là gì vậy?”

Liễu Duy Dương chậm chậm lắc đầu: “Không có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ là nói đã đi qua nơi này.” Hắn gấp mấy ngón tay lại, khe khẽ nhẹ lên vách đá, tách mình ở đó để bị hớp hồn. Nhan Đàm rón rén lùi lại hai bước, ngoảnh đầu sang xem tình hình phía ngoài. Từng bầy lớn những con huyết điều bay lên không trung để rồi lao sầm trở xuống, mặc cho hết lần này đến lần khác va tới sứt đầu mẻ trán, chúng vẫn tiếp tục không hề ngưng nghỉ.

Đột nhiên tấm đá chắn trước cửa động vỡ mất một góc, một con huyết điều bé nhất trong số thừa thời cơ chui tọt vào, đập cánh bay xộc tới chỗ bọn họ. Khi huyết điều cất cánh còn mang theo trên mình một ngọn lửa màu đỏ sẫm. Nhan Đàm lập tức cúi người xuống tránh, bị huyết điều cầu bị thương thì da thịt sẽ tức khắc cháy sém mục rữa, đây hoàn toàn không phải chuyện giỡn chơi. Nàng vừa né ra, huyết điều liền bay thẳng về phía Liễu Duy Dương đang ở phía sau thần thờ nhìn chăm chăm vào vách đá.

Nếu là ngày thường, Liễu Duy Dương tuyệt đối sẽ không tránh không xuể, nhưng hắn hiện giờ tinh thần lơ đãng, hoàn toàn không chú ý đến những biến đổi vừa ập đến xung quanh. Con huyết điều đang sải cánh kia đột nhiên đáp xuống dưới chân hắn, từ từ khép hai cánh lại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Lối cảnh báo vốn sắp thoát ra khỏi miệng Nhan Đàm tức thì tùm cái trời ngược trở xuống.

Liễu Duy Dương cuối cùng cũng đã nghe thấy động tĩnh phía sau, xoay người nhìn con huyết điều đang ngoan hiền chất phác đứng yên một chỗ bất động cạnh bên chân mình, mày khẽ chau lại. Hắn sải từng

bước dài đi đến cửa động, đẩy tảng đá chắn phía ngoài ra, ngấp trời những con chim ưng đỏ thắm như máu thỉnh thoảng sững lại, vỗ cánh bay tới đậu trên những tảng đá dựng thành rừng chung quanh.

Nhan Đàm tuy đã biết đến kì cảnh muôn chim nghênh phượng, nhưng vẫn cảm thấy chừng độ tuyệt diệu không bì được với màn trình diễn trước mắt này. Liễu Duy Dương một thân sam bạch thanh nhả cao quý, cứ như bậc quân vương giữa đất trời, hết thấy tinh nhuệ, hết thấy khí thế không lộ ra ngoài, chẳng khác nào thanh kiếm sắc giấu mình trong vỏ.

“Chỉ e hẳn là một trong số những tà thần đã bị diệt tộc, thậm chí rất có khả năng chính là...” Đường Châu hạ giọng, mấy chữ cuối cùng nhỏ đến không thể nghe thấy.

Nhan Đàm thầm nghĩ, tà thần đã sớm diệt tộc, ma giới cũng đã tiêu vong rất lâu về trước. Cứ cho Liễu Duy Dương thật sự nhớ lại được những việc trước đây, thì đó cũng là một đoạn hồi ức chẳng vui về gì. Trong mỗi câu chuyện tàng ẩn nỗi đau âm ỉ, đều có dĩ vãng tuy đẹp đẽ nhưng chẳng bao giờ còn có thể trở thành sự thật. Thương hải tang điền, thế sự biến thiên, những người cùng chí hướng đều đã dứt áo ra đi, sau cùng còn sót lại chỉ là một kẻ không nguôi hồi tưởng, cứ như mượn độc giải khát, muốn quên nhưng lại không dám lãng quên.

Tận cho đến ngày nương dâu không còn, biển xanh cũng cạn.

Liễu Duy Dương giơ cao tay, âm thanh phần phật trối dậy, cả một bầy lớn huyết điều vỗ cánh bay đi, chốc chốc lại có vài sợi lông vũ nhuộm đỏ sắc máu chậm chậm chao mình rơi xuống. Một lúc sau, khi thần sắc đã trở lại bình thường, hắn mới ngoái đầu khẽ bảo: “Tiếp tục lên đường thôi.”

55. Chương 55: Bộ Đục Xác

Đến khi mặt trời chéch bóng về tây, cảnh vật chung quanh cuối cùng cũng có biến đổi. Từ một khoảng đất cằn cỗi chẳng có lấy một ngọn cỏ, giờ dần dần đã xuất hiện rải rác cỏ xanh và những ngọn cây thấp, đầu đó bên tai còn loáng thoáng nghe được tiếng nước chảy róc rách.

Bọn họ phớt người dưới nắng cả ngày như vậy, giờ đã mệt mỏi rũ rượi. Nhan Đàm cắn răng chịu đựng, một câu than thở cũng chẳng dám hó hé, dù gì trong bốn người họ nàng cũng là kẻ bản lĩnh yếu kém nhất, nếu còn mặt dày kêu khổ thì đúng là không thể chấp nhận được. Nàng mím chặt môi, sau khi nghe được tiếng nước dường có dường không thì càng cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Nàng chăm chú phân định những âm thanh loáng thoáng bên tai, tiếng nước róc rách chảy mang máng kia lại trở nên mỗi lúc một rõ rệt.

Nhan Đàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm: May là không phải mình đã khát tới mức tai cũng sinh ảo giác...

Nhưng đợi khi nàng hớn ha hớn hở chạy ù đến cạnh dòng nước thì ngay tức khắc đã điếng người ra. Con suối nhỏ này tuy là dòng nước lưu động nhưng lại không ngừng có thứ gì đó kết thành từng bọc nhộp nhộp xanh búng thuận theo triền dốc trôi xuống. Nàng còn chưa kịp cúi người thì một mùi hôi thối nồng nặc đã xộc thẳng vào mũi.

Dư Mặc nhìn vào dòng nước, giọng điệu bình đạm cất lời: “Không biết thứ nổi trên mặt nước kia là gì?”

Nhan Đàm khóc không ra nước mắt, hơi đâu còn đi lo trong nước là thứ gì ghê gớm gì, xa xăm trong đầu vọng lại tiếng nói từ buổi nguyên sơ: Không có nước không có nước... Còn không có nước uống nữa nàng sẽ chết khát chết khát chết khát thôi...

Đường Châu cúi người quan sát hồi lâu, cuối cùng vẫn phải lắc đầu: “Nhìn không ra là thứ gì, nhưng có chút giống như là—” Nhan Đàm vừa đánh liều hạ quyết tâm, đang run run đưa tay vào suối thì nghe thấy lời này của hắn, tức tốc vọt miệng ngăn: “Đừng có nói ra!” Nhưng đã muộn màng, Đường Châu khẳng khái âm vang đặt xuống hai chữ: “... trúng bọ.”

Nhan Đàm sụp đổ, kéo xệch hai vạt áo trước ngực hắn: “Té ra người không khát không biết mệt chứ gì? Ta đã kêu người đừng có nói rồi mà người còn ráng nói nữa...”

Liều Duy Dương bước lên trước quỳ một chân xuống cạnh dòng suối, chậm rãi chìa tay ra vốc lấy một ngụm nước, lặng lẽ tạt lên mặt mình, đoạn lại vốc thêm ít nữa, sắc mặt không chút biểu cảm uống vào một ngụm.

Nhan Đàm nhìn đến đờ đẫn mặt mày, trong đầu chỉ duy có một câu nói vang đi vọng lại: Hắn uống rồi hắn uống rồi, hắn thực sự nuốt xuống rồi... Nàng còn chưa kịp hồi phục từ trạng thái kinh hoàng thì đã trông thấy Dư Mặc cũng cúi thấp người, chậm chậm vốc lên một ngụm nước suối. Nàng đương nhiên biết rõ, dựa vào tình cảnh của họ hiện giờ, nếu như còn không uống nước thì chỉ e không trụ được đến khi tìm được nguồn nước tiếp theo. Chỉ là bảo nàng uống thứ nước bẩn thế này, bất kể là trên khía cạnh tinh thần, hay trên phương diện thể chất vốn hưởng an nhàn bao nhiêu năm qua, nàng đều không thể chịu nổi.

Nhan Đàm một phát túm lấy tay áo Đường Châu, giọng run run hỏi: “Người liệu có đi uống thứ nước suối này không?”

Đường Châu dòm nàng, dùng một giọng điệu mang tính trần thuật nhả chữ: “Người không dám uống.”

“Ta đương nhiên không dám uống, đây hoàn toàn chẳng phải chuyện đáng xấu hổ gì! Người ngửi thử cái mùi tanh thối này, nhìn thử đám trứng bọ xanh nhớt kia, cứ thử dùng tay bóp vô cái chắc chắn sẽ xịt ra một vũng nước dơ xanh lè đóng váng...”

Dư Mặc ngoái đầu lườm nàng, giọng điệu rất không vui vẻ: “Nhan Đàm!” Hắn lấy ra một chiếc khăn lụa nhúng ướt vào nước, rồi để nguyên không vắt khô xoay người chìa sang cho nàng.

Nhan Đàm im re đón lấy, vẻ không cam tâm chùi sơ qua mặt, thắm ướt đôi môi đã khô đến trắng nhợt ra, đoạn dùng hai ngón tay cầm chiếc khăn lụa lên dòm dòm, lấy làm lạ hỏi: “Dư Mặc, sao người lại còn mang theo cả khăn lụa nữa vậy nè?” Nàng mở chiếc khăn tay ra, cẩn thận sẫm soi từ trên xuống dưới hình thù muôn chim đua hót mừng xuân bên trên: “Nhìn nét chỉ này còn là do chính tay Bách Linh thêu, vậy mà đã bị người chà đạp không thương tiếc vậy đó.”

Liều Duy Dương thấy bọn họ đều đã uống nước, bấy giờ mới không nhanh không chậm cất lời: “Đây không phải trứng bọ bình thường, mà là trứng của loài bọ đục xác.”

Nhan Đàm giơ tay bịt hai cánh môi, lời vuột khỏi miệng: “Bọ đục...” Loài bọ đục xác này nàng có biết, là một loại bọ chuyên ăn xác chết. Nàng nhớ lại trong quán ăn nhỏ ở trấn Thanh Thạch mình từng pha trò chế giễu tên bản xứ nọ, không ngờ ác giả ác báo, cuối cùng báo ứng cũng đã ập lên đầu mình. Suy cho cùng thì mở miệng nói chơi là một chuyện, thực sự nuốt xuống bụng lại là một chuyện khác.

“Nhìn đám trứng bọ này, không biết khu vực quanh đây có bao nhiêu bọ đục xác. Đoạn đường trước mặt hẳn cũng không phải dễ đi, tốt nhất vẫn nên đề cao cảnh giác.” Liều Duy Dương nói dứt lời thì phát nhẹ tay áo ngạo nghễ rồi bước.

Nhan Đàm buồn nôn chết được, thấy mặt mình cũng bắt đầu dậy lên cảm giác ngứa ran, tức tốc ném toẹt chiếc khăn đang kẹp trên tay qua một bên. Tài thủ thừa của Bách Linh tuy rất tinh tế nhưng đã nhúng vào thứ nhơ nhớp này, vẫn là vứt đi thì hơn.

Những nơi bọn họ đi qua cây cỏ vươn cao, bắt đầu có cây cối mọc thành rừng. Phản chiếu dưới ánh tà dương nhạt dần bên đường chân trời là một bầu dã thú kích cỡ tầm loài sói hoang đang nằm phục trên mặt đất, giờ vuốt cào chải bộ lông, trông vào hết sức hiền lành vô hại.

Lúc Nhan Đàm đi ngang qua, bọn chúng cũng không hề động đậy. Nàng không nhịn được quay lại nhìn thêm lần nữa, thấy một con trong số chợt đứng nhồm dậy lắc lắc mình. Tim đánh thịch cái, nàng thấy trên cổ con dã thú kia là một khuôn mặt dài hơn khuôn mặt người thường phải đến mấy phân, đôi người đờ đẫn nhưng trong nháy mắt đã vằn lên vài tia máu đỏ.

Cả sáu con lững mặt người, thậm chí còn chưa đợi nàng kịp một chớp mắt thì đã tức thì gào lên bỏ nhào tới. Trước đó nội chỉ một con mà đã khiến nàng luynes quỳnh tay chân, hiện giờ cùng lúc sáu con xông lên một lượt, ngoài cơ giò chạy nàng thật không còn nghĩ ra được cách nào khác. Liều Duy Dương rút thanh đao găm trong sáo ngọc ra ngang chân một con lững mặt người, giọng điệu toát vẻ nghiêm nghị: “Chạy men theo con đường nhỏ uốn khúc!”

Tốc độ tấn công của lững mặt người rất nhanh, nếu đi đường thẳng sẽ rất dễ bị bọn chúng tóm gọn.

Nhan Đàm vừa chạy được mấy bước thì chợt một luồng gió lạnh đã ập đến từ phía sau, nàng vội vã cúi thấp người lẩn mình tới trước, tránh được một con lừng mắt người đang trên đà phóng tới. Nàng thậm chí còn chưa kịp đứng dậy thì một bộ vuốt thứ hai đã đâm phập ra từ chéch một phía. Nhan Đàm chỉ còn nước bò dịch ra hai bước trong một bộ dạng bần cùng thê thảm, mới vừa suýt soát tránh được thì lại chạm trán một con lừng mắt người khác. Gương mặt người quái dị kia đã ở gần trong gang tấc, thiếu điều muốn dán chặt chóp mũi lên mặt nàng.

Nhan Đàm tức khắc mặt mày trắng bệch, toàn thân đông cứng.

Một luồng sáng xanh rợn người lạnh lẽo lướt qua, cả chuỗi máu tươi bắn lên tung tóe. Lừng mắt người điên tiết ngẩng đầu rú lên một tràng, lao xộc về phía ánh kiếm bủa ra dày đặc. Nhan Đàm chớp lấy thời cơ lập tức lúi vào một bên, góc mắt còn kịp liếc thấy người xuất kiếm là Dư Mặc. Khoảnh khắc hấn vung kiếm, từ trên sông kiếm trời dấy một vệt sáng xanh sáng lòe rực rỡ, tựa rồng mà không phải rồng, tựa cá cũng chẳng phải cá, rạch xuyên qua bụng con lừng mắt người chém thẳng xuống.

Trong tích tắc ngắn ngủi, Nhan Đàm chỉ kịp liếc thấy máu tươi tủa ra đầm đìa, còn có thứ gì nhớp nhúa trắng nhả lộp độp rơi đầy mặt đất. Mấy con lừng mắt người còn lại bị cảnh tượng này dọa cho chấn kinh, chỉ vừa cào cào bộ vuốt vừa phát ra tiếng gầm gừ trong họng chứ không con nào dám xông lên nữa.

Dư Mặc chìa tay sang nắm lấy cổ tay nàng, không nói thêm gì tự nhiên cất bước. Nhan Đàm trong lúc bị hấn dắt đi không khỏi nhủ thầm, chẳng lẽ Dư Mặc không thể tu luyện một số yêu thuật trông vào đẹp mắt một tí, sức sát thương thấp một tẹo hay sao? Cứ mỗi lần ra tay đều không phải cuồng phong bạo vũ thì là xẻ ngực rạch bụng như vậy, thiệt là máu me quá đi...

Nàng đang nghĩ vậy thì bỗng thấy bàn tay đang nắm lấy tay mình đột nhiên siết chặt, bước chân vững vàng của Dư Mặc chợt hơi lảo đảo. Nhan Đàm lập tức cảm thấy có gì không đúng, vội vàng sấn lại gần xem thử, thấy trên nửa bên mặt còn lại của hắn, vết máu ở khóe mắt còn chưa khô, vết thương đã sưng tấy lên. Mắt hắn bị thương thế này, muốn mở to đã khó khăn rồi chứ đừng nói chi đến nhìn đường, chẳng trách vừa này bước chân lại mất thăng bằng.

Dư Mặc xoay mặt lại, vẻ không mấy để tâm mỉm cười bảo: “Không hề gì, người giúp ta nhìn đường là được rồi.”

Nhan Đàm ngoan ngoãn ồm ồm tiếng, đỡ lấy tay hắn cố gắng chọn chỗ đường bằng phẳng chút để đi: “Mắt của người...”

“Chỉ là chút vết thương ngoài da, không việc gì đâu.”

“Vậy sao, người lần trước bị trọng thương cũng nói không hề gì đó thôi.”

“... Đừng nhìn ta, lo mà nhìn đường.”

Nhan Đàm chỉ đành toàn tâm toàn ý nhìn về phía trước, cũng không biết có phải ảo giác không, rõ ràng là đang đi trên đất bằng nhưng nàng lại có cảm giác mặt đất dường như đang khẽ rung động. Nàng thâm nghĩ, đây hẳn là ảo giác của mình thôi, đang yên đang lành khi không sao đất bằng lại rung chuyển cho được? Nơi này cũng chẳng phải phạm giới, làm sao lại có chuyện như động đất xảy ra?

Chợt giọng nói vẫn trầm tĩnh như thể bấy nay của Liễu Duy Dương từ chéch phía sau truyền tới: “Chạy về hướng tây!”

Nhan Đàm như một phản xạ tự nhiên làm theo lời hắn, dù gì thì từ khi đặt chân vào Ma Tướng đến nay, hắn vẫn luôn là người bạn đồng hành có thể trông cậy vào nhất. Nàng men theo dải đường núi phía tây trèo lên, vừa ngẩng đầu dòm thì cả người cũng lạnh toát: Trước mặt đã không còn đường để đi, thay vào đó chỉ có một vách đá trơ trọi.

Trong một chốc ngắn ngủi khi nàng còn chưa kịp có phản ứng thì đã cảm thấy có người từ phía sau thô bạo đẩy mạnh mình. Nhan Đàm hai chân mất thăng bằng, theo đà liền ngã nhào xuống vách núi. Nàng nhanh tay lẹ mắt, lập tức buông cánh tay Dư Mặc ra, vươn tay chớp phắt lấy chùm dây leo treo dọc dốc đá. Nàng tự mình ngã xuống cũng bỏ đi, nói thế nào cũng không thể kéo theo Dư Mặc xuống cùng. Mắt của hắn đã còn bị thương...

May là số của Nhan Đàm cũng chưa tới nổi, hươ đại vợ bừa thế mà cũng túm được đám dây leo kia. Nàng khó khăn quay đầu lại, từ khước mắt chỉ liếc thấy một tia kiếm âm đạm vô tình vụt qua, mấy sợi dây leo cứu mạng nàng đang giữ rịt lấy đã tức khắc đứt lìa thành đoạn.

Sau nhất kiếm kia, là ống tay trắng đơn điệu khê phát phơ dưới chiều gió, còn có song mâu điềm nhiên, yên ả như hồ nước lặng không một gợn sóng của kẻ ấy.

Nhan Đàm không biết có phải là mình mạng lớn hay không. Từ một nơi cao như vậy ngã xuống, cho dù là có yêu pháp hộ thân cũng phải đánh mất đến nửa cái mạng. Thế mà hiện giờ nàng đang bình an vô sự nằm trong một bãi lầy mềm mại, tay chân lành lặn không chút sứt mẻ.

Lúc nàng vừa rơi vào bãi lầy còn hoảng sợ vùng vẫy hết mấy phút, sau đó rất nhanh đã phát hiện quấy đạp càng mạnh thì thân thể càng nhanh chìm xuống, bèn ngoan ngoãn giữ trật tự nằm yên ở đó bất động. Qua được một lúc thì nàng phát hiện bãi lầy này còn từ từ chuyển động, chậm chậm đưa mình trôi dạt vào bờ.

Nhan Đàm nhìn ngẩng vòm trời xanh trên đỉnh đầu, lòng có chút ân hận nghĩ, Liễu Duy Dương và bọn họ xưa nay vẫn ở trong thế đối đầu, chỉ vì cùng nhau tiến vào Ma Tướng nên mới trở thành bạn đồng hành. Mà nàng thì lại có thể vì vậy mà không còn lưu ý đề phòng hấn, đúng là ngốc hết thuốc chữa, lần này bị đẩy xuống vách đá hoàn toàn là tự mình chuốc lấy.

Đầu chỉ độ nửa ly trà sau đó, nàng đã cảm thấy lưng mình chạm vào đất liền, bèn xoay người dốc sức trèo lên bờ. Hai chân vừa giẫm được lên đất liền thì đã nghe thấy một tràng âm thanh ầm ầm rền vang từ xa truyền tới, nghe như đất lở sấm gào, từ trong thung lũng dội lại không ngớt. Nhan Đàm trấn tĩnh lại xác định phương hướng của nguồn âm, dường như là truyền lại từ vách đá nơi nàng rơi xuống ban nãy, vậy sau khi nàng ngã xuống rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng có thì giờ ngó ngang đến bộ y sam đã bị bãi lầy làm cho dơ dáy, Nhan Đàm gấp rút lần theo tiếng động rời bước khỏi đó.

Nàng còn nhớ rõ khi bản thân rơi từ vách núi xuống bãi lầy, phần dốc đá bên dưới hơi chéch nghiêng, bề mặt trơn tuột, hoàn toàn không có chỗ nào có thể trèo được. Thế nhưng trước mắt hiện giờ không còn vách đá gì nữa, chỉ có từng khoảng lớn những ngọn đồi be bé, nhìn địa thế cứ cho là một phạm nhân không biết chút võ công cũng có thể trèo lên được.

Nhan Đàm sững sốt tốt độ, chung quy là đã để xảy ra sai sót ở chỗ nào? Liệu có phải vì trong Ma Tướng của thần khí Chữ Mặc, sau khi ngã xuống vách núi thì nàng đã lại đặt chân đến một nơi hoàn toàn xa lạ khác? Hiện giờ, ở đây chỉ còn lại mỗi mình nàng.

Nhan Đàm chôn chân tại chỗ để thoát bị hớp hồn mất một lúc, cuối cùng vẫn là định vị phương hướng, một mình bước tiếp về phía trước.

Nếu như Ma Tướng quả đúng như Liễu Duy Dương đã nói, những sự vật xuất hiện bên trong ít nhất có một nửa trong số bọn họ đã từng thấy qua, thế thì Dư Mặc và Đường Châu hẳn sẽ có thể đối phó được những nguy hiểm trên chặng đường phía trước mặt. Ngược lại nàng và Liễu Duy Dương, quả đúng là vô cùng đáng lo. Liễu Duy Dương hẳn sống hay chết đều không thành vấn đề với nàng. Quan trọng nhất là, nàng nhất định phải bảo toàn được tính mạng của bản thân.

Nhan Đàm đi hết một quãng đường dài giữa vùng rừng núi, đường mòn dưới chân cũng dần trải rộng, xa xa trước mặt còn trông thấy được khói xanh bốc lên cao giữa không trung. Nàng không khỏi thoáng ngẩn người, chỗ khói lượn lờ nghi ngút dăng kia, chỉ e chính là khói bếp nấu cơm đun nước của nhà dân thường. Lẽ nào ở đây còn có nhà dân?

Nàng lại đến gần thêm vài bước nữa, hình ảnh những ngôi nhà gỗ trong thôn trang phía đằng xa phản chiếu trong mắt mỗi lúc càng thêm rõ rệt. Khói bếp, mặt trời buổi xế chiều, những âm thanh huyền ảo, luôn gợi cho người ta loại cảm giác bình yên giữa những lúc đang thiếu an toàn.

Nhan Đàm không khỏi tăng tốc bước chân. Lúc đi ngang qua dưới gốc cổ thụ cành lá sum sê, chợt trên đỉnh đầu vang lên một tràng xào xạc, nhánh cây đu đưa lắc mạnh, lá đứt lìa cành lũ lượt chao rơi, một gương mặt bất thành linh chắn ngang trước tầm mắt nàng.

Cơ thịt trên khuôn mặt kia co quắp cứng đờ, nước da trắng bệch tái mét, hai mắt trợn to chòng chọc dán chết vào nàng.

Việc xảy ra quá đột ngột, Nhan Đàm vội vã lùi lại ba bước, sau khi dòm chăm chăm vào xem kỹ mới phò cái thở ra một hơi dài, miệng lẩm bẩm: “Thì ra chỉ là người chết thôi hả, còn tưởng là thứ dị hợm gì nữa không chứ...”

Nhan Đàm ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát cổ thi thể bị treo ngược trên cây. Cổ thi thể này mình mặc một bộ y sam trắng thuần đơn điệu, tóc không búi lên mà chỉ dùng một sợi dây trắng buộc qua loa lại.

Cảnh tượng trước mắt, nhìn thế nào cũng thấy người này là nhân tể.

Nhân tể, chính là dùng người sống làm tế phẩm dâng ột vị thần linh nào đó. Đây là một phương thức tế tự thường gặp thời cổ đại, ở những vùng đất cằn hẻo lánh kém văn minh thì càng phổ biến. Nhân tể đa phần được chọn từ khi người đó còn chưa đến tuổi thành niên, thậm chí là từ lúc mới chào đời, sau khi thành niên thì người này sẽ khoác vào bạch y và được đem dâng cho thần linh nhận tế tự. Trong nhiều trường hợp khi gặp phải lũ lụt, cũng có một số địa phương dùng cách thức bốc thăm chọn ra người sống đặt cùng với tế phẩm lên bè gỗ đem hiến tế cho thần sông.

Nhan Đàm chợt nhớ ra trên người Liễu Duy Dương cũng mặc một bộ áo bào màu trắng. Hắn từng nói mình bị Đào Tử Khí bức tiến vào đây, nhưng nàng thì lại không tin gì mấy, xem ra hẳn là hắn vốn định dùng thân làm nhân tể dâng vào Ma Tướng. Nàng cẩn thận quan sát chung quanh, chỉ có một khoảng rừng núi trải dài, dường như không hề có vết tích nào của loài dã thú hung tợn, thế thì nhân tể này dùng để cống tế ai, tại sao trên mặt lại có biểu hiện cứng nhắc đau đớn tới vậy?

Lòng hiếu kì nhất thời trỗi dậy, Nhan Đàm giơ tay rút chiếc trâm xuống, biến nó thành một thanh kiếm ngọc dài, khều nhẹ cổ áo của nhân tể kia ra. Phần da bên dưới nơi xẻ cổ áo in đầy những đốm tròn màu xanh sẫm ngả đen, to có nhỏ có, nhỏ thì bé hơn đồng xu một chút, to thì phải bằng đến lòng bàn tay.

Lòng đầy bất an, nàng nhìn về phía thôn trang xa xa trước mặt, vẫn là khung cảnh yên bình với làn khói bếp lượn lờ bốc cao. Nhan Đàm đứng im tại chỗ, suy nghĩ xem nên băng thẳng qua ngôi làng kia hay bọc đường vòng xa hơn để qua khỏi đó.

Có rất nhiều lúc, những thứ không lường trước được so với nguy hiểm sớm đã nhận thức càng khiến người ta sợ hãi gấp bội. Bạn không biết phía trước sẽ xảy ra việc gì, cũng không biết điều mà nó mang lại ỉnh rất cuộc là gì.

Nhan Đàm cân nhắc một lúc, cuối cùng quyết định đi thẳng về phía thôn trang, nếu như may mắn nói không chừng còn có thể tá túc lại đó một đêm.

Nàng vừa dợm bước rời khỏi thì chợt nghe một tiếng rắc, một nhánh cây trên đỉnh đầu bị gãy, cổ thi thể bất thành linh tuột xuống hai xích. Nhan Đàm phóng thẳng tầm nhìn về phía trước mặt, vừa khớp đối diện với phần bụng của xác chết. Gấu áo trên người xác chết này đã rách bươm, để lộ ra phần bụng dưới mục nát biến dạng. Trong khoang bụng dưới của thi thể lúc nhúc bò đầy một đám bọ đục xác màu đen, trông vào cứ như chúng đã làm ổ trong xác chết này, phía trong còn dính nhớp nhúa từng lớp trứng bọ xanh búng bầy nhầy, đám trứng bọ này và thứ nàng đã nhìn thấy bên dòng suối nhỏ trước đó giống hệt như nhau.

Nhan Đàm cảm thấy một cơn lộn mửa xộc lên đến tận cổ họng, hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì đã ngã bệt ra đất. Một bàn tay lạnh lẽo chìa ra từ phía sau thành linh khê bịt kín lấy miệng nàng. Nhan Đàm tức thì ngửi thấy một mùi đàn hương phẳng phất dường có dường không, nhưng trong làn hương thơm này còn có lẫn chút mùi của máu tanh.

Giọng nói của Liễu Duy Dương khê cất lên bên tai nàng: “Nín.”

56. Chương 56: Lạc Nguyệt

Giọng nói của Liễu Duy Dương khê cất lên bên tai nàng: “Nín.”

Nhan Đàm thực tình vô cùng ngứa tay, rất muốn tặng cho hắn một bạt tai vào mặt, nhưng cuối cùng vẫn là gồng mình kiềm chế được. Tiếp theo Liễu Duy Dương chậm chậm buông tay, mùi máu tanh kia càng rõ

rệt, nàng không khỏi quay đầu lại nhìn, thấy phần gấu áo của thân ngoại bào trắng thuần đối phương đang mặc bị nhuộm đỏ thẫm hết một mảng.

Liễu Duy Dương bước hai bước tới trước, dù thân người vẫn cao thẳng nhưng có thể thấy được dáng đi của hắn so với ngày thường có chút khác biệt. Nhan Đàm tay xoa xoa cằm, nếu hắn bị thương thì đây đúng là lợi thế kéch xù của nàng, việc hắn đẩy nàng xuống vách núi trước đó cũng nên gom lại tính một lượt rồi.

Liễu Duy Dương chợt dừng bước, quay đầu lại dòm nàng cái, song mâu diêm tĩnh vẫn như mặt hồ không một gợn sóng. Nhan Đàm tức thì hiểu ý, bước theo hắn về phía trước.

Từng có người nói với nàng, bằng hữu cùng chung hoạn nạn chưa chắc có thể cùng nhau hưởng phúc, còn kẻ thù cũng chưa chắc sẽ không trở thành bè bạn. Đối với câu nói này, sâu thẳm trong lòng Nhan Đàm cũng cho là vậy.

Liễu Duy Dương chậm rãi cất bước đi ngang qua xác chết kia, đám bọt xác bên trên thỉnh thoảng bắt động, sau đó chỉ trong tích tắc đã điên cuồng dốc sức bò ngược lên, trông vào cứ như đang cố gắng tránh xa hắn.

Nhan Đàm trông thấy rõ rệt, lòng không khỏi kinh ngạc nghĩ: Trên người Liễu Duy Dương còn có mùi máu tanh, loài bọt xác vốn đánh hơi thấy máu tanh xác thối là bầu vào như ruồi bâu rác sao lại có thể trông như tránh né thế này? Nàng nhớ lại máu của Đường Châu giải được bách độc, lại nhìn vết máu trên gấu áo Liễu Duy Dương, có lẽ nào, đám bọt xác kia là đang kinh sợ máu của hắn?

Nhan Đàm cân nhắc hồi lâu, đợi khi bọn họ đi đến cửa thôn thì nhỏ nhẹ lên tiếng: “Liễu công tử, vết thương của công tử vẫn ổn chứ?”

Liễu Duy Dương chân không dừng bước, chẳng buồn đáp rõ mà chỉ ừm gợn một tiếng.

Nhan Đàm có cảm giác như mình đang tranh biện với một kẻ câm, một không ra tay hai làm tới cùng, nàng bèn tăng tốc bước tới trước một phát túm lấy cánh tay hắn, hai mắt long lanh ngược lên dòm hắn chăm chăm.

Liễu Duy Dương không thể không dừng bước, cúi đầu nhìn nàng: “Chuyện gì?”

Nhan Đàm ánh mắt sáng ngời tha thiết dán chặt trên người hắn. Tử Lân từng phỉ báng bảo, cái bản mặt này của nàng có thể khiến người ta ba ngày liền nuốt không trôi cơm. Thế nhưng mà miễn có ích là được, còn về rốt cuộc khiến cho người khác nuốt không trôi cơm hay là dãi thông ba thước, chuyện này căn bản không hề quan trọng. Nàng sống trên đời cũng đã nhiều năm như vậy, việc thấy qua cũng không ít, có những việc, chỉ cần cảm thấy có thể dẫn tới kết thúc êm đẹp là được.

Liễu Duy Dương mặt không để lộ tí cảm xúc nào, muốn rút tay áo từ tay nàng về. Nhan Đàm lập tức bấu cứng lấy, sau khi ở cùng một khoảng thời gian, nàng ít nhiều cũng hiểu được chút tính khí của đối phương. Hắn không thích có chung đụng thân thể với người ngoài, tuyệt đối sẽ không thực sự kéo tay nàng ra.

Liễu Duy Dương không rút được ống tay áo về, bất đắc dĩ đành lên tiếng: “Người muốn làm gì đây?”

Nhan Đàm âm thầm đắc ý không thôi: Người không phải gạt bọn ta vào Ma Tướng nạp mình vô chỗ chết sao, không phải đẩy ta xuống vách núi sao, không phải ta hỏi một trăm câu cũng làm như không hề nghe thấy đó sao? Thế gian nhân quả tuần hoàn, gieo nhân nào thì gặt quả đó, bây giờ đã tới lúc người lãnh báo ứng rồi.

Liễu Duy Dương thấy nàng không nói gì, trong khi mắt vẫn như cũ long lanh dòm mình, cố chịu đựng hết một lúc, cuối cùng không thể không dời mắt sang chỗ khác: “Người chung quy muốn thế nào đây?”

Nhan Đàm nở một nụ cười trong trẻo đáng yêu, giọng điệu mềm mỏng: “Liễu công tử, chỉ bằng ta giúp công tử băng vết thương lại, như vậy chỗ bị thương mới mau lành.”

Liễu Duy Dương khề nhích mép, cuối cùng dưới cặp mắt chăm chú lại khẩn thiết của nàng đã lên tiếng đáp: “Làm phiền rồi.”

Hắn tìm một gốc cây bị đổ ngang ngồi xuống, nâng gấu áo đã nhuộm đỏ máu lên cho nàng xem. Nhan Đàm ngồi xổm bên cạnh, nhìn vết thương tuyệt đối chẳng nông kia, không khỏi cười thầm trên sự đau khổ của hắn: “Vết thương này xem ra là bị binh khí sắc nhọn rạch phải.” Nàng đương nhiên không tốt bụng tới

mức giúp hẩn trị thương, chẳng qua là muốn chộp thời cơ chơi xỏ hẩn một vố, nhân tiện lén chùi chút máu của hẩn cất kĩ, phòng trường hợp đám bọ đục xác kia thật sự sợ máu của hẩn, vậy thì sau này nàng cũng có cái để mà chống lưng.

“Là khi nhảy từ vách núi xuống bị mỏm đá rạch phải.” Liễu Duy Dương giọng điệu bình đạm.

Nhan Đàm thoáng ngần ra: “Nhảy từ vách núi xuống?”

Liễu Duy Dương nhìn nàng một lúc, đoạn mới chậm rãi cất lời: “Xem ra, ngươi quả thực không hay biết.”

Nhan Đàm tức thì có cảm giác như mình bị hẩn cho vào tròng.

“Nơi vừa nãy chúng ta đi qua hoàn toàn không phải đường núi gì cả, mà là trên lưng của Phiên Thiên. Đợi khi ta phát hiện thì nó đã chuẩn bị trở mình, tình thế bức bách, bất đắc dĩ chỉ còn nước nhảy từ trên vách núi xuống.”

Nhan Đàm từng nghe sư phụ nhắc tới Phiên Thiên. Nếu xét về nguồn gốc thì Phiên Thiên và Tử Lân còn là cùng loài cùng họ, chỉ có điều Phiên Thiên cao to lực lưỡng hơn Tử Lân nhiều. Bởi vì thân mình to bự cộng thêm chấy lười hiểm thấy nên thường xuyên nằm ì một chỗ mấy chục năm liền, thậm chí cả vài trăm năm cũng không đứng dậy bò được hai bước, trên người vì thế mọc ra cây cỏ là lẽ tự nhiên. Nhưng nằm một chỗ lâu ngày, thi thoảng nó cũng nhồm dậy trở mình vận động một chút, mỗi lần như vậy thực cứ như thể trời đất lật nhào, bởi thế nên mới có cái tên “Phiên Thiên” này.

Nhan Đàm trong lòng có chút ái ngại, quanh co nửa ngày rốt cuộc vẫn là hẩn có lòng tốt, còn nàng thì lại đi hiểu lầm hẩn. Nàng gơ tay chạm hờ lên vết thương, khe niệm vài câu chú thuật trị liệu. Bạch quang lơ mờ trời dậy, miệng thương vốn đang mở to tức khắc co lại khép vào lành lặn.

Liễu Duy Dương nét mặt suy tư khe lên tiếng: “Nếu không phải ngươi, vậy còn có ai đã từng thấy qua Phiên Thiên?” Nhan Đàm gấp chiếc khăn lụa đã thấm một góc máu của hẩn lại cất kĩ, vu vơ buột miệng: “Chuyện này quan trọng lắm sao?”

Liễu Duy Dương thả gấu áo xuống, đứng thẳng người dậy đi được hai bước, đoạn mới đều đều cất giọng: “Đa tạ.”

“Quái lạ, vậy Dư Mặc với Đường Châu đâu rồi?” Không phải bị đè bên dưới Phiên Thiên rồi chứ? Nếu quả thực vậy thì Dư Mặc nói không chừng còn cứu được, Đường Châu nhất định đã thành ra vũng thối nghiến.

Liễu Duy Dương lắc lắc đầu, ý bảo hẩn cũng không rõ.

Bọn họ đặt chân tới phía ngoài thôn, thấy dưới bóng đại thụ ngoài cửa thôn là một bia đá, bên trên viết hai chữ lớn: Lạc Nguyệt.

Không chỉ riêng gì Nhan Đàm, ngay cả song mâu vốn dĩ điềm nhiên của Liễu Duy Dương cũng lóe qua một tia kinh ngạc.

Tà thần và thần tiên thời thượng cổ như nhau, đều là chủng tộc cổ xưa.

Vào thời điểm đó, trời hãy còn chưa là trời, đất cũng chưa thành ra đất, đất trời gần như hòa lẫn vào nhau. Sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, thế gian mới không còn là một mảng tối tăm hỗn độn.

Nữ Oa dùng bùn nặn ra người phàm, còn tà thần thì dùng chính máu thịt của mình hóa ra Lạc Nguyệt tộc nhân.

Trong trận tiên ma đại chiến, tà thần diệt tộc, ma giới tiêu vong, Lạc Nguyệt tộc nhân không thể không di dời khỏi ma giới, đến ẩn cư giữa nhân gian. Thế nhưng một khi tà thần diệt vong, bọn họ cũng không tránh khỏi ảnh hưởng, tuổi thọ mỗi lúc một ngắn dần, chỉ có thể dựa vào con cháu không ngừng nhân rộng giống nòi để duy trì huyết mạch. Lạc Nguyệt tộc nhân vô cùng ngạo mạn, điểm này giống hệt tà thần thủy tổ bọn họ. Bọn họ không bằng lòng tiếp xúc với người phàm, thành thông gia càng không phải bàn đến, cũng chính vì vậy mà ngày nay trên thế gian hầu như không còn có thể tìm thấy một Lạc Nguyệt tộc nhân nào nữa.

Lạc Nguyệt tộc nhân cuối cùng đã đi đến kết cục như thủy tổ bọn họ, lụi tàn trong dòng chảy xiết của trăm nghìn năm.

Nhan Đàm giơ ngón tay gõ gõ cằm, miệng khê cất lời: “Lạc Nguyệt tộc ở nơi này, hẳn là Lạc Nguyệt tộc trước khi ma giới tiêu vong nhỉ?”

Liễu Duy Dương hiềm thấy trả lời được một câu: “Cũng không nhất thiết, nếu là lúc tà thần chưa diệt tộc, vậy bọn họ việc gì phải dùng đến nhân tế?”

Nhan Đàm tức thì lạnh cả sống lưng. Trước khi nổ ra tiên ma đại chiến, Lạc Nguyệt tộc nhân là một chủng tộc nổi tiếng tuần mỹ. Tổ tiên tà thần từng không tiếc đả sát ý bảo, trong trời đất này phàm là thứ họ tạo ra đều không có đến nửa mụn tì vết, không như người phàm do một số thần tiên nặn ra, không ít thì nhiều cũng có khuyết điểm. Từ đó trở đi, giữa thiên đình và ma giới có cơ xảy ra những mối tranh chấp vặt vãnh, dần dà chút không thuận mắt tích tụ ngày một sâu đậm dần, tiên ma lưỡng giới cuối cùng khai chiến. Người đứng đầu ma giới bấy giờ là tà thần Huyền Tương, sau khi hắn cùng Tử hư Đế quân và Kế Đô Tinh quân nhất tề kết liễu trong Vân Thiên cung thì ma giới cũng tiêu tan theo. Về phần Lạc Nguyệt tộc nhân, sau khi rời khỏi ma giới, bất luận về dung mạo hay thân thể đều phát sinh biến đổi lớn, dung nhan vốn xinh đẹp long lanh bắt đầu biến thành quái dị, thân thể cũng dần vụn vẹo teo tóp.

“Tuy nói hóa hoa kiều diễm hơn cũng có lúc điêu tàn, dung nhan xinh đẹp hơn cũng có khi già cỗi, thế nhưng tận mắt chứng kiến vẫn là cảm thấy đáng tiếc.” Nhan Đàm vừa nói dứt lời thì đã thấy Liễu Duy Dương dùng một ánh mắt khá ư là ngoài dự liệu dòm mình, cứ như sững sờ không biết nàng từ lúc nào ngoài xổ mấy câu tào lao lại còn nói được lời lẽ đứng đắn.

Nàng trẻ môi cái, lòng bất mãn nghĩ, con người nàng vốn dĩ có phẩm chất nội hàm, chẳng qua còn chưa có người phát hiện ra thôi.

Nhan Đàm đi trước tiến vào thôn trang quần cư của Lạc Nguyệt tộc, qua khỏi khoảng rừng dâu tằm trải phía đầu thôn thì bắt đầu thấy không ít nhà dân rải rác gần xa, mỗi hộ đều xây theo kiểu nhà sàn bằng gỗ. Một dòng suối trong trẻo uốn lượn vắt qua, nước suối trong veo lấp lánh những vân sóng dưới mặt trời hoàng hôn. Tự đáy lòng nàng cảm thấy, đây chính là nơi xinh đẹp nhất trong chốn Ma Tướng này.

Những thứ như lưng mặt người, huyết điều gì gì bọn họ gặp phải trước đó, thực sự quá ư dữ dằn quá ư man rợ, nàng thực không có hứng thú thưởng thức gì mấy.

“Các người là ai, tại sao lại xông vào nơi này?”

Giọng nói này nghe ra được là từ miệng một thiếu niên, còn là thanh âm trẻ trung thanh tú, có chút khàn đục của thanh niên vỡ giọng tuổi dậy thì. Nhan Đàm ngoái đầu, trông thấy một đôi nam nữ thiếu niên dưới ánh tịch dương đang lui dần. Nấp sau lưng người thanh niên mới vừa lên tiếng là một thiếu nữ dáng vẻ đang thì cập kê, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm không chớp về phía bọn họ, không, chính xác là lướt mắt qua Nhan Đàm đắm đắm nhìn Liễu công tử.

Thiếu nữ nọ chột cười reo lên, cứ vậy ngây thơ tươi cười với Liễu Duy Dương: “Người là đến cưới tí tí ta có phải không?”

Nhan Đàm ngoảnh đầu nhìn Liễu Duy Dương sắc mặt không có lấy hột biểu cảm, lại nhìn cặp thanh niên thiếu nữ nọ, rất không tử tế phụt ra một tiếng phì cười.

Nhan Đàm rất dễ dàng đã tìm được nơi trú chân trong Lạc Nguyệt tộc, mà việc này thật ra là nhờ cả vào Liễu Duy Dương. Thiếu nữ ngây thơ tươi cười trước đó vừa khéo là tiểu thư con một nhà khá có thanh thế trong Lạc Nguyệt tộc, dùng cách nói thông tục của phàm giới thì là danh gia vọng tộc, tổ tiên độ trì, có thể so với thiên hạ ngày nay là của Bùi thị, họ Bùi vì vậy cũng so với những họ khác cao quý hơn được mấy phần.

Còn về chi tiết sự việc, dùng cách nói đơn giản có thể tóm gọn trong hai câu.

Cách đặt tên của Lạc Nguyệt tộc nhân rất quái lạ, chỉ có tên không có họ, người thanh niên họ gặp ban nãy tên là Nam Chiêu, thiếu nữ nọ là Thủy Hạnh, là biểu huynh muội (1), còn tí tí ruột của Thủy Hạnh người sắp được gả cho Liễu Duy Dương phương danh (2) Nùng Thúy. Đây là điều thứ nhất.

Thứ hai, Nùng Thúy là mỹ nhân của Lạc Nguyệt tộc, không rõ vì sao từng nằm mộng thấy Thần Tiêu cung chủ Liễu Duy Dương, từ đó nhớ nhung không ngớt, thậm chí còn tuyên bố không phải người không gả. Liễu

Duy Dương chỉ cần đặt chân vào địa bàn Lạc Nguyệt tộc thì lập tức đã có cả bảy người vồ lấy hắn đem dâng tới trước mặt Nàng Thúy tiểu thư.

Nhan Đàm mới đầu rất kinh ngạc, tới khi trông thấy Lạc Nguyệt mỹ nhân Nàng Thúy mảnh mai cao dong, yêu kiều thướt tha thì chỉ có thể thở dài cảm thán, Liễu Duy Dương đúng là đào hoa liên miên không ngớt, mà thân đào nào cũng đều duyên dáng kiều mị, tuyển một giữa nghìn. Thị nữ trong Thần Tiêu cung vốn nhiều, mỹ mạo như hoa lại càng nhiều hơn, kết quả vào đến Ma Tướng không dễ gì gặp được một thôn người, trong số lại có một cô nương nhìn trúng hắn.

Thế là trong sóng mắt xiết bao trù mên của Nàng Thúy, Nhan Đàm đã bán đứt Liễu Duy Dương.

Một cuộn tranh chậm chậm trải mở, để lộ nam tử thanh sam tung bay trong gió, muôn phần tao nhã quý phái bên trong. Sau bóng nam tử là non xanh thấp thoáng, vạn dặm núi sông, thế nhưng những cảnh vật đây không hơn gì ngoài sấm vai phong nền lu mờ phía sau cho phong thái của người này.

Nhan Đàm cúi đầu ngắm tranh, mặt mũi của nam tử này quả đúng là giống hệt Liễu Duy Dương. Chỉ tiếc bút pháp tuy đẹp, nhưng vẫn chưa đủ toát lên thần thái của người được vẽ.

“Đây chính là Huyền Tương điện hạ, là vị có bản lĩnh cao nhất, tài hoa nhất trong lịch sử các đời tà thần.” Nam Chiêu hạ giọng tiếp lời, “Nàng Thúy tử cũng chỉ gặp qua người có một lần khi còn rất bé, sau đó thì thường xuyên nằm mộng thấy, đến tuổi xuất giá cũng vẫn muốn gả cho người, tử ấy từng nói cho dù làm thiếp cũng không hề gì. Về sau Huyền Tương điện hạ chết trận, tử ấy cũng vẫn cho rằng điện hạ chẳng qua chỉ là mất tích.”

Nhan Đàm tìm đánh thịch cái, miệng bảo: “Đáng tiếc Liễu Duy Dương không phải tà thần, nhiều lắm cũng chỉ là ngoại hình giống nhau thôi.”

Khóe miệng Nam Chiêu cong lên thành một nụ cười, vẻ mặt thoáng đượm chua chát: “Chính vì Liễu công tử và Huyền Tương điện hạ diện mạo quá mức giống nhau, lại thêm trên người Liễu công tử có huyết mạch của tà thần, nên Nàng Thúy tử mới một mực tin rằng huynh ấy chính là điện hạ.”

Nhan Đàm im lặng gật gù: “Nói theo cách này, quả cũng rất có đạo lý.”

Thế gian người mang dung mạo giống nhau như đúc vốn đã không nhiều, mà trên người Liễu Duy Dương lại còn mang dòng máu của tà thần, tính xác thực vì vậy càng cao hơn. Huống hồ chỉ hấn hiện giờ căn bản không nhớ ra được chính mình trước đó là người thế nào, đã làm qua những việc gì, mà tất cả phần kí ức bị đứt đoạn kia lại nằm ngay ở tiên ma đại chiến.

Nàng không thể không thừa nhận, việc Liễu Duy Dương là tà thần Huyền Tương này rất có khả năng chính là sự thật.

Nhan Đàm buông tiếng thở dài, tự đáy lòng thông cảm cho tình cảnh của hắn. Trước đó khi truy tìm thân thể của bản thân, hắn đã hoàn toàn tách biệt bên ngoài tam giới, giữa trời đất này đã không còn ai là đồng loại nữa. Còn về hiện nay, nếu như hắn thực sự là tà thần, thế thì đất trời bao la sẽ không còn chốn cho hắn dung thân. Tiên ma đại chiến năm ấy oanh liệt là vậy, cho dù muốn quên cũng không cách nào quên được. Nếu những người trên thiên đình biết được tà thần Huyền Tương vẫn còn sống sót, vậy thì ba mươi vạn thiên binh mỗi người đóng góp một nhát cũng đủ thảm rồi.

Nàng vừa trút đứt hơi thở dài này thì đã nghe thấy thiếu niên bên cạnh cũng khe khẽ cất một tiếng thở dài.

Nhan Đàm không khỏi dòm cậu chàng cái, chỉ thấy Nam Chiêu hai mày chau lại, dáng bộ khá ư rầu rĩ, đầu bèn chợt nảy ra một ý: “Phàm nhân có một câu nói từ xưa truyền lại không biết đệ đã từng nghe qua chưa? Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Đệ có yêu thích Nàng Thúy cô nương hơn nữa, thì trong lòng cô nương ấy cũng chỉ nhớ nhung mỗi mình Huyền Tương.”

Nam Chiêu trong tích tắc đã đỏ bừng cả mặt, tốc độ biến sắc này nếu không tới mức nhanh như cắt thì cũng không còn cách bao nhiêu nữa. Cậu chàng lắp ba lắp bắp: “Cậu, cậu nói này đệ có, có biết, nhưng, nhưng mà đệ, đệ không...”

Nhan Đàm vốn dĩ lên tiếng dò xét, trông thấy điệu bộ này của cậu chàng thì đã biết rõ mình đoán chẳng sai, bèn vỗ nhẹ lên vai cậu, dịu giọng khuyên bảo: “Những việc thế này, lúc cần dứt điểm thì phải dứt điểm,

nếu cô nương ấy không có tâm tư thì đệ cũng nên từ bỏ đi thôi, cũng phải cho thấy chút khí phách nam nhi chứ.” Thanh niên nho nhã chất phác kiểu như Nam Chiêu, nếu mà nuôi không từ tể khéo dễ biến thành ẻo lả nhu nhược.

Nam Chiêu cúi gầm mặt, miệng lí nhí: “Nhan cô nương nói phải.”

Nhan Đàm đang định nhân sắt nóng rèn liền tay (3) khuyên nhủ thêm vài câu nữa thì một giọng nói lạnh lẽo rưng rờ đã từ sau lưng truyền tới: “Nhan Đàm, người sang đây.”

Nàng lạnh run rùng mình hết cái, đoạn mới chầm chậm suy ngẫm, giọng nói này nghe vào, dường như có vẻ coi bộ là Liễu Duy Dương đang nói chuyện.

Xem ra cây kim trong bọc có ngày lòi ra, chắc hẳn đã biết việc mình bị bán.

Chú thích:

(1) Chú thích cho các bạn một chút, người Hoa dùng biểu huynh/đệ/tỉ/muội để chỉ anh chị em họ không mang cùng họ (con cô, cậu, dì). Anh chị em họ mang cùng họ (con chú, bác) thì gọi là đường huynh/đệ/tỉ/muội. Ngoài ra người Hoa không như người Việt gọi anh/chị/em họ theo vai vế mà theo tuổi (ví dụ con chú lớn tuổi hơn bạn thì vẫn gọi bạn là em).

(2) phương danh: “cái tên đẹp”, chỉ tên của nữ tử trẻ tuổi với hàm ý coi trọng.

(3) nhân sắt nóng rèn liền tay: (thành ngữ) nắm bắt thời cơ thuận lợi để làm việc gì đó.

57. Chương 57: Tam Giới Tam Sinh

Liễu Duy Dương đứng cạnh mảnh rừng dâu tằm, hai tay chắp gọn sau lưng, y bào khẽ lay trong gió, trông như đã được khắc họa vào tranh.

Nhan Đàm chợt nhớ đến một câu nói, vô tình chẳng nữa vẫn động lòng người. Bất kể là tà thần Huyền Tương hay Thần Tiêu cung chủ Liễu Duy Dương, hẳn chỉ cần đứng yên trong tĩnh lặng thế này cũng mang trên mình một vầng hào quang tàng ẩn. Cứ như từ trên người hắn không nhìn thấy được hoang mang lung túng mà chỉ có sự kiên định không ngừng theo đuổi con đường phía trước.

Liễu Duy Dương trầm ngâm một lúc, đoạn chợt buông một lời kì quặc: “Trong cổ mộ ở trấn Thanh Thạch, người vừa cảm nhận được linh khí trên người ta thì đã biết ta không thuộc tam giới. Còn bản thân ta, khi người động thủ cũng đã biết rõ chúng ta như nhau.”

Nhan Đàm nhìn từng chùm quả dâu tằm căng mọng phía trên đỉnh đầu, qua hồi lâu mới cất lời: “Công tử nói không sai khác bao nhiêu, thế nhưng vẫn là có một điểm chúng ta không giống nhau. Ta về sau đã tự nguyện nhập vào yêu tịch.”

Bởi vì quá ư cô độc.

Nhiều năm như vậy không hề gặp qua một người giống mình, còn không bằng được một ngụm không khí, một giọt nước nhỏ, cái gì nàng cũng không phải, hoàn toàn tách biệt bên ngoài tam giới. Cho dù một ngày nào đó nàng không tồn tại trên đời này nữa, thì cũng sẽ chẳng có ai hay biết.

“Ta cũng không hề cảm nhận được linh khí của công tử, hôm đó công tử không dùng chú thuật mà chỉ sử dụng mỗi võ công của người phạm.” Nhan Đàm xoay sang nhìn hắn, nghiêm túc tiếp lời, “Ta không làm được như công tử vậy. Thời điểm đó ta đã từng chung sống với người phạm, nhưng vẫn luôn cảm thấy bản thân và họ không giống nhau, chẳng có cách nào, loại cảm giác khác biệt này đã bắt rễ từ sâu trong tâm niệm... Ta thường xuyên không ngủ được, cảm thấy trong người rất khó chịu...”

Liễu Duy Dương xoay đầu hướng ánh nhìn về phía còn lại, miệng khẽ cất lời: “Thế thì đã ích lợi gì, ta đến cả bản thân mình là ai cũng nhớ không ra.”

“Nếu như, ta là nói nếu như, công tử chính là tà thần Huyền Tương thì sao?”

“Những việc không có căn cứ, ta xưa nay không bao giờ nghĩ đến.” Hắc dùng giọng điệu bình đạm cắt lời, “Ta phải hay không phải là tà thần Huyền Tương, thế thì đã sao.”

Nhan Đàm không ngăn được bản thân vận lại hắc: “Sao lại có thể nói là không có căn cứ? Lúc đó phản ứng của đàn huyết điều không phải rất kì lạ sao? Mới nãy Nam Chiêu cũng nói rồi đó, trên người công tử có huyết mạch của tà thần, mà công tử và Huyền Tương lại giống nhau tới như vậy, công tử cảm thấy đây chỉ đơn giản là trùng hợp ư?”

Liễu Duy Dương bất ngờ xoay đầu lại, đôi mắt vẫn điềm nhiên như mặt hồ tĩnh lặng: “Đó là phỏng đoán của người. Tuy người đoán ra được việc của bọn người Thẩm Di Quân, nhưng không nhất thiết có thể đoán trúng được những việc khác.”

Nhan Đàm dờm hắc chăm chăm, hai người nhìn nhau một lúc, về mặt khí thế dù muốn dù không nàng cũng còn thua quá xa, cuối cùng đành phải đầu hàng: “Được rồi được rồi, vậy rốt cuộc công tử nghĩ thế nào? Thực ra công tử có phải Huyền Tương hay không chẳng có can hệ gì tới ta hết. Nếu như có ý nghĩ gì không ngại thì cứ nói ta nghe thử, xem xem ta có thể giúp được gì hay không.”

“Lúc Đào Tử Khí buộc ta tiến vào Ma Tướng đã từng nói qua, ả là Tử Khí Tinh sứ trong Cửu Diệu Tinh.”

Nhan Đàm giơ ngón tay gõ gõ cảm: “Tử Khí Tinh sứ là nữ tử độc nhất trong Cửu Diệu Tinh, bọn họ cũng chỉ bình thường chẳng có gì... A, đúng rồi, chính là Kế Đô Tinh quân! Năm đó vào lúc tiên ma đại chiến, Thiên cực Tử hư Đế quân và Kế Đô Tinh quân là hai người đầu tiên gặp mặt tà thần Huyền Tương, hai vị tiên quân này về sau đến cả thi thể cũng không tìm thấy.” Nàng ngừng đoạn, lại chêm thêm vào: “Kế Đô Tinh quân cũng bỏ đi, vị Tử hư Đế quân kia mới đúng thật là đáng tiếc. Khi đó ta ở trên thiên đình tu hành một thời gian, tất cả những tiểu tiên từng gặp qua Tử hư Đế quân đều bảo người phong độ ngời ngời lại bác lãm uyên thâm.”

“Vậy sao.” Liễu Duy Dương một thoáng đắm mình trong dòng suy nghĩ, lại hỏi, “Thế người thì sao, làm thế nào lại tách mình ra khỏi tam giới?”

“Á, ta á hả?” Nhan Đàm thoáng ngẩn người, không hiểu sao hắc lại thành linh chĩa đề tài thảo luận vào mình, chỉ biết lúng túng cười cười: “Chuyện này thì, thật ra ta vốn là tiểu tiên trên thiên đình, về sau phạm vào thiên quy, phải lên Thiên Hình Đài. Công tử cũng biết rồi đó, Thiên Hình Đài lên trên một lần người không ra người quỷ không ra quỷ, có thể sống tiếp hay không cũng còn chưa chắc, rồi thì ta bỏ trốn, vậy đó.” Nàng ngừng lại một lúc, thấy Liễu Duy Dương còn đang đợi mình nói tiếp, đành miễn cưỡng cắn răng tiếp lời: “Sau đó ta mới phát hiện, con đường mà mình tìm được không ngờ là luân hồi đạo, sau khi xuống dưới sẽ là thất thế luân hồi, trên danh sách của địa phủ thiếu thứ gì thì sẽ đầu thai làm thứ đó. Lỡ như mấy năm gần đây đang thiếu hụt gián rệp rửa gì đó, vậy ta còn không phải sẽ bị người ta cười vào mặt? Thế nên ta đã từ bỏ tiên tịch để không phải qua bảy kiếp luân hồi, nhưng làm vậy thì cũng bị dạt ra khỏi tam giới luôn.”

Liễu Duy Dương lặng thinh không thốt một lời.

Nhan Đàm dạo tới dạo lui đánh hết một vòng, chợt lên tiếng hỏi: “Nói tới mới nhớ, bức tranh sơn thủy trong gian thạch thất cuối cùng phía sau cổ mộ ở trấn Thanh Thạch là do công tử vẽ có đúng không?”

Liễu Duy Dương khẽ gật đầu.

“Công tử có còn nhớ nơi được vẽ trong tranh là ở đâu không?”

“... Không nhớ.” Chỉ là trong đầu có chút ấn tượng mơ hồ mà thôi. Hắc đã đi mòn thiên sơn vạn thủy, cả những trấn nhỏ ở vùng hẻo lánh cũng không bỏ qua, đến nay cũng vẫn chưa tìm ra nơi được vẽ trong tranh.

Nhan Đàm cất tiếng thở dài: “Xem ra trải nghiệm của hai chúng ta cuối cùng cũng đã có điểm tương đồng, nơi công tử vẽ chính là minh phủ.” Nàng thấy vẻ mặt Liễu Duy Dương khẽ biến đổi, bèn kiên nhẫn giải thích thêm: “Minh phủ mà ta vừa nói, chính là âm tào địa phủ phạm nhân vẫn thường nhắc tới. Sinh tử trường, Dạ Vong Xuyên, Hoàng Tuyền đạo. Thật ra nơi đó phong cảnh rất đẹp, không đáng sợ như phạm nhân bọn họ nói đâu. Còn bức họa của công tử cũng đã vẽ được gần như không chút sai khác.”

“Sau khi rũ bỏ tiên tịch, ta đã đặt chân tới minh phủ. Ta dùng hết thời gian tám trăm năm lội qua Dạ Vong Xuyên, rất nhiều người cùng qua sông khi đến được bờ thì đã quên hết toàn bộ tiền trần, sau đó đầu thai làm một người mới. Nhưng ta quên không được, cũng rời không khỏi minh phủ...” Nhan Đàm thở ra một tiếng, chậm rãi chau mày, “Lại qua rất nhiều rất nhiều năm sau, ta cuối cùng cũng tìm được đường từ minh phủ trở về phàm giới, chỉ là trong ngàn năm đó tu vi của ta đã hoang phí cả, mới thành ra bộ dạng như bây giờ.”

Liễu Duy Dương khoe môi khê động, đang định lên tiếng thì chợt Nhan Đàm chớp lấy tay hắn, bản mặt hết đổi trịnh trọng nghiêm túc: “Ta có thể hiểu được cảm giác của công tử, nhưng Nùng Thúy cô nương thật sự rất xứng với công tử, thôi thì công tử thuận tình đi mà.”

Liễu Duy Dương hất phăng tay nàng, xoay đầu sải bước rời khỏi.

Nhan Đàm miệng cười hi hi nhìn theo bóng lưng của hắn: “Liễu công tử, những lời nói với công tử khi nãy, ta đến cả Dư Mặc cũng chưa từng kể qua. Mấy chuyện này thật tình rất mất mặt, công tử tuyệt đối đừng có đồn ra ngoài đó!”

Liễu Duy Dương dừng bước, ngoái đầu lại nhoẻn cười bảo: “Đợi ta suy nghĩ lại đã.”

Biểu cảm thường thấy nhất trên mặt hắn chính là không có biểu cảm, còn không thì là âu sầu cười gượng, nét cười trong một sát na vừa nãy, thực chẳng khác nào băng mỏng thoát tan.

Nhan Đàm tay xoa xoa cằm, lòng bất giác nghĩ, trước đây mình thường ghét bỏ Liễu Duy Dương với bộ mặt xám xịt không chút sinh khí, ngày thường một câu nói cũng chẳng lọt kê răng, bây giờ coi bộ cũng không cảm ghét tới mức đó nữa.

Nhan Đàm tay xách một chùm dâu tằm căng mọng tím lịm ngồi xổm bên con suối nhỏ để rửa. Lạc Nguyệt tộc tuy đã suy tàn nhưng vẫn còn xa mới xuống cấp tới mức độ tột cùng thảm hại, đợi tới bước đường eo cũng là đui, đui cũng như eo thì lúc bán gả Liễu Duy Dương nàng cũng đã khó tránh khỏi áy náy trong lòng.

Tình hình hiện nay, chỉ e là Liễu Duy Dương muốn cưới cũng phải cưới, không muốn cưới cũng phải cưới, hoàn toàn không phải tự hắn có thể quyết định. Nàng đây chẳng qua chỉ là chiếu theo tình thế hành sự mà thôi.

Nàng cầm chùm dâu tằm lấp lánh nước suối lên, ngon lành cắn lấy một miếng, khoe mắt chợt nhìn thấy hai bóng người khá ư quen thuộc, lập tức ném toẹt mớ dâu tằm trên tay qua một bên, cười toe toét bỏ nhào sang: “Chúa công chúa công! Còn sư huynh nữa, hai người— Í?”

Đường Châu bước tới trước một phát ôm chặt lấy nàng, hơi thở nhẹ nhẹ phớt qua chỗ tóc mai bên thái dương. Nhan Đàm ngay tắp lự cứng đờ một chỗ bất động. May là hắn rất nhanh đã buông tay, tỉ mỉ kĩ càng quan sát nàng hết một lúc, đoạn mỉm cười bảo: “Xem ra người không có chỗ nào bị thương hả.”

Nhan Đàm tự nhận định da mặt của bản thân đã tôi luyện cũng dày rồi mà vẫn cảm thấy nóng mặt: “Xem chừng số ta cũng còn hên.” Nàng quay sang nhìn Dư Mặc, hoảng hết cả hồn: “Dư Mặc, mắt trái của người có còn nhìn thấy được không?” Vết thương ở khoe mắt hắn có vẻ đã nghiêm trọng hơn lúc nàng nhìn thấy hôm trước, chỗ bị thương đã sưng đỏ lên.

Dư Mặc giơ tay chạm nhẹ vào, điềm đạm đáp: “Vẫn nhìn thấy được, chỉ là có chút khó khăn.”

Nhan Đàm thở phào, đoạn lầm bầm bảo: “Còn chữa được là được rồi...” Nàng chìa tay sang đỡ Dư Mặc, miệng nhỏ nhẹ nói: “Nơi ta đang trú tạm ở phía trước.”

Đường Châu mắt nhìn bọn họ, chỉ còn biết lên tiếng hỏi: “Liễu huynh đâu? Chúng ta suýt soát rơi xuống cùng lúc, khi đó cả ngọn núi đã lật hết một nửa.”

Nhan Đàm nghiêng răng ken két: “Ta đem hắn gả đi rồi, ai biểu hắn một tiếng cũng không thềm nói trước đã đẩy ta xuống vách núi?”

Đường Châu chẳng lấy gì làm ngạc nhiên, chỉ khê thở dài một tiếng: “Gả đi rồi à.”

Dư Mặc nở một nụ cười, thanh âm trầm thấp dễ nghe: “Thì ra là trút giận.”

“Là trút giận thì đã sao?” Nhan Đàm trưng ra vẻ mặt hung hăng không buồn nói đạo lý nhất.

“Không có gì. Chỉ là ta đang nghĩ, huynh ấy ít ra còn dùng tay đẩy người xuống, còn ta và Đường huynh là bị đá xuống, món nợ này nên tính thế nào đây?”

Nhan Đàm không nhịn được nghĩ, tên Liễu công tử này đúng là quá dã man, nếu không phải hấn bản lĩnh đầy mình thì sớm đã gây thù kết oán khắp thiên hạ, bị phanh thây mười lần cũng còn sợ không đủ.

Vết thương bên mắt của Dư Mặc rất nghiêm trọng, miệng thương bị rách hết hai ba lần, lại bị bụi bẩn bám vào, thoảng đã có chút mưng mủ, tuy nàng đã dùng chú thuật nhưng cũng không phải nhất thời có thể khỏi ngay.

Nhan Đàm tựa sấp người bên mép giường, chống má nhìn gương mặt đang ngủ say của hấn. Nàng đã dùng một loại yêu thuật khiến người ta sản sinh cảm giác buồn ngủ, nhưng đây chỉ có thể xem là một thuật pháp thô sơ, nếu Dư Mặc không phối hợp thì e cũng chẳng có tác dụng gì với hấn. Nàng không khỏi nghĩ, trên thế gian này, có lẽ nàng là người duy nhất có thể khiến Dư Mặc yên tâm giao phó tính mạng, mà nàng thì cũng hết vậy yên lòng mang an nguy của bản thân toàn bộ gửi gắm vào tay hấn.

Chỉ là trong suốt hai mươi năm nay, nàng chưa từng nói với hấn điều này.

Nàng không biết những lời như vậy phải nói thế nào.

“Hình như mấy năm trở lại đây thương tích trên người người đều là do ta hại mà ra, lần này cũng vậy, nếu như ta có bản lĩnh bằng một nửa Liễu công tử thì đã tốt rồi, ít nhất người không phải chỉ lo coi sóc ta đến cả bản thân cũng quên không ngó ngang tới...” Nhan Đàm rất ư khổ não, “Thực ra ta cũng có nỗ lực học yêu pháp đó chứ, nhưng mà dù gì cũng là bắt đầu ngang xương, tới giờ vẫn chỉ là một yêu tinh nửa vờ.” Nàng ôm một nùi chăn vo tròn ngồi chồm hổm bên thành giường, từ từ bị cơn buồn ngủ cuốn lấy: “Nhưng mà Dư Mặc nè, người về sau có thể đừng xài mấy loại yêu thuật gì mà hể chút là xẻ ngực rạch bụng có được không? Thiệt sự là máu me khó coi quá đi à...”

Khi nàng chìm vào cõi mộng còn phảng phất ngửi thấy mùi trầm hương dịu dịu bên mũi. Nàng không khỏi mơ màng nghĩ, dường như lúc ở Da Lan sơn cảnh Dư Mặc đối với trầm hương đặc biệt có cảm tình, tuy loại sở thích này rất kì quặc song rơi vào người hấn thì lại không mấy bất ngờ. Cứ vậy dần theo thời gian, đến cả trên người cũng vương vít chút hương sen dường có dường không, ngửi vào rất dễ chịu, mà đó trùng hợp cũng là mùi trầm hương Nhan Đàm yêu thích nhất.

Trong lúc mơ ngủ, nàng loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhàng, có người chậm rãi nói bên tai mình: “Bởi vì muộn đến, nên đã không còn chỗ dành cho ta nữa sao...”

Nhan Đàm theo phản xạ khẽ nhú mồm.

Cái gì mà sớm đến muộn đến, nàng thật tình nghe vào một chút cũng không hiểu.

Từ lúc đặt chân vào Ma Tướng thì Nhan Đàm trở nên rất mê ngủ, thường xuyên nằm xuống cái là không còn hay biết trời trăng gì nữa. Khi nàng tỉnh dậy, những tia nắng bên ngoài đã lọt vào gian gác, còn nàng thì đang nằm trên giường, mình còn đắp một lớp chăn mỏng.

Nàng vừa ngồi dậy thì đã cảm thấy bầu không khí chung quanh có gì đó rất không ổn.

Nhan Đàm bằng một cử động chậm chạp cứng nhắc quay đầu sang. Cửa phòng mở to, Liễu Duy Dương đang tựa vào khung cửa, thanh sáo ngọc màu lục nhạt gác trên cánh tay, một chân hơi co lên, dáng điệu cực kì phóng túng. Nàng xưa nay chưa từng nhìn thấy hấn phóng túng như vậy, có điều sao lại cứ phải phóng túng ở đây cơ chứ? Còn Đường Châu thì đang ôm dáng bộ nhàn nhã ngồi bên bàn, một tay chống cằm, tay kia nâng một ly trà, thấy nàng tỉnh dậy vẫn ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, ánh mắt lướt qua nơi cổ áo nàng, dừng lại chốc lát rồi lại dời đi. Dư Mặc đứng xoay lưng về phía nàng trước ô cửa sổ, tóc đen như mực, thân hình cao thẳng, thong thả cất lời: “Việc này đúng là khiến người ta nghĩ không thông.”

Nhan Đàm suýt nữa ói ra ngụm máu tươi. Ai nói nàng biết đây rốt cuộc là chuyện gì vậy nè? Gian phòng này hiện giờ tốt xấu gì cũng là của nàng ở mà, Dư Mặc ở đây cũng không nói đi, sao hai người kia cũng có mặt nữa?! Nàng run bần bật hết nửa ngày, cuối cùng mới ghen ngào thốt ra được một câu: “Các người sao lại ở đây hết vậy...”

“Cứ cho bọn họ muốn ngáng đường cũng chưa chắc đã ngáng được.” Đường Châu đặt ly trà xuống đều đều cất giọng.

Liều Duy Dương khẽ lắc đầu: “Chúng ta đang ở bên trong Ma Tướng, vì thế phải chiếu theo quy tắc của Ma Tướng hành sự.” Hắn xoay đầu sang phía Dư Mặc: “Những trận pháp huyền cảnh này, nói cho cùng vẫn là huynh tinh thông, chẳng hay có cao kiến gì?”

Dư Mặc nghiêng đầu sang mỉm cười bảo: “Nói ra cũng chẳng phải cao kiến gì, có điều ta cũng cảm thấy vẫn là nên thuận theo quy tắc của Ma Tướng. Ta hiện giờ đã không còn cảm nhận được sát khí và dao động ở trung tâm Ma Tướng, có thể qua hết cửa ải này sẽ tìm thấy đường ra.”

“Chỉ e ít nhiều có chút khó khăn, ta thấy bọn họ đã nhận định sự việc này và chúng ta không tránh khỏi can hệ.” Đường Châu chậm rãi cất lời.

“Ê, mấy người...” Nhan Đàm chỉ có thể như cá giẫy trên thớt.

“Vậy thì phải xem Liều huynh ứng phó thế nào.” Dư Mặc nhìn Liều Duy Dương, miệng nhovn cười bảo, “Lạc Nguyệt tộc nhân ít nhiều cũng kính Liều huynh ba phần.”

Nhan Đàm tức tối đâm mạnh lên giường: “Ba người các người rốt cuộc đang làm cái gì ở đây vậy hả?! Hay là có chuyện gì nhất quyết cứ phải nói ở đây mới được?!”

Liều Duy Dương cuối cùng cũng xoay đầu nhìn nàng, hơi hột nhả ra một câu: “Người dậy rồi à?”

Nhan Đàm siết chặt nắm tay, nhét khỏi kẽ răng mấy chữ: “Ta dậy từ lâu lắm rồi...”

Đường Châu bật ra một tiếng cười mũi: “Bây giờ mới để ý thấy, nhưng người giận dữ như vậy làm gì?” Lúc hắn nhả ra câu nói xạo này mặt không đỏ tim không run, thần thái trấn tĩnh thừ nhàn.

Nhan Đàm chỉ đành tự thẹn không bằng, ngả mũ chào thua: “Ta đâu có giận dữ gì... Ta sao lại giận dữ chứ, dù gì đâu phải ai cũng có thể ngủ một giấc dậy thấy trong phòng mình đột nhiên tòi ra thêm một đồng người. Nói tới nói lui, rốt cuộc các người ở đây làm gì vậy hả?”

Dư Mặc bước sang, đỉnh đầu tự nhiên ngồi xuống bên giường, cặp chân dài gác chéo lên nhau: “Đêm qua có Lạc Nguyệt tộc nhân chết bất đắc kì tử.”

Nhan Đàm tức thì hỏi tới: “Là ai?”

Khóe miệng Liều Duy Dương khẽ nhếch, hắn đứng thẳng dậy phui qua tay áo rồi bảo: “Ta bây giờ sang đó nói chuyện xem thế nào.”

Nhan Đàm lập tức tỏ tường: “Là Thái Sơn đại nhân của Liều công tử? Hay là nhạc mẫu đại nhân? Chắc không tới nỗi là thê tử chưa kịp rước vào nhà đó chứ?”

Đường Châu khóe môi hàm chứa nét cười: “Là nhạc mẫu đại nhân.”

“Ồ, vậy thì đúng là thành ra hôn tang lương sự rồi còn gì...” Nhan Đàm thành linh lặn cái vèo từ trên giường xuống, “Khoan khoan khoan, vị nhạc mẫu đại nhân kia của Liều công tử qua đời, không phải định đổ lên đầu chúng ta đó chứ?”

Dư Mặc vội chìa tay ra ôm chặt lấy nàng, đoạn mỉm cười bảo: “Bọn họ không hề nói vậy, chỉ là bảo ngày nào còn chưa tìm ra hung thủ thì ngày đó chúng ta chưa thể rời khỏi.”

Nhan Đàm nhất thời chỉ nghĩ ngay đến bốn chữ “họa vô đơn chí”.

58. Chương 58: Bức Chân Dung

Liều Duy Dương và Lạc Nguyệt tộc trưởng đóng cửa ở trong cùng một gian phòng chưa được nửa canh giờ thì Thủy Hạnh đã từ ngoài cửa phòng thò đầu vào, mỉm cười e thẹn: “Vị nào là Dư Mặc công tử? Liều công tử mời huynh ấy sang.”

Dư Mặc đứng dậy, lại nghe Thủy Hạnh cất lời: “Cha bảo ta nói lại với các vị, ông trước tiên xin đa tạ ý tốt của mọi người, mỗi hôn sự này chỉ e phải đẩy lùi lại một thời gian, các vị nếu cảm thấy buồn chán thì có thể ra ngoài dạo chơi, nhưng tuyệt đối đừng đi quá xa vì khu rừng phía trước mặt có chút nguy hiểm.”

Nhan Đàm nhìn Thủy Hạnh và Dư Mặc đi khuất, vòng tay ôm mớ ly trà nửa cười nửa không: “Liễu công tử quả có bản lĩnh, nhanh như vậy đã thu xếp ổn thỏa Thái Sơn đại nhân, người ta không chỉ không xem chúng ta là hung thủ nữa mà còn tỏ lời cảm kích.” Liễu Duy Dương bấy nay luôn trầm lặng ít lời, thẳng hoặc nói ra câu nào cũng đều có sức thuyết phục. Nhan Đàm biết rõ, chính vì người khác thấy bản tính này của hắn mới cho rằng mỗi một lời hắn nói đều là sự thật, mà trên thực tế là bị Liễu cung chủ bịp xoay như xoay dễ cũng không hay biết.

Đường Châu chân đã bước đến bực cửa, chợt ngoái đầu lại hỏi: “Người có muốn cùng ta ra ngoài đi dạo một lát không?”

Nhan Đàm cũng cảm thấy ở lại mốc meo trong phòng không có gì tốt, bèn gật đầu bảo: “Được thôi.”

Hai người sóng vai men dọc theo con suối nhỏ đi hết một đoạn, Đường Châu đột nhiên dừng bước, chìa tay sang chỉ vào phần cổ lộ ra ngoài cổ áo của nàng: “Cái gì đây?”

Nhan Đàm bị hắn chạm vào như vậy thì chợt cảm thấy hơi ngứa, vội ngồi xổm xuống cạnh suối soi thử. Nước suối ở đây trong veo, lờn nhòa phản chiếu ra một cái chấm đỏ đỏ phía trên cổ nàng. Nhan Đàm chống má nghi ngờ: “Hôm qua còn chưa có mà, không lẽ sau khi ta ngủ thì có con gì bò vô cắn ta?”

Đường Châu lặng thinh chốc lát, đoạn thình lình cúi người nắm vai nàng kéo sang. Nhan Đàm vốn đang ngồi chồm hổm, đột nhiên bị hắn kéo qua như vậy, chỉ có thể giữ nguyên tư thế cực kì khốn đốn này, gương mặt nhìn Đường Châu cúi thấp đầu.

“Đường Châu, ngươi dù có đói đi nữa cũng không thể cắn ta chứ!!!”

Đường Châu buông tay, vô cùng tỉ mỉ đối chiếu một lượt hai dấu vết kia, đoạn gật gật đầu: “Quả đúng là không giống nhau.”

Nhan Đàm giãy nảy mấy cái, dùng tay bịt cổ, vẻ mặt cùng cực thê lương: “Đương nhiên là không giống rồi, người muốn so thì đi mà tự mình cắn mình!” Cho dù nàng là yêu chứ không phải phàm nhân thì cũng chỉ có một bộ da này mà thôi, lỡ bị cắn hư rồi làm sao xài được nữa?

Đường Châu phỉu phỉu tay áo, cúi đầu nhìn nàng: “Dù ta có muốn tự mình đối chiếu thì cũng không cách nào cắn được tới cổ mình, ngươi nói có phải không?”

Nhan Đàm hừm hừ hai tiếng, lầu bà lầu bầu: “Sao ta cứ thấy ngươi là cố ý vậy nè...” Xoay đầu sang phía còn lại, nàng trông thấy bóng dáng một thiếu niên mỗi lúc một gần, hai tay còn nâng giữ một cuộn tranh, người thiếu niên này chính là Nam Chiêu. Nàng nhớ ra lần trước còn định nhân sát nóng rên liền tay bởi dưỡng Nam Chiêu thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, kết quả mới chưa nói được mấy câu thì đã bị Liễu Duy Dương làm cho gián đoạn. Bây giờ cậu chàng đến thật đúng lúc.

Nhan Đàm liền nhảy vọt từ bên này con suối sang bờ bên kia, vẫy vẫy tay gọi: “Nam Chiêu!”

Nam Chiêu giật bắn, hai tay run bật lên làm cuộn tranh rơi bịch xuống đất. Nhan Đàm thấy đáng vẽ cậu dùng hai tay cầm cuộn tranh trước đó, bức tranh này có vẻ là đồ vật cậu rất trân trọng, liền vội phát nhẹ tay áo, đón lấy cuộn tranh vào tay.

Nhan Đàm quét mắt qua một lượt, thấy tấm giấy Tuyền được viền khuôn của cuộn tranh đã hơi có chút ngả vàng, nữ tử trong tranh vận dải y sam bằng lụa mỏng màu nước hồ nhạt, hai bên khóe môi có đôi lúm đồng tiền hơi trũng vào, cặp mày lá liễu như hai vầng trăng lưỡi liềm, sóng mắt tựa nước, nụ cười diễm lệ, thần thái linh động cứ như có thể bước từ trong tranh ra bất kì lúc nào.

Nàng trả bức họa lại cho Nam Chiêu, thuận miệng hỏi thăm: “Nhìn đệ nâng niu bức tranh này đến thế, người trong tranh là ai vậy?” Lúc nàng mới vừa nhìn vào còn thấy người này và Nùng Thúy cô nương có sáu bảy phần giống nhau.

Nam Chiêu tay ôm bức họa, lễ độ tào nhả nói lời cảm ơn rồi mới đáp: “Đây là bức chân dung của mẹ đệ, đệ sợ nó bị ỉm, lại thấy hôm nay trời đẹp nên định mang ra ngoài phơi nắng một chút.”

Nhan Đàm thấy nữ tử trong tranh còn rất trẻ, nghĩ chắc là mẹ của Nam Chiêu lúc còn son. Xem ra mẫu thân của Nam Chiêu đã qua đời, cậu ấy chỉ có thể ngắm chân dung trông vật nhớ người mà thôi. Nàng và Nam Chiêu tiếp xúc qua vài lần, tận đáy lòng thật ra rất thích cậu thanh niên đáng vẻ thư sinh mà chân thành này.

“Mẹ của đệ thật là đẹp.”

Nam Chiêu cười bên lên: “Mẹ đệ lúc trẻ còn là mỹ nhân nổi tiếng trong tộc nữa kia.”

“Ấy, đệ không phải đang định đi phơi tranh đó sao, mau đi đi.” Nhan Đàm bước sang tránh đường, mắt nhìn theo cậu tay ôm bức họa vội vàng rời khỏi. Nam Chiêu vừa đi được một quãng thì đột nhiên từ chéch một bên nhảy ra một thanh niên áo gấm thâm sẫm vào cậu. Nam Chiêu thân người chao đảo chực ngã nhưng tay vẫn ôm chặt lấy bức họa.

Thanh niên kia đụng Nam Chiêu ngã vật ra đất, lại giật phăng lấy cuộn tranh trên tay cậu, nhấc nhấc trên tay dòm qua, đoạn lạnh lùng phán: “Loại đàn bà này là nỗi ô nhục của Lạc Nguyệt tộc chúng ta, bức họa này còn giữ lại làm gì?” Hai tay y dùng sức, tư thế trông rõ là đang chuẩn bị xé rách bức tranh làm hai.

Nhan Đàm nhìn đến sốt ruột, nếu kẻ này nhắm vào nàng thì nàng đã có ít nhất một trăm cách trừng trị y, nhưng y lại cứ khăng khăng nhắm vào bức họa, nếu như nàng dùng yêu thuật rẽ không đoạt vật thì khó đảm bảo sẽ không quá tay làm rách bức tranh. Giữa lúc khẩn trương chợt thấy Đường Châu bóng dáng vụt qua, nhanh gọn dứt khoát điểm lên cánh tay đang cầm bức họa của thanh niên kia, điểm huyết, đoạt tranh, nhẹ nhàng tiếp đất tất cả chỉ trong một tích tắc đã hoàn thành.

Nhan Đàm cuối cùng đã khẳng định một điều, bất kể là yêu bọn họ hay người Lạc Nguyệt thì hóa ra cũng đều có huyết đạo.

Đường Châu tay cầm bức họa nhẹ nhàng cuộn lại, trong lúc làm việc này không chủ tâm chợt khẽ chau mày, sau đó trả cuộn tranh cho Nam Chiêu. Hắn cúi đầu liếc mắt qua người thanh niên ngã bệt dưới đất, nhát giọng cất lời: “Muốn xé rách bức họa này, nói thế nào cũng không đến lượt ngươi.”

Thanh niên kia sắc mặt xám xanh, miệng nghẹn cứng hết nửa ngày mới bật ra được một câu: “Ngươi là, là phạm nhân?”

Nhan Đàm thoáng ngẩn người, đoạn lập tức nhớ ra việc Lạc Nguyệt tộc nhân đều rất khinh miệt phạm nhân.

Thanh niên kia chỉ vào Nam Chiêu, mặt dày mày dạn nói lớn: “Các ngươi một kẻ là phạm nhân, một kẻ là nghiệt chủng của phạm nhân, đúng thật là tương cùng một giuộc mà!”

Đường Châu khẽ nhíu mày, riêng sắc mặt vẫn điềm tĩnh như thường.

Nam Chiêu cúi gầm mặt, qua một lúc mới đột ngột ngẩng phắt đầu dậy, lớn tiếng đáp trả: “Cha ta là phạm nhân không sai, nhưng ông là một người tốt, vì vậy mẹ ta mới phải lòng ông!” Cậu siết chặt nắm tay nói bằng một giọng vô cùng khấn trương, gương mặt thoáng đã đỏ bừng.

Nhan Đàm không nhịn được nghĩ, Nam Chiêu khí thế như vậy, đúng là đã không cần mình vẽ rắn thêm chân dạy dỗ thành nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất nữa rồi.

Thanh niên kia khoét sâu một ánh nhìn vào họ, sau đó xoay người huênh hoang rời khỏi.

Nam Chiêu tay ôm bức họa vừa lấy lại được nói với Đường Châu: “Đa tạ Đường huynh. Người trong tộc đa phần không ưa thích phạm nhân, Ấp Lan lại là con trai lớn của tộc trưởng, thế nên mới nói những lời vô lễ, hãy mong Đường huynh chớ để tâm.”

Đường Châu khẽ gật đầu, gơ tay vỗ vai cậu: “Ta sẽ không ghi nhớ trong lòng đâu.”

Nhan Đàm nhìn bóng lưng của Nam Chiêu mất hút, đoạn mới trút một tiếng thở dài: “Quan niệm tông tộc của người Lạc Nguyệt rất sâu đậm, Nam Chiêu thế này, e là đã phải ngậm đắng nuốt cay không ít.”

Đường Châu vẻ mặt suy tư đều đều cất giọng: “Vừa nãy lúc ta nhìn thấy bức chân dung kia, có cảm giác như... người vẽ trong tranh toát ra chút nét tà dị cổ quái...”

Nhan Đàm ngẫm lại một lượt, vẫn là nghĩ không ra được một bức chân dung sao lại có thể toát nét tà dị, bèn chắc mẩm bảo: “Người Lạc Nguyệt tướng mạo so với phạm nhân vốn có chút không giống nhau, nhất định là người nhìn nhầm rồi.”

Đợi khi Nhan Đàm dạo bước trở về gian nhà nơi đang trú tạm thì đã trông thấy Dư Mặc ngồi sẵn bên bàn đợi mình. Hắn một tay chống cằm, đôi mày dài khê chau lại, trông như đang nghĩ đến việc nan giải nào đó, ngay cả khi nàng đến gần cũng không hay biết.

Lòng ham chơi chợt trời dậy, Nhan Đàm rón rén vòng ra phía sau, đang định ấn hai tay lên vai hắn thì bỗng Dư Mặc nghiêng người sang bên, nhanh như chớp khóa lấy hai bên cổ tay nàng. Nhan Đàm giật bắn cả người, có chút không trụ vững hai chân, gắng gượng mấy lần vô hiệu, cuối cùng vẫn là ngã ngồi lên người Dư Mặc.

Nàng ngớ người, đoán chừng Dư Mặc cũng không nghĩ tới sẽ lại thế này, cả nửa ngày vẫn không có phản ứng.

Nhan Đàm và hắn bốn mắt nhìn nhau hết một lúc lâu, chợt Dư Mặc cất tiếng ho khê, thấp giọng hỏi: “Người vừa ra ngoài tản bộ về hả?”

Nhan Đàm vẫn còn có chút chưa phản ứng kịp, mơ mơ màng màng ừ đại một tiếng, trong lòng thầm nhủ, lúc này Dư Mặc chẳng lẽ không đáng lý nên lập tức đẩy mình ra sao?

Dư Mặc nhìn hai vết tích trên cổ nàng, đột nhiên vươn tay ra sau ấn vào sau cổ Nhan Đàm, đôi bờ trán tựa vào nhau, hai chóp mũi khê va chạm. Hắn chậm rãi gọi: “Nhan Đàm.”

Nhan Đàm cảm thấy lòng tơ dưng ngược, trong đầu lặp đi lặp lại một câu hỏi, hắn vậy là đang muốn làm gì đây? Là muốn thổ lộ tâm tư hay đang định bụng hôn mình? Nếu là cái trước thì mình nên đồng ý hay khéo léo khước từ, hoặc giả là ậm ừ cho qua? Còn nếu như là cái sau, mình nên bình tĩnh ngồi yên bất động, hay là cầm tách trà phang thẳng lên đầu hắn?

Một chốc trôi qua, chợt nghe Dư Mặc thủng thỉnh cất lời: “Liều cung chủ nói huynh ấy có một việc không hiểu được. Bên trong Ma Tướng, những sự vật xuất hiện đáng lý ra phải là những thứ ít nhất một nửa trong số chúng ta đã từng nhìn thấy. Nhưng Phiên Thiên gặp phải lúc trước, người chưa thấy qua, ta cũng chưa từng thấy qua, Đường Châu là phạm nhân đương nhiên cũng không thể đã từng nhìn thấy.”

Nhan Đàm ngẩn tò te hỏi: “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

“Thật ra ta cảm thấy chuyện này chẳng có gì ghê gớm, nếu người đã từng thấy qua thì ngại gì không nói thẳng, việc này cũng không thể trách được người.”

Nhan Đàm bấy giờ đã tỏ tường, lông nga lông ngóng bò từ trên người hắn xuống: “Thì ra người muốn nói cái này hả... Bởi ta nói mà, làm sao có thể... Không đúng! Dư Mặc, người đừng có mà quá đáng! Người đừng vô duyên vô cớ vu khống ta, ta tuyệt đối, tuyệt đối chưa từng thấy qua Phiên Thiên! Ta thực sự chưa từng thấy qua, người còn muốn ta nói thẳng gì hả?!”

Dư Mặc khé miệng vương nét cười: “Chưa thấy qua thì chưa thấy qua, người kích động như vậy làm gì?”

Nhan Đàm sững người, tức khắc nghiêng chặt răng im thin thít, nàng tuyệt đối sẽ không nói ra cái chuyện nhục mặt mình đã tự tác đa tình mới rồi.

Dư Mặc đứng thẳng dậy, đoạn chợt cất lời: “Người giờ có muốn ra ngoài đi dạo nữa không? Người chết đột ngột hôm qua là bị một kiếm sát thương đâm thẳng vào ngực, ta đang định sang nhà chứa hòm xem thử.”

Nhát kiếm này rạch từ giữa ngực xuống thẳng tận dưới xương sườn, lực kiếm ban đầu mạnh rồi giảm dần, cuối cùng chỉ khép lại bằng một vết thương nông.

Lúc Nhan Đàm và Dư Mặc đặt chân đến nhà chứa hòm thì đã thấy Liều Duy Dương tới sớm một bước, đang bắt chéo hai tay sau lưng đứng cạnh quan tài. Hắn nghe thấy tiếng bước chân phía sau, đến đầu cũng không ngẩng lên, chẳng buồn đếm xỉa chung quanh thò tay vào quan tài nâng cánh tay của người chết lên, duỗi mở những ngón tay đã cứng đờ ra xem thử.

Giữa tình cảnh này, Nhan Đàm thực ra rất muốn buông một câu nói giỡn chơi, rằng Liễu công tử quả nhiên đối với việc này đặc biệt lưu tâm, dấu sao cũng liên hệ tới việc lớn cả đời của công tử mà. Ai ngờ vừa nhìn thấy Liễu Duy Dương mặt không một hột cảm xúc ngoảnh sang thì câu nói đã tới bờ môi của nàng tức khắc ực cái nuốt ngược trở vào.

Lá gan của nàng nói cho cùng vẫn là không đủ phi nhiêu.

Dư Mặc bước lên trước hai bước, thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Liễu Duy Dương khẽ lắc đầu, thanh âm trầm thấp: “Miệng thương không bằng, độ nông sâu cũng không đồng đều, xem ra lưỡi kiếm này rất cùn, có chút giống như loại kiếm chưa được khai phong.”

Dư Mặc nghe lời, thoáng trầm ngâm một lúc: “Nếu đúng là thanh kiếm chưa khai phong, lại là từ phía chính diện đâm bị thương phu nhân, vậy công phu của hung thủ hẳn là không tồi, nhưng nhìn lực kiếm thì dường như công phu của người này chỉ rất tầm thường... Liễu huynh, theo ý của huynh mà nói, tên hung thủ này hẳn phải là người quen của phu nhân?”

Liễu Duy Dương khẽ gật đầu, lại bảo: “Đây mới chỉ là phỏng đoán mà thôi, vẫn chưa có hiệu lực xác thực.”

Nhan Đàm bước đến cạnh áo quan, ụp sấp người bên thành gỗ nhìn xuống. Người nằm bên trong là một nữ tử đã khá có tuổi, khóe mắt hiện vài nếp nhăn nông mờ, dung mạo ngược lại có chút tựa tựa mẹ của Nam Chiêu. Nam Chiêu và hai tỉ muội Nùng Thúy, Thủy Hạnh là anh chị em họ, thế thì mẹ của bọn họ hẳn phải là chị em rồi, thảo nào lại có nét giống nhau.

Nàng từng nhìn thấy pháp y ở phạm giới nghiệm thi, bèn chìa tay vào định bóp cảm thi thể, ai ngờ còn chưa đụng tới thì đã bị Dư Mặc níu giật lại. Dư Mặc vẻ cực chẳng đã nhìn nàng: “Người định làm gì?”

Nhan Đàm đáp đến là hiển nhiên: “Nghiệm thi chứ gì.”

Dư Mặc gập mấy ngón tay đưa lên chống trán, vẻ càng cực chẳng đã tợn: “Chuyện này không tới lượt người, trước đây đã có đại phu của Lạc Nguyệt tộc kĩ lưỡng xem qua rồi, bất kể là trong miệng hay móng tay phu nhân, thậm chí cả tóc cũng đã kiểm tra, đều không có dấu vết gì cả.”

Nhan Đàm ồ cái, tiếc hùi hùi rút tay về.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì một bóng dáng yếu điệu đã chậm chậm tiến vào nhà chứa hòm. Nhan Đàm nghe tiếng bước chân liền theo phản xạ ngoái đầu lại nhìn, thấy người vừa đặt chân vào là Nùng Thúy của Lạc Nguyệt tộc. Nàng ta mắt không dòm trái liếc phải, chẳng buồn đoái hoài chung quanh tiến thẳng về phía Liễu Duy Dương, nụ cười trên môi, thanh âm mềm mại ẻo lả: “Thiếp mới vừa sang tìm chàng, kết quả chàng không có trong phòng, hỏi qua người khác mới biết chàng đã tới đây.”

Liễu Duy Dương chẳng buồn đối đáp, chỉ liếc mắt nhìn nàng ta một cái.

“Chàng cũng dừng lúc nào cũng lạnh nhạt vậy chứ, đợi qua hết kì hạn chịu tang mẹ thì thiếp cũng sẽ gả cho chàng rồi còn gì.” Nùng Thúy chìa tay sang định níu lấy cổ tay đối phương, ai ngờ còn chưa chạm tới thì Liễu Duy Dương đã thình lình ra tay bóp chặt cổ nàng ta, giọng điệu lạnh nhạt: “Đêm qua lúc phu nhân qua đời người là người đầu tiên chạy đến, đã còn nhìn thấy được những gì?”

Nhan Đàm há hốc miệng lưỡi, nàng tuy biết Liễu Duy Dương có phần lắm lì nhưng không ngờ hắn lại thô bạo tới như vậy.

Nùng Thúy giơ tay cố gỡ mấy ngón tay của hắn ra, gương mặt xinh đẹp vì ngạt thở mà đỏ bừng, nàng ta khó nhọc mở miệng: “Thiếp... không...”

Liễu Duy Dương chậm rãi buông tay: “Người không nói cũng không sao, người thật sự cho rằng dựa vào bản lĩnh của Lạc Nguyệt tộc các người có thể cản chân được ta?”

Nùng Thúy ôm cổ ho dữ dội, giơ tay áo quệt nước mắt rỉ ra bên ngoài khóe mi, đoạn bỗng đứng thẳng phất dậy, trong mắt là ngọn lửa đang thiêu đốt: “Kể từ khi thiếp nhìn thấy chàng thì trong lòng chỉ có một Huyền Tương mà thôi. Thiếp một lòng chỉ nghĩ đến chàng, việc này thì có gì không đúng chứ?” Nàng ta cuối cùng cũng để lọt mắt Nhan Đàm và Dư Mặc này giờ thừa ra một bên làm vật trang trí, miệng nhoeo

cười bảo: “Nhan cô nương, có phải cô nương cảm thấy ta nói ra những lời này là rất không biết xấu hổ, không có chút chừng mực nào phải không?”

Nhan Đàm không lưỡng lự trước nàng ta lại hỏi mình, lúng túng ồm tiếng rồi bảo: “Phong tục, chỉ là phong tục khác nhau thôi mà.”

Nùng Thúy ngẩng đầu nhìn thẳng vào Liễu Duy Dương, không chút kiêng nể cất lời: “Thiếp biết chàng không ưa bị ép buộc, cho đến hôm nay, chàng cũng không phải là Huyền Tương của trước đây nữa rồi, thiếp tự cảm thấy mình không có chỗ nào không xứng được với chàng. Ngoài ra thiếp cũng biết chàng chỉ hận không thể tức khắc rời khỏi nơi này, vậy nên trong chuyện này quả thực thiếp đã có những lời giấu giếm cha và mọi người. Chỉ vì thiếp muốn níu chân chàng lại. Huyền Tương điện hạ— bất kể chung quy chàng có phải hay không, nếu như chàng có ý định rời khỏi, thiếp sẽ nói với toàn bộ người trong tộc, rằng hung thủ đã giết chết mẹ thiếp chính là chàng.”

Liễu Duy Dương sắc mặt không chút biểu cảm nhưng tay áo lại khẽ lay động, mấy ngón tay siết chặt lấy thanh sáo ngọc xanh biếc kia.

Nùng Thúy căn bản không nhìn thấy động tác nhỏ nhất này của hắn, chỉ lo mãi mê tiếp lời: “Đêm qua khi thiếp đến nơi thì mẫu thân vẫn còn chút hơi thở yếu ớt. Bà nói với thiếp, đây là lời nguyện. Thiếp vốn còn định hỏi cho rõ ràng, nhưng mẫu thân đã cầm cự không xuể nữa. Bà chỉ bảo, đó là lời nguyện.”

59. Chương 59: Lời Nguyện

Nhan Đàm khiếp đảm thấy rõ, nhưng không phải vì câu nói đề cập đến lời nguyện của Nùng Thúy, mà vì nàng ta thà để Liễu Duy Dương bị người trong tộc nhận làm thành hung thủ sát hại mẹ mình cũng không muốn hắn rời khỏi, đây thực sự quá ư cực đoan.

Chợt một tiếng động khẽ vang lên, sáo ngọc trong tay Liễu Duy Dương đã vặn mở, để lộ lưỡi dao sắc bén thanh mảnh bên trong, giờ ngang giữa hai chân mày Nùng Thúy: “Ta bình sinh không ưa nhất là bị người khác ép buộc.” Hắn thoáng vung tay, chỉ thấy vài tia kiếm lóe qua, trong chớp nhoáng bỏ chiếc bàn thấp bên cạnh thành mấy chục mảnh, xong phất tay áo ngạo nghễ rời bước.

Nhan Đàm ngồi xổm xuống, nhặt một mảnh gỗ lên lật tới lật lui xem, thấy góc cạnh của mỗi một mặt đều cực kì ngay ngắn, miệng không khỏi lầm bầm: “Lợi hại quá đi...” Nàng sờ sờ ngực, mừng thầm may mà bản thân chẳng qua chỉ dùng miệng lưỡi vét chút lợi mọn chứ chưa đã thật sự chọc giận Liễu Duy Dương, nếu không để bị xẻ thành nhiều miếng như vậy, cứ cho nàng đây yêu pháp vô biên cũng không cách nào ráp liền trở lại.

Nùng Thúy đột ngột giơ tay bưng mặt, miệng bật ra tiếng thốn thức khe khẽ.

Nhan Đàm nhìn dáng vẻ rơi lệ như hoa lê rắc hạt mưa sa của nàng ta, tuy có vài phần thương hại nhưng thực sự không một chút đồng tình. Tình cảm nam nữ vốn dĩ phải là hai bên tự nguyện, hành xử tới mức độ như nàng ta, thật tình không khỏi có phần thái quá, nếu đổi lại nàng là Liễu Duy Dương cũng chịu không nổi. Nàng bất giác nghĩ, ban đầu lúc mới vừa gặp Nùng Thúy cảm thấy nàng ta dịu dàng thướt tha lại xinh đẹp, không ngờ lại thành ra như bây giờ. Gia đình bọn họ cũng được xem là danh gia vọng tộc trong Lạc Nguyệt tộc, chẳng lẽ cha mẹ nàng ta đều chưa từng tử tế dạy dỗ con gái ư? Sao nàng ta lại được nuôi dưỡng thành ra tính nết như hiện giờ?

Bọn họ bước ra khỏi nhà chứa hòm, rọi thẳng vào mặt là ánh mặt trời ảm áp chói chang. Bổng Dư Mặc thấp giọng lên tiếng: “Có lúc, tình cảm thật có thể khiến cho con người ta phát điên.”

Nhan Đàm ngẫm qua, đoạn nhoen cười bảo: “Bản thân tình cảm không cách nào khiến người ta phát điên, mà là sự mềm yếu trong bản chất con người, chính nó mới khiến cho người lún sâu trong vũng lầy kia phát rồ đó thôi.”

Dư Mặc cup đôi mi xuống, phát ra tiếng cười khẽ đến gần như không thấy tầm hơi: “Nói cũng phải.”

Nhan Đàm rất lấy làm không hài lòng, môi hơi dẩu ra: “Người tốt xấu gì cũng tăng bốc ta vài lời chứ, chỉ ‘Nói cũng phải’ một câu nhẹ hều như vậy, chút xíu thành ý cũng không có.”

Dư Mặc dừng bước, không tự chủ được chìa tay nắm lấy vai nàng kéo sang, nhưng vừa nhìn thấy bản mặt đắc ý vô ngần, bên trên cứ như viết mấy chữ bự “Lẹ lẹ tăng bốc ta đi, tăng bốc cho nhiệt liệt vào” của Nhan Đàm thì bỗng im bật. Mãi khá lâu sau, hắn mới khẽ lên tiếng: “... Thực tình không mở lời nổi, thôi bỏ đi vậy.”

Nhan Đàm thấy hắn xoay người dợm bước liền vội vã túm lấy cánh tay hắn, đoạn vấp vấp mở miệng bảo: “Dư Mặc, lần trước là vì ta mà người mới bị thương... Ta biết, đều là tại ta không tốt... nhưng mà, hơ, cảm ơn...”

Dư Mặc xoay đầu sang, chậm rãi nở một nụ cười: “Không có chi, dù gì cũng chẳng phải lần đầu tiên, quen tay rồi.”

Nhan Đàm tức thì cảm thấy vô cùng bẽ mặt.

Thế nhưng lời nguyên trong lời kể của Nùng Thúy hỷ còn tiếp diễn, cứ như một trận ôn dịch, chậm chậm, âm thầm lây lan trong Lạc Nguyệt tộc.

Người thứ hai nằm trong quan tài của nhà chú hòm, chính là phụ thân của Ấp Lan, người thanh niên định xé rách bức chân dung của Nam Chiêu hôm nọ.

Phụ thân Ấp Lan ngày trẻ là dũng sĩ lừng danh của Lạc Nguyệt tộc, về sau đã lên đảm đương chức vị tộc trưởng. Ông ấy cũng chết vì bị một kiếm đâm thẳng vào ngực, miệng thương vẫn như cũ rạch từ giữa ngực đến dưới xương sườn, nông sâu không đều, giống như bị một lưỡi kiếm chưa được khai phong cứa vào. Nếu như nói mẫu thân Nùng Thúy là bị một người quen với công phu tầm thường lên tấn công, vậy thì phụ thân Ấp Lan làm cách nào lại để một tay xoàng được dịp đâm mình từ phía chính diện?

Phụ thân Ấp Lan lúc hấp hối đã vết cạn chút hơi tàn còn sót lại bò ra khỏi phòng, dốc sức gào to đến khản giọng: “Đây là lời nguyên! Bọn họ, bọn họ lại trở về rồi!” Máu tươi điên cuồng phun vọt ra từ lồng ngực ông ta, nửa bên gương mặt bị máu nhuộm đỏ vô cùng dễ sợ.

Khi bọn người Nhan Đàm đổ xô đến nơi thì phụ thân của Ấp Lan đã tắt thở lìa đời, gương mặt vặn vẹo méo mó nằm ngập giữa vũng máu, hai mắt mở to trừng trừng, trên mặt mang một biểu hiện hãi hùng khó từ ngữ nào lột tả hết được.

Ấp Lan vừa trông thấy bọn họ thì đã điên cuồng lao xộc tới, hai mắt đỏ ngầu gầm lên: “Đều do đám người ngoại tộc các người! Chính các người đã mang lời nguyên tới! Ta phải giết chết các người, giết chết các người!” Nhan Đàm biết y hiện đang đau buồn tột độ vì mất cha, trút giận lên người bọn họ cũng là điều có thể tha thứ, bèn không nói gì tránh sang bên.

Nhưng Liễu Duy Dương lại tiến một bước tới trước, vung tay hất y ngã nhào sang bên, lạnh nhạt cất lời: “Người tự mình ngấm cho tử tế vào, trên đời này lấy đâu ra lời nguyên?”

Ấp Lan ngã bệt ra đất, nửa ngày sau cũng chưa bò nổi dậy, hai mắt vẫn dán chết trên người Liễu Duy Dương. Chợt Nùng Thúy kéo dài giọng lên tiếng: “Mọi người bình tĩnh lại ngấm thử xem, trong tộc chúng ta ai là kẻ có bản lĩnh hại chết tộc trưởng?”

Nhan Đàm giật thót, không ngăn được bản thân ngoảnh đầu nhìn nàng ta. Nùng Thúy nét mặt dừng dừng, thân người dong dỏng thướt tha giữa ánh sáng của đuốc lửa và đèn lồng, song lại toát vẻ hiểm độc khó tả nên lời. Phụ thân Ấp Lan là dũng sĩ lừng danh của Lạc Nguyệt tộc, dĩ nhiên hiếm có đối thủ, nàng ta sở dĩ nói vậy căn bản chính là muốn đổ trách nhiệm lên người Liễu Duy Dương.

Qua hồi lâu sau, những người Lạc Nguyệt vốn đang nhìn nhau dò xét cuối cùng đã đổ dồn ánh mắt vào Liễu Duy Dương.

Bất thành linh một tiếng hét to, một bóng người nhanh nhẹn mạnh mẽ xông lên trước tiên.

Trong vòng chưa đầy một chớp mắt, vài tia sáng lạnh lẽo lóe qua, Liễu Duy Dương trên tay là lưỡi dao thanh mảnh, óng tay áo màu trắng thuần tung bay nhảy múa trong làn gió nhẹ. Y sam của người Lạc Nguyệt vừa

xông lên kia gần như rách bươm, từng mảnh một lũ lượt rơi xuống, nhưng da thịt thì lại không mảy may trầy xước.

Liễu Duy Dương điềm đạm cất lời: “Ta nếu đã muốn giết người, căn bản sẽ không để cho người này còn sót lại một hơi thở.” Hắn giơ tay chậm rãi đóng sáo ngọc lại cất vào tay áo, giọng điệu vẫn điềm đạm song pha chút cao ngạo: “Bây giờ còn ai nữa muốn xông lên, ta cũng không ngại giết thêm vài mạng.”

Đến thời điểm này, Nhan Đàm mới cảm thấy Liễu Duy Dương đích thị chính là Thần Tiêu cung chủ, căn bản không quan tâm kẻ khác nhìn mình bằng ánh mắt thế nào, chỉ chiếu theo suy nghĩ của bản thân hành sự. Tự đứng, khiến nàng cảm thấy có chút ngưỡng mộ.

Sau khi Liễu Duy Dương đặt xuống lời này, quả nhiên không Lạc Nguyệt tộc nhân nào dám tiến lên trước nửa bước, ngược lại còn lùi về sau một quãng, cứ im phăng phắc mặt đối mặt như vậy, bầu không khí đượm mùi kì quặc, thực tình có chút buồn cười.

Đúng vào lúc này, một thiếu nữ mặc y sam mỏng màu tím hoa sim hót hải chạy vào, miệng thở hổn hển gọi to: “Cha, cha, không hay rồi, Nam Chiêu bị người ta đánh bị thương vết ở bên ngoài— Ừa?” Cô bé đảo mắt một vòng, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, biết có điều không ổn nên bèn ngậm ngay miệng lại.

“Thủy Hạnh, con vừa mới nói Nam Chiêu thế nào?” Cha của Nùng Thúy trầm giọng hỏi.

Thủy Hạnh vỗ vỗ ngực, hít cái lấy hơi rồi dịu giọng bảo: “Con cũng không biết xảy ra chuyện gì, cổ của Nam Chiêu bị người ta đánh cho tụ một cục máu bầm rất lớn, lúc con tìm thấy thì huynh ấy đang nằm hôn mê trong bụi cỏ bên ngoài, tới giờ cũng chưa tỉnh lại.”

“Rất có thể Nam Chiêu đã trông thấy hung thủ sát hại tộc trưởng nên mới bị diệt khẩu. Liễu công tử, thứ cho chúng ta nhiều phen đắc tội, trước khi sự việc này kết thúc, các vị vẫn chưa thể rời khỏi.” Ông ta chấp tay cái, đoạn sải từng bước lớn ra ngoài: “Thủy Hạnh, con dẫn đường cho cha, chúng ta đến đợi Nam Chiêu tỉnh lại.”

“Chúng ta hiện giờ nên rời khỏi hay lưu lại?” Đường Châu im lặng một lúc thì đều đều cất giọng hỏi.

Liễu Duy Dương tay nắm sáo ngọc, nét mặt đượm vẻ tư lự: “Lưu lại. Việc này tuyệt đối không phải lời nguyên, bên trong nhất định còn có ẩn tình.”

Nhan Đàm buồn chán đứng đờ người chồm hóm bên bờ con suối nhỏ xem Thủy Hạnh và Nam Chiêu luyện võ.

Từ chỗ nàng ngồi nhìn sang cũng còn thấy rõ mồn một vết bầm to tướng trên cổ Nam Chiêu, có thể thấy kẻ xuống tay kia đã ra đòn rất mạnh. Trong lúc Nam Chiêu hôn mê đã có không ít những hộ khá có danh vọng trong Lạc Nguyệt tộc phái người tới đợi cậu tỉnh dậy, dấu sao cậu cũng là rất có khả năng là người duy nhất nhìn thấy tướng mạo của tên hung thủ.

Đáng tiếc Nam Chiêu sau khi tỉnh lại thì đối với việc mình làm thế nào bắt tỉnh nhân sự nằm trong bụi cỏ, trên cổ sao lại có một vết bầm to tướng hoàn toàn không nhớ gì cả, căn bản một tẹo manh mối cũng không có. Tất cả những người muốn hỏi ra mấu chốt của sự tình từ miệng Nam Chiêu đều chỉ có thể bỏ xó việc này sang bên.

Mà theo tình hình quan sát hơn nửa ngày trời của Nhan Đàm thì, hay cho Nam Chiêu lớn hơn Thủy Hạnh những một hai tuổi, tương lai còn phải trưởng thành làm một đường đường nam tử hán, vậy mà công phu lại không bì kịp Thủy Hạnh. Còn Thủy Hạnh, không phải nàng nói chứ, thực tình cũng chẳng phải ỉn gì, quả nhiên đạo gần ở cùng cao nhân nhiều rồi, đến cả mắt nhìn người cũng trở nên kén chọn...

Nàng đang suy nghĩ thì bất chợt gương mặt của Thủy Hạnh phóng to lên gấp mấy lần trước mắt, bên tai cũng oang oang vang dậy tiếng gọi to: “Nhan tỉ tỉ!” Nhan Đàm vội chìa tay chặn khuôn mặt cô bé, nhích ra xa một chút rồi ưỡ ể mở miệng: “Làm gì đây?” Nàng sở dĩ ở đây xem cặp thiếu niên này luyện võ, đúng là phải cảm ơn Liễu cung chủ. Hắn chỉ qua loa buông hờ một câu thì đã đầy nàng tới đây giương mắt nhìn hai con người thanh xuân niên thiếu, rực rỡ tuổi hoa, khiến nàng dù chẳng muốn thừa nhận tuổi tác bản thân đã đầy một bó cũng không thể không bị thuyết phục mình đã già.

Liễu Duy Dương bảo, nếu quả thực là hung thủ đã xuống tay với Nam Chiêu, thì một lần không thành, rất có khả năng sẽ còn hành động lần nữa, nàng ở một bên dòm chừng cũng trông nom được ít nhiều. Nhưng

nàng dòm cả ngày trời, đến kiến cũng không bắt gặp mấy con chứ đừng nói chi tới kẻ thuộc diện bị tình nghi là hung thủ, trái lại chỉ chuốc thương tổn tinh thần ngập ngụa vào người, khi không tự dưng cảm thấy bản thân già đi quá trời quá đất luôn...

Thủy Hạnh tung tăng nhảy chân sáo men theo bờ suối được vài bước, vẫy vẫy tay gọi nàng: “Nhan tử tử, chúng ta qua chỗ sông bên kia tắm đi có được không? Muội luyện kiếm múa quyền cả ngày, đổ rất nhiều mồ hôi!”

“Trời còn chưa tối, muội bây giờ đi tắm không sợ có người qua đường nhìn thấy hả?”

Thủy Hạnh lắc lắc đầu: “Đương nhiên không thấy được rồi, trong tộc Lạc Nguyệt bọn muội, nam tử chỉ tắm rửa ở sông nam, còn nữ tử chỉ tắm ở sông nữ, ngày thường cũng không có ai đi ngang đó hết.”

Nhan Đàm cho tới hôm nay mới biết Lạc Nguyệt tộc nhân lại còn chi li tỉ mỉ thế này. Nhưng nàng hiện giờ sống trong thôn trang của Lạc Nguyệt tộc cũng được một quãng thời gian khá, cảm thấy phong tục tập quán của người Lạc Nguyệt so với phạm nhân chẳng khác là bao, đến cả kiểm pháp đường quyền của Thủy Hạnh bọn họ và Đường Châu cũng na ná như nhau. Có điều Thủy Hạnh lòi nàng tới bên sông nữ thì lại không thể trông chừng Nam Chiêu. Nàng ngẫm qua một lượt, chìa tay kéo lấy Nam Chiêu: “Đệ cũng đi cùng luôn đi.”

Nam Chiêu đỏ bừng cả mặt: “Đệ, đệ không đi được đâu!”

Thủy Hạnh phì cười: “Huynh ấy lúc mới tới đây còn không biết quy tắc này, kết quả có một lần đi qua sông nữ, lúc đó Nùng Thúy tử tử của muội y sam cũng đã cười hết một lớp, đánh cho huynh ấy một trận mặt mũi sưng vù như cái đầu heo vậy đó.”

Nhan Đàm thấy cô bé nhắc đến Nùng Thúy, bèn mở miệng nói dò một câu: “Nùng Thúy tử tử của muội và muội tính tình khác nhau thật đó.”

Thủy Hạnh nghĩ nghĩ, đoạn làm ra vẻ già dặn đáp lời: “Cái đó dĩ nhiên là không giống rồi, tử tử tuổi tác lớn hơn muội, nhân tình thế thái từng chứng kiến qua cũng nhiều hơn muội, tử ấy lúc nhỏ còn từng nhìn thấy Huyền Tương diện hạ nữa kia. Tiếc là lúc đó muội chưa ra đời, nếu không cũng đã được tận mắt trông thấy một lần rồi. Chỉ nhìn mỗi chân dung thôi, cũng đã cảm thấy người đứng thực là một nam tử rất anh tuấn.”

Nhan Đàm không nói gì. Ấn tượng ban đầu và về sau của Nùng Thúy trong nàng cách biệt quá xa, đây hẳn không phải chỉ do tuổi tác trưởng thành, thế thái nhân tình đã chứng kiến nhiều nên mới như vậy. Thế nhưng điểm này và hai án mạng xảy ra trước đó, chắc không có can hệ lớn nào chứ...

“Á, bọn muội tuyệt đối đừng để bị vẻ ngoài của tên Liễu Duy Dương đó bịp! Ta nói muội biết, trên đời này tuyệt không tìm đâu ra một kẻ xấu xa hơn hắn, thích đeo bộ mặt kẻ khác sống qua ngày cũng bỏ đi, lại còn chuyên môn giả thành loại tiểu nhân dung tục, lấy thuốc nổ cho nổ ta, lấy lửa đốt ta, còn đẩy ta xuống vách núi, việc xấu mà hắn đã làm thật phải nói là sử sách khó lòng ghi hết.”

“Nghe có vẻ như rất quá đáng, vậy còn Đường Châu công tử thì sao? Muội nghe Nam Chiêu kể Ấp Lan đại ca đối với huynh ấy rất không khách khí, vậy mà huynh ấy cũng không hề tức giận.”

Hai người bọn muội ngây thơ quá rồi. Đường Châu không so đo với đối phương, nguyên do chỉ có một, đó chính là hắn không thêm để ý vào mắt, sẵn tiện còn có thể phô bày tư thái cao nhân, chứ hẳn thực ra là loại người tới chuyện nhỏ bằng hột mè cũng phải tính toán nữa là. Niềm căm phẫn vì chính nghĩa sắp nhận chìm lòng ngực Nhan Đàm: “Hắn tuyệt đối là kẻ xấu xa đứng nhì thiên hạ! Ta trước đây từng bị hắn nhốt trong pháp khí tròn trịa hai chục ngày, không nhìn thấy được ánh sáng mặt trời cũng không nói đi, liền tù tì hai chục ngày giọt nước hột cơm cũng không có lấy bỏ bụng. Không dễ dàng gì đợi ta ra được bên ngoài thì lại bị hết cấm chế này tới cấm chế nọ xích lấy không tha, càng tức mình hơn nữa là, hắn còn nói với người khác ta tráng kiện tới độ cả một con cạp cũng có thể đánh chết, phạm là nữ tử, có ai nghe thấy câu này mà vui cho được hay không?”

Thủy Hạnh ghen ngào hồi lâu, đoạn chỉ còn có thể hỏi: “Vậy Dư Mặc công tử thì sao? Huynh ấy lúc nghe người khác nói chuyện đều rất có kiên nhẫn, khi cười cũng rất dịu dàng.”

“Muội vẫn là bị gạt rồi, Dư Mặc tuy so với hai người trước đỡ hơn một chút, nhưng cũng chẳng khác được là bao. Lúc tộc trưởng mang bọn ta sang chỗ Dư Mặc định cống nạp cho hắn làm thị thiếp, hắn đã trong

số bao nhiêu người cùng tộc chọn trúng ta, ta còn nghĩ chắc là dung mạo tính nết của mình hợp ý hần. Kết quả câu tiếp theo của hần chính là sai ta tới thư phòng thu dọn sách sẽ bàn đọc sách, còn kêu người đến dạy ta làm thế nào dọn dẹp phòng của hần. Bây giờ những người cùng tộc với ta lúc giáo huấn con gái mình đều bảo con tuyệt đối đừng có học theo Nhan Đàm, con xem người ta dù đã nạp nạng ta làm thị thiếp mà đến một ngón tay cũng chưa từng đụng tới, về sau đến cả danh phận thị thiếp cũng chẳng còn, con mà giống như nạng ta sau này nhất định không ai thèm.”

Thủy Hạnh lẩm bẩm: “Nghe có vẻ như tử đã trải qua những tháng ngày rất thê thảm...”

Thê thảm ấy hả...

Nhan Đàm ngẫm qua một lượt, thật thà chân chất trả lời: “Vây thì cũng chưa tới nỗi.” Nàng trông thấy một con sông nhỏ phía xa, bèn dừng bước bảo: “Thủy Hạnh, muội qua đó một mình đi nha, ta và Nam Chiêu ở lại đây, ta chỉ sợ có kẻ tìm cơ hội hạ độc thủ với đệ ấy.”

Thủy Hạnh vốn còn định lôi nàng theo, nhưng nghe đến câu cuối cùng thì gật gật đầu: “Vây hai người phải ở đây đợi muội, không được tự mình bỏ đi đâu đó.”

Nam Chiêu bèn lên cười cười: “Muội mau đi đi, bọn ta sẽ ở đây đợi muội.”

Nhan Đàm nhìn Thủy Hạnh đi khỏi, xoay người lại ngó qua vết bầm trên cổ Nam Chiêu, nhẹ giọng hỏi cậu: “Đệ một chút cũng không nhớ ra là ai đã đánh mình bị thương ư?”

Nam Chiêu lắc lắc đầu, đáp về ấy nấy: “Đệ thực lòng không nhớ ra, lúc đó chỉ cảm thấy bất thành linh không thể thở được, sau đó thì không hay biết gì nữa.”

“Nếu như gặp lại kẻ đó liệu đệ có thể nhận ra hần không?”

Cậu gắng sức nghĩ ngợi hồi lâu, lí nhí trả lời: “Có lẽ... cũng không được.”

Nhan Đàm thấy bộ dạng chán nản của Nam Chiêu, bèn nhẹ nhàng vỗ vai cậu, hai người bọn họ chiều cao ngang ngửa, vỗ vào rất chi là thuận tay: “Nếu đệ một chút cũng không nhớ ra cũng tốt, như vậy kẻ đó sẽ không có nghi ngại gì, nếu không hần sẽ ra tay lần nữa.”

Nam Chiêu cúi gầm mặt, máu ầm dồn lên đôi má gầy gò: “Thật ra lúc đệ còn nhỏ rất có thiên tư luyện công phu, về sau đổ một trận bệnh, thân thể cũng ngày một yếu dần, không biết tại sao những chiêu kiếm trước đây chỉ xem qua một lần là biết lại luyện đến mấy chục mấy trăm lần cũng không học được... Đệ biết bản thân rất vô dụng, đến cả Thủy Hạnh cũng không bằng...”

Chợt Nhan Đàm lên tiếng hỏi: “Đệ năm nay bao nhiêu tuổi?”

Nam Chiêu thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, đoạn ngượng ngùng đáp: “Qua thêm mười mấy ngày nữa là tròn mười sáu.”

Nhan Đàm tươi cười ôm lấy vai cậu, âm giọng dịu dàng: “Dựa vào tuổi tác của ta làm bà cố nội của đệ cũng còn dư chán. Đệ có chuyện gì không vui cứ nói ta nghe thử xem, nói không chừng sau khi kể ra rồi sẽ cảm thấy đỡ hơn nhiều đó.”

Nam Chiêu nhoáng cái mặt đã đỏ lựng đến tận mang tai, lắp ba lắp bắp: “Nhan, Nhan cô nương, người khác đều thích nói mình ít đi mấy tuổi, nhìn tử đến một nửa tuổi của mẹ đệ cũng không tới, việc gì phải làm tới bà cố nội của đệ?”

Nhan Đàm vô cùng ức chế, hiềm được lúc nàng thấu hiểu lòng người như vậy mà đối phương lại chê nàng không có đầu bạc da nhàu, mặt đầy nếp nhăn.

60. Chương 60: Phù Vân Tự

Bên ngoài một khoảng mây trôi lững lờ, vậy nên chùa có tên gọi Phù Vân.

Tộc trưởng của tộc hoa tinh bọn họ từng giáo huấn các tộc nhân của mình, rằng thân làm yêu bọn họ, trên đời có ba thứ nhất định phải tránh xa: pháp khí, chùa miếu, tòa yêu tháp.

Nhan Đàm đến giờ phút này đã được mở rộng tầm mắt tới cái thứ hai, riêng tỏa yêu tháp thì đã sớm sập từ thời thượng cổ, có muốn thấy cũng không thấy được nữa. Nàng trông trẻ được năm sáu ngày, từ câu cá tới hái dâu tằm thậm chí là kể chuyện đều đã làm qua tất tần tật với tụi nhóc Thủy Hạnh, vậy mà phía Liễu Duy Dương vẫn chưa có tiến triển gì.

Tên hung thủ kia có thể làm ọi việc chẳng chút sơ hở như áo trời không lộ đường khâu (1), là một nhân tài.

Có lần Thủy Hạnh kể với Nhan Đàm, từ sau khi Nam Chiêu bị thương thì đêm thường nằm mơ thấy ác mộng, cha cô bé đã tìm đại phu đến kê đơn bốc thuốc nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì. Nhan Đàm bèn bảo, thay vì uống thuốc chi bằng đốt ít trầm hương giúp dễ ngủ, cây bạch mộc hương là nguyên liệu tốt nhất để chế tạo loại trầm hương này. Tiếc là loài bạch mộc hương chỉ ở Phù Vân tự trên đỉnh Bách Trượng nằm phía tây bắc thôn trang mới có, thế là Thủy Hạnh bèn sống chết kéo theo nàng làm một chuyến đến ngôi chùa.

Lúc dùng cơm tối, Nhan Đàm kể chuyện ngày mai phải lên đường cùng đám nhóc Thủy Hạnh đến Phù Vân tự. Liễu Duy Dương tay cầm đũa, một chữ không lọt kể rằng nhai kỹ nuốt chậm, không bảo được mà cũng chẳng bảo không được. Nhan Đàm cũng chẳng dám khẳng định hẳn rốt cuộc có nghe thấy hay không, dù sao cuối cùng cũng xem việc hẳn không có phản ứng như ngầm tán thành.

Dư Mặc rút thanh dao găm trong tay áo ra đẩy tới trước mặt nàng, miệng mỉm cười bảo: “Thanh dao găm này ta đã dùng thuật pháp gia cố sức mạnh, người mang theo bên mình, tóm lại là phải cẩn thận mọi bề.”

Nhan Đàm sờ sờ cán dao, lại cầm lên nhìn nhìn, thanh dao găm này nàng cũng không phải lần đầu tiên dùng, cảm thấy rất thuận tay. Nhưng nàng chỉ đi kiếm có miếng bạch mộc hương mà đem theo con dao tốt thế này, cuối cùng chỉ dùng xẻo gỗ, không phải phung phí tài nguyên trầm trọng hay sao?

Đường Châu gác đũa, chậm rãi hỏi nàng: “Các người lên núi Bách Trượng, hẳn trong một ngày sẽ về đến nơi?”

“Nghe Thủy Hạnh nói sẽ tá túc lại trong Phù Vân tự một đêm, sáng sớm ngày mốt quay về.”

“Nếu các người có gặp phải nguy hiểm gì ứng phó không xuể, qua khỏi khoảng thời gian đó chúng ta ắt biết, người chỉ cần nghĩ cách cầm cự lâu một chút.”

Nhan Đàm giận dữ: “Đường Châu, người vậy là ý gì hả? Chẳng qua chỉ là đi gọt miếng gỗ mà người cũng trù ẻo ta!”

Đường Châu không mấy để tâm mở miệng: “Chẳng qua cảm thấy bản lĩnh dây vào thị phi của người rất inh.”

“Người người người...” Nhan Đàm hít vào rồi lại thở ra, vậy mà vẫn không chút sức lực đập lại hẳn.

“Sự thật trăm phần trăm.” Dư Mặc nhắc khăn tay lên chùi mép, nhạt giọng bình phẩm một câu.

Nhan Đàm vì câu nói này rầu rĩ hết cả một đêm. Hôm sau trời còn chưa tỏ thì Thủy Hạnh đã lúi xềnh xệch Nam Chiêu với cặp mắt buồn ngủ mơ màng đến đập cửa phòng nàng muốn rung trời. Nàng vừa nhìn thấy trường kiếm của Thủy Hạnh và Nam Chiêu thì đã hoàn toàn cảm lạnh. Hai người bọn họ vác theo binh khí nặng như vậy đi leo núi Bách Trượng, đường núi cheo leo một chút thì còn làm sao mà đi được nữa? Mà khoan hãy nói tới chuyện này đi, cho dù bọn họ mang theo binh khí, nếu có thực sự gặp phải dã thú hung đồ gì đó, thì trừ để lòi cho có ra cũng chẳng còn lợi ích nào hết.

Sự thật quả đúng không ngoài dự liệu của nàng, mới đi chưa được đến lưng chừng núi thì hai cô cậu đã mệt bỏ hơi tai thở hổn hển, cuối cùng vẫn là phải dùng trường kiếm làm gậy chống đường để mà leo tiếp.

“Hạnh nhi, sao con lại đột nhiên chạy tới đây? Chẳng lẽ đã chọc cha con nổi giận nên mới trốn đến chỗ ta?” Người hỏi chuyện là một người đàn ông đã có tuổi, mình khoác bộ áo bào màu xám xịt, gấu áo bị tùy tiện xắn lên cột thành gút, để lộ một đôi chân lớn mang giày bện từ sợi gai.

Nhan Đàm không chắc chắn lắm vị này có được tính là hòa thượng hay không. Nàng ở phạm giới cũng từng gặp qua không ít tăng nhân, vì ăn uống chay tịnh khổ tu mà hầu hết đều gầy còm, gương mặt cũng đượm vẻ uy nghi. Còn vị đứng trước mặt đây, đầu thì đúng là trọc lóc thật, sáu chấm sẹo đốt liễu trên đỉnh đầu

cũng sờ sờ trước mắt, chỉ là thân hình có chút phát tướng, cả người trông vào nhẵn nhụi béo tốt, tuy không đủ uy nghiêm nhưng nhìn vào ngược lại vô cùng thân thiện.

Thủy Hạnh chạy ừ tới cạnh người đàn ông có tuổi này, miệng nũng nịu nói mấy câu, ông ta suốt buổi mặt vui phơi phới xoa đầu cô bé. Cuối cùng cô nhóc cũng nhớ ra phía sau còn có người, bèn ngoái đầu nhìn Nam Chiêu và Nhan Đàm bảo: “Đây là Pháp Vân thúc bá của muội, lúc còn trẻ là bạn tốt của cha, đáng tiếc thay, bây giờ đã xuất gia làm hòa thượng.”

Nhan Đàm khẽ cúi người thi lễ: “Đại sư vẫn mạnh ạ?”

Pháp Vân gật đầu, hai lòng bàn tay chắp vào nhau: “Cô nương đi đường hẳn vất vả rồi.”

Nam Chiêu cũng chắp tay hành lễ: “Là chúng cháu làm phiền rồi ạ.”

“Con... tên là gì?”

Nhan Đàm giơ tay gõ gõ cằm, cảm thấy có chút kì lạ. Vị Pháp Vân đại sư này và nàng lúc thăm hỏi nhau chỉ liếc sơ qua nàng một cái, còn ánh mắt đang dòm chăm chăm Nam Chiêu hiện giờ, hình như hơi bị dài thì phải?

Nam Chiêu tuy có vẻ kinh ngạc nhưng vẫn cúi đầu đáp: “Cháu tên là Nam Chiêu ạ.”

Pháp Vân ngẩng đầu nhìn trời, miệng lẩm bẩm: “Nam Chiêu, Nam Chiêu... Chớp mắt cái đã lớn như vậy rồi...” Rồi ông chợt định thần trở lại, siết chặt lấy vai Nam Chiêu, khẽ cúi đầu hỏi: “Nam Chiêu, con năm nay bao nhiêu tuổi?”

Sắc mặt Nam Chiêu đột nhiên trắng bệch, trông như cuống họng đang bị bóp nghẹt, giọng nói cũng mỗi lúc một nhỏ dần: “Sắp, sắp tròn mười sáu...”

Nhan Đàm nghe thấy tim mình đánh thịch. Phản ứng này rất không bình thường.

Nàng không ngăn được bản thân đưa mắt liếc nhìn Pháp Vân đại sư. Ở giữa hai chân mày ông ấy có một nốt ruồi đen rất to. Lực tay ông ấy nắm lấy Nam Chiêu hẳn cũng không nhỏ, thân người thư sinh của cậu thiếu niên thiếu điều muốn lắc lư chao đảo.

Pháp Vân chậm chậm buông tay, cất tiếng thở dài: “Cũng đã qua lâu như vậy rồi...” Tiếng thở dài này đượm mùi thê lương, cuối cùng ông chỉ lắc lư thân mình, xoay người bước vào trong chùa.

Thủy Hạnh thấy ông chưa chi đã một mình rời khỏi, vội ríu rít gọi với theo: “Thúc bá, tụi con tới đây là để hỏi xin một miếng bạch mộc hương!”

Pháp Vân phất phất tay áo, bước chân vẫn không dừng lại: “Con muốn thì cứ tự mình đi lấy, đừng phá hỏng hết chỗ cây phía sau là được.”

Nhan Đàm nhân lúc Thủy Hạnh nói chuyện, đè thấp giọng hỏi Nam Chiêu: “Đệ trước đây từng gặp qua vị đại sư này?”

Nam Chiêu lắc đầu, mặt mày trắng bệch: “Gặp thì chưa từng gặp qua... Nhưng mà, khi đệ trông thấy nốt ruồi giữa hai chân mày ông ấy thì cảm thấy rất quen thuộc, cứ như đã từng thấy qua...”

Nhan Đàm lại hỏi: “Vậy khi đệ trông thấy nốt ruồi đó có cảm giác như thế nào?”

Nam Chiêu ngẫm qua, đoạn cắn răng đáp: “... Sợ hãi.”

Nhan Đàm chìa tay vuốt ve mảnh bạch mộc hương trên tay, chậm chậm ngâm nó vào chậu nước trong, cả chậu nước bắt đầu tỏa hương sen dịu dịu.

Nàng thực hiện những động tác này hoàn toàn dựa vào sự thành thạo. Nàng lật mảnh gỗ trầm hương kia tới lui vài lượt, lòng mãi nghĩ suy tâm sự. Nam Chiêu nói, cậu ấy hoàn toàn không nhìn rõ kẻ hôm ấy hạ độc thủ mình. Bây giờ lại bảo, lúc nhìn thấy nốt ruồi của Pháp Vân thì cảm thấy dường như đã từng trông thấy ở đâu, lại còn có cảm giác sợ hãi.

Nốt ruồi này của Pháp Vân, bất kể là kích cỡ hay vị trí đều khá thuận lợi, chỉ cần nhận biết một nốt ruồi như vậy giữa hai đầu mày thì sẽ không thể nào nhìn lầm được.

Nếu hung thủ của hai vụ án mạng trước đây là Pháp Vân đại sư, thế thì hai nạn nhân trước lúc chết hết to “lời nguyên” lại là vì nguyên cớ gì? Móc nối các tình tiết lại với nhau như vậy thì thành ra hoàn toàn không hợp lý.

Hương thơm trong phòng mỗi lúc một thêm ngào ngạt. Nhan Đàm vớt miếng bạch mộc hương trong chậu ra, định tìm một nơi để hong cho khô. Đẩy cửa ra ngoài, thấy màn đêm đã sẫm đen, bên đường chân trời có vài ngôi sao lơ thơ rải rác, cả trăng cũng chẳng thấy đâu, nàng bèn tiện tay đặt miếng trầm hương lên bậu cửa sổ.

Nàng nhìn mảnh gỗ trầm hương trắng bóc, trong lòng dâng lên cảm giác mãn nguyện. Con người trên đời có trăm nghìn loại, mỗi một môi trường đều hình thành nên loại người khác nhau. Nhan Đàm sở thích không nhiều, chế tạo trầm hương là một trong số, lúc nhàn rỗi không có việc gì làm thường thử qua các hình dạng mùi hương khác nhau, về sau phát hiện vẫn là hương sen có tác dụng an thần tốt nhất. Mà bản thân nàng trùng hợp lại là một gốc sen tu vi khá cao thâm. Thực ra chế tạo một miếng trầm hương đúng nghĩa trình tự phức tạp hơn nhiều so với những gì nàng đã làm, nhưng vì Nam Chiêu đang cần dùng gấp nên lược bỏ được bước nào nàng đều lược bớt.

Nhan Đàm đặt trầm hương vào chỗ xong, đảo mắt nhìn ra bốn phía, đoạn vòng vo rần bỏ bụi rậm lên lút lên từ ngoại viện dành riêng cho đàn bà con gái ở của Phù Vân tự đến thiền phòng trong nội viện. Nàng sớm đã có dự phòng, lúc trời còn sáng lượn tới lượn lui trên con đường này hết những ba bận, bây giờ cho dù phải mò mẫm trong bóng đêm cũng không dễ gì nhầm đường cho được. Nàng lên mò tới bên ngoài thiền phòng, trông thấy cửa sổ được đóng kín mít, hắt trên tấm giấy dán cửa là bóng của ngọn lửa đang nhảy múa bập bùng.

Nhan Đàm căng thẳng nhích gần một bước, lại nhích gần thêm bước nữa, cuối cùng dán người vào tường đứng yên bất động. Nàng vốn còn định tới trước cửa sổ, dùng ngón tay chọc thủng một cái lỗ trên tấm giấy dờm vô trong, nhưng làm vậy cũng đồng nghĩa với khiến cho chiếc bóng của mình in lên trên. Nếu vì vậy mà để các hòa thượng trong chùa bắt được quả tang, mặt với chả mũi tiếng với chả miếng còn không phải mất trắng hay sao?

Nàng nín thở chăm chú lắng nghe động tĩnh bên trong thiền phòng, có vài tiếng bước chân khe khẽ đi từ đầu bên này phòng sang đầu bên kia, xem ra người bên trong phòng đang trong tâm trạng vô cùng bất an, muốn dùng bước chân phân tán những bất an đó.

Cũng chẳng biết trôi qua hết bao lâu, khung cửa sổ chợt phát ra tiếng kêu cọt két, đỉnh đầu trọc lóc của Pháp Vân thò ra ngoài, dòm trái ngó phải một lượt, đoạn lại khép kín cửa vào. Trong đầu Nhan Đàm tức thì nhen dậy một ý tưởng rất không được đúng lúc. Biểu cảm trên mặt Pháp Vân lúc ló đầu ra khỏi cửa vừa khấn trương lại mong đợi, trông như anh học trò nghèo đang chờ gặp mặt tiểu thư đài các trên lầu cao trong hí kịch.

Nói đến thú vui sở thích của Nhan Đàm, chế tạo trầm hương là một, viết lời thoại hí kịch lại là cái nữa.

Chiếu theo trình tự trong kịch bản, tiếp theo sẽ là cảnh hội ngộ nơi lầu cao thổ lộ tâm tình. Nhan Đàm không nhận được nghĩ, Pháp Vân trước đó khi nhìn thấy Nam Chiêu đã mang sắc mặt như thế, sau đó còn thổ dài cảm khái cái gì mà mười sáu năm chẳng mười sáu năm, không lẽ Nam Chiêu thật ra là con trai ông ấy? Nhưng mà Pháp Vân khỏi nói cũng biết là người Lạc Nguyệt, như vậy Nam Chiêu chẳng phải thành ra con riêng rồi ư?

Đúng vào giữa lúc Nhan Đàm đang càng nghĩ càng xa vời thì bất thành linh từ trong thiền phòng vang lên một tràng gõ mõ, hòa cùng với tiếng tụng kinh của Pháp Vân, nghe vào còn toát ra vẻ trang nghiêm trịnh trọng.

Nhan Đàm bị tiếng tụng kinh này khiến cho đầu đau muốn bỏ làm đôi, lòng bèn nảy sinh tư tưởng chùn bước. Vừa lúc nàng đang chậm chậm nhích người ra sau thì bỗng trong phòng truyền ra tiếng nói khe của Pháp Vân: “Con quả nhiên đã tới.”

Nhan Đàm nghe tiếng liền tức tốc dán sát người vào tường, tiện thể xấp lại gần thành cửa sổ thêm chút.

“Ta biết con sẽ còn nhớ, dầu gì lúc đấy...” Pháp Vân đột ngột lặng thinh, người còn lại trong thiền phòng cũng không mở miệng nói lấy một lời.

Nhan Đàm gắng sức rướn người, làm sao để cho bóng của bản thân không hiện trên giấy dán cửa mà lại có thể nhìn thấy tình hình bên trong. Một thân hình phát tướng vội vã bước đi trong thiền phòng, chiếc bóng rọi trên ô cửa thoát mờ thoát tỏ.

Chợt một giọng nói mỏng manh có phần ẻo lả cất tiếng: “Nhân quả báo ứng, người đã gieo gió thì ắt phải gặt bão. Ngày tháng yên ổn của người đã kéo dài quá lâu, quá lâu rồi...”

Nhan Đàm bỗng đứng giữa ngọn gió đêm nổi hết da gà.

Người này từ đầu chí cuối đều uốn éo giọng nói chuyện, giọng nói vừa lả lướt lại mềm nhũn, khiến nàng có chút chịu đựng không nổi.

Chợt Pháp Vân thét giật lên một tiếng, nghe như âm thanh thoát ra từ trong cổ họng, băng đi một lúc mới run run mở miệng: “Người, người...” Ông ta dừng lại một lát, miệng lặp đi lặp lại mỗi câu nói: “Sao lại có thể như vậy, sao lại có thể như vậy?” Không ai trả lời, nhưng ông ấy vẫn không ngừng hỏi dồn, âm điệu của giọng nói đã hoàn toàn biến đổi.

Nhan Đàm suýt chút nữa thì phá cửa xông vào. Nhưng có một loại trực giác của loài yêu khiến nàng ở yên tại chỗ, đến thở mạnh cũng không dám. Nàng là giữa đường rẽ vào làm yêu, rất hiếm khi giống những yêu tinh khác có yêu tính chiếm thượng phong, dựa vào trực giác phán đoán sự việc. Đã thế trực giác của nàng lại nghèo nàn tới đáng thương, duy chỉ riêng lần này là mãnh liệt đến vậy.

Người còn lại trong phòng không hề đếm xỉa tới tràng hỏi dồn khiếp hãi của Pháp Vân, ngược lại chỉ cười khẩy: “Người không phải từng đối với ta rất tình sâu nghĩa nặng đấy sao? Sao bây giờ lại khiếp sợ đến nông nổi này?”

Nhan Đàm không khỏi ngẩn người, câu này nghe vào sao mà... Đây rõ ràng là một màn diễn cảnh trăng gió còn gì. Không lẽ thật đã để nàng nói đầu trúng đó?

Nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ người được bao lâu thì xoẹt một tiếng, một mảng máu tươi lan ra phủ đỏ trên tấm giấy dán cửa ngay cạnh nàng, từng đốm đỏ thẫm xếp thành hình vòng cung tà dị.

Cùng lúc đó, cửa phòng cũng rầm cái bị tông mở, thân hình phát tướng của Pháp Vân loạng choạng ngã nhào ra đất, gương mặt méo mó, miệng gào to thành tràng dài đến khản đặc giọng: “Lời nguyên! Đây là lời nguyên! Ha ha ha ha ha, tới đúng lúc, tới đúng lúc lắm...”

Nhan Đàm vội rướn người vào trong nhìn, chỉ thấy bên trong thiền phòng đã trống trơn không một bóng người, cánh cửa sổ hướng về phía tây bắc đối diện phát ra tiếng kêu phàn phật trong làn gió đêm.

Pháp Vân đại sư ngay trong đêm đó đã nằm trong cỗ quan tài lạnh lẽo, nhất kiếm trí mạng rạch từ giữa ngực đến dưới xương sườn, nông sâu không đều.

Ông ấy là người thứ ba. Tiếp sau ông ấy, còn có bao nhiêu người nữa sẽ chết?

Kẻ giết người lại là ai?

Pháp Vân đại sư trước lúc lâm chung sao lại bảo đó là “lời nguyên”? Thực ra không chỉ mỗi mình ông ấy, hai người trước đó đều không ngoại lệ, bên trong việc này chung quy có chứa đựng huyền cơ gì?

Nhan Đàm đưa miếng trầm hương trên tay cho Nam Chiêu cầm, cả đường từ Phù Vân tự trở về tâm tình nặng trĩu. Việc đã đến nước này mà nàng một chút manh mối cũng không có.

Nàng thậm chí không tài nào quên được khi kẻ ấy dùng âm giọng mỏng tang nhắc đến nhân quả báo ứng, tận đáy lòng mình rõ ràng còn dậy lên loại cảm giác khiếp đảm không thể gọi tên.

Ma Tướng do thần khí Chủ Mặc tạo nên, rốt cuộc muốn dẫn bọn họ đến cảnh địa nào?

Nhan Đàm thở ra một tiếng, mắt khẽ nheo lại nhìn ánh mặt trời chói lòa rực rỡ. Khi ấy, sau khi Pháp Vân đại sư trút đứt lời nói cuối cùng rồi lập tức ngã ra đất tắt thở, các tăng nhân từ những thiền phòng khác nghe thấy động tĩnh đều đổ xô sang. Nhan Đàm chỉ còn cách dùng yêu thuật hóa ra một màn chướng nhãn pháp, che kín cả người rồi rón rén mò trở về phòng mình.

Nếu lúc đó mà để bị bắt được tại trận thì thật đúng là vô phương bào chữa.

Nàng có chút bức bối nghĩ, trước đó Đường Châu bảo bản lĩnh dây dưa vào thị phi của mình inh, bây giờ còn không phải đúng như vậy? Chỉ có điều đây không phải nàng cố tình muốn đi dây thị phi vào người, mà là thị phi cứ khăng khăng quấn lấy nàng.

Bỗng giọng nói của Thủy Hạnh trở nên lấp bắp, ngón tay run rẩy chỉ về phía trước: “Nhan, Nhan tử... bên kia...”

Nhan Đàm theo phản xạ ngẩng đầu dòm lên, chỉ thấy con đường trước mặt đen kịt một mảng.

Bộ đục xác.

Đám bộ đục xác bò lúc nhúc trên mặt đường, đang ngùn ngụt kéo về phía bọn họ.

Chú thích:

(1) áo trời không lộ đường khâu: (thành ngữ) Tương truyền y phục của tiên nữ không có đường chỉ khâu; ví sự việc hoàn hảo chu toàn, không tìm ra chút tí vết.

61. Chương 61: Thanh Kiếm Chưa Khai Phong

Đám bộ đục xác bò lúc nhúc trên mặt đường, đang ngùn ngụt kéo về phía bọn họ.

Nhan Đàm liếc qua hai gương mặt nhoáng cái đã trắng bệch của cặp thiếu niên sau lưng mình, mỉm cười trấn an: “Không sao đâu, có ta ở đây, không phải sợ.”

Ai ngờ Thủy Hạnh mếu máo đáp: “Chính vì bây giờ người đứng ở đây là tỉ chứ không phải Liễu công tử nên muội mới sợ đó...”

Nhan Đàm ngay tắp lự không còn gì để nói, bộ nàng nhìn vô không dựa dẫm được tới vậy hả? Cơ mà, nàng làm việc dường như không chắc cú gì mấy, điểm này đương nhiên không thể bì được với Liễu Duy Dương. Nhan Đàm giờ tay vạch một đường qua không trung, trước mắt hình thành một màng kết giới mỏng, đám bộ lũ lượt kéo tới như thủy triều kia bị chặn đứng ngay trước màng kết giới, chen chúc ở đó ngổn ngang thành núi, khua khoắng những cặp cẳng to một cách vô hiệu.

Nhan Đàm tự biết chiêu này còn là học được từ chỗ Dư Mặc, xem ra thời gian cầm cự của màng kết giới này cũng chẳng được bao lâu, bèn lôi xệch Nam Chiêu và Thủy Hạnh bây giờ còn đang đứng ngăn ra một chỗ như trời trồng phía sau: “Chạy mau!”

Thủy Hạnh bị nàng kéo cái, bước thấp bước cao chạy về phía trước, màng kết giới kia cũng không ngừng kéo dài ra, chặn đường đám bộ đục xác tụ thành một mảng dày đặc trước mặt. Nhan Đàm bấm đốt ngón tay nhắm tính, dựa vào yêu pháp của nàng, đại khái chỉ có thể duy trì kết giới này trong thời gian ba ly trà. Với chỉ bấy nhiêu thời gian muốn về đến thôn Lạc Nguyệt thực sự có chút khốn đốn, nhưng muốn thoát khỏi đám bộ đục xác này, chắc cũng không tới nỗi quá khó nhĩ?

Nhan Đàm nhìn từng đống lớn những con bộ dính chùm vào nhau sát cạnh họ, lòng ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc: Hôm qua bọn họ đến Phù Vân tự cũng là đi con đường này, tại sao hôm qua không có việc gì, đến hôm nay lại chạm trán đám bộ đục xác này?

Bỗng nghe Nam Chiêu rằng đánh bộ cạp lên tiếng hỏi: “Mấy con bộ này... có cần người không vậy?”

Nhan Đàm có một căn bệnh, đó là thích nói tầm phào về những chuyện chẳng mấy trọng đại, nhưng đến thời khắc hệ trọng thì hứng thú này cũng không còn nữa. Nàng hiện giờ hứng thú cạn kiệt nên rất nhanh đã vào thẳng chủ đề: “Bình thường mà nói thì không.” Nam Chiêu và Thủy Hạnh thoáng dừng bước, các cơ mặt đang căng cứng cũng thả lỏng ra, bỗng nghe Nhan Đàm nói tiếp: “Nhưng nhìn bộ dạng hùng dũng khí thế của tụi nó, ta nghĩ chắc là sẽ ăn người sống.”

Cổ chân Nam Chiêu xoay cái, suýt nữa thì tông phải màng kết giới cạnh đó. Con bọ đục xác dán chặt mình bên kết giới hươ hai phát chiếc cang to của nó về phía cậu, chiếc cang sắc nhọn đen nhánh, phản chiếu tia sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Nhan Đàm vội bảo: “Cẩn thận chút, coi chừng đụng rách kết giới.”

Lúc nàng nói câu này trong lòng còn có chút áy náy, nếu đổi lại do Dư Mặc kết trận, chỉ e có mười Nam Chiêu tông vào cũng không rách được.

Dần dà sắc mặt của Nhan Đàm cũng có chút biến đổi, nàng đã cảm giác được màng kết giới do mình vạch ra bắt đầu lung lay chực đổ, trong khi đám bọ đục xác trước mặt mãi vẫn không chịu tản đi. Nàng biết chung chung những con vật này tuy hung tợn nhưng nói gì cũng không có năng lực tư duy, khi tấn công người cũng chỉ dựa vào bản năng, sao lại bám theo bọn họ dai dẳng không thôi?

Bỗng roẹt cái, một con bọ đi đầu đâm vỡ kết giới co chân nhảy về phía họ. Nam Chiêu không hề suy nghĩ rút ngay trường kiếm trên lưng xuống định chắn, nhưng phản ứng này vẫn còn xa mới kịp nhanh, con bọ kia đã bầu chặt vào vai cậu, một chiếc cang to nhanh nhẩu cắm vào vai Nam Chiêu.

Nhan Đàm mắt thấy con bọ kia đang chực thọc chiếc cang to còn lại vào vai cậu, vội rút dao găm của Dư Mặc từ chéch một phía chém qua. Con vật đứt lia làm đôi rơi xuống đất, thoáng giãy giụa rồi bất động. Lúc nàng rút dao, vỏ dao còn móc theo một chiếc khăn lụa bị dính máu. Nhan Đàm vừa trông thấy chiếc khăn thì đã lập tức nhớ ra chỗ máu bên trên còn là máu của Liễu Duy Dương, là nàng trước đó lúc trị thương cho hắn đã lén lút giếm kĩ.

Việc lớn có can hệ đến mạng người, nàng dĩ nhiên sẽ không gửi gắm hết hy vọng vào chiếc khăn lụa dính máu này. Tình hình trước mắt, nếu chỉ có mình Nhan Đàm thì nàng đương nhiên có thể rút lui lành lặn. Nhưng hiện giờ nàng còn dắt theo Nam Chiêu và Thủy Hạch, hai người bọn họ chắc chắn không có cách nào an toàn thoát thân.

Trước tình cảnh này, trừ xem ngựa chết như ngựa sống chữa (1), nàng nhất thời cũng không nghĩ ra được cách nào nữa.

Nhan Đàm giữ chiếc khăn lụa kia ra, từng đám lớn bọ đục xác đang định ngùn ngụt kéo tới đột nhiên dừng sững lại, điên cuồng tỏa ra bò chạy tán loạn, cứ như chỉ sợ chuồn không đủ nhanh, trong nháy mắt đã sạch veo không còn một mống.

Thủy Hạch nhìn mảnh khăn lụa trên tay nàng, cả nửa ngày sau còn chưa hoàn hồn: “Trên này có gì không tầm thường ư? Sao mấy con bọ kia lại sợ nó như vậy?”

Nhan Đàm có một điểm tốt đáng quý, đó là trước nay không bao giờ nhận vợ điều tốt của người khác vào mình, nên ngay tắp lự không chút do dự trả lời: “Máu dính bên trên là của Liễu công tử.”

Thủy Hạch mở to hai mắt, vẻ mặt hơn hớn: “Muội còn cứ tưởng sao tử lại lợi hại tới như vậy, hóa ra là Liễu công tử. Đúng không hổ là Huyền Tương điện hạ, dù chỉ là một giọt máu cũng đã có thể hù chạy hết đám bọ đáng ghét kia.”

Nhan Đàm rất ức chế, nghiêng răng trèo treo lăm ba lăm bầm: “Gì chứ, máu của hắn chẳng qua đuổi được mấy con bọ thôi mà, cái này bộ có gì đáng ngưỡng mộ lăm hử...”

Lần này thuận lợi về đến Lạc Nguyệt thôn trang, trong lòng Nhan Đàm vẫn còn muôn vàn cảm khái, càng huống hồ chỉ nàng hãy còn chính tai nghe thấy giọng nói của tên hung thủ nọ.

Nàng trông thấy Đường Châu đang tựa lưng bên dãy hàng rào cách đó không xa, cứ như biết được bọn họ sẽ trở về vào giờ này. Nhan Đàm tâm tình phấn khởi, lúc tới gần liền rất hào hứng nói với hắn: “Người xem ta đã mang tội nhỏ bình an trở về đủ rồi nè, không tệ phải không?”

Đường Châu chống cằm, trên mặt là một nụ cười dường có dường không, đoạn đột nhiên cúi người giúp nàng phỉ phỉ bụi bám trên tay áo: “Xem chừng, có vẻ cũng không tới nỗi.”

Nhan Đàm kinh ngạc nhìn động tác này của hắn, lấp ba lấp bấp mở miệng: “Đường Châu à... người, người...”

Đường Châu chẳng mấy để tâm ừm tiếng, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Trên đời này có một chân lý, kể dù không được thuận mắt tới đâu dòm lâu ngày cũng thành ra thuận mắt, huống hồ Đường Châu hẳn còn có một bộ mã rõ tốt. Nhan Đàm bắt giác nghĩ, có vẻ như dạo gần đây thái độ của Đường Châu đối với nàng có chút quái lạ. Tuy nhiên nàng cũng biết bản thân trước giờ có xu hướng nghĩ nhiều, thứ chuyện tưởng bỏ người ta có ý với mình nàng tuyệt đối không dám lặp lại nữa.

Chợt nghe giọng của Dư Mặc khẽ truyền tới từ phía sau, nhưng là đang nói chuyện với Nam Chiêu: “Chỗ bạch mộc hương trên tay đệ, có thể chia cho ta một miếng không?”

Nam Chiêu ừm tiếng, vừa định dùng trường kiếm cắt một miếng ra thì Dư Mặc đã chìa tay sang, cũng không thấy hắn dùng sức thế nào, rắc cái đã bẻ gãy lia một mẫu.

Nam Chiêu ngệt mặt ra hết hồi lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Huynh có thể chỉ dẫn một ít công phu cho đệ được không?”

Dư Mặc mỉm cười: “Công phu của ta đệ học không vào. Đệ có thể hỏi Đường huynh hoặc Liễu huynh chỉ dẫn cho, như thế mới là bốc thuốc đúng bệnh.”

Nhan Đàm bức bối nghĩ, tóm lại chính là không ai thèm nàng chỉ dẫn chút ít chứ gì: “Phải rồi, chuyện này ta đến Phù Vân tự còn phát hiện được một số chuyện.”

“Vậy là, người quả thực đã nghe thấy giọng nói của tên hung thủ?” Liễu Duy Dương tựa người bên bàn, tay vân vê thanh sáo ngọc xanh biếc, “Thế tên hung thủ này rốt cuộc là nam hay nữ?”

Nhan Đàm vắt óc suy nghĩ một hồi, không được chắc chắn lắm bảo: “Chắc là phụ nữ?”

“Chắc là?”

“Giọng của người này vừa lả lướt lại mềm nhũn, nghe cứ như đang hôn mát vậy đó, còn nói ‘Người không phải từng đối với ta rất tình sâu nghĩa nặng đấy sao’, sắc thái ngữ điệu này hoàn toàn là một phụ nữ đang nói chuyện... Chỉ có điều,” nàng nhiu nhiu mày, chậm rãi kể tiếp, “giọng nói của người phụ nữ này thực sự rất khó nghe, ta lúc đó nổi hết cả mình mảy da gà.”

Liễu Duy Dương cụp hai mắt xuống, im lặng không nói gì.

Đường Châu rót một ly trà đầy tới trước mặt Nhan Đàm, khẽ cất giọng bảo: “Bất luận thế nào, sự tình cuối cùng cũng đã có chút manh mối.”

Liễu Duy Dương lắc lắc đầu, thỉnh linh đứng thẳng dậy bảo: “Ta đến Phù Vân tự xem thử thế nào.” Hắn xưa nay đi lẻ về một, bây giờ ít ra còn nhớ được nói một tiếng, sau đó thì đã vội vàng rời khỏi.

Nhan Đàm nhìn theo bóng lưng nhạt dần của hắn, không nhịn được hỏi: “Không lẽ Liễu công tử đã biết được chuyện gì?”

Dư Mặc đều đều cất giọng: “Việc này, vẫn là nên để Liễu huynh tự mình tháo gỡ. Trong bốn người chúng ta, chỉ có huynh ấy mới là nhân tố, muốn ra khỏi Ma Tướng, bắt buộc phải để Liễu huynh giải mã tất cả từng câu đố một.”

Nhan Đàm chống cằm: “Cái đó thì ta không lo, chút đó bản lĩnh Liễu công tử không thiếu, càng huống chi tộc Lạc Nguyệt rất có thể chính là con dân của hắn. Thực ra ta sớm đã muốn hỏi, chuyện hắn là nhân tố của Ma Tướng, đây lại là có sự gì nữa vậy?”

“Muốn giải mở phong ấn thượng cổ bên trên Chữ Mặc, ngoài cần một người có hồn phách tinh thuần ra, còn phải có thêm một người tu hành cao thâm dùng máu của chính mình bôi lên phong ấn, sau đó có thể sắm vai tế phẩm tiến vào trung tâm Ma Tướng. Sỡ dĩ hiện tại Chữ Mặc có được ý thức, chính là do Liễu huynh dùng máu của chính mình nuôi dưỡng. Ta hai lần đến Thần Tiêu cung, cũng chính là vì sự việc này.”

“Đúng là không quản mồ hôi nước mắt. Thực ra Liễu công tử hiện giờ cũng đâu có gì không tốt, vùng Tây Nam này cả triều đình cũng quản không xuể, cần bản là không khác gì hoàng đế, vậy mà vẫn cứ khẳng khẳng rước cực vào thân. Dùng lời của Phật gia mà nói, chính là đã phạm vào sân niêm, vọng chấp (2) đấy mà.”

Dư Mặc liếc mắt dòm nàng: “Người tốt xấu gì cũng là yêu, sao lại thiên lý đầy mồm như vậy?”

“Tại vì á mà—”

“Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại, có phải người định nói câu này không?” Đường Châu ánh mắt chứa đựng nét cười, thấp giọng cười hỏi.

Nhan Đàm lập tức lật bàn tay sang bắt lấy tay hắn: “Đúng tri kỉ mà!”

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những khe hở giữa vòm lá, tuôn xuống mặt đất đầy những đốm vệt loang lổ, trên cây còn có tiếng kêu râm ran của đám ve sầu.

Nhan Đàm ngồi dưới tán cây, an nhàn khoan khoái nhìn dáng điệu luyện võ khỏe khoắn nhanh nhẹn của hai thiếu niên, đúng là tuổi xuân mơn mớn, mười bảy bề gãy sừng trâu. Nếu đổi lại đặt trên người nàng, chỉ có thể ví với ánh chiều bình sáng trước hồi tắt lịm.

Chợt từ khoeo mắt nàng liếc thấy một thanh niên áo tím dạo bước ngang qua, nhìn dáng vẻ rõ ràng là Ấp Lan đây mà. Nhan Đàm xóc lại tinh thần, hai mắt long lanh dòm sang đối phương. Nàng mấy ngày nay quả thực quá nhàn, cầu có người tới kiếm chuyện với mình cho đỡ rảnh rang chút còn không được.

Ấp Lan liếc xéo nàng cái, bĩu môi kiểu rất chi không thèm chấp bước khỏi, cuối cùng dừng ngay bên cạnh Nam Chiêu, lên giọng nói lớn: “Chắc chắc, mày thế này cũng gọi là luyện võ?”

Nhan Đàm bị đả kích mạnh, không lẽ tên Lạc Nguyệt tộc nhân này cảm thấy nàng đến cả Nam Chiêu cũng không bằng?

Ấp Lan cúi người nhặt một thanh kiếm, nhắc nhắc trên tay bảo: “Nhặt kiếm lên, để tao lĩnh giáo cao chiêu của mày.”

Thủy Hạnh đương nhiên bênh vực Nam Chiêu, lớn tiếng đáp trả: “Cha muội từng bảo, bọn muội không được lén lút tự ý đánh nhau, nếu không cha nhất định sẽ phạt!”

Giận dữ thoáng hiện trong mắt Ấp Lan, y hất hàm nhìn Nam Chiêu cười cợt: “Nghe bảo trước đây mày còn đầy mình tư chất luyện võ kia mà, sao bây giờ lại trở nên vô dụng như vậy? Không dám đo vài đường kiếm cũng chả sao, nói gì đi nữa, thì giống nghiệt chủng của phàm nhân như mày chỉ là thứ ăn hại.”

Nam Chiêu đột ngột cúi người nhặt lên một thanh trường kiếm, hai hàm răng hơi nghiến lại: “Ta không phải thứ ăn hại, chuyện này không tới lượt người mở miệng đánh giá, còn cha ta, cũng không để tới lượt người sỉ nhục!”

Nhan Đàm rất ưa tán thưởng khí phách của cậu nên bèn ngồi yên tại chỗ, cùng lắm đợi lát nữa vào thời khắc quyết định lên giúp Nam Chiêu một phen.

Thế nhưng, cảnh tượng đấu kiếm của hai người này chỉ có thể dùng một cụm từ để hình dung: thăm trông không đành. Nàng từng thấy qua Đường Châu dùng kiếm, thế mạnh nằm trong kiếm khí, mỗi một chiêu thức đều mang tư thái ung dung. Về sau còn thấy qua Liễu Duy Dương dùng kiếm, kiếm pháp trọi về phóng túng, đường kiếm của hắn nhanh đến chỉ thấy được vài tia sáng sắc lạnh lóe qua. Ngày thường chiêm ngưỡng nhiều rồi, cho dù là kẻ ngoại đạo như nàng ít nhiều cũng mò ra được chút đỉnh tinh hoa cốt lõi.

Bỗng Ấp Lan hét vang một tiếng, trường kiếm trong tay giơ cao từ trên vai Nam Chiêu chém thẳng xuống. Nhan Đàm vội lật ngửa lòng bàn tay, ngón tay co lại búng cái, thanh kiếm trên tay Ấp Lan lập tức vọt ra bay mất. Nhất này của y nếu thật sự chém xuống, còn không phải đã chặt đứt một cánh tay của Nam Chiêu?

Nhan Đàm nhìn trường kiếm phóng thẳng lên không trung, đoạn hươ nhẹ tay áo, thanh kiếm cứ như có tri giác tức tốc bay vào tới chỗ nàng. Nàng giơ tay đón chắc lấy, lật sống kiếm lại xem thử thì nhẹ nhõm thở phào: Thanh kiếm này xem ra chỉ dùng vào lúc ngày thường luyện võ, căn bản còn chưa được khai phong, bị rạch nhẹ qua vài nhát sợ đến cả vết trầy cũng không có.

Nàng xoay cán kiếm lại, thấy trên lưỡi kiếm dường như có chút đo đỏ, bèn nhắm mắt lại đưa mũi đến gần ngửi thử, rõ ràng là có mùi tanh của máu.

Thanh kiếm chưa được khai phong...

Liều Duy Dương từng nói, thanh kiếm hung thủ dùng làm hung khí rất cùn, có chút giống với loại kiếm chưa được khai phong.

Mà vết thương trên thi thể ba người đã chết kia toàn bộ nông sâu không đều, nhìn kĩ sẽ phát hiện ngay là bị binh khí cùn lưỡi cứa vào.

Nhan Đàm tay khẽ run lên, trường kiếm đột ngột rơi xuống mặt đất.

Máu chốt trong sự việc này, chỉ e là nàng đã vừa tìm thấy.

Chú thích:

(1) xem ngựa chết như ngựa sống chữa: (thành ngữ) ôm hy vọng cầu may tìm cách cứu vãn tình thế trong hoàn cảnh sát bờ tuyệt vọng; cũng chỉ sự cố gắng cuối cùng.

(2) sân niệm, vọng chấp (thuật ngữ Phật giáo): lòng giận dữ và thù hận, lòng cố chấp hão huyền.

62. Chương 62: Ma Tướng

Nhan Đàm chớp lấy thanh trường kiếm còn chưa khai phong này, nhanh như chớp đứng bật dậy, thậm chí cả bụi bám trên người cũng chẳng kịp phất, chạy vụt qua Nam Chiêu và hai người còn lại: “Cho ta mượn thanh kiếm này một lát!”

Nàng phóng một mạch ra khỏi cửa thôn, chạy dọc theo con đường dẫn đến Phù Vân tự, mãi lúc đến nơi sáng hôm đó bị đám bọ đục xác bao vây mới dừng lại nghỉ thở, vì tâm trạng kích động mà cả bàn tay đang cầm kiếm cũng run lẩy bẩy. Nàng đứng đấy đợi một lúc, bên tai dần trỗi dậy tiếng sột soạt khe khẽ. Âm thanh sột soạt này mỗi lúc một lớn, mỗi lúc một dày đặc, cả mảnh rừng đều vang vọng lại thứ tiếng động này.

Nhan Đàm thở ra một hơi dài, ánh mắt chậm rãi đảo quanh tứ phía. Từ trong những bụi cây, từng đám bọ đục xác đang nhùng nhúc bò về phía nàng, ánh mặt trời rọi trên những tấm vỏ cứng của chúng, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Quả nhiên đúng như nàng nghĩ.

Nhan Đàm thu trường kiếm lại, xoay người dùng yêu khí nâng mình lên không trung, bay lướt qua đám bọ đục xác đang chen chúc thành núi kia. Bỗng nghe sau lưng có tiếng bước chân khe vang, nàng theo phản xạ quay đầu lại nhìn thì thấy Liều Duy Dương hai ống tay áo phất phơ trong gió, đang từ phía sau bước tới. Đám bọ kia vừa trông thấy hắn thì đều dừng khựng tại chỗ, muốn kéo nhau ngùn ngụt xông lên, nhưng lại trông giống như đang sợ hãi, chỉ có thể chôn chân ở đó không nhúc nhích.

Liều Duy Dương mắt chẳng buồn liếc bước qua trên con đường nhỏ, đám bọ kia cũng dờ ra bất động.

Hắn bước tới gần, trông thấy trường kiếm trên tay Nhan Đàm, điềm nhiên lên tiếng: “Hóa ra người cũng đã nghĩ đến.”

Nhan Đàm bấy giờ mới bình tâm lại từ trạng thái kích động ban nãy, tỉ mỉ ngẫm qua một lượt, lòng cảm thấy không đúng lắm: “Thanh kiếm này là ta lấy từ chỗ Nam Chiêu và Thủy Hạo, trên kiếm có mùi máu tanh. Mà sáng nay bọn ta từ Phù Vân tự trở về, sở dĩ bị bọ đục xác bao vây, cũng chính là vì mùi máu tanh này. Nhưng Thủy Hạo và Nam Chiêu căn bản không giống hung thủ giết liền tay ba mạng người, ta có cảm giác, tuyệt đối không phải bọn họ.”

Liều Duy Dương thần sắc trầm tĩnh như nước, thấp giọng hỏi: “Cảm giác?”

Nhan Đàm gật đầu: “Khoan nói tới chuyện bọn họ dùng thanh kiếm còn chưa khai phong này giết không nổi ai, ta ở cùng họ bấy nay, cảm thấy hai người bọn họ đều rất lương thiện.”

Liều Duy Dương phất nhẹ tay áo, thông thả bước dọc theo con đường nhỏ tới trước: “Đến thứ tận mắt nhìn thấy cũng còn chưa chắc đã là thật, huống hồ chỉ là cảm giác? Lại nói chưa có bằng cứ xác thực, ta cũng sẽ không vì vậy mà nhận định việc này có liên quan đến họ.”

Nhan Đàm nói không lại hẳn, chỉ đành thấp giọng lầm bầm: “Ta và bọn họ ở chung lâu ngày như vậy, đủ để biết ngay việc này và họ không có can hệ gì hết.”

Liễu Duy Dương chợt dừng bước, thấp giọng hỏi nàng: “Nhan Đàm, người có còn nhớ, lúc ở Thẩm gia trong trấn Thanh Thạch, người nhờ đâu có thể trong nháy mắt đã nhìn thấu màn kịch của bọn chúng?”

Nhan Đàm không cần nghĩ ngợi đáp ngay: “Hai người đó phải gọi là đầy rẫy sơ hở, đâu đâu cũng để lại dấu vết có thể lần theo, còn nhìn không ra nữa thì bao năm sống trên đời này của ta không phải uống phí hết sao?”

“Khi đó người hoàn toàn dùng ánh mắt của người ngoài cuộc để nhìn sự việc.” Hắc xoay đầu sang, khẽ nói, “Còn ở nơi này, người đã đứng sai vị trí. Đây là Ma Tướng, mọi thứ ở đây có thể đã từng tồn tại, nhưng những thứ này không có dính líu gì đến chúng ta, đừng nên hành sự theo cảm tính.”

Nhan Đàm tức thì ngậy người ra, đoạn bần thần lên tiếng hỏi: “Chẳng lẽ công tử chưa từng hành sự theo cảm tính sao?” Nàng đã quên bém đi mất, rằng Liễu Duy Dương ngay đến chính mình là ai còn không nhớ nổi, cứ cho là hẳn đã từng có lúc nhiệt thành để bị dao động, thì cũng chẳng còn nhớ nữa.

Thế nhưng Liễu Duy Dương lại nhướn cười, nụ cười thoảng qua như làn gió nhẹ: “Dĩ nhiên là có, đến tận bây giờ cũng vẫn có khi.”

Liên vài ngày sau, trong thôn Lạc Nguyệt không còn xuất hiện việc lớn ghê gớm nào nữa. Tên hung thủ thần bí kia dường như đã ngừng tay, chẳng còn mảy may động tĩnh. Còn những thanh kiếm chưa khai phong kia đều là lấy từ nhà kho của Lạc Nguyệt tộc, con cái nhà ai luyện võ cũng đều đến lấy dùng, vậy nên, mẫu thuẫn mỗi này so với đứt đoạn cũng không khác biệt là mấy.

Sinh nhật của Nam Chiêu đã gần kề, Thủy Hạch cứ nhắc tới chuyện cùng Nam Chiêu mừng sinh nhật là sốt sắng một cách khác thường, còn nói phải tới phòng cha mình chiêm về một vò rượu, thế là kéo theo Nhan Đàm và Nam Chiêu cùng đi xoay đồ. Nam Chiêu tính tình vốn dĩ ôn hòa, tuy cảm thấy không hay nhưng vẫn thuận theo ý của Thủy Hạch. Nhan Đàm thấy bọn họ đối với việc này có hứng thú như vậy, cũng chỉ còn nước góp mặt đi cùng.

Cha của Thủy Hạch ban ngày thường không ở trong phòng. Thủy Hạch lá gan cũng to ngoại cỡ, xông vào cái ào rồi bắt đầu moi rượu lục tử: “Muội cũng là mấy ngày trước nghe Nùng Thúy tỉ tỉ nói đó thôi, tỉ ấy kể cha mới rinh về bốn năm vò rượu ngon, tỉ ấy mè nheo nửa ngày cũng không xin được, còn không bằng như muội đây tự mình tới lấy, cha cũng đâu có biết được.”

Nhan Đàm tựa người bên cửa, vừa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài vừa nhìn Thủy Hạch ở đó lục lạo. Tuy nàng không phải chủ mưu nhưng cũng được tính là tông phạm, nếu trùng hợp để người khác bước vào bất gặp thì gay to.

Thủy Hạch lật tung hết các ngăn tủ trong phòng nhưng đến nửa vò rượu cũng không tìm thấy, bèn xoay người chạy tới bên giường đập đập gõ gõ.

Nam Chiêu không thể không mở miệng: “Không có thì thôi, chẳng qua là ngày sinh nhật thôi mà.”

Thủy Hạch đầu không ngẩng lên: “Muội biết chắc chắn là ở đây mà, ở đây có cái ngăn bí mật, muội từng có lần thấy mẹ bỏ đồ vào trong.” Cô bé vừa nói dứt lời thì cạch một tiếng, cơ quan mở khóa, tấm ván gỗ bên mép giường đột ngột rời ra, tấm ván này ước chừng to hơn chiếc ngăn kéo bình thường một chút. Nhan Đàm đứng thẳng người dậy, bụng khá hiểu kì dòm vào bên trong. Mẹ của Thủy Hạch là người đầu tiên bị giết, thứ bà ta âm thầm mang giấu liệu có dính líu gì tới vụ án mạng này không đây?”

Thủy Hạch đột nhiên nhảy giật ra xa hai bước, giữ giữ tay mặt đầy ghê tởm: “Trong này là thứ gì vậy? Sao mà nhớt nhợt vậy nè?”

Nhan Đàm lòng gợn cảnh giác, vội bước tới trước hai bước, chắn ngang tầm nhìn của Thủy Hạch và Nam Chiêu: “Hai người mau quay đầu sang chỗ khác.”

Nam Chiêu lập tức vâng lời quay mặt đi nhìn về phía cửa sổ. Thủy Hạch rề rề hết một lúc lâu, còn có chút không hài lòng: “Khi khổng khi khổng, làm gì bắt bọn muội quay mặt đi.”

Nhan Đàm đánh mặt, lạnh lùng ra lệnh: “Quay mặt đi!” Nàng ngày thường tươi cười tíu tít, cũng rất dễ làm thân với người khác, bây giờ nhoáng cái mặt đã đánh lại khiến Thủy Hạnh giật cả mình, tức khắc làm theo lời nàng.

Nhan Đàm xoay đầu lại, nhắc tấm ván giường dậy hờ phía ngoài xuống, một dòng nước đen nhớp nhúa từ bên trong trào vọt ra. Nàng ngáp ngừng thoáng, cuối cùng xé một mảnh rèm giường xuống bọc bên ngoài tay, đoạn chậm chậm thò tay vào. Còn chưa chạm đến thứ nằm bên trong thì nàng đã rút tay về, đứng bật dậy lùi ra sau hai bước.

Chỗ nước đen nhớp nhúa kia trào ra mỗi lúc một nhiều, bỗng ục ịch cái, một khúc chi bị chặt rời rơi ra ngoài. Nhan Đàm hơi thở tắc nghẹn, miệng lẩm bẩm: “Sao lại có thể như vậy?”

Đúng vào lúc đó, một thứ tròn tròn lăn khỏi chiếc ngăn, rơi xuống ngay cạnh chân nàng, một gương mặt nam tử thanh tú nho nhã đập thẳng vào mắt. Người này, thậm chí khóe môi còn vương nét cười, mắt hơi hé mở, cứ như một người còn sống sờ sờ!

Nhan Đàm đỡ người ra đó, căn bản không có cách nào suy nghĩ được.

Bất thình lình phía sau lưng có tiếng tông đổ bàn trà, nàng ngoảnh đầu lại, trông thấy Nam Chiêu sắc mặt trắng bệch, khóe mắt hoe đỏ, cổ họng phát ra âm thanh khặc khặc. Cậu rút cuộc vẫn là không tìm được lên ngoái đầu lại nhìn. Thủy Hạnh đứng cạnh thấy vẻ mặt cậu như vậy, lấy làm lạ hỏi: “Nam Chiêu, huynh bị sao vậy?” Trong khi nói chuyện, đầu cũng ở trong tư thế chuẩn bị ngoái lại.

Nhan Đàm lập tức hoàn hồn, vội vàng chắn ngang trước mặt cô bé: “Thủy Hạnh, tuyệt đối không được quay lại!”

Nam Chiêu ánh mắt trống rỗng, chậm chạp quay đầu về phía Nhan Đàm, giọng nói mảnh như tơ nhện: “Đó là... cha của đệ...”

Nhan Đàm còn nhớ cậu thiếu niên đáng vẻ thư sinh này đã từng nói với vẻ mặt kính trọng sùng bái: “Cha ta là phạm nhân không sai, nhưng ông là một người tốt, vì vậy mẹ ta mới phải lòng ông!”

Nàng chậm chậm chìa tay sang che hai mắt cậu: “Nam Chiêu, đừng nhìn nữa, đừng nhìn thêm nữa...”

Nam Chiêu siết chặt tay nàng, cặp mắt đã nhuộm đỏ ngầu, giọng nói cũng mỗi lúc một to dần: “Đây là cha đệ! Đây là cha của đệ! Sao ông lại thành ra bộ dạng như hiện giờ?! Tỉ nói đệ biết xem tại sao vậy?!”

Nhan Đàm để mặc cho cậu nắm lấy tay mình, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Nam Chiêu, nếu đệ muốn khóc thì cứ việc khóc toáng lên đi.”

Nam Chiêu ngược mắt nhìn nàng, nước mắt từng giọt một rơi từ khóe mắt xuống, nhưng từ đầu chí cuối không bật ra tiếng khóc nào. Nhan Đàm lo lắng nhìn cậu, cứ kìm nén như vậy, thực sự rất dễ khiến con người ta phát điên. Mà trong đầu nàng giờ cũng toàn là hỗn loạn, không biết nên làm thế nào mới phải. Có lẽ lần này nàng đã quá xem giả thành thật, rõ ràng đây là Ma Tướng, mọi thứ ở đây đều không có can hệ đến nàng, thế mà nàng còn để bị chuyển biến vừa ập đến này làm cho tâm thần lạc lõng.

Nhan Đàm cố ép bản thân định thần trở lại, chợt nghe thấy bên ngoài phòng có vài tiếng bước chân khê vọng tới, giọng nói của Nùng Thúy đã gần trong gang tấc: “Thủy Hạnh, bọn muội ở đây làm gì thế hả?”

Đứng ở bậc cửa là Nùng Thúy và Liễu Duy Dương.

Nhan Đàm nhìn hai người này, nhất thời không nghĩ ra được lời viện cớ nào. Nùng Thúy bước sang, cũng chẳng buồn nhìn đến chỗ thi thể đứt lìa rơi vãi trên sàn, chỉ tóm lấy Thủy Hạnh lôi ra ngoài, miệng quở nhẹ: “Ai uội đến lật tung phòng của cha mẹ đấy hả?”

Nhan Đàm quay đầu nhìn Nùng Thúy, trong lòng chỉ nghĩ: Thì ra nàng ta đã biết, nàng ta nhất định đã biết trong ngăn chứa bên giường có thi thể của cha Nam Chiêu. Gian phòng là của cha mẹ nàng ta, trong hai người họ ít nhất phải có một bên biết nơi này có cất giấu thi thể, nhưng là ai đã mang thi thể của cha Nam Chiêu đến giấu ở đây? Còn việc Nùng Thúy thà vu khống Liễu Duy Dương là hung thủ cũng không muốn hấn rời khỏi, sự cố chấp đáng sợ này, cũng là bắt nguồn từ đây mà ra?

Ma Tướng, ma tự tâm sinh.

Nùng Thúy sau khi đuổi Thủy Hạnh đi khỏi, liếc cũng không buồn liếc đến bọn họ, tự nhiên bước tới cạnh Liễu Duy Dương yêu kiều nở một nụ cười: “Thiếp vốn muốn mời chàng đến nếm thử rượu ngon cha vừa mang về, không ngờ lại thành ra thế này.”

Nhan Đàm chậm chậm siết chặt nắm tay, đầu óc rối như tơ vò bị lấp đầy bởi một âm thanh: Giết chết ả, lập tức giết chết ả!

Nàng lòng nghĩ vậy, tay không tự chủ giơ lên, trên tay yêu khí lớn vỗ, nhưng còn chưa kịp động thủ thì đột nhiên cổ đã bị siết chặt, liền sau đó hai cổ tay cũng bị kẹp lấy, trong mắt chỉ phản chiếu một đôi người điềm nhiên không một gợn sóng. Tiếp theo nàng cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy mặt chợt man mát, đầu bị thẳng tay dìm mạnh xuống nước.

Nhan Đàm giật bắn, ngay tắp lự hồi phục thần trí, rói rít vùng vẫy liền mấy phát, lực siết trên cổ cũng lập tức thả lỏng ra. Nàng sắc hết mấy ngụm nước, cảm hờn ngẩng phắt đầu dậy thì thấy mình đã đứng cạnh chum nước được chuẩn bị sẵn ngoài phòng để phòng hỏa hoạn, còn kẻ trước đó đè đầu trấn nước mình chính là Liễu Duy Dương.

Liễu Duy Dương mắt không dậy sóng nhìn nàng: “Đã tỉnh táo lại chưa?”

Nhan Đàm quẹt quẹt nước trên mặt, phẫn nộ đáp: “Ta vốn dĩ tỉnh táo vô cùng! Ta tận mắt nhìn thấy trong chiếc ngăn bí mật cạnh giường kia lẫn ra một cái đầu người, không lẽ những thứ này đều là ta nằm mơ?!”

“Đó đều là thật.”

“Vậy được, sau đó người và Nùng Thúy xuất hiện ở cửa, nếu là người thường trông thấy mấy mẩu xác chết chặt khúc như vậy, ít nhất cũng phải sững sốt ra mặt chứ có phải không? Nhưng nàng ta thì không hề, nàng ta căn bản đã biết từ sớm có thứ như vậy trong chiếc ngăn kia! Không lẽ ta suy đoán như vậy không đúng sao?”

“Suy đoán rất đúng.”

“Vậy người còn xách ta ra đây nhúng nước làm chi hả?”

Liễu Duy Dương cúi đầu nhìn nàng, âm giọng trầm thấp: “Tất thấy những thứ xảy ra trong Ma Tướng đều không có can hệ đến người, một khi để bị lôi kéo vào thì sẽ nhập ma, người vừa nãy chỉ thiếu một chút nữa thôi.”

Nhan Đàm bực bội quay ngoắt người đi, dẫu dẫu môi không nói gì nữa.

Liễu Duy Dương xoay người bước vào phòng, điếm vào huyệt ngủ của Nam Chiêu bấy giờ đang co rúm người vào một góc với cặp mắt đỏ ngầu, đoạn nhấc cậu lên vai công dậy. Nùng Thúy thấy hẩn chuẩn bị rời khỏi, vội gọi giật lại: “Chàng định đi bây giờ sao? Nhưng hiếm khi mới có dịp đến...”

Liễu Duy Dương nhạt giọng đáp: “Ta sang đây, vốn dĩ chính là vì việc này.”

Nhan Đàm tức thì cảm thấy quái lạ, chẳng lẽ Liễu Duy Dương thật sự đã nhìn ra manh mối bên trong? Còn tính toán thời gian qua tới đây vừa khéo không sớm không muộn. Có điều hẩn chơi chiêu mỹ nhân kế này không khỏi hơi bỉ ổi quá mức, cứ như còn chê Nùng Thúy chưa đủ cực đoan trên gan nàng ta thêm phát nữa. Nếu sau này hẩn mà cũng xuất hiện trong chiếc ngăn giường bí mật kia, nàng đây một chút cũng không lấy làm kinh ngạc.

Quả nhiên, còn chưa đợi họ đi được bao xa thì vù một tiếng, một chiếc ghế đầu đã bị ném sang, suýt soát sượt qua bên người.

Bọn họ trở về khoảnh sân nơi đang trú tạm. Đường Châu và Dư Mặc đều đang ở đó, trông thấy cảnh tượng này nét mặt cũng thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

Liễu Duy Dương đặt Nam Chiêu xuống giường, trầm giọng lên tiếng: “Mấy ngày nay ta đã điều tra rõ ràng, giữa ba người bị giết kia có một điểm tương đồng, bọn họ và cha mẹ của Nam Chiêu đều rất thân thuộc. Ngoài ra Pháp Vân cũng xuất gia đúng vào năm mẹ Nam Chiêu qua đời. Nhan Đàm, người hẩn biết sử dụng văng sinh chứ?”

Nhan Đàm thoáng ngẩn người. Văng sinh chú là loại chú thuật có thể nhìn vào kí ức của người khác, hẳn hỏi vậy chắc không phải muốn nàng dùng văng sinh chú trên người Nam Chiêu chứ? Nàng đây không có sở thích tọc mạch tâm sự của người khác một tí nào.

“Loại chú thuật này á hử, ta không được rành cho lắm...”

Liễu Duy Dương mặt lạnh như tiền: “Vậy sao, ta cứ tưởng người trước đây là tiên tử trên Cửu Trùng Thiên, ít nhất cũng có học qua.”

Lời này của hắn vừa ra khỏi miệng, Đường Châu vốn đang cúi mặt uống trà liền ngẩng đầu lên nhìn nàng, Dư Mặc thì ngược lại chẳng có phản ứng gì, cả đầu cũng chẳng buồn ngẩng.

Nhan Đàm bị phần tốt độ, giọng run run bảo: “Rõ ràng đã giao kèo rồi mà, sao công tử còn nói ra...” Nàng phỏng chừng nếu mình không đồng ý, vị Liễu cung chủ này sẽ đem cả những chuyện mất mặt khác của mình ra kể huých toẹt tuốt, nên chỉ còn nước ngồi xuống bên giường: “Được rồi được rồi, để ta thử xem thế nào, cũng không biết có được hay không.”

63. Chương 63: Chuyện Xưa Việc Cũ

Văng sinh chú, là một loại chú thuật có thể tương thông với ý thức của người bị thi chú. Mà loại chú thuật này thực sự là lợi bất cập hại, sớm đã bị liệt vào hàng cấm thuật, tiên quân trên Cửu Trùng Thiên nếu sử dụng sẽ phải lên Thiên Hình Đài. Nhan Đàm xưa nay chưa từng vui mừng về việc mình là yêu đến như vậy.

Nàng thì không hề cảm thấy mấy vụ án mạng này có liên hệ gì tới thân thể của Nam Chiêu, đầu ngoái lại nhìn Liễu Duy Dương: “Giờ bắt đầu hả?” Liễu Duy Dương ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh đó, một tay chống trên tay dựa của ghế, khẽ gật đầu.

Nhan Đàm đặt tay lên trán Nam Chiêu, một vầng sáng trắng dịu chậm chậm trôi dạt. Nàng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy chung quanh đều đang lắc lư, tiếng mưa ào rào mỗi lúc một rõ rệt. Qua một chốc sau, tiếng mưa từ nhỏ thành to dần, ào ào gột sạch vòm trời, trước mắt mưa giăng mịt mù, không sao không trắng, cả sắc trời cũng âm u xám xịt.

Nhan Đàm cảm thấy một cú xóc nảy, trong tiếng mưa còn xen lẫn cả tiếng ngựa hí và âm thanh vung roi lấp đóp của người đánh xe. Có một đôi cánh tay mềm mại chậm rãi ôm chặt lấy nàng, giọng nói mềm mỏng của nữ tử vang vọng bên tai: “Chiêu nhi, cố chịu đựng thêm một lát, rất nhanh nữa thôi sẽ tìm được đại phu...”

Nàng là đang thông qua mắt Nam Chiêu, nhìn lại những chuyện xưa việc cũ này.

Nhan Đàm khẽ cất tiếng: “Ta nhìn thấy... Nam Chiêu và mẹ của cậu ấy đang vội vã lên đường giữa trời mưa to, Nam Chiêu hình như đã đổ bệnh, bọn họ đang cần tìm đại phu.”

“Là thời điểm nào trong ngày? Hôm đó sắc trời thế nào?” Liễu Duy Dương hơi rướn thẳng người dậy.

“Trời mưa, mưa rất to, bầu trời xám xịt một mảng, áng chừng là đã vào đêm...” Nhan Đàm ngừng đoạn, “Có người từ phía sau đuổi tới, xe ngựa đã dừng lại.”

Vào thời khắc nàng cảm thấy cỗ xe ngựa đang chậm chậm dừng lại, người phụ nữ trước đó dịu dàng nói bên tai nàng chợt nổi lông vồng tay, dùng tay chạm nhẹ lên má nàng. Ngón tay của người này rất lạnh, lại còn khẽ run run, Nhan Đàm nghĩ chắc hẳn không chỉ vì lý do Nam Chiêu đang ốm, cả mặt nóng bừng vì sốt. Nàng mở to mắt muốn nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ kia, nhưng ngũ quan của người này lại lờ mờ trông không rõ lắm, cứ như bị vùi lấp trong một khối sương mù, chỉ có thể nhìn thấy rõ người này đang mặc một chiếc y sam bằng lụa mỏng màu nước hồ, quanh cổ tay áo và cổ áo đều dùng chỉ vàng thêu viền tinh tế.

Người phụ nữ kia dường như nở một nụ cười thê lương, trầm thấp giọng bảo: “Chiêu nhi, con phải nhớ kĩ, những người đuổi tới hôm nay đều là hung thủ hại chết cha mẹ con. Con phải nhìn cho thật rõ gương mặt của mỗi một người bọn họ.”

Nhan Đàm lông tơ dựng ngược, chỉ cảm thấy bản thân đã ồm một tiếng khê không nghe thấy tầm hơi. Những thứ này đều xảy ra trên người Nam Chiêu, còn nàng chẳng qua chỉ là tạm thời chiếm giữ ý thức của cậu để quan sát sự việc này, nhưng vẫn cảm thấy một nỗi ghê rợn khó nói nên lời.

“Chiêu nhi, con phải sống tiếp, sống cho thật tốt vào...” Người phụ nữ vừa dứt câu nói này thì đột ngột vén mở rèm xe, thân người khê đánh một vòng cung, cử chỉ duyên dáng bước xuống xe ngựa. Rèm xe bị chiếc móc giữ lại để lộ ra một góc, Nhan Đàm nằm úp người trên tấm đệm, vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một toàn bộ những gì xảy ra bên ngoài.

Người phụ nữ kia thành linh xoay lưng, xộc thẳng người vào một thanh trường kiếm, máu tươi đỏ thắm còn chưa kịp đông thì đã lập tức bị mưa đánh trôi. Thiếu phụ nắm chặt thanh trường kiếm xuyên thủng lồng ngực mình, đột nhiên bật lên tràng cười quần quai: “Các người đều sẽ gặp báo ứng! Ta nguyện rửa các người sau khi chết không được nhập quan, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh! Kết cục của con cái các người sẽ giống như ta ngày hôm nay!”

Thiếu phụ tóc xanh ướt sũng, y sam bằng lụa mỏng màu nước hồ sẫm đã bị nước bùn và máu tươi nhuộm đến không còn nhìn ra màu sắc, trông như quỷ dữ bò ra từ một ngọn lửa thiêu vô danh nơi âm tào địa phủ, giọng nói sắc mặt đều dữ tợn, từng lời từng câu lạnh đến thấu xương.

Đột nhiên thiếu phụ giẫm phắt ra sau một bước, trường kiếm rút mạnh từ lồng ngực ra, thân người chao đảo vài cái, ngã oặt ra đất. Nhan Đàm nhìn xuyên qua những kẽ hở trên rèm, thấy người phụ nữ khó nhọc ngẩng đầu trông sang, ánh mắt nhìn đăm đăm vào mắt nàng, đôi bờ môi đỏ thắm vốn từng điểm lệ giờ ảm đạm như đóa hoa héo úa, dốc cạn hơi tàn lặng lẽ nhả ra hai chữ.

Báo thù.

Nhan Đàm cuối cùng đã trông rõ được gương mặt của người thiếu phụ, giống hệt như trong bức họa, cặp mày lá liễu như hai vầng trăng lưỡi liềm, sóng mắt tựa nước, nhưng biểu lộ trên gương mặt lại méo mó khủng khiếp không tả nên lời. Người phụ nữ này dùng cử động môi nói với Nam Chiêu, báo thù. Lời nói cuối cùng nhấn nhủ con mình trên cõi đời này, lại là báo thù.

“Xem ra đây là con của bọn họ...” Một bàn tay to thô ráp chìa sang, “Lại còn đang sốt, đáng vẽ cứ ngây ngốc ra, xem chừng đã ốm tới đầu óc mê mụ.”

Nhan Đàm cố gắng nhận diện người ở trước mặt. Người này hẳn còn rất trẻ, trên tay có nổi vết chai, bờ vai dày bản, giữa hai chân mày... có một nốt ruồi đen!

Nàng chậm rãi kể: “Đuổi theo xe ngựa tổng cộng có ba người, một trong số là Pháp Vân đại sư, ta nhìn thấy được nốt ruồi giữa hai chân mày ông ấy. Người thứ hai, là phụ thân của Ấp Lan, tướng mạo ông ta lúc đó so với bây giờ không khác là bao... Còn người cuối cùng, nhìn không rõ nữa, trời tối quá...”

Liễu Duy Dương đã từ trên ghế đứng thẳng người dậy, ngữ điệu cũng trở nên có phần sốt sắng: “Nhìn kĩ hơn lần nữa xem, có phải là...” Còn chưa dứt câu thì Nhan Đàm đã mở miệng cướp lời: “Là cha của Thủy Hạnh!”

Liễu Duy Dương thoáng lặng thinh, đoạn đều đều cất giọng: “Bấy nhiêu được rồi, biết được đã từng có vụ việc này xảy ra là đủ.”

Nhan Đàm thu hồi chú thuật, trong đầu hiện đi hiện lại nét mặt trước lúc lìa đời của người phụ nữ mày mắt liễu diễm kia, chợt thấy Liễu Duy Dương bước sang dùng chân quần một vòng quanh Nam Chiêu, nhắc cậu lên vai xoay người chuẩn bị rời khỏi, bèn gọi giật lại: “Công tử định mang cậu ấy đi đâu?”

“Đưa trở về phòng cậu ta.”

Nam Chiêu trước nay vẫn ở cùng gia đình Thủy Hạnh, nàng trước vốn không biết có đoạn dĩ vãng này thì cũng bỏ đi, giờ đã tận mắt chứng kiến, cảm thấy đây chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp: “Vậy sao được chứ? Cậu ấy và kẻ thù sống chung dưới một mái nhà!”

“Nhiều năm như vậy cũng đã sống được, trước nay đều êm xuôi vô sự, giờ cũng sẽ không xảy ra việc gì.” Liễu Duy Dương bước chân thoăn thoắt, chỉ trong chớp mắt đến chiếc bóng lưng cũng đã mất tăm.

Nhan Đàm đưa mắt nhìn Đường Châu, lại đưa mắt nhìn Dư Mặc, không nhịn được hỏi: “Hai người chắc không cảm thấy Nam Chiêu là hung thủ giết liền tay ba mạng người chứ hả?”

Đường Châu đứng dậy, không nói câu nào bước ra ngoài.

Dư Mặc đặt ly trà xuống, chậm rãi cất lời: “Vào đêm Pháp Vân đột ngột bị giết, Nam Chiêu cũng có mặt ở Phù Vân tự. Mà thứ binh khí cậu ta có thể tiếp xúc chỉ có loại kiếm chưa khai phong dùng để luyện võ kia. Hiện giờ đến cả động cơ ra tay cũng đã tìm thấy, chẳng lẽ còn không phải?”

Nhan Đàm ngẫm lại sơ lược sự việc, lại hỏi: “Nhưng còn ‘lời nguyện’ kia phải giải thích thế nào?”

“Vị phu nhân nọ trước lúc qua đời chẳng phải đã nói đó sao, bà ta nguyện rửa bọn họ sau khi chết hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh.” Dư Mặc đứng dậy, đợi bước đến gần vươn tay sang vuốt phốt qua một bên mặt nàng, hạ thấp giọng bảo, “Nhan Đàm, có rất nhiều việc, hoàn toàn không phải người muốn thế nào thì có thể thế đấy. Có những việc, bỏ ra quá nhiều, thất vọng cũng sẽ càng lớn.”

Nhan Đàm ngẩng đầu, đôi mắt hần đen thẫm, thâm trầm không thấy đáy, mơ hồ phảng phất có chút quen thuộc. Cứ như từ rất lâu rất lâu về trước, nàng cũng đã từng thấy qua một đôi mắt như vậy.

Có những việc, hoàn toàn không phải bọn họ dựa vào sức của riêng mình mà kiểm soát được, ba phần trời định, bảy phần người làm, lòng càng tin chắc, đến cuối cùng chỉ mang lại thêm nhiều ưu thương.

Nhan Đàm hiểu rõ đạo lý này.

Nàng từng trả ra cái giá đau đớn nhất, để hiểu được đạo lý này.

Chỉ là địa điểm và tư thế thực hiện suy ngẫm sâu sắc về nhân sinh hiện giờ của nàng đều không được đúng cho lắm. Nàng vạch đám lá cỏ trước mặt, thò đầu dòm ra phía trước, chỉ thấy trong gian phòng của cha mẹ Thủy Hạnh ánh nến ngập tràn, một chiếc bóng thon dài hắt trên khung cửa sổ, hình hài có phần quái đản. Liễu Duy Dương sau khi dùng xong cơm tối thì đã vội vàng ra khỏi cửa, nàng bám đuôi theo dọc đường, kết quả phát hiện hần đang hướng thẳng tới nhà Thủy Hạnh. Hần hiện giờ đang canh giữ ngay trên mái nhà bọn họ.

Nhan Đàm vốn còn định kéo theo Dư Mặc hoặc Đường Châu đi cùng, kết quả cả hai đều giữ vững lập trường rằng thứ chuyện ngồi chồm hổm nhà người ta nghe lén này quá ư mất mặt, nàng có gạ tốt gạ xấu kiểu gì cũng vô ích. Mà mặt mũi cái vấn đề này, có lúc coi trọng một chút âu thì cũng tốt, nhưng mà coi trọng thái quá, vậy thì sẽ tước đoạt đi rất nhiều vui thú. Ví như Liễu Duy Dương chẳng hạn, chắc hẳn là ngay từ đầu đã phát hiện nàng bám gót theo sau, chỉ là không cách nào cắt đuôi được, bởi chỉ có thể vờ như không hề dòm thấy, để mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Nhìn mặt trăng ở phía tây từng chút một bò lên đến đỉnh đầu, nàng ngồi xổm tới hai chân cũng đã mỏi nhừ, đang định nhúc nhích tí thì bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng sột soạt từ xa đang tiến lại gần, một bóng người mờ nhạt từ nơi cách nàng sáu bảy bước chân xẹt cái lướt qua.

Cuối cùng đã tới!

Nhan Đàm xốc lại tinh thần, nín thở tập trung. Bóng người vừa lướt qua kia mảnh khảnh, làn y sam bằng lụa mỏng màu nước hồ nhạt quét qua đám cỏ, trong nháy mắt đã đặt chân tới ngoài gian phòng.

Nhan Đàm ngó người. Nàng còn nhớ rõ môn một, bộ y sam này và bộ mẹ Nam Chiêu mặc trước lúc chết giống hệt nhau, đến cả chỉ vàng thêu trên tay và mép áo cũng không sai khác.

Không để nàng thần thờ được bao lâu, bóng người kia đã kéo cửa lách mình vào trong, gần như cùng lúc, Liễu Duy Dương cũng từ trên mái nhà nhảy xuống, phá cửa xông vào. Nhan Đàm lòng không khỏi nghĩ, Liễu cung chủ bị ngốc rồi ư, thời gian hẳn nhảy từ nóc nhà xuống rồi xô cửa vào toàn bộ đều có thể lược bỏ, trực tiếp đập bẻ mái nhà đáp thân từ trên trời xuống sẽ huy hoàng chói mắt biết bao. Chính vì có cách nghĩ này nên nàng mới đã hoàn toàn bỏ sót, nếu như cứ mà đáp thân từ trên trời xuống như vậy, thì cũng đồng nghĩa với việc nói toạc móng heo cho đối phương biết có người rình trên nóc nhà từ này đến giờ.

Sự việc không thể chần chừ, Nhan Đàm đứng dậy chạy như bay tới cửa phòng, chỉ thấy cha của Thủy Hạnh tay ôm ngực ngã ngổ trên đất, giữa các kẽ ngón tay có máu rỉ ra nhưng không nhiều, không có thắm trạng máu tươi vọt ra điên cuồng như trước. Ông ta cúi đầu, thần sắc ảm đạm, ngây dại nhìn bức họa trước mặt. Thiếu phụ mặc y sam bằng lụa mỏng màu nước hồ nhạt trong tranh đang tươi cười rạng rỡ, thần thái linh động, cứ như có thể bước ra khỏi mặt giấy bất kì lúc nào.

Cánh cửa sổ phía đối diện mở toang, cả Liễu Duy Dương và kẻ thần bí ban nãy đều đã mất dạng.

Nhan Đàm nhú nhú mày, bước tới trước mặt người đàn ông đã có tuổi kia hỏi: “Người đâu?”

Đối phương lại như không hề nghe thấy, mắt vẫn như cũ dán chết trên bức họa kia, miệng nhỏ giọng lầm bầm: “Bọn họ vẫn là đã quay trở lại... Bọn họ quả nhiên đã mang lời nguyện tới...”

Nhan Đàm nhớ tới chỗ thầy người chặt khúc mình từng thấy trong căn phòng này, trong lòng liền bùng lửa giận, tóm phắt lấy cổ áo ông ta kéo xệch dậy: “Ban đầu khi các người bức đến người ta không đường trốn chạy, nhà tan người chết, hẳn cũng đã nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.”

Cha Thủy Hạnh thoáng rùng mình, dốc sức tóm chặt lấy bức họa kia, miệng lầm nhảm: “Người Lạc Nguyệt chúng ta, sao lại có thể để mắt tới phàm nhân? Vũ Linh muội ấy nhất định là bị gạt rồi. Bị lấp mờ mắt tâm trí...”

Máu trên tay ông ta chảy xuống bức họa, chậm chậm lan nhòe ra trên tấm giấy Tuyên đã ngả vàng, người trong họa rõ ràng đang cười, nhưng lại toát nét cổ quái khó tả nên lời. Nhan Đàm nhặt bức họa lên, đưa tới đối diện ánh nền tỉ mỉ quan sát. Rõ ràng là một mỹ nhân yêu kiều đến vậy, dung nhan lại vương vất vẻ tà dị u ám.

Nàng nhớ lại Đường Châu từng nói rằng bức họa này có chút dị thường. Nhưng khi đó nàng căn bản chẳng hề để tâm.

Chợt nghe khung cửa sổ phát ra tiếng đánh cạch, Nhan Đàm ngẩng đầu nhìn lên, thấy Liễu Duy Dương tay nắm sáo ngọc, từ ngoài cửa sổ nhảy vào phòng. Hắn lần đầu tiên để lộ nét mặt uể oải, thấp giọng nói: “Văn là đã để kẻ đó chạy mất.” Hắn khẽ giơ tay, có một vết máu mảnh chảy dài từ cổ tay xuống đầu ngón tay, trên tay áo cũng lờ mờ nhuốm chút màu máu.

Nhan Đàm sưng sốt tốt độ: “Công tử bị thương rồi ư?”

Bản lĩnh của Liễu Duy Dương nàng vốn tỏ tường, lần này chẳng những không đuổi được người, ngược lại còn làm bị thương cổ tay, có thể thấy đối phương ghê gớm tới mức nào.

Hắn tiện tay xé một mảnh trên tay áo xuống, băng lại vết thương một cách lỏng lẻo: “Là ta đã sơ ý, vốn cứ tưởng rất dễ dàng có thể ngăn được, kết quả lúc đỡ nhất kiếm kia đã chệch mất nửa phân.” Hắn nói dứt lời thì ngồi xuống chiếc ghế tròn cạnh bàn, dùng bàn tay không bị thương chống cằm, khẽ lên tiếng: “Nhan Đàm, người mang một chậu nước đến đây, làm cho người này tỉnh táo lại chút.”

Nhan Đàm ừm tiếng, nhắc chiếc chậu đồng đặt trên giá ở góc phòng, múc đầy một chậu nước từ chiếc chum bên ngoài. Từ khi quen biết đến nay nàng chưa từng thấy Liễu Duy Dương nao núng vì việc gì, chỉ duy ban nãy, trên gương mặt hắn có loại biểu hiện uể oải ngao ngán, dưới ánh nền bập bùng trông như bị ngăn cách bởi một lớp sương mù, lờ mờ mà hư ảo.

Nhan Đàm bưng chậu nước bước vào phòng, tạt cái ào lên người cha Thủy Hạnh.

Người đàn ông có tuổi này bị nước lạnh gội cho ướt sũng, bất chợt giật mình, trong mắt đã dần hồi phục thần trí.

Liễu Duy Dương đợi băng đi một lúc, đoạn trầm giọng hỏi: “Cổ thi thể trong chiếc ngăn kia, ông dự định sẽ xử trí thế nào?”

Đối phương nghe ra giọng điệu không được thân thiện của hắn, e dè mở miệng: “Chiếu theo tục lệ của Lạc Nguyệt tộc chúng ta, phải hỏa thiêu rồi mới đem chôn.”

Liễu Duy Dương đứng dậy, tự nhiên đi lướt qua người ông ta, nhạt giọng ném lại một câu: “Vậy xử lý ngay trong đêm nay đi.”

Nhan Đàm vốn còn lời muốn hỏi hần, ai dè Liễu Duy Dương chưa chi đã một mình bỏ đi trước, nàng bèn vội bỏ chiếc thau đồng xuống đuổi theo: “Công tử rồi cuộc có thấy rõ tướng mạo tên hung thủ kia không? Kẻ đó rồi cuộc là ai? Không lẽ thật sự là Nam Chiêu?” Thực ra nàng còn định nói, công phu của Nam Chiêu tồi muốn chết, giọng nói cũng không giống tên hung thủ kia một chút nào, hướng hồ cậu ấy vào đêm mẹ mình qua đời còn phát sốt ốm hết một trận nặng, chưa chắc gì đã nhớ được khi đó chung quy xảy ra chuyện gì.

Liễu Duy Dương chân không dừng bước, miệng đều đều nhả chữ: “Khăn gói hành trang, chuẩn bị rời khỏi nơi này. Còn về kết quả, người đợi lát nữa tự nhiên sẽ biết.”

Nhan Đàm lòng đầy bức bối, giận dữ đập lại: “Vậy cái ‘lát nữa’ của người chung quy là chỉ khi nào?”

Liễu Duy Dương lại không thốt nửa lời.

Nàng siết chặt nắm tay, răng không nhin được nghiến lấy nghiến để: “Ta thiết muốn quát cho người một trận...”

64. Chương 64: Đầu Tận

Trên bãi đất trống củi được xếp cao thành chồng, thầy tế của thôn chậm chậm nghiêng đuốc, nhóm cháy chồng củi to nhất. Phía trên chồng củi bày từng khúc thầy người chặt rời, gương mặt đàn ông nho nhã thanh tú kia vẫn hiện lên rõ rệt như cũ, cứ như hầy còn đang sống sờ sờ. Nhan Đàm cố gắng không dời ánh nhìn, tỉ mỉ quan sát một lượt gương mặt kia, mặt mũi Nam Chiêu quả thực rất giống ông ấy.

Chỉ là những điều này không gì hơn ngoài khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Sinh ly tử biệt, vốn là một vòng buộc phải kinh qua trong thiên địa tuần hoàn, nàng quả vẫn là đã không nhìn thấu.

“Câu chuyện xảy ra vào chín năm trước, một cặp chị em, ba người bạn tri giao. Về sau chen vào một người giang hồ lạ mặt, cô em bỏ lại người thân đi theo người giang hồ nọ. Về phần người chị trong lòng cũng thâm ngưỡng mộ người đàn ông nọ, khi biết bọn họ định bỏ trốn khỏi đây đã giết chết người này mang giấu trong phòng. Về sau cô con gái lớn của người chị phát hiện ra bí mật trong phòng mẹ mình, cũng đã trở thành giống như bà ta.” Liễu Duy Dương âm giọng trầm thấp, “Riêng người em dẫn theo đứa con chỉ mới sáu tuổi rời khỏi, cuối cùng vẫn là bị người thân mình tìm được, khi ấy nàng ta đã biết phu quân không còn trên đời, bèn lao người vào kiếm tự vẫn, trước lúc chết còn dặn dò đứa con nhất định phải nhớ báo thù.”

Hần dừng chút, đoạn bảo: “Thực ra trong lòng mỗi người đều có ác niệm, vào lúc bản thân không đề nên được, loại ác niệm này sẽ biến thành tâm ma.”

Nhan Đàm nghe đến lông tơ dựng ngược, vội vã ngắt lời hần: “Đủ rồi, đừng nói tiếp nữa!”

Liễu Duy Dương sóng mắt yên ả nhìn về phía trước: “Đến rồi.”

Nhan Đàm tập trung nhìn ra trước mặt. Một bóng người mảnh khảnh chậm chậm bước ra từ trong bóng khuất, bộ y sam bằng lụa mỏng màu nước hồ nhạt nhẹ tủa sáng dưới ánh lửa, chỉ vàng trên ống tay và mép áo càng lấp lánh chói mắt hơn. Người này bước từng bước nhỏ và thưa, trông như mỹ nhân yếu điệu đang thong thả dạo quanh vườn, tà váy khẽ đu đưa trong gió. Riêng mặt của người này từ đầu chí cuối đều cúi gằm, bị che vùi trong màn đêm không thể nhìn rõ.

Nhan Đàm chỉ cảm thấy cổ họng trở nên khô khốc, mãi lâu sau mới chìa được tay sang nắm lấy tay áo Dư Mặc, hai hàm răng lóp cốp va vào nhau: “Chúng ta... mau đi thôi, có gì hay đâu mà coi.”

Dư Mặc vươn tay sang nắm chặt lấy vai nàng, khẽ bảo: “Được, chúng ta đi ngay bây giờ.” Hần tuy miệng nói là vậy, nhưng một bước cũng không sao nhích nổi.

Chợt nghe trong làn gió lạnh một tiếng cười khê, người nọ âm giọng mềm mọng, nghe như đang nũng nịu với người thương: “Hóa ra chàng đang ở đây, em cuối cùng đã tìm được chàng...” Y sam màu nước hồ nhạt xẹt cái lướt qua, người kia đã xộc vào giữa, cẩn thận dùng hai tay nâng từ trong đám củi đang nổ tí tách ra một đoạn chi người bỏ rời, ôm nó vào lòng.

“Nam Chiêu! Nam Chiêu, huynh làm sao vậy?” Một giọng lãnh lút của thiếu nữ bất chợt vang lên, Thủy Hạch vừa lách mình chen từ đám người ra, vừa nồn nóng hét to, “Nam Chiêu, sao huynh lại ăn mặc như vậy?”

Đợi khi cô bé đã chạy đến gần mới có người kịp phản ứng lớn tiếng quát ngăn: “Mau quay lại, đừng qua đó!”

Thủy Hạch chạy đến trước mặt người thiếu niên nín lấy tay áo cậu, nước mắt lăn chã tuôn rơi: “Nam Chiêu, sao huynh không thêm đêm xỉa tới muội? Huynh nói chuyện đi, sao huynh lại trở thành như vậy?”

Gần như chỉ trong khoảnh khắc một tia xẹt lửa, một lưỡi kiếm chưa khai phong xuyên thủng qua lưng Thủy Hạch. Giọng nói mỏng mảnh như đang uốn éo Nhan Đàm từng nghe thấy ở Phù Vân tự cất lên: “Ta đã nói rồi, các người sau khi chết sẽ không được nhập quan, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh! Kết cục của con cái các người cũng sẽ giống như ta ngày hôm nay!”

Nam Chiêu vẻ mặt u ám, hoàn toàn khác hẳn so với ngày thường.

Nhan Đàm lẩm bẩm: “Thì ra đây chính là tâm ma... Người thiếu niên này đã không còn là Nam Chiêu nữa rồi.”

Thủy Hạch mở căng hai mắt, chặt vật chìa tay sang muốn ôm cậu, miệng méo mào gọi: “Nam Chiêu, huynh mau tỉnh lại đi... Huynh quên rồi sao, mai là sinh nhật của huynh, chúng ta đã nói sẽ cùng mừng sinh nhật mà...” Cô bé đau đến mặt mày trắng bệch, vừa cố hít sâu vừa khó nhọc rướn tay sang ôm người thiếu niên, may là cuối cùng cũng chạm được cậu.

Trong làn gió đêm lạnh lạnh, Nam Chiêu đứng chôn chân tại chỗ, gương mặt vẫn ngây dại như cũ, nhưng đã chìa tay sang ôm chầm lấy Thủy Hạch. Cặp người Lạc Nguyệt này nằm trong vòng tay nhau, bị ngăn cách bởi làn ranh sinh tử.

Đây là đêm khó quên nhất, cũng là đêm không muốn nhớ đến nhất mà Nhan Đàm từng trải qua.

Đêm đó gió rất lạnh, gió cào qua mặt rét buốt cứ như ngày đông số cửu (1).

Ngày hôm sau, khi mặt trời đằng đông vừa ló dạng, bọn họ đã ở nơi cách thôn Lạc Nguyệt gần hai mươi dặm.

Nhan Đàm ngoảnh đầu trông lại, thôn trang đã không còn trong tầm mắt. Nàng buông một tiếng thở dài hỏi: “Còn bao lâu nữa mới tới được đầu tận của Ma Tướng?”

Liều cung chủ như xưa nay vẫn vậy, im lặng là vàng.

Nhan Đàm xoay người sang, cười híp mắt nhìn hẩn: “Thật không chịu nói chứ gì?” Nàng đập đập tay áo, uốn éo giọng mở miệng: “Liều công tử, tim của em gan của em bảo bối của em...”

Liều Duy Dương rùng mình cái, đáp không kịp ngáp: “Sắp rồi, trời chưa tối là có thể tới.”

“Vậy thì câu hỏi thứ hai, đợi công tử nhớ lại chuyện trước đây, liệu nên báo đáp bọn ta thế nào?”

Liều Duy Dương mặt lạnh như tiền quét mắt qua nàng. Nhan Đàm lạnh run nhưng vẫn trụ vững, tiếp tục nắn giọng nhu tình khôn xiết: “Liều công tử, tim gan của em...”

“Chỉ cần nằm trong khả năng của ta, tùy người đề xuất.”

Nhan Đàm lòng đầy mẫn nguyện ngoái đầu, thấy cả Đường Châu và Dư Mặc đều đang dùng loại biểu cảm tìm bunn gan run dờm mình. Nàng sờ sờ một bên mặt, ngậy thơ vô tội hỏi: “Bộ trên mặt ta có gì hở?”

Dư Mặc ngay tắp lự ngoảnh mặt đi không thêm trả lời.

Đường Châu ngáp ngừng một lúc, thấp giọng hỏi: “Người chắc không phải đêm qua kích động quá độ, bị trúng gió độc rồi chứ?”

Nhan Đàm rất chi khổ não: “Muội nói sư huynh này, thời gian huynh và muội đi chung cũng đã dài như vậy, chút xiu giỡn chơi cũng đỡ không đáng, vậy sao được chứ?”

Nàng vừa dứt lời thì chợt phía trước rầm vang một tiếng, một tòa cung điện nguy nga đồ sộ đáp mình từ giữa không trung, chỉ trong chớp mắt núi đất lung lay, bụi tung mịt trời. Nhan Đàm bị rung động mạnh tới độ lão đảo, phải vờ bừa tay sang túm lấy tay áo của Đường Châu mới có thể đứng vững.

Trên tòa cung điện trước mặt treo một tấm biển đeo từ bạch ngọc và thạch anh tím, bên trên là ba chữ lớn được viết theo lối rồng bay phượng múa: Vân Thiên cung.

Bọn họ đã tới được đầu tận của Ma Tướng.

Chủ nhân của Vân Thiên cung là tà thần Huyền Tương.

Tà thần phương tây vốn dĩ ngạo mạn mà thiện chiến, Huyền Tương lại là nhân vật kiệt xuất, tương truyền có thể chống đỡ ba vạn thiên binh. Nhan Đàm lúc còn tu hành trên thiên đình cũng từng cùng với các tiên đồng xúm lại một chỗ tán phét, một trong những đề tài được nói tới chính là tà thần Huyền Tương người có thể một mình chống đỡ ba vạn thiên binh kia tương mạo ra làm sao.

Có tiên đồng miêu tả sống động đến từng chi tiết, rằng Huyền Tương diện hạ kia mày dài bay chéo, giữa cặp mày là một con mắt bự giống cái chuông đồng, ánh mắt dọa người, hai tai thông xuống tới vai, bốn cái đầu, tám cái chân, mười tám bàn tay, trên tay là mười tám loại binh khí kiểu nào cũng có, nói tóm lại là mắt trông sáu ngả tai nghe tám hướng, ngoại hình là sự trộn lẫn của Tăng Trưởng, Trì Quốc, Đa Văn, Quảng Mục tứ đại thiên vương.

Nhan Đàm dĩ nhiên là không tin rồi. Theo nàng thấy, câu nói từ xưa không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài vẫn là có lý, một người đang hoảng khi không lại có ngoại hình như vậy, thực sự quá là khó coi.

Liễu Duy Dương có vẻ như hít sâu vào một hơi, bước tới trước đặt tay lên tay nắm của cánh cửa lớn bằng đồng điều chạm trổ hoa văn, cũng chẳng thấy hấn dùng sức thế nào, chỉ nghe một tràng kéo kệt kéo dài, cánh cửa đồ sộ bằng đồng điều kia chậm chậm mở ra. Liễu Duy Dương chậm rãi bước vào Vân Thiên cung. Phía ngoài cùng cung điện có tổng cộng ba lối đi trái phải giữa, hấn với một vẻ thân đường thuộc lối chọn ngay con đường phía tay phải, bước chân không ngừng tiến vào trong.

Chẳng mấy chốc sau, Nhan Đàm phát hiện trước mắt đột nhiên rộng rãi hẳn ra, bọn họ đã đặt chân đến cuối đường. Trên đỉnh gian thạch thất này được đục rất nhiều lỗ nhỏ, ánh sáng xuyên qua những miệng lỗ này tuôn xuống, in thành những đốm loang lổ trên mặt đất.

Dư Mặc ngẩng đầu nhìn hết một lúc, thấp giọng lên tiếng: “Lấy trung tâm làm Thiên Xu, bên ngoài là Tử Vi Viên, Hoa Cái, Đế, Hậu, Bắc Đẩu, ngoài nữa là nhị thập bát tú. Vân Thiên cung hấn được xây dựng theo cách phân bố của các vì tinh tú này, khó trách hiếm người có thể đặt chân tới đây.”

Liễu Duy Dương siết chặt sáo ngọc, vẻ như đang ra sức kiềm chế bản thân: “Ta đã từng đến nơi này.” Hấn bước tới trước bức tường đối diện, miệng khê niệm một câu chú, một ngọn lửa cất mình bay lên chiếu sáng bức tranh trên tường, khiến cả bức tranh hiện ra vô cùng rõ rệt.

Bức họa này đã có chút phai màu, màu sắc ngả xỉn, nhưng vẫn còn có thể bằng một liếc mắt nhìn ra thứ được vẽ bên trong: là một con rồng đen, mắt của con rồng có màu hổ phách, thân mình lát vảy lấp lánh, đang mạnh mẽ cất mình bay lên, vô cùng tráng lệ. Liễu Duy Dương bước sang phải hai bước, ngọn lửa kia cũng nổi gót nhích sang, con rồng đen trong bức họa thứ hai này đã trở nên hùng mạnh không ít, mắt rồng màu hổ phách bắt đầu toát ra vẻ tà ác hung tợn. Đến bức vách thứ ba, trong tranh ngoài con rồng ra còn có một vị tiên tử phong tư duyên dáng, tay cầm kiếm ngọc chém thẳng về phía con rồng đen kia.

Liễu Duy Dương đều đều cất giọng: “Hắc long trong bức họa này là thủy tổ của tà thần, còn vị nữ tử chấp kiếm kia là sáng thế thượng thần Nữ Oa. Tà thần bản tính ngạo mạn, đã chọc giận hết thủy các vị thượng thần lúc bấy giờ. Vị thủy tổ tà thần này cuối cùng đã chết dưới kiếm thượng thần Nữ Oa.”

Nhan Đàm chăm chú nhìn không chớp mắt, bức họa tiếp theo vẽ con rồng đen đang thoi thóp chút hơi tàn, nó đang từ từ khép đôi mắt đầy hung hãn kia lại. Lại nhìn sang phải, là bức họa đầu tiên vẽ hắc long đang cất mình bay lên. Nàng không khỏi í lên một tiếng, thắc mắc hỏi: “Sao ta cảm thấy, mấy bức họa này dường như tiếp diễn liên tục. Bức bên tay trái là con rồng đen đã chết, nhưng trong bức phía trước mặt nó lại hồi sinh.”

Liễu Duy Dương khẽ gật đầu: “Đại để chính là hàm ý này, những bức họa này cũng là nói lên đạo lý sinh tử trong đất trời.” Câu này của hắn vừa dứt thì cách một tiếng, bức họa xa nhất đằng trước bất thành linh tách làm đôi, trước mắt là một lối đi rộng rãi trải dài một mạch xa tít tắp.

Phía cuối lối đi kê một chiếc trường kỷ bằng bạch ngọc dát vàng, dãy bậc thang phía dưới được lót bằng một bộ da hổ trắng phau như tuyết.

Từ nơi họ đứng trông sang, chỉ thấy trên chiếc trường kỷ lộng lẫy xa hoa kia là một người đang ngồi trong tư thế không được ngay ngắn gì cho lắm.

Liễu Duy Dương siết chặt sáo ngọc, thanh sáo không chịu được sức mạnh từ tay hắn nứt ra mấy vết, có vài mẩu ngọc vụn rơi xuống đất. Bóng lưng hắn cao thẳng, từng bước từng bước một bước dọc theo lối đi về phía trước, mỗi một bước đều cẩn trọng chậm rãi. Tâm trạng căng thẳng rất dễ lây lan, Nhan Đàm không rõ vì sao cũng cảm thấy hô hấp bắt đầu có chút không được trôi chảy.

Đợi khi bọn họ đã chậm chậm tiến đến gần, bóng người đang ngồi trong tư thế không mấy ngay ngắn trên chiếc trường kỷ lộng lẫy xa hoa bằng bạch ngọc dát vàng kia cũng dần trở nên rõ rệt. Người này giơ tay chống một bên mặt, khuỷu đặt trên phần tay dựa của chiếc trường kỷ, thân người ngồi trong tư thế nghiêng nghiêng, thậm chí có phần uể oải lười nhác, giữa những nét phác thảo của gương mặt thoắt nhiên hiện lên thiên sơn vạn thủy. Y không mấy may kinh ngạc, khuôn miệng vương vất nét cười nhìn bọn họ chậm chậm tiến tới.

Nhan Đàm lúc ở Lạc Nguyệt tộc đã từng thấy qua bức chân dung của tà thần Huyền Tương, đến nay mới biết, bức chân dung kia hóa ra không phác ra được đến một phần vạn thần thái của con người này. Tuy y và Liễu Duy Dương mặt mũi có đến chín phần tựa tựa, nhưng vẫn chỉ cần một liếc mắt là phân biệt được ngay hai người bọn họ. Liễu Duy Dương quả không có cái loại dáng dấp hung tàn nhưng lại anh tuấn ngồi ngồi như y.

Nếu người ngồi trên trường kỷ kia mới chính là tà thần Huyền Tương, thế thì Liễu Duy Dương lại là ai?

Nhan Đàm cảm thấy có chút mê muội, nếu Liễu Duy Dương không phải Huyền Tương, tại sao trước đó bày huyết điều vừa trông thấy hắn đã có phản ứng kì quái như thế, tại sao tướng mạo hai người này lại giống nhau đến vậy?

Người trên trường kỷ cuối cùng cũng chịu nhúc nhích, nhưng lại là để đổi sang một tư thế ngồi càng kém phần nghiêm chỉnh hơn, ánh mắt lướt qua phía dưới, thông thả cất lời: “Mọi người cuối cùng đã đến.” Khi trông thấy Liễu Duy Dương, ánh mắt y khẽ đậu lại, vẫn là vương vất nét cười, không nồng không nhạt lên tiếng: “Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân, người thân của ta, huynh đệ của ta.”

Cửu Thần Đế quân trên Cửu Trùng Thiên có tổng cộng ba vị, đứng đầu là Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân, tiếp sau là Nguyên thủy Trường sinh Đại đế và Đông cực Thanh ly Ứng Uyên Đế quân.

Mà vị Tử hư Đế quân này vận số đúng thật là đen đủi, cùng Kế Đô Tinh quân đi đầu tiến vào Vân Thiên cung, sau đó cả hai cùng vị Huyền Tương điện hạ kia nhất tề kết liễu, chết lúc còn xanh, đến nửa mẩu thi thể cũng không tìm được về.

Khi đó mấy tiên đồng dưới trướng vị đế quân này đều khóc đỏ hoe cả mắt, lời xềnh xệch lấy Nhan Đàm khóc than rằng đề tọa của bọn họ là vị tiên quân thiên cổ hiếm gặp, phong độ ngời ngời không phải nói, hành xử thận trọng lại ôn hòa, tỉ mỉ lại nhã nhặn, bác cổ thông kim, không gì không tỏ, chỉ trách ông trời đổ kị anh tài. Nhan Đàm âm thầm liếc mắt dòm Liễu Duy Dương, phong độ ngời ngời cũng chấp nhận đi, cái vụ ôn hòa kia chả biết đào đâu ra, còn về tỉ mỉ nhã nhặn căn bản đến cái bóng cũng không có.

Cơ mà, Huyền Tương hình như mới vừa nói, Tử hư Đế quân là người thân, là huynh đệ của y?

Khó trách phản ứng của bảy huyết điều lại kì quái đến vậy, lại còn mặt mũi hai người bọn họ phải giống nhau đến chín phần.

Không lẽ năm đó tiên ma đại chiến, hai người bọn họ đã tung một màn nội ứng ngoại hợp, Tử hư Đế quân thực ra là nội tế mai phục trên thiên đình? Vậy thì đúng là đáng thương cho Kế Đô Tinh quân rồi, khi không bị kẹt ở giữa trở thành một miếng đệm thịt. Còn về cuối cùng tại sao Vân Thiên cung lại tiêu tan, ma cảnh lại bị hủy diệt, chắc là do Huyền Tương và Tử hư Đế quân chia của không đều, nảy sinh hiềm khích gì đó, sau cùng đã tự tàn sát lẫn nhau chứ gì?

Câu chuyện này của Nhan Đàm mới thêu dệt được một nửa thì đã chợt nghe Huyền Tương trầm giọng cất lời: “Ly Xu, không ngờ lâu ngày không gặp, huynh đã thành ra bộ dạng gỗ mục chỉ đẹp nước sơn thế này.”

Liễu Duy Dương bảy giờ nhịp độ hô hấp đã ổn định trở lại, sóng yên biển lặng đáp trả: “Thế vẫn còn đỡ hơn có người đến cả bản lĩnh đầu thai cũng không có, chỉ có thể phong bế bản thân bên trong Chữ Mặc.”

Nhan Đàm lạnh toát cả gáy.

Huyền Tương đột nhiên đứng dậy, chậm rãi bước dọc theo dãy bậc thang xuống hai bước, giữa mày mắt tựa hồ hiện lên thiên sơn vạn thủy: “Trong nghìn năm nay, ta vẫn luôn đợi có người sẽ đến, ta nguyện dốc sạch những gì mình có, chỉ để đạt được một việc.” Y xòe tay ra, chỉ trong tích tắc hào quang tỏa mắt tỏa quanh đại điện: “Ta đã tu bỏ toàn vẹn hồn phách của mình, có thể trực tiếp luân hồi chuyển thế. Chỉ cần huynh có thể mang hồn phách của ta ra khỏi nơi này, ta bằng lòng dùng toàn bộ tu vi của mình trao đổi, từ nay trên trời dưới đất sẽ không còn tìm ra được kẻ có thể sánh vai ngang hàng với huynh.”

Liễu Duy Dương im lặng một thoáng, đoạn bảo: “Ta chỉ muốn biết, năm đó sau khi ta đặt chân vào Vân Thiên cung, chung quy đã xảy ra việc gì. Tại sao ta lại mất đi đoạn kí ức này?”

“Khi đó ta đã phá giải trấn cảnh phong ấn của ma giới, mọi thứ thuộc về nơi này chuẩn bị tiêu vong, sau đó Minh Cung đột ngột xuất hiện tại đây. Vị Kế Đô Tinh quân kia nói muốn khám phá những huyền bí tốt bậc của đất trời chứa đựng bên trong, hai người đồng hành tiến vào Minh Cung, còn về những việc xảy ra sau đó ta cũng không được chứng kiến.”

Nhan Đàm gơ tay chống cằm, lòng nghĩ, nghe hai người bọn họ một hỏi một đáp như vậy, chân tướng năm đó hóa ra có vẻ như là vị Huyền Tương điện hạ này buồn đời chán sống, tự tay phá hủy địa bàn của mình, Tử hư Đế quân và Kế Đô Tinh quân xem xong màn náo nhiệt này thì vừa trùng hợp bắt gặp tòa Minh Cung ư nổi lên phen khắp tứ phương kia, mà theo như trong truyền thuyết tòa Minh Cung này còn chứa đựng những bí mật tốt cùng của trời đất, hai người bọn họ khít khớp ăn rơ, bèn sóng bước cùng nhau tiến vào. Về sau không biết lại xảy ra chuyện gì, Tử hư Đế quân bị mất trí nhớ, thành ra Liễu Duy Dương của bây giờ.

Hay ớ tin đồn trên thiên đình trước nay đều bảo ba người bọn họ đại chiến một trận kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu thế nào, cuối cùng mới nhất tề kết liễu, căn bản kẻ bắc người nam so với sự thật, chẳng lẽ mấy lời đồn đó chỉ là đồn cho sướng miệng thôi sao?

Liễu Duy Dương chậm chậm chìa tay sang: “Ta sẽ giúp đệ mang hồn phách đến nơi, đệ cứ yên tâm.”

Huyền Tương chậm rãi mỉm cười, nét cười vẫn vương vất không nồng không nhạt: “Thế thì, hãy để ta tiễn chư vị ra ngoài.”

Y vừa dứt lời, cảnh vật chung quanh liền trở nên xoay tròn méo mó, hết như ban đầu lúc tiến vào Ma Tướng, bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt một mảng hỗn độn, cứ như tình trạng hỗn mang trước lúc khai thiên lập địa, không có ánh sáng, chẳng có cây cỏ, chỉ có bóng tối và sự bất lực vô tận. Chẳng rõ bản thân đang ở nơi nào, chỉ có thể để mặc cho nguồn sức mạnh thần bí kia cuốn chặt lấy mình. Thứ sức mạnh này, hoàn toàn không cách nào kháng cự nổi.

Sau hồi hỗn độn, Nhan Đàm mở to hai mắt, phát hiện bản thân đang nằm chèo queo trước một bia đá, bài trí chung quanh rất ư tao nhã, không còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ đã về đến Thần Tiêu cung.

Ấm trà trên chiếc bàn con vừa lúc sôi tới, tỏa ra từng đợt hương thơm của trà.

Chú thích:

(1) ngày đông sổ cữu: Theo nông lịch Trung Quốc, bắt đầu tính từ đông chí, cứ chín ngày là một cữu, từ nhất cữu đến cửu cữu là kết thúc mùa đông, tiết trời ẩm áp trở lại. Dân gian truyền miệng “Sổ cữu hàn thiên, lãnh tại tam cữu”, ngày thứ 19 đến 27 sau đông chí là chín ngày rét đậm nhất.

65. Chương 65: Gặt Được Mạnh Mỗi

Mùi thơm của trà tràn ngập căn phòng.

Liễu Duy Dương khẽ phát tay áo, đẩy mấy ly trà bằng gốm sứ màu đen ra giữa bàn: “Mời dùng.”

Nhan Đàm cầm một chén trong số lên, cúi mắt nhìn màu sắc của nước trà, xanh biếc trong nhạt, mùi hương thoang thoảng trôi dạt giữa không trung, lá trà có hình dạng như móc câu, đang chậm chậm chìm xuống đáy chén. Nàng hớp một ngụm nhỏ, bất giác hỏi: “Công tử hiện giờ đã biết mình là Tử hư Đế quân, vậy sau này chắc sẽ trở về thiên đình hả?” Theo nàng được biết, yêu dưới vòm trời này không mấy mong không muốn phi thăng thành tiên, còn phạm nhân đa số đối với việc cầu tiên đắc đạo cũng miệt mài mong mỏi. Càng hưởng hồ chi, dựa vào chuỗi tiên hiệu dài thượt này của hắn, cho dù là trên thiên đình cũng tìm không ra mấy người bằng vai phải lứa, có thể gọi là thanh thế vô biên.

Ai dè Liễu Duy Dương hững hờ đáp: “Còn chưa từng nghĩ sẽ quay trở về.”

Nhan Đàm không khỏi buột miệng: “Công tử và vị Huyền Tương điện hạ kia quá lạ y hệt nhau, đang yên đang lành sao tự nhiên lại san bằng ma cảnh...”

“Huyết thống của Huyền Tương vốn không thuần, chẳng qua là vì cậu ta rất có năng lực, nên mới được các trưởng lão trong tộc đưa lên vị trí này. Còn ta thì lại lớn lên trên thiên đình, lần đầu chạm mặt cậu ta ở Vân Thiên cung mới biết bản thân còn có huynh đệ.” Liễu Duy Dương hớp một ngụm trà, lại tiếp, “Huyền Tương cảm thấy, thủy tổ bọn họ chính vì không tuân thủ quy luật của trời đất, nên cuối cùng mới bị trừng phạt dưới kiếm của thượng thần Nữ Oa, đây hoàn toàn là tự làm tự chịu. Về sau xảy ra tiên ma đại chiến, cậu ta cũng đã nhất mực phản đối.”

Nhan Đàm vừa thất vọng vừa tiếc hùi hụi, vốn dĩ là một trận chiến oanh liệt nhường nào, kết quả Huyền Tương lại lâm trận trở mác, xáo trộn mọi thứ thành ra một mớ bùi nhùi: “Vậy y về sau vì sao lại muốn chuyển thế, thậm chí còn phong bế hồn phách của mình trong Chữ Mặc? Nói tới chuyện này, tà thần đáng lý không phải rất coi thường phạm nhân sao?”

Liễu Duy Dương khước miệng khẽ nhếch, nhẹ nhàng thổi lớp lá trà nổi trên mặt ra. Nhan Đàm tức thì lạnh cả sống lưng, về mặt này của hắn chắc không phải đang cười đó chứ, lại còn là cái kiểu cười gian.

“Việc này ta cũng vừa nghĩ tới không lâu trước. Khi đó nghe bảo Huyền Tương chẳng biết thế nào trong lòng đã có người thương, mà người này thì lại đã luân hồi chuyển thế, cậu ta vì vậy cũng nghĩ đủ mọi cách muốn theo cho bằng được. Không ngờ hóa ra là thật.”

“Có điều nhìn bộ mã đó của y, hẳn từ ánh nhìn đầu tiên rất hiếm có người không động lòng nhỉ?”

“Nữ tử kia căn bản không hề quen biết cậu ta, cậu ta chỉ là lừa lòng đơn phương mà thôi.”

“... Khụ!” Nhan Đàm ghen sắc.

Mấy ngày sau đó, Nhan Đàm đã dạo quanh thăm sạch Thần Tiêu cung, còn tìm thấy cả buồng thuốc Liễu Duy Dương dùng nghiên cứu dược liệu và luyện đan. Đầy ních trên giá là cơ man chai bình vại lọ, trên tường treo đầy mặt nạ da người muôn hình vạn trạng, xấu, đẹp, không xấu không đẹp chẳng thiếu loại nào. Nàng đếm qua một lượt, phát hiện vẫn là loại xấu nhiều hơn bảy miếng.

Kết quả đến tối Nhan Đàm đã nằm mơ thấy ác mộng cả đêm, trong mơ nàng bị chế thành một miếng da. Đúng lúc nàng bị dọa cho tỉnh dậy trong tình trạng mồ hôi lạnh đổ ra như tắm, bấy giờ trời còn chưa sáng hẳn, vừa xoay đầu thì trông thấy lơ mơ có một bóng người cách đó không xa. Nhan Đàm tức khắc lông tơ

dựng ngược, đây hãy còn là Thần Tiêu cung, nếu có trộm đến gõ cửa hỏi thăm, nhất định là thiên hạ đệ nhất trộm.

Chợt bóng người kia đứng dậy đi đến bên giường, hào sảng tỉnh rụi hỏi nàng một câu: “Thức dậy rồi ư?” Nghe âm thanh giọng điệu, nhìn tướng mạo của người này, là Đường Châu không sai.

Nhan Đàm trầm ngâm hết một lúc, hỏi lại: “Đây là Liễu cung chủ cải trang có phải không?”

Đối phương chau mày cái, không nói gì.

“Công tử cải trang thật giống quá đi, ta xem tí cũng tưởng là Đường Châu rồi đó.”

Chỉ thấy đối phương rút một lá bùa từ tay áo ra, mặt lạnh như tiền: “Người nhìn xem ta rốt cuộc là ai?”

Nhan Đàm hốt hải vọt miệng: “Đến một lá bùa mà cũng vẽ được khí thế phi phàm đến vậy, dĩ nhiên không ai khác ngoài sư huynh đây rồi. Nhưng mà bây giờ trời còn chưa tỏ, huynh tới tìm muội chi vậy?”

Đường Châu tay nhấc gấu áo tự nhiên ngồi xuống bên giường, cặp mày dài khê chau lại: “Người nói xem, có một thứ người vẫn hằng mong muốn, về sau khó khăn lắm mới đạt được, nhưng lại nhận ra đây không phải thứ mà mình muốn có, vậy phải làm sao?”

Nhan Đàm suy tới nghĩ lui, thốt nhiên bừng tỉnh: “Thì ra người tới tìm ta là để trắc nghiệm thiên cơ. Không lẽ người định sau này không làm đạo sĩ nữa muốn đổi lại làm hòa thượng?” Lời vừa nói dứt thì trán đã bị cốc ột cú. Đường Châu rút tay về, mặt cũng đen hết một nửa: “Ai nói với người ta là đạo sĩ hả?”

Nhan Đàm miệng khê dẩu ra: “Vậy chứ rốt cuộc người muốn nói cái gì?” Nàng vốn còn định bảo hấn nam nữ thụ thụ bất thân, tuy nàng là yêu nhưng hấn cũng không thể một tiếng cũng không nói thì đã xông vào, sau đó nghĩ lại, Đường Châu cái con người này hoàn toàn không có loại đức hạnh truyền thống này, có nói cũng chỉ phí lời.

Đường Châu ngáp ngừng hồi lâu, cân nhắc lựa lời mở miệng: “Liễu huynh đã hứa giúp ta một việc, chỉ cần huynh ấy làm được, việc gì cũng có thể.”

“Vậy người nhờ Liễu công tử tìm giúp tung tích của thần khí Địa Chỉ đi, hấn đã tìm được Chữ Mặc, chuyện này xem ra cũng không tính là làm khó người ta.”

“Người cảm thấy, ta nên nhờ cậy huynh ấy tìm giúp Địa Chỉ?”

Nhan Đàm tay xốc lại chặn, vẻ khó hiểu hỏi: “Người trước đây không phải vẫn luôn rất muốn tìm thấy Địa Chỉ, sau đó tìm được người trong mộng kia đó sao? Chẳng lẽ người là Diệp Công hao rỗng (1)?”

Đường Châu cúi đầu, miệng nói khê: “Có lúc, ta có cảm giác người trong mộng kia và người có chút giống nhau...” Nhan Đàm cứng nhắc xoay đầu nhìn hấn, trong lòng lập cập run rẩy: Câu tiếp theo của hấn chắc không phải định nói, vậy thì cứ xem nàng như người trong mộng kia luôn cho xong chuyện chứ?

“... Tuy chỉ nhớ được một chiếc bóng lưng, nhưng vẫn cảm thấy người ấy không chỉ dung mạo xinh đẹp, mà còn thấu hiểu lòng người, lương thiện dịu dàng, dù chỉ là ở cạnh thôi cũng đã cảm thấy rất vui sướng.” Đường Châu mãi miết nhìn vào mắt nàng, khê nhún vai bảo, “Bây giờ nghĩ lại, đúng là so với người không có lấy một điểm tương đồng.”

Nhan Đàm hít sâu vào một hơi, đột nhiên khí thế phùng phùng giạt phất lấy cổ áo hấn: “Ta không lương thiện dịu dàng chỗ nào? Không thấu hiểu lòng người chỗ nào hả? Không lẽ nhìn ta khó coi lắm sao?” Nàng nắm chặt cổ áo Đường Châu điên cuồng lắc mạnh mấy cái, thụp cái đè hấn xuống giường: “Cho dù ta không tính là xinh đẹp đi nữa, ít ra cũng có phong vị khác biệt chứ hả? Ít nhất ta cũng còn xinh đẹp chán so với Hồ tẩu ở Thẩm gia kia!”

Đường Châu khê thở dài: “Cứ cho là người xinh đẹp hơn nhiều so với Hồ tẩu, vậy cũng chẳng có gì đáng đặc ý có phải không? Hơn nữa,” hấn gơ tay chỉnh lại hai vạt áo, kéo lại cổ áo vừa nãy bị Nhan Đàm lôi xệch ra, “tư thế này của người, cũng không sợ bị người khác bắt gặp hiểu lầm ư?”

Nhan Đàm đứng hình, dáng điệu nắm lấy vạt áo Đường Châu, đè hấn ra giường hiện giờ của nàng, rõ ràng là có ý đồ cường bức. Nàng quỳnh quẩy tay chân bò sang bên giường còn lại: “Đây tốt xấu gì cũng là nơi ở của ta, người một tiếng cũng không nói đã xông vào chưa kể, lại còn trơ trên làm ra bộ dạng bị ta xơ múi?”

Đường Châu mỉm cười: “Chỗ xơ mui này người quả đã kiểm soát được.” Hắn chống người dậy, kéo ngay ngắn lại vạt áo lần nữa, đi tới ngưỡng cửa thì chợt dừng bước, ngoảnh đầu lại nói một câu: “Nhìn sắc trời hãy còn sớm chán, ta về phòng ngủ trước đây, người cũng hâm nóng thêm một giấc đi.”

Nhan Đàm siết chặt nắm tay, hai hàm răng nghiến lại kêu ken két: “Sư huynh, chẳng lẽ huynh không cảm thấy việc giữa nam nữ với nhau theo lý phải nên giữ kẽ tránh lời gièm pha, đây thực sự là một loại đức hạnh đáng quý hay sao...”

Đường Châu xoay người khép cửa phòng lại, miệng mỉm cười đáp: “Muội cũng đã gọi huynh là sư huynh rồi, thân mật gần gũi chút cũng là lẽ đương nhiên, sao lại để chút lệ thường vụn vặt trói buộc cơ chứ?”

Nhan Đàm buồn khổ hết sức.

Trên thế gian này có không ít các phương thức tu hành, trong đó loại phương thức tàn khốc nhất, chính là gây đau đớn trên phương diện thể xác, tiến hành tra tấn về mặt tinh thần, cuối cùng có thể siêu thăng thể tục.

Nhan Đàm hiện giờ, đã siêu thoát được một nửa.

“Năm đó trên thiên đình khi người hóa thành hình người, vừa lúc ta đi tây phương luận pháp, thế nên mới đã bỏ lỡ. Người còn có một người tử muội song sinh mà phải không?” Một người đàn ông trung niên mồm lếch mắt lác, gương mặt phờ phợt gió xuân đi lướt qua cạnh Nhan Đàm, đột nhiên nhẹ tựa lông hồng ném lại một câu. Nhan Đàm vô cùng sửng sốt, mãi lâu sau trong đầu mới vọng lại, ngữ điệu giọng nói vừa rồi, nghe có vẻ như là Liễu Duy Dương thì phải?

Nàng vội xoay người đuổi theo, lấp ba lấp bấp mở miệng: “Liễu công tử, công tử đã từ từ nhớ lại những chuyện trước đây là việc đáng vui mừng, nhưng thực sự không cần thiết cả phần của ta cũng gộp vào nhớ luôn đâu, ta chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ cỏ mọn thôi mà.”

Liễu Duy Dương nhẹ nhàng đáp: “Đương nhiên là nhớ rõ ràng rành rọt, vốn ta còn định thu nạp người vào sư môn, tiếc là đã bị sư phụ người hốt tay trên.”

Nhan Đàm giọng điệu khô queo khô queo: “Liễu công tử, thu nạp ta làm đồ đệ thực sự chẳng có gì hay đâu, như sư tôn ta vậy nè, mấy năm đó rụng hết không ít tóc, sắp hói trọc lóc quả đầu luôn rồi.” Nàng vừa nghĩ tới xém nữa phải gọi Liễu Duy Dương bằng sư phụ thì đã không khỏi lông tơ dựng ngược. Khuôn mặt quanh năm vất không ra hột biểu cảm của hắn, lại thêm mặt mày quá độ thanh xuân trẻ tuổi, thực tình khiến nàng một tiếng sư tôn kia gọi không được lọt miệng là mấy.

Không thể không nói, mọi sự đây đều là duyên.

Bọn họ chính là thiếu mất mối duyên phận sư đồ này. Còn hên, còn hên.

Nhan Đàm bất chợt giật mình, vội hỏi: “Liễu công tử, những chuyện đó đều đã qua rồi, công tử chắc không thường xuyên ghi nhớ trong lòng chứ?”

“Chuyện này cũng không nói trước được, nói không chừng có ngày muốn tìm một người đến trò chuyện.” Hắn phủi phủi tay áo, nhạt giọng tiếp, “Người thích nghe kể chuyện, cũng không phải ít.”

Nhan Đàm chật vật hồi lâu, cuối cùng mới ỉu xìu mở miệng: “Ta hiểu rồi, lời hứa mà công tử nợ ta kia, e là ta cũng chẳng có ngày dùng được tới.”

Liễu Duy Dương đi khỏi mấy bước, bỗng ngoái đầu lại bảo: “Người có còn nhớ sự việc xuất hiện Phiên Thiên trong Ma Tướng không? Ta giờ đã nghĩ ra nguyên do.” Giọng nói trầm thấp dễ nghe rót vào tai nàng: “Một trong số các người, đáng lẽ không mang bộ da hiện giờ.” Hắn nói dứt lời thì xoay người ngạo nghễ rời bước, để lại một mình Nhan Đàm run như cây sậy chôn chân tại chỗ.

Đêm đó, Nhan Đàm lại nằm mơ thấy một chuỗi ác mộng hoành tráng có liên quan đến da người cả đêm, các hình ảnh khủng khiếp bên trong càng đổi mới tân tiến hơn so với lần trước.

Chập tối ngày hôm sau, nàng chỉ còn nước ôm chăn sang gõ cửa phòng Dư Mặc.

Dư Mặc đứng ở bực cửa, vào sát na vừa nhìn thấy Nhan Đàm thì đã nhú mày một cái thật khế. Dưới ánh nến chiếu rọi, Nhan Đàm thấy rõ mồn một cái nhú mày đó của hắn, ngẫm qua vẫn là quyết định vờ như không thấy, buông mềm ngữ điệu cất lời: “Dư Mặc, ta hông ngủ được.”

Chiếc ngoại bào màu đen trên người Dư Mặc đã được cởi ra mắc gọn gàng trên bình phong, trên người hắn chỉ còn lớp nội y, xem ra là đã chuẩn bị đi ngủ. Hắn nghe thấy câu nói này của nàng, lại nhú mày thêm cái nữa. Trên mặt Nhan Đàm chậm chậm hiện lên biểu cảm yêu kiều thê lương, nàng nhìn chăm chăm vào mắt hắn thật thà bảo: “Ta mấy bữa nay toàn gặp ác mộng, ngủ không được ngon.”

Dư Mặc chống tay vào thành cửa, không nóng không lạnh cất tiếng: “Cho nên?”

“Ta sẽ không chiếm bao nhiêu chỗ của ngươi đâu, nhiều lắm chưa tới nửa cái giường, không, chỉ cần tùy tiện chừa chút chỗ cho ta là được rồi.”

Dư Mặc dòm nàng hết một lúc lâu, đoạn chậm rãi tránh người sang nhường đường. Nhan Đàm ôm chần đi được hai bước, nhỏ nhẹ lên tiếng thương lượng với hắn: “Ngươi thích nằm trong hay nằm ngoài?”

Nếu có thể cho nàng chọn, nàng nhất định không chút do dự chọn phía ngoài, xét địa hình địa thế mà nói, bên ngoài lui tiện thủ dễ, bên trong công dễ thủ khó.

Dư Mặc vẫn mang bộ mặt không nóng không lạnh: “Tùy ngươi thích.”

Nhan Đàm trải chăn ra chỗ gần phía ngoài giường, nịnh nọt bảo: “Ngươi nếu buổi tối có muốn uống nước thì cứ gọi ta một tiếng.”

Dư Mặc không đáp, chỉ cúi đầu thổi tắt nến rồi đi tới bên giường nằm vào phía trong.

Nhan Đàm nằm hết một khoảng chưa đến nửa chiếc giường, xoay đầu sang thì tình cờ trông thấy vầng trăng lưỡi liềm treo ngoài cửa sổ, nàng không nhịn được lên tiếng: “Mặt trăng ở đây nhìn lớn thật đó.” Dư Mặc ưa thích thanh tĩnh, lúc hai người ở cạnh nhau, lúc nào cũng là nàng nói nhiều hơn. Nàng tiếp tục đọc thoại: “Mặt trăng khi soi bóng xuống nước là đẹp nhất, nhưng rất nhiều người đều bảo đó gọi là hoa ản trong gương, trăng nơi đáy nước, không phải thực...”

Chợt nghe Dư Mặc giọng điệu bình đạm cất lời: “Ngày nghĩ gì đêm nằm mơ đấy, ngươi sau này bớt nghĩ đến mấy chuyện kì quặc đi.”

Nhan Đàm dẩu dẩu môi không nói gì. Nàng cũng đâu có muốn nghĩ nhiều, khổ nỗi Liễu cung chủ đã cằn trọng nhả ra một câu “Một trong số các người, đáng lẽ không mang bộ da hiện giờ.” Liễu Duy Dương trước nay không làm chuyện tầm phào, câu nói này chắc không phải vì để hù nàng mà nói chơi đấy chứ?

Đêm đó chắc là vì có Dư Mặc mà nàng đã không mơ thấy cảnh tượng mình bị biến thành một miếng da người máu me đầm đìa nữa, ngược lại đã nằm mộng thấy Dư Mặc lột da, da tróc ra hết lớp này đến lớp khác, cuối cùng biến thành con xà quái thường trú trong hang đá vôi dưới lòng đất, có cặp mắt bự bằng cặp đèn lồng màu vàng kia.

Khi Nhan Đàm giật mình tỉnh giấc thì trong lòng rất ư buồn khổ, tuy nói ngày nghĩ gì đêm mơ thấy đấy, nhưng nàng lại chưa từng gặp Dư Mặc và con xà quái kia lại mà nghĩ bao giờ.

Nàng quyết định vẫn là phải hỏi cho rõ ràng Liễu Duy Dương về ý nghĩa của câu nói nọ, có điều vừa ngồi xuống còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy Trữ Nhi lâu ngày không gặp duyên dáng bước từng bước bé thura vào, cúi đầu nhỏ nhẹ cất tiếng: “Bẩm tôn chủ, tung tích của món thần khí thứ ba đã điều tra được.”

Chú thích:

(1) Diệp Công háo rỗng: (thành ngữ) Diệp Công rất yêu chuộng rỗng, móc giắt đai áo, ly bình đựng rượu đều khắc hình rỗng, trong nhà chạm trổ trang trí cũng toàn là rỗng. Rỗng thật trên trời bấy giờ biết chuyện, bèn đáp xuống nhà Diệp Công, đầu rỗng gác trên bậu cửa sổ dòm quanh, đuôi rỗng trải dài vào đến đại sảnh. Diệp Công vừa nhìn thấy rỗng thật thì đã bị dọa cho ba hồn bảy vía bay tán loạn, xoay người bỏ chạy. Thành ngữ hàm ý yêu thích sự vật nào đó một cách hời hợt qua vẻ bề ngoài, chứ trên thực tế hoàn toàn không phải yêu thích thực sự.

Diệp Công tên thật là Thẩm Chư Lương. Theo một số nguồn thì điển cổ mang tính chìm hàng trên do một số Nho sĩ mượn việc Diệp Công ưa vẽ rồng đơm đặt ra, được cho là xuất phát từ bất đồng quan điểm giữa Diệp Công và Khổng Tử ngày trước. Một số chuyên gia còn chỉ ra rằng, điển cổ được viết vào thời Hán này phản ánh thái độ miệt thị tư tưởng thời Sở khi Nho giáo bấy giờ đã lên ngôi.

66. Chương 66: Món Thần Khí Thứ Ba

Món thần khí thứ ba nằm ở Nam Đô, mà Nam Đô hiện giờ lại là quốc đô của vương triều Đại Châu. Nếu muốn xác định vị trí của món đồ này ở nơi nào của Nam Đô, thì đó chính là thâm cung nội uyển hoàng gia. Nghe bảo là một vị quan địa phương miền Bắc có được trong tay món thần khí này, cảm thấy rất khác lạ nên đã đặt cùng vào với cống phẩm tiến cung.

Nhan Đàm đầu óc không được trong sáng len lén liếc nhìn Dư Mặc, lòng thầm nghĩ, bọn họ và hoàng tộc đúng là có mối quan hệ không thể giữ bỏ. Năm đó Dư Mặc chẳng biết từ đâu có được dị nhân – đó là bảo vật tụ hợp linh khí của tinh hoa đất trời, có thể trải qua mọi tuần hoàn trong thế gian, trong một lần ngoài ý muốn đã bị một vị hoa tinh cô nương xinh đẹp không công mà hưởng. Vị hoa tinh cô nương kia trên đường chạy trốn sự truy sát của Dư Mặc lại nảy sinh phàm tình với phàm nhân, mà phàm nhân này khéo thay lại là chân long thiên tử, hiện giờ ngồi trên ngai vàng nắm giữ thiên hạ, vinh hoa vô tận.

Nàng nội chỉ nghĩ sơ qua yêu hận rồi ren trong này, thì đã cảm thấy đặc sắc hơn bất kì vở kịch nào.

“Hiện tại còn hai món thần khí, món ở Nam Đô cũng chưa chắc đã là Địa Chỉ.” Liễu Duy Dương đi trước dẫn đường, bọn họ đi xuyên qua dải hang đá vôi dưới lòng đất. Nhan Đàm vì giấc mơ trước đó mà còn nhớ rõ môn một bộ dạng của con xà quái trong hang động này. Con xà quái kia rất oai phong, cặp mắt như hai chiếc đèn lồng to vàng lấp lánh, mồm nó há to khoe chỗ răng nọc nhọn hoắt, có thể một chớp nuốt chửng nàng.

Đường thiên sư dạo gần đây tâm tình không kể là xấu, nghe Liễu Duy Dương nói thế, chỉ không mấy để tâm bảo: “Ta cũng biết không dễ dàng đến vậy, nhưng từ từ tìm, thế nào rồi cũng có ngày tìm được.”

Liễu Duy Dương khẽ gật đầu: “Có thể nghĩ được như vậy là tốt.”

Nhan Đàm rất lấy làm lạ, có vẻ như mấy ngày nay Liễu cung chủ đối với Đường Châu khách khí một cách lạ thường. Ngày thường suy luận bàn bạc cùng hắn chưa kể, dù là nói chuyện cũng không còn giống trước đây tiếc lời như tiếc vàng nữa.

Trong khi trò chuyện, bọn họ đã đặt chân tới hang động nơi chạm trán xà quái trước đó. Trong bóng tối, hai chiếc đèn lồng vừa vàng vừa to chậm chậm trở tới trước mặt, rồi đột nhiên dừng sững lại không xê dịch nữa.

Nhan Đàm lập tức tập trung tinh thần đề cao cảnh giác.

Liễu Duy Dương bước lên trước một bước, con xà quái kia lập tức nằm phục xuống, dáng vẻ như muốn lấy lòng xấp lại gần bên chân hắn sàng tới sàng lui, chỉ còn thiếu mỗi lắc đầu vẫy đuôi, rõ ràng rành rành một bộ dáng xu nịnh. Liễu Duy Dương mắt không buồn liếc, tự nhiên đi lướt qua cạnh xà quái. Đến lúc Dư Mặc đi qua, con xà quái kia rõ như ban ngày co rúc người lại, trườn mình nhích ra phía sau, dường như còn nhớ như in hôm đó hắn đã xử đẹp nó thế nào. Nhan Đàm chống cằm nghĩ, cái thân nó khỏi nói cũng biết bực chẳng cỡ nào, có rụt cách mấy cũng vẫn trông rõ mồn một thôi. Tới lượt Đường Châu bước sang, nó chỉ khẽ ngoe nguẩy đuôi, vẫn nằm ỉ ra trên đất không nhúc nhích.

Nhan Đàm đã hoàn toàn yên tâm. Xem ra lúc Liễu Duy Dương cải trang thành Ngũ Thuận cũng từng rơi vào miệng hang này, dựa vào bản lĩnh của hắn, hẳn đã khiến con rắn này suốt đời suốt kiếp nhớ mãi không quên thủ đoạn của mình.

Nàng vừa nhắc chân đi được hai bước, khuôn mặt rắn hình tam giác lát kín vảy kia đã bất thành linh sấn tới, miệng kêu xì xì hai tiếng, chiếc lưỡi chẻ nhánh thè ra thụt vào trước mắt nàng.

Giải cho con rắn vỗ mông ngựa dựa hơi kẻ mạnh, mềm nắn rắn buông!

Nhan Đàm nổi quạu, bẻ phăng lấy ngọn măng đá bên cạnh, thẳng tay quất mạnh vào khuôn mặt kia. Con xà quái không ngờ nàng đột nhiên nổi cáu, bị đánh tới nằm vật ra đất tội nghiệp lăn hết hai vòng, chậm chậm bò vào chỗ khuất.

Nhan Đàm vút măng đá xuống, phỉu phỉu bụi đá còn bám trên tay, tức xì khói bảo: “Bộ tưởng ta đây tùy tiện là có thể ăn hiếp thiệt đó hả...”

Nàng bước lại gần mấy bước, bấy giờ mới nhìn rõ vẻ mặt của ba người còn lại, người nào người nấy đều có chút kì quặc.

Đường Châu lên tiếng: “Yêu và quái cũng có thể xem như cùng một nhà, hướng hồ nó với người, còn đứng là giống nhau thật đấy.”

Nhan Đàm càng điên tiết hơn: “Ta với nó giống chỗ nào hả? Nó là quái ta là yêu, nó là rắn ta là sen, mình nó có vảy còn ta không có!” Tuy nàng không biết con xà quái này có được tính là một con xà quái có ngoại hình đẹp hay không, nhưng theo mắt nhìn của nàng thì kì thực nó hơi xí một tẹo.

Đường Châu mỉm cười: “Không phải nói ngoại hình, mà là tính cách.”

Tính cách của nàng chung quy thế nào, bản thân Nhan Đàm cũng không dám chắc, nàng bèn xoay đầu sang nhìn Dư Mặc: “Ta với nó giống không?”

Nhưng Dư Mặc lại lảng tránh ánh nhìn khẩn thiết của nàng, quay mặt đi không nói câu nào.

Nhan Đàm chỉ còn nước nhìn sang Liễu Duy Dương, bọn họ tốt xấu gì cũng đã từng đồng bệnh tương lân, ít nhiều cũng xem như có chút đỉnh giao tình. Nhưng Liễu Duy Dương rõ ràng rất ủng hộ Đường Châu, khề gật đầu bảo: “Rất giống.”

Nhan Đàm bị đả kích nặng nề.

Con xà quái kia chậm chậm bò trở về, bên lên phô ra bộ dạng nịnh nọt với Liễu cung chủ.

Nhan Đàm mặt mày đưa đám lóe tốt đi ở cuối hàng, đến lúc đi ngang qua cạnh con xà quái kia, không thể kìm nén thêm nữa, thẳng chân đạp lên người nó bước qua.

Từ núi Chu Thúy ở Tây Nam về đến Nam Đô, cho dù lên đường ngày đêm không nghỉ cũng phải mất hơn một tháng. Bọn họ mất hết hai tháng cho cả lộ trình, tới khi đến được Nam Đô thì tiết trời đã chớm vào thu. Mùa thu Nam Đô luôn mưa nhiều và ẩm ướt, sông nước mịt mù sương tỏa, nếu ví tòa thành cổ này với một tổ nữ, thế thì Nam Đô vào thu là bậc tuyệt đại giai nhân uể oải lười nhác đã dờ xuống lớp điểm trang, nhưng vẫn không mất đi nét lộng lẫy duyên dáng.

Nhan Đàm vốn dĩ yêu thích Nam Đô nơi này. Ở đây dù lúc về đêm cũng không trở nên quạnh quẽ yên ắng. Bởi thế trước đây nàng mới có thể vào rất nhiều đêm không ngủ được ngồi trên mái nhà nghe tiếng ca hát nói cười vọng lại từ bên bờ sông Chương Đài xa xa.

Thế nhưng lần thăm lại chốn cũ này, thực sự khiến nàng không tài nào vui cho nổi. Nàng thân là một trong số yêu ma quỷ quái, lại phải đồng hành cùng thiên sư tiên quân, đây đã có thể xem là cực hình. Lắm lúc cái mồm của Đường Châu hiểm độc quá mức, Liễu Duy Dương lại chẳng biết vì cớ gì đối với hắn rất ư khách khí, còn Dư Mặc vốn phải môi hở răng lạnh nhất lại bỏ mặc nàng chẳng buồn đoái hoài, gương mặt nhìn nàng tự sinh tự diệt. Vậy nên hai tháng trời này đối với Nhan Đàm mà nói, tuyệt đối là màn tra tấn tinh thần khủng khiếp, lãnh đủ cực hình nhân ba, chỉ cần tự mình ngẫm thôi tâm trạng cũng đã có chút mốc meo.

“Món thần khí thứ ba nằm trong hoàng cung. Ta ở lại bên ngoài tiếp ứng, còn lại mọi người hãy tự đối phó.” Liễu Duy Dương vừa bước vào gian phòng trong khách điểm thì đã ngồi xuống bên bàn, còn thuận tiện căn dặn tiểu nhị mua một bộ cờ mang đến, xem ra là định một mình đánh cờ giết thời gian.

Đường Châu gật đầu: “Vẫn là đợi trời tối hẵng khởi hành, dù sao chuyến này cũng được tính là đi trộm đồ.”

Nhan Đàm ngẫm qua, cảm thấy vào hoàng cung chôm đồ ngay dưới mũi hoàng đế kì thực là một việc vừa kích thích lại thú vị: “Ta biết chương nhân pháp, muốn lên vào hoàng cung không khó, nhưng lỡ như đụng độ phải bùa chú lợi hại gì thì vẫn là phải nhờ cậy vào người.”

Đường Châu nhìn nàng, khóe miệng vương chút nét cười: “Thế thì ngộ nhờ mà có bị tóm, người đừng vội khai ta ra là được.”

Nhan Đàm tức khắc đập lại: “Ai biết được có phải người là kẻ bị tóm cổ trước hay không?”

Chợt Dư Mặc khẽ cất tiếng: “Có hai người đi là đủ rồi, ta không cần đi nữa.”

Nhan Đàm rất kinh ngạc: “Người không đi? Tại sao vậy?”

Hắn chỉ đành mặt không nói gì.

“Không lẽ người cảm thấy làm ăn trộm quá ư mất mặt?”

“Hay là thấy hoàng cung quá rộng làm biếng đi?”

“Lẽ nào, người là sợ gặp phải một vài người quen cũ trong cung?” Nhan Đàm hỏi dồn dập liền mấy câu, Dư Mặc đều không buồn thốt nửa lời, cuối cùng nàng đành bỏ cuộc, “Thôi được rồi, người muốn ở lại trong quán trọ nghỉ ngơi cũng không sao, dù gì ta và Đường Châu chắc cũng đối phó được.”

Việc quan trọng nhất đã dàn xếp xong xuôi, mọi người ai về phòng nấy, người nghỉ ngơi thì về nghỉ ngơi, kẻ cần chuẩn bị cho đêm nay thì đi chuẩn bị.

Nhan Đàm đi về phía phòng mình, không nhịn được thấp giọng hỏi Đường Châu: “Người có cảm thấy không hả, Dư Mặc dạo này mặt mày lúc nào cũng sưng sứa, hỏi gì cũng không thèm trả lời, cứ như ai nợ tiền hắn chưa trả không bằng, ta nhớ rõ ràng gần đây đâu có làm gì chọc giận hắn đâu...”

Trôi qua hai mươi năm, đủ để nàng chậm chậm hiểu được một người.

Thế nhưng hai mươi năm này đối với yêu mà nói, chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn. Nàng cứ tưởng mình hiểu rõ Dư Mặc, biết hắn ưa thích thanh tĩnh, thường không có chủ tâm đặc biệt gần gũi với ai chứ vốn không phải thật sự lạnh nhạt. Nay mới phát hiện, loại thấu hiểu này hãy còn thiếu hụt vô cùng. Vài trăm năm trước khi bọn họ còn chưa quen biết, hắn từng có qua quá khứ thế nào, có qua những niềm vui nỗi buồn nào, có qua yêu hận biệt ly thế nào, nàng hoàn toàn chưa từng được biết.

Cũng giống như nàng tuyệt không dă động đến quãng thời gian sống trên thiên đình.

Đường Châu im lặng một chốc, đoạn thấp giọng bảo: “Người chẳng vẫn nói, chỉ cần nhìn thấy một sợi tóc của Dư huynh cũng biết được huynh ấy đang nghĩ gì đó sao, việc này người nên rõ ràng hơn ta mới phải?”

Nhan Đàm thở dài đánh thượt, miệng làu bàu: “Ta mà biết thì còn hỏi người chi nữa? Trước đây vốn chỉ nghe nói tâm tình của các cô nương có phần tế nhị thất thường, không ngờ thời nay đến cả đàn ông con trai cũng khó gặm tới như vậy.”

Sắc trời nhá nhem, thành nội phong tỏa lối vào, cổng Tuyên Hoa đóng chặt.

Nhan Đàm bày ra một màn chướng nhãn pháp, thừa dịp ngự lâm quân giao ban cùng với Đường Châu trà trộn vào trong. Nàng trước đây chỉ đọc qua những câu từ hình dung khí thế của hoàng cung trong sách vở, nhưng hiện giờ tận mắt trông thấy, lòng không khỏi bật phát cảm khái: “Thực ra ta cảm thấy nếu xét về nguy nga lộng lẫy, thiên hạ không đâu tìm ra một chốn hơn hoàng cung này. Nhưng nếu xét về khí phách thanh tao, ngược lại Kính Hồ Thủy Nguyệt trội hơn một bậc. Nam Đô đây có một vị Đại Châu Duệ Đế, Tây Nam còn có một vị bạo chúa dân gian.”

Đường Châu không chút do dự phán một câu như chặt sắt chém đinh: “Ăn nói linh tinh.”

Nhan Đàm hừm hừ mấy tiếng, không thèm cãi cọ với hắn.

Hoàng cung Đại Châu có năm cổng, bọn họ vào từ cổng Hoa Dương phía đông, trực tiếp dẫn đến ngự thư phòng.

Nhan Đàm nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đã là thần khí, vậy tức là món bảo vật rất ghê gớm rồi, cho dù là cửu ngũ chí tôn khi nhìn thấy món đồ thế này cũng sẽ nhất thời sinh lòng hiếu kì, nói không chừng sẽ đặt nó trong thư phòng thưởng ngoạn.

Khi bọn họ đến ngự thư phòng thì sắc trời mới vừa chập tối. Hoạn quan trông coi thư phòng thấp mảy chiếc đèn dát vàng khắc hoa văn chung quanh lên, đoạn dùng một chiếc khăn trắng quét qua một lượt bàn và kệ tủ, thấy trên khăn không dính chút bụi bẩn nào, bèn đóng cửa lại rồi khỏi.

Hoạn quan kia vừa đi khỏi, Nhan Đàm lập tức xông lên kéo cửa lên vào trong, tiện tay giải luôn màn chướng nhãn pháp trên người. Sử dụng yêu pháp kéo dài liên tục, đối với loài yêu bọn họ mà nói vừa tổn thần lại lao lực.

Nhan Đàm xoa xoa tay bảo: “Đầu tiên chúng ta tìm một lượt quanh thư phòng, nếu không có thì qua bên nhà kho tìm thử, không có nữa thì túm đại người nào lại hỏi.”

Đường Châu chưa đợi nàng nói dứt lời thì đã tự mình bắt tay vào tìm. Nhan Đàm cũng bước tới trước kệ tủ tỉ mỉ quan sát hết một lúc, trên chiếc kệ này quả là có bày vài món đồ cổ quý hiếm, nhưng nhìn vào đều không giống thần khí. Nàng không khỏi nghĩ, trước đây từng đọc được trong sách sử, có vị hoàng đế của triều đại họ không còn thú vui nào khác ngoại trừ đấu đố, thế là trong ngự thư phòng bày đầy chai bình vại lọ đựng đố. Nhưng xem tình hình hiện giờ, vị Duệ Đế này cũng không giống như có sở thích gì, trừ ra vài món đồ cổ bày biện đẹp mắt thì chỉ có sách chất đầy trên mấy dãy kệ, còn trên chiếc bàn trừ ra hai chồng tấu chương vàng rực bọc lụa trừ được xếp ngay hàng thẳng lối thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên nữa.

Đường Châu nhủ mày, thấp giọng bảo: “Xem ra vẫn là phải sang nhà kho tìm thử, chỉ e đến lúc trời sáng cũng chưa chắc đã lục tìm được hết cả kho.”

“Tiếc là ta chưa từng thấy qua món thần khí đó hình thù ra sao, chỉ có cầm trên tay mới cảm giác được, nếu không chỉ cần một thuật pháp là có thể lôi được nó ra.”

“Không sao, nếu không kịp thì tối mai lại tới vậy.”

Nhan Đàm nhìn hắn không nói câu nào, lòng lại thầm nghĩ, chắc hắn không phải cảm thấy lén la lén lút dùng chướng nhãn pháp lên ra lên vào thú vị lắm chứ?

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì bỗng nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân từ xa đang tiến lại gần, một giọng the thé cất lên: “Hoàng thượng, hoàng thượng người đi chậm chút.” Ngay sau đó là một tràng âm thanh vấp vọc cọ xát vào nhau, mười mấy giọng nói hoàn toàn khác biệt đồng thanh cất tiếng: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Nhan Đàm giật thót, cảm thấy tình hình kì thực không được hay ho cho lắm, chợt thấy Đường Châu khẽ kéo lấy mình, tay chỉ lên trên. Nàng lập tức hiểu ý, cùng hắn nhảy phóc lên thanh xà ngang trên cao, im lặng nín thở ngồi xổm một chỗ. Phỏng chừng là do phần xà nhà này quá cao, có thể thấy rõ không được quét dọn thường xuyên, đừng nói là không bám chút bụi, cả nơi vừa bị giẫm qua cũng lập tức hiện lên hai dấu chân lờ mờ.

Nhan Đàm mũi hít phải bụi, suýt tí nữa thì bật ho thành tiếng.

Đường Châu nhanh tay lẹ mắt, tức khắc chìa tay sang bịt chặt lấy miệng nàng, đoạn mới nhẹ nhàng thở phào một tiếng. Bọn họ thể này xông vào hoàng cung, nếu bị phát hiện là tội lớn chém đầu chứ chẳng chơi.

Nhan Đàm bị bịt kín hết nửa khuôn mặt chỉ còn chừa ra đôi mắt, tròn mắt đảo hết mấy vòng, dữ tợn ra hiệu cho Đường Châu mau buông tay. Ai dè hắn đang mãi nhìn phía dưới, lực giữ trên tay không rời lỏng chút nào.

Một bóng người cao thẳng vàng chói bước vào, nối gót theo sau còn có vài hoạn quan và cung nữ. Người này bước tới bên bàn kéo ghế ngồi xuống, tự nhiên cầm một bản tấu chương lên bắt đầu đọc. Hoạn quan đi đầu bên cạnh đón lấy ly trà phía dưới dâng lên, rút một cây ngân châm từ trong tay áo ra khuấy qua nước trà, đoạn rót một ít từ ấm trà ra một chiếc ly trắng, tự mình uống hết một ngụm, đợi một chốc sau mới nhẹ nhàng đặt ly trà xuống phía bên tay trái hoàng đế.

Nhan Đàm nhìn xuống, loáng thoáng thấy được diện mạo của người đang ngồi ngay ngắn trước bàn, so với hai mươi năm trước vẫn là có chút khác biệt. Hai mươi năm trước nàng và Dư Mặc ở bên bờ sông Chương Đài ngoài thành Nam Đô đã gặp qua vị Duệ Đế này, lúc đó ông bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt ngai vàng, bị sát thủ mai phục trong bóng tối phục kích giữa sông. Nàng chính là nhìn không lọt mắt loại việc xấu xa

lấy đông hiệp ít này xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật, bị thôi thúc bởi ngọn lửa chính nghĩa cháy phừng phực từ đầu đến chân, thế là đã rút dao tương trợ.

Thời gian không chờ một ai, Duệ Đế so với hai mươi trước thực sự đã già đi rất nhiều, tóc mai hai bên thái dương cũng đã điểm bạc, nhưng mày mắt vẫn anh tuấn như xưa, cặp mắt sáng ngời khiến người khác phải nể sợ. Ông ngồi đấy, lật xem từng bản tấu chương một, có lúc đề bút phê chú, có khi chỉ vò vàng quét mắt qua đã đóng lại đặt sang một bên.

Nhan Đàm ngồi xổm trên xà nhà đến sốt ruột, nhịn không nổi thò đầu xem sắc trời bên ngoài. Nếu ông ấy định phê tấu liền mấy canh giờ, nàng còn không phải ngồi chồm hổm trên này thêm mấy canh giờ nữa?

Đường Châu nói lỏng tay, dùng nội lực truyền âm cho nàng: “Đừng có cựa quậy lung tung, cố nhịn chút là qua thôi.”

Nhan Đàm dùng sức cạy tay hấn ra khỏi mặt.

Bỗng nghe người hoạn quan đứng đầu kia cất giọng the thé: “Hoàng thượng, người xem sắc trời cũng không còn sớm nữa, chỉ bằng cho truyền thiện trước có được không ạ?”

Duệ Đế khẽ ừm tiếng, trầm giọng bảo: “Không cần, đợi muộn chút nữa sang chỗ Giáng Phi.”

Nhan Đàm lòng không khỏi thở dài bi đát, vị hoàng đế này đúng là một lòng vì việc nước, cả cơm tối cũng chẳng có thời gian ăn, cuối cùng chỉ xơi sò sài một bữa khuya nhẹ ở chỗ ái phi nhà mình thì xem như đã ăn qua. Nàng chậm chậm xấp lại gần bên mặt Đường Châu, đề giọng nói xuống cực thấp: “Ta và vị hoàng đế này thật ra còn có quen biết, người nói nên trực tiếp hỏi xin ông ấy tốt, hay là tiếp tục làm ăn trộm tốt?”

Nàng đã nghĩ rõ ràng thông suốt, mình không giống như Đường Châu biết dùng nội lực truyền âm, chỉ có thể vát vả một chút xấp lại gần bên tai hấn mà nói. Kết quả mới nói được có câu này, hấn đã một phát thô bạo đẩy văng nàng.

Nhan Đàm thậm chí còn không kịp vùng vẫy, cả người đã rớt thẳng xuống xà nhà.

67. Chương 67: Sinh Tử Trường

Nàng đã nghĩ rõ ràng thông suốt, mình không giống như Đường Châu biết dùng nội lực truyền âm, chỉ có thể vát vả một chút xấp lại gần bên tai hấn mà nói. Kết quả mới nói được có câu này, hấn đã một phát thô bạo đẩy văng nàng.

Nhan Đàm thậm chí còn không kịp vùng vẫy, cả người đã rớt thẳng xuống xà nhà.

Cũng may là nàng phản ứng cực nhanh, lúc tiếp đất đã trụ vững thân người, đáp xuống ngay trước chiếc bàn, vừa khéo mặt đối mặt với Duệ Đế bấy giờ nghe thấy tiếng động ngẩng đầu nhìn lên.

Nhan Đàm không một mảy may nhúc nhích, giữ nguyên tư thế khuyu gối trước bàn, cúi đầu thưa: “Hoàng thượng vạn tuế.” Thực ra nàng trước giờ vẫn cho rằng trên đời này có thể thiên thu vạn tuế, trừ con rùa ra thì chỉ có tiên quân trên thiên đình.

Nàng chỉ nghe thấy vài tiếng hít hà sau lưng, một đội thị vệ bao vây bên ngoài thư phòng, kẻ vác cung đồng loạt giương cung, đao kiếm đều tuốt khỏi vỏ, chỉ đợi hoàng đế hạ lệnh một tiếng là sẽ xông vào bằm nàng thành một vũng thịt bầy nhầy.

Duệ Đế khép bản tấu chương trên tay lại, tay khẽ chống cằm, đoạn đứng dậy bảo: “Bình thân.” Ông nhìn ra ngoài, ra lệnh: “Lui xuống cả đi.”

Nhan Đàm tức thì cảm thấy hai câu nói này của ông thoát ra khỏi miệng cực kì có cung cách phong độ.

Tốp thị vệ bên ngoài lập tức lui sạch không còn một mống.

Nhan Đàm nhìn thấy vật áo vàng rực chậm rãi bước tới ngay trước mặt mình, bấy giờ nàng mới đứng thẳng dậy, nhưng vẫn giữ đầu cúi thấp. Trong lòng nàng rất rõ ràng, xông vào hoàng cung kinh động thánh giá đã là tội chém đầu, còn không biết điều ngoan ngoãn, có bị lăng trì đi nữa cũng là tự mình chuốc lấy. Huống hồ đa số mọi người đối với người lễ nghĩa chu toàn, thái độ nhã nhặn đều sẽ nảy sinh chút ít cảm tình, chẳng ai lại đi ưa kẻ ăn nói xấu xược lại lúc nào cũng chống đối mình.

Ai ngờ Duệ Đế trầm ngâm chốc lát, đoạn hỏi một câu khiến nàng há họng cứng lưỡi: “Người là yêu?”

Nhan Đàm từ khoeo mắt liếc thấy người hoạn quan đứng đầu kia từ đầu tới chân đều bắt đầu run rẩy bầy, thật không biết nên mạnh miệng chối phăng hay là thẳng thắn thừa nhận sự thật này.

Duệ Đế phẩy tay cái, trầm giọng bảo: “Các người ra ngoài cả đi.” Hoàng đế đã phát lệnh, mấy hoạn quan cung nữ kia chỉ còn nước mặt mày trắng bệch, hai chân run rẩy lui sạch ra ngoài, khe khẽ khép cửa phòng lại.

Nhan Đàm có chút không hiểu, tại sao phạm nhân vừa nghe tới yêu quái, không hãi đến tay chân bủn rủn thì là vác máu chó nước bùa xông tới đòi đánh đòi giết, nhưng lúc nhìn thấy tiên quân tiên tử trên thiên đình thì lại hoàn toàn không như vậy. Thực ra nàng cảm thấy yêu và thần tiên cũng có khác là bao đâu.

Duệ Đế tựa người bên bàn, cười bảo: “Giáng Phi của trẫm, thực ra cũng là yêu, khi đấy ngấm qua, hẳn người cũng giống như nàng. Nay đã hai mươi năm trôi qua, dung mạo của người lại một chút cũng không đổi, quả đúng là vậy.”

Nhan Đàm lắp ba lắp bắp: “Hoàng thượng, ta thì quả thực là yêu, nhưng còn Giáng Phi của người chỉ e không phải.”

Nàng nhớ vị hoa tinh cô nương xinh đẹp kia và mình quả là đồng đạo, nhưng lần này vào hoàng cung lại không hề phát hiện có yêu khí, tuy nàng không rõ đã xảy ra biến cố gì, nhưng có những chuyện tuyệt đối không thể thừa nhận, đặc biệt là loại việc làm chia uyên rẽ thúy, ly gián nội bộ này, làm rồi nhất định sẽ bị trời đánh thánh đâm.

“Ta cũng biết Giáng Phi nàng hiện giờ đã không phải nữa, cũng chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi.” Ông chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, “Người còn có bạn đồng hành?”

Nhan Đàm rầu rui nuốt ừng tiếng.

Đường Châu từ trên xà nhà nhẹ nhàng đáp xuống, phong thái rất mực ung dung, đoạn nhắc gấu áo, quỳ một chân xuống: “Tham kiến hoàng thượng. Kinh động ngự giá, thực đã mạo phạm thiên nhan, xin hoàng thượng trách tội.”

Nhan Đàm vỗ chặt nắm tay, rất muốn tung sang một cú hỏi thăm thân thể. Vốn dĩ đang yên đang lành, nếu không tại hần thình lình một phát đấy văng nàng xuống thì căn bản sẽ không có ai phát hiện.

Duệ Đế giơ tay ra hiệu, ôn tồn lên tiếng: “Bình thân.”

“Hoàng thượng, thực ra chúng ta lần này đến, là có việc muốn hỏi xin người.” Nhan Đàm thấy phản ứng của ông không giống như đang giận dữ, bèn cúi đầu khẽ nói, “Nghe bảo gần đây có vị quan địa phương miền Bắc tiến cống vào cung một đợt cống phẩm, bên trong có một món vật là một trong thượng cổ tứ thần khí...”

“Thế nên, hai người vào cung vốn là muốn tìm món thần khí này?”

Nhan Đàm trầm nghĩ, quả không hổ là hoàng đế, lời ra khỏi miệng cứ là ưu nhã, dùng “tìm” chứ không phải “chôm”.

Ông đến cả do dự cũng không, mở miệng liền đồng ý ngay: “Trẫm bây giờ sẽ cho người tìm đợt cống phẩm đấy từ nhà kho mang về đây, hai người cứ chọn mà xem.”

Nhan Đàm lại nghĩ, quả không hổ là hoàng đế, nói chuyện cũng thẳng thừng quyết đoán tới vậy, nhất ngôn cửu đỉnh, nói một không hai. Nàng lập tức chớp thời cơ tán tụng: “Ta mấy năm nay luôn nghe kể bách tính khen ngợi hoàng thượng người trị quốc anh minh, một lòng vì việc nước nhọc công thể nào, hôm nay tận mắt chứng kiến mới hay những lời nói kia quả chẳng sai.”

Duệ Đế vừa lúc đặt chân tới cửa thư phòng, mở cửa thấp giọng dặn dò mấy câu hoạn quan đứng đầu đang hầu bên ngoài, nghe lời không khỏi thoáng sững ra, đoạn chợt xoay người nhìn về phía Đường Châu: “Nàng ta là yêu, còn ngươi hẳn là không phải?”

Đường Châu nhất thời chưa nghĩ tới dụng ý của đối phương, bèn khẽ gật đầu.

Duệ Đế lại xoay đầu sang, bảo với đám thị vệ bên ngoài: “Yêu cũng bỏ đi, các ngươi nhiều người như vậy lại có thể để một người bình thường ra vào thoải mái trong cung, những ai trực ban đêm nay tất thấy đều phạt một năm bổng lộc, tự mình tới nội vụ phủ lĩnh phạt.”

Nhan Đàm cố ý tăng lời hết những ánh mắt oán hận đậu trên người mình, xoay sang nói với Đường Châu: “Tại ngươi không đó, người ta còn có cả nhà già cả nheo nhóc phải nuôi, ngươi lại hại cho bọn họ bị trừ một năm bổng lộc.”

Đường Châu sa sầm nét mặt không nói một lời.

Người trong hoàng cung làm việc đúng là rất nhanh, còn chưa tới hai ly trà thì đã có mười mấy hoạn quan tay chân lạnh lẽo khuôn chín chiếc rương to vào thư phòng.

Duệ Đế ngồi xuống bên bàn, tay nâng ly trà hớp thử một ngụm: “Đồ vật đều đã ở đây, hai người có thể tự mình tìm lấy.”

Đường Châu chậm rãi bước tới bên rương, cúi người nhặt từng món đồ một lên xem thử. Hắn lần lượt kiểm hết năm chiếc rương mà vẫn chưa thu hoạch được gì, không khỏi khẽ chau mày. Hắn bước tới trước chiếc rương thứ sáu, chiếc này so với mấy chiếc trước đó bé hơn trông thấy. Vừa thò tay vào, thần sắc Đường Châu đã trở nên kì quặc một cách rõ rệt, lúc rút tay về, trên tay đã giữ một tấm gương cổ hình tròn chạm trổ hoa văn. Những đường vân của chiếc gương này được mài giữa vô cùng tinh tế, nhưng lại không theo một cấu trúc cụ thể nào.

Nhan Đàm đón chiếc gương cổ vào tay gõ gõ một hồi: “Đây là Lí Trần hay Địa Chi?”

Đường Châu lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Duệ Đế ở một bên chậm rãi cất tiếng: “Nay đồ vật đã tìm thấy, vậy còn có việc gì khác nữa không?”

Nhan Đàm ngay tắp lự thưa: “Hồi bẩm hoàng thượng, không còn việc gì nữa ạ, làm phiền đã lâu, chúng ta tức khắc rời khỏi.” Ưu tiên hàng đầu hiện giờ, chỉ cần lập tức hội ngộ Liễu Duy Dương và Dư Mặc, rời khỏi Nam Đô, cứ cho sau này hoàng đế có nhớ ra muốn trị tội bọn họ, thì cũng chỉ có thể mơ tưởng mà thôi.

Nàng vừa định xào lại chiêu cũ dùng yêu thuật bày ra một màn chướng nhãn pháp lên ra khỏi cung thì đã nghe Duệ Đế thông thả buông câu “Gượng đã”. Nhan Đàm tức khắc ngoảnh đầu sang nhìn hoàng đế, khiêm nhường thỉnh giáo: “Hoàng thượng hãy còn cao kiến gì ạ?”

“Ta phái người đưa hai người ra khỏi cung, lên ra lên vào thế này còn ra thể thống gì nữa.” Ông vỗ tay cái, vài thị vệ đang phiên trực lập tức chạy vào quỳ một chân xuống, “Truyền khẩu dụ của trẫm, lập tức tiến vị cô nương và công tử này ra khỏi cung, không được xảy ra sơ suất.”

Nhan Đàm nhìn mấy thị vệ đang quỳ kia run cầm cập đến là tội nghiệp, không khỏi sinh lòng cảm thông.

Đợi qua khỏi chỗ rẽ ngoặt của ngự thư phòng, Nhan Đàm xoay đầu sang dòm thị vệ mặt mày tái mét cạnh mình, nhỏ nhẹ cất lời: “Thật là xin lỗi, hại cho các huynh đi toi một năm bổng lộc, bây giờ các huynh có yêu cầu gì đừng ngại bảo ta, ta nhất định sẽ bồi thường thỏa đáng.”

Người thị vệ kia đánh rơi thanh đao trên tay xuống đất, loạng cha loạng choạng lùi ra xa năm bước chân, giọng run lập cập đáp: “Không không... thật sự không cần đâu, vị đại tiên này, xin cứ quên việc đã từng gặp qua tiểu nhân, á...”

Có thể thấy rằng phạm nhân khi gặp phải yêu bọn họ, đa số vẫn có phản ứng sợ hãi.

Thế nhưng vị Duệ Đế kia rõ ràng biết người bên gối đã từng là yêu, nhưng lại không hề để tâm, ước chừng là do đã thực sự phải lòng đối phương.

Nhan Đàm chỉ đành quay mặt sang hỏi Đường Châu: “Nếu người có được Địa Chỉ rồi thì phải làm sao nữa? Hay là giống như Chữ Mặc, còn phải giải phong ấn gì đó?”

Bọn họ đi ngang qua điện Cảnh Dương, thấy một thiếu niên mặt mũi rất khôi ngô đang chạy ngược chiều, phía sau còn có một tốp hoạn quan cung nữ đang đuổi theo cố bắt kịp. Người thiếu niên này lúc chạy qua cạnh Nhan Đàm bước chân chậm lại, nhìn nàng nở một nụ cười, phảng phất có nét khoáng đạt phong lưu, đoạn ngoái đầu lại nhìn cái, tiếp tục chạy khỏi.

Nhan Đàm bỗng nhiên nhớ lại rất lâu về trước, khi nàng còn chưa thành yêu, lang thang phiêu dạt bên ngoài lục giới. Cũng trong tòa thành cổ này, nàng đã xem một vở kịch cũ. Khi ấy Duệ Đế còn trẻ tuổi nhưng đã phong lưu thành thói, nhìn không ra chút thật lòng nào. Về sau, ông lại bằng lòng vì một người con gái hồi tâm chuyển ý, dù đã lên đến đế vị ngày nay cũng vẫn như cũ không hề thay đổi.

Nụ cười và tướng mạo của thiếu niên kia, dường như chính là dáng vẻ của Duệ Đế thời trai trẻ.

Nhan Đàm buột miệng lẩm bẩm: “Tại sao một người, lại có thể vì một người không chút quan hệ nào với bản thân bỏ ra nhiều đến như vậy...”

Nàng xoay đầu nhìn Đường Châu, lòng nghĩ, hẳn vì muốn tìm được người trong giấc mộng kia, thậm chí không quản an nguy bản thân lên đường kiếm tìm thượng cổ thần khí. Tại sao nàng bấy nay lại chưa từng gặp qua một người khiến mình có cảm giác được dốc lòng thương yêu đến vậy?

Nàng từng có quãng thời gian vẫn tưởng Dư Mặc ít nhất có chút thích mình, vì hắn vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt. Về sau mới phát hiện, loại quan tâm này hoàn toàn không chỉ dành riêng cho nàng, hắn đối với Bách Linh, với Tử Lân đều rất mực chân thành. Khi bọn họ ở cùng nhau, luôn luôn là lời nàng nói nhiều hơn, thời gian nàng dính lấy hắn cũng nhiều. Nếu có một ngày bọn họ phải đường ai nấy đi, kẻ thực sự không đành lòng từ bỏ chắc chỉ có nàng?

Nàng ngoái đầu nhìn sang, thấy Đường Châu khoe miệng khe nhích, nhưng cuối cùng vẫn chẳng nói gì.

Hắn nhìn thấy đôi mắt long lanh trong vắt kia, như viên ngọc lưu li bị nứt rạn, tâm tình bên trong vụn vỡ tan tác. Còn hắn, chỉ đành lực bất tòng tâm.

Liễu Duy Dương cầm tấm gương cổ kia lật tới lật lui xem hết một lúc, đoạn đưa ra một kết luận: Đây là Lí Trần, chứ không phải Địa Chỉ.

Nhan Đàm có hơi thất vọng: “Sao công tử biết đây là Lí Trần?”

Hắn lật tấm gương cổ lại, ngón tay quét qua đường vân trên mặt sau gương: “Trên này có khắc văn tự thời thượng cổ, còn nói Lí Trần có thể soi thấu những huyền bí trong đất trời, khiến con người ta bác cổ thông kim.” Hắn đặt Lí Trần xuống, mở miệng an ủi một câu: “Tóm lại chỉ cần tìm ra món thần khí cuối cùng, thì chắc chắn là Địa Chỉ không còn nghi ngờ gì nữa.”

Đường Châu ngồi yên bên bàn, không nhúc nhích cũng chẳng nói gì.

Nhan Đàm thăm hỏi, lời nói của Liễu Duy Dương rõ là dư thừa. Có tổng cộng bốn món thần khí, hiện giờ đã gặp qua ba, duy nhất một món còn lại không phải Địa Chỉ thì còn có thể là gì? Lại nói chính là món thần khí cuối cùng này, cũng chẳng biết năm nào tháng nào mới tìm ra được.

Chợt Liễu Duy Dương khẽ hử một tiếng, ngữ điệu có chút lên cao.

Nàng ngay tắp lự cảnh giác dòm sang đối phương.

Liễu Duy Dương đã đặt Lí Trần xuống bên mép bàn, nhưng lòng bàn tay lại vẫn cứ dính chặt trên mặt gương, không cách nào tách rời được.

Dư Mặc vốn đang tựa người bên cửa, trông thấy tình cảnh này sắc mặt khẽ biến, chân bước vào trong mấy bước: “Liễu huynh, món thần khí huynh từng sở hữu trước đây là gì?”

Liễu Duy Dương ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt toát ra chút vẻ hoang mang: “Lẽ nào... là Lí Trần?”

Nhan Đàm trông thấy dáng vẻ bọn họ như vậy, càng lấy làm lạ: “Lí Trần trước đây là đồ vật của công tử, giờ đã về lại tay mình, việc này cũng rất tốt mà.” Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì nàng đã rõ vì sao Liễu Duy

Dương bấy nay mặt lạnh như tiền, đáy mắt không một gợn sóng lại lần đầu tiên lộ vẻ hoang mang. Nàng chỉ cảm thấy bản thân bị một nguồn lực vô hình cuốn lấy, trước mặt là ánh sáng chói lòa, toàn thân như chìm ngập trong giá rét của băng lạnh nghìn năm. Cảnh tượng chung quanh bắt đầu méo mó, kéo dãn, lắc lư đến nàng đầu vầng mắt hoa.

Đợi khi mọi thứ lắng dịu trở lại, nàng mở mắt ra, quang cảnh trước mắt cứ như một bức tranh thủy mặc trắng lệ, trên sông sương mù ngợp tỏa, thấp thoáng có thể thấy được non xanh uốn khúc thoát ẩn thoát hiện trong màn hơi sương.

Sinh tử trường, Dạ Vong Xuyên, Hoàng Tuyền đạo.

Nàng cứ ngỡ rằng, suốt đời suốt kiếp mình cũng sẽ không bao giờ đặt chân trở lại nơi này.

Liễu Duy Dương một chân quỳ khuỵu xuống bên bờ sông, sắc mặt tái nhợt, dường như trong khoảnh khắc đó đã hứng trọng thương, nôn ra một ngụm máu tươi. Thanh sáo ngọc từ trong tay áo rơi ra, rớt xuống mặt đất gây lìa làm đôi.

Dư Mặc điềm đạm cất lời: “Liễu huynh vốn là Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân, Lí Trần đã gọi trở về tiên lực của huynh ấy, dựa vào cơ thể huynh ấy hiện giờ, đã không còn dung nạp nổi nguồn tiên lực trước đây.”

Đường Châu lặng thinh một lúc, đoạn bảo: “Cảnh tượng nơi này, rất giống với cảnh vẽ trong bức họa ở gian thạch thất cuối cùng của tòa cổ mộ ở trấn Thanh Thạch.”

Nhan Đàm thở dài: “Khi đó ta nhìn thấy bức họa kia, còn hỏi qua Đào cô nương có tin là ta từng tới u minh địa phủ hay không. Lúc đó người nói với ta, bây giờ nằm mơ còn hơi bị sớm. Thực ra nơi này chính là u minh địa phủ, ta vốn dĩ không hề giỡn chơi.”

Nàng đã lần lữa nán lại nơi này suốt cả nghìn năm, sao lại có thể lãng quên cho được?

Sinh tử trường, Dạ Vong Xuyên, Hoàng Tuyền đạo.

Phảng phất còn vương dáng vẻ ngày trước.

68. Chương 68: Minh Cung Và Quỷ Thi

Liễu Duy Dương chậm chậm đứng thẳng dậy, giơ tay lên ôm trước ngực, bên miệng còn vương tơ máu đỏ thẫm, ánh mắt bấy giờ đã phục hồi về điềm tĩnh: “Nơi đây, kì thực là u minh địa phủ.” Hắn dùng sức phát âm từng chữ một, vẻ như đã nhớ lại được việc quan trọng gì: “Ta chính là ở nơi này mất đi toàn bộ kí ức.”

Nhan Đàm đưa mắt nhìn hắn, không rõ bản thân vì sao lại còn cười được: “Ta biết quỷ môn thông với phàm giới ở đâu, chúng ta vẫn là mau trở về thôi, chỗ này âm khí rất nặng, nếu để âm khí thấm vào người thì mệt lắm.”

Liễu Duy Dương lại cứ như không hề nghe thấy, thần thờ dán mắt vào màn hơi nước mờ mịt trên sông, sắc mặt tái bệch.

Nhan Đàm trông theo hướng nhìn của hắn, chỉ thấy giữa khoảng mây mù mờ ảo, loáng thoáng hiện ra đường nét một tòa điện lộng lẫy nguy nga, miệng không kìm được lẩm bẩm: “Đây... chẳng lẽ chính là Minh Cung?”

Nàng cũng chỉ là trước đây nghe sư phụ kể, bên trong Minh Cung toàn là những huyền bí của đất trời từ thời thượng cổ, người có thể nhìn thấu một phần vạn huyền cơ bên trong, thiên hạ không tìm ra kẻ có thể sóng vai. Mà thần Bàn Cổ sinh từ hỗn mang, các sáng thế thần Thiên Ngô, Tắt Phương, Cư Bử, Thụ Hối, Chúc Âm, Nữ Oa sớm đã cùng với đất trời hòa thành một thể trong dòng thời gian chảy xiết. Phỏng chừng chính do gắn liền với các vị thần buổi đầu sự sống, nên những điểm huyền bí của Minh Cung mới được phác họa càng thần bí hơn.

Tòa Minh Cung ghi chép những bí mật tốt cùng của trời đất trong truyền thuyết này, chỉ xuất hiện ở những nơi mang bầu không khí suy hoại nặng nề, lần trước là khi ma cảnh sắp sửa tiêu vong, còn phen này, là xuất hiện ở u minh địa phủ.

Nàng đang mải nghĩ tâm sự thì chợt thấy Liễu Duy Dương nhảy thẳng xuống Dạ Vong Xuyên, lội nước đi về phía tòa Minh Cung.

Nhan Đàm giật bắn, vội gọi giật lại: “Liễu công tử, đây là nước sông Vong Xuyên đó, công tử không xuống được đâu!”

Dạ Vong Xuyên một khi lội qua, có thể khiến con người ta lãng quên tiền trần, luân hồi chuyển thế sống lại từ đầu. Hắn hiện giờ vừa mới nhớ ra một phần kí ức, nếu vì nguyên do này mà quên mất quá khứ lần nữa, vậy bao nhiêu năm nỗ lực trước đây không phải thành ra hụt chân bước chót hay sao?

Liễu Duy Dương dừng bước, ngoảnh đầu lại bảo: “Người trước đây khi lội qua Dạ Vong Xuyên chẳng phải cũng không hề quên đấy sao? Phen này, ta sẽ không quên thêm lần nữa đâu.”

Nhan Đàm chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, cả nửa ngày sau cũng không nói được câu nào.

Nàng khi đó sợ dĩ không quên, chẳng qua là do quên không được, cũng không đành lòng chịu quên.

Hoàn cảnh hiện giờ và khi đó hoàn toàn khác xa.

Liễu Duy Dương đứng giữa Vong Xuyên, tay áo màu lam sẫm khẽ phất phơ, hắn cup mắt nhìn xuống nước sông, miệng khẽ nói: “Mọi người hãy rời khỏi qua quỷ môn, ta chỉ muốn làm rõ ràng khi ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Nhan Đàm ngẫm qua một lượt, đoạn bảo: “Công tử lội sông như vậy cũng không phải cách. Ta biết ở bên sông có thuyền, nhưng trước nay luôn có người canh giữ. Chúng ta đi tìm cách lấy thuyền về.”

Liễu Duy Dương ngược mắt nhìn nàng hết một lúc lâu, chậm rãi gật đầu.

Đường Châu bước tới dẫm một cú lên vai Liễu Duy Dương, miệng mỉm cười bảo: “Bất luận thế nào cũng đã đến đây, dĩ nhiên mọi người cùng nhau rời khỏi.”

Liễu Duy Dương khẽ nhướn mày, đoạn cũng chìa tay sang vỗ vai hắn: “Được.”

Nhan Đàm cảm thấy thật kì quặc. Tính khí Liễu Duy Dương lạnh lùng đến độ gần như cô lập, ban đầu ngoài muốn lợi dụng Đường Châu để giải phong ấn trên Chữ Mặc ra, đối với bọn họ người nào người nấy thấy cũng bằng không, nhưng từ khi ra khỏi Ma Tướng, thái độ hắn dùng đối đãi Đường Châu biến đổi có phần hơi nhanh chóng mặt. Có điều tư duy của Liễu cũng chủ đa phần đều rất khó phỏng chừng, không phải nàng đây có thể đoán được.

Nàng ngoảnh đầu nhìn Dư Mặc. Hắn vẫn như cũ không thốt nửa lời, mắt dôi dằm dằm vào mặt nước sông sương giăng mù mịt, băng đi một lúc mới quay đầu sang nhìn nàng: “Nước sông Vong Xuyên thực sự có thể khiến con người ta quên đi tiền trần ư?” Nhan Đàm gật đầu: “Cái này thì đương nhiên.” Dư Mặc chẳng nói năng gì, chỉ riêng ánh mắt là thoảng sầm xuống, vướng kết lại một mảng thâm trầm đen sẫm. Nhan Đàm chả hiểu ắt giáp gì, nàng cũng đâu có nói gì ghê gớm đâu nhỉ, sao phản ứng của hắn lại quái lạ như vậy?

Một móng thoi cũng bỏ đi, đằng này hai ba móng đều kì quặc lạ đời. Thời nay không chỉ phụ nữ mà cả đàn ông cũng khó gặm tới như vậy.

Nhan Đàm bực dọc tới lui mấy bước, chỉ về phía đông: “Đi qua bên đó chính là bến đò, nhưng giữ thuyền là Ngưu Đầu Mã Diện, không dễ đối phó gì mấy.”

Đường Châu trong hai mươi năm cuộc đời trước đây, chỉ từng đọc qua trong sách nơi được gọi là u minh địa phủ âm u rừng rợn cỡ nào, hiện giờ trông lại, phong cảnh minh phủ ngược lại rất có nét độc đáo riêng.

Hắn đang nghĩ vậy thì bỗng gấu áo bị thứ gì đó nhẹ nịu lấy, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, thấy một cái miệng đang gặm phần gấu ngoại bào của mình.

Đó chỉ là một cái miệng riêng lẻ, không còn bộ phận nào khác, vô tri vô giác trôi lơ lửng trên mặt đất.

Cái miệng cảm giác được Đường Châu đang cúi đầu dòm xuống, bèn nhả góc áo hất ra, để lộ hàm răng trắng ớn bên trong: “Là mùi vị sống nhăn của phàm nhân... Thơm ngon quá đi...” Đường Châu rất mực điềm tĩnh xoay đầu lại, một cặp tròng mắt bay vù tới trước mặt hắn, hớn hở xoay vòng tròn: “Aaaa, tên phàm nhân này đẹp trai thiệt đó, sờ vào chắc là dễ chịu lắm đây...”

Đường Châu nắm lấy chuôi kiếm, vung tay áo phát xua cặp tròng mắt đang hăm hở xoay tròn kia qua một bên.

Liễu Duy Dương mặt lạnh như tiền bấm tay niết quyết, hướng về cái mũi đang không ngừng ngửi tới ngửi lui cạnh người hắn niệm một tiếng: “Phá!” Cái mũi kia bùm một phát hóa thành một nhúm khói xanh lượn lờ, đám tai mắt miệng và từng khúc cánh tay căng chân đang trôi lều phều giữa không trung chồm chồm chực thử ngay tắp lự lùi ra xa lắc, đồng thanh quang quác kêu to: “Người này dữ quá dữ quá đi, mọi người rút mau!”

Liễu Duy Dương giơ tay bóp trán: “Đây đều là quỷ thi, chỉ có một bộ phận cơ thể nhỏ, không có năng lực tư duy, tuyệt đối đừng nói chuyện với bọn chúng, chỉ tổ nhập nhằng không tỏ.”

Hắn ở bên này vừa nói dứt lời thì đã trông thấy Nhan Đàm đang ngồi chồm hồm cách đó không xa, xem chừng đã buôn chuyện được rất lâu với đám mắt mũi tai miệng xung quanh: “Mấy người sao mà thành ra bộ dạng như bây giờ vậy?”

“Tụi này là quỷ thi đó, người là chưa nghe qua hay chưa thấy qua, thiệt là học ít thiếu hiểu biết quá đi mà!”

“Á, không lẽ mấy người là bị thiên lôi đánh trúng nên mới thành ra rồi rạc tan tác như vậy.”

“Tiểu cô nương nhìn dễ thương quá đi, da cũng mịn ghê, sờ nè sờ, sờ...”

“Mấy người cũng đẹp lắm đó, mắt ra mắt, mũi ra mũi, miệng ra miệng.”

“Đúng á đúng á, không ai có mắt nhìn hơn cô nương nữa đâu!”

Liễu Duy Dương xua xua tay: “Xem như ta chưa nói gì.”

Đường Châu đột ngột bước tới, từ phía sau xách phứt nàng dậy lôi đi: “Người muốn ở lại đây tán dóc với quỷ thi hay là đi tiếp?”

Nhan Đàm hơi dẩu dẩu môi: “Đợi hồi nữa người cầm tiết có mà mở miệng, trên người người có mùi của phàm nhân, chỗ này không phải phàm nhân còn sống sờ sờ có thể vô đâu.”

Bến sông còn cách không xa trước mặt, chỉ trong khoảng cách tầm trăm bước chân.

Trên cột buồm của con thuyền nhỏ neo bên bến đò treo một chiếc trường minh đăng dẫn hồn, ánh đèn le lói, tỏa ra một màu vàng vọt yếu ớt.

Nhan Đàm bước tới trước, khẽ cúi người về phía Ngưu Đầu Mã Diện trông coi bến thuyền, miệng nhoe nhoe cười bảo: “Hai vị đại nhân, lâu ngày không gặp, dạo gần đây mạnh giỏi chứ?”

Mã Diện dòm nàng hết một lúc, vẻ mặt kinh hoảng trông thấy: “Người người người... người cứ vậy mà đầu thai trót lọt rồi ư? Không, không đúng, sao người còn quay lại đây?”

Nhan Đàm miệng cười hì hì: “Ta đâu có đầu thai đâu, chỉ là nơi này của các vị có con đường thông tới phạm giới chưa được niêm chết, thế là ta đã âm thầm lủi ra. Ta ở bên ngoài lâu ngày, đột nhiên muốn tới Quỷ Trấn thăm lại bạn cũ, đại ca có thể cho ta mượn một chiếc thuyền được không?”

“Chuyện mượn thuyền, người nghĩ cũng khỏi nghĩ tới!”

“Mã Diện đại ca nói luật một tẹo đi mà, ta thật sự muốn tới thăm chỗ bạn bè cũ.”

“Người ở phạm giới gây ra đại họa chỉ còn nước chạy về đây trốn có phải không?”

Nhan Đàm sóng mắt khê đảo, miệng vẫn tươi cười: “Sao lại có thể? Ta xưa nay có chộc gây tổ ong bao giờ. Nếu đại ca thấy không yên tâm, vậy thì cứ ngồi trên thuyền đưa ta tới Quỷ Trấn có được không? Dù gì đường cũng không xa.”

“Không được!”

“Tại sao vậy? Dù sao hai vị hiện giờ cũng đâu có công chuyện gì, chỉ mất một lúc thôi mà.”

“Đã nói không được là không được!”

Nhan Đàm thở dài đánh thượt, vẻ mặt buồn thảm lê bước trở về, cùng lúc nhắm mắt trong đầu, quả nhiên còn chưa tới mười thì đã nghe thấy Ngưu Đầu ở bên cạnh cất giọng gọi “Khoan đã”. Nàng xoay người lại, vẻ mặt chân thành: “Hai vị đại nhân hãy còn điều chi dạy bảo?”

Ngưu Đầu lưỡng lự một lúc, đoạn chậm chậm hỏi: “Người vừa nãy nói, nơi này còn có con đường thông tới phạm giới chưa được niêm chết?”

Nhan Đàm gật đầu.

“Nếu người dẫn ta đi tìm được lối ra đó, ta sẽ chở các người đến Quỷ Trấn.”

Nhan Đàm tươi cười toe toét: “Quyết định vậy đi, dù gì ta cũng không về phạm giới nữa đâu, cái tên Da Lan sơn chủ vạn yêu thần phục kia thật là đáng ghét, hại ta đến chỗ núp cũng...” Nàng nói tới đây chợt hơi khựng lại, miệng đánh trống lảng: “Sao dạo này không có ai lợi Dạ Vong Xuyên hết vậy cả?”

Mã Diện lên thuyền, gỡ bỏ dây neo: “Muốn lên thuyền thì nhanh chân một chút, ta thấy mấy kẻ truy sát người cũng sắp sửa đuổi tới nơi rồi, nói không chừng người sẽ biến thành như đám quỷ thi kia vậy.”

“Cứ cho bọn chúng có đuổi tới đây, hai vị đại nhân đây muốn đối phó còn không phải chỉ cần một ngón tay là đủ?” Nhan Đàm ngoái đầu nhìn mấy người bạn đồng hành khê đá lông nheo. Nàng đây biết mấu chốt, chỉ cần nhắc tới con đường chưa được bít chết từ u minh địa phủ dẫn về phạm giới, bọn họ nhất định sẽ cắn câu.

Thực ra con đường này có bít chết hay không cũng chẳng khác nhau là mấy, đám ác quỷ và hồn phách kia căn bản không có năng lực từ đó lĩnh đi phạm giới.

Nước chảy róc rách vỗ vào hai bên mạn thuyền. Trên sông sương mù ngợp tỏa, khung cảnh ngoài tầm mười xích một mảng lơ mơ trông không rõ nét. Do có chiếc trường minh đăng dẫn hồn, con thuyền nhỏ căn bản không cần người cầm lái, xuôi theo dòng nước chậm chậm tiến về phía trước.

Nhan Đàm chỉ về hướng đông, khê nói: “Chính là trước mặt không xa, từ đây tới đó còn mất chừng một nén nhang.” Nàng vừa dứt lời, hơi xoay người sang thì vừa lúc hai đợt gió mạnh lướt qua cạnh người, tùm tùm hai tiếng, Ngưu Đầu Mã Diện đã bị quét bay xuống thuyền, chìm chìm nổi nổi giữa Dạ Vong Xuyên.

Liều Duy Dương thủng tha thủng thẳng chỉnh lại tay áo: “Tần Quảng Vương (1) có đám thủ hạ đàn độn này, khó trách địa phủ luôn có rắc rối liên miên.”

Dư Mặc động tác nhanh nhẹn, chỉ trong chớp mắt đã kết xong mấy tầng kết giới, một tay ấn trên đầu thuyền, nhặt giọng lên tiếng: “Chiếc đèn dẫn hồn sẽ gây cản trở, trả lại cho bọn chúng thì hơn.” Hắn bấm ngón tay niết quyết, ngọn trường minh đăng treo trên cột buồm lắc lư chao đảo, rơi tõm xuống nước. Hai tên Ngưu Đầu Mã Diện còn đang vùng vẫy giữa sông lập tức lao vào giành giật chiếc đèn.

Nhan Đàm ngồi chồm hổm ở đầu thuyền, cười híp mắt nhìn xuống sông, chợt thấy khoe miệng hai tên nổi lều phều trong nước kia khê nhúc nhích, thoăn thoắt niệm ra một đoạn chú thuật. Nàng biết đọc cử động môi, cũng đoán ra được đại khái nội dung đoạn chú thuật này, sắc mặt không khỏi khê biến: “Tiêu rồi, bọn chúng muốn triệu hoán quỷ vương!”

Nàng vừa dứt lời thì bỗng thấy nước dưới đáy thuyền dường như bắt đầu sôi lên ùng ục, không ngừng có hơi nước đen kịt ngùn ngụt bốc cao, một màn khí đen từ từ bao trùm lên Dạ Vong Xuyên, khiến cho cảnh sắc xung quanh khoắc lên một vẻ âm u rùng rợn. Thành linh một tiếng gầm vang truyền dậy từ phía dưới, cứ như tiếng gào thét phẫn nộ của ác quỷ đang lãnh chịu khổ sở bất tận, the thé ỉn tai.

Một khuôn mặt dài dẹt hợm chậm chậm trôi lên từ dưới mặt nước. Khuôn mặt này gầy còm khô đét, hai má hóp vào, hốc mắt đen ngòm, không có mũi cũng chẳng có miệng, chiếc cằm thì lại góc cạnh vuông vức. Nếu gương mặt này không trôi dậy ở khoảng cách gần Nhan Đàm tới vậy thì rất có thể nàng đã bật cười, dù gì quỷ vương trong truyền thuyết hóa ra lại có khuôn mặt vuông góc quái dị thế này, kì thực vượt xa dự liệu của nàng.

Khuôn mặt vuông kék xù kia nhóang cái phóng vọt từ dưới nước lên, cuối cùng cũng để lộ ra thân thể đen sì phía dưới, nhắm vào con thuyền nhỏ lao sầm xuống. Gương mặt bất thành linh tông vào màng kết giới trên thuyền, bùm cái bị văng bật ra mấy xích, rơi tõm lại vào mặt nước.

Dư Mặc áp sát lòng bàn tay lên đầu thuyền, màng kết giới vốn trong suốt từ từ có ánh sáng màu xanh nhạt chuyển động lan ra. Rõ ràng không hề có gió, nhưng tay áo và tóc hắt lại khe dầy mình lay động.

Quý vương gầm vang một tiếng, lại nhảy vọt lên không trung, lần nữa lao ập mình xuống, bị kết giới đánh văng bật ra.

Đường Châu thấp giọng lên tiếng: “Sao tên quý vương này cứ như không hề có tri giác vậy, chỉ biết không ngừng tông vào chúng ta?”

“Quý vương là do quý thi bên dưới Vong Xuyên hóa thành, không có ý thức và kí ức, đến kẻ thi thuật cũng sẽ phản lại xơi tái.” Liễu Duy Dương im lặng một lúc, đoạn xoay đầu sang nhìn Dư Mặc, “Đợi lát nữa huynh giải bỏ kết giới trong giây lát, sau đó lập tức kết trận trở lại, như thế được chứ?”

Dư Mặc thoáng cân nhắc, đoạn đáp lại bằng một cái gật đầu.

Liễu Duy Dương chìa tay ấn lên vai Đường Châu, chậm rãi bảo: “Đợi lát khi kết giới được giải bỏ, huynh dùng Thất Diệu thần ngọc thôn tóm nó, hai người chúng ta liên thủ hẳn là sẽ được.”

Nhan Đàm chỉ có nước ngồi xồm một bên xem náo nhiệt, loại tình huống này, năng đây kì thực không có bản lĩnh xử lý.

Con quý vương đen đúa kia chậm chậm bò dọc theo màng kết giới phía ngoài lên đến trên đỉnh, bắt đầu dùng đầu đập thùm thụp vào. Dư Mặc từ từ giơ tay lên, giọng nói trầm thấp: “Vậy giờ ta đếm đến ba thì sẽ giải bỏ kết giới, một, hai... ba.” Tiếng nói vừa dứt, màng kết giới với luồng sáng xanh lan chảy bên trong tức thì biến mất, quý vương đang dùng gương mặt khiến người ta sờn tóc gáy kia tông mạnh xuống, thế là chỉ tông hụt vào không khí, vù cái đâm sầm xuống thuyền.

Nhan Đàm nghe Đường Châu khê niệm vài câu chú, chỉ cảm thấy lông tơ dựng ngược: Một là vì con quý vương mặt vuông góc kia đã xáp khuôn mặt tới gần lắm rồi mà hắt lại còn có thể ở đó thũng tha thũng thẳng, câu từ rành rọt niệm chú, hai là vì trước đó khi hắt thu năng vào pháp khí cũng có niệm qua một đoạn y chang, nếu ngộ nhờ hẳn không cẩn thận, năng và quý vương bị nhốt chung vào một chỗ, vậy thì đúng là sống không bằng chết.

Vậy nhưng con quý vương kia lúc phi thân xuống vừa khéo trong thế đối diện với năng, Nhan Đàm chỉ đành trơ mắt ra nhìn hốc mắt đen ngòm của nó nhắm thẳng vào mình, chỗ đáng ra là cái mũi hoàn toàn phẳng tẹt, chỉ có hai cái lỗ nhỏ có thể thông hơi, trên mấy ngón tay đen sì khô quắt là bộ móng vừa dài vừa nhọn, suýt soát vừa chạm tới mi mắt năng. Năng kinh hãi tới độ một câu cũng nói không ra, lẩn lè bò lết lùi ra phía sau, tận cho đến khi tông vào cặp giò không biết của ai, ngay tắp lự như kẻ chết đuối vớ được cọc rơm ôm chầm lấy: “Đường Châu, người rút cuộc còn phải niệm tới khi nào nữa haaa?!”

Khuôn mặt vuông vức đang treo lủng lẳng chéch phía trên đầu Nhan Đàm của quý vương kia bỗng khựng sững lại, cứ như bị một nguồn lực nào đó hút lấy, chậm chậm kéo lên. Quý vương vùng vẫy không lại, lồng ngực không ngừng phát ra tiếng kêu the thé, cuối cùng vút tiếng bị thu vào Thất Diệu thần ngọc.

Nó dù đang ở trong miếng ngọc cũng vẫn như cũ không an phận dùng đầu tông liên tục, dường như muốn từ bên trong xộc ra.

Đường Châu nhắc Thất Diệu thần ngọc lên dòm qua, hầy còn có chút chưa thỏa vui thú: “Món thần khí này không ngờ dùng vào rất thuận tay.” Hắt cúi đầu hỏi Nhan Đàm: “Người có muốn xem cho kĩ không?”

Nhan Đàm run rẩy, sắc mặt tái mét: “Ta không muốn coi, cầm ra xa chút đừng có xáp qua đâyyyy!” Bàn tay đang nắm lấy gấu áo người bên cạnh của năng càng nắm chặt hơn, chợt giọng nói của Dư Mặc từ trên đỉnh đầu truyền xuống: “Nhan Đàm, người hiện giờ đã có thể buông tay rồi chứ?”

Nhan Đàm giật bắn, tức thì nghĩ tới bộ dạng xấu mặt của mình mới nãy chắc chắn đã bị bọn họ chứng kiến từ đầu mùa tới cuối mùa, tinh thần lập tức ngập ngựa thương tổn: “Ta chỉ là thấy bản mặt của con quý vương kia quá dị hợm mới hết hồn thôi, thực ra lá gan của ta không có nhỏ tới vậy đâu...”

Đường Châu ác ôn cầm Thất Diệu thần ngọc tới trước mặt nàng, thông thả cất lời: “Ta dĩ nhiên biết lá gan của người to chán, thực ra diện mạo con quỷ vương này nhìn qua vài lần thì sẽ không còn sợ nữa.”

Nhan Đàm gồng mình cứng ngắc dòm con quỷ vương bên trong miếng ngọc, vừa lúc nó cũng thò đầu sang, dùng cặp hốc mắt đen ngòm đối diện với nàng: “Đường Châu người cái đồ tiểu nhân này! Nếu hồi nãy người mặt giáp mặt với nó thì cũng sẽ sợ thôi có được không?!”

Đường Châu nhìn nàng, bất chợt thất thần trong giây lát: “Người mới nãy vừa nói gì?”

Nhan Đàm thoáng nghếch mặt ra, mới nãy nàng có nói gì ghê gớm đâu cả, sao phản ứng của hắn lại quái lạ như vậy: “Nếu hồi nãy người mặt giáp mặt với nó thì cũng sẽ sợ thôi có được không, câu này đó hả?”

“Câu trước đó.”

“... Người cái đồ tiểu nhân này?”

Đường Châu lặng thinh một lúc, miệng lẩm bẩm: “Chắc chỉ là ảo giác thôi...”

Nhan Đàm rất lấy làm lạ, sao trước nay nàng chưa từng phát hiện Đường Châu có thú vui dị hợm thích nghe người khác chửi mình là tiểu nhân nhỉ, sớm biết như vậy từ đầu đã xạc thêm hắn vài tăng gờ gác lại chút vốn liếng.

Chú thích:

(1) Tần Quảng Vương: Nhất Điện trong Thập Điện Diêm La, chủ quản sinh tử của nhân gian và hung sát của cõi u minh.

69. Chương 69: Bí Mật Của Minh Cung

Sương mù tiêu tan, tòa cung điện nguy nga dần dần trở nên rõ rệt trong màn hơi nước lượn lờ trên sông. Hoa lệ, nhưng lại mang trên mình bầu không khí suy tàn.

Đó là cảm giác trong tích tắc của Nhan Đàm.

Liễu Duy Dương hai tay bắt chéo sau lưng đứng ở đầu thuyền, rút từ trong tay áo ra một chuỗi lưu li bảy màu tỏa ánh hào quang rực rỡ lóa mắt. Trên Dạ Vong Xuyên hơi nước mịt mù, đột nhiên vụt dậy một vầng sáng xán lạn chói lòa. Một đợt gió ẩm lướt qua, màn hơi nước giăng trên sông trong chớp mắt đã tan hết, sóng nước trên Dạ Vong Xuyên phản chiếu ánh sáng lốm đốm, non xanh uốn lượn phía xa nhờ rõ nét mà hiện lên thêm phần trắng lợt.

Hắn dùng sức bóp chặt, lưu li bảy màu vỡ vụn tan tác, những mảnh lưu li vụn nát dần dần hóa thành một bóng người mờ nhạt. Bóng người kia nổi trên mặt nước, diện mạo lơ mơ, phẳng phất có thể thấy được thiên sơn vạn thủy giữa hai đầu mày. Dung mạo thể này, kì thực nhìn qua một lần thì rất khó mà quên được.

Đó là nguyên thần của tà thần Huyền Tương.

Y tay áo khẽ phất, giơ tay hành lễ, dù là cử chỉ khiêm nhường lễ độ cũng khiến người ta cảm thấy, nam tử này bất kể lúc nào cũng toát lên vẻ cao quý vượt trên người thường.

Nhan Đàm lòng nghĩ, vị Huyền Tương điện hạ này năm đó thiện chiến kiên dũng chừng nào, thực ra đó cũng chỉ là một mặt của y mà thôi. Y sở dĩ tự tay phá hủy ma cảnh, cũng là vì không muốn bị tộc nhân đẩy lên vị trí mũi sào của cuộc giao tranh. Nếu nhất quyết phải đợi sau cùng xảy ra tình cảnh lưỡng bại câu thương, có lẽ vẫn là tự mình lui trước một bước thì hơn. Dù sao thì Liễu Duy Dương cũng là huynh đệ, là người thân của y, y dù tàn độc hơn nữa, cũng không làm ra loại việc sát hại máu mủ của mình.

Huyền Tương đứng trên mặt nước, dưới chân sóng nước phẳng lặng, chỉ có từng vòng gợn sóng lăn tăn thành quãng. Y nhìn Liễu Duy Dương, chậm rãi chìa tay sang, ống tay áo trượt xuống, vừa khéo để lộ vết thương sâu hoắm trên cổ tay. Lúc trong Ma Tướng, Nhan Đàm đã từng nằm mơ thấy y rạch cổ tay mình, mỗi một giọt máu đều hóa thành một con huyệt điều.

Liễu Duy Dương cũng chìa tay sang, bắt một cái thật mạnh vào tay y.

Huyền Tương mỉm cười, vẫn là nét cười không nồng không nhạt, đoạn xoay người chậm chậm đi về phía xa, dần dần biến mất ở nơi tiếp giáp của bầu trời và mặt nước.

Thân thuyền đột nhiên khê tròng trành, xem ra là đã tông phải bậc đá kéo dài tận xuống lòng Dạ Vong Xuyên của tòa Minh Cung.

Bốn người từ trên thuyền bước xuống, giẫm chân lên bậc đá ngập trong nước.

Dây bậc đá này là được đẽo từ một tảng nguyên cảm thạch, bề mặt bóng loáng, lờ mờ phản chiếu ra hình thù của bóng người.

Nhan Đàm còn nhớ phải kéo thuyền vào một nơi thích hợp. Nơi này nàng không phải vừa mới tới lần đầu, vì vậy hết sức rõ ràng nếu không có thuyền, bọn họ sẽ phải lội nước đi tìm Quý Trấn rồi lại trở về phạm giới, đây phải là việc thê lương khôn khổ biết chừng nào.

Cả nhóm người bước dọc theo dây bậc thang lên trên. Cánh cửa lớn bằng đồng điều chạm trổ hoa văn đóng chặt, xung quanh không chút hơi người, dường như muốn cự tuyệt mọi cuộc viếng thăm.

Nhan Đàm ngẩng đầu, ngắm nhìn tòa cung điện hùng vĩ xa hoa này, trong lòng tự dưng nảy sinh một loại cảm giác sùng kính.

Minh Cung là nơi ở của các vị tiên thần thời thượng cổ, mỗi một ngõ ngách bên trong đều mang vết tích của họ. Thời xa xưa từ rất lâu về trước, đất trời hỗn độn, trời và đất thậm chí dính liền vào nhau, trong hỗn mang đó đã xuất hiện vị thần đầu tiên, ông được xưng danh là hỗn mang thần Bàn Cổ. Sau khi trời đất khai thông, Bàn Cổ đã cùng đất trời hòa làm một thể, nguyên thần vĩnh diệt. Tiếp sau ông, lần lượt xuất hiện các sáng thế thần Nữ Oa, Thiên Ngô, Tắt Phương, Cư Bử, Thụ Hối, Chúc Âm. Các vị thần buổi đầu sự sống này cũng như Bàn Cổ, trong dòng thời gian chảy xiết đã hóa thành một phần của núi non sông ngòi.

Cho đến ngày nay, không ai biết được họ đã sáng tạo đất trời vạn vật thể nào, cũng chẳng ai rõ năm đó tiên lực của họ rốt cuộc thâm sâu đến mức độ nào.

Chỉ cần đẩy mở cánh cửa đồng điều chạm hoa văn này, những bí mật đó sẽ được vén màn. Khi nàng còn tu hành trên thiên đình đã từng nghe vài vị tiên quân tu vi thâm hậu trên Cửu Trùng Thiên bảo, bí mật bên trong Minh Cung, nếu chạm tay vào, sẽ vạn kiếp không thể vãn hồi. Năm đó thượng thần Nữ Oa đã khắc phong ấn bên ngoài Minh Cung, chỉ cần có tiên quân tiên tử mở cửa Minh Cung thì sẽ tiên nguyên tan nát, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Phong ấn này hoàn toàn không phải không cách hóa giải, chỉ là không ai cả gan tuyên bố bản thân đã vượt qua tiên lực của thượng thần Nữ Oa.

Liễu Duy Dương hạ thấp người, từ dưới mặt đất nhật lên một mảnh ngọc bội đã bị sứt mất phần góc, đều đều cất giọng: “Đây là của Kế Đô Tinh quân.” Hắn cảm miếng ngọc nhìn hết một lúc, lại tiếp: “Minh Cung biết cảm nhận nơi có bầu không khí suy hoại nặng nề để chọn xuất hiện. Năm đó sau tiên ma đại chiến, Huyền Tương hủy diệt ma cảnh, Minh Cung đã xuất hiện tại đây.”

“Ta cùng Kế Đô Tinh quân đã đứng ở đây. Trên cửa lớn có khắc phong ấn của thượng thần Nữ Oa, phàm là ai mang tiên khí trên người đều không cách nào mở được. Ta bấy giờ hoàn toàn không tin. Ta làm tiên quân trên thiên đình suốt nghìn năm, chứng quản lễ nghi đạo nghệ của lục giới, không hề cảm thấy tiên lực của các vị tiên thần kia nằm ngoài tầm với của mình.” Liễu Duy Dương khê buông một tiếng thở dài, “Ta khi ấy, đã để tu vi của chính mình choán hết tâm trí, cứ ngỡ bản thân có bản lĩnh khiêu chiến các vị thượng cổ tiên thần, trên thực tế ta vẫn chỉ là ếch ngồi đáy giếng.”

Nhan Đàm nghe tới lòng ngập thương đau: Liễu Duy Dương năm đó còn là Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân, có thể nói là người có bản lĩnh tu vi cao nhất thiên đình, đến cả vị sư phụ vô cùng lợi hại kia của nàng còn tự nhận không bằng. Hắn tâm cơ đó mà còn ếch ngồi đáy giếng, vậy nàng có phải sớm đã nên ban ình một màn kết liễu nhân đạo cho rồi?

“Ta thử hóa giải phong ấn ở cửa Minh Cung, nhưng lại khuấy động các vong linh bên trong, tình cảnh khi ấy đầy đủ là hiện giờ nghĩ lại cũng...” Hắn cụp mắt xuống, đều giọng kể tiếp, “Sau đó ta thân lãnh trọng thương, ngã từ trên bậc tam cấp của Minh Cung xuống, chỉ có thể bám víu vào bậc đá cuối cùng. Bấy giờ vừa lúc

Minh Cung đang từ ma cảnh trôi về Dạ Vong Xuyên, nếu buông tay rất có thể ta sẽ bị Minh Cung đè bẹp dưới đáy. Bản thân Minh Cung vốn ưa chuộng bầu không khí suy hoại diệt vong, khi ấy trên người ta lại quả có chỗ tiên khí đang suy hoại.” Hắn nói đến đây thì bỗng ngưng bật.

Nhan Đàm dòm mảnh ngọc bội trên tay hắn, trong đầu chợt hiện lên một đôi mắt với cặp đuôi hơi chếch lên, người này từng nói với nàng, rằng trên thế gian này, bằng hữu chắc gì đã có thể cùng nhau hưởng phúc, còn kẻ thù cũng chắc gì sẽ không có ngày trở thành bè bạn. Nàng vẫn luôn nhớ như in, bao gồm cả ánh mắt lúc nói chuyện của người này, lạnh lẽo đến khiến lòng người kinh sợ.

Nhan Đàm bắt chợt giật bắn: “Thì ra công tử là bị người ta đẩy xuống, nếu không sao lại rơi vào Dạ Vong Xuyên mất sạch kí ức?” Liễu Duy Dương xoay đầu dùng ánh mắt phẳng lặng nhìn nàng. “Người đã đẩy công tử xuống dưới, là... Kế Đô Tinh quân.” Nàng hồi tưởng lại nghìn năm dừng chân ở chốn u minh địa phủ trước đây của mình, cuối cùng đã nghĩ thông suốt hết thấy những thứ lớn vốn trong đầu.

Liễu Duy Dương ném mảnh ngọc bội trên tay sang cho nàng, thấp giọng bảo: “Xem ra ngươi cũng đã gặp qua Kế Đô Tinh quân.”

Nhan Đàm chớp lấy ngọc bội, chỉ cảm thấy miếng ngọc này chạm tay lạnh ngắt, bên trên đã không còn sót lại chút hơi ấm nào: “Ta vẫn cứ tưởng, y chỉ là một phạm nhân tên Triệu Hoàn Khâm.”

“Triệu Hoàn Khâm là tên gọi dùng ở phạm giới của Kế Đô Tinh quân.”

Nhan Đàm nhìn xuống Dạ Vong Xuyên mịt mù hơi nước, quảng miếng ngọc bội trên tay xuống nước, chậm chậm buông một tiếng thở dài.

Chợt Liễu Duy Dương lên tiếng: “Những việc này vốn dĩ không can hệ đến mọi người, chỉ là hiện nay đã kéo theo mọi người vào, vì thế ta phải nói rõ ràng. Hiện giờ, cũng đã đến lúc từ biệt, ta muốn tiến vào Minh Cung, mọi người hãy thông qua quỹ môn trở về phạm giới, nơi này âm khí nặng nề, nán lại lâu không hay lắm.”

“Cái gì?” Nhan Đàm hoảng hồn, “Nhưng mà lần trước công tử...”

Liễu Duy Dương khẽ lắc đầu: “Bên trong có rất nhiều thứ ta chưa được biết, mà lại rất muốn biết, nếu vì nó mà mất đi tính mạng, hoặc giả phải truy lùng lại từ đầu quá khứ của mình, thì cũng rất đáng. Huống hồ, ta hiện giờ đã không còn tiên khí, không thuộc phạm vi nào trong lục giới, vừa vặn có thể vào trong.”

Hóa ra, vẫn là đã đến lúc phải chia tay.

Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn.

Càng hướng hồ chi Liễu Duy Dương đối với việc mình đang làm, bấy nay vẫn luôn rất mực tỉnh táo, hoàn toàn không có khe hở cho người khác chen lời vào. Xem ra chính vì lý do này mà Đường Châu và Dư Mặc từ đầu chí cuối đều chẳng nói gì, chỉ vỗ cái lên vai hắn, bấy nhiêu xem như cáo biệt.

Nhan Đàm chẳng nói năng gì, ngược lại là Liễu Duy Dương điềm đạm cất lời: “Nhan Đàm, hiện giờ nghĩ lại, ban đầu không thể thu nạp ngươi vào sư môn, quả là một việc đáng tiếc.”

Câu nói này, hắn là đang khen ngợi nàng nhỉ?

Nhan Đàm cười mỉm chỉ đáp: “Nếu đúng thật là như thế, có vị sư tôn trẻ tuổi anh tuấn lại có thành tựu như công tử đây, ta nhất định sẽ lâu ngày sinh tình, đến lúc đó công tử phải cùng ta nhập vai vào một vở tình cảm sư đồ— Á, Đường Châu, ngươi làm gì quỳnh đầu ta?”

Đường Châu mặt không một hột biểu cảm rút tay về: “Ngươi cho rằng, một vị tiên quân trẻ tuổi anh tuấn lại có thành tựu liệu có cùng ngươi đi làm mấy chuyện nhảm nhí này không?”

Đẩy con thuyền nhỏ xuống Dạ Vong Xuyên, ngẩng đầu còn có thể trông thấy Liễu Duy Dương vươn tay ấn lên cánh cửa lớn bằng đồng điêu chạm hoa văn kia. Từng chút một, cánh cửa từ từ mở ra, bên trong tối đen một mảng, sâu hun hút không thấy điểm dừng.

Liễu Duy Dương bước từng bước chậm vào trong, cánh cửa lớn của Minh Cung ở sau lưng hắn khép lại trong một âm thanh kéo kẹt, tòa cung điện bao trùm một bầu không khí suy vong nhưng lại nguy nga lộng lẫy dần dần biến mất trong màn hơi nước.

Trên Dạ Vong Xuyên xuất hiện một xoáy nước đen ngòm, con thuyền nhỏ không trụ vững trông thành lắc lư, ùm cái lật nhào xuống nước.

Nhan Đàm vùng vẫy trong nước mấy phút, được cái cũng tức khắc phản ứng, hét to về phía Dư Mặc: “Xoáy nước đó chính là quỷ môn dẫn về phạm giới, mau kết trận.” Động tác của Dư Mặc còn nhanh hơn, lúc vừa bị cuốn vào miệng xoáy thì đã bày ra một mảng kết giới, bao bọc cả ba người họ vào trong.

Sau xoáy nước kia là một thạch đạo kéo dài tối đen không chút ánh sáng. Lẫn trong dòng nước đen sì nhấp nháp không ngừng cuộn cuộn ập tới ngược chiều còn nổi lều phều các loại chi người đứt rời. Hai bên thạch đạo, không ngớt có tiếng rú gào the thé của quỷ dữ, chốc chốc lại cháy phừng lên một nhúm lửa trời xanh lét.

Nhan Đàm nghỉ thở lấy hơi, đoạn vội lên tiếng: “Tuyệt đối đừng có đụng vào hai bên thạch đạo, đó đều là bọn ác quỷ chuồn ra từ lục đạo luân hồi, xơi tái người không nhả xương đó.”

Đường Châu liếc nàng: “Cũng giỏi cho người tìm ra được một con đường như vậy.”

Nhan Đàm nổi quạu: “Người vậy là ý gì hả? Có đường đi là may phước rồi, còn ở đó mà kén cá chọn canh, tuyển mớ kén nạc!”

Dư Mặc kéo cánh tay đang ôm cứng ngực mình của nàng ra, chậm rãi nói: “Ta sẽ không dỡ bỏ kết giới đâu, người có thể buông tay rồi.”

“Không phải, trước mặt có một đoạn đường—” Kết giới bất thành linh lắc lư mạnh, Nhan Đàm suýt chút cần pháp vào lưới, ngay tắp lự ôm càng chặt hơn. Nàng quả nhiên không nhớ lầm, đoạn đường trước mặt quanh co khúc khuỷu, vừa hẹp vừa dốc, lần trước nàng chính là ở chỗ này té lộn cổ chống vó, mười ngày nửa tháng sau còn chưa hồi phục.

Dư Mặc phản xạ theo tiềm thức ôm chặt lấy nàng, trước mắt mỗi lúc một hỗn độn, gần như bị xoay vòng đến hoa mắt. Thứ duy nhất rõ ràng trong tầm mắt là một điểm sáng phía trên đỉnh đầu, mà nguồn sáng này cũng mỗi lúc một chói lòa.

Thình lình trước mặt bừng sáng, Nhan Đàm chỉ cảm thấy thân người chột hẫng, bịch một tiếng rớt xuống, cũng may nàng không phải kẻ lót dưới làm đệm, mà là đáp trên người ai không biết. Nàng từ từ chống người dậy, đảo mắt nhìn quanh một vòng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhìn cách bài trí chung quanh thì đây là gian phòng trong khách điếm, chứ nếu mà từ trên trời rớt xuống giữa phố, khó mà đảm bảo không bị người ta xem là yêu nghiệt bay lại ném đá.

Bỗng nghe người ở bên dưới cất giọng lạnh tanh: “Người dậy được chưa? Ta thực lòng không thích bị người khác cười.”

Nhan Đàm hừ tiếng: “Đường Châu, giỏi cho người còn ở đó tu đạo, đến nói chuyện cũng tục tĩu tới vậy!”

“Vậy thì hãy xin tiểu thư đừng ngồi trên người tại hạ nữa, loại tư thế này nếu để người khác trông thấy, thanh danh của tiểu thư cũng sẽ bị tại hạ đây hủy mất.”

Lời vừa nói được một nửa thì đã nghe thấy rầm rầm hai tiếng, cửa phòng bị đá văng ra, đứng ngoài là dăm ba thị vệ bên mình giắt đao, một người đàn ông trung niên mình khoác áo gấm phú thương loại phổ thông chặn ngang phía trước chìa chìa ngón tay, dùng giọng nói cao the thé kêu hoảng: “Giáng Phi nương nương, bên trong thực sự dâm loạn, nương nương ngọc thể cao quý, không thể chứng kiến loại cảnh tượng như nhục này đâu ạ.”

Dư Mặc thủng tha thủng thẳng đứng dậy, giơ tay chỉnh lại y sam, đoạn ngồi xuống chiếc ghế kê cạnh bàn, chậm rãi rót một ly trà, ánh mắt lướt thẳng qua dăm thị vệ hoạn quan, đáp xuống trên mình người phụ nữ áo đỏ phía sau: “Bà đến đây làm gì?”

Ước chừng là do giọng điệu của hắn quá không khách sáo, toán thị vệ kia ngay tức khắc tuốt đao khỏi vỏ, hoạn quan nọ giậm chân hét lên the thé: “Láo xược! Người chán sống rồi ư, dám vô lễ với Giáng Phi nương nương? Người đâu, lập tức trói lấy lôi ra ngoài!”

Giáng Phi gót sen khê đảo, chậm rãi bước tới cửa phòng, mỉm cười lên tiếng: “Ta nghe Tuyên Ly kể các người đã đến Nam Đô, nhớ ra có chuyện muốn nói với người nên mới sang đây một chuyến.” Bà ngoảnh đầu

nhìn đám tùy tùng sau lưng, nhẹ nhàng cất giọng: “Các người lui ra cả đi, ta có việc muốn nói riêng với họ.”

Nhan Đàm tức khắc đóng tai chăm chú lắng nghe: Vị Giáng Phi này là người Duệ Đế yêu nhất, nắm đó dị nhân trong tay Dư Mặc đã đánh rơi vào tay bà, nội tình nảy sinh không ít ân oán tình thù, các điều rối ren bên trong xem ra cũng hết sức đặc sắc.

Chợt Dư Mặc chậm chậm ngoái đầu sang, thấp giọng bảo: “Nhan Đàm, Đường huynh, ta cũng có vài lời muốn nói riêng với vị phu nhân này.”

Cảm giác thất vọng của Nhan Đàm phải gọi là không lời tả xiết, nhưng sơn chủ đã lên tiếng, nàng cũng không thể không nghe, chỉ còn nước lễ mà lễ mề khép cửa lại đi ra ngoài.

70. Chương 70: Tình Triền

Những ngọn hoa đăng chậm chậm rời bờ, bị sóng nước từng chút một đánh ra xa. Cả sông phủ khắp ánh đèn, mắng tỏ mắng khuất, hoa lệ vô cùng.

Nhan Đàm thực ra rất muốn biết hai người cách bọn họ một bức tường kia rốt cuộc đang nói chuyện gì, thế nhưng so với bộ dạng của hoạn quan sốt ruột đi vòng quanh trong phòng, vừa đi vừa tự nói chuyện một mình “Phải làm sao đây? Cô nam quả nữ ở cùng một phòng, về lễ không hợp khoan hãy nhắc đến, vạn nhất, vạn nhất tên kia có ý đồ xằng bậy, thế, thế thì...”, nàng kì thực là quá có phong độ.

Nàng chậm rãi hớp một ngụm trà: “Công công, ông cứ yên tâm đi, công tử nhà ta trước giờ không có sở thích nài hoa ép liễu.”

“Người thì biết cái gì? Các người vừa nãy lại ở trong phòng làm ra chuyện tốt gì rồi?”

“Nếu như bọn ta mới nãy thực sự đã làm ra chuyện tốt gì, thế thì công tử nhà ta lại càng không có tinh thần thể lực nài hoa ép liễu nữa...”

“Người người người... người cái...”

Mắt thấy hoạn quan nọ lại sắp sửa hét lên “Người đâu lập tức trối lạy ra ngoài”, Đường Châu bèn chìa tay kéo nàng dậy: “Xem ra bọn họ còn có nhiều chuyện cần nói, chi bằng chúng ta ra ngoài đi dạo một lát?”

Nhan Đàm để mặc cho hấn lôi đi, một lúc sau mới cất giọng khe khẽ: “Liễu công tử chắc sẽ không trở về nữa đâu nhỉ?”

Đường Châu thoáng ngẩn người, đoạn mỉm cười đáp: “Người chẳng phải nói Tử hư Đế quân của Cửu Trùng Thiên lợi hại lắm sao, huynh ấy sẽ trở về thôi.”

“Kế Đô Tinh quân nhất định cũng là dùng cách này lên vào Minh Cung, nhưng khi ta cầm ngọc bội của y trên tay, có thể cảm nhận được y đã hồn phi phách tán, tiên nguyên tan nát, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Đường Châu dừng bước, vươn tay ấn lên vai nàng, thấp giọng bảo: “Ta không biết Kế Đô Tinh quân là người thế nào, nhưng cái Liễu huynh theo đuổi là một thứ rất thuần khiết, huynh ấy từ đầu muốn vào Minh Cung không phải vì muốn quân lâm lục giới, mà là vì những bí mật, những thuật pháp sớm đã thất truyền bên trong.”

Nhan Đàm gật gật đầu.

Bằng đi một lúc, Đường Châu khẽ lên tiếng hỏi: “Người quan tâm Liễu huynh như vậy, là vì thích huynh ấy sao?”

Nhan Đàm nghĩ cũng không cần nghĩ đáp: “Đời nào lại như vậy, ta tôn kính Liễu công tử cũng như tôn kính sư tôn mình vậy, Liễu công tử so với sư phụ ta còn thân thiết hơn nữa. Càng huống hồ chỉ tuy trước đây chưa từng tiếp xúc, nhưng ta sớm đã nghe bảo Tử hư Đế quân là vị tiên quân không động phạm tình, ta còn lâu mới tự mình chuốc khổ vào thân.”

Hai người đi xuống cầu thang khách điểm, bắt gặp tiểu nhị đang đi ngược chiều. Tiểu nhị kia nhìn họ cười bảo: “Hai vị ra ngoài đó ư? Hôm nay là lễ Phật Đản, không có giờ giới nghiêm. Muộn chút còn có pháo hoa, thả đèn, hội miếu, hai vị chi bằng đi khắp nơi vui chơi cho thỏa thích?”

Nhan Đàm lông tơ dựng ngược: “Lễ Phật Đản...?”

Xem ra hôm nay quả nhiên không hợp xuất hành, việc gì cũng không thuận lợi.

Đường Châu lại có hứng thú: “Lễ Phật Đản cũng không sao, dù gì người cũng xem như có chút tu vi, cũng chẳng bị làm sao được.”

Nhan Đàm vẫn là không tạo hứng thú, những lúc thế này quả nhiên lộ rõ cách biệt tuổi tác giữa hai người họ. Nàng nếu như cùng Đường Châu tay nắm tay dạo chơi hội miếu, vậy còn không phải thành bà cố nội dắt cháu trai ra ngoài chơi? Cho dù đổi lại là Dư Mặc đi nữa, đại khái cũng có vai vế cô cháu.

Nàng nói ra ý nghĩ này cho Đường Châu nghe, kết quả Đường thiên sư mặt lạnh như tiền rút ra một lá bùa: “Đây là cấm chế ba bước, xem ra người đang rất muốn dùng.”

Nhan Đàm lập tức thấy gió rẽ thuyền, miệng thành khẩn đáp: “Đâu có đâu có, thực ra muội thích bám theo sư huynh một bước không rời hơn, ba bước không khỏi có phần không được thân thiết cho lắm.”

Thế là Đường Châu hài lòng cất lá bùa lại vào người.

Một tiếng động đình tai vang lên, giữa màn đêm mịt mù đột nhiên bùng nổ mấy đóa pháo hoa, kéo lê thành những vệt đuôi sáng rực dài ngoằng, khiến cho sắc đêm mông lung thành linh bùng sáng như giữa ban ngày. Liền ngay sau đó là từng cụm lớn hoa pháo nổ rộ giữa vòm trời đêm, tiếng nổ bao trùm lên tiếng cười nói vui tươi bên dưới.

Nhan Đàm đứng dưới tán cây ngẩng đầu ngắm hết một lúc, xoay đầu sang thì phát hiện Đường Châu đã biến mất dạng. Nàng dòm đông ngó tây một hồi, từ xa thấy hắc đang đứng dưới trời pháo hoa sặc sỡ, tay giữ một ngọn hoa đăng, ngồi xổm bên cạnh là một cậu nhóc đang run rẩy bầy dưng que lửa châm ngòi pháo, có điều tay run dữ quá nên mãi cũng chưa châm được.

Đường Châu cúi người, chìa tay đến gần tay cậu nhóc kia, đẩy chiếc que lửa lại sát ngòi pháo, đốm sáng le lói ngoe nguẩy uốn lượn như một con rắn giữa màn đêm. Hắc dùng một tay bế cậu bé nọ lùi ra mấy bước, vừa lúc pháo hoa trên đỉnh đầu thành linh nổ rộ, bùng ra vô số luồng sáng rực rỡ, tạo thành quang cảnh sáng mờ nhạt bao quanh bóng người nhìn nghiêng của hắc.

Nhan Đàm không nhận được khe mỉm cười, ngẫm qua lại không rõ rốt cuộc mình đang cười điều gì.

Một đốm lửa rơi xuống từ xác pháo trước mặt, Nhan Đàm theo phản xạ lùi về sau một bước. Chợt cảm thấy đã tông phải ai đó phía sau, nàng ngoảnh đầu lại thì trông thấy một nữ tử đang cúi người nhặt chỗ nhang dây (1) và nén rơi vãi đầy trên mặt đất. Nàng vội vàng ngồi xổm xuống, lượm mấy nén nhang trên mặt đất lên, đặt vào chiếc giỏ cạnh nữ tử nọ.

Vừa làm xong mấy việc này, nàng chợt trông thấy nữ tử kia chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh sáng rực rỡ mà cô quạnh của pháo hoa hắt trên gương mặt nàng ta, phản chiếu ra một dung nhan sâu khổ mà xinh đẹp. Nhan Đàm nghe thấy tim mình đánh thịch một tiếng, miệng không kìm được kêu lên: “Nàng... chương đăng tiên tử...?” Nữ tử nọ nhìn chằm chằm vào nàng, vừa kịp hoàn hồn liền tóm ngay lấy giỏ tre bỏ chạy, bước chân hoảng loạn lảo đảo.

Kí ức đã đóng bụi từ rất lâu hiện về, Nhan Đàm níu lấy nàng ta: “Nàng là chương đăng tiên tử phải không? Sao nàng lại ở đây? Nàng không nhận ra ta rồi ư?” Với mỗi câu hỏi của nàng, đối phương chỉ đáp lại bằng cách không ngừng lắc đầu, cổ họng phát ra âm thanh ư ư a a, biểu hiện trên mặt vừa hoảng loạn vừa sợ hãi.

Nhan Đàm buông tay, nữ tử nọ ngay tức khắc đầu không ngoảnh lại chạy khỏi mấy bước, đoạn đột ngột dừng sững lại. Nhan Đàm nheo nheo mắt nhìn nàng ta, chỉ thấy nàng ta hai vai run lên bần bật, giống như có thể ngã vật ra đất bất kì lúc nào. Nhan Đàm dõi theo ánh mắt nàng ta, chỉ thấy Đường Châu đang cúi thấp người, tay nắm tay giúp cậu bé ban nãy nhóm cháy một ngọn pháo dây (2), chòm sáng trắng vỡ vụn dưới bầu trời pháo hoa tuy yếu ớt nhưng toát vẻ âm cúng.

Đường Châu nghiêng đầu sang bên, miệng nhoẻn cười nói câu gì đó, gương mặt nhìn nghiêng hiện lên ôn hòa dưới chùm sáng vỡ vụn lác đác. Cậu nhóc nọ kiễng gót giờ ngọn pháo dây lên cao, nụ cười ngây thơ trong sáng.

Cảnh tượng này ai nhìn thấy hẳn cũng sẽ không nhịn được mỉm cười. Thế nhưng nữ tử nọ lại cứ như vừa bị quất trúng một roi, xông tới giật phăng lấy ngọn pháo dây trên tay cậu bé, vứt xuống đất giẫm mấy cái, đoạn lúi phắt lấy cậu chen lẫn vào dòng người, rất nhanh thì đã không thấy bóng dáng.

Đường Châu không mấy để tâm đứng thẳng dậy, tay cầm hoa đăng đi về phía Nhan Đàm: “Đi thôi, đến lúc đi thả đèn rồi.”

Nhan Đàm ngẫm qua hỏi hần: “Người có cảm thấy vị cô nương ban nãy thực sự rất kì lạ không?”

“Nếu người trông thấy em trai mình chơi cùng một người lạ, quá nửa cũng sẽ căng thẳng ra mặt.”

Nhan Đàm giơ tay bóp cằm, thấp giọng lẩm bẩm: “Nói cũng phải, chắc là ta nhìn lầm người rồi...”

Đường Châu đưa ngọn hoa đăng trên tay cho nàng, mỉm cười bảo: “Chiều theo tập tục của phàm giới chúng ta, viết nguyện vọng của mình vào chiếc đèn này rồi thả xuống sông, chỉ cần được ông trời nghe thấy thì nguyện vọng này sẽ thành hiện thực.”

Nhan Đàm nhắc ngọn hoa đăng lên dóm tới ngó lui, bữu bữu môi phán: “Đây rõ ràng là gạt người mà.”

“Những việc này vốn dĩ là vì một niềm mong đợi,” Đường Châu chìa sang một cây bút chì than, “Người mong muốn thứ gì nhất, viết vào bên trong ngọn đèn, nói không chừng có một ngày sẽ thành hiện thực.”

“Vậy người thì sao? Đối lại là người, người sẽ viết gì?”

“Ta hả, đương nhiên là mong cha mẹ thân thể an khang, sống thọ trăm tuổi.”

Nhan Đàm lấy làm lạ bảo: “Tuy nói có lòng hiếu thảo là tốt, nhưng ta cứ tưởng người sẽ ước mau chóng tìm được thần khí Địa Chỉ chứ.”

Ánh mắt thoáng qua một tia lấp lánh, hần chợt đổi đề tài hỏi: “Người định sẽ ước điều gì?”

Nhan Đàm siết lấy bút chì, nhúu mày vắt óc suy nghĩ.

Thứ nàng từng mong muốn nhất, đã không có cách nào đạt được nữa. Còn thứ nàng muốn có được hiện nay, rốt cuộc đó là gì?

Nhan Đàm đứng bên bờ sông Chương Đài, nhìn pháo hoa bên chân trời thoát nở thoát tàn, chợt hít sâu vào một hơi, cảnh giác dóm Đường Châu bảo: “Hồi nữa ta viết người không được nhìn lên đó.”

Đường Châu ngay tắp lự quay phắt đi, đáp giọng lạnh tanh: “Ta không có loại hứng thú quái gở thích tọc mạch tâm tư của người.”

Những ngọn hoa đăng chậm chậm rời bờ, bị sóng nước từng chút một đánh ra xa. Cả sông phủ khắp ánh đèn, mắng tỏ mắng khuất, hoa lệ vô cùng.

Nhan Đàm cúi người thả ngọn hoa đăng xuống nước, phủi phủi tay áo: “Ừm, được rồi.”

Cuối cùng nàng vẫn là không viết gì, thực ra hiện tại nàng đã không còn thứ gì cầu mà không được. Đa Lan sơn cảnh cũng như là nhà của nàng, những yêu quái từ lớn tới nhỏ ở đó đều là người cùng một nhà, nếu như có thể, nàng dự định sẽ sống ở nơi đó đến hết đời.

Lòng đang mải nghĩ tâm sự thì chợt phía chân trời xẹt qua một tia chớp, tiếp ngay sau đó là tiếng sấm rền ầm ầm kéo tới, chẳng mấy chốc vài hạt mưa to bằng hạt đậu nành đã đáp xuống ướt mặt nàng.

Pháo hoa rực rỡ bên trời bị cơn mưa chợt ập đến này dập cho tắt ngóm. Bờ sông Chương Đài hơi sương mù mịt, những người trẻ tuổi cùng ngắm pháo hoa thả đèn cười khúc khích nấp vào một bên, không hề tỏ vẻ phật lòng do bị phá bình cuộc vui.

Nhan Đàm còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Đường Châu kéo lấy chạy tới chỗ mái chùa cách đó không xa, mưa mỗi lúc một nặng hạt, to dần lên như trút nước. Trên mặt đất chỉ còn sót lại những xác pháo hoa phủ đầy, lạng lẽ bốc lên những luồng khói trắng. Y sam của hai người họ có chút ẩm ướt, bị làn gió đêm xen

lần những tia nước mưa ngược chiều thổi tới có hơi lạnh lạnh — dù sao hiện giờ cũng đã vào thu, thời tiết không còn nóng như độ giữa hè nữa.

Nhan Đàm nghe tiếng sấm gầm gừ một lúc một dữ tợn, bất chợt lưng eo bị siết chặt lấy. Đường Châu đã nghiêng người sang vòng tay ôm lấy nàng. Động tác thân mật thế này, hẳn hẳn còn là lần đầu làm qua. Nhan Đàm ngoái đầu dòm hẳn chăm chăm không chớp mắt, thế nhưng đối phương chẳng những không mấy may có chút xấu hổ nào, ngược lại tay còn siết chặt thêm chút.

“Ê, người vậy là ý gì hả? Chắc không phải nhầm trúng ta rồi chứ?”

Đường Châu thoáng ngần tò te, đoạn bật ra một tiếng cười mũi: “Làm thế nào mà lúc này người lại nói chuyện thẳng toạc móng heo đến vậy, thực khiến người ta một chút hứng thú muốn trả lời cũng không có.”

Nhan Đàm nhất thời cảm khái vô biên. Góc sen ngàn năm không ai thềm là nàng đây, cuối cùng cũng đã gặp được người có con mắt xem hàng, chừng độ gian nan này, thực sự chẳng thua kém gì vạn tuế đơm bông.

Đường Châu gác cằm lên đỉnh đầu nàng, thấp giọng nói: “Ta vẫn luôn cảm thấy rất có lỗi với cha mẹ... Hai người sinh ta nuôi ta khôn lớn, ta lại không thể hầu hạ tận hiếu dưới gối song thân.”

“Hơ, người có thể nghĩ như vậy đương nhiên rất tốt, hiếu thuận đích thực là một phẩm chất truyền thống tốt đẹp.”

“Nhan Đàm, ta vốn dĩ đối với các người khá có thành kiến, thậm chí đến tận bây giờ, vẫn là chưa thể... hoàn toàn không lưu tâm đến loại thành kiến này.”

Nhan Đàm nghe đến đầu óc mù mịt, cũng không rõ hẳn rốt cuộc muốn nói cái gì, chỉ là ngỡ ngợ hiểu ra, phen này áng chừng mình lại tưởng bỏ nữa rồi.

Bên đường chân trời dội lại một tiếng sấm rền. Chính trong tiếng sấm này, nàng nghe thấy Đường Châu ở bên tai mình thấp giọng nói một câu.

Rất khê.

Nàng thậm chí còn hoài nghi bản thân có phải đã nghe nhầm.

Hắn nói: “Ta nghĩ qua rồi, sẽ không đi tìm thần khí Địa Chỉ nữa. Ta bỏ cuộc.”

Chú thích:

(1) nhang dây: loại nhang không có lõi tre ở giữa, được làm từ bột gỗ/cây cỏ hoặc bột than, chất kết dính, hương liệu, phẩm màu và một số phụ liệu khác.

(2) pháo dây: senko hanabi, một loại pháo hoa truyền thống của Nhật Bản, làm từ giấy mỏng (khăn giấy) xoắn bện thành một dây mảnh, có chứa một khối lượng nhỏ thuốc nổ ở một đầu, khi đốt sẽ phát ra những tia lửa làm thành chùm sáng nhỏ xinh phía dưới dây pháo.

71. Chương 71: Đường Về

Con thuyền nhỏ xuôi theo dòng nước, ánh trăng vàng vạc phản chiếu trên mặt sóng lấp lánh, tỏa thành một khoảnh trắng bạc trên sông.

Nhan Đàm rất ư khổ não.

Nàng và Đường Châu xem xong pháo hoa thả xong đèn lại đợi đến khi mưa tạnh bớt mới trở về quán trọ, kết quả Dư Mặc và vị Giác Phi kia vẫn còn trong phòng. Hoạn quan nọ đã sốt ruột tới mức đi vòng quanh trước cửa, không ngừng giơ tay áo quạt mồ hôi, bộ dạng chỉ hận không thể xông lên một cước đạp bay cửa phòng. Nhan Đàm không nhịn được nghĩ, trên đời này có chuyện gì cần nói lâu tới như vậy, cho dù là việc mưu quyền soán vị hẳn cũng phải nói xong xuôi rồi chứ? Chính vào lúc hoạn quan nọ không còn kiên nhẫn, định hạ lệnh cho thị vệ phá cửa xông vào, cửa phòng bỗng kêu một tiếng kéo kẹt mở ra.

Giáng Phi tay vịn thành cửa, mắt nhìn vào trong nhỏ nhẹ bảo: “Ta đi đây, ngươi hãy bảo trọng.” Nhan Đàm dám lấy chiếc đầu trên cổ đảm bảo, vào sát na cửa phòng mở ra, cặp mắt của hoạn quan nọ đứng hết cả trông, y đoạn tử mĩ chi li, từ trên xuống dưới dòm khắp một lượt y phục trang sức của nương nương nhà mình, đến cả góc áo cũng không bỏ sót, một bộ dáng vẻ ăn lương vua vì vua phụng sự, muốn giúp đường kim hoàng thượng tróc gian tình chộp tang vật.

Nhan Đàm cười híp mắt nghĩ, Giáng Phi xuất cung xem ra cũng là Duệ Đế đồng ý, thân làm hoàng đế còn không lo ái phi nhà mình xảy ra chuyện, thái giám lại cứ nóng lòng đến rồi títt mù cả lên.

Giáng Phi bước tới cạnh nàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, miệng nhoẻn cười bảo: “Nhan cô nương, đã lâu không gặp, gần hai mươi năm rồi nhỉ?” Nhan Đàm vừa chạm vào tay bà thì đã lập tức phát hiện yêu khí trên người đối phương đã hoàn toàn mất hẳn, không chỉ yêu khí, mà cả tu vi cũng chẳng còn sót lại chút nào, hoàn toàn, triệt để, biến thành một phàm nhân. Nàng phân vân nghĩ không biết có nên hỏi xem bà và Dư Mặc đã ở bên trong nói những gì không, nhưng còn chưa kịp mở mồm thì đã thấy Dư Mặc từ trong phòng bước ra, tựa người bên cửa dùng một ánh mắt điềm nhiên nhìn họ. Nhan Đàm giật bắn, vọt miệng nói bừa: “Nương nương bà già đi nhiều thật đó...”

Vài tiếng tuốt đao rút kiếm vang lên, sau lưng sát khí đằng đằng.

Giáng Phi ngược lại không hề tức giận, mỉm cười khẽ đáp: “Đương nhiên phải già đi rồi, ta đã không còn như trước đây nữa, nói vậy cô nương hiểu chứ?” Nhan Đàm gật đầu lia lịa, việc này từ đầu nàng đã đoán ra. Chiều theo lẽ thường, trong vòng bán kính trăm dặm chỉ cần có đồng tộc của mình thì nàng tức khắc sẽ cảm giác được. Mà nàng lại biết Duệ Đế và một vị hoa tinh cô nương ở bên nhau, không lý nào vào đến hoàng cung cũng không cảm nhận được chút yêu khí, vậy chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là vị hoa tinh cô nương kia, cũng chính là Giáng Phi yêu dấu của Duệ Đế đã không phải người đồng đạo nữa.

“Ta đến tìm Dư công tử thực ra là...”

Nhan Đàm tức khắc đóng tai chăm chú lắng nghe, nhưng sắc mặt vẫn giữ nguyên không đổi.

Dư Mặc đang tựa người bên cửa chợt khẽ đằng hắng một tiếng.

Giáng Phi dừng lại, mỉm cười đưa mắt nhìn Dư Mặc, đoạn buông bàn tay đang nắm lấy tay Nhan Đàm: “Thực ra cũng chẳng phải chuyện to tát gì.” Trong tích tắc ngắn ngủi, nỗi thất vọng của Nhan Đàm phải gọi là không thể dùng ngôn từ hình dung. Cho dù là ai rơi vào hoàn cảnh đang hồi hộp ngóc mỗ chờ nghe mà đối phương lại ngưng bật không chịu nói tiếp, cũng sẽ thất vọng như nàng vậy thôi.

Giáng Phi lúc đi lướt qua người nàng đã vội vàng để lại một câu: “Dư Mặc hẳn rất quan tâm cô nương.” Nhan Đàm đương nhiên biết hẳn rất quan tâm mình, nếu không sau khi nàng bị Đường Châu thu vào pháp khí cũng sẽ không vượt ngàn dặm xa xôi đến tìm nàng.

Sau khi Giáng Phi rời khỏi, Đường Châu và bọn họ cũng đường ai nấy đi, hẳn một mình về lại Tương Đô, còn họ dĩ nhiên trở về Da Lan sơn cảnh.

Trước lúc từ biệt, Dư Mặc bắt cái vào tay Đường Châu, bình đạm cất lời: “Đây là cấm chế đặt tại cửa vào Da Lan sơn cảnh, huynh dựa vào đây có thể tìm thấy bọn ta.”

Nhan Đàm đứng gần, thậm chí có thể ngửi thấy một mùi da thịt cháy khét.

Nhớ đạo đầu khi vừa mới đến Da Lan sơn cảnh, nàng thà tự mình mò cả ngày trời phá giải huyền thuật bày ở lối vào cũng kiên quyết không muốn bị cháy sém một miếng da, cái này nội nghị tới thôi cũng thấy đau rồi.

Đường Châu nhìn nhìn cấm chế trên lòng bàn tay, khẽ gật đầu bảo: “Đợi qua một lúc, ta nhất định sẽ đến cửa viếng thăm.”

Vậy là từ lúc lên thuyền đến tận bây giờ, Nhan Đàm vẫn cứ mải nghĩ, hiểu kì không phải là một cái tội, nàng nên làm cách nào dò la bóng gió mà không lộ liễu căn nguyên quá trình kết quả của sự việc đây?

Dư Mặc trước nay luôn thâm trầm nho nhã lại rất ít khi bộc lộ cảm xúc, trừ lúc hấn trút giận truy sát ai.

Nhan Đàm cảm thấy muốn hỏi đầu đuôi ngọn ngành sự việc, dĩ nhiên cũng phải hỏi sao cho khéo, chỉ đã động đến lề mề vấn đề, càng hàm ẩn càng tốt. Dù sao đó cũng là chuyện riêng của người ta, nếu hỏi rồi lại bị kê tủ đứng ột câu “Chuyện của ta mắc mớ gì người”, vậy thì sẽ rất khó xử.

Nhan Đàm suy tới nghĩ lui, chậm chậm vén rèm chui khỏi khoang thuyền. Dư Mặc đứng ở đầu thuyền, hai tay bắt chéo sau lưng, ánh trăng bàng bạc dát thành một dải lung linh trên tay áo, càng làm bật lên dáng vẻ rất mực tuấn nhã. Hắn nghe thấy động tĩnh phía sau khẽ ngoái đầu lại, Nhan Đàm nhìn thấy trên tay hắn là một hạt châu long lanh đen nhánh.

Nhan Đàm thốt nhiên vỡ lẽ, hóa ra Giáng Phi là đến để trả dị nhân. Nàng sớm đã được nghe nói, dị nhân là thiên địa chí bảo, kết tụ linh khí của tinh hoa đất trời, nếu để lọt vào tay yêu bọn họ, cho dù không có duyên phận với viên dị nhân này, nội chỉ hấp thu cát khí bên trong không thôi, đối với tu vi cũng đã có lợi ích lớn.

Dư Mặc đưa mắt nhìn nàng, lại liếc qua viên dị nhân trên tay, bất chợt chìa tay sang bảo: “Người nếu như thích, thì tặng nó cho người vậy.”

Nhan Đàm mặt thộn cả ra, nàng nghe nói ban đầu chính vì viên dị nhân này mà Dư Mặc còn bị đánh trở lại nguyên hình. Giờ đã lấy được dị nhân trở về, có thể nói là không dễ dàng gì, thế mà hắn lại muốn đem tặng nàng?

“Món bảo vật quý giá như vậy, dù có cho ta cũng chỉ lãng phí, người cũng biết rồi đó, ta lười thế này ngày thường cũng chẳng tu luyện gì mấy, người vẫn là giữ lại dùng thì hơn.”

Dư Mặc cười khẩy một tiếng khẽ không nghe thấy tăm hơi: “Nếu đã vô dụng, thế còn giữ lại làm gì?” Lời vừa nói dứt, hắn tiện tay quăng phắt viên dị nhân đang cầm, dị nhân vẽ một đường vòng cung giữa không trung, bỗng cái rơi vào nước sông, chậm chậm chìm xuống đáy.

Nhan Đàm nhìn hắn sững sờ, lắp ba lắp bắp: “Món, món vật quý giá như vậy, người, người liệng cái một vậy đó hả?” Đây thật không khỏi có phần phí phạm tài nguyên một cách quá đáng. Hắn đã chẳng xem dị nhân ra gì, trước đây có gì cố sống cố chết tìm cho bằng được trở về, chẳng lẽ là tìm cho vui thôi ư?

Dư Mặc khẽ chau mày, thần tình nhạt nhòa một mảng dưới ánh trăng dịu dịu: “Người không muốn, lại không cho ta vứt đi, rốt cuộc muốn ta phải thế nào?”

Nhan Đàm không kịp nghiền ngẫm dụng ý của hắn, chỉ vội nhảy ùm xuống sông, khua nát cả khoảnh bóng trăng hắt trên mặt nước. Rất nhanh sau, những mảnh trăng rời rạc tan tác đã liền lại như lúc ban đầu. Dư Mặc như cũ đứng ở đầu thuyền, hai tay vẫn chấp sau lưng, sóng nước loang loáng in trong mắt hắn, cùng lúc phản chiếu ra những hình ảnh vỡ vụn.

Hắn đứng hết một lúc, chậm rãi khép hai mắt lại, khẽ buông một tiếng thở dài.

Bỗng nghe tiếng mặt nước bị khua vỡ, Nhan Đàm từ dưới sông ngoi đầu lên, chìa tay giơ cao dị nhân cười tươi như hoa: “Còn may kiếm lại được rồi, vốn ta còn nghĩ con sông này đáy đen thùi lùì, không dễ gì...” Nàng còn chưa nói dứt lời thì Dư Mặc đã thành linh cúi xuống, ôm chầm nàng vào lòng. Động tác của hắn rất mạnh mẽ, gần như muốn khảm nàng vào thân thể, siết chặt đến nỗi khiến nàng tức thời không hít nổi một ngụm khí.

Nhan Đàm khẽ nhúc nhích, muốn từ trong lòng Dư Mặc chui đầu ra ngoài, dù gì mới nãy nàng ở dưới nước quá lâu, nín thở nín tới rất chi khổ sở. Nàng vừa động dậy một chút thì đã cảm thấy Dư Mặc gia tăng lực tay lên ấn lấy vai mình, chậm chậm áp má vào cạnh cổ mình, giọng nghèn nghẹn bảo: “Đừng cử động, chỉ một chốc thôi.”

Nhan Đàm từ từ lấy lại nhịp thở, bấy giờ mới cảm giác được cánh tay đang ôm mình của Dư Mặc có chút run run, theo lý mà nói kẻ nên run phải là nàng chứ nhỉ, dù sao nàng còn đã nhảy xuống nước. Nàng chợt rất muốn nhìn qua vẻ mặt của hắn, tuy rằng nàng rất tin chắc, nét mặt hiện giờ của Dư Mặc so với ngày thường chẳng khác là bao, nhẹ nhẹ, phẳng phất vương chút ý cười.

Bẵng đi một lúc, Dư Mặc buông lỏng vòng tay, giơ tay chạm nhẹ lên má nàng, ngũ diệu nét mặt đều không sai khác so với mọi khi: “Đi thay bộ y sam khác vào, cẩn thận kéo nhiễm lạnh.”

Dư Mặc cái tên mở quạ này.

Nhan Đàm hăm hực quần chiếc chần lông quanh người, vừa ách xì liền hai cái vừa co ro chìa tay sang định tóm chiếc chần còn lại. Nàng nhất định là yêu tinh đầu tiên nhiễm lạnh bị ốm giữa trời đất này, nếu truyền ra ngoài chỉ e sẽ làm trò cười cho thiên hạ, ô danh thiên cổ, đám sơn yêu thủy quái ở Da Lan sơn cảnh nhất định sẽ chết cười.

Không lẽ nàng và phạm nhân chung chạ quá lâu, đã học được cả bị nhiễm phong hàn?

Nhan yêu hai ngã, quả đúng là câu nói chí lý của thế gian.

Bàn tay định vớ lấy chiếc chần lông của nàng vừa thò ra được một nửa thì bỗng Dư Mặc vén rèm, cúi người bước vào khoang thuyền. Hắn trông thấy tình cảnh này, lập tức nhắc chần lông lên đắp quanh người nàng: “Người cảm thấy thế nào rồi?”

Nhan Đàm nghĩ qua một lượt, đoạn nói: “Rất lạnh.”

Dư Mặc nhắc tấm ngoại bào đặt trên bàn lên, lại giúp nàng bọc quanh người, tiện thể chìa tay nghe thử trán nàng. Nhan Đàm nhìn hắn, chỉ thấy hắn khê nhú mày, lại cúi đầu xuống tựa vầng trán vào trán mình: “Sao rồi?”

Dư Mặc mặt mày tỉnh queo: “Hình như là đã phát sốt.”

Nhan Đàm cảm thấy một tia thiên lôi đánh rầm trên đỉnh sọ mình, cùng cực thê lương lặp lại: “Phát... sốt...?”

Dư Mặc đứng dậy: “Thuyền cũng sắp đến bờ rồi, ta đi mời vị đại phu về xem thế nào.”

Nhan Đàm chật vật túm lấy gấu áo hắn, vừa mếu vừa la: “Đừng mà đừng mà, ta tuyệt đối không muốn xem đại phu đâu!” Nàng nhất định là yêu tinh đầu tiên dưới vòm trời này biết đổ bệnh lại còn phải tìm đại phu, chuyện này thực sự quá sức nực cười.

Dư Mặc chỉ còn nước cúi người xuống, từng tắc từng tắc một kéo vạt áo ra khỏi tay nàng: “Cho dù không tìm đại phu cũng phải vào trấn mua ít thức ăn, người cứ lôi kéo thế này, ta làm sao đi cho được?”

“... Người thật sẽ không tìm đại phu tới?”

“Người còn nắm rịt không buông, ta sẽ mời đại phu về bắt mạch cho người.”

Nhan Đàm tức khắc ngoan ngoãn buông tay, người bọc đầy chần quỳ gối nhích ra hai bước: “Chúa công đi thông thả.”

Dư Mặc cúi người, giơ tay khê véo lên chóp mũi nàng, thấp giọng bảo: “Lúc ta không có ở đây không được chạy lung tung, cho dù nơi nào có đám náo nhiệt cũng không được mò đi xem, có biết chưa hả?”

Nhan Đàm không nhịn được nói: “Dư Mặc, người giống cha ta quá đi...”

Dư Mặc quả nhiên nói lời giữ lời, đã không dẫn đại phu về.

Nhan Đàm một tay túm chần, tay kia lục lọi mớ đồ hắn vừa mua về: “Í, lại còn có kẹo hoa hồng với kẹo hạt thông, không lẽ người rất thích ăn kẹo?”

Dư Mặc lấy từ trong ra hai bọc thuốc lớn: “Kẹo là cho người.”

Nhan Đàm rùng mình, ngay tắp lự bảo: “Ta hỏng có uống thuốc đâu.” Thực ra nàng đối với việc ăn uống ít kén chọn nhất, có miếng ngon đương nhiên sẽ không bỏ lỡ, không thì chỉ cần có cái bụng là được. Các món ăn vật dạng như kẹo mút, thực ra vẫn là Bách Linh khoái khẩu. Phải uống thứ Trung dược vừa khó ngửi vừa đắng nghét mới có cục kẹo làm phần thưởng, thứ việc ngược đời lại không có lời này nàng còn lâu mới làm.

Dư Mặc xoay đầu liếc mắt nhìn nàng, đặt hai bọc thuốc trên tay sang bên: “Biết ngay người sẽ nói vậy. Ta đã hỏi được một bài thuốc dân gian, đợi lát nữa hầm canh uống, nếu có hiệu quả thì không cần uống thuốc nữa.”

Nàng biết mấy cái gọi là bài thuốc dân gian này một số cũng rất hiệu nghiệm, bèn quần xắn ngồi co rúc một bên, nhìn Dư Mặc bỏ thịt dê lòng bò vào nồi đất hầm, đợi đến lúc sôi lại tổng vào một nắm ớt khô. Nàng không nhịn mồm nổi bảo: “Đông ớt đó cho có nhiều quá rồi không?”

Dư Mặc đầu cũng không ngoảnh, chỉ bình thản đáp: “Cách này là để làm toát mồ hôi, đổ mồ hôi rồi thân nhiệt cũng sẽ giảm xuống.”

Nhan Đàm tự dưng rùng mình một phát. Nàng hình như đã nghe qua cách thức tổng mồ hôi này, nhưng liệu có tác dụng với yêu quái không đây? Nhưng thứ hầm trong cái nồi đất này có thể xem như pháp bảo cứu mạng của nàng, sau cùng có phải uống thuốc hay không, toàn bộ đều trông chờ vào nó.

Khi Dư Mặc bưng nồi đất sang chiếc bàn thấp, sau đó nhấc mở nắp nồi, Nhan Đàm chỉ ngửi thấy một mùi cay xè, lập tức ách xì một cái. Đợi nàng xích lại bên bàn, dòm thấy thịt dê đã được nấu tới màu sắc bóng lưỡng và nước dùng đỏ đỏ bên trong nồi, lại tiếp tục phần đầu hắt hơi liên tù tì thêm hai cái nữa.

Dư Mặc giữ lấy tay áo, bắt tay vào giúp nàng múc một bát canh hầm thịt dê: “Cay thế này, uống một bát chắc cũng đủ rồi.”

Nhan Đàm hốt hải vọt miệng: “Đủ rồi đủ rồi, tuyệt đối dư sức.” Nàng nhấc muống lên, múc lấy một ngụm be bé ném thử, tức khắc sặc ho sù sụ. Tuy nàng là phen đầu được ăn đồ do Dư Mặc nấu, nhưng nồi canh thịt dê này thật chả cần trình độ nấu nướng gì, trừ cay ra thì căn bản không còn nêm được mùi vị nào nữa.

Dư Mặc lưỡng lự một lúc, đoạn chậm rãi chìa tay sang vỗ nhẹ lên lưng giúp nàng xuôi bớt cơn sặc. Nhan Đàm bưng bát sứ lên, nhắm nghiền mắt thẳng tay dốc một lèo chỗ canh hầm bên trong vào cổ họng, nước mắt lưng tròng nhìn Dư Mặc hỏi: “Bài thuốc dân gian này thực sự hiệu quả chứ?”

Dư Mặc ngáp ngừng ít lâu, tránh đi ánh nhìn khẩn thiết của nàng: “... Theo lý mà nói hẳn là hiệu quả.”

72. Chương 72: Da Lan Sơn Cảnh

Một bát canh hầm thịt dê cay trút xuống, Nhan Đàm chẳng những toát không ra giọt mồ hôi, ngược lại khóe miệng còn nổi một đốm mụn nước. Bộ lột này của nàng phen này xem ra đã quyết chống đối lại nàng, kiên quyết một hột mồ hôi cũng không chịu đổ.

Nàng cứ đợt lạnh đợt nóng như vậy, không làm sao ngủ được, chỉ đành mở mắt thao láo nhìn nóc khoang thuyền khẽ bập bênh lên xuống. Nhan Đàm phát hiện bản thân thật sự là một yêu tinh tâm tư chẳng thể nào tinh tế nổi, cảnh tượng hiện giờ, đèn cô chần quạnh, đêm giá đìu hiu, theo lẽ ít nhiều gì cũng phải có chút đa sầu đa cảm, thế mà thứ nàng đang nghĩ tới trong đầu lại là món ăn Giang Nam thanh đạm dễ nuốt, hợp khẩu vị nàng hơn các món ăn miền Bắc.

Bất chợt trước mắt lóe sáng, Dư Mặc xê dịch ngọn đèn dầu vừa đốt cháy, thổi tắt que lửa trên tay. Dưới ánh nền vàng vọt yếu ớt, hẳn xem thử Nhan Đàm, dường như có hơi giật mình, đoạn cúi người xuống cạnh nàng, những ngón tay lạnh lạnh chạm nhẹ vào trán nàng: “Còn nóng hơn ban nãy nữa, vẫn là đi xem đại phu thế nào?”

Nhan Đàm tức khắc trưng ra vẻ mặt kiên định: “Ta không đi đâu.” Nhưng lời ra khỏi miệng lại thiếu khí thế thâm hại, khẽ tới gần như không thể nghe thấy.

Dư Mặc lặng thinh giây lát, đều đều cất giọng: “Đợi trời sáng là đi ngay, bộ dạng người đã thế này, bớt có ở đó mà giờ thói không nềo với ta.”

Nhan Đàm khẽ chu chu mồm không hó hé nữa, bằng đi một chốc mới lên tiếng: “Dư Mặc, ta thấy lạnh.”

“... Chăn nằm cả trên người người.”

“Vẫn còn lạnh.”

Hắn lưỡng lự hết hồi lâu, đoạn cách một lớp chăn ôm lấy nàng: “Thế này thì sao?”

Nhan Đàm nhin không khỏi phì cười, chậm chậm nhích người tựa vào Dư Mặc: “Người nói xem, ta vốn dĩ đang khỏe mạnh, sao khi không lại nhiễm phong hàn phát sốt cơ chứ?”

Dư Mặc giơ tay vuốt mái tóc đen của nàng, điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, muốn để nàng tựa được dễ chịu hơn: “Người vốn dĩ đã rất quái, loại việc này xảy ra trên người người cũng chẳng có gì là lạ.”

Nhan Đàm hít ngửi mùi trầm hương dịu dịu trên người hắn, từ từ cảm thấy buồn ngủ, giọng nói dần trở nên mơ hồ: “Dư Mặc, ta thấy người dạo gần đây hình như không được vui lắm thì phải...” Nàng chỉ loáng thoáng nghe thấy Dư Mặc khẽ đáp một câu “Không có chuyện này”, sau đó ý thức bắt đầu lơ đãng, vừa yên tâm vừa đau buồn chìm vào giấc ngủ.

Nàng yên tâm là vì, Dư Mặc cho dù ôm nàng như vậy cũng sẽ không mấy may nảy sinh ý nghĩ khác, nàng có lăn ra ngủ như chết cũng chẳng sao; còn đau buồn lại là vì, nàng đã ngủ sát cạnh hắn thế này, hắn lại một chút tà niệm cũng không có, việc này đối với dòng tộc hoa tinh vốn tự phụ dung mạo không tồi mà nói phải gọi là một cú đả kích nặng nề.

Nàng cứ vừa yên tâm vừa đau buồn như vậy mà thiếp đi mất, sau đó lại nằm mơ thấy một giấc mơ không vui vẻ gì mấy, trong mơ nàng trở về thiên đình, chẳng biết vì sao lại đi nhảy thất thế luân hồi đạo, lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác, không có điểm dừng. Đến lúc tỉnh dậy thì thấy y sam sau lưng có chút ướt ướt, cuối cùng đã đổ mồ hôi.

Dư Mặc tỉ mẩn vén mấy sợi tóc dính bết trên trán nàng, miệng mỉm cười bảo: “Cuối cùng cũng đã hết sốt, khỏe ra rồi chứ?”

Nhan Đàm cũng nhoẻn cười đáp: “Vậy là không cần uống thuốc, cũng không cần tìm đại phu nữa, có phải không?”

Dư Mặc khoe miệng phẳng phất nét cười, chống cằm nghiêng mặt nhìn nàng: “Người thì chỉ giỏi nhớ đến chuyện này.” Hắn giơ tay chạm vào khoe miệng nàng: “Người hiện đang nóng trong người, khoe miệng bị nổi mụn nước, về đến Da Lan sơn cảnh thể nào cũng bị Tử Lân chế giễu ột phen.”

Nhan Đàm nằm dài ra chiếc bàn thấp, không nhin được bảo: “Tử Lân cũng cùng tu vi tuổi tác với người, sao lại ấu trĩ chịu đời không thấu tới vậy, ta thấy hắn á hử, dù có qua thêm một ngàn năm nữa cũng chẳng ai nhìn lọt mắt.”

Trong lúc hai người nhàn rồi nói chuyện phiếm, ấm nước trên bàn đã sôi được tám chín phần. Dư Mặc múc lá trà thả vào trong, những lá trà xanh sẫm chìm chìm nổi nổi trong nước, khoang thuyền rất nhanh đã ngập tràn mùi hương dịu dịu.

Nhan Đàm đón lấy ly trà bằng sứ men xanh, ngửi qua một lượt, lấy làm lạ hỏi: “Trước lúc cho lá trà vào người còn bỏ thêm thứ gì nữa vậy?”

“Ta thấy người nóng trong người như vậy, đã bỏ vào ít hoa kim ngân, cầu kỷ và lá sen vụn có công dụng giải nhiệt.”

“Lá, lá sen?!” Nhan Đàm giật thót, hơi sức nói chuyện ủa ra như thác, “Bộ người muốn cho ta tự mình ăn mình hử?”

“Không phải từ trên người người, là ở hiệu thuốc tiện thể mua về.”

“Ta đương nhiên biết không phải hái từ người ta, nhưng tốt xấu gì cũng là một mống trong đại gia đình nhà ta chứ bộ. Người có biết không hử, cả nhà chúng ta đã đáng thương lắm luôn rồi, lúc nở hoa ọi người thường ngoạn, hoa tàn rồi đa phần gương sen đều bị hái xuống ăn sạch, ăn không hết còn bị phơi thành hạt sen khô, đến cả ngó sen trong bùn cũng chạy không khỏi, bây giờ cả lá cũng bị đem đi pha trà, đúng là quá đáng lắm mà!”

“Người không muốn uống, ta cũng sẽ không đổ vào miệng bắt người uống.” Dư Mặc không mấy để tâm bưng ly trà lên, chỉ thấy Nhan Đàm đột ngột xấp qua, giọng hầm hầm nói: “Người cũng không được uống.”

Dư Mặc trầm ngâm giây lát, đoạn bảo: “Trước đây người hầm canh cá, ta không phải cũng gương mặt lên nhìn đấy sao?”

Nhan Đàm nhanh tay lẹ mắt, một phát giật bay ly trà trên tay hắn: “Vậy chúng ta giao kèo đi, sau này ta sẽ không bao giờ ăn thịt cá uống canh cá nữa, ngươi cũng không được có ý đồ với hạt và ngó sen, phải rồi, cả lá với hoa cũng không được luôn.”

Dư Mặc nhíu nhíu mày, không nói gì.

“Được không mà? Ngươi đồng ý rồi cũng không thiệt đường nào đâu, thiên hạ không còn giao ước nào công bằng hơn nữa đâu...”

Hắn khẽ bật cười: “Cũng được, cứ vậy đi.”

Đợi khi bọn họ về đến Da Lan sơn cảnh, tiết trời đã là cuối thu đầu đông.

Nhan Đàm vừa bước chân vào cửa lớn nhà mình chưa được bao lâu thì đã oan gia ngõ hẹp đụng độ Tử Lâm, hai người môi thương lưỡi kiếm đấu khẩu một chập, Tử Lâm vẫn như ngày trước nổi cơn tam bành, hô hào đòi rút gân lột da nàng. Nhan Đàm sớm đã không ngứa không nhột với kiểu hăm dọa này, rất chi là vô tư lự. Vừa quay đầu sang thì thấy Lâm Lăng thả bộ bước tới, rút một chiếc khăn lụa tinh xảo từ trong tay áo ra giúp Tử Lâm lau qua mặt, sau đó duyên dáng nở một nụ cười.

Nhan Đàm nhìn về hướng đông, lẩm ba lẩm bầm: “Quái lạ, vốn dĩ mặt trời bữa nay vẫn mọc từ đằng đông mà ta.”

Đan Thực đầu đội một trái banh lông trắng phau như tuyết hì hục chạy tới, cái đuôi sau mông nó đã cụt mất, có thể thấy gần đây tu vi có tiến bộ, hành trình từ bộ dạng không ra người ngợm tiến tới bộ dạng trông ra hình người đã nhảy vọt được một bước lớn: “Nhan Đàm tử tử, sơn chủ, hai người lần này ra ngoài lâu quá.” Nhan Đàm lập tức lấy ra một bịch kẹo hạt thông đưa cho nó: “Đan Thực gần đây coi bộ đã chăm chỉ tu luyện nhỉ, cái đuôi cũng mất tiêu luôn rồi.”

Đan Thực như bắt được vàng ôm bịch kẹo thông, cười đến là ngây thơ: “Đệ cũng nghĩ như vậy đó, nhưng mà cha vẫn nói đệ vô dụng.” Nó lấy ra một viên kẹo hạt thông, trái banh đầy lông đang nằm úp bụng trên đỉnh đầu lập tức lắc lắc mình, ư ử kêu lên mấy tiếng, đuôi dài cổ ra ngậm cục kẹo vào mồm.

Nhan Đàm chìa tay sang xoa xoa trái banh lông: “Tử Viêm cũng đã lớn lên không ít.”

Tiểu hồ ly thè lưỡi lép nhép liếm tay nàng, chợt xoay đầu sang dòm thấy Dư Mặc, nó rùng mình một cái thật mạnh, co rúc người lại thành một nùi bông, bám cứng ngắc vào đỉnh đầu Đan Thực, cổ họng khẽ kêu rừ rừ.

Nhan Đàm không nhìn được nghĩ, tổn thương tinh thần Dư Mặc mang lại cho tiểu hồ ly, e là một quãng thời gian rất dài cũng còn chưa hồi phục được. May là loài yêu bọn họ tuổi thọ rất dài, ngày tháng lâu dần, vết thương tự nhiên cũng sẽ phai nhạt.

Những ngày sau khi về lại Da Lan sơn cảnh cũng khá dễ chịu, duy chỉ có hai việc khiến Nhan Đàm không vui.

Đầu tiên, nàng và Tử Lâm đều có thể xem là yêu tinh tu vi khá thâm hậu, ngàn năm cũng chưa có vận đào hoa, thậm chí cả cánh đào giập cũng chẳng có mấy. Tử Lâm tuy là sơn chủ nhưng cách cư xử vừa nhảm chán lại nóng nảy, các thị thiếp trước đây không phải chấm trúng những yêu tinh khác thì là nhìn trúng Dư Mặc, vậy nên Tử Lâm trải qua năm dài tháng rộng đã trở thành con rùa núi độc thân ngàn năm. Thế nhưng hiện giờ, Lâm Lăng xinh đẹp kiều diễm như vậy lại nhìn trúng hắn, đúng là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu, à không, là cắm trên mai con rùa!

Từ rày về sau, những việc nàng có thể mang ra dùng chế giễu Tử Lâm lại mất xù đi một gạch đầu dòng.

Chuyện còn lại, là liên quan đến Dư Mặc.

Nàng và Dư Mặc tuy không sống cùng một chỗ, nhưng nơi ở của hai người cách nhau cũng không phải xa, vốn nàng định sang hỏi hắn có quyển sách nào về tu luyện yêu pháp mượn về đọc. Lần đầu sang đó, Bách Linh bảo sơn chủ đại nhân đã vào thâm sơn bố trận, áng chừng ngày mốt mới trở về. Nhan Đàm cũng không để tâm, qua vài ngày sau lại sang một chuyến, kết quả vẫn cứ không gặp được hắn. Bách Linh đưa một chồng sách có liên hệ đến tu luyện cho nàng, về vô cùng áy náy bảo, sơn chủ dạo gần đây đã bế quan, chưa tới mười ngày nữa tháng sẽ không ra ngoài.

Nhan Đàm cảm thấy có chút quái lạ, nhưng vẫn ôm sách trở về. Bỗng đi một dạo, nàng nghe nói Dư Mặc xuất quan, bèn ôm sách sang định hỏi hần vài cách kết trận, kết quả vẫn như cũ bị nhốt ngoài cửa.

Nhan Đàm ngờ ngợ cảm thấy, ba lần liên tiếp không gặp được người thế này, rất có khả năng là Dư Mặc cố ý muốn tránh mặt nàng.

Nàng tự thấy mình là một yêu tinh rất thức thời, nếu Dư Mặc đã thực sự muốn tránh mặt nàng, nàng cũng sẽ không đối chất truy hỏi, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn là đi đường vòng thông qua những người thân cận bên cạnh hần có hiệu quả hơn.

Ứng cử viên sáng giá nhất đương nhiên là Tử Lân. Hần ngày thường trông vào lúc nào cũng nghiêm nghị oai phong, trên thực tế lại bộp chộp nóng nảy, tức giận cái là quần không nổi cái mồm của bản thân. Dư Mặc ngược lại tâm tư tinh tế lại trầm tĩnh, chỉ cần là việc hần không muốn nói thì sẽ để đến mực rửa trong lòng. Dạo đầu khi Nhan Đàm mới vừa đến Da Lan sơn cảnh, đối với hai người tính tình hoàn toàn khác biệt mà lại có thể hợp rơ thế này, cảm thấy vô cùng quái lạ.

Kết quả Tử Lân phen này đã học khôn ra.

Hần mặt sưng mày sĩa, vừa cắn một miếng táo Lâm Lãng đưa sang vừa dùng giọng lạnh tanh bảo: “Dư Mặc gần đây thường xuyên bế quan, việc này thì có gì không bình thường? Vậy nhưng cứ cho là hần vì chịu không nổi nhìn thấy bản mặt của người nên mới bế quan, thì cũng chẳng có gì là lạ. Người cứ thử nói mà xem, người thì có vốn liếng gì có thể mang ra, khiến người khác thương nhớ không nguôi? Càng không phải nói đến việc so với Lâm Lãng.”

Nhan Đàm nén giận cố không bùng nổ. Tử Lân cái tên tiểu nhân này, bắt được cơ hội là không thôi dìm hàng nàng. Khó trách bọn họ hai mươi năm nay vẫn luôn thù đội thêm thù, dẫn đến thâm thù đại hận như ngày nay.

Lâm Lãng nghe lời nhõn cười duyên dáng, dung nhan diễm lệ rạng ngời khiến những vách tường đồ đạc chung quanh đều chợt lóe sáng, nàng ta nhỏ giọng khiển trách: “Tử Lân, xem chàng nói kia, ta làm gì tốt đẹp như lời chàng?”

Nhan Đàm dòm cặp đôi nhìn nhau đăm đúi, thâm tình dạt dào trước mặt, toàn thân da gà da vịt nổi đầy, chỉ còn nước biết ý rón ra rón rén lui về phía sau. Nàng đúng là không nên đến, bây giờ Tử Lân cái con rùa núi độc thân ngàn năm này đã vạn tuế đơm bông, bông này không chỉ nở rộ mà lại còn nở một cách kiêu diễm đến khiến người ta choáng ngợp, còn về phần nàng vẫn cứ một mình một bóng thê lương nhường nào, nội cái điệu bộ sến súa của hai người họ thôi là đã đủ khiến nàng cơm nuốt không trôi.

Nàng vừa đi khỏi được mười mấy bước, chợt nghe Lâm Lãng ở phía sau gọi giật lại: “Nàng đợi đấy đã, ta có lời muốn nói.” Nhan Đàm xoay người, thấy Lâm Lãng giơ mười ngón thon dài lên vuốt lại mấy sợi tóc do chạy vội mà rối tung, đầu hơi cúi xuống duyên dáng bước từng bước nhỏ và thưa đến trước mặt mình, tức thì lòng sinh cảm thán: Xưa nay nghe bảo hồ tộc là lò chuyên sản xuất ra mỹ nhân, Lâm Lãng lại là mỹ nhân trong số mỹ nhân, bây giờ một đóa hoa tươi cành nõn lá thể này lại bị Tử Lân ngắt mất, đúng là hời cho hần quá.

Lâm Lãng đứng cách nàng ba bước chân, miệng nở một nụ cười xinh đẹp hút hồn: “Ban đầu khi ta vừa đến nơi này chỉ hận không thể tức khắc trở về, vậy nhưng sau khi sống một thời gian, ngược lại không còn muốn rời khỏi nữa, chẳng trách có nhiều yêu quái sau khi đến Da Lan sơn cảnh đã quyết định ngụ lại lâu dài.”

Nhan Đàm phụ họa đáp: “Ừm, Da Lan sơn cảnh quả thật rất được.” Lúc rét nhất của mùa đông vẫn ấm áp như đương xuân chưa nói, quanh năm muôn hoa dẹt gấm, cỏ xanh như đệm, có núi có hồ, còn có rất nhiều yêu quái thú vị, thiên hạ không tìm đâu ra một chốn tốt hơn nơi này.

“Ta chưa từng nghĩ mình và Tử Lân sẽ ở bên nhau, cũng là chung sống lâu ngày, mới phát hiện hần là một người rất dịu dàng chu đáo, xứng đáng đối xử chân thành bằng cả trái tim.”

Nhan Đàm lại không hề cho là vậy. Nàng lần đầu tiên gặp mặt Tử Lân thì đã cảm thấy vị sơn chủ này nghiêm nghị bảo thủ, trên người toát ra thứ uy thế khó tả nên lời, sau chung sống lâu ngày mới phát hiện, thì ra ẩn tượng ban đầu đa phần đều không đáng tin cậy.

“Ta cũng là nghe được từ Tử Lâm, Dư Mặc sơn chủ gần đây tâm tình luôn không được tốt. Người nửa tháng trước có sang một chuyến, cũng chỉ là tìm Tử Lâm uống rượu giải sầu, hỏi thì chuyện gì người cũng không nói.”

Trong lòng Nhan Đàm đã có đến bảy tám phần khẳng định, Dư Mặc quả thực chỉ tránh mặt mỗi mình nàng. Nửa tháng trước khi nàng đến tìm, Bách Linh bảo hần đã lại bế quan tu luyện, tu luyện của hần chắc không phải thực ra là cùng Tử Lâm uống rượu đấy chứ?

Nhan Đàm nhớ lại đêm đó bên bờ sông Chương Đài, hần đã không chút do dự quẳng dị nhân xuống sông, dáng vẻ tuyệt nhiên khi ấy cứ như muốn vứt bỏ một thứ bấy nay vẫn luôn không nở đoạn tuyệt.

Còn nàng sau cùng lại tìm dị nhân trở về, phen này thực sự là nàng làm sai rồi ư?

73. Chương 73: Đầu Mây Đáy Mắt

Có một người, bạn bỏ nhiều tâm tư ra quan sát, cứ tự mình hiểu rõ, để rồi cuối cùng phát hiện thứ mình nhìn thấy cái mình hiểu được chẳng qua chỉ là một chút bề nổi.

Nhan Đàm bỗng dưng cảm thấy buồn bã chán chường. Hai mươi năm là một khoảng thời gian không thể gọi là ngắn, Dư Mặc đã dần dà trở thành người gần gũi nhất trong lòng nàng. Nàng không biết mình có thể xem là thích hần hay không, nhưng cảm thấy nếu sau này không gặp được nữa, thậm chí đến già đến chết cũng không qua lại, nhất định cũng sẽ buồn khổ không ít. Nàng tự đánh giá bản thân hành sự có thể gọi là phóng khoáng, biết lúc nên buông tay sẽ buông tay, tuyệt không dây dưa lằng nhằng. Dư Mặc nếu có ý định từ nay về sau vẫn né tránh nàng, nàng đương nhiên cũng sẽ không đeo bám dai dẳng. Có những lời nói trắng ra sẽ quá ngọt ngào, chừa chút khoảng trống cho đối phương, đợi đến khi vật đổi sao dời hăng nên gặp lại.

Nhan Đàm ngẩng đầu, khẽ buông một tiếng thở dài.

Chẳng biết vì sao, rõ ràng đã là chuyện của quá khứ, gần đây nàng lại hết lần này đến lần khác nghĩ tới. Dư Mặc đứng ở đầu thuyền, thần tình trên mặt nhợt nhòa một mảng dưới ánh trăng bằng bạc: “Người không muốn, lại không cho ta vứt đi, rốt cuộc muốn ta phải thế nào?” Đêm trăng đó, cứ như một lần ảo ảnh, lớn vồn vồn vút lấy nàng không buông.

Nàng xoay người trở về phòng, trên đường bắt gặp Bách Linh đang đi ngược chiều.

Bách Linh vào khoảnh khắc trông thấy nàng, trên mặt thoáng hiện vẻ bối rối không biết nên làm sao cho phải. Nhan Đàm tuy đã thấy rõ nhưng vẫn làm như không hề hay biết, miệng nhoẻn cười bảo: “Bách Linh, Dư Mặc sơn chủ dạo gần đây vẫn khỏe chứ, ta đã rất lâu không gặp người, muốn hỏi thăm xem thế nào.”

Bách Linh dừng bước, ậm à ậm ừ đáp: “Cũng, cũng khỏe, thực ra ta cũng không phải rất thường gặp được sơn chủ.”

Nhan Đàm gật đầu: “Được vậy thì tốt.” Nàng chân không ngừng sải bước, cứ vậy đi lướt qua cạnh Bách Linh.

Tương tri tương cận chưa đã tương thân, tương phùng đã chắc gì là duyên, dù là duyên phận đi nữa, rồi cũng sẽ có một ngày đi đến tận cùng. Càng hưởng hồ chi, thái độ tâm tư của Dư Mặc, nàng mỗi lúc một dò không thấu.

Cũng có thể là, từ đầu chí cuối, nàng vốn chưa từng hiểu qua.

Cứ vậy qua được một quãng thời gian, ngày đông qua đi, lại đến tiết trời xuân ấm hoa nở, oanh bay bướm lượn.

Gần đây tu vi của Nhan Đàm khá có tiến triển, mấy ngày nay lại vừa đến ngưỡng trăng tròn, là thời điểm có lợi nhất đối với tu vi, vì thế nàng thường xuyên ra ngoài vào ban đêm phơi mình dưới trăng.

Nàng nhắm tính thử thời gian, chớp mắt từ lúc Liễu Duy Dương một mình tiến vào Minh Cung, rồi bọn họ chia tay Đường Châu ở Nam Đô, đã qua hết tròn tria ba tháng. Nàng suy tính không biết có nên tới Tương Đô tìm Đường Châu ra ngoài chơi không, dù gì vào những năm tháng xế chiều, thiên sư có thể khổng chế được nàng cũng chỉ có mỗi Đường Châu, nếu cùng nhau ra ngoài du ngoạn, nhất định là sẽ ngẫu hết chỗ chê.

Đang dự tính như vậy thì chợt nghe thấy từ xa truyền tới vài tiếng bước chân rất khê rất trầm ổn. Nhan Đàm nghe ra là tiếng chân của Dư Mặc, tức thì giật bắn, quýnh quáng tìm chỗ nấp vào. Bọn họ hiện giờ gặp mặt chỉ thêm khó xử, tuy rằng nàng cũng không rõ bản thân rốt cuộc đã chọc giận đối phương ở chỗ nào.

Nhan Đàm mò mẫm đến một gốc cây bên cạnh, cười gió trèo dọc theo thân cây lên, ngồi xổm xuống một cành cây trông có vẻ tương đối cứng cáp.

Dư Mặc thả bộ bước tới, tự nhiên dùng mấy hòn đá sắp xếp một thế trận bên bờ hồ. Nhan Đàm mượn ánh trăng quan sát hẩn, thấy hẩn cúi người năm lần bảy lượt xê dịch mấy hòn đá kia, cuối cùng đứng yên một chỗ bất động. Nàng nhìn thấy được chỉ là một chiếc bóng trông nghiêng. Dư Mặc thực đã có phần gầy đi, chiếc ngoại bào màu đen huyền vốn rất vừa người trông vào đã có chút thùng thình, chỉ có sống mũi vốn đã thẳng tắp nay lại càng cao thẳng hơn.

Nhan Đàm chống má nghĩ, đường nét gương mặt của hẩn thực ra vốn thiên về mềm mại, chỉ có điều sống mũi thẳng tắp, thành ra ngược lại tôn bật ngoại hình kiêu dũng tuấn tú, đầu mày đáy mắt luôn thường trực một nét cười sinh động. Nàng đang nghĩ đến ba hòn bảy vĩa bốc hơi thì chợt nghe thấy Dư Mặc đều đều cất tiếng: “Nhan Đàm, người nấp trên cây làm gì đó?”

Nhan Đàm tức thì vô cùng lúng túng, nàng nấp né thế này, ngược lại càng toát vẻ lén la lén lút, có điều che đậy. Nàng nhún cái lên cành lấy đà, từ trên cây nhẹ nhàng đáp xuống, do gần đây tu luyện có thành quả, tự dưng cảm thấy thân người uyển chuyển linh hoạt lên không ít. Nhưng còn chưa kịp đáp đất thì cả người đã bị Dư Mặc tiện tay tóm lấy, húng gọn vào trên cánh tay.

Dư Mặc mỉm cười, âm giọng trầm thấp ôn hòa: “Sao lại còn để chân trần? Hiện giờ còn chưa đến lúc tiết trời oi bức, cũng không sợ bị nhiễm lạnh.” Hẩn chìa tay nắm lấy cổ chân nàng, trải phần dưới của vạt áo ra để nàng lót chân lên.

Nhan Đàm phải gọi là nhận súng cả kinh: “Không nhiễm lạnh đâu, ta mấy bữa nay đều như vậy mà.”

Dư Mặc khê ngắc đầu, đôi người thâm trầm nhìn nàng không chớp mắt: “Những ngày vừa qua...” hẩn thoáng dừng lời, khóe miệng vương vất nét cười: “ta đã nghĩ rất nhiều việc.”

Nhan Đàm cân nhắc lựa lời mở miệng: “VẬY, người đã nghĩ thông rồi chứ?”

“Nghĩ thông hay không đã không còn quan trọng nữa.” Hẩn ngưng đoạn, tiếp lời, “Nhan Đàm, người đã xem tuồng bao giờ chưa?”

“Không những xem qua, ta còn viết qua không ít kịch bản nữa kìa.”

“Những đào kép kia, tuồng diễn nhiều rồi, rõ ràng biết câu chuyện không phải thật, nhưng vẫn nhập mình vào vai. Còn những người xem tuồng kia, rõ ràng biết không phải câu chuyện của chính mình, nhưng xem lâu ngày, câu chuyện cũng dần dà biến thành của bản thân.” Dư Mặc nói bằng một giọng bình đạm, “Chính là đạo lý này.”

Nhan Đàm thành tâm thật ý bảo: “Ta vẫn là không hiểu cho lắm.”

Dư Mặc khê cười, xoay đầu nhìn thế trận được sắp xếp từ mớ đá vụn cạnh đó: “Trận hình này là ta mới vừa nghĩ ra, vốn dĩ dựa vào bản lĩnh của ta, nhiều nhất có thể bố trí kết giới bao phủ một nửa Da Lan sơn cảnh, nhưng sử dụng trận pháp này có thể mở rộng kết giới một khoảng rất lớn.”

Nhan Đàm ngẫm sơ qua bảo: “Nhưng mà nếu vậy, tất cả công kích bên ngoài kết giới nhận phải đều sẽ dội ngược lại lên người người, thế này với người kết trận mà nói thực sự là không đáng.”

“Trước đây, tổ phụ của ta vì muốn bảo vệ cả tộc đã bày kết giới, sau cùng các tộc nhân đều bình an vô sự, không có chút tổn thương nào, ông thì lại vì thương thế quá nặng mà đã qua đời. Đây là cái giá phải bỏ ra

của kẻ kết trận. Vì bảo vệ những người quan trọng với mình mà trả giá, ta cảm thấy rất xứng đáng.”

Nhan Đàm nhướn miệng nở một nụ cười: “Nhưng ta cảm thấy, nếu như vì người quan trọng với mình sống cho thật tốt, vậy không phải càng xứng đáng hơn sao?”

Sau đêm trò chuyện dưới trăng ấy, một số sự việc xảy ra trước đó dường như đã cứ vậy mà xí xóa không khơi lại nữa. Dư Mặc đối với nàng lại phục hồi thái độ ban đầu, tuy không thể gọi là rất thân thiết, nhưng đã không còn cố ý tránh mặt.

Nhan Đàm biết sẽ chẳng moi móc được sự thật gì từ chỗ hẩn, chỉ còn nước đi tìm Bách Linh: “Người nói liệu có khả năng này không, thực ra Dư Mặc rất ghét ta, nhưng lại không tiện nói thẳng, bèn định dùng cách nào đó đuổi khéo ta đi?”

Bách Linh đang dùng một chiếc ca đựng nước nóng, chậm chậm ủi thẳng chiếc ngoại bào trên bàn của Dư Mặc, nghe lời cười đáp: “Sơn chủ nếu như thực sự ghét người thì sớm đã tìm cơ hội chém đẹp người thành mấy khúc vứt bừa ở đâu đó rồi.”

“Vậy thì ta đúng là không nghĩ ra nguyên do nào rồi.” Nhan Đàm nhún vai.

Bách Linh nhìn nàng hết một lúc, khe khẽ cất lời: “Có lúc sơn chủ trong lòng nghĩ gì, không phải chúng ta có thể đoán ra được đâu, đã đoán không ra, vậy còn hà cớ gì phải cố đoán?”

Nhan Đàm vừa định mở miệng thì chợt nghe thấy Đan Thục ở ngoài kêu gào như thể mổ lợn giết dê: “Không hay rồi, không hay rồi, con quý, quý kia tới rồiiiii!!!”

Nhan Đàm vội ra ngoài xem, chỉ thấy Đan Thục nước mắt nước mũi tèm lem lẫn lê bò lết nhào tới ngã bẹp dưới chân mình, bám trên đỉnh đầu còn là tiểu hồ ly, run lấy bầy nói: “Nhan Đàm tử tử... không hay rồi...”

Nhan Đàm nhìn bộ dạng nó như vậy, cúi người xuống dịu giọng hỏi: “Làm sao rồi?”

Đan Thục run rẩy hết một lúc, thút thít không thành tiếng: “Có một con, một con phạm nhân xông vào rồi, trên, trên tay hẩn còn có cấm chế của sơn chủ, hơn nữa còn là, còn là quý...”

Nhan Đàm nghe nó diễn đạt một mớ bòng bong, lúc thì bảo là phạm nhân, lúc thì lại kêu là quý, trong lòng đột nhiên nhen nhóm ngờ vực: “Không lẽ là một vị thiên sư?” Vài ngày trước nàng còn nghĩ không biết có nên tìm Đường Châu ra ngoài chơi không, không ngờ hẩn đã tự giác đưa mình đến cửa trước rồi. Nhan Đàm bước ra ngoài vài bước, quả nhiên trông thấy một bầy yêu quái bay trên trời bò dưới đất từ xa xa vây thành vòng tròn, còn Đường Châu đang xoay lưng về phía nàng đứng ngay chính giữa.

Nhan Đàm cười tươi như hoa, chạy như bay sang: “Sư huynh sư huynh, huynh tới thật rồi đó hả?”

Đường Châu xoay lại, hơi nhú nhú mày trông như có chút bối rối: “Ta hãy là lần đầu tiên bị yêu quái xúm lại nhìn như vậy, có chút không quen...” Trong tích tắc hẩn xoay đầu, đám yêu quái vốn đang sầm soi hẩn từ xa lập tức tủa ra tan tác, kẻ thì lên trời, đứa thì xuống đất, nhaoáng cái đã linh ra chỗ xa hơn để sầm soi tiếp.

“À, chắc là bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy thiên sư tới nơi này, bởi vậy nên rất hiếu kì. Với lại, bị nhìn riết rồi cũng quen thôi mà.”

Đường Châu mỉm cười: “Tu vi của ngươi hình như đã tiến bộ được một chút rồi nhỉ.”

“Đâu chỉ một chút, ít nhất cũng được ba bốn chút rồi đó chứ?”

Đường Châu khẽ buông một tiếng thở dài: “Thật ra dù ngươi có tiến bộ được mười phần đi nữa, ta cũng hoàn toàn không để tâm đâu.”

Nhan Đàm phần quá hóa liều: “Đường Châu, ngươi rốt cuộc tới đây làm gì hả, đừng có nói là ngươi cố tình tới nói xấu ta đó!”

Đường Châu phỉ phỉ tay áo, đảo mắt nhìn quanh một vòng: “Ta vừa nãy rất lấy làm lạ, nơi này là đất phương bắc, lại ở gần đại mạc, theo lý mà nói thì không thể có địa hình thế này mới phải. Không ngờ nơi này của các người lại còn âm áp dễ chịu hơn cả Giang Nam.”

“Lúc ta mới vừa tới đây cũng lấy làm lạ điểm này, về sau nghe người khác nói, là dưới lòng đất Da Lan sơn cảnh có chôn bảo vật gì đó có năng lực tụ khí làm nên núi non sông hồ.”

“Ta không có hứng thú với bảo vật, chỉ bằng nói đến việc khác trước đã,” Đường Châu khước miệng phẳng phát nét cười, gương mặt hiện lên càng thêm tuần tú, “ta ngàn dặm xa xôi lặn lội tới đây, người định làm sao tỏ lòng hiếu khách đây hả?”

Nhan Đàm phát hiện Đường Châu cái con người này thực sự có khả năng thích ứng vô cùng đáng sợ, mới ở Da Lan sơn cảnh được có một ngày mà đã có thể dừng dừng bờ đẹp đám yêu quái túm tụm sấm soi hắt từ xa, ăn ngon ngủ kỹ, sáng dậy luyện kiếm còn lịch sự giúp một con thần lặn tỉnh nhất chiếc khăn thêu đánh rơi dưới đất. Về sau Nhan Đàm còn nghe Bách Linh căn nhắc, bảo gần đây chỗ khăn thêu trong nhà kho không đủ dùng cho lắm.

Thời tiết cũng ngày một nóng dần lên, xem ra phạm giới cũng đã đến độ cuối xuân đầu hạ. Nhan Đàm ghi nhớ phải tỏ lòng hiếu khách, dẫn Đường Châu dạo chơi khắp Da Lan sơn cảnh, nay thấy trời ngày một nóng, bèn nghĩ ra cách để đào tạo ra trò một phen khả năng bơi lội của hắn.

Đường Châu quả nhiên đối với việc xuống nước ôm lòng thắc thỏm, nhưng vẫn còn ráng giữ gìn mặt mũi: “Việc này không được hay lắm, nam nữ rạch ròi, thế này thì còn ra thể thống gì?”

Nhan Đàm cười tít mắt: “Không sao không sao, người xem ta còn không để ý, người để ý cái gì chứ?” Đường Châu nếu sớm hiểu được nam nữ rạch ròi thì cũng bỏ đi, đằng này cứ phải lựa đúng lúc này mới sức nhớ ra còn có loại lễ nghĩa này, rõ bảnh ra là miệng hùm gan sứa. Nàng vừa bước một chân vào trong hồ, vừa kéo Đường Châu xuống nước: “Cái hồ này không sâu đâu, cũng đâu cỡ năm sáu lần chiều cao của người thôi hà.”

Đường Châu thân người thoáng lão đảo, gấu áo đã bị nước hồ thấm ướt: “Ta không giỏi bơi lội, ngộ nhờ xuống nước giăng co qua lại với người, không phải thành ra mạo phạm rồi ư?”

“Không mạo phạm không mạo phạm, người yên tâm, cái hồ này chưa từng khiến người nào chết đuối, à không, khiến yêu tinh nào chết đuối, người nhất định sẽ không trở thành kẻ đầu tiên chết chìm ở đây đâu...” Nhan Đàm lòng nhủ, hắn đương nhiên sẽ không chết chìm rồi, cùng lắm là sống dở chết dở thôi. Ý nghĩ này mới vừa đâm chồi thì Đường Châu đã đột nhiên bước thẳng xuống lòng hồ, tiện thể một phát đẩy nàng xuống theo.

Nhan Đàm dẫn thối mặt ra, vội vàng dùng sức vùng vẫy mấy phát, chợt không biết giẫm phải thứ gì, một dòng nước trộn lẫn bùn loãng phun vọt ra, trước mắt hỗn độn một mảng. May là cổ tay lập tức bị giữ chặt lấy, nàng được Đường Châu kéo khỏi mặt nước, nếu không kẻ bị sắc nước chỉ e đã biến thành nàng. Trộm gà không thành còn mất nắm gạo, Nhan Đàm thật có chút phần uất. Đường Châu đập nước nổi trên mặt hồ, tuy có chặt vật một chút nhưng vẫn tính là nổi được: “Thế nào?”

Tim nàng đánh thịch một tiếng, thốt nhiên nhìn gương mặt bị nước làm ướt đầm của hắn, thần tình ẩn trong đầu mày đầy mắt, từng dòng từng sợi lượn lơ không tản, khơi dậy chút nét quen thuộc xa cách lâu ngày. Nàng còn chưa kịp ngẫm kỹ thì đã nghe tiếng nước cuộn ào ào, chính giữa mặt hồ xuất hiện một xoáy nước, mực nước hồ mỗi lúc một thấp dần, thậm chí bọn họ đã chạm được chân xuống đáy. Một vật thể hình khối vuông vức đen sì nổi lên, bên trên đóng kín rêu xanh, đã không còn nhận ra được hình dạng ban đầu của món vật này.

Đường Châu miệng khẽ nén một nụ cười, giơ tay cầm món đồ vật kia lên, giọng thấp đến không nghe rõ tầm hơi: “Đây là... Địa Chỉ?”

Nhan Đàm chỉ thấy trước mắt bừng sáng chói lòa, món vật vốn đen đúa kia vừa vào đến tay Đường Châu thì đã tỏa ánh hào quang ngút trời, xuyên thẳng chín tầng trời cao, Da Lan sơn cảnh nền rung núi ngã, nước hồ cạn khô, gió rít sấm rền, cứ như sắp bị luồng hào quang này xé toạc. Trong một khoảnh khắc, thần sắc của Đường Châu trông như muốn ném phăng Địa Chỉ khỏi tay, nhưng lại hoàn toàn bất lực. Khóe miệng hắn trào ra vài sợi máu đỏ thẫm, cuối cùng vẫn là cầm cự không xuể, phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Nàng bị chấn động khiến cho bước chân loạng choạng, còn chưa hoàn toàn đứng vững thì chợt cảm thấy sau lưng kiếm khí bùng ra dày đặc, là đang nhắm vào Đường Châu xộc tới. Nhan Đàm vội vàng lách người sang

chấn trước mặt Đường Châu, chỉ thấy sống dao của thanh dao găm trên tay Dư Mặc vừa lúc lóe qua một luồng sáng xanh tựa rồng lại cũng tựa cá, vào lúc sắp sửa đâm vào người nàng đã dừng khựng lại.

Dư Mặc thần sắc lạnh nhạt, thấp giọng lên tiếng: “Người tránh ra, hiện giờ giết chết hần vẫn còn kịp.” Tóc và tay áo của hần tung bay phàn phật trong tiếng gió rít sấm gào, biểu cảm trong mắt lạnh đến thấu xương: “Nếu còn không tránh, ta gộp cả người vào giết một lượt.”

Nhan Đàm ngoái đầu nhìn qua Đường Châu, lúc ngoảnh đầu lại, cuống họng đột nhiên lạnh toát, mũi dao lạnh lẽo rợn người đã kề sát cổ họng nàng. Dư Mặc sát khí ngày một dữ dội, như thể không cách nào dè nén xuể: “Nhan Đàm, ta nói lại lần cuối cùng. Tránh ra.” Nàng vẫn là không nhúc nhích, có những việc có thể nhường bước, nhưng có những việc là không thể nào nhượng bộ.

Nàng nhìn đắm đắm vào mắt hần, chỉ thấy lộn màu đen sẫm và nét thâm trầm xoắn quện vào nhau, hết thấy sát khí đột ngột lắng xuống. Ông tay áo hần khê phất, yêu khí sắc xanh ngả đen trên người trối dậy mạnh mẽ, một luồng sáng màu xanh nhạt bao trùm lên cả Da Lan sơn cảnh, dường như muốn kháng cự lại nguồn sức mạnh đang chực xé toạc nơi này.

Một đám lớn sơn yêu thủy quái bỏ chạy tán loạn, khắp nơi đều là âm thanh huyền ảo, tình thế hỗn loạn vô cùng. Thế nhưng giữa khung cảnh hỗn loạn này, từ trên trời bỗng giáng xuống một luồng hào quang bảy màu, một tốp tiên tử tiên quân áo quần lộng lẫy chậm chậm đáp xuống mặt đất. Một vị tiên tử người khoác áo lụa mỏng trắng như tuyết tách khỏi đoàn người, cúi đầu bước lên trước hai bước, đột nhiên quỳ xuống giữa lớp đất bùn, hoàn toàn không tiếc y sam trắng tinh trên người: “Cung nghênh Đông cực Thanh ly Ứng Uyên Đế quân vượt qua thất thế kiếp độ, trở về thiên đình.”

Nàng ta hơi ngẩng cao cổ, dung mạo so với Nhan Đàm gần như giống nhau như đúc.

Nhan Đàm cất tiếng gọi khẽ không thấy tăm hơi: “Chỉ Tích...”

Đối phương lại không hề xoay sang liếc nhìn nàng đến một liếc mắt, vẫn quỳ tại chỗ trong một dáng dấp tao nhã, lần nữa cất lời: “Chỉ Tích, Lục Cảnh, Chương Thư cung nghênh đế quân hồi phủ.”

Đông cực Thanh ly Ứng Uyên Đế quân.

Nhan Đàm chậm chậm ngoảnh đầu sang nhìn Đường Châu, cuối cùng dùng một âm giọng nhẹ tênh, khe khẽ cất tiếng: “Chúc mừng.”

74. Chương 74: Càn Khôn Thuật (thượng)

Bùm—

Cửa phòng bị tông mạnh văng bật ra, xào xạc đu đưa trong làn gió mai mát mẻ.

Đan Thực đầu đội trái banh lông trắng phau như tuyết bổ xộc lên giường, moi phất Nhan Đàm đang quần mình trong chăn ra, khóc lóc bù lu bù loa: “Nhan Đàm, Nhan Đàm tử tử... Hu hu hu, không xong rồi không xong rồi, hu hu hu...”

Nhan Đàm hận hết chỗ nói, nàng đang yên ổn nằm trên giường say giấc mộng đẹp, kết quả bị tiếng kêu khóc như mổ lợn giết dê của tiểu lang yêu làm cho giật mình tỉnh giấc, thực tình không phải cấp độ phần nộ bình thường.

Đan Thực ôm lấy nàng lắc lắc, tiếng khóc càng oang oang hơn: “Nếu mà để cha nhìn thấy, nhất định sẽ giết chết đệ, người nói đệ là nối dõi của lang tộc, thiên hạ không tìm đâu ra lang yêu nào ngốc như đệ nữa hết, hu hu hu...” Nó khóc miết khóc miết, đột nhiên bật ra một tiếng nấc cụt.

Tiểu lang yêu rất ngốc, điều này Nhan Đàm từ sớm thì đã phát hiện, từ lúc cha nó bao che bảo Đan Thực nhà hần chỉ là tuổi còn quá nhỏ nên vẫn chưa hiểu chuyện lắm thì đã phát hiện rồi. Có thể hóa thành hình người, đa phần đều đã đến tuổi thành niên, mà đã thành niên thì không tính là bé bỏng nữa rồi. Riêng như Nhan Đàm trước đây lúc hóa người còn chưa thành niên, loại việc này cực kì hiếm gặp.

Nàng vỗ vỗ lưng Đan Thục, giọng nhỏ nhẹ hỏi: “Rốt cuộc là làm sao rồi? Đệ gần đây không phải tu luyện có tiến bộ, còn khiến cái đuôi mất luôn rồi sao, cha đệ sao lại đòi giết đệ chứ?”

Đan Thục vừa nắc cụt vừa nói chuyện một cách đứt quãng: “Tai, tai của đệ không xong rồi...”

Tiểu hồ ly này giờ bám lấy đỉnh đầu nó nhắc mình lên một chút, để lộ đôi tai với vị trí không được đối xứng cho lắm bên dưới.

Hóa ra Đan Thục mới vừa cho được cái đuôi biến mất liền muốn xê dịch đôi tai sói trên đỉnh đầu xuống hai bên mặt, kết quả không biết huyệt tay làm sao, đôi tai kia chẳng những không chạy xuống hai bên mặt mà ngược lại còn biến thành không cân xứng trên đỉnh đầu.

Nhan Đàm lật chăn chui ra, vừa khoác áo ngoài vào rửa mặt súc miệng, vừa vắt khô khăn chia sang: “Lau mặt đi, ta giúp đệ nghĩ cách xem thế nào, nếu như thực sự không được thì đi tìm Dư Mặc sơn chủ nhờ giúp một tay.”

Nàng vừa dứt lời, tiểu hồ ly chợt loạng choạng chực té, bi ai nín lấy tóc của Đan Thục kêu toáng lên. Đan Thục mặt mày méo xẹo: “Đau đau đau, Tử Viêm đệ đừng có túm ta mạnh như vậy! Nhan Đàm tử tử, tử coi đó, đệ thực tình không cách nào sang tìm Dư Mặc sơn chủ.”

Bởi nên mới đành lui xuống lựa chọn thứ hai.

Nhan Đàm thở dài một tiếng, bắt đầu lật tìm chồng sách vở liên quan đến tu hành trên bàn. Chỗ sách cổ này đều là của tiền nhân để lại, được tập hợp lưu giữ rất đầy đủ ở chỗ Dư Mặc, nàng mấy ngày nay đã mượn về xem.

Đan Thục chúi chúi mặt, bộ dạng đáng thương ngồi chồm hồm một bên nhìn nàng lật sách.

Nhan Đàm lật hết quyển này đến quyển khác, đột nhiên lên tiếng: “Chiêu càn khôn thuật này chắc là dùng được... Trên sách viết, trước đây có một lữ yêu sau khi từ hình dạng con lừa hóa thành người thì móng guốc bị mọc trên mặt, bèn dùng càn khôn thuật dịch chuyển bộ guốc xuống dưới lòng bàn chân. Nếu dùng cách này di chuyển đôi tai của đệ xuống hai bên mặt, chắc là cũng được chứ nhỉ?”

Đan Thục xóc lại tinh thần, vỗ ngực nói lớn: “Đệ không sợ đâu, Nhan Đàm tử tử, tử cứ thử đi đừng ngại!”

Nhan Đàm không nhận được cốc đầu nó một cái: “Có sợ cũng là ta sợ đây nè, không lẽ đệ không biết người thi thuật có thể bị yêu pháp phản phệ hả, ta mới nguy hiểm hơn đệ nhiều đó.” Nàng chỉ vào chiếc ghế đầu mặt tròn kể bên: “Đệ ngồi đây, để ta thử xem thế nào.”

Đan Thục ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh trên ghế, nhưng lưng vẫn còn run run, miệng cà lăm cà lạp nói: “Lỡ như, lỡ như cuối cùng không thành, hai tai của đệ chạy xuống dưới chân thì làm sao đây?”

Nhan Đàm vô tình đáp: “Vậy thì đệ thay đôi giày bự hơn một chút chứ sao.”

Nàng cẩn thận đọc đi đọc lại chỗ chú văn trên sách, đoạn tay trái mới bắt quyết, đối diện với đỉnh đầu Đan Thục bắt đầu niệm, đang niệm tới mấy chữ cuối cùng thì bất chợt nhớ ra tiểu hồ ly đang nằm úp bụng trên đỉnh đầu nó, ngộ nhỡ lát nữa xảy ra sai sót, có khi nào tiểu hồ ly sẽ mọc dím lẹo vào mặt Đan Thục không đây, chừng đó nàng không cần Lâm Lăng với Tử Lân động thủ, tự mình kiểm cọng dây thừng thắt cổ chết quách cho rồi.

“Tử Viêm, đệ xuống đây một lúc cái đã.” Nhan Đàm chìa tay đưa tiểu hồ ly sang bàn, chuyên tâm niệm tiếp mấy chữ cuối cùng, ai dè đứng vào lúc niệm đến chữ sau chót, tiểu hồ ly thành linh nhảy tót lên, ngồi xổm ngay trên đỉnh đầu Đan Thục. Nhan Đàm cảm thấy đầu văng mắt hoa, cảnh vật trước mắt lắc lư không ngừng. Nàng khó nhọc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy thân xác mình ngồi bên bàn, do đang dần mất đi chỗ dựa từ hồn phách mà chậm chậm ngã ra sau, còn nửa phần hồn phách đã rời khỏi cơ thể này lại đang di chuyển về phía tiểu hồ ly.

Tiêu rồi. Ý nghĩ chạy xẹt qua như dòng điện trong đầu, nàng nhân lúc hồn phách còn chưa hoàn toàn thoát ly cơ thể, tức khắc thi thuật một chiêu tỏa hồn chú, cố định cả Đan Thục và tiểu hồ ly tại chỗ.

Bịch một tiếng, Nhan Đàm chỉ cảm thấy thân người lắc mạnh cái, nàng lăn xuống đất té ngã, trước mắt ngợp một trời sao. Nàng rên tiếng than đau, kinh khiếp phát hiện mình đang phát ra tiếng kêu rừ rừ ư ừ.

Không, không phải chứ?

Nhan Đàm dụi dụi mắt, chỉ thấy trước mắt là một bộ vuốt hồ ly, ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, đồ đạc trong phòng vẫn như cũ, chỉ là toàn bộ đã trở nên rất đồ sộ.

Nàng và Tử Viêm hoán đổi cơ thể rồi.

May là trước đó đã thi thuật tỏa hồn chú, thể này tiểu hồ ly đã chiếm đóng thân thể nàng và tiểu lang yêu kia đều sẽ không thể bay nhảy lung tung. Tỏa hồn chú là cấm thuật, cho dù là Dư Mặc hay Tử Lâm đều không biết dùng, dĩ nhiên trừ nàng ra không ai có thể giải được. Đương nhiên, cấm thuật đa số đều sẽ phản phệ lên người thi thuật, thể nhưng trải qua quá trình học tập và nghiên cứu cần cù không ngừng nghỉ, nàng đã mang tác động phản phệ truyền sang người kẻ bị thi thuật, hai người bọn họ sau khi tỉnh dậy áng chừng sẽ mất ngủ trong mười ngày nửa tháng.

Nhan Đàm hì hục nhảy lên chồng sách trên bàn, lại hì hục bám víu vào cuốn sách lật tới lật lui, cuối cùng hì hục banh mắt ra dòm đồng khám thư (1) bị tổ bố.

Bộ vuốt hồ ly cứ trượt lên trượt xuống, nàng còn phải cẩn thận không bầu rách trang sách, dù gì đây đều là của Dư Mặc sưu tầm, nếu như bị nàng bầu hỏng, Dư Mặc nổi giận lên nói không chừng sẽ đem nàng chôn xuống ao sen ngoài cửa thưởng ngoạn.

Nhan Đàm nhảy lên trang sách, tỉ mỉ nghiêm túc muốn tìm cách phá giải càn khôn thuật, nhưng tìm tới tìm lui cũng không tìm ra cách gì. Lẽ nào trời muốn diệt nàng, muốn nàng từ nay về sau phải làm một con cáo ư? Đây còn chưa được xem là việc đau khổ nhất, nàng nhớ mang máng Tử Viêm còn cách ngày hóa thành người tới một trăm năm mươi mấy năm lận. Năm tháng đằng đẵng thế này, nàng phải làm sao trải qua đây trời?

Còn nữa, sau cùng nàng phải làm thế nào giải thích việc này với mọi người? Tử Viêm nếu muốn dùng bộ lột của nàng sống qua ngày, dựa trên điệu bộ dính chặt như keo của nó với Đan Thực trước mắt, lại tưởng tượng thử tình cảnh bộ lột của nàng quần cứng ngắc lấy Đan Thực ư ư a kêu miết. Nhan Đàm rùng mình hai cái, lại dùng bộ vuốt bầu mở một quyển sách khác.

Loại việc này tuyệt đối không thể xảy ra.

Vạn nhất cuối cùng không thể hồi phục, nàng vẫn là tự tay tuyệt đường sống của mình thì hơn...

Nàng đang hì hục vùi mình trong đồng sách vất óc suy nghĩ thì chợt nghe có tiếng bước chân rất khẽ rất trầm ổn bước tới trước cửa, âm thanh này vô cùng quen thuộc, không phải là—

Nhan Đàm giật bắn, từ trong đồng sách lặn lê bò lét chui ra, trong tích tắc cứng đờ tại chỗ, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh bộ xương hồ ly kêu rắc một tiếng.

Dư Mặc đứng cạnh cánh cửa phòng đã bị Đan Thực tông mở, dừng lại giây lát, đoạn nhấc gót bước vào trong. Hắn cúi đầu nhìn lướt qua bộ lột ngã sõng soài dưới đất của Nhan Đàm, chậm chậm ngẩng đầu, nhìn Nhan Đàm trong bộ lột hồ ly nằm giữa đồng sách trên bàn.

Nhan Đàm đã sốt ruột tới rồi như một mớ bòng bong, nàng nên làm sao đây làm sao đây, vờ như không có chuyện gì, hay là nhại kiểu dáng vẻ khiếp hãi của Tử Viêm? Giữa lúc nàng đang nóng ruột thì nhìn thấy mấy ngón tay thon dài rắn rỏi lướt qua trên đỉnh đầu mình, cầm một quyển sách lên lật ra liếc qua vài liếc mắt.

Nhan Đàm toàn thân đông cứng, nàng bất chợt nhớ ra, cuốn sách Dư Mặc cầm lên chính là cuốn có ghi chép về càn khôn thuật. Hắn, hắn sẽ không nhìn ra được chuyện gì đây chứ? Nếu như để hắn biết được nàng vốn chỉ là muốn giúp Đan Thực chỉnh lại vị trí đôi tai mà kết quả lại xoay sang đối lột với tiểu hồ ly, không biết sẽ bị chế giễu thế nào đây nữa. Chuyện này đúng là mất mặt quá đi.

Dư Mặc đoạn nhẹ nhàng đặt sách xuống, xoay đầu sang nhìn thân xác Nhan Đàm đang nằm sõng soài không biết trời trăng gì dưới đất. Hắn nhìn hết một lúc, khóe miệng không rõ thế nào lại phảng phất hiện lên nét cười, hơi cúi người xuống nắm lấy mấy ngón tay của bộ lột kia.

Nhan Đàm ngồi xồm trên bàn thờ phào nhẹ nhõm, Dư Mặc chắc là không phát hiện ra điều gì.

Thế nhưng mà, nàng thành linh lông tơ dựng ngược, Dư Mặc nắm tay nàng làm gì vậy? Không lẽ, hẳn thực ra có thứ sở thích gì người khác không biết?

Nhan Đàm bịch cái lăn từ trên bàn lăn xuống, té chống bốn vó lên trời. Dư Mặc nghe thấy động tĩnh quay lại, bốn mắt nhìn nhau giây lát, đoạn hẳn đột nhiên đứng dậy bỏ ra ngoài.

Hắn, hẳn cứ vậy mà bỏ đi sao? Dù gì bộ lót của nàng cũng còn nằm chổng chơ dưới đất mà, cũng không thêm dờn nàng sang chỗ nào êm hơn một chút. Nhan Đàm lật mình, rất chi giận dữ, Dư Mặc đối với nàng thật không khỏi có phần vô tình quá rồi.

Nàng ngược đầu lên, chỉ thấy Dư Mặc mới ra khỏi cửa đột nhiên đánh vòng trở lại, tự nhiên bước tới trước mặt véo lấy cổ mình xách lên.

Nhan Đàm nhìn chăm chăm vào đôi ngươi thâm trầm đen sẫm của hắn, trong lòng có thứ hy vọng khó tả nên lời: Hẳn vẫn là đã nhận ra nàng rồi ư? Thực ra như thế cũng không phải không tốt, nói không chừng hẳn sẽ có cách khiến nàng biến lại hình dạng ban đầu, chỉ là động tác Dư Mặc xách nàng thật tình khiến nàng thấy không dễ chịu.

Dư Mặc xách theo Nhan Đàm trong bộ lót hồ ly ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại, đi được vài bước thì bắt gặp Bách Linh đang thả bộ ngược chiều.

Bách Linh tay ôm vài chiếc ngoại bào đã được giặt sạch sẽ gấp gọn gàng, mỉm cười cất lời: “Sơn chủ.”

Dư Mặc khẽ gật đầu, đợi lúc rẽ ở góc đường quăng Nhan Đàm sang một bên, mắt chằm buồn liếc lại bỏ đi thẳng.

Nhan Đàm lăn tròn một vòng trên đất, cảm phần gờ vuốt hồ ly về phía bóng lưng hắn.

Dư Mặc, ta hận ngươi.

Nhan Đàm chấn thương tinh thần một lúc, quyết định vẫn là nên trông cậy vào bản thân. Đầu tiên phải bò trở lại phòng mình, sau đó mới có thể tiếp tục nghiên cứu chỗ yêu pháp trên mớ sách cổ.

Nàng loạng cha loạng choạng lon ton chạy được một lúc, trước mặt đột nhiên sượt qua một luồng gió lạnh, bèn vội rúc người thành một trái banh lăn ra sau tránh.

Giữa đám lá vụn tung bay chao liệng, Đường Châu đang luyện kiếm với một phong thái dũng mãnh hiên ngang. Đúng là tài hoa người người, Nhan Đàm cào cào bộ vuốt hồ ly, tán thưởng trong lòng một câu.

Đường Châu chợt dừng chiêu kiếm đang luyện, cùng nàng giao mắt giây lát, đột nhiên cúi người bế nàng vào trên cánh tay.

Nhan Đàm cảm khái không thốt nên lời, quả nhiên vẫn là sư huynh có lòng nhân hậu.

Đường Châu dùng chuôi kiếm chống cằm, khoe miệng khẽ cười: “Loài tam vĩ linh hồ này rất hiếm, không ngờ nơi này lại có một con.”

Thanh xà tiểu yêu đang sẫm soi sau lưng hắn lập tức tiếp lời: “Đây là đệ đệ ruột của hồ nữ Lâm Lăng, vừa được mang tới đây năm ngoái.”

Đường Châu à tiếng, gờ tay xoa xoa đầu Nhan Đàm, miệng lẩm bẩm: “Ta còn tưởng đâu...” Hẳn đặt Nhan Đàm trong bộ lót hồ ly xuống, tự nhiên xoay người đi về phía thanh xà tiểu yêu kia.

Nhan Đàm đực mặt ra hết một lúc: Hẳn cứ vậy mà đi hả? Không phải chứ, nàng vốn còn định mượn tay Đường Châu về lại nhà mình mau một chút nữa.

Thanh xà yêu nọ chợt lên tiếng hỏi: “Đường công tử, công tử hôm nay không tới tìm Nhan Đàm cô nương ư?”

Đường Châu không mấy để tâm ừm tiếng: “Vừa nãy gặp sơn chủ của các người, huynh ấy bảo Nhan Đàm còn ngủ, nên không sang đánh thức nàng ấy nữa.”

Nhan Đàm nổi quạu, Dư Mặc đứng là quá độ vô lại, cho dù nàng thực sự còn đang ngủ chưa dậy, vậy tốt xấu gì cũng nên giúp đỡ người nàng từ dưới đất lên giường chứ? Còn Đường Châu cũng vậy nữa, việc không bình thường như vậy mà cũng không đi xem thử, uống phí bọn họ còn có giao tình vào sinh ra tử!

“Vậy hôm nay để ta dẫn công tử dạo chơi nơi này nhé?” Thanh xà yêu thướt tha duyên dáng bước tới bên cạnh Đường Châu, ngọt ngào cười duyên.

Nè, Đường Châu hẳn là thiên sư, chuyên môn đuổi quỷ trừ yêu đó, bộ nàng không sợ hẳn bán đứng mình sao hả?

Nhan Đàm và tiểu thanh xà này quen biết nhau từ lần đầu đặt chân đến Da Lan sơn cảnh, họ đều được chọn làm thị thiếp cho sơn chủ đưa tới nơi này. Nhưng cuối cùng Dư Mặc đã chấm trúng nàng.

Thực ra dung mạo của tiểu thanh xà này rất xinh đẹp, dáng người cũng chuẩn, nhưng Dư Mặc cuối cùng không chọn nàng ta xét tình lý cũng là điều dễ hiểu.

Hoa cắm trên đầu tiểu thanh xà này đều rất tươi đẹp rực rỡ, nhưng hoa đẹp hơn đi nữa mà cắm đầy đầu thế này thì cũng chẳng đẹp được tới đâu.

Nhan Đàm gục mặt ủ rũ chân thấp chân cao chạy về phòng mình, đột nhiên có một giọt nước từ trên đỉnh đầu rơi xuống, đáp trúng vào ngay trán nàng.

Nàng ngược nhìn thử sắc trời, hôm nay trời trong nắng đẹp, nhìn không giống như sắp sửa đổ mưa. Nàng chậm chậm dòm lên đỉnh đầu, chỉ thấy trên ngọn cây là một con biên bức tinh bự chẳng đang treo ngược mình, miệng chảy nước dãi dòm nàng chăm chăm, từ từ nhe hàm răng sắc nhọn sáng loáng trong mồm ra.

Nhan Đàm cứng đờ tại chỗ, đợi khi hoàn hồn thì đã lặn lông lốc xuống sườn núi, bồm cái đâm đầu vào đúng một vũng bùn nhão.

Chú thích:

(1) khải thư: còn gọi chính thư hay chính khải, thể chữ bắt nguồn từ cuối thời Đông Hán, phát triển toàn diện trong giai đoạn Ngụy, Tấn và Nam Bắc triều, đạt đến đỉnh cao dưới thời nhà Đường và được sử dụng rộng khắp cho đến ngày nay.

75. Chương 75: Càn Khôn Thuật (hạ)

Nhan Đàm ngộ rồi.

Sắc trong Phật pháp tức là bề ngoài, sắc tức là không, bề ngoài tức là không, bề ngoài trước đó của nàng là không, thân xác hồ ly hiện giờ cũng là không.

Lúc nàng bò ra được từ trong vũng bùn thì đã sức cùng lực kiệt, bộ lông trắng phau như tuyết biến thành xám xịt, trông vào không giống hồ ly mà ngược lại giống một con chuột xám cỡ bự hơn.

Thôi được rồi, hồ ly cũng là không, chuột bự cũng là không.

Nàng quyết định sang suối nước nóng rửa ráy sạch sẽ đồng bần bê bết trên người.

Con đường trước mặt vô cùng gian nan, nhưng nàng đã rất phấn đấu bò được tới nơi có suối nước nóng ở phía sau núi. Hồ nước nóng đang bốc hơi nước trắng mờ, mặt nước còn sủi bong bóng, nhìn vào vô cùng hấp dẫn.

Nhan Đàm hớn hở lăn tròn về phía hồ nước, nhưng còn chưa kịp xuống nước thì đột nhiên đã bị một bàn tay ngọc mơn mẩn xách đuôi lôi ra. Nàng nghi hoặc ngoái đầu lại, thấy Bách Linh đang giận dữ nhìn mình, lên tiếng trách mắng: “Tử Viêm, đệ làm sao mà mình mảy dơ hầy vậy nè? Không phải ta đã nói rồi ư, suối nước nóng này là nơi sơn chủ ưa thích, đệ dơ như vậy còn dám tới tắm?”

Nhan Đàm cúi gầm mặt. Nàng trời sợ đất không sợ, không sợ Dư Mặc không sợ Tử Lâm, chỉ là có một tạo hãi Bách Linh.

Bách Linh đặt chiếc khay trên tay xuống, dùng chiếc gáo gỗ múc một ít nước từ suối nước nóng, xách nàng lên đi ra xa, một gáo nước đổ ào xuống.

Nhan Đàm lắc lắc mình, giữ cho chỗ nước trên người văng ra.

Bách Linh mỉm cười: “Sạch sẽ rồi đó, đệ đi chơi đi!” Đoạn xoay người đi về phía suối nước.

Nhan Đàm ngồi chồm hổm dưới đất, ganh tị dòm chăm chăm suối nước nóng bốc hơi nghi ngút.

Được một lúc thì Dư Mặc thả bộ bước tới, tự nhiên cởi bỏ ngoại bào, Bách Linh lập tức bước lên đón lấy, lại kiễng chân giúp hắn gỡ chiếc trâm bạch ngọc cài trên tóc xuống. Dư Mặc người khoác áo trong bước xuống suối nước nóng, qua một lúc sau, lại đặt bộ quần áo mặc lót trong đã ướt mềm lên thành hồ.

Bách Linh xắn cao tay áo, múc nước giúp hắn xối ướt chỗ tóc đen như mực ngọc, chậm chậm thoa đều bồ kết, cuối cùng múc nước xả sạch hết bọt bồ kết. Nhan Đàm chỉ có thể gọi là ghen tị đến đỏ cả mắt, chậm chậm bò vài bước về phía hồ nước nóng.

Bách Linh làm xong phận sự, khẽ cất tiếng hỏi: “Sơn chủ, có cần Bách Linh giúp người bóp vai kì lưng không?”

Nhan Đàm dùng vuốt hồ ly xoa xoa cằm, lòng nhủ, lúc này nàng phải chẳng nên tránh mặt, bóp vai kì lưng, ngộ nhỡ tới lúc đó lửa gần rơm bén cháy phừng phực, bóp vai kì lưng biến thành xuân cung sống, nàng ở một bên coi lén liệu có bị nổi loạn không đây?

Dư Mặc tựa vào thành hồ, thấp giọng bảo: “Không cần đâu, người cứ đi làm việc của mình đi.”

Bách Linh khe khẽ vâng tiếng, xoay người rời khỏi.

Nhan Đàm vẫn ngồi xỏm ở chỗ cũ, định đợi hắn đi rồi mới nhảy vào suối nước nóng ngâm một chập cho đã đời, bỗng thấy Dư Mặc ngoái đầu, nhìn mình nhè nhẹ mỉm cười: “Sang đây.”

Tiểu hồ ly nhìn thấy hắn chạy còn không kịp, có đầu còn ở đó nghe lời hắn, may thay bên trong là Nhan Đàm chứ không phải Tử Viêm. Nhan Đàm lon ton chạy sang, ngồi xuống bên trên thành hồ.

Dư Mặc véo lấy cổ nàng xách vào giữa suối nước nóng, thẳng thừng nhanh gọn buông tay.

Nhan Đàm rơi tòm vào nước, huơ tay khua chân mấy cái, ngờ ngợ hiểu ra một việc lớn kinh khủng khiếp: Tiểu hồ ly không biết bơi!!!, Dư Mặc đây là muốn nhân thời cơ chìm chết nàng ư? Cách chết này thực sự quá dã man cũng quá khó coi. Đang mãi vẫy vùng trong nước thì bỗng nhiên bị Dư Mặc tóm lấy vớt lên. Hắn khe khẽ mỉm cười: “Người người bản thể này, lần lốc ở đâu mới về đây hả?”

Nhan Đàm há mồm, đoạn mới nhớ ra bộ lột hồ ly này căn bản không thể nói chuyện, chỉ có thể làm thỉnh nhìn hắn.

Nàng thề có trời chứng giám, thề độc luôn cũng được, nếu Dư Mặc dám ức hiếp nàng trong lột hồ ly, đợi khi khôi phục lại hình dạng cũ, nhất định nàng sẽ gom dẹp cả vốn lẫn lời tính sổ với hắn.

Dư Mặc chẳng nói thêm gì, tựa vào thành hồ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhan Đàm chỉ đành bám lấy tảng đá ven bờ khó khăn nổi trên mặt hồ cùng đám bọt nước. Thế nhưng mà, nàng đã thấy qua dáng vẻ quần áo chỉnh tề của Dư Mặc, cũng đã thấy qua dáng vẻ quần áo không chỉnh tề chỉ mặc đơn y của hắn, nhưng bây giờ mới là lần đầu tiên thấy dáng vẻ không mặc quần áo của hắn. Nàng tỉnh mắt nhìn thấy, ngay giữa lồng ngực hắn có một vết sẹo lâu năm rất sâu rất dài, tuy đã trôi qua rất lâu nhưng vẫn chưa bằng phẳng trở lại.

Nhìn hình dạng của vết sẹo này, có vẻ như là bị thứ binh khí cùn lưỡi nào đó đâm xuyên qua lồng ngực.

Giữa màn hơi nước lớn vồn lượn lờ, vết sẹo này hiện lên đo đỏ, tương phản với làn da trắng ngà của hắn, trông vào đặc biệt xốn mắt. Bình thường mà nói, một nam tử trắng trẻo rất dễ gây cảm giác nhu nhược, thậm chí là eo lả, thế nhưng Dư Mặc lại không hề mấy may toát chút vẻ nhu nhược.

Nhan Đàm ngâm nước mệt rồi, tự mình bò trở lên bờ, thấy Dư Mặc cũng chẳng có phản ứng gì, bèn lảo đảo chạy khỏi.

Từ phía xa xa, Nhan Đàm đã trông thấy mái nhà thân thương của mình, đang định tăng tốc chạy ù sang thì bỗng tông phải gấu áo của ai không biết, bị văng ra xa một khúc, té ngã chống vó, trước mắt ngợp một trời sao, hự hự rên cả buổi trời cũng còn chưa bò dậy nổi.

Hôm nay nhất định không hợp xuất hành, là ngày đại hung, cho nên nàng mới trăm bề xui xẻo.

Đang nghĩ vậy thì thân người chợt bị tóm chặt, nàng bị ai đó nắm ba chiếc đuôi xách dậy, một gương mặt khô ngô tuần tú phản chiếu vào mắt. Đường Châu tay xách đám đuôi của nàng: “Mi cũng đến tìm Nhan Đàm? Thế thì cùng đi vậy.”

Nhan Đàm phát ra tiếng kêu bi ai vùng vẫy, Đường Châu Dư Mặc hai tên vô lại các người, không biết ầm động vật nhỏ thì đừng có ầm, người thì véo cổ, kẻ thì xách đuôi, nàng thật sẽ bị hành hạ chết đó!

Đường Châu bước tới phía ngoài căn phòng, chạm nhẹ vào cánh cửa phòng đang đóng, đoạn không mấy để tâm, dáng bộ phóng khoáng phất tay áo cái hất bay cửa phòng, tự nhiên bước vào trong.

Nhan Đàm đã không còn muốn ca thán hành vi không gõ cửa mà trực tiếp phá cửa xông vào của hấn, nàng thật lòng rất xót xa cho cánh cửa kia, đợi hồi phục rồi, nàng phải đổi cánh cửa kiên cố hơn phòng trộm mới được.

Đường Châu trông thấy bộ lột đang nằm ngủ thẳng cẳng dưới đất của Nhan Đàm, bước sang nhấc gấu áo cúi người xuống nhìn qua, đoạn chìa tay sang ấn cái lên người nàng.

Nhan Đàm nghiêng răng, hai mắt tóe lửa dòm hấn.

Đường Châu đặt Nhan Đàm trong lót hồ ly xuống, tự nhiên bước tới bên bàn, lật tìm trong đồng sách nọ một lúc, cuối cùng mở quyển có chép về càn khôn thuật rất nhanh nhìn lướt qua vài cái, đoạn hết sức bình đạm cất giọng: “Hóa ra là đã hoán hồn.”

Nhan Đàm sụp đổ.

Đường Châu người lúc nào không nhảy bén lại cứ khăng khăng chọn đúng lúc này mà nhảy bén vậy...

Hấn thủng tha thủng thẳng ngồi xuống chiếc ghế đầu cạnh bàn, một tay chống cằm, mắt nhìn Nhan Đàm trong lót hồ ly: “Tỏa hồn chú à, có điều chỉnh sửa lại cũng không tồi. Hoàn toàn, triệt để, thiệt người lợi thân.”

Nhan Đàm bấy giờ đã cứng đờ như một tảng đá.

Đường Châu khoe miệng khê cười: “Thế này đi, chúng ta lập một hiệp định quân tử. Ta giúp ngươi hoán đổi hồn phách trở lại, đồng thời cũng giúp ngươi giữ kín việc này. Còn ngươi, nếu có ngày nào đó chọc giận ta, thì bí mật này sẽ giữ không xuể nữa. Thế nào?”

Mắc mửa, đây mà hiệp định quân tử cái gì, ngươi rõ ràng không phải quân tử còn muốn ở đó giả dờ nói phét không biết ngượng mồm? Trò này của ngươi kêu là thừa nước đục thả câu! Nhan Đàm đấu tranh tư tưởng hết nửa ngày, cuối cùng cứng nhắc vẹo cổ cái.

Nhan Đàm cuối cùng đã quay về trong thân xác của chính mình.

Nhất thời nàng còn cảm thấy dùng hai chân đi lại rất không quen.

Tiểu hồ ly và Đan Thục lơ mơ ngơ ngác ngồi chụm vào một chỗ, dường như không nhớ được trước đó đã xảy ra chuyện gì. Đây là việc hết sức bình thường, hồn cũng bị khóa luôn rồi, làm sao còn nhớ được việc gì đã xảy ra?

Thế nên việc này, trời biết đất biết, nàng biết Đường Châu biết, chỉ cần Đường Châu không tuồn ra ngoài thì chuyện xấu mặt của nàng sẽ không bị những yêu tinh khác biết được.

Thanh danh của nàng, cuối cùng vẫn là bảo toàn được rồi, không phải chịu kiếp ô danh thiên cổ, làm trò cười cho thiên hạ.

Đường Châu rất chi vô tình: “Thanh danh? Ngươi có thứ này nữa sao?”

“...” Nhan Đàm đến là tuyệt vọng.

Nhưng có tuyệt vọng hơn nữa cũng nhất định phải xử lý ổn thỏa đôi tai cho Đan Thục, để bù đắp lại thảm trạng mười ngày nửa tháng cũng không ngủ được sắp tới của nó. Cần khôn thuật là chắn chắn không dùng được rồi, chỉ còn có thể nghĩ phương thức khác.

Nàng ngồi bên bàn, lật tìm hết sách cả một đống lớn sách cổ bên trên cũng chưa tìm ra thuật pháp thích hợp. Đan Thục ngoan ngoãn ngồi sát bên cạnh, cặp mắt động hai vũng nước, nhìn nàng bằng một biểu cảm lộ chút áy náy.

Kể cả mãi đến độ chập tối thì Dư Mặc ghé ngang đến cửa.

Hắn chỉ dùng hai ngón tay chạm nhẹ cái thì đã chỉnh lại đâu ra đấy đôi tai của Đan Thục, khiến Nhan Đàm xem đến vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Đan Thục đội theo Tử Viêm hí ha hí hửng ra về, Dư Mặc lại tựa chéch người vào bàn, không chút lưu tâm bắt đầu lật xem chỗ sách bên trên.

Không rõ vì sao, Nhan Đàm cảm thấy vô cùng bất an.

Nửa canh giờ trôi qua, Dư Mặc từ đầu chí cuối vẫn ngồi bên bàn không một mảy may nhúc nhích, căn phòng hết sức tĩnh lặng, chỉ nghe âm thanh lật sách sột soạt của hắn. Nàng ngắm gương mặt nhìn nghiêng của Dư Mặc, do xoay lưng về phía tà dương nên cứ cảm thấy đường nét trên mặt có phần nhạt nhòa không tỏ, nhưng trông vào lại đặc biệt dịu dàng. Dáng vẻ tựa chéch người bên bàn này của hắn, mang một phong thái rất mực ưu nhã.

Nhan Đàm tay nắm ly trà, ngập ngừng nửa buổi mới lên tiếng hỏi: “Dư Mặc người có ở lại chỗ ta ăn cơm tối không?”

Dư Mặc ngẩng đầu nhìn nàng, mỉm cười đáp: “Để hôm khác đi, hôm nay Bách Linh xuống bếp, dùng cơm ở chỗ Tử Lân.” Hắn thoáng dừng lời, đoạn đều đều tiếp: “Thực ra, cần khôn thuật là dùng để hoán hồn, còn về việc lư yêu nọ dùng để hoán đổi thứ khác, tự cổ chí kim cũng chỉ có mỗi lần đó mà thôi.”

Nhan Đàm sưng sờ nhìn hắn.

Dư Mặc chìa quyển sách trên tay đến trước mặt nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vạch một đường qua trang sách: “Ở đây có nói rõ này, người về sau đọc sách, tốt xấu gì cũng phải đọc cho trọn vẹn.”

Bàn tay đang nắm chặt ly trà của Nhan Đàm bấy giờ đã run lên bần bật.

Dư Mặc đóng sách lại, ôn tồn bảo: “Thực ra lần đầu dùng cần khôn thuật mà đã đạt được đến trình độ này là khá lắm rồi. Theo ta được biết, rất ít yêu tinh có thể dùng thành công trong lần đầu tiên.”

Chén trà trong tay Nhan Đàm rắc một tiếng vỡ nát tan tành.

Ngày hôm sau, trời trong nắng đẹp.

Nhan Đàm tay khuôn một chồng sách cổ dùng để tu luyện, đá văng cánh cửa thư phòng của Dư Mặc.

Bách Linh đang dùng một tấm vải trắng lau chùi bình hoa bằng sứ men xanh, bị tiếng động vang dội sau lưng này làm cho giật mình, tay run nảy lên, chiếc bình hoa nọ xoảng cái rơi xuống đất bể nát tan tành. Nàng ta xoay người, hai tay chống nạnh, mặt mày bắt đầu trở nên hung tợn.

Nhan Đàm tiện tay vứt toẹt chồng sách lên bàn, khí thế phùng phùng nói to: “Người nói lại với Dư Mặc, ta từ rày về sau, không, bà đây từ rày về sau cóc tu luyện nữa, há có lý này!”

Bách Linh đứng trông đơ mồm nhìn nàng.

Nhan Đàm xoay người khí thế phùng phùng bước thẳng khỏi đó, trên đường ngược chiều bắt gặp Đường Châu luyện kiếm trở về. Hiện giờ thời tiết ngày một nóng dần, Đường Châu luyện kiếm pháp được gần một canh giờ, hai bên má đã lấm tấm mồ hôi, đang gơ tay quạt mồ hôi thì thấy Nhan Đàm sải từng bước lớn đi về phía mình, khí thế ngút trời cất tiếng: “Đường Châu, người nghe kĩ cho ta, cái hiệp định quân tử gì đó của người ta tuyệt đối cóc có mà đếm xỉa tới đâu, có gan người cứ đem chuyện này đi bêu riếu khắp nơi, ta còn khuya mới để ý!”

Đường Châu chả hiểu đầu cua tai nheo gì nhìn nàng đi khuất, mồm không nhin được tự hỏi: “... Nàng ta trúng phải gió độc rồi ư?”

Trải qua mẫu chuyện nhỏ này, Nhan Đàm cuối cùng đã đúc kết được một mối cảm khái đối với nhân sinh: Bất luận lúc nào, tôn nghiêm cũng không thể vứt bỏ, còn mặt mũi, khi nào liệng đi cũng được.

Da mặt dĩ nhiên phải càng dày càng tốt, với người là vậy, với yêu cũng không ngoại lệ.

76. Chương 76: Tứ Diệp Hạm Đạm

Nhan Đàm chậm chậm ngoảnh đầu sang nhìn Đường Châu, cuối cùng dùng một âm giọng nhẹ tênh, khe khẽ cất tiếng: “Chúc mừng.”

Người hấn muốn tìm, nay đã tìm được; hết thấy những gì hấn từng có trước đây, nay cũng đã toàn bộ tìm được về. Riêng sở hữu vốn vẹn trong tay nàng, lại lần nữa bị hủy mất.

Bạn có chẳng từng yêu qua một người.

Bạn có chẳng từng hận qua người mình yêu kia.

Nhưng đến cuối cùng, lại phát hiện vẫn là oán hận bản thân nhiều hơn một chút.

Nhan Đàm từng là tiểu tiên trên thiên đình.

Câu nói này nàng đã từng nói với Liễu Duy Dương, chỉ tiếc là vẫn chưa đầy đủ.

Chân thân của nàng là tứ diệp hạm đạm, tương tự những chủng thượng cổ di tộc như Cửu Vĩ Linh Hồ, Cửu Kỳ Thanh Lân, là những chủng tộc hiếm hoi tính đến ngày nay đã diệt tộc gần hết. Việc này đã định đoạt nàng không phải được trồng tùy tiện ở phủ nhà tiên quân nào trên Cửu Trùng Thiên, mà được chăm trồng ven bờ Dao Trì, do các tiên tử dưới tọa Tây Vương mẫu coi sóc.

Nhan Đàm cũng không nhớ rõ bản thân rốt cuộc là từ khi nào từ một gốc sen vô tri vô giác dần dần có thể nghe hiểu các tiên quân tiên tử đi ngang Dao Trì nói chuyện. Sau khi có được ý thức, nàng bắt đầu tỉ mỉ đánh giá nơi ở của mình.

Dao Trì tiên khí lượn lờ, thật sự là rất chặt.

Cả một ao sen mọc ở nơi này, lá cũng đã che kín cả nước ao.

Cùng một cội rễ, đâm chồi ra một cặp sen song sinh. Từ khi nàng bắt đầu có ý thức thì đã cùng tỉ muội song sinh của mình là Chỉ Tích nương nấp vào nhau, thả mình đu đưa theo gió.

Khi ấy, giữa một góc đất trời nho nhỏ này, chỉ có nàng và Chỉ Tích. Bọn họ cùng rễ cùng cành, nương tựa đỡ lẫn nhau.

Tuy là tỉ muội song sinh nhưng hai người vẫn có rất nhiều điểm khác biệt. Chỉ Tích nhu mì ít nói, một lòng hướng đạo hướng thiện, còn Nhan Đàm thì hoạt bát hơn, đối với những việc tu đạo tu hành hoàn toàn không để tâm tới.

“Chỉ Tích Chỉ Tích, muội nói coi, rõ ràng là chuyện nhỏ xiu xiu, vậy mà đưa vào thiên lý lại có thể phẳng ra cả một bài nói nhảm dài thòng.” Nhan Đàm nấp sát vào tỉ muội song sinh của mình, vô cùng khổ não, “Ta có thể hông thành tiên, hông phun mấy lời nói nhảm được hông?”

Chỉ Tích đều chỉ mỉm cười, dịu dàng mà thanh nhã.

Bình thường mà nói, muốn hóa người đa số đều phải đợi đến lúc thành niên, thế nhưng trước nay vẫn có ngoại lệ. Ví như Đông Hoa Thanh Quân trú thân trong giáng linh thảo ngàn năm là một vị, khi hóa người còn là đáng vẻ thiếu niên mặt búng ra sữa, được các thần tiên khắp nơi lấy làm chủ đề bàn tán tốt đẹp trong một thời gian.

Nhan Đàm lại thấy hóa thành đáng vẻ thiếu niên thật chả có gì hay ho, mặt mày non choẹt đồng nghĩa với trải nghiệm nông cạn, sau này nhất định sẽ bị người khác ức hiếp.

Bấy giờ Nhan Đàm còn cách thời điểm thành niên tầm một trăm năm, nàng trước nay chưa từng lo lắng đến những việc hóa thành người, định tiên giai, vẫn luôn vô tư lự qua tháng ngày, chỉ là gần đây bắt đầu có chút phiền muộn: Dao Trì trồng từng đám lớn hoa sen, mỗi lúc nở hoa quả thực cũng toát vẻ đẹp khá là

khoa trương, nhưng còn tiếp tục thế này nàng thực sự sẽ bị đè bẹp mất. Nếu vì vậy mà bị ép tới cuống hoa mọc vẹo, sau này hóa thành người rồi liệu có trở thành một kẻ cổ vẹo không đây?

Ừay, tiên tử cổ vẹo, tuy không thể như Đông Hoa Thanh quân trở thành chủ đề bàn tán tốt đẹp, nhưng nhất định có thể vang danh khắp chốn trên Cửu Trùng Thiên đình rộng lớn này.

Trước ngày đại hội Dao Trì, Liên Hoa tiên tử dưới tọa Tây Vương mẫu từ sớm đã túc trực bên Dao Trì chăm bẵm, vừa xén cành tỉa lá cho cả ao sen mọc um tùm như cỏ dại, vừa lằm bằm độc thoại bảo: “Giờ này ngày mai, tiên quân tiên tử của toàn thiên đình đều sẽ tụ hội về đây, như ba vị ngày thường muốn gặp cũng không gặp được, còn có Phật đà La hán của Tây phương... Các em phải chăm chỉ nở hoa cho đẹp vào, không được nghịch ngợm làm trò, nhớ cho kĩ đấy...”

“Ba vị ngày thường muốn gặp cũng không gặp được” mà Liên Hoa tiên tử nhắc đến, với kinh nghiệm lâu năm cả ngày ngồi xồm ven bờ Dao Trì nghe các tiên đồng tám chuyện của Nhan Đàm, đã thuộc nằm lòng từ lâu. Ba vị kia là chỉ Cửu Thần Đế quân trên Cửu Trùng Thiên, đứng đầu là Thiên cực Tử hư Chiếu thánh Đế quân, tiếp sau là Nguyên thủy Trường sinh Đại đế và Thanh ly Ứng Uyên Đế quân.

Nhan Đàm lòng rất bức bối. Chỉ tiếc nàng vẫn còn trong hình dạng một gốc sen, bề ngoài không thể nhìn ra có gì khác thường: Vị này tốt xấu gì cũng là Liên Hoa tiên tử mà, không lẽ nàng ta trước giờ không biết nở hoa không phải nói nở là có thể nở hay sao? Hiện giờ còn cách mùa trở hoa tới tận mười ngày nữa tháng, làm sao đột nhiên dời ngày trở hoa lên trước, nở rộ cả một ao sen cho được?

Liên Hoa tiên tử cắt tỉa cành lá cho bọn họ xong, lại tiếp tục căn dặn: “Nhớ là giờ này ngày mai, các em tuyệt đối đừng nở sớm đấy nhé.”

Thế là Nhan Đàm đã trải qua một buổi đêm vô cùng quái lạ. Đêm đó, mọi người đều mãi chần chừ tỉnh thần chuẩn bị nở hoa, rõ ràng buồn ngủ gần chết cũng quyết gồng mình thức trắng, chỉ có nàng là đánh hết một giấc ngon lành.

Thực ra hà tất phải thế, những tiên quân tiên tử và Phật đà La hán kia còn khuya mới đặc biệt tới đây để thưởng hoa.

Nhưng vậy cũng tốt, nếu mọi người đều rặn nở ra hoa, vậy thì trong cả một ao sen rộng thế này, sẽ chẳng ai để ý được còn một cây sen chả buồn nở hoa, nàng trà trộn vào trong làm tròn quân số, đến lúc nhận lời tán dương cũng sẽ không thiếu mất nàng. Thế nên Nhan Đàm càng yên lòng đối mặt với lương tâm, lặn đùng ra ngủ như chết.

Ngày hôm sau, khi nàng thũng tha thũng thẳng mở to hai mắt, đại hội bên bờ Dao Trì đã bắt đầu.

Láng giềng của nàng ai nấy đều đã nở hoa, những đóa sen hồng rực rỡ lợp kín cả ao, còn có vài nhành sen vươn hẳn ra phía ngoài Dao Trì.

Ánh mắt trách móc của Chỉ Tích nhìn nàng, khiến Nhan Đàm lần đầu tiên biết thế nào là áy náy. Thế nhưng lòng áy náy vừa trôi dậy, không biết động phải cọng tiên căn ghê gớm nào, đột nhiên nàng cảm thấy toàn thân đau đốn dữ dội, chỉ hận không thể lặn phắt xuống Dao Trì chìm chết bản thân.

Tục ngữ nói chẳng sai, vô tâm trông liễu liễu rợp bóng, riêng về liễu này không chỉ rợp bóng mà còn thành luôn ngô đồng, đây đúng là nàng có nằm mơ cũng không ngờ tới.

Nàng đã hóa người trước lúc thành niên những xấp xỉ một trăm năm.

Nhan Đàm trong lúc đau tới chết đi sống lại còn mơ mơ màng màng nghĩ, năm đó Đông Hoa Thanh quân hóa người sớm mất dăm ba chục năm, kết quả mang ngoại hình thiếu niên mặt búng ra sữa, về sau lại qua hết mấy trăm năm nữa mới từ thiếu niên lớn thành thanh niên phong độ chững chạc, vậy nàng lần này sẽ hóa thành bộ dạng gì đây?

Vào lúc Nhan Đàm hóa người, ven bờ Dao Trì muôn chim sặc sỡ đồng loạt cất cánh, cơ man những đóa lớn sen hồng rực rỡ phủ kín ao xuân. Tiên quân từ khắp mọi nơi tề tựu về đông đủ, đang cùng rôm rả nâng ly, đàm đạo luận pháp.

Nhan Đàm đã như thế chậm chậm, giữa những ánh nhìn ganh tị đến đỏ mắt, thậm chí sát khí đằng đằng của các đồng tộc, bò ra từ giữa hoa và lá sen.

Nàng đã hóa người, trước lúc đáng lẽ hóa người cả một trăm năm. Sớm biết thế này, nàng thà làm một cây sen vô tri vô giác cho tới chết luôn.

Nàng hì hục kéo theo hai cánh tay và cặp giò ngắn ngủn dốc sức bò về phía trước, muốn mở mồm nói chuyện, nhưng lại chỉ có thể phát ra những âm đơn ô ô a a. May là nàng tuy thân thể bé ngắn nhưng đầu óc sáng sủa, thận trọng mon men bò vào những nơi lá sen phủ rậm, lỡ mà sơ ý để rớt xuống nước, nàng sẽ chết chìm trong Dao Trì là cái chắc.

Bộ lột mới vừa mọc ra này, nàng dùng thấy không được thuận cho lắm, tay chân phối hợp bò đi cũng không linh hoạt gì mấy. Thế nhưng nàng phải dùng cho quen bộ lột này, dù gì trong tương lai về lâu về dài nàng cũng chỉ có một thân xác này mà thôi. Đang lúc Nhan Đàm bò được ngày một thành thạo thì thỉnh thoảng một đôi tay chia sang, bẻ bồng nàng ra khỏi Dao Trì.

Nhan Đàm ngẩng đầu, chỉ thấy người đang bế mình là một lão tiên quân râu tóc bạc phơ, nụ cười âu yếm trên mặt khiến nàng bất chợt mình mẩy nổi ngợp da gà, vùng tay đá chân vùng vẫy cả nửa ngày cũng vô hiệu, cuối cùng chỉ đành để mặc cho vị tiên quân nọ bế trong tay.

Chợt nghe một tiên đồng tóc chỏm trái đào bên cạnh vỗ tay cười lớn: “Sư phụ, người xem bên kia còn một em bé nữa kia, là một cặp song sinh.”

Nhan Đàm dòm tiên đồng nọ khinh bỉ, người nói chuyện thì nói chuyện, cười to thì cười to, làm gì còn phải vỗ tay? Nàng khó nhọc ngoẹo cổ sang, chỉ thấy giữa làn mây mù mờ nhạt, một đứa bé trắng bóc mềm糯 đang mon men cẩn thận bò sang, đột nhiên thân người nghiêng cái, tòm một tiếng rơi vào ao sen, khiến cả ao xuân lẫn tần gợn sóng.

Nhan Đàm mở to hai mắt, thấy một tiên quân trạc tuổi thiếu niên người khoác thủy mặc ngoại bào, dáng vẻ cũng rất mực tuấn tú phi thân tới phía trên Dao Trì, tiện tay thi thuật một mẫu tiên pháp nho nhỏ, vớt ngay được cục bột tròn trắng bóc mềm糯 bị rơi xuống nước kia lên.

Chung quanh tức thì trỗi dậy tiếng hoan hô như sấm dội, trong số có một tiên quân người vận bạch bào, vẻ ngoài trông rất đồm dáng xoe chiếc quạt xếp ra hươ hươ hai cái, nói với tiên quân một thân long bào vàng rực thêu mây ngời cạnh: “Ngọc Đế, Ứng Uyên quân đây đúng là ngày một có tiền đồ.”

Nhan Đàm ê ê a a há mồm, vớt được một người từ dưới nước lên mà cũng kêu là có tiền đồ hử, cái đó nàng cũng làm được. Nàng chợt ngẫm lại, lòng càng sinh ý khinh bỉ, Ứng Uyên quân, Ứng Uyên, cái tên này không phải là chính là tên của Thanh ly Đế quân xếp chót trong Cửu Thần Đế quân đó sao? Thì ra người này còn trẻ như vậy, nhìn vào cũng không giống có bản lĩnh gì mấy.

Trên đời này, kẻ dùng hư danh lừa bịp thiên hạ quả nhiên rất nhiều.

Cục bột trắng bóc ướt mềm kia và nàng cùng được đặt trên chiếc ghế trống ở một bên. Nhan Đàm úp sấp người sang dòm, nhận ra cục bột này đúng là Chỉ Tích của mình, thế là dòm đã đời rồi bèn chìa ngón tay ra chọc, cảm thấy rất mềm.

Chỉ Tích bị nàng chọc đau, viền mắt bắt đầu hoe đỏ, nước mắt lộp độp rơi xuống.

Tiên quân trẻ tuổi tên Ứng Uyên nọ vội chìa tay sang ôm lấy cục bột đang khóc. Nhan Đàm nổi quạu, cục bột trắng bóc mềm糯 này tốt xấu gì cũng là của nhà nàng, kẻ mang tên Ứng Uyên này xếp hàng thứ mấy mà dám qua đây giành người với nàng?

Nàng bặm cứng ngắc không buông, còn tiên quân nọ lại cũng mặt dày đối đầu với nàng. Nhan Đàm vẫn còn trong hình hài một đứa bé, sức lực yếu, cánh tay cũng ngắn, Ứng Uyên quân nọ cũng không thể thật sự dùng hết sức với nàng, thế là hai người cứ cò cưa mãi bất phân thắng bại.

Vài tiên quân đang trò chuyện xung quanh thoát chốc đều im lặng, ánh mắt đổ dồn về phía hai người bọn họ.

Ứng Uyên quân nọ khước miệng khe giật, xem ra cảm thấy có chút không giữ gìn được mặt mũi, nhưng đã đến bước đường này, bất luận cuối cùng có buông tay hay không thì màn kịch này hiển nhiên cũng đã bị các đồng liêu xung quanh nhìn rõ mồn một.

Nhan Đàm liếc thấy tiên quân người khoác bạch bào, vẻ ngoài vô cùng đom đóm đáng trước đó lại xòe chiếc quạt xếp ra chậm chậm hươ nhẹ từng cái, trên mặt mang một nụ cười rõ ràng là đang xem trò vui xem đến hăng say, vẻ như chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Nàng quyết định có chết cũng không buông tay.

Nhan Đàm khi ấy vừa mới hóa người, nói chuyện còn xa mới đạt đến trình độ trôi chảy, chỉ có thể ê ê a a bập bẹ những từ đơn, nhưng đầu óc nàng rất tỉnh táo, ánh mắt ngời ngời chính khí, kiên quyết phải giành Chỉ Tích lại cho bằng được.

Ứng Uyên quân cuối cùng chỉ có thể buông tay, lại nhân lúc những người chung quanh không để ý, len lén chìa tay bẹo cái lên má Nhan Đàm.

Nhan Đàm vô cùng phẫn nộ, loại tiểu nhân chỉ biết núp trong bóng tối bày trò đánh lén này cho dù tiên phẩm thăng cao hơn nữa cũng sẽ không có tiền đồ gì đâu. Nàng vừa dốc sức ôm lấy Chỉ Tích, vừa dốc sức dùng ngón tay trắng nõn bé xíu chìa vào mặt Ứng Uyên quân, dốc sức phát âm từng chữ một:

“Người cái đồ... tiểu nhân...”

77. Chương 77: Hết Thảy Đều Là Duyên

Nhan Đàm vô cùng phẫn nộ, loại tiểu nhân chỉ biết núp trong bóng tối bày trò đánh lén này cho dù tiên phẩm thăng cao hơn nữa cũng sẽ không có tiền đồ gì đâu. Nàng vừa dốc sức ôm lấy Chỉ Tích, vừa dốc sức dùng ngón tay trắng nõn bé xíu chìa vào mặt Ứng Uyên quân, dốc sức phát âm từng chữ một:

“Người cái đồ... tiểu nhân...”

Thực ra nàng vốn định nói là người cái đồ tiểu nhân đề tiện vô sỉ.

Nhưng có nói hết hay không cũng chẳng khác nhau là mấy, gương mặt rất mực tuấn tú của Ứng Uyên quân đã đen thui, tiên quân vận bạch bào rất đom đóm kia phạch một tiếng gập chiếc quạt xếp lại cười rộ lên, Ngọc Đế một thân long bào vàng rực thêu mây vuốt chòm râu dài không lên tiếng, tiên quân với bộ râu trắng bé nhỏ trước đó nhấc tay áo lên quệt quệt mồ hôi, nói liền một mạch: “Ngọc Đế, Ứng Uyên quân, Bạch Luyện Linh quân, việc này, việc này...”

Nhan Đàm liếc mắt nhìn vị tiên quân người khoác bạch bào rất đom đóm kia, lòng nhủ thì ra người này chính là Bạch Luyện Linh quân. Đúng là sớm nghe đại danh, ngưỡng mộ từ lâu, khi nàng còn là một gốc sen thì đã thường xuyên được nghe đến cái tên này. Có điều nghe danh không bằng gặp mặt, hóa ra ngoại hình của vị tiên quân này là như vậy.

Một vị tiên quân tiên khí bông bông, đáng vẻ rất mực uy nghiêm người khoác ngoại bào xanh lam phong độ đường bộ bước tới trước, rất có phong thái cất lời: “Ta thấy đôi song sinh trú thân trong tứ diệp hạm đạm này rất có tuệ căn, chỉ bằng giao cho bốn quân dạy dỗ.”

Thế là Nhan Đàm đã vô duyên vô cớ được đội vào cái danh hiệu rất có tuệ căn, trở thành nhập môn đệ tử của Nguyên thủy Trường sinh Đại đế, một trong Cửu Thần Đế quân.

Thế nên mới nói, hết thảy những việc này đều là duyên.

Nguyên thủy Trường sinh Đại đế có tổng cộng năm người đệ tử, Nhan Đàm và Chỉ Tích nhập môn muộn nhất, được xếp dưới cùng.

Đại sư huynh Đàm Trác, có tiền đồ nhất, đã tiếp quản trọng trách trông coi tiên linh thảo trên núi Thiên Trì, tiên pháp thiên lý đều khá am hiểu, hành sự vững vàng điềm tĩnh.

Nhan Đàm cho rằng, qua một khoảng thời gian nữa đại sư huynh nhất định sẽ thăng đến phẩm giai thượng tiên. Riêng sư phụ lại bất lỗi huynh ấy đủ điều, cảm thấy biểu hiện của huynh ấy quá đàn độn, không được có tuệ căn như nàng.

Tự đáy lòng Nhan Đàm cảm thấy, tính tình vững vàng cẩn trọng như Đàm Trác sư huynh là tốt, càng chẳng phải dằn dặt gì. Còn như nàng đây, chẳng qua chỉ là khôn vặt, nàng thấy mình và đồng Phật pháp thiền lý đạo pháp kia chả có duyên phận gì mấy, càng không phải nói tới cái gì mà tuệ căn.

Về điểm này, nàng tuyệt đối không phải đang khiêm tốn.

Sư tôn của nàng, cũng chính là Nguyên thủy Trường sinh Đại đế một trong Cửu Thần Đế quân, rất ưa ra đề khó cho đệ tử.

Lần thứ nhất, sư tôn chỉ vào một cây hải đường ngoài đình viện bảo, đây chính là đề bài của ngày hôm nay, nghĩ không ra thì ở lại đây nghĩ tiếp, cho tới khi nào nghĩ ra mới thôi.

Nhan Đàm bấy giờ đã biết đi biết chạy, lại còn rất nhanh nhẹn, lập tức lẹ xà lẹ xẹp chạy tới phía dưới tán cây, ôm chầm lấy một cành hoa, nhìn sư tôn nhoẽn miệng mỉm cười.

Sư tôn hỏi, cầm hoa mỉm cười là có gì?

Nhan Đàm vọt miệng đáp ngay, cầm hoa mỉm cười là Bát nhã.

Thế là nàng đã trở thành người duy nhất rời khỏi đình viện ngày hôm đó. Thực ra, Nguyên thủy Trường sinh Đại đế chỉ cần hỏi thêm một câu, cái gì gọi là Bát nhã, lúc đấy Nhan Đàm sẽ há họng cứng lưỡi ngay.

Nhan Đàm thường nghĩ, nếu như mọi người có thể chú ý một tẹo đến quyển sách đặt trên bàn sư tôn, thế thì sẽ không đến mức lần nào cũng phải vắt óc suy nghĩ hết cả ngày trời. Ví dụ như lần chỉ hoa hải đường chẳng hạn, trên bàn sư tôn có đặt một quyển “Bát nhã”, lật ra trang thứ ba chính là điển cổ cầm hoa mỉm cười, đến cả đối đáp cũng là bưng y si từ trong sách ra.

Thế nhưng bí mật này, nàng vẫn luôn không dám tiết lộ, ngộ nhờ sư tôn biết được chân tướng bị nàng chọc tức ói máu thì tội này thật lớn phải biết. Mà cũng chính vì mối cấn rút lương tâm này nên Nhan Đàm đối với tiên pháp tu hành còn có chút gọi là để tâm.

Sư tôn có không ít bạn tri kỷ, một trong số đó chính là Nam cực Tiên ông của Huyền Tâm nhai.

Tuy nói là tri kỷ nhưng cũng chia ra người có quan hệ tốt và người có quan hệ không tốt. Nam cực Tiên ông và sư tôn, tuyệt đối thuộc loại quan hệ không tốt. Bọn họ làm thần tiên mấy ngàn năm thì đã âm thầm so kè nhau hết mấy ngàn năm, từ so bản lĩnh đệ tử nhà mình đến so chậu hoa bày ngoài cửa sổ năm nay đâm được bao nhiêu nụ hoa.

Nhan Đàm lúc bấy giờ bề ngoài đã lớn đến khoảng mười ba mười bốn tuổi, không biết vì sao thân người mãi vẫn không cao, lòng rất chi nặng trĩu phiền muộn. Mà Nguyên thủy Trường sinh Đại đế gần đây lại cứ ở trước mặt Nam cực Tiên ông khoe nàng có tuệ căn, hôm nay lại ngộ được thiền lý to tát gì. Nhan Đàm lại không cảm thấy sư phụ tăng bốc mình như vậy không được hay lắm, ngược lại nàng thấy ánh mắt Nam cực Tiên ông nhìn mình thực sự khiến nàng toát mồ hôi hột.

Về sau nhân lúc không có mặt sư phụ, Nam cực Tiên ông thường xuyên mang ít trái cây tươi đỏ căng mọng đến cho nàng, còn chân thành bảo với nàng, rằng sư tôn bọn họ là người xấu, để nàng mới tí tuổi đầu đã phải suốt ngày nghiền ngẫm mấy thứ thiền lý đạo pháp phức tạp như vậy, hại nàng đến tuổi cũng không cao được. Mà tâm địa đáng nguyên rửa của lão, chẳng qua là muốn khuếch trương thanh thế cái tên Nguyên thủy Trường sinh Đại đế, để có một ngày thay thế Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân trở thành người đứng đầu trong Cửu Thần Đế quân.

Nhan Đàm cảm lạnh, không lẽ thiên quân trên thiên đình này đều cảm thấy nàng bề ngoài trông vào nhỏ con một tẹo thì cái gì cũng không biết, là một tiểu quỷ đầu đất ngây ngô vô cùng dễ gạt?

Trừ ra điểm này, Nam cực Tiên ông trên chốn thiên đình có thể xem là một bậc kỳ nhân.

Tiên đình của ông được dựng trên Huyền Tâm nhai, nơi đấy vừa khéo nằm ở vị trí đối đầu với u minh địa phủ, gió âm xào xạc, thiên lôi gầm vang từng hồi, quỷ thi tung hoành, bán kính trăm dặm chung quanh không một ngọn cỏ, núi đá hình thù kì dị, trùng điệp sừng sững. Muốn làm đệ tử của tiên ông bắt buộc phải có khả năng chịu đựng rất cao và lá gan rất vững chãi, thế mới không bỗng nhiên cúi đầu phát hiện một khúc cây người bám dính trên mình mà khiếp hãi quá độ.

Nhan Đàm tự thẹn không bằng.

Nàng cứ vậy dưới sự giáo huấn của sư tôn nhờn như lưỡi nhác hết trăm năm, cuối cùng đã xảy ra một việc không lớn không nhỏ.

Hôm đó, Nhan Đàm thả bộ tới ghé thăm Huyền Tâm nhai.

Nàng đến rất không đúng lúc, Nam cực Tiên ông vừa mới khởi hành đi xa. Tiên đồng dưới tọa Nam cực Tiên ông tươi cười hớn hở bảo với nàng, tiên ông nhà họ đã đi dự một buổi đại hội Phật pháp của Phật đà Tây phương, chưa tới mười ngày nữa tháng cũng còn chưa trở về.

Tiên đồng nọ vừa nói chuyện vừa rót một ít nước sạch vào chiếc đĩa cạn bằng bạch ngọc trên bàn.

Nhan Đàm sán lại gần xem, thấy nằm cuộn tròn bên trong chiếc đĩa bạch ngọc là một con rắn nước nhỏ mảnh dẻ màu bạc. Con rắn nước nhỏ kia đang nhắm mắt, lồng ngực khe khẽ nhấp nhô lên xuống, hơi thở rất mảnh và ngắn, miệng hơi hé mở, đang ngủ say sưa ngon lành.

Nhan Đàm chống má dòm nó, miệng thấp giọng hỏi: “Tiên ông từ lúc nào đem con rắn nước nhỏ này về nuôi vậy?”

Tiên đồng nọ vội đáp: “Đây không phải rắn gì đâu, đây là một con rồng đó, là công tử nhà Đông hải Ngao Quảng Long vương Ngao Tuyên. Tiên ông gần đây vừa nhận cậu ta làm đệ tử.”

Nhan Đàm tỉ mỉ quan sát một lượt con rồng nhỏ trong chiếc đĩa bằng bạch ngọc kia, trừ phát hiện trên đỉnh đầu nó có mọc hai chiếc sừng hình thù quái lạ, nom như hai cục bướu thịt ra thì thực tình không còn nhìn ra thứ này có chỗ nào giống rồng, dù là giống lai nửa rồng cũng còn oai phong hơn nó.

Con rồng nhỏ tên Ngao Tuyên nọ vốn dĩ đang lặng thinh nằm ngủ, chợt nghe thấy có người nói chuyện, bèn chậm chậm lặn người sang, mở to hai mắt dòm lên.

Nhan Đàm thành tâm thật ý bảo: “Nhìn nó vẫn là không giống rồng chút nào.”

Nàng vừa dứt lời thì con rồng nhỏ kia đã hung tợn rít lên một tiếng, nhanh như chớp nhảy phốc lên cắn phập vào ngón tay nàng.

Nhan Đàm hoảng hồn giữ mạnh, nhưng vẫn không thể giữ bỏ con rồng nhỏ nọ, nàng bèn dùng sức mạnh hơn, lúc giữ đến phát thứ ba thì con rồng nhỏ bị nàng lắc tới đầu óc quay cuồng, hóa thành một vệt sáng bạc bay khỏi cửa sổ, ngay sau đó, bên ngoài truyền vào một tiếng nước đánh tùm. Nhan Đàm không nhịn được nghĩ, nàng nhớ mang máng ngay phía ngoài khung cửa sổ này là ao sen của đình viện. Công tử nhà Đông hải Ngao Quảng Long vương bị nàng sơ ý vớt vào ao sen, thật là tội lỗi.

Tiên đồng nọ ngay tức khắc hoảng sợ đến mặt mày tái mét: “Người, người sao lại có thể ném cậu ta ra ngoài?” Nhan Đàm nghĩ, đã là một con rồng, chắc sẽ không chết đuối trong ao sen chứ nhỉ?

Tiên đồng nọ lại lắp ba lắp bắp mở miệng: “Con cừu, cừu kì trong ao, là con cuối cùng còn sót lại trên đời đấy, nếu, nếu để bị làm kinh sợ, tiên ông nhất định sẽ lột da ta cho xem!”

Nhan Đàm thoáng ngẩn người, lập tức chạy đến bên bờ ao sen. Mặt nước tĩnh lặng không một gợn sóng, bên trong có không ít những chú cá đang quẫy đuôi bơi tới lợi lui. Nàng xắn cao tay áo, cõng bỏ giày, rón rén trèo qua bờ ao xuống nước.

Cừu kì là thượng cổ di tộc, là giống thủy tộc cực kì có trí tuệ, chỉ là bẩm sinh dục vọng thiển bạc, sinh sôi nảy nở không nhiều, thế nên mới rơi vào tình trạng cận kề bờ vực diệt tộc như ngày nay. Tuy nàng cảm thấy, con cừu kì duy nhất còn sót lại trong trời đất này không lý nào lại yếu đuối tới mức bị một con rồng nhỏ màu trắng bạc dọa ất hồn, nhưng nàng đã ném con rồng kia xuống, nói gì cũng phải vớt nó trở ra.

Nàng vừa xuống nước thì đã thấy tiên đồng nọ mặt mày méo xẹo bảo: “Người khê một chút, tuyệt đối đừng làm kinh động con cừu kì kia.”

Nhan Đàm đứng trong ao mò mẫm hết nửa ngày, đột nhiên sờ trúng một dải trơn trơn, mềm mềm, lập tức tóm lấy vớt lên, miệng cười tươi rói: “May quá bắt được mi rồi!” Nàng xòe tay ra, một chú cá nhỏ toàn thân đen sẫm, thân mình mềm mại đang giãy đành đạch giữa lòng bàn tay, hoàn toàn không phải con rồng nhỏ màu trắng bạc ban nãy. Nàng vội vàng thả chú cá nhỏ này lại xuống nước, hai tay chấp lại, về mặt vô

cùng áy náy: “Xin lỗi nha xin lỗi nha, mi không sao chứ? Thực ra ta là tới tìm một con rồng nhỏ, ờm, tuy nói là rồng nhưng hình thù nhìn y chang rắn nước vậy á, mi có nhìn thấy nó không?”

Chú cá nhỏ nọ hất đuôi cái, miệng nhả ra một chùm bong bóng.

Nhan Đàm được mặt tại chỗ.

Trong khoảnh khắc đó, nàng rõ ràng cảm thấy, con cá nhỏ này vừa bộc lộ một thứ thái độ khinh bỉ...

Nhưng đó chỉ là một con cá thôi mà, sao lại có thể tỏ thái độ khinh bỉ kia chứ? Đây hẳn chỉ là do nàng gần đây tu luyện tiên pháp quá vất vả, nên mới giữa thanh thiên bạch nhật sản sinh ảo giác chẳng?

Nàng còn chưa kịp nghĩ nhiều thì đã nghe tiếng nước trong trẻo vang lên sau lưng, một con cá râu hổ đồ sộ trồi khỏi mặt nước, chiếc đuôi trơn tuột đang quét tới quét lui phía sau lưng nàng, kiên quyết muốn đẩy nàng xuống lòng ao. Do sức của con cá này thực sự quá mạnh, Nhan Đàm không thể đứng vững, thuận thế bổ nhào tới trước rơi thẳng xuống nước.

Nàng vùng vẫy trong nước hết mấy phút, con cá râu hổ nọ vẫn quyết không chùn bước dụi lầy dụi để vào người nàng, khiến nàng trong một lúc không thể ngoi đầu lên khỏi mặt nước. Nàng hươ tay quạt nước tán loạn, bỗng nhiên thấy cánh tay nhói đau, kiểu đau này và cảm giác đau khi bị con rồng nhỏ cắn ban nãy rất giống nhau.

Nhan Đàm khua tay xua con cá râu hổ kia đi, cuối cùng cũng có thể ngoi đầu khỏi mặt nước. Nàng giơ cánh tay lên, quả nhiên trông thấy bên trên là con rồng nhỏ màu trắng bạc đang nghiêm chỉnh cắn chặt răng vào, mắt dòm dăm dăm đầy hung tợn về phía mình. Nàng dùng sức kéo con rồng nhỏ kia xuống, ném cho tiên đồng đang đứng trên bờ: “Tìm thấy rồi.”

Tiên đồng quỳnh quáng tay chân chụp lấy, thận trọng dúm con rồng nhỏ kia vào tay áo.

Nhan Đàm chậm chậm đạp nước lên bờ, thấy chú cá nhỏ màu đen bị mình quấy rầy ban nãy vẫn còn dừng lại bên cạnh, không một mây may nhúc nhích. Nàng tỉ mỉ quan sát, bấy giờ mới phát hiện đôi mắt của con cá nhỏ này có màu đỏ. Có điều nó nằm yên không động đậy thế này khiến nàng có chút lo lắng, dựa vào cảm giác bóp trúng nó lúc nãy, con cá này dường như rất mềm, cũng không biết nàng bóp như vậy có làm nó bị thương không nữa.

Nhan Đàm chậm chậm chìa ngón tay ra, định chạm thử vào chiếc đuôi cá, kết quả chưa kịp đụng vào thì con cá nhỏ kia đã soạt cái bơi khỏi.

Nhan Đàm tức thì cảm thấy con cá nhỏ này không hề giống với những con cá nàng từng thấy trước đó. Vốn dĩ cá trên thiên đình đều là cá tiên, đều có tiên khí, đương nhiên không giống với những con cá thông thường. Nàng cũng đã từng cho cá trong ao ở tiên dinh sư tôn ăn, lúc mới bắt đầu, bấy cá đều rất sợ lạ, vừa thấy nàng chìa tay sang là liền lĩnh đi xa lắc. Nhưng con cá nhỏ có mắt đỏ này tuy có bơi khỏi nhưng chỉ bơi ra không xa, cứ như đơn thuần chỉ vì muốn tránh bị nàng chạm phải.

Nàng cảm thấy rất kì lạ, lại lần nữa chìa tay sang. Ngay khi ngón tay nàng vừa chạm được vào sống lưng của chú cá bé mắt đỏ kia, nó lại quấy đuôi trượt khỏi.

Tiên đồng trên bờ thấy nàng vẫn còn ở trong ao sen, sốt ruột tới mồ hôi túa ra như tắm: “Người mau mau lên đây đi, tiên ông mà biết được, nhất định sẽ nổi giận đó.”

Nhan Đàm trèo trở lên bờ, đứng bên ao sen trông lại. Con cá be bé mắt đỏ ban nãy sớm đã lặn đầu mất tăm, riêng con cá râu hổ to bự kia lại xoảng tiếng chồm khỏi mặt ao, làm nước bắn tung tóe đầy mặt nàng. Nhan Đàm không khỏi thở dài: “Con cừu kì này đúng là hoạt bát thật...”

Chẳng tộc trần trẻ sinh lực thể này lại đến bước đường cận kề bờ vực diệt tộc, thật sự có chút quái lạ. Đại để chắc là do tộc cừu kì bọn họ thực ra có điểm kì dị gì người ngoài không biết chẳng?

Tiên đồng nọ mặt mày bí xị: “Hoạt bát thì có ích gì, chỉ còn lại mỗi con này mà thôi, vạn nhất chết cái là diệt tộc luôn rồi đấy.”

78. Chương 78: Trùng Phùng

Nhan Đàm người ngợm ướt sũng quanh về tiên dinh của sư tôn.

Nàng đập trên mây hồng, cả đường cấm đầu phi vèo vèo. Lúc đi cắt qua Nam Thiên Môn, bất chợt có luồng hào quang bảy màu rực rỡ dâng lên, Nhan Đàm nhất thời bị chói hoa cả mắt, không kịp thu đám mây hồng đang cưỡi dưới chân, xuyên thẳng qua giữa luồng hào quang nọ.

Tiên giai trên thiên đình rất phức tạp, phàm những vị được xưng hàng “quân” đều là thượng tiên. Mà tiên giai càng cao thì mỗi khi xuất hành lại càng phô trương, như sư tôn nàng Nguyên thủy Trường sinh Đại đế, một trong số những thượng tiên phẩm giai cao nhất chẳng hạn, chỉ cần xòe tay cũng đã đếm được vài vị vai vế ngang hàng với người. Ví như Ngọc Đế là một, rồi thì hai vị Tử hư, Thanh ly Đế quân cùng với sư tôn được tôn xưng Cửu Thần Đế quân, ngoài ra nữa, nàng cũng không biết còn có ai.

Mà kiệu hào quang bảy màu trước mắt, chỉ thượng tiên mới có thể dùng.

Nhan Đàm cắn răng, dù gì cũng đã đâm đầu vào, hiện giờ lui ra cũng không kịp nữa, vẫn là phần cho gọn lẹ thì hơn.

Nàng vừa định xuyên khỏi tốp kiệu thì đột nhiên cổ áo bị tóm lấy, cả người bị thẳng tay xách ra.

Một gương mặt tuấn tú tựa hồ đã từng quen biết phản chiếu vào mắt, mày mắt khôi ngô, anh tuấn phi phàm.

Người nọ dùng sức nhấc người nàng lên, lại xoay mặt nàng sang đối diện với tốp người theo hầu bên cạnh: “Đây là đệ tử nhà tiên quân nào, không biết phép tắc đến vậy?”

Trong các tiên tùy có người cũng đã lớn tuổi, úp mở hết nửa ngày mới đáp: “Tiểu tiên... tiểu tiên không rõ.”

Nhan Đàm hận đến suýt nữa nghiêng mễ cả răng, đây đúng là mối sỉ nhục tổ tướng, lại còn để bị kẻ khác xách lên xoay tới xoay lui. Cứ cho thân người nàng không đủ cao, vậy cũng không phải là vì để người ta xách lên lắc tới lắc lui đâu! Ngược lại nàng mới là lấy làm lạ đây nè, cái tên vô văn hóa này lại là đệ tử nhà tiên quân nào đây vậy?

Nàng chỉ vào mũi tiên quân nọ, lớn tiếng nói: “Sư tôn của ta là Nguyên thủy Trường sinh Đại đế một trong Cửu Thần Đế quân đó, ta thấy người cũng là vừa được thăng làm thượng tiên, không lý nào không hiểu khuôn phép, còn không mau thả ta ra?”

Nàng tự cho rằng mấy lời này mình nói rất có khí khái, dựa đúng vào phép tắc trên thiên đình, các tiên tùy cạnh tiên quân nọ người nào người nấy tức thì mặt mày xanh mét, mắt đứng cả tròng. Nàng nghi ngờ nghi, chắc không phải danh hiệu của sư tôn quá lầy lừng rồi đó chứ?

Tiên quân đang xách Nhan Đàm tay siết mạnh chút, chậm chậm xoay người nàng lại, đôi mắt sáng đẹp ngấm vào nàng, gương mặt nửa cười nửa không: “Người có biết ta là ai không?”

Đừng nói Nhan Đàm thật sự không biết, cho dù người này muốn nói, nàng cũng không có hứng thú muốn nghe.

“Nhìn vẻ mặt ngươi, hẳn là cũng không biết rồi.” Người nọ khoe môi khê cười, khiến gương mặt càng tuấn tú khôi ngô, “Tiên hiệu bốn quân, Thanh ly Ứng Uyên Đế quân.”

Nhan Đàm nghếch mặt.

Cổ nhân có câu oan gia ngõ hẹp, quả cảm có sai.

Từng có một quãng thời gian, Nhan Đàm rất ư khổ não.

Ở tiên dinh của sư tôn, chốc chốc lại có người đến viếng thăm, một số là vừa được thăng làm tiên, một số vừa được cất nhắc tiên giai, còn có một số là bạn qua lại thường ngày với người. Cứ vậy tới tới lui lui, nói ít đi cũng có đến vài trăm cái tên, nếu nàng không chạm mặt thì bỏ đi, nhưng đã chạm mặt mà đến tiên hiệu của đối phương cũng không mở mồm gọi được, cứ đứng xớ rớ một đống ra đó, còn không phải rất thất lễ hay sao?

Cũng nhờ bỏ ra một đồng công sức, phàm là người đã gặp qua một lần, bất luận tiên giai, nàng cũng có thể gọi ra được tên. Cho dù chưa từng gặp mặt, phàm nghe người khác kể qua đặc điểm, nàng cũng nhớ trong đầu được không ít.

Cứ vậy tên nhớ được ngày một nhiều, nàng cũng bắt đầu mò ra được tẹo quy luật.

Khoan xét đến các vị Phật và La hán của Tây phương, chỉ nói trong vòng những người tu đạo, chỉ cần trong tiên hiệu có Thanh quân, Linh quân, Nguyên quân thì đều là thượng tiên đứng đầu, nếu có hai chữ Đế quân, thế thì càng là thượng tiên trong số thượng tiên, tiểu tiên tầm thường gặp mặt còn phải gọi bằng đế tọa. Sư tôn nàng là một ví dụ, hai vị xếp cùng trong Cửu Thần Đế quân còn lại cũng thế.

Tuy nhiên cùng là đế quân, vẫn là có chỗ không giống nhau.

Ví như Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân đứng đầu Cửu Thần Đế quân chẳng hạn, đến cả tiên hiệu cũng dài như vậy, bản lĩnh càng ghê gớm hơn người. Nghe nói vị tiên quân này lần đầu lập đại công cho thiên đình, từ Tử hư Nguyên quân thăng cấp thành Đế quân, lần thứ hai thêm vào hai chữ Thiên cực phía trước Tử hư Đế quân, đến lần thứ ba lại chêm vào Chiêu thánh, có thể thấy tiên hiệu này được chăm chút tới cỡ nào rồi.

Thế nhưng mà, Nhan Đàm đưa mắt nhìn vị tiên quân trước mặt, người này vừa nói tiên hiệu của mình là gì cơ...? Thanh ly Ứng Uyên Đế quân?

Không, không đen đủi trùng hợp tới vậy chứ? Nàng ngẫu nhiên xong tùy tiện vào tốp kiệu của một thượng tiên, đối phương lại là Thanh ly Ứng Uyên Đế quân một trong Cửu Thần Đế quân vai vế ngang hàng với sư tôn? Hơn nữa nàng còn nhớ rõ mồn một, trong ngày đầu tiên hóa người mình đã đắc tội vị Ứng Uyên Đế quân này một phen ra trò.

Vậy nhưng đã là đế quân, hẳn là cả ngày bận rộn không có thời gian nhớ tới chút chuyện vặt vãnh đã qua đâu nhỉ?

“Người nói người là đệ tử của Nguyên thủy Trường sinh Đại đế,” Ứng Uyên quân ra chiều nghĩ ngợi, “ta nhớ loáng thoáng, ông có một đệ tử chân thân là tứ diệp hạm đàm, tính tình còn rất nghịch ngợm, tên là gì nhỉ?”

Nhan Đàm nghĩ cũng không nghĩ buột miệng đáp ngay: “Chỉ Tích.” Lời vừa nói dứt, trong lòng nàng đã có chút cảm giác tội lỗi, chỉ có thể mặc niệm trong lòng ba lần câu “Chỉ Tích đừng sợ ta nhất định sẽ bảo vệ muội nhưng mà bây giờ không thể không mượn tên muội dùng tạm một chút”, bây giờ cảm giác tội lỗi mới có chút thuyên giảm.

Ứng Uyên quân chậm chậm đặt nàng xuống, vỗ nhẹ cái lên đầu nàng: “Được rồi, người trở về đi, lần sau đừng xong bậy chạy bừa nữa.”

Nhan Đàm lập tức đạp lên mây hồng phấn khởi hiện trường.

Ứng Uyên quân xoay đầu về phía tốp tiên tùy: “Trong sổ tiên tịch chẳng phải còn thiếu một tiên tử coi quản tể tự đây sao, ta thấy tiên tử tên Chỉ Tích này nói không chừng có thể được, tạm thời ghi tên vào danh sách đi.”

Nhan Đàm về đến tiên dinh của sư tôn, nơm nớp bất an hết một thời gian, nhưng rồi tháng ngày sống yên bình lặng lâu dần, cảm giác bất an này cuối cùng cũng dịu bớt.

Vốn dĩ nàng cứ nghĩ ba vị Cửu Thần Đế quân giao tình phải không tồi mới đúng, thế nhưng sự thật lại không phải vậy. Tử hư Đế quân, Nguyên thủy Trường sinh Đại đế và Thanh ly Đế quân ba vị này không thường gặp gỡ, gần như trăm năm cũng không tụ họp gì mấy.

Nhan Đàm đối với việc này cảm thấy hết sức mãn nguyện.

Cứ thế lại qua một khoảng thời gian khá dài, vóc dáng nàng bắt đầu cao lên, nàng tự đánh giá đáng về hiện giờ so với bộ dạng tay chân ngắn ngủn trước đó đã dễ coi hơn không chỉ một chút, mặt mũi cũng bắt đầu toát ra nét thiếu nữ.

Ngay vào lúc nàng sắp quên bẵng đi việc mình từng đâm đầu vào kiệu quang bảy màu của Thanh ly Ứng Uyên Đế quân, một vị tiên quân người khoác ngoại bào màu lam nhạt, dáng vẻ vô cùng chỉnh tề trang nghiêm giá lâm đến tiên dinh của sư tôn, gọi đích danh Chỉ Tích muốn gặp mặt.

Vị tiên quân này tên là Lục Cảnh, là người chuyên trách văn thư dưới tọa Thanh ly Ứng Uyên Đế quân, y phục gọn gàng không chút lộn xộn, mỗi một góc áo đều được là phẳng phiu, tóc tai được bó gọn dưới mũ ngọc cũng không chút lộn xộn, xét về trang phục đầu tóc, căn bản không có chút sơ hở nào có thể bắt bẻ. Đến cả ánh mắt nhìn sư tôn cũng cung kính vừa đúng mực, nhiều thêm một tí sẽ toát vẻ xu nịnh, ít đi một tẹo thì lại khó tránh có phần không đủ cung kính.

Nhan Đàm đứng sau lưng đại sư huynh Đàm Trác. Đại sư huynh vóc dáng khá cao, vừa đủ che khuất hết cả người nàng. Nàng len lén thông qua vài khe hở nhỏ nhìn hé ra ngoài.

Lục Cảnh nói: “Ý của Ứng Uyên đế tọa, là cảm thấy tiên vị chương quản tế tự trên thiên đình để trống đã bấy nay không được hay lắm. Quyết định này, Ngọc Đế cũng đã được hay, ngài cảm thấy Chỉ Tích tiên tử chân thân đã là tứ diệp hạm đạm, những năm gần đây tu hành lại khá có tiến bộ, cũng không lý nào đảm đương không xuể. Chỉ là chẳng hay để tọa ngài cảm thấy thế nào?”

Việc tốt thế này, sư tôn đương nhiên không lý nào không đồng ý, huống hồ việc này đối với Chỉ Tích mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

Riêng Nhan Đàm lại lòng đầy ảo não.

Ba vị Cửu Thần Đế quân bấy nay mỗi người mỗi việc. Thiên cực Tử hư Chiêu thánh Đế quân chủ quản lễ dịch đạo nghệ của lục giới, nghe bảo trình độ bác học đã đạt đến cảnh giới không gì không biết, không chi không tỏ, Nguyên thủy Trường sinh Đại đế chủ quản trường sinh, thanh tu, phi thăng các loại, còn Thanh ly Ứng Uyên Đế quân thì chủ quản tế tự, biến chuyển vương triều của phàm giới.

Chỉ Tích nếu đeo cái danh hiệu Chi tiên tử vào người, vậy còn không phải định đoạt sẽ phải chịu đi dưới mũi Thanh ly Ứng Uyên Đế quân?

Nàng hôm đó khai tên Chỉ Tích, thật đúng là hại chết muối ấy rồi.

Thế nhưng tình hình trước mắt, nếu nàng đứng ra hét vang một tiếng “Chỉ Tích muối không thể đi”, vậy phải làm sao giải thích rõ ràng nguồn cơn sự việc với người khác đây? Nếu giải thích không rõ ràng, lại thất lễ trước mặt Lục Cảnh tiên quân, liệu sư phụ có trong cơn thịnh nộ xách nàng đi lột da sống luôn không?

... Vậy nên mặc dù lương tâm không cho phép, việc nàng có thể làm đại khái cũng chỉ có im lặng thôi chứ còn biết sao?

Thế là Chỉ Tích tỉ muội song sinh của nàng đã rời khỏi theo Lục Cảnh tiên quân.

Nhan Đàm ở tiên dinh của sư phụ ngày ngày âu lo vì Chỉ Tích và lương tâm của mình, gần đây buổi tối sau khi ngủ còn thường xuyên nằm mơ, mơ thấy Chỉ Tích khóc đến hai mắt đỏ hoe, khốn khổ thảm thương kể với mình Thanh ly Ứng Uyên Đế quân kia ức hiếp muội ấy thế nào. Nhan Đàm thường xuyên sát khí đằng đằng tỉnh dậy từ trong mơ, nghiêng rằng nghiêng lợi lập lời thề, rằng nếu Chỉ Tích phải lãnh một tẹo ảm ức nào, đời nàng lớn lên có tiền đồ rồi, nhất định sẽ san bằng tiên dinh của Thanh ly Đế quân.

Thế nhưng sự thật chứng minh, tất cả những việc này chẳng qua chỉ là nàng nghĩ quá nhiều.

Thanh ly Ứng Uyên Đế quân một ngày bận rộn rất nhiều việc, căn bản không có tâm tư nhớ đến thứ việc vặt vãnh bằng hột mè này, sở dĩ hần chọn trúng Chỉ Tích, cũng chỉ là do vị trí của Chi tiên tử đã để trống quá lâu, hần nhất thời cũng không nhớ được trên thiên đình còn có những tiên tử nào, sau khi trải qua sự cổ nhàn Đàm xông vào kiệu quang bảy màu của mình mới sức nhớ ra tiểu quỷ nghịch ngợm hóa thân từ tứ diệp hạm đạm rất lâu về trước. Đừng nói tiểu quỷ nghịch ngợm kia tên là gì hần không có chút ấn tượng, đến cả việc ngày hôm đó là một cặp song sinh hóa người hần cũng chưa từng ghi nhớ trong đầu. Chỉ Tích dọn đến Diên Hư thiên cung gần nửa năm trời, căn bản đến cả mặt của Thanh ly Đế quân cũng chưa gặp qua một lần, càng không phải nói đến chịu ức hiếp của “tên tiểu nhân đê tiện vô sỉ ưa thích ghim thù”.

Mỗi lần Chỉ Tích trở về thỉnh an sư phụ, Nhan Đàm đều sốt ruột truy hỏi ở Diên Hư thiên cung có bị người này người nọ ăn hiếp không, dạo đầu Chỉ Tích còn lắc đầu cười, về sau bị nàng hỏi tới phát phiền, chỉ cười

lạnh đáp: “Kẻ nào dám ức hiếp ta, ta sẽ xả thịt kẻ đó vớt xuống thất thế luân hồi đạo, tử làm ơn đừng lẫn nào cũng hỏi đi hỏi lại mỗi câu này nữa.”

Thất thế luân hồi đạo, có lẽ là hình phạt nặng nhất trên thiên đình. Nghe bảo đã bị đày xuống thất thế luân hồi đạo, bất kể bản lĩnh ghê gớm cỡ nào cũng bắt buộc phải nếm chịu khổ ải của bảy đời bảy kiếp luân hồi ở phạm giới. Mà trong bảy kiếp luân hồi này, mức độ khổ sở phải gọi là khiến người ta không cách nào tưởng tượng nổi. Bình thường mà nói, trên sổ sinh tử của địa phủ thiếu thứ gì, người bị đày xuống sẽ phải đầu thai vào lớp đầy chỗ trống đó.

Từng có một vị tiên quân phạm vào thiên quy bị đày xuống thất thế luân hồi đạo, ba kiếp đầu tiên, địa phủ thiếu một số gián chuột rệp, thế là vị tiên quân đáng thương này làm hết ba kiếp nào gián rồi chuột rồi rệp. Đến kiếp thứ tư, tiên quân nọ cuối cùng cũng đến lượt được đầu thai làm phạm nhân, nhưng số mệnh của phạm nhân này vô cùng trắc trở, mới ra đời không lâu thì đã nhà tan cửa nát, bị bọn buôn người bán đi làm đầy tớ. Sau khi làm nô bộc hết hai mươi năm, khó khăn lắm mới có thể kết làm phu thê với một tiểu nha hoàn sống nương nhờ dưới mái một gia đình quyền thế, kết quả tên thiếu gia hung bạo của gia đình quyền thế này nhìn trúng tiểu nha hoàn nọ, giở trò cưỡng đoạt người ta. Vị tiên quân này lúc còn trên thiên đình thì bản tính đã cương trực, đầu thai làm phạm nhân rồi thì bản tính này lại càng gay gắt, am tường đạo lý “nghèo hèn không thể chuyển lay, quyền uy không thể khuất phục” (1) của bậc hiền nhân, xông ra đòi đánh đòi giết tên đại thiếu gia kia, kết quả bị lũ bè cánh của y xúm vào dùng gậy đập chết. Đến đây chưa hết, tên đại thiếu gia này trùng hợp còn quen biết một pháp sư vô cùng lợi hại, tên pháp sư này tóm giữ hồn phách của tiên quân nọ, bày cách khiến cho tiên nguyên tan nát, không còn cách nào luân hồi chuyển thế. Thế nên vị tiên quân nọ sau khi xuống trần chuyển đó thì không bao giờ trở lại nữa.

Nhan Đàm lúc bấy giờ còn chưa có khái niệm gì mấy với thất thế luân hồi đạo, chỉ là bị thái độ của Chỉ Tích làm cho rất đau lòng, thốt nhiên có thứ cảm giác đau buồn như khi con gái nhà mình lớn rồi không thềm nghe lời mẹ nữa.

Nàng thương yêu Chỉ Tích đến thế, trên đời này không còn ai thân thiết hơn muội ấy.

Khi ấy nàng hãy chưa hay biết, kiếp độ của bản thân, chính là bắt đầu từ thời điểm này. Thanh ly Ứng Uyên Đế quân, không gì khác hơn là một cái kiếp trong cuộc đời năm rộng tháng dài này của nàng.

Chú thích:

(1) Mạnh Tử nói: “Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, thử chi vị đại trượng phu.” (Giàu sang không thể mê hoặc, nghèo hèn không thể chuyển lay, quyền uy không thể khuất phục, đây mới gọi là đàn ông chân chính.)

79. Chương 79: Huyền Tâm Nhai Luận Pháp

Chớp mắt nhị sư huynh cũng đã xuất sư, huynh ấy được phái đến đại quân của thiên đình đảm nhiệm chức vị phụ tá.

Nhị sư huynh tính tình nóng nảy như lửa, có lần nổi nóng suýt nữa thiêu rụi cả vườn hoa của sư tôn. Sư tôn khi ấy rất điềm tĩnh lệnh cho huynh ấy trồng hoa một năm, từ đó nhị sư huynh không bao giờ dám bén mảng đến gần mảnh vườn của người nữa. Sau sự việc này, huynh ấy cũng bớt bốc đồng đi đôi chút so với trước đây, không còn động tí là nổi quạu nữa.

Nhị sư huynh có lần về thăm mọi người, nhắc đến công việc phụ tá của mình trong quân đội thì ánh mắt giận dữ như sắp bốc hỏa tới nơi.

Nhan Đàm tựa sắp người bên bàn đá, chống má nghe sư huynh mình lên án một đồng liêu rất chi ngứa đòn của huynh ấy.

“Cái tên Ngao Tuyên kia còn thật tưởng mình là công tử nhà Đông hải Ngao Quảng Long vương thì có máu mặt cỡ nào, mắt mọc tuốt luột lên tận đỉnh đầu. Nói cho cùng cũng chỉ là một con rồng nửa mùa, dưới vòm trời này có ai lại đi nể trọng cái giống nửa rồng?” Nhị sư huynh nói khô cả cổ, Nhan Đàm lập tức chia sang một ly trà, huynh ấy đón lấy đánh ực một ngụm, lại tiếp, “Ta chính là nhìn xốn mắt cái dáng điệu lộng hành của y, thử nghĩ mà xem, tiên quân có tu vi như Đông Hoa Thanh quân còn thân thiện dễ gần

đến vậy, tên tiểu quỷ thối vừa ló đầu ra như y dựa vào đầu mà ở đó hống hách? Ngày thường mọi người tập luyện võ nghệ thuật pháp đều biết đủ mà dừng tay, chỉ có y là cố ý khiến người khác phải bẽ mặt để khoe mẽ mình lợi hại cỡ nào, thật là khiến ta tức chết đi được!”

Nhan Đàm nghe đã tưởng tận nguồn cơn. Nhị sư huynh nàng từ sau khi gia nhập đại quân của thiên đình thì đã gặp phải đối thủ, tên đối thủ này tên là Ngao Tuyên. Công tử Ngao Tuyên bản tính xấu xa, mỗi khi tỉ thí võ nghệ thuật pháp đều không biết đủ dừng tay mà toàn ư khiến đối phương bẽ mặt không ngớt, mượn đây để tôn bật lên phong độ bản thân. Nhị sư huynh nhất định là nhìn không lọt mắt nên đã tranh tài cao thấp một trận với y, kết quả bị nện te tua không còn manh giáp, mặt mũi tan tành.

Thế nhưng những lời này, nàng chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng chứ tuyệt đối không thể nói ra ngoài miệng.

Nhan Đàm ngẫm tới nghĩ lui, lơ mờ nhớ ra con rồng nhỏ hung dữ đã cắn nàng ở Huyền Tâm nhai rất lâu về trước, hình như tên là Ngao Tuyên thì phải?

“Tên Ngao Tuyên này, là đệ tử của Nam cực Tiên ông phải không?”

“Hừ, phải đó. Muội cũng biết y?”

Nhan Đàm cười hì hì: “Hồi xưa có gặp qua, khi đó y còn chưa hóa thành người nữa kìa.” Chỉ là không ngờ, con rắn nước nhỏ năm nào nhanh như vậy đã có tiền đồ rồi. E hèm, nói vậy Chỉ Tích cũng đã có tiền đồ rồi còn gì, dường như chỉ có nàng là vẫn còn nguyên bộ dạng cũ...

Do sư tôn là Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế nên thường xuyên được mời đi thuyết pháp, riêng Nhan Đàm thích nghe nhất, lại là mấy chuyện buồn đưa tầm phào do các tiên đồng xúm lại rỉ tai nhau.

Từ sau chuyến ghé về của nhị sư huynh, cái tên Ngao Tuyên đã trở thành đề tài được nhắc đến nhiều nhất của các tiên đồng từ khắp mọi nơi.

Hằng hà sa số, đa phần đều là nói vị công tử con nhà Đông hải Ngao Quảng Long vương này quả đúng vô cùng lợi hại, tuổi đời còn trẻ mà đã trở thành phó tướng của đại quân thiên đình, chỉ là tính khí không được tốt lắm, ai nhìn mình lâu một chút cũng sẽ rơi vào kết cục thê thảm, mà Bạch Luyện Linh quân chính là tiên quân đen đui xếp đầu danh sách thê thảm đó.

Bạch Luyện Linh quân chân thân là cửu vĩ linh hồ, bản tính phong lưu ưa chải chuốt, trước nay thu nạp đệ tử chỉ chọn những ai ngoại hình đẹp mắt, nam nữ không thành vấn đề. Có tiên đồng còn phóng đại bảo, cho dù là một con rùa dưới ao tiên đình Bạch Luyện Linh quân, cũng chắc chắn là một con rùa trên trời dưới đất, đi khắp mọi góc ngách của thế gian cũng tìm không ra một con thứ hai bánh trai phóng khoáng hơn. Vị Bạch Luyện Linh quân này chẳng biết thế nào lại cảm thấy ngoại hình của Ngao Tuyên hợp gu thẩm mỹ của mình, có lần trông thấy bèn tới gần lân la bắt chuyện, kết quả bị y vật hết một chùm lớn lông hồ ly trên người.

Nhan Đàm nghe chuyện lòng sinh ngậm ngùi, năm đó còn là một con rồng mảnh dẻ màu trắng bạc, nay cả bản lĩnh thách thức Bạch Luyện Linh quân cũng đã có, nàng đây lớn hơn Ngao Tuyên nhiều tuổi như vậy mà lại không có lấy mẫu thành tựu lặn lội.

Nhan Đàm ngậm ngùi chưa được hai ngày, sư tôn có lần sau khi giảng xong bài đã giữ nàng lại, vẽ nghiêm nghị bảo, ngày mai là đại hội luận pháp Huyền Tâm nhai, các tiên quân đều sẽ có mặt, con hãy đi theo cùng vị sư.

Ngày hôm sau, đại hội luận đạo Huyền Tâm nhai.

Người đầu tiên bước lên thuyết pháp chính là Thiên Cực Tử Hư Chiêu Thánh Đế quân. Ngài ấy là vị tiên quân có học thức uyên bác nhất thiên đình, ngày thường hành tung xuất quỷ nhập thần, Nhan Đàm vì vậy chưa từng gặp qua. Hiện giờ, vị tiên quân này đứng trên tầng đá cao cao, gió mát lùa xào lay động tay áo, phong thái vững chãi.

Nhan Đàm chỉ trông thấy một bóng người lơ mờ, vẫn là hoàn toàn không nhìn rõ được ngoại hình của vị tiên quân này.

Chỉ là cảm thấy giọng nói của Tử Hư Đế quân tuy dễ nghe nhưng ngữ điệu cứ ngang phè phè, chả có tí âm điệu nào, thực tình khiến người ta vừa nghe vừa gật lên gật xuống liên miên.

Nhan Đàm nghe hết một lúc, thấy mấy thứ đạo pháp về vạn vật vũ trụ kiểu này với mình mà nói thực sự quá ư thâm thúy, nghe không hiểu gì hết ráo, bèn nhân lúc sư phụ không chú ý len lén chuồn khỏi.

Nàng hai tay bưng quả bàn đào to mọng nhón từ trong mâm trái cây, lén trốn ra cạnh ao sen ngoài đình viện.

Nhưng bên bờ ao sen đã có người.

Đó là một thiếu niên người khoác y sam màu xanh nhạt, vóc người mảnh khảnh, mặt mũi cứ như được tỉ mỉ tạc từ ngọc, rất khó lòng nói rõ được chung quy là anh tuấn hay mỹ miều.

Thiếu niên lúc trông thấy Nhan Đàm, mở miệng liền bảo: “Là người?”

Nhan Đàm vắt óc suy nghĩ, nhân vật như này nếu trước đây nàng từng gặp qua, ít nhiều cũng phải có chút ấn tượng chứ nhỉ? Nhưng nàng thực sự không nhớ mình có quen biết vị thiếu niên này. Tình huống hiện giờ, có lẽ vẫn là không mở miệng nói gì hết thì hơn.

Thiếu niên nọ thấy nàng không lên tiếng, lại tiếp thêm câu: “Không ngờ lâu ngày như vậy mà người vẫn còn vô dụng thế này.”

Nhan Đàm chỉ thấy mặt mũi của thiếu niên nọ trong tích tắc trở nên vừa dữ tợn vừa xấu xí. Cậu ta không mở miệng còn không sao, sao mà vừa mở mồm cái thì đã buông lời cạnh khóe, cho dù tướng mạo có đẹp hơn nữa mà bản tính ngạo mạn vô lễ thế này thì cũng không ai ưa nổi.

Thiếu niên nọ nhếch mép cười: “Âu cũng khó trách, tên nhị sư huynh kia của người cũng thế này, xem ra người cũng chẳng giỏi giang hơn hẳn được là bao.”

Nhan Đàm cân nhắc hồi lâu, cuối cùng nhịn không được hỏi: “E hèm... tuy hỏi thế này thật là thất lễ, nhưng các hạ rốt cuộc là ai vậy?”

Thiếu niên nọ thoáng ngẩn người.

“Ồm, trước đây ta có gặp qua các hạ rồi sao? Nhưng ta thật sự không nhớ ra, các hạ không phải là nhận lầm người rồi chứ?”

“... Cũng phải, người còn chưa thấy qua dáng vẻ sau khi hóa thành người của ta.” Thiếu niên khoanh tay trước ngực, mày khê chau lại, “Người năm xưa bảo ta không giống rồng, câu nói này ta bấy nay vẫn luôn ghi nhớ.”

Không giống rồng? Năm xưa?

Nhan Đàm ngẫm qua, hoảng nhiên đại ngộ: “Thì ra người chính là Ngao Tuyên hả?”

Nàng đột nhiên vô cùng tỏ tường vì sao Bạch Luyện Linh quân lại tới gần lân la bắt chuyện, cuối cùng còn bị bắt hết một chùm lớn lông hồ ly. Thế nhưng mà cái tên Ngao Tuyên này cũng đúng thủ vật kinh, chuyện nhỏ xiu xiu như này mà cũng ráng nhớ trong lòng cho bằng được.

Ngao Tuyên còn chưa kịp đáp thì bỗng đưa mắt nhìn ra phía xa, sắc mặt khê biến, vẻ không kiên nhẫn tặc lưỡi tiếng, hất tay áo cái vội vã rời khỏi. Nhan Đàm chẳng hiểu mô tê gì, nhìn theo hướng y trông sang trước đó, thấy hai bóng người tiên khí bỗng bành đang hướng về nơi mình đang đứng, một trong hai chính là đồng tộc tiền bối của nàng Đông Hoa Thanh quân.

Nàng biết Ngao Tuyên từng có hiềm khích với Bạch Luyện Linh quân, mà Đông Hoa Thanh quân và Bạch Luyện Linh quân lại là bạn tốt lâu năm, chẳng trách y vì e sợ mà lủi không kịp ngáp. Nhưng mấy chuyện này chẳng liên quan gì đến nàng, nàng đương nhiên cũng chẳng để tâm.

Nhan Đàm tay ôm trái bàn đào đỏ au ngồi xuống bên bờ ao sen, con cá lớn đầy sinh lực mép mọc ria hồ ồm tiếng lao khỏi mặt nước, làm nước bắn tung tóe đầy mặt nàng. Nàng dùng một lưỡi dao con gọt một miếng bàn đào, chìa tay vào nước, con cá râu hổ to oạch kia lập tức bơi tới đớp lấy.

Nhan Đàm cho ăn hết một lúc mà vẫn không thấy con cá be bé mình đen mắt đỏ kia sang ăn đào, có chút lấy làm lạ. Bàn đào này tuy không bì được với kim đan của Thái Bạch Tinh quân, nhưng nói gì cũng là đồ bổ mà?

Nàng tỉ mỉ tìm quanh ao sen hết một vòng, cuối cùng phát hiện con cá bé mắt đỏ đang một mình một bóng im lặng nằm trong góc ao. Nàng giữ một miếng đào trong lòng bàn tay rồi vung tay sang, cười híp mắt nói: “Lại đây, ta đút mi...”

Con cá nhỏ kia khê nhúc nhích, nhưng vẫn không thềm đếm xỉa đến nàng.

Nhan Đàm vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục tận tình bảo ban: “Đừng có khách sáo mà, loại đào tiên này với mi mà nói rất có ích, nói không chừng còn giúp mi sớm ngày hóa thành người nữa đó.”

Con cá nhỏ kia rẽ nước cái xoạch, xoay mình sang dùng đuôi đối diện nàng.

Chợt nghe cách đó không xa truyền tới giọng nói mới nãy còn đang thuyết pháp trước mặt mọi người: “Xem ra trận chiến này giữa chúng ta và tà thần là không cách nào tránh khỏi. Huyền Tương tài năng mưu lược chẳng phải hạng xoàng, chúng ta dù cho dốc cạn binh lực cũng chưa chắc có thể thắng. Chẳng hay Ứng Uyên quân nghĩ thế nào?”

Nhan Đàm bỗng nhiên hết sức tỏ tường vì sao ban nãy Ngao Tuyên lại ôm sắc mặt cổ quái bỏ chạy, bất kể là ai gặp phải người mình không dám đối mặt đều sẽ như vậy. Nàng nhìn một vòng chung quanh, con đường nhỏ có thể âm thầm chuồn khỏi đã bị bọn họ chiếm rồi, xung quanh cũng chẳng có lùm cây rậm rạp nào, nàng biết nấp vào đâu bây giờ?

Nhan Đàm trong tích tắc cân nhắc thiệt hơn, đoạn hít sâu vào một hơi, nhảy xuống ao sen ngồi xồm bên dưới bất động.

Vừa nấp xong xuôi đâu vào đấy thì đã nghe tiếng bước chân của hai người nọ từ xa đến gần, sải bước tới cạnh ao sen.

Ứng Uyên quân thấp giọng đáp: “Bọn họ nếu đã muốn đánh, ta nhất định sẽ nghênh tiếp.”

Tử Hư Đế quân khê ừm tiếng, lại bảo: “Chỉ là không rõ Ngạn Khanh quân nghĩ thế nào.”

“Phen này là tà thần hạ chiến thiếp, khiếp trước sợ sau, thoái thác không đánh, chỉ e thiên đình không ai chịu đem mặt mũi vứt đi như vậy.” Ứng Uyên quân đứng bên ao sen được một lúc, xoay người bước tiếp về phía trước, “Hiện giờ không ai có thể ngăn chặn được trận chiến này. Ly Xu quân, e rằng phen này chúng ta chỉ có thể ngả theo số đông.”

Trong lúc Nhan Đàm lắng nghe hai người nói chuyện, con cá râu hổ to tướng kia mò đến bên cạnh, tập trung tinh thần, hết sức hăng say gặm cánh tay nàng, nàng lại không dám mảy may nhúc nhích, chỉ có thể để mặc cho cánh tay của mình bị một con cá gặm lấy. Đã thế lúc nghe Tử Hư Đế quân nhắc đến ba chữ “Ngạn Khanh quân” còn phải dồn hết sức bình sinh mà nín cười.

Ngạn Khanh, là tên húy của Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế sư tôn nàng.

Lần đầu tiên nàng biết được cái tên này thật phải gọi là cười xém té ghế, vị sư tôn nghiêm nghị oai phong lại uy nghi đường bệ của nàng lại có cái tên nữ tính tới vậy, thật quá đáng tiếc, đã vậy so với Thanh Ly Đế quân có tên Ứng Uyên, Tử Hư Đế quân tên Ly Xu, cái tên nào cũng sâu xa thâm thúy là vậy.

Còn may hai vị đế quân rất nhanh đã rời khỏi, Nhan Đàm đang định đứng dậy đuổi con cá râu hổ đang gặm tay mình ra chỗ khác thì đã thấy con cá bé mắt đỏ thân mình mềm mại kia quẫy đuôi bơi đến nơi cách nàng không bao xa, con râu hổ nọ thành linh soát cái lĩnh đi xa lắc, chỉ dám ở cách ba xích tội nghiệp hé mắt dòm sang.

Nhan Đàm mắt chữ o mồm chữ a.

Con cá râu hổ này xem ra không phải sợ nàng, vậy thứ nó sợ chỉ có thể là chú cá nhỏ mềm mại kia rồi?

Nhan Đàm đứng dậy, hai mắt long lanh nhìn vào con cá bé mắt đỏ kia, kinh ngạc một cách thích thú: “Ta vốn thấy mi vừa nhỏ vừa mềm, còn sợ mi bị ăn hiếp, không ngờ mi lại lợi hại tới vậy.”

Câu này của nàng là một lời khen, mà đối phương tuy chỉ là một chú cá, nhưng Nhan Đàm vẫn tin chắc nó nghe hiểu được.

Bởi vì chú cá nhỏ mềm mại kia bấy giờ đã quấy đuôi cái, miệng nhả ra một chùm lớn bong bóng, trong tích tắc khiến nàng cảm thấy, con cá nhỏ này quả đúng là vừa bộc lộ một thứ thái độ khinh bỉ vô song...

Từ sau đại hội luận pháp hôm đó, sư tôn của nàng thường xuyên bận rộn đến cả lên lớp dạy học trò cũng chẳng màng. Nhan Đàm chán hết chỗ nói, chỉ có thể mỗi ngày tới ngồi xõm bên bờ ao sen ở Huyền Tâm nhai.

Nàng nghĩ, con cá bé mắt đỏ kia hiện giờ đã vậy, đợi khi hóa thành hình người rồi không biết còn tới cỡ nào? Phỏng chừng cũng không thua kém so với Ngao Tuyên, rất có khả năng tuổi đời còn trẻ đã có một thân bản lĩnh khiến người khác phải ghen tị.

Đó là một con cá thần thông minh.

Nhan Đàm có lúc mang theo một quyển sách đến đọc thành tiếng cho cả ao cá, đọc đến đoạn quan trọng rồi dừng bật, con cá bé mắt đỏ kia lần nào cũng ló mình khỏi mặt nước. Nàng thật lòng cho rằng nó nhất định là nghe hiểu được.

Về sau, tiên ma đại chiến đã khai màn một cách oanh liệt.

Lúc sư tôn chuẩn bị khởi hành, nàng và các đồng môn đều theo tiễn. Xa xa trước mặt, Ứng Uyên quân người khoác một thân thủy mặc trường bào bông bành trong gió, trên phần vạt áo trước ngực và tay áo phủ một lớp giáp lạnh lẽo, bước chân cao nhẫ, khoan thai mà vững vàng. Trong đám đông cơ man là người, đổi lại là ai cũng có thể bằng một liếc mắt tìm ngay ra được hắn giữa dòng người.

Cảnh tượng trước mắt, mãi đến rất lâu rất lâu sau này, nàng vẫn thỉnh thoảng trông thấy trong mộng.

Sau khi sư tôn đi khỏi, nàng cảm thấy bản thân không thể bỏ bê tu hành, bèn thường xuyên đến Địa Nhai mượn sách.

Địa Nhai là đại điện do Tử Hư Đế quân cho người xây dựng, bên trong chất đầy sách đủ các thể loại, một số khá lớn còn là độc bản. Có lần nàng đọc được một quyển do chính tay Tử Hư Đế quân viết, vẫn thường nghe bảo chữ nào người nấy, những kí tự viết tay này thanh thoát bay bổng lại cứng cáp thẳng thớm, có thể thấy người viết ra chúng nhất định cũng y hệt vậy.

Thiên đình và ma cảnh khai chiến không lâu, tin thắng trận rải rác nối đuôi nhau truyền về, không bao lâu sau thì nghe được tin tức toàn thắng. Thế nhưng Tử Hư Đế quân đứng đầu Cửu Thần Đế quân lại không thể góp mặt trở về, mọi người đều bảo ngài ấy và Kế Đô Tinh quân đã cùng tà thần Huyền Tương nhất tề kết liễu trong Vân Thiên cung.

Sư phụ bình an trở về, nhưng tay phải đã bị phế, tính khí cũng trở nên nóng giận thất thường.

Nhan Đàm từng đọc được ghi chép có liên quan đến tộc tứ diệp hạm đạm bọn họ trong kho sách ở Địa Nhai, rằng tộc bọn họ sở dĩ khan hiếm lại quý báu đến vậy, là vì hương thơm của hoa do họ nở ra có thể xoa dịu tinh thần, trái tim hạm đạm có thể chữa lành hết thấy thương tích và bệnh tật trên thế gian, từ thời thượng cổ xa xưa bọn họ đã bị người ta hái đem luyện thuốc, hái đến thành ra hói trọi. Bấy giờ nàng bèn học cách tinh chế trầm hương, sau đó rút cánh hoa của mình xuống trộn lẫn vào trong, mang đốt trong thư phòng của sư phụ.

Lúc rút cánh hoa máu tươi rỏ xuống đầm đĩa, nhưng nàng cảm thấy cuối cùng đã có thể làm được một việc nhỏ cho người sư phụ có công dưỡng dục mình bao lâu nay.

80. Chương 80: Địa Nhai Và Côn Luân Thần Thụ

May thay trầm hương cuối cùng cũng có tác dụng, tâm tình của sư tôn lắng dịu dần, cánh tay phải bị phế trước đó cũng dần dà có thể làm ít việc nhẹ như mặc áo bưng trà.

Nhan Đàm có một đêm không ngủ được, bèn ra đình viện ngồi ngắm trăng.

Do khoảng cách ngắn mà mặt trăng nhìn từ thiên đình bao giờ cũng vừa to vừa vàng, rất giống một quả tỳ bà vàng óng. Hiện giờ mùa ăn tỳ bà cũng đã sắp tới, chẳng trách nàng lại nảy sinh thứ liên tưởng quái đản này.

Kết quả sư tôn cũng không ngủ, trong lúc đang tản bộ thì bắt gặp Nhan Đàm.

Nhan Đàm vẫn luôn cảm thấy sư tôn là vị tiên quân có bản lĩnh nhất nhì thiên đình, xưa nay chưa từng thấy qua dáng vẻ lụ khụ râu rĩ của người, đêm đó lúc trông thấy, trong một tích tắc còn hoài nghi đây là kẻ nào giả mạo.

Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế xoa xoa đầu nàng, vẻ mặt thê lương cất lời: “Sư phụ của con vẫn là đã già rồi.”

Nhan Đàm lập tức nói: “Sư phụ, người anh tuấn khoáng đạt thể này, lại tiên pháp vô biên như vậy, thật không nhìn ra người đã già một tẹo nào hết.” Tuy sư tôn nàng ngoại hình tuyệt đối đã không còn trẻ, so với Thanh Ly Ứng Uyên Đế quân đương độ thanh xuân tràn trề sức sống càng không thể sánh, nhưng nàng vẫn cứ mạnh miệng tăng bốc đối phương.

Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế xoa xoa cằm, rất chi vừa lòng cười bảo: “Thật ra vì sư vốn còn phong độ hơn Ly Xu quân, anh tuấn hơn hẳn Ứng Uyên quân, Nhan Đàm con quả nhiên có mắt nhìn.”

Nếu Nhan Đàm nghe câu nói này trong lúc đang uống trà, nhất định trà sẽ phụt ra khỏi mồm, còn may không phải. Nàng cúi đầu, miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt kì quặc có thể xem là biểu cảm tán đồng: “Sư phụ vốn dĩ có phong độ hơn hai vị kia mà.”

Tuy nàng chưa có dịp được nhìn kĩ tướng mạo của Tử Hư Đế quân, thể nhưng chỉ nhìn dáng dấp đại thể cũng đã cảm thấy loại phong thái thanh cao siêu quần của ngài ấy trên thiên đình này không ai sánh được; còn Ứng Uyên quân, dựa vào ấn tượng mờ nhạt của nàng, thực sự là so với sư tôn nàng anh tuấn hơn không chỉ một chút.

“Vì sư biết các tiên đồng dưới kia thường xuyên tụ tập ngồi lê đôi mách,” Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế vừa nói dứt lời thì Nhan Đàm đã tức thì lông tơ dựng ngược, nàng đến giờ vẫn còn yêu thích cùng các tiên đồng túm năm tụm ba tán chuyện tầm phào. Chỉ nghe sư phụ ngưng đoạn lại tiếp: “Bọn họ có lần còn bảo, Cửu Thần Đế quân chúng ta trước nay không khi nào cùng nhau xuất hành, là do vì sư đổ kị Ly Xy quân và Ứng Uyên tuổi trẻ anh tuấn, rõ là há có lý này!”

Nhan Đàm thầm gật gù trong bụng, sư phụ người nếu đi cùng Nam Cực Tiên ông còn đỡ có đập vào mắt, chứ còn sánh vai với hai vị kia thì quả là có chút kì quặc...

“Thật ra sở dĩ ba người chúng ta rất hiếm gặp mặt, lý do là vì thượng cổ thần khí. Tiên khí của chúng ta mỗi người mỗi khác, nếu làm ảnh hưởng đến thần khí của đối phương, khi đó cả thiên đình này sẽ bị hủy diệt. Nhưng giờ cũng tốt, những thần khí kia đều đã bị thất lạc trong ma cảnh, sau này cũng không cần cả ngày lo ngại việc này nữa.”

Nhan Đàm đối với thần khí trước nay không có hứng thú tìm hiểu chi tiết, dù gì người chưởng quản thần khí cũng chắc chắn không tới lượt nàng. Nhị sư huynh trái lại rất có hứng thú với những việc này, từ khi nghe nói sư tôn chưởng quản thượng cổ thần khí, còn lén la lén lút lén vào phòng người muốn ngắm nghía sờ soạng thử, kết quả bị sư phụ bắt được tại trận, phạt chép kinh thư hết nửa tháng.

Sư tôn nói xong mấy lời này, phỏng chừng cũng đã thấy mệt, phỉu phỉu ngoại bào đứng dậy bảo: “Nhan Đàm, sáng sớm ngày mai vì sư sẽ gửi con đến Địa Nhai. Con ở đây phải chăm chỉ đọc sách vào, thường ngày cũng nhớ phải tu luyện nhiều một chút, không được lười nhác. Đợi một thời gian nữa, con sẽ trở thành tiên tử đầu tiên trên thiên đình được tôn làm thượng tiên.”

Thế là Nhan Đàm đã được gửi tới Địa Nhai trông coi sách.

Dẫu sao nàng vốn cũng thường đến đó mượn sách về đọc, nay cũng không cảm thấy đó là một công việc khổ sai.

Tuy vậy nàng thấy lời của sư tôn chẳng qua chỉ là một niềm kì vọng thiết tha. Thiên đình xưa nay chưa từng có vị tiên tử nào có bản lĩnh được thăng đến phẩm giai thượng tiên, cũng như tự cổ chí kim chỉ có một vị Nữ Oa thượng thần mà thôi. Không phải Nhan Đàm xem thường bản thân, nhưng dựa vào tiến độ tu hành hiện nay của nàng, muốn tu thành thượng tiên ít nhất cũng phải mất dăm ba vạn năm nữa.

Địa Nhai nằm ở cực nam thiên đình.

Ngày thường ngoại trừ thi thoảng có vị tiên quân ghé sang mượn sách thì rất hiếm có người đi lại chung quanh.

Nhan Đàm cẩn thận mang những quyển sách bị đặt sai chỗ sắp xếp lại vào vị trí đúng, lau chùi sạch sẽ dây sách bị đóng bụi trên cùng kệ sách, sau đó lần lượt chọn ra những quyển mình muốn đọc, đánh dấu xong xuôi rồi ôm đến bên bàn sắp ngay ngắn lại thành một chồng.

Nàng làm tất cả những việc này với một thái độ tôn kính. Sách ở nơi này vốn đều do Tử Hư Đế quân thu thập từ nhiều nguồn khác nhau, không biết phải mất bao lâu mới hoàn thành được. Nàng cảm thấy có những việc không cần nghiêm túc có thể tùy tiện bông đùa, nhưng cũng có những thứ không thể tùy ý báng bổ, đặc biệt là việc gián tiếp đối mặt với vị tiên quân đã qua đời nhưng hết sức bản lĩnh này.

Nhan Đàm sắp xếp mọi thứ xong xuôi, đang định tĩnh tâm lại nghiêm túc nghiên cứu sách vở thì chợt thấy cảm lạnh lạnh, khiến nàng bất buộc không thể không xoay đầu sang. Đập vào mắt nàng là một đôi người đang khẽ cười với một điệu bộ có phần cợt nhả.

Chiếc quạt xếp mạ vàng vốn đang đỡ dưới cằm nàng chậm chậm dời ra, thuận thế vén một lọn tóc của nàng lên, ngay sau đó một giọng nói trầm thấp vô cùng dễ nghe vang lên: “Tiểu tiên nhà người đáng vẻ nom không tồi, chi bằng theo cùng bốn quân về phủ?”

Nhan Đàm ngẩng đầu, nhìn ngoại hình tuấn mỹ đến chói mắt của người này, lại nhìn nhìn thân bạch bào bồng bồng trong gió của ngài ta, cuối cùng nhìn cái dáng điệu bày ra trước mắt, lập tức đoán ra được đây là ai.

Ngoại trừ Bạch Luyện Linh quân, xem ra chẳng còn tiên quân nào đom đóm đáng tới vậy lại chỉ mặc độc màu trắng hơn nữa còn thích trông thấy tiểu tiên nào mặt mũi lọt mắt là đem về giếm trong tiên dinh nhà mình.

Bạch Luyện Linh quân thấy nàng nhìn mình chằm chằm, tự nhiên tiêu sái xòe chiếc quạt ra, thông thả hươu tới hươu lui.

Nhan Đàm cuối cùng đã hiểu vì sao Ngao Tuyên lại vật một chùm lông hồ ly ngay tại chỗ, xem ra câu Bạch Luyện Linh quân nói hôm nay sớm đã nói với không biết bao nhiêu người.

“E hèm, Linh quân, thật ra sư tôn của tiểu tiên là Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế, năm đó lúc tiểu tiên hóa người ngài cũng có mặt.” Nếu đổi lại dùng cách nói của phàm giới, Bạch Luyện Linh quân đã còn chứng kiến cảnh tượng nàng cất tiếng khóc chào đời.

Bạch Luyện Linh quân vừa nghe đến tên Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế thì lập tức hứng thú tụt giảm, đóng chiếc quạt lại: “Ra là đệ tử của Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế, bỏ đi, bốn quân là đến tìm vài quyển sách.” Ngài ta giơ chiếc quạt xếp lên chỉ về phía kệ sách, miệng gọi tên một đầu tựa, lập tức một quyển sách vừa dày vừa nặng bay sang, đáp xuống trên tay ngài ta.

Nhan Đàm lòng đầy kính phục. Trước đây nàng còn cảm thấy Bạch Luyện Linh quân có tiếng mà không có miếng, chỉ được mỗi cái danh hão. Nàng từng thấy qua những tiên quân đến đây mượn sách, dường như chưa ai có bản lĩnh chỉ cần gọi tên là có thể lấy được sách từ xa. Nàng biết cách không đoạt vật vốn chẳng phải bản lĩnh ghê gớm gì, nhưng hoàn toàn không biết vị trí lại có thể đứng từ xa lấy được đồ vật, đây đúng là vô cùng lợi hại.

Bảy phần sùng kính này của nàng còn chưa duy trì được bao lâu thì Bạch Luyện Linh quân đã chìa quạt sang nhắc cằm nàng lên, miệng nhoẻn cười bảo: “Thế nào, cảm thấy bốn quân rất lợi hại? Thế, có muốn cùng ta hồi phủ không? Bốn quân nhất định không bạc đãi người.” Nhan Đàm ngay lập tức nhìn mấy nỗi ngập da gà, bảy phần sùng kính trước đó tụt xuống còn có ba phần.

Bạch Luyện Linh quân thấy nàng không đáp, bèn thu chiếc quạt xếp lại, hướng mặt ra ngoài thũng thẳng cất tiếng: “Thanh Triệu.”

Một tiên đồng mặt mũi thanh tú tức khắc bước vào, theo sau còn có đầu tằm chục vị tiên tử dung mạo mỹ miều. Tiên đồng nọ xoay người sang, hết sức cung kính ép sát hai tay vào người, cất giọng hô: “Cung nghênh Linh quân hồi phủ.”

Bạch Luyện Linh quân làm dáng bước ra ngoài, tốp tiên tử xinh đẹp kia lập tức chia thành hai nhóm, phía trước sáu người, phía sau tám. Cả đường cánh hoa lất phất, lùa là bảy màu uốn lượn ngập trời, hào quang rực rỡ, tiên quang lóa mắt, tất cả vây quanh Bạch Luyện Linh quân trên đường trở về tiên dinh của mình.

Ba phần sùng kính còn sót lại của Nhan Đàm khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng đã tan thành mây khói.

Cung cách phô trương cỡ này, đến Tây Vương mẫu nhìn thấy cũng còn phải tự thẹn không bằng.

Bạch Luyện Linh quân, đúng là một con cáo già mặt dày vô sỉ.

Nhan Đàm trông coi sách được vài ngày, cuối cùng cũng đã xử lý ổn thỏa hết những việc trong Địa Nhai cung. Nàng dự định mấy ngày sau ra ngoài đi dạo, tiện thể tìm hiểu một lượt tình hình xung quanh.

Ngày thứ nhất, nàng chọn phía nam làm đầu. Địa Nhai đã là cực nam thiên đình, sang nam nữa chính là đầu tận của Cửu Trùng Thiên.

Giữa khoảng đất kết thúc thiên đình nơi cây xanh mọc dày thành bụi, cỏ dại um tùm, nàng đã trông thấy một người.

Người này bị xích sắt khóa lấy, trói trên một cây cổ thụ cao chọc trời.

Nàng nhìn không rõ tướng mạo của người này, chỉ thấy đối phương có mái tóc đen tuyền như mặc ngọc, mặt cúi gầm xuống, xích sắt trên người chốc chốc va vào nhau kêu loảng xoảng. Nhan Đàm nghĩ, trông người này có vẻ hết sức thống khổ.

Do đối phương đã bị xích sắt trói chặt, nàng không lo sợ người này sẽ thành linh thoát ra làm hại mình. Nhan Đàm rón rén bước sang, muốn xem thử người này là ai. Vừa đến gần được vài bước thì đã chợt nghe từ dưới lòng đất truyền lên vài tiếng rít gào the thé, mười mấy nhánh cây dẻo dai thò lên từ lớp đất cát trói chặt lấy nàng, chậm chậm lôi về phía gốc cây cổ thụ chọc trời nọ.

Khi chỉ còn cách một khoảng gần, Nhan Đàm bấy giờ mới trông thấy, người bị xích trên cây kia hoàn toàn không chỉ bị mỗi xích sắt trói lấy, mà đồng thời còn bị đám dây leo xoắn xít của gốc cây nọ trói chặt tay chân.

Người nọ nghe thấy động tĩnh, có vẻ như từ từ tỉnh dậy, khẽ ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt Nhan Đàm là một gương mặt đã bị hủy hoại, từ má trái đến cằm người này đều đã bị thiêu cháy sém, vết thương kết thành một lớp vảy mỏng. Người này hai mắt này giờ vẫn nhắm lại, giống như đang cố lắng nghe động tĩnh xung quanh, bỗng đi một lúc mới lên tiếng hỏi: “Người là không cần thận xông vào đây có phải không? Nơi này là cấm địa, người vốn dĩ không nên đến.”

Nhan Đàm nghe giọng nói của người này, cảm thấy dường như đã từng nghe qua ở đâu. Đang mải suy nghĩ đến hơi ngẩn ra, bỗng nghe người nọ khẽ niệm vài câu chú thuật, một ngọn lửa mảnh dẻ lan dài ra khắp chung quanh nhưng lại chưa ra khỏi tay nàng. Nhan Đàm nghe thấy từ dưới lòng đất vang dậy một tiếng thét gào vô cùng thống thiết, những nhánh cây quấn quanh người mình lập tức buông lỏng.

Nàng vừa thoát thân thì ngọn lửa cũng lui dần rồi tắt ngấm, những nhánh cây kia chậm chậm rút trở về lòng đất.

“Đây là Côn Luân thần thụ, sợ lửa. Người phải dùng diễm chú đối phó nó.” Người này ước chừng đã rất lâu rồi không nói chuyện, lúc phát âm giọng nói có chút khản đặc.

Nhan Đàm đứng đó, không hiểu vì sao rõ ràng sợ phải nán lại những nơi thế này, nhưng lại không muốn rời khỏi.

Nàng ngập ngừng một lúc, cuối cùng vẫn là cất tiếng hỏi: “Người rõ ràng có thể rời khỏi nơi này, tại sao lại thà để bị trói gò như vậy?”

“Ừm, không còn cách nào...” Người nọ dường như mỉm cười, nhưng do phần lớn dung mạo đã bị thiêu cháy biến dạng, căn bản không thể nhìn ra rốt cuộc có phải đang cười hay không, “Nếu ta rời khỏi đây, nhất định sẽ làm hại đến những người khác. Ta căn bản không thể khống chế bản thân mình. Như vừa nãy vậy, may mắn là ta hiện đang tỉnh táo, nếu không rất có khả năng sẽ giết chết người.”

Nhan Đàm bảy giờ tuổi đời còn chưa dày dặn, cũng rất dễ mềm lòng.

Càng hưởng hồ chi, nàng cuối cùng đã nhận ra nam tử đầy mình thảm hại này.

“Ứng Uyên Đế quân...?”

Nàng sau này thường xuyên nghĩ, nếu ngày hôm đó mình chưa từng đặt chân đến đầu tận cực nam Cửu Trùng Thiên, chắc chắn đã có thể thoát khỏi kiếp số này.

Chỉ cần không phải vào lúc đó.

Nàng của rất lâu rất lâu sau này, sẽ không còn mềm lòng như vậy nữa.

Khi ấy nàng rõ ràng vẫn luôn nhìn không thuận mắt Thanh Ly Ứng Uyên Đế quân.

Thế nhưng không sớm không muộn, cứ là vào đúng lúc đó, đã gặp phải.

Ứng Uyên quân lại khẽ mỉm cười, không mấy để tâm hỏi: “Hử? Người nhận ra ta?”

81. Chương 81: Tình Kiếp (thượng)

Hai mắt của Ứng Uyên quân đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

Nhan Đàm còn nhớ hẳn có một đôi mắt sáng ngời rất đẹp. Nhưng giờ đây hẳn chỉ có thể nhắm mắt gắng sức lắng nghe động tĩnh chung quanh, có lúc cũng sẽ mở mắt, nhưng đôi mắt kia lại không còn sáng ngời đen láy nữa mà hơi mang chút màu sắc ảm đạm, lơ đãng vô hồn. Dung mạo hẳn bị hủy hoại, tiên pháp bị giam hãm, trong ngày có khi mất đi thần trí, hẳn dường như đã mất hết tất cả.

Nhan Đàm có lần nhìn thấy dáng vẻ lúc mất hết thần trí của hẳn, cứ như đang bị ác ma khống chế, hai hàm răng nghiến chặt, nhưng lại gồng mình không bật ra tiếng động nào. Mỗi lần trông thấy cảnh tượng này, nàng hơi có chút sợ hãi, nhưng dù trong lòng khiếp sợ vẫn không muốn rời khỏi. Đợi đến khi Ứng Uyên quân hồi phục thần trí, ngẩng đầu cười uể oải nói: “Sao người vẫn còn ở đây? Sau này, người vẫn là đừng nên lui tới nữa.”

Nhan Đàm dè dặt hết một lúc lâu, miệng lầm bầm đáp: “Nơi này rất ít khi có ai tới, nếu không tới đây nói chuyện với người, vậy ta còn không phải sẽ chán chết?”

Tiên quân tiên tử tướng mạo tuấn mỹ trên thiên đình vốn dĩ nhiều, Ứng Uyên quân vốn không phải nổi bật nhất, giờ đây dung mạo bị hủy, lúc mới trông thấy sẽ cảm thấy đáng sợ. Nhan Đàm lại không cảm thấy vẻ ngoài này của hẳn khó coi, tướng mạo vốn dĩ là do trời sinh, đẹp đẽ hay xấu xí đều không thể lựa chọn.

Ứng Uyên thoáng ngẩn người, vẻ như có chút lực bất tòng tâm: “Thôi được, vậy người sau này trông thấy ta hỏa độc phát tác, nhất định phải cẩn thận một chút.”

Đáng tiếc Nhan Đàm lại ưa thích để ý những việc ngoài lề: “Hỏa độc? Là cái gì vậy?”

“Là huyết điều của ma cảnh. Bọn chúng là do máu của tà thần hóa thành, khi lao đến tấn công sẽ phát hỏa không báo trước, mắt của ta chính là vì nguyên do này... không nhìn thấy nữa.” Hẳn nói bằng một giọng trầm thấp, đoạn chậm chậm mở mắt ra, ánh mắt dờ dẩn nhìn về phía trước. Ngày hôm ấy, có lẽ cả đời này hẳn cũng không thể nào quên được. Ánh sáng trước mắt dần chuyển ảm đạm, mảng bóng tối tĩnh mịch kia thì lại mỗi lúc một dày đặc. Hẳn biết chẳng mấy chốc đôi mắt của mình sẽ không thể nhìn thấy bất kì thứ gì nữa, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng làm ra vẻ không hề gì.

Mãi cho đến khi ma cảnh sụp đổ mới có người phát hiện bất thường.

Nhưng hỏa độc của huyết điều đã ngấm vào cơ thể, khiến hẳn thường xuyên mất đi thần trí, có lần còn suýt nữa giết chết mấy tiên tử tiên quân dưới tọa, chỉ còn có thể tự giam cầm mình ở đây.

Nhan Đàm ngẫm qua, không nhịn được hỏi: “Hỏa độc này không chữa được sao?”

“Có lẽ là được, chỉ là Lăng Hoa Nguyên quân am tường y thuật nhất cũng bó tay...” Hẳn thần sắc trầm tĩnh, “Cũng chẳng sao, như ta hiện giờ cũng không gọi là thê thảm.”

Nhan Đàm thì lại không thấy thế này mà còn không gọi là thê thảm. Sau khi nàng trở về Địa Nhai bèn lật tìm thử trong sách, nhưng lật tung hết chỗ sách cũng không tìm thấy ghi chép nào về huyết điều.

Mành tre khẽ đu đưa trong gió nhẹ, chuông gió phát ra âm thanh đing đing đang đang, tiếng chuông lanh lạnh vang vọng giữa khoảng sân trống tĩnh mịch.

Vào lúc ngoái đầu, Nhan Đàm trông thấy lò trầm hương bằng gỗ đàn khắc hình linh thú đặt cạnh bên khung cửa sổ. Từng dải khói màu trắng nhạt bốc lên từ lò trầm hương, hương thơm tràn ngập gian phòng.

Nàng nhớ lại những ngày đầu khi sư tôn vừa trở về từ ma cảnh tính khí cũng hay cáu gắt thất thường, một vị tiên quân phẩm cách cao quý sao lại có thể bỗng nhiên trở nên cáu bẳn cơ chứ? Nàng đi sang đó, hai tay bê lò trầm hương kia lên, lòng chợt gợn chút mông lung.

Sư tôn là người nàng kính trọng nhất, cho dù là vì sư tôn ngắt sạch hết lá hoa trên người, đó cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng Ứng Uyên quân lại giữ vị trí gì trong lòng nàng? Chẳng qua chỉ là người đứng nước lã, vì một người không quan hệ tổn hại chính mình, không phải rất kì quặc sao?

Con cá nhỏ này tuy thông minh nhưng đúng là không dễ thương gì hết.

Nàng nghĩ không thông, bèn tản bộ đến Huyền Tâm nhai, từ xa trông thấy Nam Cực Tiên ông đứng bên ao sen, miệng lẩm ba lẩm bầm gì đó. Đợi lúc tới gần mới nghe thấy đối phương bảo: “Aiii, tính thời gian cũng đã sắp đến lúc hóa người rồi, con cừu kì này tốt nhất đừng trở chứng thà làm cá cả đời đấy...”

Trên đời này còn có con cá ưa trở chứng sao?

Nhan Đàm không nhịn được hỏi: “Tiên ông, con cừu kì này còn bao lâu nữa thì sẽ hóa người?”

“Còn tầm chừng hơn nửa năm nữa. Con không biết ta lúc đầu vì muốn giành con cừu kì cuối cùng còn sót lại trên đời này từ chỗ Ngọc Đế về đây hao tổn bao nhiêu là sức lực đâu. Nhọc nhằn vất vả lao tâm lao lực nuôi nấng bao nhiêu năm trời, cả mụn trứng cũng không có nở, uống công lão phu lựa chọn cả một ao cá cái bầu bạn.” Nam Cực Tiên ông bị nàng hỏi trúng chỗ đau, bị phần cực độ nói, “Nhan Đàm con xem cả ao cá này, con dài con đẹp con ngắn, còn có mấy con tương đối mảnh dẻ, có loại cá cái nào là không có, thế mà lại cứ không có một con nào tu thành chánh quả!”

“... Khụ khụ!” Nhan Đàm không nén nổi cơn sặc, lựa lời mở miệng, “Chuyện này vẫn là cứ nên từ từ, lại nói, không chừng con cừu kì này sở thích không giống những con cá khác, không thích cá cái thì sao.”

“Chính là nghĩ đến việc nó có lẽ là một con cá đoạn tụ (1), về sau ta mới thả thêm con cá đực vào, kết quả vẫn chẳng có biến chuyển gì, trái lại con cá đực kia thì lại vô cùng ưa thích ve vãn.”

Nam Cực Tiên ông kể lể xong, trong lòng dễ chịu ra nhiều, bèn miễn cưỡng đi khỏi đó.

Nhan Đàm ngồi xổm bên bờ ao sen, một chốc ngắn sau, con cá bé mắt đỏ kia lộ đầu ra khỏi mặt nước. Nàng không khỏi mỉm cười bảo: “Để hôm khác đi, bữa nay ta hông có đem theo sách.”

Nàng vừa dứt lời thì đã thấy chú cá nhỏ kia hất đuôi cái lặn khỏi mặt nước, chả buồn đếm xỉa gì tới mình nữa.

Nhan Đàm nổi quạu: “Ê, dù gì ta cũng đọc hết mấy chục cuốn sách i nghe mà, không có công lao ít nhất cũng phải có khổ lao chứ? Mi vậy là thái độ gì hả?”

Ao sen một khoảng yên ắng, chỉ có con cá râu hổ ham bay nhảy kia đang hờn hờn ngoi lên ngụp xuống. Nhan Đàm lúc đứng dậy lòng nghĩ, trước đây bất kể mình có nói gì, ít ra con cá nhỏ mềm mại này cũng còn có chút phản ứng, tuy nàng cảm thấy mình hoàn toàn triệt để bị khinh bỉ, nhưng dạo gần đây đến cả loại khinh bỉ này cũng bị cắt giảm. Con cá nhỏ này tuy thông minh nhưng đúng là không dễ thương gì hết.

Trong lúc xoay người, nàng lại không kìm được nghĩ, thực ra việc bản thân mình muốn làm, vốn dĩ chẳng can hệ gì đến những người khác, có gì lại phải quan tâm họ có tán đồng hay không?

Ngày hôm sau, khi Nhan Đàm đến thăm Ứng Uyên, tiện thể mang theo một lò trầm hương.

Không khí tràn ngập một mùi hương sen khiến tinh thần như được xoa dịu.

Ứng Uyên xem ra rất ưa thích mùi trầm hương này, lại còn lên tiếng hỏi: “Gần đây có phải hoa sen bên bờ Dao Trì đã nở rồi không?”

Lúc này sớm đã qua mùa hoa sen nở rộ, hắc giam mình ở đây lâu ngày, đến cả ngày tháng cũng không còn nhớ rõ nữa.

Nhan Đàm khe khẽ ồm tiếng, ngẫm qua lại hỏi: “Người có muốn đi ngắm hoa sen không?”

Ứng Uyên khẽ cười: “Cho dù hoa sen có nở đẹp hơn đi nữa, ta cũng đã không thể nào nhìn thấy.”

“Nhưng người có thể ngửi thấy mùi hương của hoa sen, nghe thấy tiếng gió, còn có thể dùng tay chạm vào, cho dù không nhìn thấy được màu sắc của hoa, nhưng chỉ cần đã từng thấy qua thì vẫn có thể nhớ lại được.” Nhan Đàm cảm thấy thật sự không cần thiết an ủi đôi mắt này của hắn có lẽ có ngày sẽ hồi phục. Nàng chân thân là tứ diệp hạm đam, vốn dĩ tinh thông tiên thuật chữa trị hơn những người khác, nàng cảm thấy Ứng Uyên quân là không thể nào nhìn thấy được nữa.

Ứng Uyên vẫn giữ nụ cười trên môi: “Thật ra lần hoa sen nở đẹp nhất mà ta từng thấy đã là hai trăm năm về trước.”

Ngày hôm đó, tứ diệp hạm đam hóa người, phỏng chừng do hãy sớm so với tuổi thành niên mà hóa ra hình hài một tiểu quỷ nghịch ngợm đến nói chuyện cũng còn bập bẹ, chỉ biết bò loạn xạ dưới đất. Hắn vốn cứ tưởng bản thân đã quên mất, giờ lại phát hiện mình còn nhớ rõ như in.

Có điều tiểu quỷ nghịch là thể trong ấn tượng sau trăm năm lại trở nên có chút không giống ngày trước. Hắn có một hôm xem xong công văn ra ngoài, định đi tản bộ trong Diễn Hư cung cho giãn gân giãn cốt một chút, kết quả trông thấy một tiên tử người khoác y sam bằng lụa mỏng trắng muốt như tuyết đang dùng hai tay đỡ một quyển sách đứng dưới ánh đèn chăm chú đọc, nhìn cách ăn vận, hắn là Chi tiên tử Chỉ Tích dưới quyền Lục Cảnh.

Thấy hắn bước sang, Chỉ Tích hốt hải giấu quyển sách trên tay ra sau lưng, dáng điệu duyên dáng hành lễ: “Đế tọa.”

Ứng Uyên mắt liếc thấy tựa đề sách, miệng mỉm cười vẻ thấu hiểu: “Quyển kịch bản tuồng Lâm Xuyên tứ mộng này là do Tử Hư Đế quân mang từ phạm giới về, còn là độc bản, chớ làm hỏng đấy.”

Chỉ Tích hơi há hốc miệng, cuối cùng vẫn là cúi đầu thưa: “Vâng, đế tọa.”

Ứng Uyên đi khỏi vài bước, bỗng nhiên ngoái đầu lại hỏi: “Người cảm thấy, thứ tình cảm nam nữ quần quýt được nói đến trong kịch bản tuồng của phạm giới, phải chăng có thật?”

Chỉ Tích hai tay cầm sách, nghĩ ngợi hết một lúc lâu mới đáp: “Hồi bẩm đế tọa, Chỉ Tích cho rằng loại tình si sầu oán này là có tồn tại, cũng là có thật. Có rất nhiều việc, không phải bản thân mong muốn thế nào thì sẽ được như thế đấy, âu bởi mới có đắng cay lắm lẽ như được miêu tả trong tuồng.”

Ứng Uyên chỉ khẽ mỉm cười, không nói gì cả.

Thật ra hắn cũng tin rằng cho dù chỉ là một vở tuồng, cũng nhất định có câu chuyện tương tự đã từng xảy ra. Chỉ là trên chốn thiên đình mà táo bạo công khai đàm luận chuyện tình cảm phạm tục, đó là việc làm trái với tu đạo. Chỉ Tích chung quy vẫn là tuổi đời chưa đủ từng trải, nhưng qua một thời gian nữa, cô bé nhất định sẽ hiểu nhiều hơn. Riêng hắn đã sống quá lâu, đã không còn biết thế nào mới có thể gọi là lâu dài. Những tình cảm vẫn vương phạm tục, chắc chắn sẽ không cố định bất biến theo dòng đời thay bể nương dâu.

Cứ thế qua được vài ngày, Nhan Đàm mắt thấy chân thân của mình đã sắp thành ra hơi trội, cuối cùng cũng không nhịn nổi đề nghị: “Người thật sự chưa từng nghĩ đến việc rời khỏi nơi này sao?”

“Vì sao phải rời khỏi?” Ứng Uyên có chút kinh ngạc.

“Ta nghĩ thế này, dấu sao nơi này cũng đã là đầu tận của thiên đình, ngày thường cũng chẳng mấy ai lui tới. Mà phía sau Địa Nhai cung có gian phòng trống, ở đó dù sao cũng tốt hơn bị trói trên cây chứ? Càng hưởng hồ chi, ta mấy ngày trước đã có tra sách, trong đó nói Côn Luân thần thụ là sống nhờ vào hấp thụ linh khí, sau cùng người sẽ bị hút thành chỉ còn da bọc xương, lại còn cứng hời ột cái cây xấu xí như vậy.”

Ứng Uyên lặng thinh không nói gì.

Nhan Đàm mừng rơn, nàng biết bản thân dùng tình lay động dùng lý giảng giải thế này nhất định sẽ thuyết phục được đối phương. Thật ra đây cũng là nhờ ích lợi của trầm hương, ít ra Ứng Uyên quân gần đây thời gian tỉnh táo ngày một nhiều, gần như chẳng phát tác gì mấy nữa. Nàng cũng cảm thấy đối phương nếu giam mình cả đời ở nơi này, ít nhiều gì cũng có phần đáng tiếc.

Ứng Uyên ngẫm qua, chậm rãi cất lời: “Thế thì cứ thử xem vậy, nếu không được lại quay về đây.”

“Sao lại không được cơ chứ? Gần đây những lúc phát tác của người ngày một ít, nói không chừng qua một thời gian nữa sẽ khỏi hẳn.”

Ứng Uyên ra sức giơ cổ tay lên, một chút tiên pháp cũng không dùng đến, những nhánh cây quấn quanh tay chân hắn lập tức biết điều buông lỏng ra. Nhan Đàm mắt chữ o mồm chữ a, xem ra đối phương nếu muốn vùng thoát thật sự không cần hao phí chút sức lực nào, chẳng qua là hắn không muốn mà thôi. Ứng Uyên cúi người sờ soạng mặt đất, nhặt đoạn xích sắt dài lên: “Xiềng trói tiên này tuyệt đối không thể gỡ xuống, người đừng quên đấy.”

Nhan Đàm ừm tiếng, bước tới đỡ lấy cánh tay hắn dẫn về phía trước.

Ứng Uyên mang xiềng trói tiên trên người, xem ra phải rất khổ sở, nhưng trước nay chưa từng nghe hắn đã động đến.

Nhan Đàm lòng nghĩ, mình gần đây rất thích cùng Ứng Uyên trò chuyện, cũng mong đối phương có thể sớm ngày khỏe lại, nếu đây chỉ là cảm thông, thế thì lại vì đâu mà cam tâm tình nguyện đến vậy?

Nàng cứ cảm thấy bản thân có chút không ổn, dường như đột nhiên trở nên rất thấu hiểu lòng người lại ân cần dịu dàng.

Mà kết luận, xem ra cũng chẳng phải lý do nàng mong muốn.

Chú thích:

(1) đoạn tụ: nghĩa đen là “cắt đứt tay áo”, dùng ám chỉ đồng tính nam, xuất phát từ điển cổ về Hán Ai Đế và Đồng Hiền. Hán Ai Đế Lưu Hân sủng ái Đồng Hiền, hai người quấn quýt như hình với bóng, có lần Ai Đế thức dậy thấy tay áo bị Đồng Hiền đè lên, sợ kéo tay áo ra làm người thương tỉnh giấc, bèn dùng một lưỡi dao nhỏ cắt đứt tay áo.

82. Chương 82: Tình Kiếp (trung)

Ứng Uyên quân dần khá hẳn lên, có khi còn tự mình mò mẫm trong bóng tối đi dạo xung quanh.

Nhan Đàm rất lấy làm nhẹ nhõm. Chân thân của nàng cuối cùng cũng không cần tiếp tục hồi thêm nữa. Phải biết rằng tộc bọn họ mỗi lần nở hoa đều phải đợi vài trăm năm, hồi sạch lần này cũng chính là ngụ ý trong những năm tháng đằng đằng sau này sẽ phải hồi trời. Nhan Đàm không thể chịu nổi, chuyện này thực sự quá sức nực cười.

Thật ra trong khoảng thời gian sau khi chuyển đến Địa Nhai, Ứng Uyên quân đã có phát tác một lần.

Khi ấy nàng đang dọn dẹp bên ngoài, vừa nghe thấy tiếng bàn ghế bị xô ngã thì vội vàng chạy sang. Tiên khí trên người Ứng Uyên tỏa sáng chói lọi, xiềng trói tiên đã gần như bị tiên khí trên người hắn làm bung đứt. Nhan Đàm rất do dự, nếu mình mạnh động đến gần, liệu có bị chết không đây?

Nghe bảo trước đó khi hỏa độc trên người Ứng Uyên quân phát tác, có thể hất tay áo một phát quét cho Lục Cảnh tiên quân bán sống bán chết, vậy nên tuy nàng hiện giờ rất lo lắng cho đối phương, nhưng nếu cuối cùng chết một cái chết không minh bạch, vẫn là sẽ cảm thấy rất cần rút lương tâm.

Nhan Đàm quyết định xong xuôi, ngồi xổm xuống cách một khoảng không xa tập trung tinh thần quan sát nhất cử nhất động của đối phương, đoạn rón rén mở miệng hỏi: “Ta kể chuyện cho người nghe có chịu không?”

Tiên khí trên người Ứng Uyên chợt thoáng sầm xuống, băng đi một lúc mới uể oải đáp: “Chuyện gì?”

Nhan Đàm ngẫm sơ lại một lượt những câu chuyện nhớ được trong đầu, chậm rãi cất lời: “Ta kể người nghe chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa vậy. Bàn Cổ, còn có tên là Phù Lê, được tôn xưng là hỗn mang thần thời thượng cổ. Khi ngài ra đời, trời đất còn như một quả trứng gà, trời và đất dính liền vào nhau.”

Truyền thuyết Bàn Cổ khai thiên lập địa ai ai cũng biết, nhưng sự tôn của Nhan Đàm là nhân vật vô cùng lợi hại, ngày thường chỉ giảng đạo giảng thiên cho bọn họ, ở đâu ra có kể chuyện? Mà tình cảnh hiện giờ, nếu đem chuyện Phật tổ hay tu đạo ra nói thì thật tình quá là kì khôi.

“Việc đầu tiên Bàn Cổ tiên thần làm sau khi tỉnh giấc, chính là dùng rìu bổ rời đất trời. Bấy giờ nối liền trời đất là một số quái thạch lờm chờm, sau khi bị rìu thần chém vỡ tan tác chỉ có thể chìm vào lòng đất, vĩnh viễn không thể ngóc đầu khỏi đó. Bàn Cổ tiên thần sau khi tách rời trời đất thì cảm thấy rất mệt nên đã ngủ thiếp đi, thân xác của ngài và phạm giới hòa làm một thể, làm nên non nước, huyết mạch hóa thành sông ngòi, hai mắt biến thành mặt trời và mặt trăng.” Nhan Đàm ngưng đoạn, lại tiếp, “Nhưng ta cảm thấy, vô tội nhất trong chuyện này chính là đám quái thạch nối liền trời đất, bọn họ chống giữ trời đất, cuối cùng lại không thể không chìm vào lòng đất, vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời. Nhưng ai mà biết được chứ, nói không chừng những quái thạch đó đã từng dốc cạn sức lực chống đỡ đất trời, tuy có xấu xí dị dạng một chút, nhưng tấm lòng kia lại là thành tâm thật ý.”

Ứng Uyên nhin không khỏi bật một tiếng cười mũi: “Nói năng nhăng cuội.” Hắn chậm rãi chống người đứng dậy, băng đi một lúc mới bảo: “Theo như cách nói của ngươi, Phù Lê thượng thần lại chẳng thành ra kẻ xấu chia uyên rẽ thủy rồi ư?”

Nhan Đàm nhoẻn cười: “Chuyện cũ lâu lâu cũng phải đổi cách nhìn chút xíu chứ.”

Ứng Uyên chậm chậm mở mắt, gương mặt hướng về phía nàng. Tuy mắt đối phương đã không nhìn thấy nhưng Nhan Đàm lại có cảm giác cứ như đang bị chăm chú ngắm nhìn, không khỏi có chút căng thẳng.

“Lần trước ngươi bảo, hiện giờ hoa sen đang lúc nở rộ, ta muốn đến ngắm sen.”

Nhan Đàm cứng lưỡi. Hiện giờ sớm đã qua mùa hoa, nàng lần trước cũng chỉ là buột miệng hứa hão mà thôi. Lúc này chỉ còn một ao sen tàn, đào đâu ra hoa sen mà ngắm?

Nàng ngẫm xuôi nghĩ ngược một hồi, miễn cưỡng gật đầu: “Người nếu muốn ngắm hoa, thật ra cũng không khó.”

Khoảnh sân trống trải tĩnh mịch, một lò trầm hương đã thành tro vụn.

Nhan Đàm hai tay bê lò trầm hương khắc hình linh thú, lặng lẽ nhìn bóng người đang đứng trước khung cửa sổ chạm trổ hoa văn. Nàng đã dần nghĩ thông suốt, thời gian gần đây, bản thân rốt cuộc là bị thế nào.

Thật sự nói trắng ra, chẳng qua cũng chỉ là việc khiến người phiền não.

Tối tối lui lui, vẫn là chạy không khỏi một chữ ấy.

Ứng Uyên quần đứng bên cửa sổ, đầu hơi ngẩng lên, rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân tha thướt cất lên sau lưng. Hắn vươn tay mò mẫm khung cửa, không mấy linh hoạt xoay người lại: “Nhan Đàm?”

Nhan Đàm bước lại gần chút, hương sen dịu dịu càng rõ rệt hơn giữa khoảnh sân vắng tĩnh mịch: “Vốn ta cảm thấy hoa sen bên Dao Trì nở đẹp hơn, tiếc là không thể dẫn người sang đó, may là Địa Nhai nơi này cũng có ao sen, tuy rằng không được sum sê um tùm...” Gió hiu hiu nhẹ phớt, chiếc chuông gió treo trên cửa sổ lại bắt đầu phát ra tiếng kêu đĩnh đang, hòa quyện vào giọng nói của nàng.

Ứng Uyên cười khê lác đầu: “Có thể ngửi thấy mùi hương là đã đủ rồi.” Hắn đan hai tay vào nhau gác trên bậu cửa, thấp giọng tiếp lời: “Giờ đây nghĩ lại, cảm thấy ngươi nói rất phải. Tuy ta không nhìn thấy được, nhưng vẫn có thể lắng nghe, chạm vào, dùng trái tim cảm nhận, hoàn toàn không nhất định phải tận mắt nhìn thấy mới thưởng thức được.”

Hoa nở trong ao sen này đa số đều có màu hồng nhạt, chỉ có đóa nằm sát trong góc nhất là trắng như tuyết. Ta luôn cảm thấy hoa sen thì phải nở rộ một mảng hồng rực mới đẹp, màu trắng vẫn là quá đơn điệu—ơ?” Nhan Đàm đang nói đến đà hăng say thì bỗng chợt một bàn tay chìa sang, khê sượt qua mày mắt nàng.

“Để ta sờ thử gương mặt ngươi một chút, ta muốn biết ngươi trông như thế nào.” Những ngón tay thon dài tỉ mỉ sờ soạng hết nửa ngày, khoe miệng cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt: “Nếu có một ngày ta nhìn thấy được trở lại, nhất định có thể tức khắc nhận ra ngươi, sau đó...”

Nhan Đàm lòng khê dậy sóng.

Hắn nói một cách chắc nịch đến vậy, cứ như không để nàng có cơ hội không tin. Thật ra cho dù vĩnh viễn không thể nhìn thấy cũng chẳng hề gì, nàng vẫn sẽ như hiện giờ bầu bạn cùng hắn trò chuyện giải sầu.

Nàng sẽ làm đôi mắt của hắn.

Cứ vậy vài ngày trôi qua, Ứng Uyên quân vẫn luôn ở trong phòng, có lúc bận việc suy nghĩ, có khi chỉ là ngồi yên một chỗ.

Nhan Đàm lại lục được từ trong kho sách của Địa Nhai một quyển sách về tộc tứ diệp hạm đạu bọn họ. Nàng không cần đọc hết toàn bộ thì đã thấy được phần mấu chốt nhất. Tứ diệp hạm đạu là chủng tộc có thể dùng làm dược liệu quý giá nhất từ thời thượng cổ đến nay, trái tim hạm đạu có thể chữa được những bệnh vô phương cứu chữa.

Nhan Đàm ngẩn ra, mãi lâu sau mới đóng quyển sách vừa dày vừa nặng lại, đặt lại vào phía trên cùng giá sách. Nếu muốn chữa khỏi đôi mắt cho Ứng Uyên quân, há còn không phải hãm nàng lên xơi? Chung quy là Ứng Uyên quân quan trọng hay nàng một gốc sen tu vi không tới đâu quan trọng, nặng nhẹ đã quá rõ ràng. Vị Lăng Hoa Nguyên quân tinh thông y thuật nhất thiên đình nọ xem ra cũng không lý nào không biết, may là ngài ấy có lòng nhân hậu, nếu không xác nàng có lẽ đã nằm sải lai dưới đất từ lâu.

Vị Lăng Hoa Nguyên quân chưa từng gặp mặt này, đúng là một người tâm địa thiện lương.

Nhưng ý nghĩ này chưa kéo dài được bao lâu thì đã bị một câu nói của Ứng Uyên quân đập nát tan tành.

“Ta đương nhiên biết trái tim của tứ diệp hạm đạu có thể chữa lành đôi mắt cho ta, Lăng Hoa Nguyên quân ban đầu cũng có nhắc đến, nhưng ta không đồng ý.” Hắn khê chau mày, “Nếu một đôi mắt phải dùng trái tim của một người sống sờ sờ ra đổi, ta thà bản thân cứ như hiện giờ.”

Nhan Đàm toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nàng lúc đầu khai tên Chỉ Tích tụy khiến muội ấy đeo được cái tiên giai Chi tiên tử vào người, nhưng suýt nữa thì hại chết muội ấy. Nếu bấy giờ Ứng Uyên đồng ý, chỉ e người bị moi tim chính là Chỉ Tích. Nàng suýt nữa thì đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Ứng Uyên thấy nàng không nói gì, dịu giọng xuống bảo: “Thật ra có nhìn thấy hay không ta đã không còn để tâm, việc này sau này ngươi đừng nhắc đến nữa, cũng đừng nói với ai khác.”

Nhan Đàm bị một ngọn lửa chính nghĩa hiem gặp thiêu phừng phực từ đầu xuống chân, vô cùng phẫn nộ: “Vị Lăng Hoa Nguyên quân này đúng là chẳng ra gì, thân là thượng tiên lại chỉ nghĩ đến việc xem mạng người như cỏ rác!”

Ứng Uyên hơi lấy làm lạ: “Nguyên quân chỉ là buột miệng nhắc đến mà thôi, lại nói việc này cũng chẳng phương hại gì đến ngươi, ngươi tức giận như vậy làm gì?”

Nhan Đàm cứng họng. Nàng thấy vẫn là không nên nói sự thật cho đối phương biết thì hơn.

Địa Nhai cung nằm ở đầu tận thiên đình, ngày thường rất hiếm khi có người đặt chân đến.

Nhan Đàm đã rất lâu không cùng các tiên đồng tụ tập tán dóc, dù có ngẫu nhiên bắt gặp cũng không còn như trước đây dừng lại xúm vào cùng buồn đùa lê, có thể thấy nàng vẫn là có khả năng được thăng làm thượng tiên.

Nàng về đến gian phòng phía sau Địa Nhai, trông thấy Ứng Uyên ngồi đấy, không biết từ đâu tìm được một con dao nhỏ và khúc gỗ đàn đang mò mẫm đeo thứ gì đó, bèn hỏi: “Người đang đeo gì vậy?”

“Là người gỗ, đó là một món vật của phàm giới,” Ứng Uyên quân mỉm cười, “ta dạo trước hạ phàm xử lý công vụ, từng nhìn thấy một số nghệ nhân thủ công đeo qua. Khi ấy ta ước chừng cũng bằng tuổi với người hiện giờ, cảm thấy rất thú vị.”

Phàm giới?

Nhan Đàm từ lúc hiểu chuyện thì vẫn luôn ở trên thiên đình, phạm giới với nàng mà nói, thật sự là một nơi xa tí mù khơi: “Phạm giới là như thế nào vậy?”

“Không nói chắc được, đại để cảm giác của mỗi người đều không giống nhau. Ta ngày trước chường quần biến đổi vương triều của phạm giới, thế nên trông thấy là bách tính giang san. Phạm giới, là một nơi vô cùng náo nhiệt, tuổi thọ của phạm nhân chỉ có trăm năm ngắn ngủi. Có những phạm nhân sống rất khổ sở, một số thì lại rất vui vẻ, so với thiên đình không giống nhau mấy.”

Nhan Đàm chống má, nhìn hần chậm chậm đeo gọt khúc gỗ, miếng gỗ đàn kia dần hiện ra hình người, tuy hình dáng có chút thô kệch, nhưng có thể nhìn ra đây là một người gỗ đang mỉm cười với vẻ chất phác: “Không ngờ người đeo đẹp thật đó...” Hần hiện giờ hoàn toàn không nhìn thấy, khắc đeo đồ vật chỉ có thể dựa vào cảm giác.

“Bấy giờ ta ở phạm giới buồn chán, đã học từ một vị sư phụ bên góc đường. Hai mắt của vị sư phụ này... cũng không nhìn thấy.”

Nhan Đàm tức thì cảm thấy lỗ lòi, lấp ba lấp bắp: “Vậy, vậy người gỗ này có thể cho ta được không?”

Ứng Uyên mỉm cười, chìa người gỗ sang cho nàng: “Đương nhiên là được.”

Nhan Đàm nắm trong tay người gỗ đang cười chất phác, không nhịn được hỏi: “Vậy những thứ khác người có đeo được không?”

Ứng Uyên ngược mắt, khoe miệng hơi khê cong lên: “Người nói ra nghe thử xem, nói không chừng ta có thể.”

“Lò trầm hương thì sao?”

Hần thoáng ngẩn ra.

Nhan Đàm cũng cảm thấy bản thân đã quá đáng, bèn lập tức bảo: “Thực ra ta chỉ buột miệng hỏi chơi vậy thôi, người cứ xem như chưa từng nghe thấy.”

Ứng Uyên gập các ngón tay vào khê chống trán, nhưng rồi vẫn mỉm cười đáp: “Được thôi.” Hần ngưng đoạn, lại nói: “Thật ra ta sớm đã muốn hỏi, người dường như rất thích trầm hương?”

“Làm người cũng phải có vài thú vui, lại nói ta chỉ có mỗi một thú vui này, bấy nhiêu đem so với sở thích của Bạch Luyện Linh quân đúng là chỉ như chuột đọ voi.”

Ứng Uyên như nhớ đến kiểu phô trương bung lụa đủ màu tung hoa ngập lối của Bạch Luyện Linh quân, khoe miệng khê cong lên: “Lối phô trương của Bạch Luyện Linh quân quả thực có chút...”

Nhan Đàm cầm một quyển sách đặt một bên lên, tạm dùng làm quạt nhấc cảm đối phương, học theo ngữ điệu của Bạch Luyện Linh quân: “Tiểu tiên nhà người đáng vẻ nom không tồi, có muốn cùng bốn quân hồi phủ? Người theo bốn quân, nhất định sẽ không phải chịu thiệt thòi— Ngài ta lúc đó nói với ta vậy đó, da gà da vịt rụng đầy cả đất, buồn nôn chết được.”

Ứng Uyên chìa tay sang lấy quyển sách trên tay nàng xuống, thoáng không nhịn được phì cười: “Thế người thích như thế nào? Ta đời này chỉ cần mỗi nàng, bất kì ai khác đều không dây vào, như thế ư?”

Nhan Đàm thành linh lui ra hai bước, tông vào chiếc ghế sau lưng, tim gan bủn rủn run run giọng: “Ng-ng-người...”

“Ta thế nào?”

Nàng sờ sờ má, đáp: “Câu nói này của người một khi ra khỏi miệng, đảm bảo sẽ có tiên tử bất chấp phạm vào thiên quy cũng theo người đến nơi cùng trời cuối đất.”

Ứng Uyên chìa tay mò mẫm trên mặt bàn hết một lúc, chậm chậm đứng dậy: “Bộ dạng hiện giờ của ta, đừng nói là cùng trời cuối đất, chỉ cần không tức khắc bị dọa cho chạy mất đã là không tồi.” Hần thoáng ngẫm qua, cuối cùng vẫn là bình đạm tiếp lời: “Nhan Đàm, cũng may người đã không khiếp sợ.”

Nhan Đàm không biết phải đáp thế nào. Tượng mạo của hần hiện giờ, quả là chỉ có thể loáng thoáng tìm lại được vài đường nét hiện hữu ngày trước, nhưng nàng trước nay chưa từng khiếp sợ, cứ như hần vốn đã

mang dáng vẻ thế này. Dung nhan đẹp đẽ trên thế gian có những muôn vàn, nhưng Ứng Uyên thì chỉ có một, cho dù dung mạo bị hủy, loại phong thái kia vẫn không hề sút mẻ chút nào.

83. Chương 83: Tình Kiếp (hạ)

Lò trầm hương đã đẽo xong.

Là dùng gỗ đàn hương đẽo gọt thành, bên trong có lót một lớp hợp kim đồng thiếc. Nhìn kĩ sẽ thấy lò trầm hương này có hình dạng như một đóa sen, lá sen tinh xảo, hoa sen khi nở khi tàn, sống động như thật.

Nhan Đàm sờ nhẹ một cách nâng niu, không nhịn được hỏi: “Người định tặng nó cho ta thật ư?”

Ứng Uyên giơ tay khê chống trán, miệng mỉm cười đáp: “Thế nào, người chê à?” Thấy hắn làm ra vẻ như sắp lấy lại, Nhan Đàm vội chìa tay sang nắm lấy: “À, cho dù bây giờ người không tặng nữa ta cũng khiến người phải khạc nhổ ra cho ta...” Nàng trông thấy Ứng Uyên chìa tay sang, cố ý không tránh, để mấy ngón tay của hắn vừa khéo chạm vào mu bàn tay mình.

Đối phương lại tức khắc rút tay về, im lặng không nói gì.

Chỉ là hơi ấm trong một khoảnh khắc, sau đó biến mất, hết như chưa từng có gì xảy ra.

Nhan Đàm ngẫm nghĩ, lên tiếng: “Vô công không nhận bổng lộc, người muốn thứ gì, chỉ cần đừng quá khó, ta có thể giúp người tìm về.”

“Ta muốn thứ gì ư?” Ứng Uyên cười khê, “Ta lại không phải là người, cả ngày thích cái này lại thích cái nọ, không cố định gì cả.” Hắn nhìn không khỏi giơ tay vỗ nhẹ lên đầu nàng, vẻ ngạc nhiên bảo: “Ồ, người gần đây cao lên một chút này.”

Nhan Đàm rất phần nộ, tuy nàng biết Ứng Uyên nói vậy hoàn toàn không có ác ý, nhưng lọt vào tai nghe vẫn cứ là mai mỉa lạ thường. Nàng rất hài lòng với cơ thể hiện giờ của mình, trừ ra thì thoả mãn lòng phiền muộn bản thân không được cao: “Dù cho tiên giai của người có cao hơn nữa cũng đâu thể coi ta như cún con mèo nhỏ mà sờ tới sờ lui vậy chứ.”

Ứng Uyên vẫn là mỉm cười: “Ừm... sờ vào thế này vừa vặn thuận tay.”

Nhan Đàm im lặng một lúc, hơi dẩu môi bảo: “Vậy nếu tự người không nói mình thích thứ gì thì ta sẽ chọn giúp người, tới lúc đó người mà có muốn thứ khác cũng không còn cơ hội đâu đó.”

Nàng biết, thứ mình có thể cho đi không nhiều, thế nhưng có một thứ, nhất định là thứ đối phương yêu thích.

Tuy bấy nay Ứng Uyên quân chưa từng nhắc đến, nhưng nàng biết rõ, hắn thực ra không muốn sống cả đời trong bóng tối thế này.

Nàng đã lật xem qua khá nhiều sách, trái tim hăm đăm của tộc tứ diệp hăm đăm bọn họ có thể chữa khỏi bách bệnh, bao gồm cả đôi mắt của đối phương. Chỉ cần nửa quả tim của nàng.

Dùng một lò trầm hương đổi nửa quả tim, như thế cũng tốt.

Ứng Uyên thấy nàng bỗng nhiên im lặng, hơi lấy làm lạ: “Nếu nhất quyết bắt ta phải chọn, thế thì người hãy ở lại cùng ta lâu thêm một chút, dù cho sau này được thăng tiên giai không còn ở Địa Nhai nữa, thì thoả cũng nhớ đến tìm ta trò chuyện, thế là đủ rồi.” Ngón tay hắn quét qua lò trầm hương, hoa và lá sen tinh xảo bên trên nhẹ nhàng đưa, hoa nở hoa tàn, sống động như thật.

Nhan Đàm ngẩng nhìn hoa sen thoát nở thoát tàn, chậm chậm gật đầu. Đối phương không nhìn thấy cũng không hề gì, có khi hứa hẹn chẳng qua chỉ là một câu nói, giữ trong lòng cũng chẳng có gì khác biệt.

Ứng Uyên cảm thấy Nhan Đàm mấy ngày gần đây rất ư kì quặc, thường xuyên biến mất chẳng thấy tăm hơi, hỏi thì nàng cũng khác hẳn mọi ngày úp úp mở mở. Hắn chưa từng hỏi sự phụ Nhan Đàm là ai, nhưng hẳn phải là một vị tiên quân tu vi cao thâm nào đó, nếu không cũng đã chẳng gửi nàng đến Địa Nhai. Hắn

nhớ loáng thoáng trước nay Địa Nhai hiềm người lui tới, cũng chẳng có tiên quân tiên tử nào trông coi sách vở, ngày trước đều do Tử Hư Đế quân một tay gánh vác.

Sau tiên ma đại chiến, Tử Hư Đế quân không thể trở về, vị trí của ngài vẫn luôn để trống đến giờ.

Nhan Đàm chắc sẽ không ở cùng hần bao lâu nữa.

Trận hỗn chiến giữa thiên đình và tà thần kia, đã tách rời hoàn toàn quá khứ và hiện tại của hần. Hần giờ đây chẳng qua chỉ đeo hồ trên người mẫu tiên hàm Cửu Thần Đế quân, tuy trước tiên hiệu lại thêm vào hai chữ Đông Cực để biểu lộ tôn kính nhưng cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hần mò mẫm đến bên giường, vừa đặt lưng xuống thì đã nghe thấy từ ngoài truyền vào hai tiếng gõ cửa. Người đứng bên ngoài không đợi trả lời thì đã đẩy cửa bước vào, dần thấp giọng hỏi: “Người đã ngủ rồi chưa?”

Quả nhiên là Nhan Đàm. Cũng phải, nơi này ngoài nàng ra còn có ai?

Ứng Uyên chống nửa bên người dậy, miệng mỉm cười đáp: “Cho dù đã ngủ cũng bị người làm cho thức giấc rồi.” Hần nghe tiếng nàng rón rén tiến lại gần giường, từ khi mắt không nhìn thấy, thính và xúc giác đều trở nên nhạy bén khác thường, hần thậm chí có thể ngửi thấy trên người nàng có một mùi hương dịu dịu khác với mọi ngày.

“Vậy ta có vài việc muốn hỏi người, người nếu muốn thì trả lời ta, khi nào thấy mệt rồi thì cứ tự nhiên ngủ là được.”

Đây là đang làm gì thế này? Ứng Uyên khẽ nhủ mảy, những vẫn theo lời nàng nằm xuống: “Người muốn hỏi ta việc gì?”

“Ta xem qua rất nhiều sách, bên trong đều không hề nhắc đến huyết điều. Huyết điều nếu đã lợi hại đến thế, mọi người cuối cùng là làm thế nào xử lý chúng vậy?”

“Khi chúng ta và tà thần mới vừa khai chiến, quả là bọn họ luôn giành phần thắng. Huyết điều là do máu của tà thân hóa thành, vốn không hề có tri giác, khi người nấp vào giữa những vách đá, bọn chúng sẽ chỉ biết ở bên ngoài tông lấy tông để.” Ứng Uyên nghĩ ngợi một lúc, chợt cười tự giễu, “Nếu như sớm chút phát hiện, cũng sẽ không ra nông nổi...”

“Thế ở ma cảnh còn có thứ gì quái dị nữa không?”

“Ừmm, quái dị à... Có lẽ là lưng mặt người, mang trên mình một gương mặt người, thứ này người nhất định chẳng thích nhìn đâu.”

“Nếu mắt của người có thể sáng lại, người sẽ muốn làm gì?”

Ứng Uyên chỉ nghĩ nàng đang nói đùa, bèn mỉm cười đáp: “Loại việc này ta nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ bằng người nghĩ giúp ta?” Nhan Đàm suốt buổi nằm úp người bên giường, nói toàn những chuyện vụn vặt với hần, nói đến về sau cũng chẳng nhớ nổi mình rốt cuộc đã nói những gì, từ từ mất đi ý thức.

Hần chìm trong cơn buồn ngủ, bỗng cảm thấy trước mắt có bạch quang lóe qua, rồi mọi thứ lại trở về tầm tối.

Tĩnh lặng như nước.

Nhan Đàm khe khẽ khép cửa phòng lại, ra khỏi Địa Nhai cung, chợt thấy đại sư huynh Đàm Trác đứng ở bên ngoài với đám cơ mặt căng cứng, đang nhủ mảy nhìn mình không nói không rằng. Nàng sờ sờ má, không biết bản thân hiện giờ trông vào có phải trắng bệch như thầy quỷ không, khẽ cất tiếng hỏi: “Đại sư huynh, sao huynh không vào trong?”

Đàm Trác e hèm một tiếng, đáp gọn: “Nơi này ta không thể vào.” Dừng đoạn, lại tiếp: “Nhan Đàm, muội có biết trộm tiên linh thảo ăn là đại tội phạm vào thiên quy của thiên đình, phải lên thiên hình đài không?”

Nhan Đàm đương nhiên biết rõ, nhưng ngoại trừ cách này, nàng làm thế nào có thể sau khi khoét nửa quả tim xuống còn hơi tàn để dùng tiên pháp, càng không phải nói đến gắng gượng đi lại. Đàm Trác sư huynh

trông coi tiên linh thảo trên núi Thiên Trì, lại để bị nàng lén bứt trộm một ngọn, không cần động não cũng biết huynh ấy hiện giờ nhất định rất tức giận.

Nàng chỉ có thể áy náy nhìn đại sư huynh cười cười. Nàng hiện giờ đau đến chết đi sống lại, chỉ còn đang cố gồng mình gắng gượng, đối phương nói gì nàng dường như cũng nghe không rõ, chỉ vô thức nhìn bờ môi huynh ấy mở ra khép lại. Nàng thậm chí không biết bản thân phải đi đâu, dường như là đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Nơi đó, nàng theo bản năng cảm thấy không thích.

“Đã đến thiên hình đài rồi...”

“Ta sẽ không mang việc này kể với sư phụ lão nhân gia người, muội sau này phải biết tuân thủ quy tắc một chút.”

“Giờ ta sẽ nhốt muội lại bên trên, ba ngày sau mới có thể thả muội trở xuống.”

“Vẫn là hướng mặt xuống dưới đỡ chút, ít ra... không cần nhìn thấy thiên lôi...”

Nhan Đàm vâng lời làm theo. Nàng cảm giác được sư huynh chuẩn bị rời khỏi, muốn vươn tay sang níu lấy nhưng lại chỉ nắm trúng khoảng không. Đàm Trác dừng bước, trầm giọng hỏi: “Muội còn điều gì muốn nói với ta?”

Nhan Đàm nghĩ chốc, đoạn bảo: “Sư huynh huynh nói với Chỉ Tích, bảo muội ấy đón Ứng Uyên quân về đi, ngài ấy hiện giờ đã gần hồi phục hẳn rồi.” Nàng không dám quả quyết nửa quả tim kia của mình nhất định có tác dụng, nếu không khỏi được, nàng cũng không thể quay về, thế thì để Chỉ Tích thay nàng trông nom vậy.

Đàm Trác nhìn nàng mất một lúc, dường như không ngờ được đến lúc này mà nàng còn có thể nghĩ đến những việc khác, mãi lâu sau mới buông tiếng thở dài: “Được rồi, ta sẽ về nói lại với Chỉ Tích. Ta nghe người khác bảo thiên hình hai ngày đầu là đau đớn nhất, tự thân muội cũng nên bảo trọng.”

Nhan Đàm gật gật đầu, nàng từ sớm đã biết đại sư huynh là người tốt, tính tình điềm tĩnh đáng tin cậy, việc gì phó thác cho huynh ấy nhất định sẽ được xử lý ổn thỏa, kì lạ vì sao sư phụ lại không mấy thích đại sư huynh nhỉ?

Nàng nằm im đợi ba ngày trôi qua. Ban đầu đã dám trộm tiên linh thảo, nàng cũng đã liệu tới việc mình bị phát hiện, sau đó sẽ phải lên thiên hình đài. Việc đã làm ra, nói mình không thể chấp nhận thứ hậu quả này thật không khỏi có phần vô trách nhiệm. Bên tai thỉnh thoảng nổ vang một tiếng sấm rền, nàng chỉ nghe thấy tiếng xích sắt trên người mình loảng xoảng vang lên, trên lưng một hồi tê dại, một cơn đau âm ỉ bỗng rất chậm chậm lan ra, loại đau đớn này dường như hoàn toàn không thua nỗi đau khi khoét nửa quả tim xuống.

Nhan Đàm gập các ngón tay lại, dùng sức nắm chặt bề mặt thô ráp của thiên hình đài, trước mắt lại như hiện lên cảnh tượng người ấy ngồi bên bàn, từng chút từng chút một chậm chậm mò mẫm đeo gọt một lò trầm hương, thậm chí sống động đến cả nét cười dường có dường không bên khóe môi cũng trông rõ như in.

Nàng nhìn thấy rất rõ ràng. Từ đầu chí cuối, nàng đều vô cùng tỉnh táo.

Ứng Uyên chậm chậm mở mắt.

Hắn rõ biết làm thế này hoàn toàn vô hiệu, mỗi một ngày đều như nhau.

Chỉ là hôm nay dường như có chút không giống mọi ngày. Những tia sáng đầu tiên rơi vào mắt chói đến khiến hắn phải dùng sức nhắm chặt hai mắt lại, đoạn mới từ từ mở ra. Trước mắt là rèm giường màu xanh nhạt, bên trên có dính những sợi tua rua mảnh dẻ, tuy đã sờ qua rất nhiều lần, nhưng trước nay chưa từng nghĩ đến có thể tận mắt nhìn thấy một cách chân thực.

“Đế tọa...” Lục Cảnh tiến đến trước hai bước, cúi người hành lễ, “Đế tọa, người vẫn ổn chứ ạ?”

Ứng Uyên chống người nhồm dậy, ngẩng đầu dòm lên, thấy đứng sau lưng Lục Cảnh là Chương Đăng, Chương Thư tiên tử, khẽ gật đầu lấy lệ đáp: “Ta vẫn ổn, Lục Cảnh vết thương của người cũng khỏi rồi chứ?” Hắn cũng không rõ mình đang tìm ai, chỉ cảm thấy người muốn nhìn thấy nhất lại không hề có mặt ở đây.

Lục Cảnh lại hành lễ lượt nữa: “Hồi bẩm để tọa, đã khỏi hẳn rồi.”

Ứng Uyên đi lướt qua vai Lục Cảnh, vừa khéo giao mắt với Chi tiên tử Chỉ Tích, trầm ngâm chốc lát rồi hỏi: “Các người sao lại sang đến Địa Nhai?”

“Là Chỉ Tích tự ý quyết định, bảo mọi người sang chuyến này, để tọa người nếu muốn trách tội thì chỉ cần trách một mình Chỉ Tích.” Nàng khẽ cúi đầu, chiếc cổ yêu kiều duyên dáng, gương mặt thanh tú, khiến người ta bất chợt sản sinh không ít cảm tình.

Ứng Uyên đột ngột nhớ ra, Lăng Hoa Nguyên quân từng nói muốn khiến mắt hắn sáng lại thì cần Chi tiên tử phải moi tim. Hắn giờ đây đã có thể nhìn thấy, há còn không phải...

Ứng Uyên nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy trong mắt nhức nhối.

Sao hắn lại có thể chiêm dụng thứ vốn không thuộc về bản thân?

“Để tọa nay đã hồi phục, chi bằng sớm ngày trở về Diễn Hư cung, công vụ của phạm giới cũng còn dở dang không ít.” Lục Cảnh khẽ nói.

Ứng Uyên ừm tiếng, vào lúc ngoài đầu trông thấy lò trầm hương mình tự tay đeo được đặt trên bậu cửa sổ, còn đang bận tỏa khói xanh lượn lờ, dải khói nhẹ kia bị gió thổi qua, rất nhanh đã không còn tăm tích.

84. Chương 84: Khi Xưa Bối Rồi

Nhan Đàm không phụ lòng kì vọng của mọi người sống sót qua khỏi ba ngày trên thiên hình đài.

Đến ngày thứ ba, nhị sư huynh cũng đã đến, khi bế nàng từ trên thiên hình đài xuống miệng mồm không khỏi há hốc: “Nhan Đàm, muội đúng là mình đồng da sắt, đỉnh của đỉnh.”

Nhan Đàm không còn hơi sức nói chuyện, nhưng vẫn có thể bắn ánh mắt tóe lửa vào nhị sư huynh: Đúng là há có lý này, cho dù là một tiên tử hào sảng hơn nữa cũng nghe không lọt tai mấy lời này. Nàng đây vẫn luôn mong mỗi có thể trở nên yêu kiều yếu đuối. Xét tình hình trước mắt, yêu kiều điểm này cả đời nàng thúc ngựa cũng đuổi không kịp, riêng yếu đuối thì vẫn còn tạo khả năng.

Nàng cảm thấy mình đúng là không xứng với huyết mạch cao quý của tứ diệp hạm đàm, cứ như một gốc cỏ dại, nghỉ ngơi lấy sức mấy ngày là đã có thể xuống đất đi lại. Vừa đi được thì nàng liền muốn trở về Địa Nhai. Sư phụ gửi nàng đến Địa Nhai trông coi sách, giờ nàng đã gây họa lớn đến vậy, không thể đến chút việc nhỏ sư phụ giao cho cũng làm không xong.

Đàm Trác không ngăn cản, tiễn nàng khỏi núi Thiên Trì, dùng những lời lẽ thâm thúy căn dặn: “Phen này được một bài học, sau này phải biết ngoan ngoãn một chút, đừng suốt ngày gây họa nữa.”

Nhan Đàm lẩm ba lẩm bẩm: “Đại sư huynh, huynh đúng là còn giống sư phụ hơn sư phụ nữa...”

Nàng đi chậm chậm về phía Địa Nhai, đi được một lúc, bóng dáng cung điện còn chưa thấy đâu thì hơi thở đã bắt đầu có chút nặng nhọc. Từ khi từ trên thiên hình đài xuống, thể trạng nàng tự dưng tụt dốc đáng kể, càng không phải nhắc tới núi thương tích ngang dọc trên lưng trông vào thảm hại cỡ nào. Còn may nàng vốn thông thạo thuật pháp chữa trị, không thì sớm đã đi toi cái mạng.

Nàng đi đến khi nào mệt thì dừng lại nghỉ một lát, sau đó đứng dậy đi tiếp, sau cùng có một lần khi dừng lại nghỉ đã lẫn ra bất tỉnh nhân sự. Trước khi mất đi ý thức, Nhan Đàm mơ màng trông thấy một thiếu niên người khoác y sam đen tuyền bước đến cạnh mình.

Thiếu niên nọ chỉ khẽ cúi đầu nhìn nàng, không một mảy may nhúc nhích. Chỉ là bấy giờ nàng ý thức đã mơ hồ, không cách nào nhìn rõ tướng mạo của người này. Nàng uể oải nghĩ, bộ dạng hiện giờ của mình, ngoại trừ kẻ mù thì ai cũng nhìn ra là bị làm sao. Nhưng thiếu niên nọ lại cứ dăm dăm dán mắt vào nàng cứ như đang nhìn vật thể lạ.

Nàng hiện giờ tuy sắc mặt khó coi một chút, dáng vẻ không được trang nhã một tẹo, nhưng chắc cũng chưa đến độ người người cảm phẫn, huống tai gai mắt đầy chứ?

Nhan Đàm nằm mơ thấy một giấc mơ rất kì quặc.

Trong mơ, nàng chỉ là một gốc sen vô tri vô giác, Dao Trì tứ phía mây mù, trong ao có rất nhiều rất nhiều cá. Đột nhiên từ đâu xuất hiện một thiếu niên người khoác y sam đen tuyền, nhấc vạt áo lên rất có phong thái ngồi xổm xuống cạnh ao sen. Thiếu niên này dáng vẻ anh tuấn, đôi mắt thâm trầm đen sẫm, nước da cứ như chiếc chén sứ màu trắng ngà trắng men bóng loáng sư tôn không nở dùng thường, sống mũi cao thẳng khiến gương mặt với những đường nét mềm mại bật lên vẻ kiêu dũng ngời ngời. Thiếu niên cứ kẹp lấy phần cuống hoa khi còn trong hình dạng một cây sen mới có của nàng, trên mặt chẳng mang chút biểu cảm nào. Nhan Đàm bực mình, không nhịn được chìa tay sang nắm vào người cậu ta, nhưng thiếu niên nọ nét mặt vẫn cứ không tạo biểu cảm, cụp hai mắt xuống chỉ còn lại một cặp mi dài.

Nhan Đàm không khỏi nghĩ thầm, mình không phải một gốc sen sao, sao lại có tay, hơn nữa thứ cảm giác đánh người này sao mà nó thật dữ vậy cả?

Nàng giật nảy mình, choàng tỉnh dậy từ trong mơ. Đảo mắt một vòng xung quanh, vẫn là nơi mình nghĩ lại trước đó, nhưng bên cạnh dường nói là thiếu niên y sam đen tuyền, đến cả cái bóng quỷ cũng không có.

Nhan Đàm khê cựa mình, một cơn đau bỗng rất lại lan từ lưng ra khắp toàn thân. Nàng không tìm được cấn rằng nhằn mặt, miệng hít hà một ngụm khí, sớm biết thế này đã không đi làm thứ chuyện đó rồi, đây hoàn toàn là tự mình chuốc lấy, có đau chết cũng đáng đời.

Nàng cũng không biết bản thân khi đó đã nghĩ gì nữa. Có khi cảm thấy, mình đúng là ngu hết thuốc chữa.

Sau khi trở về Địa Nhai, nàng phát hiện Ứng Uyên đã rời khỏi. Cũng phải, mất đối phương đã có thể nhìn thấy, thế thì cũng đã đến lúc quay về.

Trên thiên đình không thể có vương vấn phàm tình, càng huống hồ chi lại là bọn họ.

Nhan Đàm biết mình phải lòng đối phương, cũng biết thứ tình cảm này căn bản không có ngày nói ra được, có thể sau trăm năm nữa, phàm giới thế sự mấy phen thăng trầm, còn nàng rồi cũng có thể lãng quên. Việc ưu tiên trước mắt là điều dưỡng cho tốt thể trạng, dù gì thì thân xác này cũng là của nàng, cái mạng này cũng là của nàng, sở hữu của bản thân phải chăm lo đầu vào đấy trước.

Nhan Đàm lại nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian, đến lúc có thể đi được chạy khỏe thì bắt đầu nhằn chịu không xuể ra ngoài dạo quanh. Mấy lần nàng đi ngang Diễn Hư cung, nghe thấy bên trong truyền ra một chuỗi âm thanh gảy đàn. Sư tôn nàng Nguyên Thủy Trường Sinh Đại đế thật ra là một vị tiên quân đa tài, cầm kì thư họa tuy chưa đến ngưỡng tinh thông nhưng cũng đã là rất có ngón nghề. Thi thoảng sư tôn đối nguyệt thưởng hoa trời dậy cảm hứng cũng sẽ gảy vài khúc nhạc, nhị sư huynh là con một võ không thích các thể loại tạp học, còn Nhan Đàm thì hoàn toàn không có thiên tư học âm luật, một cổ thất huyền cổ cầm thượng hạng có thể bị nàng gảy ra âm điệu như bắn dây thun. Phỏng chừng là do nàng đã liên lụy Chỉ Tích, muội ấy tuy có thể gảy được vài khúc nhạc đơn giản nhưng âm điệu thì chạy rong tá lả.

Nàng đứng ngoài vách tường Diễn Hư cung, nghiêng tai lắng nghe tiếng đàn bên trong. m sắc rất chuẩn, chỉ là người gảy đàn còn rất non tay, bên trong có lẫn tạp âm dây đàn bị đứt. Cứ vậy nghe được vài lần, nàng thật lòng nhịn không khỏi len lén lén vào trong, trên đường chạm mặt vài tiên đồng đang bê khay, đối phương trông thấy nàng, cúi đầu cung kính gọi một tiếng “Chi tiên tử” rồi đi khỏi.

Diễn Hư cung là tiên dinh của Ứng Uyên quân, nàng vốn dĩ không muốn vào trong, nhưng rốt cuộc vẫn là không đủ nhẫn nại.

Nhan Đàm đứng ngoài đình viện, nhìn tỉ muội song sinh của mình ngồi quỳ trước chiếc bàn để đàn, ống tay áo hơi trượt xuống, để lộ ra đôi cổ tay trắng muốt. Bên một góc bàn đặt một lò trầm hương nho nhỏ, đang lượn lờ bốc lên những dải khói trắng nhẹ nhẹ. Ứng Uyên quân cúi thấp người đứng sau lưng muội ấy, chốc chốc lại ấn nhẹ hoặc gảy lên dây đàn.

Từng một tiếng, Chỉ Tích làm đứt một sợi dây đàn, không khỏi nhằn nhằn mũi, miệng lí nhí nói câu gì đó. Ứng Uyên trước sau vẫn giữ nụ cười trên môi, rất mực kiên nhẫn thay sợi dây đàn đã bị đứt xuống, đoạn lên dây lại từ đầu.

Đôi người này, cứ hết như bước ra từ trong tranh.

Nhan Đàm đứng hết một lúc lâu, đoạn mới khe khẽ xoay người rời khỏi. Chỉ Tích là người thân nhất của nàng, nếu như là Ứng Uyên quân, nàng cảm thấy như vậy rất tốt. Trên thế gian này, người nàng thân thiết

nhất, cùng với người nàng yêu thích, không còn gì tốt đẹp hơn vậy.

Cả đường nàng lao đi như bay, cổ họng như có ngọn lửa không nhanh mà cũng không chậm đang thiêu đốt, những tiên đồng đi ngược chiều gặp nàng đều như cũ cung kính gọi một tiếng Chi tiên tử. Nhưng nàng không phải Chỉ Tích. Nàng trước nay chưa từng cảm thấy gương mặt bọn họ giống nhau có gì không tốt, nhưng lúc này nghe vào lại mĩa mai không tài nào kể xiết.

“Chỉ Tích tiên tử?” Lục Cảnh hai tay bê một chồng văn thư ngược chiều đi tới, thấy nàng hấp ta hấp tấp lướt qua cạnh mình, bèn dừng lại tử tế hỏi han, “Trong người không được khỏe ư, sao lại vội vã đến vậy?”

Nhan Đàm người thoáng lão đảo. Chỉ Tích không đời nào lại bước thấp bước cao, vô ý vô tứ thế này.

Lục Cảnh chuyền xấp văn thư sang một bên tay, tay trống còn lại nhẹ đỡ lấy nàng: “Tiên tử nếu thấy trong người không khỏe thì hãy trở về nghỉ ngơi một lát.”

Nhan Đàm lòng đầy hỗn loạn, cũng chẳng rõ bản thân rốt cuộc đang nghĩ gì, giữa lúc đầu óc mụ mẫm chỉ nghe thấy giọng nói sắc nhọn xen lẫn hoảng loạn của chính mình: “Ta không phải Chỉ Tích! Tại sao các người ai cũng nhận lầm ta thành Chỉ Tích?...” Lục Cảnh kinh ngạc nhìn nàng, Nhan Đàm tự biết lỡ lời, xoay người chạy ào ra ngoài.

Thực ra nàng chẳng phải cảm hận bản thân và Chỉ Tích có gương mặt gần như giống hệt, ít ra sư phụ và các sư huynh đều không nhìn nhầm, tự nàng cũng không thể nào lẫn lộn. Chỉ Tích nhã nhặn dịu dàng, nhất cử nhất động đều tao nhã duyên dáng, người khác khi trò chuyện cùng muội ấy sẽ không nghĩ đến việc pha trò hoặc cắt ngang, muội ấy nói gì làm gì cũng đều có thể khiến người khác lòng sinh thiện cảm.

Nàng quả nhiên là không sánh được.

Một khoảng thời gian rất lâu sau đó, Nhan Đàm đều an phận thủ thường, sư tôn mấy lần đến Địa Nhai kiểm tra bài vở tu hành của nàng, gần như lần nào cũng đều rất hài lòng. Cứ vậy an phận qua một thời gian thì đã đến đại hội Dao Trì.

Năm đó Nhan Đàm hóa người cũng là giữa lúc diễn ra đại hội Dao Trì. Còn hôm nay, nàng đã có thể ngồi một bên ăn đào uống trà. Nàng không có tiên giai, dĩ nhiên không thể xí được chỗ tốt, vốn định dựa hơi sư phụ ké chút tiên khí, kết quả ngồi cạnh sư phụ lại là Đông Hoa Thanh quân, hai người luận đạo bố pháp nói đến nàng phải gồng mình nhịn ngáp liên miên, cuối cùng không thể không len lén chuồn khỏi.

Ứng Uyên Đế quân cũng là khách mời danh dự của Tây Vương mẫu, cách nhau lớp lớp biển người, cũng không dễ gì chạm mặt. Nhan Đàm cảm thấy gặp nhau chi bằng không gặp, chỉ e gặp phải người rồi nàng lại khó tránh được mất tự chủ, đến lúc đó mặt mày xám xanh thần sắc thần thờ, cứ như mắc phải căn bệnh tai ác nào đó.

Nhan Đàm cúi người sờ nhẹ lên đóa sen vươn cành khỏi mặt nước, miệng khẽ thì thầm: “Nơi này vẫn là chật chội như vậy...” Chỉ là không biết liệu có gốc sen nào đột nhiên hóa thành người, như nàng rất lâu về trước nữa không. Nàng đang mải nghĩ tâm sự thì chợt nghe phía sau vang lên một chuỗi tiếng bước chân trầm ổn, bèn theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Người nọ chậm rãi thả bộ sang, gơ tay nắm lấy một nhánh sen, những cánh sen màu hồng nhạt lặng lẽ xòe nở trên tay hắn. Mọi vật giữa trời đất như đều mất hết sắc màu, chỉ có người ấy, và cả vệt phốt hồng kia.

Nhan Đàm thần thờ nhìn hắn, không tài nào dời mắt đi được.

Nàng quả nhiên, vẫn là không dễ dàng quên được đến vậy.

“Người sao lại một mình trốn ở đây? Cảm thấy bên kia quá ồn ào ư?” Ứng Uyên ngoảnh đầu sang, mỉm cười hỏi.

Phần má bị thiêu bỏng của hắn đã lành lại không ít, dần để lộ ra dung mạo ban đầu, ánh mắt sáng ngời trong trẻo.

Nhan Đàm mắt nhìn ao sen, miệng cộc lốc đáp: “Không phải ồn, là do không thích ngồi trong đây lắm.”

Ứng Uyên khẽ ừm tiếng, bảo: “Thế thì trở về vậy, Dao Trì một lần mở hội phải mất dăm ba ngày, ít đi một hai người cũng sẽ không ai phát hiện.” Hắn buông cành hoa ra, gơ tay về phía nàng: “Đi thôi.”

Nhan Đàm nhìn bàn tay hẩn, trong lòng trỗi dậy một ý nghĩ cay độc không cách nào đè nén: “Người tưởng, người là đang nói chuyện với Chỉ Tích chứ gì? Nhưng ta không phải nàng ấy.”

Ứng Uyên thoáng ngẩn người.

Nhan Đàm tiến gần một bước, nhoẻn miệng cười bảo: “Người nói, đợi khi mắt người nhìn thấy trở lại, nhất định sẽ nhận ra ta... Hóa ra, cũng chỉ là vui miệng nói đùa mà thôi.” Vốn nàng cứ nghĩ tuy đối phương chưa từng nói ra, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút thích bản thân, hóa ra từ đầu chí cuối đều chỉ là ảo tưởng đơn phương của một mình nàng.

“Nhan Đàm?” Một tia sáng lóe qua trong mắt hẩn, kinh ngạc rồi đến sững sờ luân phiên xuất hiện, cuối cùng biến thành một thứ cảm xúc phức tạp khôn cùng, như thể có thứ gì đó vừa vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

“Cuối cùng người cũng nhớ ra rồi ư, vậy người định báo đáp ta thế nào?” Nàng rõ ràng không hề muốn thốt ra những lời này, nhưng vẫn là không tự chủ được. Đau đớn khi khoét xuống nửa quả tim, sống không bằng chết trên thiên hình đài, vướng bận ngày ngày đêm đêm, những cảm xúc bị đè nén này, cuối cùng cũng có lúc kiềm chế không xuể nữa mà ồ ạt tuôn trào.

Ứng Uyên đứng đó, vẻ mặt bất lực, thậm chí có chút mệt mỏi nở một nụ cười: “Người nói cái gì thì là cái đấy... Người muốn thứ gì?”

Người muốn thứ gì?

Câu hỏi này, Nhan Đàm từng ở Địa Nhai hỏi qua hẩn, nay thời thế đã thay đổi, phen này đến lượt hẩn quay sang hỏi nàng.

Nhan Đàm nét mặt cứng nhắc, chẳng biết nên khóc hay cười: “Quãng thời gian đó... ta dường như đã có chút phải lòng Ứng Uyên Đế quân người, như thế người cũng có thể đáp trả tâm nguyện này của ta chẳng?” Nếu như đối phương đồng ý, thế thì có lẽ cùng trời cuối đất nàng cũng sẽ theo cùng. Cho dù hẩn không bằng lòng, nàng cũng sẽ không đeo bám dai dẳng, đây là nàng thành tâm thật ý.

“Nhan Đàm, loại lời nói đùa này không thể tùy ý nói cho vui miệng được đâu.”

Nhan Đàm đột nhiên cảm thấy nực cười, tại sao khi nàng nói chuyện luôn có người cảm thấy nàng đang bông đùa, còn Chỉ Tích nói gì, xưa nay lại chưa từng có ai hỏi ngược lại “Người đang nói đùa đấy ư?”

Nàng nhún vai: “Lời nói đùa còn không phải để nói cho vui miệng, chẳng lẽ còn phải nghiêm túc mà nói ư?”

Ứng Uyên bình lặng nhìn nàng, trông như cân nhắc hồi lâu, đoạn mới thấp giọng bảo: “Người vốn dĩ đâu phải thế này.”

Nhan Đàm ngoảnh đầu sang nhìn đám sen cuống cảnh đan xen, trên môi là một nụ cười: “Đó là do người trước đây không nhìn thấy, chứ ta vốn dĩ đã là thế này.”

Nàng đến nay vẫn là không thể quên được, thế nên đã mất tự chủ hết lần này đến lần khác, lòng chột trỗi dậy những ý nghĩ cay độc, nói chuyện cũng trở nên chua cay, thực sự không khiến người ta yêu mến.

85. Chương 85: Thất Thế Luân Hồi

Ứng Uyên đứng sừng sững cạnh nàng, nửa lời không thốt. Hẩn khẽ nhíu mày, nét hào quang rạng ngời trên gương mặt lui dần, thay vào đó là vẻ âm trầm bất chợt bao trùm. Nhan Đàm cúi đầu đứng hết một lúc, cuối cùng không chịu nổi bầu không khí im lìm này, nàng ngẩn ngơ cất tiếng: “Đế tọa, tiểu tiên xin lui trước.” Nàng xoay người, khước mắt liếc thấy Ứng Uyên chột chìa tay ra, tư thế như toan ngăn cản, bèn không khỏi dừng bước, đầu ngoảnh lại nhìn hẩn.

Ứng Uyên vội thu tay về, khẽ gật đầu bảo: “Người đi đi.”

Nhan Đàm xoay người, đưa tay lên sờ má, cả bàn tay là nước mắt ướt đầm. Trước đó lên thiên hình đài, nàng cũng chưa từng khóc bao giờ. Nàng dùng tay áo quệt bữa mấy cái, sải bước đi khỏi. Đại hội Dao Trì

phải kéo dài dăm ba ngày, nàng không thể ở lại thêm được nữa, phải bịa ra một cái cớ ra hồn để xin kiếu với sư phụ.

Nhan Đàm đi khỏi một đoạn, bấy giờ mới chợt nhớ ra, Ứng Uyên ra khỏi đại hội Dao Trì phỏng chừng là do để tìm Chỉ Tích, thế thì Chỉ Tích đang yên đang lành lại chạy đi đâu? Muội ấy và mình không giống nhau, chắc chắn sẽ không vì những đạo pháp thiên lý các tiên quân bàn luận bên trong quá nhàm chán mà lên chuồn khỏi. Nàng đang suy nghĩ việc này thì bỗng cảm thấy tay áo bị ai đó từ bên cạnh nhẹ nhàng kéo lấy.

Nhan Đàm quay sang, thấy tiên tử đang đứng đối diện trông khá quen mặt, dường như đã từng trông thấy ở đâu, nhưng lại nhất thời không thể gọi tên. Tiên tử nọ đảo mắt nhìn quanh, khẽ bảo: “Ta đợi đã lâu lắm rồi. Có mấy lời muốn nói riêng với cô.”

Nhan Đàm bỗng chợt nhớ ra, vị tiên tử này hẳn là Chương Đẳng tiên tử dưới tọa Ứng Uyên Đế quân, tuy đã chạm mặt vài lần nhưng chưa từng nói với nhau nửa lời, kiểu gì cũng không thể có thứ giao tình “nói chuyện riêng”. Nàng khẽ thở dài một tiếng, vị Chương Đẳng tiên tử này chắc là cũng đã nhận lầm nàng thành Chỉ Tích, sao mà hết người này đến người khác, ai nấy cũng đều không phân biệt được bọn họ là sao?

Nàng chẳng có tâm tình đây mà giải thích bản thân không phải Chỉ Tích, bèn không nói không rằng để mặc cho Chương Đẳng tiên tử kéo đi.

Chương Đẳng tiên tử không rõ trong lòng có toan tính gì, chọn một con đường hẻo lánh rẽ năm ngoặt bảy, cuối cùng dừng lại bên một lòng ao sương khói bốc lên mù mịt.

Nhan Đàm nhận ra lòng ao trước mắt là thất thế luân hồi đạo, phạm là tiên quân tiên tử phạm vào những tội trạng nghiêm trọng nhất thiên đình đều bị đem ném xuống dưới, sau đó phải chịu khổ ải luân hồi trong bảy đời bảy kiếp giữa phạm giới. Cho dù đứng trên bờ luân hồi đạo cũng có thể cảm thấy được sát khí âm u cực nặng bên dưới.

Chương Đẳng tiên tử nhìn nàng một lúc, không chút khách khí chỉ trích: “Chỉ Tích, cô mê hoặc để tọa, không thủ phận toan tư kết phạm tình, đây là việc làm trái với thiên đạo.”

Nhan Đàm không may mắn nao núng, ngược lại trong lòng có chút ngán ngẫm. Chỉ Tích mê hoặc để tọa? Thế thì cũng phải mê hoặc được cái đã. Nếu như đối phương không chịu mê hoặc, thế còn không phải công cốc rồi ư? Nảy sinh tình cảm phạm tục thì phán ngay là vi nghịch thiên đạo, đây rõ đúng là một sọt vớ vẩn.

Chương Đẳng tiên tử không ngờ được đến thái độ phớt mặc làm ngơ của nàng, nhất thời không còn lời nào để nói.

Ngược lại Nhan Đàm tâm trạng đang tồi tệ, chẳng buồn nhỏ nhẹ lên tiếng: “Cô sở dĩ nói vậy, chẳng qua là vì cô cũng đã ôm lòng nhớ nhung đến để tọa, mà người thì lại chưa từng lưu tâm đến cô, có vậy mà thôi.”

Chương Đẳng tiên tử tức đến phát run, hoa dung ảm đạm, càng không còn gì để nói.

Nhan Đàm cùng nàng ta dềnh dàng hết hồi lâu, kiên nhẫn đã hết, vừa xoay người toan rời khỏi thì chợt cổ tay bị đối phương tóm chặt lấy. Chương Đẳng tiên tử khẳng khẳng kéo nàng lui về sau mấy bước, một chân giẫm vào luân hồi đạo. Nhan Đàm giật bắn, nhớ lại những điều về thất thế luân hồi từng nghe qua trước đó, theo phản xạ liền rút mạnh tay về.

Đối phương chán sống muốn nhảy xuống dưới, nhưng nàng thì không đời nào lại chê mạng dài.

Nàng rút tay về, cổ tay bị móng tay của đối phương cào thành vài vết xước đỏ, mà Chương Đẳng lại không chút hoảng loạn nhìn nàng, miệng khẽ nở một nụ cười. Nhan Đàm ngơ ngác, bỗng cạnh người có gió mát sượt qua, một bóng người nhanh nhẹn dứt khoát nhảy xuống luân hồi đạo, quyết bẻ Chương Đẳng tiên tử vừa nhảy xuống lên.

Ứng Uyên cúi người buông Chương Đẳng xuống, dùng một ánh mắt bình đạm nhìn nàng: “Việc này là thế nào?”

Nhan Đàm trong lòng rõ ràng, tội danh đẩy tiên tử xuống thất thế luân hồi đạo này mình đây gánh chắc. Cảnh tượng ban nãy, bất luận nhìn thế nào cũng giống như nàng cố ý đẩy Chương Đẳng xuống, Chương Đẳng giữa lúc nguy khốn dốc hết sức bình sinh níu lấy cổ tay nàng để tự cứu thân, nhưng nàng lòng dạ độc

ác nhất quyết rút tay về, trời rủ lòng thương, vừa hay Ứng Uyên Đế quân ở gần đó đi ngang, nhảy xuống kéo người trở lên.

Chưởng Đăng tiên tử ngã khuỵu ra đất, người run lấy bầy, khê cất lời nói: “Đế tọa, nàng ta không phải cố ý đẩy tiểu tiên đâu, là tự Chưởng Đăng không cẩn thận... Nàng ta thật sự không cố ý đâu...”

Nhan Đàm đau đầu hết sức, màn kịch rẻ tiền như vậy mà nàng lại không có cách nào tìm ra lý do để biện giải. Ứng Uyên không nhìn Chưởng Đăng, chỉ dùng ánh mắt bình lặng nhìn nàng, loại ánh mắt này, khiến mọi cảm xúc đều bị giấu nhem. Nhan Đàm đầu óc sáng tỏ, điềm tĩnh vô cùng, vừa nãy khóc cũng đã khóc rồi, cả đời này nàng sẽ không bao giờ rơi lệ nữa, càng sẽ không tỏ ra yếu đuối trước mặt hắn.

Được một chốc thì Ứng Uyên thấp giọng gọi: “Nhan Đàm.”

Chưởng Đăng tiên tử trợn to hai mắt, vẻ cứ như không tài nào tin được.

Nhan Đàm thậm chí còn buồn tẻ nghĩ, vẻ mặt nàng ta như thế này cũng khó trách, vở kịch mở màn hoành tráng là vậy, đến cuối cùng lại phát hiện đã tìm sai người, đây phải là việc khiến người ta sững sốt xen lẫn tiếc rẻ đến nhường nào.

“Nhan Đàm, ngươi có biết... đẩy người khác xuống thất thế luân hồi đạo, là phạm vào thiên quy không?”

Bằng đi giây lát, Nhan Đàm ngẩng đầu nhìn hắn, trong cặp mắt từng sáng ngời rất đẹp kia là một mảng nhạt nhòa, đã không còn là đôi mắt nàng hằng nhớ nhung nữa: “Ta không có đẩy nàng ta.”

Ứng Uyên quân bình lặng nhìn nàng, giọng nói điềm tĩnh dừng dừng: “Vậy ngươi hãy cho ta biết, sao lại có thể có người tự mình nhảy vào luân hồi đạo?”

Nhan Đàm thoáng mở miệng, nhưng vẫn là không tài nào thốt được một chữ.

Nàng có thể chịu đựng đau đớn khi cắt tim mình thành hai nửa, có thể cắn răng trên thiên hình đài nửa tiếng không kêu, thậm chí tươi cười giao Chỉ Tích cho hắn—những việc đó đều là nàng đơn phương tình nguyện.

Nàng chỉ là không thể chịu đựng được câu nói này.

Nàng là người thế nào, hóa ra hắn trước nay chưa từng tỏ tường.

Hồi lâu sau, Nhan Đàm chậm rãi nở một nụ cười, trong khoảnh khắc mày mắt linh động, dung nhan trong trẻo: “Là ta đẩy nàng ta xuống đấy, thế thì đã sao?” Con người ta hầu hết đều nguyện vì kẻ không mấy may để tâm đến mình dần thân vào dầu sôi lửa bỏng, nhưng lại đối với người vì mình dần thân vào dầu sôi lửa bỏng chẳng màng để tâm. Hiện giờ, nàng đã hoàn toàn không còn muốn để tâm đến hắn nữa. Thay vì mong đợi viễn vông một nam tử đến cả nàng là người thế nào cũng nhìn không rõ trên trọng bản thân, chỉ bằng tại đây, tuệ kiếm (1) cắt đứt tơ tình.

Hai hàng mày dài của Ứng Uyên khê chau lại, trên thiên đình xưa nay chưa từng có ai dùng thứ giọng điệu chế nhạo này nói chuyện với hắn. “Đẩy người khác xuống thất thế luân hồi đạo, theo lý phải lên thiên hình đài.”

Nhan Đàm chậm rãi tiến lên trước hai bước, xoay đầu nhìn Ứng Uyên. Người nàng vẫn hằng gắn chặt trong tim, cách sau lớp mây mù nhân nhạt nom vào lại xa lạ đến thế. “Vậy phải mời đế tọa dẫn đường rồi.” Nàng lại chẳng phải chưa từng lên thiên hình đài, lần đầu có thể sống sót là nhờ vận may, còn lần thứ hai này, nàng không cầm chắc khả năng có thể qua khỏi.

Ứng Uyên lặng thinh giây lát, chậm chậm xoay người, giọng nói trầm thấp: “Nhan Đàm, ngươi không phải sợ, thật ra...”

Nhan Đàm ngoảnh đầu, khê đáp: “Những nơi như thế... đã đến một lần thì không còn cửa cho người ta không sợ nữa.” Nàng thình lình xoay người lại túm phất lấy Chưởng Đăng tiên tử, lôi xệch nàng ta cùng nhảy xuống luân hồi đạo. Chưởng Đăng sợ đến mặt mày trắng bệch, thất thanh kêu hãi, Nhan Đàm lại cảm thấy vô cùng thú vị, nhin không khỏi bật một tiếng cười khy: “Vừa nãy khi ngươi nhảy xuống còn không hoảng sợ đến vậy, sao giờ lại bị dọa cho ra nông nổi này?”

Gió dữ trong luân hồi đạo quất vào người, vào mặt, lập tức cào xước ra những vết mảnh, nàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng rít gào the thé của quỷ dữ bên dưới. Chiếc trâm cài tóc của nàng bị gió đánh gãy làm đôi, những sợi tóc cũng theo đó mà đứt lìa. Nhan Đàm thậm chí cười ngĩ, tuệ kiếm cắt đứt tơ tình, không ngờ chính là như vậy.

Bỗng, thế rơi của nàng dừng khựng lại. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Ứng Uyên trụ vững thân người giữa cuồng phong, một tay kéo lấy đai áo của Chương Đăng, tay còn lại chìa về phía mình: “Ta sẽ kéo ngươi lên, đưa tay cho ta.”

Nhan Đàm không nhúc nhích.

Sắc mặt hần âm u, như thể bầu trời khi mưa bão đang ập tới, miệng chậm rãi lặp lại lần nữa: “Đưa tay cho ta.”

Nhan Đàm cười híp mắt ngĩ, có nên tiết lộ việc nửa quả tim cho hần biết rồi mới nhảy xuống không? Làm thế có lẽ là sự báo thù lớn nhất rồi chẳng? Dù nàng không có được yêu dấu của đối phương, nhưng cũng được lòng xót thương từ hần, vĩnh viễn là một mảnh dăm mắc kẹt trong tim hần.

Nếu như chân thân của nàng không phải tứ diệp hạm đậm, nếu như nàng không thể dùng nửa quả tim đổi đôi mắt cho hần, nàng sẽ không chút oán thán ở bên cạnh hần đối diện với khoảnh tối tăm này, nàng chính là đôi mắt của hần. Nếu như có một ngày nàng trở nên thảm hại, nàng thả chìm vào hỗn mang của đất trời, cũng như chỗ quái thạch lởm chởm vĩnh viễn chìm vào lòng đất khi Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Nhưng những “nếu như” này nếu chẳng có ai hiểu được, thì vĩnh viễn cũng chỉ là nếu như mà thôi.

Hần không cần nàng trở thành đôi mắt, không cần nàng bầu bạn sớm hôm, nàng không có trở nên thảm hại, nàng giữ nguyên sự cố chấp của mình, vẫn muốn trở thành chỗ quái thạch chìm trong lòng đất. Nếu đây là một vở kịch, tự bắt đầu tự kết thúc, trước sau đều chỉ có một mình nàng đọc thoại khoa tay, thì e cũng đã đến lúc nên hạ màn rồi.

Nàng chậm chạp lắc đầu: “Lên thiên hình đài lần nữa, ta chắc chắn sẽ mất mạng.”

“Nhan Đàm, ngươi không được phép nhảy xuống, có nghe rõ chưa?” Ứng Uyên sắc mặt tái nhợt, “Thiên hình đài ta thay ngươi chịu, ngươi sẽ không việc gì đâu, mau đưa tay cho ta...”

“Ta đã buông tha ngươi, thế nên ngươi cũng buông tay đi thôi.” Nhan Đàm ngẩng đầu, miệng nở một nụ cười khê duyên dáng, “Ta giao Chỉ Tích cho ngươi, ngươi phải đối tốt với muội ấy đừng để muội ấy bị người khác bắt nạt.” Vào khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy trong mắt Ứng Uyên như dâng trào một nỗi ưu thương không biết phải xử trí thế nào.

Thật ra nàng không hề nở buông tay, chỉ là giờ đây không buông tay cũng không được rồi.

Người nàng từng yêu, người thân thiết nhất của nàng, thế này rất tốt.

Nhan Đàm khẽ thấp giọng nói thầm bên tai Chương Đăng tiên tử: “Ngươi nếu còn dám hãm hại Chỉ Tích muội muội ta, cho dù là nơi cùng trời cuối đất, ta cũng sẽ phải khiến ngươi sống không bằng chết.” Chương Đăng ánh mắt kinh hãi, miệng lại không thốt nổi một câu.

Nàng biết đáng về hiện giờ của mình chắc hẳn nom chẳng khác gì ác quỷ vừa tháo chạy từ ao lửa dữ, cảm chắc có thể dọa được đối phương. Nàng chìa tay đẩy mạnh lên lưng Chương Đăng, bản thân nhân đà rơi xuống ngược chiều cuồng phong. Nàng nghe thấy phía sau có người đang nói, nhưng lời bị gió đánh bạt đến tai thì đã hoàn toàn không còn nghe rõ.

Ngược chiều luồng gió mãnh liệt, Nhan Đàm bắt chợt nở một nụ cười xuất phát từ đáy lòng. Nàng biết, từ nay sẽ không còn ai có thể chiếm trọn tâm tư của mình, cũng không còn ai có thể kiểm soát yêu hận của mình, vì giây phút này, cho dù có phải đánh đổi tất cả cũng đã hề chi? Nàng vẫn là chính mình.

Nàng nhanh như chớp ôn lại một lượt, đoạn kiên định cất lời niệm: “Ta nguyện từ bỏ tiên tịch, từ nay không chịu trói buộc của thiên quy. Ta nguyện đánh đổ tu vi, phế bỏ tiên pháp, không chịu vọng trần thất thế luân hồi...” Thất thế luân hồi là dành cho các tiên quân tiên tử trên thiên đình ứng thiên độ kiếp, một khi không còn chịu ràng buộc của tiên tịch thì cũng sẽ không rơi vào luân hồi.

Nhan Đàm cảm thấy tiên lực trên cơ thể đang dần tiêu tan. Nàng bất giác nghĩ, những thứ này đều đã không còn quan trọng.

Ít ra, nàng vẫn còn sống.

Chú thích:

(1) tuệ kiếm: Người nhà Phật ngầm ví trí tuệ như lưỡi kiếm sắc, có thể cắt bỏ mọi vướng bận phiền não.

86. Chương 86: Dạ Vong Xuyên

Trên sông sương giăng mù mịt, thấp thoáng có thể thấy được non xanh uốn lượn giữa màn hơi sương, phong cảnh cứ như một bức tranh thủy mặc tinh xảo.

“Cảnh vật nơi này với đám hồn ma đến từ phạm giới các người mà nói giống như tranh vẽ, nhưng với những kẻ thấp đèn âm hồn mấy ngàn năm như bọn ta mà nói, nơi này là sinh tử trường. Năm đó thượng cổ tiên thần chinh chiến, thấy người bị tàn sát lấp đầy cả Dạ Vong Xuyên.” Quỷ sai mở gút dây thừng buộc ở đuôi thuyền, “Các người cứ đi theo thuyền, rất nhanh sẽ nhìn thấy cầu Nại Hà.”

Nhan Đàm lặng lẽ quan sát những hồn ma xung quanh, ai nấy đều thần sắc đờ đẫn, vô tri vô giác, quỷ sai nói gì bọn họ đều cứ chiếu theo mà làm. Nàng tuy không bị rơi vào luân hồi đạo nhưng đã mất đi tiên tịch, chiếu theo quy luật của mình phủ nhất định sẽ không dễ gì để nàng tùy ý rời khỏi. Chẳng lẽ nàng cũng phải như những hồn ma của phạm nhân lợi qua Dạ Vong Xuyên, sau đó đầu thai làm người?

Nàng nhớ đến phạm giới mà Ứng Uyên quân từng kể với mình, phạm nhân chỉ có thọ mệnh trăm năm ngắn ngủi, nhưng trong trăm năm này, có người sống thanh thoi tự tại, có kẻ lại khổ sở đau đớn. Quá trình không có cách nào lựa chọn, thế thì vẫn luôn có thể lựa chọn cách thức, chung quy là cười hay khóc.

Nhan Đàm nổi gót những hồn ma kia, từ từ lợi xuống Dạ Vong Xuyên. Bên cạnh là con thuyền nhỏ của quỷ sai, đầu thuyền treo một chiếc dẫn hồn đăng cũ nát, ánh đèn vàng vọt chậm chậm lắt lay.

Lợi qua Dạ Vong Xuyên, sẽ quên sạch hết tiền trần, từ nay về sau, chuyện cũ sẽ không còn can hệ đến nàng nữa.

Dù nàng có thể cắt đứt tình duyên, nhưng cũng không thể đoạn tuyệt vương vấn. Trừ phi hoàn toàn lãng quên, bằng không vẫn sẽ không thể dứt mối lia tơ, không nguôi nghĩ đến niềm nhớ nhung đầu đời của mình, nghĩ đến những tình cảm cố chấp kia.

Nàng không biết bản thân đã đi được bao lâu, thân người từ từ trở nên tê dại giữa dòng nước Vong Xuyên lạnh cóng, những phạm nhân chung quanh lại cách nàng mỗi lúc một xa, nàng dốc hết sức đuổi theo cũng theo không kịp—đường như chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, tự bao giờ, đến cả vài đốm người càng đi càng xa cũng đã mất tăm. Ở nơi tiếp giáp của trời và nước chỉ có một khoảnh trống tĩnh mịch, Dạ Vong Xuyên mệnh mang sóng lặng chỉ còn sót lại mỗi mình nàng. Nhan Đàm nhìn mặt trời bên đường chân trời dịch chuyển từ đằng đông sang phía trên mặt nước đằng tây, cuối cùng từ từ biến mất khỏi tầm mắt, những mảnh sáng vỡ vụn phản chiếu trên sóng nước trong suốt, dập dềnh lên xuống, cuối cùng mất đi ánh sáng lấp lánh.

Thế gian này, yên ắng đến độ cứ như, nơi đây trước nay đều hoàn toàn trống rỗng, ngoại trừ tiếng gió thổi thọt thì chưa từng tồn tại bất kì thứ gì. Thế gian này, cứ như vốn dĩ chỉ có mỗi nàng, những người kia, những gương mặt như từng quen biết, những việc kia, đã mỉm cười hay từng rơi lệ, chẳng qua chỉ là một màn hoa ảo trong gương, trắng nơi đáy nước, đợi khi vươn tay muốn chạm vào, đều bất thành linh tan biến sạch sẽ.

Những ảo ảnh nọ, giữa lúc vô tình bị khua vỡ tan tành.

Nhan Đàm chậm chạp lê bước giữa dòng nước, Dạ Vong Xuyên rất sâu, nhưng chân nàng từ đầu chí cuối đều không chạm đất. Nàng không rõ còn phải đi bao lâu nữa mới đến được cầu Nại Hà, trước mắt chỉ có nước sông mệnh mang vô tận. Phỏng chừng là nàng đã đi sai đường, lâu như vậy cũng không có ai đi qua, nói cho nàng biết đâu mới là nơi nàng phải đến.

Mãi rất lâu rất lâu sau, cuối cùng cũng có một hàng hồn phách đi qua. Đường như chỉ trong chớp mắt, những người kia đã không thấy nữa, lại chỉ còn sót lại mỗi mình nàng.

Nàng vốn không hề đi sai đường, chỉ cần lợi dọc theo Dạ Vong Xuyên, đi thẳng tới trước là sẽ tìm thấy nơi cuối cùng nàng phải đến.

Thế gian này cũng không phải chỉ có mỗi nàng, nàng đi quá chậm, tất phải bị rơi lại phía sau.

Thế nhưng đợi một chốc, lại thêm một chốc, sẽ có những người khác đi qua. Nàng hết lần này đến lần khác tự nói với mình, rồi cũng sẽ có một ngày, nàng có thể cùng với những người khác đến một nơi khác, chỉ là chậm một chút mà thôi.

Tà dương ở Dạ Vong Xuyên đẹp đẽ mà cô độc, cứ như một vệt ửng hồng bên má mỹ nhân. Nhưng phải cần đến một biển ráng chiều rực rỡ nhường nào mới có thể nhuộm chút sắc đỏ vào chỗ nước sông bao la vô bờ này?

Nhan Đàm đã không nhớ rõ chung quy có bao nhiêu phạm nhân từ sau lưng mình vượt lên trước, sau cùng biến mất khỏi tầm mắt. Nàng chỉ nghe thấy quỷ sai trong lúc chèo thuyền đi xa thở dài nói, đúng là một kẻ si muội, dù thế nào cũng không chịu lãng quên tiền trần.

Là không chịu lãng quên sao?

Thân thể Nhan Đàm sớm đã lạnh cóng đến mất hết cảm giác, cũng mỗi lúc một rã rời, nhưng vẫn không nom thấy bóng dáng cầu Nại Hà.

Nàng kiệt sức nghĩ, bản thân rốt cuộc đã ngâm mình trong dòng Vong Xuyên hết bao lâu? Mấy năm, mười mấy năm, hay mấy mươi năm?

Nàng không biết, cứ thế ngày lại qua ngày, ráng chiều cũng ngày qua ngày rực rỡ.

Quỷ sai vẫn cứ chèo thuyền, thấp dần hồn đặng đi ngang, có lúc kẻ lái thuyền đổi thành Ngưu Đầu Mã Diện. Bọn họ người nào người nấy đều nhìn nàng lắc đầu thở dài, sau đó bỏ đi.

Nhưng dung mạo nàng vẫn cứ không chút mấy may biến đổi, nàng cũng không rõ rốt cuộc đã trôi qua bao lâu.

Cuối cùng một phen, quỷ sai dừng lại, miệng thở dài hỏi, người có biết mình đã lợi Dạ Vong Xuyên hết bao nhiêu năm rồi không?

Nhan Đàm thần thờ lắc đầu.

Quỷ sai giơ tay ra một dấu hiệu.

Hóa ra đã qua hết tám mươi năm rồi ư?

Đã tám trăm năm có lẽ rồi, người còn tiếp tục thế này, có ngày sẽ biến thành quỷ thi đứt khúc dưới đáy sông, không thể đầu thai, chỉ có thể cả đời vô tri vô giác.

Tám trăm năm. Chớp mắt ngắn ngủi, năm tháng trôi đưa.

Nhan Đàm nở một nụ cười yếu ớt.

Nàng ngược mắt nhìn ra phía trước. Trên sông sương mù ngợp tỏa, mặt trời đang lặn đỏ rực như máu, nom hồ một vết nứt rạn xé toạc đất trời.

Bóng người hiện lên trước mắt đang ngồi bên bàn, vươn tay tỉ mẩn sờ soạng, chậm chạp đổ gọt ra hình thù một lò trầm hương, khi nghe thấy tiếng chân nàng đầu khê ngoảnh sang, khước miệng gợn một nét cười dường có dường không.

Nhan Đàm đã không biến thành quỷ thi, cũng không bị hồn phi phách tán.

Nàng từ từ mở mắt, khê nhúc nhích thân người đang bị tẩm ván giường bên dưới cần vào hơi đau. Đây là một gian phòng rất đơn sơ, bàn ghế khung cửa đều đã có phần cũ kĩ, màu sắc đã hơi ngả sang nâu nhạt.

Nhan Đàm vừa ngồi dậy thì đã nghe tiếng cửa phòng kéo mở ra. Nàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trước cửa là một nam tử ăn vận giản dị, tay đang bưng một bát thuốc bốc khói nghi ngút, mặt mũi bị vây giữa làn khói trắng nom không rõ nét.

“Nàng tỉnh rồi ư? Thế thì mau uống bát thuốc này đi.” Nam tử nọ bước đến gần, giơ tay chìa bát thuốc sang. Y có một đôi bàn tay đậm chất thư sinh, móng tay được cắt ngắn nhụi, trông như bàn tay chuyên dùng cầm bút viết chữ.

Nhan Đàm đón lấy bát thuốc uống hết mấy ngụm, cảm thấy vô cùng đắng chát, không khỏi chau mày. Tiên pháp trị thương nàng am tường không ít, nhưng với các loại thảo dược mạch tượng của phạm giới thì lại hoàn toàn mù tịt. Huống hồ tuy nàng không còn tiên tịch, nhưng xét cơ thể huyết mạch của nàng, thảo dược bình thường cũng chẳng có tác dụng gì. Chỉ là đối phương rất có thể là ân nhân cứu mạng của nàng, Nhan Đàm không tiện cự tuyệt thuốc do người ta vất vả sắc ra.

Nam tử nọ thấy nàng chau mày, miệng chợt mỉm cười: “Nàng quả nhiên vẫn còn sợ đắng, nhưng ít ra cũng không còn như trước đây ngang bướng không chịu uống thuốc nữa.”

Nhan Đàm nghe tim đánh thịch một tiếng, bàn tay đang bưng chén thuốc thoáng khựng sững lại. Việc này dường như có chỗ nào không được ổn cho lắm, chỉ là việc đến bất ngờ, nàng nhất thời cũng không thể lập tức nghĩ thông suốt. Nhân lúc đối phương xoay đi, nàng khẽ nghiêng người đổ hơn nửa bát thuốc còn lại vào chậu hoa lan đặt trên chiếc tủ đầu giường, đoạn tiếp tục bưng chiếc bát chỉ còn sót lại ít cặn thuốc.

Nam tử nọ bước đến cạnh bàn, mở nắp một chiếc vại sứ, đổ một ít thứ gì đó ra chiếc bát sứ bưng sang: “Uống thuốc xong, hớp vài ngụm chè ngân nhĩ hạt sen là sẽ không thấy đắng nữa.”

Nhan Đàm cảnh giác nhìn chiếc bát sứ trên tay y, trong lòng run rẩy, chè ngân nhĩ hạt sen, có đánh chết nàng cũng không ăn: “... Làm phiền cho ta một cốc nước là được rồi, cảm ơn.”

Nam tử nọ mỉm cười, xoay người rót một cốc nước, nhưng lại không trao vào tay mà tự nhiên đưa đến sát bờ môi nàng: “Ôn nghĩa gì chứ, phu nhân sao lại trở nên khách khí đến vậy?”

Nhan Đàm đặt bát thuốc sang bên, đón lấy chiếc cốc trên tay y, uống được một ngụm làm ướm cổ họng đang khô khốc, bất thành linh cả người cứng đờ: Y mới vừa nói gì chứ? Phu nhân sao lại khách khí đến vậy... Phu nhân?!

Tuy nàng chưa từng đặt chân tới phạm giới, nhưng cũng đã từng đọc qua trong sách, phu nhân hẳn ý là muốn chỉ thê tử rồi?

Lẽ nào thực tế nàng đã nhớ nhầm, hay là phong tục của phạm giới đã hoàn toàn thay đổi, dạo này “phu nhân” cũng giống như cô nương, tiểu thư vậy, có thể dùng để xưng hô với nữ tử lần đầu gặp mặt?

Vậy nhưng bình thường mà nói, phong tục phạm giới dù có biến đổi cũng không nhanh đến vậy. Đây phỏng chừng, chắc chỉ là do nàng ngâm mình trong Dạ Vong Xuyên quá lâu nên sản sinh ảo giác thôi chẳng? Nhan Đàm đắn đo một lượt, cảm thấy xác suất bản thân nghe nhầm cao hơn, bèn bán tín bán nghi cúi đầu hớp hai ngụm lớn nước, bỗng nghe ngữ điệu đối phương khê lên cao, lại gọi một tiếng: “Phu nhân?”

“... Khụ, khụ khụ khụ!” Nhan Đàm sắc súa.

Nàng ho hết mấy tiếng, khó khăn ổn định lại nhịp thở, đoạn xoay đầu nhìn nam tử nọ: “Phu nhân? Ngài gọi ta là phu nhân?”

Người nọ khẽ cúi người, nét mặt tràn đầy kinh ngạc: “Phu nhân nàng hôm nay làm sao vậy? Cứ kì lạ thế nào ấy. Nàng không muốn ta gọi nàng là phu nhân, thế thì ta đổi lại gọi là nương tử vậy.” Dung mạo đối phương khá ưa thanh nhã, chỉ là đuôi mắt xếch mạnh lên trên, phảng phất toát lên vài phần lạnh lẽo.

Nhan Đàm nhìn y hồi lâu, cảm thấy đối phương không giống như đang cố ý bày trò đùa nhảm, bèn nghiêm túc bảo: “Nhưng ta đâu phải thê tử của ngài, đây là lần đầu tiên ta gặp ngài. Có lẽ chỉ là thê tử của ngài và ta ngoại hình có chút giống nhau thôi chẳng?”

Trên mặt người nọ từ đầu chí cuối không mấy may có chút hỉ nộ nào, cũng chẳng hề ngấm kĩ lại nàng để nhận diện, chỉ đón lấy chiếc cốc từ tay nàng, xoay người đi đến bên bàn: “Nàng có muốn uống thêm ít nước nữa không?”

Nhan Đàm lắc đầu, vừa định mở miệng thì bên ngoài truyền vào giọng nói oang oang của một phụ nữ: “Triệu tiên sinh! Triệu tiên sinh ngài có trong nhà trong chứ?”

Người nọ điềm điềm đáp: “Ta ra ngay đây.” Y đặt chiếc cốc xuống, bước tới ngưỡng cửa thì chân khê dừng bước, xoay lưng về phía Nhan Đàm: “Phu nhân, nàng thể trạng không được khỏe, ở trong nhà điều dưỡng cho tốt vào.”

Nhan Đàm uất nghẹn. Người này rốt cuộc bị cái gì vậy, mở miệng phu nhân khép miệng cũng phu nhân, nàng hóa người lớn lên trên thiên đình, về sau lại lợi Dạ Vong Xuyên hết tám trăm năm, ở đâu có chuyện một đêm ngủ dậy đã tòi ra một vị phu quân?

Loáng thoáng nghe thấy giọng nói của người phụ nữ ban nãy từ nhà ngoài truyền vào: “Triệu tiên sinh, bệnh tình của tôn phu nhân còn chưa có khởi sắc sao?” Không rõ vị Triệu tiên sinh kia đáp thế nào, nữ tử nọ lập tức bảo: “Ông trời có mắt, Triệu tiên sinh ngài có lòng tốt nhất định sẽ được báo tốt.”

Nhan Đàm chỉ cảm thấy đầu óc quay mòng mòng. Vị Triệu tiên sinh này nom nho nhã tuấn tú thế này, đối nhân xử thế lại ôn hòa chu đáo, nhìn thế nào cũng không giống như bị mắc bệnh tâm thần. Đây chung quy là việc gì thế này? Nàng chẳng qua chỉ là sau một hôm tỉnh dậy thì đã phát hiện bản thân ra khỏi Dạ Vong Xuyên tới đây, ở giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nơi này, lại là đâu, có phải vẫn còn ở u minh địa phủ không?

Nhan Đàm ôm đầu vắt óc suy nghĩ, nhưng vẫn cứ là nghĩ mãi không thông. Chợt nghe ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ cửa khe khẽ, tiếp theo cửa phòng đẩy mở, một thiếu nữ gầy gò mặt mũi không mấy bắt mắt tay bê một chiếc khay gỗ bước vào, trên khay bày lược, gương đồng và trâm cài tóc. Thiếu nữ nọ bước đến gần, khê khom người thi lễ, miệng nhỏ giọng cất tiếng: “Phu nhân, nô tì đến giúp người chải đầu.”

Nhan Đàm ngẩng đầu, đã có chút mất kiên nhẫn: “Ta không phải phu nhân gì hết, các người nhận lầm người rồi.”

Thiếu nữ nọ thoáng ngần ra, đoạn dè dặt nhìn nàng đáp: “Phu nhân người nói gì thế ạ, Triệu tiên sinh nghe được sẽ nổi giận đấy.” Nàng ta đặt khay gỗ xuống chiếc tủ kê ở đầu giường, cầm một thanh lược gỗ lên, chìa tay sang nhẹ nhẹ vén mớ tóc của Nhan Đàm lên, chậm chậm chải đến tận ngọn, động tác vừa nhẹ nhàng lại khéo léo.

Nhan Đàm ngồi im không nhúc nhích, chỉ nhìn đắm đắm vào hình ảnh trong chiếc gương đồng.

Mặt gương đồng này là đồ vật dùng đã lâu năm, bề mặt có đôi chỗ trầy xước, tuy khuôn mặt phản chiếu trong gương không được rõ mấy nhưng bấy nhiêu cũng đã đủ. Nhan Đàm cuối cùng đã hiểu, vì sao vị Triệu tiên sinh kia và thiếu nữ này lại nhận lầm mình thành người khác.

Không phải do ngoại hình nàng và Triệu phu nhân có điểm nào giống nhau, mà là—

Gương mặt phản chiếu trong gương, đã không còn là dung nhan vốn có của Nhan Đàm nữa.

87. Chương 87: Bí Ẩn Thân Phận

Nhan Đàm vô lấy tấm gương đồng, tỉ mỉ ngắm đi ngắm lại hình ảnh trong gương. Đó là dung mạo đặc biệt xanh xao của một nữ tử, bấy giờ đang mở to hai mắt, hoảng loạn rối bời, khóe miệng khê trễ xuống toát lên nét âu sầu buồn bã. Gương mặt này, đập vào mắt đã khiến nàng cảm thấy Triệu phu nhân nhất định là người đa sầu đa cảm, nóng nảy đa nghi.

Thiếu nữ tay cầm chiếc lược, khê hỏi: “Phu nhân, hôm nay người muốn chải kiểu tóc thế nào ạ?”

Nhan Đàm buông gương đồng xuống, xoay đầu nhìn nàng ta: “Cô cũng cảm thấy ta là Triệu phu nhân?”

Thiếu nữ mỉm cười: “Phu nhân, người hôm nay làm sao thế ạ?”

“Tuy ta không biết chuyện này là thế nào, nhưng ta thực sự không phải phu nhân nhà các người.” Nhan Đàm chống người dậy định xuống giường, nhưng chân vừa chạm đất thì đã đứng không vững, ngã bệt ra sàn. Sao lại thế này? Cứ cho nàng đã ngâm mình trong Dạ Vong Xuyên lâu ngày, nhưng cũng không đến

nổi cả đứng dậy đi vài bước cũng không có sức. Nàng thuận tay vợ lấy bát thuốc trên chiếc tủ kê cạnh đầu giường, dùng sức ném mạnh khỏi cửa, nhưng vật còn chưa kịp ném khỏi tay thì đã hụt hơi, bát thuốc xoảng tiếng đập xuống mặt sàn cách đó không xa, mảnh sứ vỡ bắn ra tung tóe.

Thiếu nữ nọ vừa vội vàng đứng dậy đỡ nàng, vừa sốt ruột lầu bầu: “Cẩn thận, coi chừng giẫm lên đám miễng sứ kia. Phu nhân, người có bị thương chỗ nào không?”

Nhan Đàm thần thờ nhìn bàn tay mình. Sao lại có thể, đến chút sức lực cón con này cũng không còn?

“Phu nhân, Mang Quý biết người đổ bệnh đã lâu, tâm tình khó tránh khỏi không được tốt, nhưng người cũng đừng mang thân thể mình ra trút giận chứ ạ. Nếu để bị thương chỗ nào, Triệu tiên sinh sẽ lo lắng đấy.”

Được dìu ngồi trở lại trên giường, nàng nhất thời nói không nên lời. Rốt cuộc đã xảy ra trục trặc ở đâu, tại sao đang đứng khi không nàng lại biến thành Triệu phu nhân? Tại sao mặt mũi nàng lại thay đổi hoàn toàn? Nàng còn nhớ rõ như in, mình đang mải lợi Dạ Vong Xuyên, sau đó thấy mệt, bèn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, sao tỉnh dậy thì đã ở đây?

Nếu nàng trong lúc vô thức đã qua khỏi cầu Nại Hà, luân hồi đến phạm giới, thế thì đáng lẽ đã không nhớ được bản thân là ai rồi chứ?

Tất cả chuyện này, rốt cuộc là thế nào?

Nhan Đàm còn chưa kịp suy ra manh mối gì thì bỗng cửa phòng cọt két hé mở, vị Triệu tiên sinh nọ đứng ở bậc cửa, thân người cao thẳng, mặt mũi tuấn tú: “Mang Quý, ta sai người trông nom phu nhân có một lúc, sao lại âm ỉ cả lên thế này?” Y rũ mắt liếc qua đám sứ vỡ dưới sàn, đoạn ngược mắt, ánh nhìn chậm rãi lướt qua Nhan Đàm, cuối cùng dừng lại trên người thiếu nữ nọ.

Vào lúc ánh mắt y sượt qua, Nhan Đàm bất chợt thấy lòng gợn chút sợ hãi.

Thiếu nữ mang tên Mang Quý nọ bỗng giật thót, lấp ba lấp bấp mở miệng: “Ô, ô tì lập tức, lập tức thu dọn ngay đây ạ...” Cô bé gần như nhảy dựng lên, cúi đầu chạy qua cạnh nam tử họ Triệu ra khỏi cửa.

Triệu tiên sinh bước vào phòng, tay áo phủi qua chiếc ghế đầu mặt tròn đặt cạnh giường, đoạn chậm rãi nhấc vật áo ngồi xuống, chau mày hỏi: “Đang yên đang lành, sao tự dưng nàng lại nổi cáu?”

Nhan Đàm siết chặt nắm tay, khó khăn lắm mới nén được lửa giận: “Vừa nãy ta đã nói với ngài rồi, ta hoàn toàn không phải vợ ngài, rốt cuộc ngài còn muốn ta thế nào?”

Nam tử họ Triệu nọ cụp mắt xuống, chậm rãi đứng dậy, miệng đáp: “Nàng một mình yên tĩnh một lúc đi vậy, ta không quấy rầy nàng nữa.”

Nhan Đàm phải nói là giận sôi gan, hận không thể chộp lấy chiếc gương đồng kia nện thật mạnh vào người nam tử họ Triệu mấy phát, nói không chừng có thể nện tỉnh y, nhưng cuối cùng vẫn là gồng mình nín nhịn: “Ta không biết tại sao dung mạo của mình lại biến thành như hiện giờ, nhưng ta chắc chắn không phải tôn phu nhân. Hai người đã là phu thê, vậy thì ngài nhất định nhận thấy được tính khí của ta và tôn phu nhân là không giống nhau.”

Nam tử họ Triệu nửa câu không thốt, tự nhiên bước tới bậc cửa, mở cửa phòng định ra ngoài.

Nhan Đàm cuối cùng đã hết kiên nhẫn, giận dữ quát lên: “Ông rốt cuộc đã nghe thủng chưa hả?!”

“Nghe thủng rồi.” Triệu tiên sinh ngoảnh đầu sang, nhạt giọng bảo, “Phu nhân, ta thấy nàng hẳn là đêm qua đã mơ thấy ác mộng, vẫn là ngủ kĩ một giấc bù lại thì hơn. Có chuyện gì để mai hẵng nói.”

Nhan Đàm tự đánh giá tính khí mình xưa nay không đến nỗi, nhưng hiện giờ lại giận đến đầu nóng hừng hực, óc buốt từng cơn: “Ông căn bản không hề nghe đằng hoàng ta nói gì, toàn phun mấy lời nhảm nhí trả lời cho có lệ!”

Nàng vừa dứt lời, một gương mặt phụ nữ trung niên có phần phát tướng đã thò vào, nhoẻn miệng cười nói: “Triệu phu nhân, tướng công cô thương cô như vậy, đừng lúc nào cũng nổi giận với ngài ấy nữa mà. Cũng may Triệu tiên sinh tính khí tốt, chứ đổi lại người khác xem, lại còn không thôi cô tìm vợ khác rồi ấy chứ.”

Nhan Đàm tức đến nói không nên lời.

Cửa phòng cách tiếng khép lại, chỉ nghe giọng người phụ nữ trung niên ban nãy khẽ nói: “Triệu tiên sinh, ta thấy bệnh tình của phu nhân ngài ngày một nghiêm trọng rồi, mỗi ngày cứ phát tác là lại làm ầm lên...”

Nhan Đàm ngồi bó gối trên giường, gắng hết sức khiến bản thân bình tĩnh lại.

Chuyện đã thế này, nàng có tức điên lên cũng vô ích. Huống hồ trong việc này, nhất định còn có điểm khác thường nào nàng chưa nghĩ đến.

Vốn nàng một chút cũng không cần bận tâm vì chuyện này, chẳng từng bỏ đi là xong, khổ nỗi hiện giờ nàng đến sức xuống giường đi lại cũng chẳng còn gì mấy, bất luận thế nào cũng không đi được bao xa. Hiện giờ nàng tiên tịch đã chẳng còn, chỗ tiên thuật học được ngày trước cũng không dùng được, nghĩ đến đúng là họa vô đơn chí.

Nàng chậm rãi ngẫm lại mọi việc xảy ra trước đó. Từ khi mở mắt tỉnh dậy, người đầu tiên nàng nhìn thấy là nam tử họ Triệu nọ. Y bưng một bát thuốc đến cho nàng, nếu y thực sự có dụng ý khác, vậy bát thuốc kia nhất định có điều quái lạ. Tuy nàng đã đổ bỏ quá nửa, nhưng dù sao cũng uống hết mấy ngụm, thế thì hiện giờ không còn sức lực rất có thể chính là do bát thuốc kia. Sau đó nàng còn uống một cốc nước, phải chăng trong cốc nước này cũng có điều không ổn?

Thế người đàn ông họ Triệu này làm vậy chung quy vì có gì? Vì sao dung mạo nàng lại hoàn toàn thay đổi? Nếu chỉ vì y thương nhớ ái thiếp, thế vì sao lại chọn trúng nàng, ngoại hình nàng thật sự không giống gì mấy với Triệu phu nhân.

Nếu nàng suy luận thế này là sai, thế thì còn có thể là nguyên do nào nữa?

Nhan Đàm nhìn mặt trời đang lặn xuống đằng tây ngoài cửa sổ, thiếu nữ tên Mang Quỷ nọ tay bưng thức ăn bước vào, khẽ bày đĩa và bát đĩa lên bàn, đoạn định xoay người ra cửa. Nhan Đàm chợt nảy ra một ý tưởng, bèn cất tiếng gọi: “Gượng đã.”

Mang Quỷ tức thì dừng lại, xoay đầu mỉm cười: “Phu nhân còn có điều chi cần dặn?”

“Phiền cô rót giúp ta một cốc nước mang sang đây.”

Mang Quỷ rất nhanh nhẹn vâng lời, lập tức rót một cốc nước mang đến bên giường. Nhan Đàm đón lấy cốc nước, miệng nhấp một ngụm, đoạn đưa ngược lại chiếc cốc cho cô nàng: “Ta thấy cô cũng khát rồi, uống chút nước đi.”

Có lẽ vị Triệu phu nhân kia trước đây cũng thường có những hành động quái gở, thế nên ánh mắt thiếu nữ thoáng chút ngỡ ngàng, nhưng sau vẫn hớp liền mấy ngụm uống sạch hết chỗ nước trong cốc.

Nhan Đàm khẳng định trong nước không có vấn đề, bèn gật đầu bảo: “Cô ra ngoài được rồi.”

Mang Quỷ khẽ cúi người, chậm chậm lui ra, nhẹ tay khép cửa phòng lại.

Nhan Đàm chống cằm nghĩ ngợi, hiện giờ có một khả năng nàng có thể nghĩ tới, đó là Triệu tiên sinh kia nhận nàng làm thiếp tử thật ra là có lý do không thể tiết lộ. Đã là phu thiếp, có lý nào đến đối phương cũng không nhận ra. Nam tử họ Triệu này luôn giữ thái độ điềm tĩnh, muốn lần ra manh mối e cũng không dễ, nhưng còn thiếu nữ tên Mang Quỷ kia, nói không chừng có thể dò ra chút đầu mối.

Vốn nàng vẫn nghe trong lòng còn đè chặt một nỗi đau âm ỉ, tới tới lui lui hãy còn vướng bận với đoạn nghiệt duyên trên thiên đình kia, nhưng hiện giờ nàng đã tạm thời quên đi việc ấy, tập trung vào sự việc quái gở trước mắt.

Nhan Đàm ngoái đầu, trông thấy chậu lan trên chiếc tủ cạnh đầu giường, miệng lẩm bẩm nói: “Vẫn là phải trông cậy vào may rồi...”

Muốn thoát khỏi tình cảnh trước mắt, việc trước tiên phải làm chính là giữ cho đầu óc tỉnh táo.

Nhan Đàm nằm im trên giường, nhắm mắt giữ cho đầu óc thanh tịnh. Hiện giờ việc nàng biết được ít đến thăm thương, bất luận nàng có nghĩ thêm thế nào cũng chỉ dẫn đến một mớ suy đoán. Mà đã là phỏng đoán thì phải có căn cứ mới đặt chân được đến điểm then chốt, nếu chỉ đoán già đoán non ngược lại sẽ dẫn bản thân đi chệch hướng.

Nàng không khỏi nghĩ, hiện tại bản thân thế này chẳng khác nào tay thợ săn đang đợi con mồi, hoặc giả, thật ra nàng chính là con mồi đang lách tránh những cạm bẫy của tay thợ săn, song phương đối đầu, chực chờ thời cơ hành động.

Chớp mắt trông canh thứ nhất đã vang, bốn bề lặng im phăng phắc. Bổng Nhan Đàm nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân khe khẽ, lập tức đồng tai tập trung nghe ngóng.

Tiếng chân bên ngoài đột nhiên im bặt, có người khẽ cất tiếng hỏi: “Phu nhân đã ngủ chưa?” Người lên tiếng chính là vị Triệu tiên sinh nọ. Mang Quỷ lập tức đáp lời: “Đã ngủ được một lúc lâu rồi ạ, tiên sinh người có muốn vào xem thử phu nhân không?”

Nhan Đàm tức thì dựng cả tóc gáy. Thân phận hiện giờ của nàng là Triệu phu nhân, thế còn không phải cùng gối cùng giường với một kẻ hoàn toàn xa lạ? Tuy giữa phu phụ với nhau đây là một việc hết sức bình thường, nhưng vấn đề là cho tới hôm nay nàng mới biết người đàn ông họ Triệu này, đừng nói đến việc xem ông ta là chồng mình, nội chỉ bắt đầu bắt ép bản thân nghỉ vậy thôi đã khó rồi.

Băng đi một lúc, chỉ nghe Triệu tiên sinh đều đều cất giọng: “Đã ngủ rồi, thế thì vẫn là không quá rầy nàng ấy nữa thì hơn. Người cũng ngủ sớm đi.”

Một chuỗi tiếng bước chân đi xa dần, riêng người còn lại vẫn đứng yên tại chỗ bất động.

Nhan Đàm rầu thoối cả ruột.

Người nọ chỉ đứng bên ngoài một lúc, đoạn cũng xoay người đi khỏi.

Việc này thật sự đi ngược lại với dự liệu của nàng.

Thế là tình trạng ngoài ý muốn này kéo dài suốt năm sáu ngày, Nhan Đàm không ầm ĩ gây sự nữa, có thức ăn dọn đến thì kéo lấy Mang Quỷ cùng ăn, nếu là người đàn ông họ Triệu kia đích thân mang đến thì thà nhịn đói cũng không buồn đụng dũa. Riêng với chỗ thuốc sắc được mang đến cách ngày, nàng ở trước mặt Mang Quỷ uống được vài ngụm, còn lại nhân lúc cô bé không chú ý đổ hết vào chậu lan cạnh đó.

Cứ thế làm thân với Mang Quỷ được ít nhiều, nàng bèn bắt đầu kín đáo dò la lai lịch của vị Triệu tiên sinh nọ. Tiếc là những việc Mang Quỷ biết được không nhiều, gạ tới gạ lui, chẳng qua cũng chỉ moi được cái tên hai chữ của người này là Hoàn Khâm bấy nhiêu.

Triệu Hoàn Khâm, Triệu Hoàn Khâm, Nhan Đàm nhắm đi nhắm lại mấy lượt cái tên này, gần như có thể khẳng định mình là lần đầu tiên nghe thấy.

Đã không dò la được gì từ trên người y, thế thì tìm ra nơi này rốt cuộc là đâu trước vậy. Ngờ đâu Mang Quỷ mặt mày khó xử, chực nói lại thôi, dùng một ánh mắt có thể dùng từ âu lo để tả nhìn nàng.

Nhan Đàm bị cô nàng dùng loại ánh mắt này nhìn đến gai người. Mang Quỷ tuổi đời nhỏ hơn nàng nhiều, gây bé rụt rè, tay chân tháo vát, đi đường thường xuyên cúi gằm mặt, ngày thường cũng không nhiều lời, vốn một cô bé thế này đáng ra rất dễ khiến người khác mũi lòng thương, nhưng Mang Quỷ lại rất thường xuyên bị bắt nạt. Năm khi mười họa ra ngoài mua ít đồ, trở về người ngòm mặt mũi đều nhem nhuốc cả.

Nhan Đàm thấy bộ dạng này của cô bé bèn hỏi han mấy câu, kết quả Mang Quỷ mặt mày cả kinh vì được chiếu cố.

Lẽ nào Triệu Hoàn Khâm trước nay không bao giờ buồn hỏi han đến những việc này?

Cho dù chỉ là một tiểu nha hoàn trong nhà, nhưng tốt xấu gì cũng phục vụ y ân cần chu đáo, y bảo gì cũng không nói thêm nửa câu lập tức đi làm, Nhan Đàm cảm thấy nếu đổi lại là nàng chắc chắn không được năng làm như vậy.

Hiện giờ Mang Quỷ vì câu hỏi của nàng mà khó xử, Nhan Đàm trong lòng đã rõ, bèn lập tức bảo: “Bỏ đi, em không muốn nói thì thôi vậy, thật ra ta cũng không phải rất muốn biết.”

Phản ứng của Mang Quỷ vừa khéo chạm phải tâm sự trong lòng nàng. Cô bé không chịu nói, hoặc giả là, không dám nói, cho thấy bên trong việc này có điều bất ổn. Thật ra cho dù cô bé không nói, Nhan Đàm cũng không cần phải sốt ruột, nàng đã cảm giác được thể trạng mình đang từng chút một hồi phục, khi

không có ai nàng đều tựa vào bàn tủ chậm chạp đi vài bước, tuy vẫn mệt đến hồn hểnh thở dồn, nhưng xem ra không bao lâu nữa là lại có thể chạy nhảy linh hoạt.

Đương nhiên những việc này bất kể là Triệu Hoàn Khâm hay Mang Quỷ đều không hay biết. Triệu Hoàn Khâm dụng ý bất minh, còn Mang Quỷ nhất định là nghe theo y, Nhan Đàm cứ xuôi theo đó mà làm ra vẻ an phận thủ thường.

Mang Quỷ nghe nàng nói vậy bèn thở phào nhẹ nhõm một hơi, đoạn lại rụt rè lên tiếng: “Phu nhân, thật ra Triệu tiên sinh ngài ấy rất quan tâm người, người sau này đừng khiến tiên sinh phải lo lắng nữa.”

Nhan Đàm mỉm cười: “Em yên tâm, sau này ta sẽ không khiến ông ấy phải phiền lòng nữa.”

Nếu Triệu Hoàn Khâm có việc mờ ám gì không thể để cho người khác biết, nàng đương nhiên sẽ không chỉ khiến y phải lo lắng một chút.

88. Chương 88: Ngõ Cụt

Sáng ra rửa mặt chải đầu, Nhan Đàm phát hiện chậu lan được bón vài đợt thuốc đã héo úa, mấy ngọn lá xanh biếc đáng yêu đã ngã vàng, thoi thóp gục rũ ra đó. Nàng không khỏi bật một tiếng cười khẩy, quả như dự liệu.

Phỏng chừng là do những lần gần đây hầu như không uống thứ thuốc sắc đó, thể trạng cũng hồi phục rất nhanh, nàng đã có thể không cần dựa vào điểm tựa bên ngoài, tự mình đứng dậy đi được một quãng.

Nhan Đàm rửa mặt xong xuôi, làm như không có gì hỏi: “Ông ấy có nhà không?”

Đây là lần đầu nàng chủ động hỏi đến Triệu Hoàn Khâm, Mang Quỷ tuy lấy làm lạ nhưng vẫn thật thà đáp: “Tiên sinh mới sáng sớm đã ra khỏi nhà rồi ạ.”

Nhan Đàm đặt chiếc khăn mặt xuống, giọng nhỏ nhẹ bảo: “Ông ấy cứ bận rộn luôn, cả ngày chạy đôn chạy đáo bên ngoài, ta có muốn gặp cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.”

Mang Quỷ hoảng hồn, vọt miệng nói liền một hơi: “Phu nhân người chớ nghĩ lung tung, Triệu tiên sinh bản tính rất tốt, không đời nào lại ” Nàng đây còn khuya mới nghĩ lung tung, ngày trước lúc ở Địa Nhai cũng đã xem qua không ít kịch bản tuồng của phàm giới, bên trong nam tử lòng dạ bạc bẽo, nay Sở mai Tần có mà đây ra: “Ta chỉ là buột miệng nói thể thôi, em khẩn trương như vậy làm gì?” Nàng gờ tay chống lên thành giường, làm ra vẻ muốn đứng dậy nhưng lực bất tòng tâm: “Ta muốn ra ngoài sân đi dạo một lúc.”

Triệu Hoàn Khâm không có nhà, thể trạng nàng cũng đã gần hồi phục hẳn, bây giờ không phần còn đợi bao giờ?

Mang Quỷ rói rít xua tay: “Nhưng mà, tiên sinh đã căn dặn Mang Quỷ không được dẫn phu nhân ra ngoài...”

Nhan Đàm khê chau mày, giọng lạnh lùng bảo: “Ta ở trong phòng buồn chán đến sắp lên mốc đến nơi rồi, chẳng lẽ đến sân nhà mình cũng không được ra đi dạo nữa sao?”

Mang Quỷ sợ sệt đỡ lấy nàng, miệng lắp bắp: “Nô tì... vậy nô tì đỡ phu nhân ra ngoài đi dạo một lát vậy, nhưng phu nhân không được nhắc đến trước mặt tiên sinh, nếu không Mang Quỷ sẽ bị mắng đó...”

Nhan Đàm biết cô bé nhất gan, thể nào cũng bị thái độ này của bản thân dọa ột chập, nhưng không thể này cũng chẳng còn cách nào khác.

Ánh sáng xộc thẳng vào mặt khiến nàng có chút không kịp thích ứng, may là nơi này ánh nắng không gắt, hoàn toàn không có cảm giác khó chịu. Nhan Đàm chậm chạp đi hết một vòng quanh sân, khoanh sân thực ra rất nhỏ, cho dù rề rề lê từng bước một cũng rất nhanh là đi hết. Nhan Đàm suy đi tính lại, cảm thấy bản thân cảm chắc khả năng rời khỏi cái chốn quỷ này, bèn vờ băng quơ chỉ vào một cánh cửa hồng đối diện chéch với thư phòng: “Nơi này sao lại khoét cánh cửa hồng này vậy?”

Xem ra Triệu phu nhân thể trạng không tốt, bấy nay không thể xuống đất đi lại, hẳn là đối với các bài trí trong nhà mình cũng không quen thuộc gì mấy. Thế nên nàng có chỉ trỏ các thứ mà hỏi đây là cái gì, kia là thể nào cũng không có gì khó hiểu.

Mang Quỷ buột miệng đáp: “Cánh cửa phụ này mới khoét năm ngoài đây thôi.”

Nhan Đàm lòng chợt reo khê, cửa phụ, cũng chính là nói, từ cánh cửa này có thể trực tiếp rời khỏi trạch viện nhỏ này?

Nàng giả đồ liễu yếu đào tơ bao ngày nay đã ngán tới tận cổ, bấy giờ vùng phất khỏi tay Mang Quỷ, chạy ào về phía cánh cửa phụ kia. Mang Quỷ không ngờ Nhan Đàm có thể tự mình đi lại, lại còn đi đứng rất vững vàng, hốt hải lao sang túm lấy nàng: “Phu nhân, người không thể...”

Nhan Đàm lòng đành lại, vận khí chặn lấy cô bé, ngoảnh đầu lại bảo: “Các người giấu ta nhiều ngày như vậy không lẽ còn chưa đủ hay sao? Ta vốn cứ nghĩ mình cùng các người diễn tuồng bao nhiêu ngày qua, cũng phải vừa lòng các người rồi chứ.” Nàng theo phản xạ dùng đến thuật pháp, bấy giờ mới biết tuy bản thân tiên lực đã tiêu tan, nhưng hoàn toàn không phải không thể vận khí.

Nàng hiện giờ, dấu sao so với phạm nhân bình thường cũng khá hơn chút ít.

Mang Quỷ đứng đực mặt ra nhìn nàng, duy có viền mắt là dần hoe đỏ.

Nhan Đàm đẩy mở cánh cửa, trong phút chốc bị cảnh tượng bên ngoài dọa cho một mẻ. Nơi đây không phải phạm giới. Tuy chưa từng trông thấy phạm giới chung quy là thế nào, nhưng nàng có thể khẳng định nơi này tuyệt đối không phải phạm giới. Bên góc đường là một người ăn mày nằm biếng nhác, đang buồn chán tháo chiếc đầu lâu của mình xuống xoay vòng chơi. Phía ngoài cửa tiệm đối diện chéch đó là một mớ chân tay đứt khúc lơ lửng, cái nào cái nấy đang hơn hờ xoay tròn.

Đây vẫn còn là u minh địa phủ.

Nàng căn bản không hề qua cầu Nại Hà, cũng không hề đầu thai chuyển kiếp. Thế nhưng nàng làm thế nào lại từ Dạ Vong Xuyên đến nơi này?

Nhan Đàm bước khỏi bụi cửa, bên ngoài lại là một vùng trời mới, thế nhưng nàng nên đi đâu về đâu? Hiện giờ nàng không còn tiên tịch, không tiên chưởng ma, tách biệt bên ngoài lục giới, giữa trời đất này xem ra chẳng còn ai là bằng hữu.

Nếu như có cách rời khỏi u minh địa phủ...

Khi nàng đi đến góc đường chợt nghe phía sau vang lên một giọng nói có phần quen thuộc: “Đây không phải Triệu phu nhân sao? Triệu phu nhân sao lại ra ngoài đi lại rồi thế này?” Nhan Đàm ngoái đầu, chỉ thấy sau lưng là vị đại tẩu hôm nàng tỉnh dậy đã thấy ở nhà họ Triệu, bèn khê gật đầu chào.

Đối phương bước tới, thân mật nắm lấy tay nàng, tươi cười niềm nở nói: “Bọn ta đều là những kẻ thô lậu, vốn cả chữ cũng không biết, Triệu tiên sinh dạy suốt nhiều ngày trời cũng chỉ viết được mấy chữ đơn giản. Triệu tiên sinh ngài ấy là người tốt, phu nhân thật là có phúc...”

Nhan Đàm cười gượng: “Vây ư, nhưng nơi này rốt cuộc là đâu vậy?”

Đại tẩu ngạc nhiên ra mặt, lấy làm lạ đáp: “Đây là Quỷ Trấn chứ đâu, phu nhân chẳng lẽ không biết? Dân sống trong Quỷ Trấn như chúng ta đều là những người không thể qua cầu Nại Hà đầu thai, mới không thể không trú ngụ lại đây.”

Nhan Đàm tức thì cảm thấy có điều không ổn. Nàng và phạm nhân không giống nhau, phạm nhân không thể sang cầu Nại Hà đầu thai là do trong số thất hồn lục phách có một sợi bị hư tổn. Còn nàng tuy chân thân có chịu tổn thương nhưng nguyên thần vẫn còn hoàn chỉnh. Bỗng nàng vô thức ngẩng đầu thì trông thấy một bộ áo dài mộc mạc, nam tử mặt mũi tuấn tú thoăn thoắt bước sang, khi đến gần mày khê nhú lại, đuôi mắt xếch đượm chút hờn mát: “Nàng còn chưa khỏe hẳn đã đi xa như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào?”

Nhan Đàm siết chặt nắm tay, lạnh lùng lên tiếng: “Chỉ e cứ tiếp tục điều dưỡng thế này, ta đến bê cơm bưng trà cũng không còn sức.”

Triệu Hoàn Khâm thoáng ngẩn ra: “Nàng nói vậy là ý gì?”

“Ý gì ư? Thứ thuốc ông cách ngày mang đến có bỏ thứ gì ông lại còn không rõ?” Nhan Đàm biết hiện giờ có năm lần bảy lượt giải thích mình không phải Triệu phu nhân thì e cũng chẳng ai tin, chỉ bằng kể thẳng

việc có chứng cứ xác thực, “Ta mấy ngày nay đều không uống thứ thuốc đó, cuối cùng đã có chút sức đi lại. Thuốc ta đều đổ cả vào chậu lan, kết quả chậu lan kia đã khô héo, ông còn gì để nói nữa?”

Vị đại tẩu kia nghe đến mồm mắt ngẩn hết cả ra, e dè nhìn Triệu Hoàn Khâm: “Triệu tiên sinh ngài...”

“Vương tẩu, vừa nãy khi ta ra đây, Vương đại ca đang tìm tẩu đấy.” Triệu Hoàn Khâm khẽ xoay đầu, ngoảnh mặt sang bên.

Nhan Đàm lòng nhủ nhất định là mình đã nói đến khiến đối phương á khẩu, chỉ có thể đánh trống lảng tìm có giải tán người ngoài, bèn thừa thắng xông lên: “Mọi người đều quen biết cả, việc gì không nói tường tận cho rõ ngọn ngành? Hay là ông, căn bản là không còn gì để nói?”

Triệu Hoàn Khâm giơ tay xoa xoa thái dương, miệng khẽ cười gượng: “Thật ra ta vốn...” Y ngắt lời, đoạn bình thản tiếp: “Trong chỗ thuốc kia quả là có cho vào thứ khác.”

Nhan Đàm mặt ngẩn tò te. Nàng vốn cứ nghĩ đợi xem Triệu Hoàn Khâm chối kiểu gì, mình sẽ vặn lại kiểu đấy, nhưng giờ đây y thừa nhận đường chính thẳng thừng thế này, ngược lại khiến cho chỗ lời nàng nghĩ sẵn câu nào câu nấy uống phỉ cả.

“Ta vẫn luôn muốn ngăn phu nhân ra khỏi nhà, ta e nàng... sẽ chịu không nổi. Nơi này là u minh địa phủ, là Quỷ Trấn, chúng ta dương thọ đã hết, thực tế đã không còn được xem là người nữa. Vốn ta vẫn chưa dám kể với nàng, nên chỉ có thể xuống tay bỏ thuốc, đây là ta không phải.”

Nhan Đàm môi hơi hé mở, lời chực phản bác trong mồm nuốt ngược trở vào đánh ực. Nàng mới nãy còn hỏi thăm Vương tẩu đây là đâu, chiêu này của Triệu Hoàn Khâm quả thực khiến nàng trở tay không kịp.

“Do phu nhân ốm liệt giường quanh năm, thất hồn lục phách đã thiếu mất một dải hồn, không có cách nào đầu thai tái thế. Ta trong lòng lo lắng nên đã lưu lại Quỷ Trấn cùng phu nhân, không ngờ ngược lại đã khiến nàng hiểu lầm ta...” Triệu Hoàn Khâm buông tiếng thở dài, giọng nói uể oải, “Trước đây nàng vẫn chưa biết chúng ta đã đến địa phủ, ta bèn định cứ tiếp tục giấu nàng, vừa nãy lại nghe thấy nàng đã hỏi Vương tẩu. Ta tuy có điều giấu giếm, nhưng tuyệt đối không có ý làm hại phu nhân nàng.”

Chỗ lời này nói ra thật là tình nồng ý đượm, gương mặt tròn trịa của Vương tẩu toàn là biểu hiện đồng tình, ánh mắt nhìn Nhan Đàm còn có phần bất mãn.

Nhan Đàm suýt nữa tắt thở chết tươi, phải nói là giận tím gan nhưng đành á khẩu, không lẽ nào phản bác cho được: “Ông ông ông... Được, cho ông giỏi!”

Vương tẩu mắt nhìn Nhan Đàm, không nhịn được hỏi: “Cô đang định nói cô không phải là Triệu phu nhân, Triệu tiên sinh cũng không phải phu quân của mình có phải không?”

Nhan Đàm sắc mặt xám xanh gât đầu, cảm thấy trong lòng dễ chịu được chút. Cơ mà, bà ta làm thế nào biết được mình đang nghĩ vậy nhỉ?

Vương tẩu mặt đầy cảm thông: “Triệu phu nhân, cô trước đây mỗi khi bệnh cũ tái phát đều nói như vậy, đây, đây đúng là làm khó Triệu tiên sinh quá rồi.”

Nhan Đàm vò chặt nắm tay, cảm thấy trên trán có cọng gân xanh đang giựt dữ dội. Nàng nhắm chặt mắt, hít sâu vào hai hơi, đoạn kiên định xoay sang Triệu Hoàn Khâm: “Bây giờ ông nghe cho rõ đây, cứ cho trước đây chúng ta có duyên vợ chồng thì cũng tới hôm nay là dứt điểm, thư thôi vợ cũng không cần làm phiền ông soạn nữa, chúng ta từ giờ đường ai nấy đi.”

Nàng không biết Triệu Hoàn Khâm có mắc bệnh tâm thần không, nàng chỉ biết còn ở với y thêm vài ngày nữa bản thân chắc chắn sẽ chịu không nổi mà phát điên trước.

“Chậm đã. Cho dù hiện giờ nàng không muốn thấy mặt ta, nhưng nơi này lấy đâu ra chốn cho nàng trú chân? Càng huống hồ chi, một khi đã vào Quỷ Trấn, chưa đến ngày tu bổ xong hồn phách thì còn chưa thể rời khỏi, mà muốn đợi hồn phách phục hồi ít nhất còn cần năm trăm năm nữa. Hay là, nàng định gây chuyện với các quỷ sai bên ngoài?” Triệu Hoàn Khâm giơ tay chắn trước người nàng, thấp thoáng trên môi là một nụ cười nham hiểm.

Thế nhưng sự thật chứng minh, nụ cười tà trên mặt họ Triệu hoàn toàn là tự Nhan Đàm vẽ ra. Bởi vì, Vương tẩu đã ở sau lưng lầm bầm thành tiếng: “Triệu tiên sinh đúng thật là người tốt, tình sâu nghĩa nặng đến như vậy... Haiiii!”

Nhan Đàm mặt mày chù ụ, gần như rít từ trong kẽ răng ra: “Được rồi, ta sẽ theo ông trở về...”

Ở bên ngoài đánh hết một vòng, cuối cùng lại quay về chỗ cũ. Nhan Đàm buồn bực khôn nguôi, co giò giẫm mạnh lên bực cửa: “Triệu Hoàn Khâm, người ngay không nói lời khuất tất, chúng ta hãy nói cho rõ ngọn ngành, thật ra ông căn bản biết rõ ta không phải phu nhân nhà ông.”

Họ Triệu dừng bước, đuôi mắt xéch cao phảng phất nét cười: “Phu nhân, nàng tội tình gì cứ phải mặt nặng mày nhẹ với ta cơ chứ?” Thật ra y có vẻ ngoài khá ư lạnh nhạt, chỉ là hiện giờ đang trông vào bộ mặt tình sâu nghĩa nặng, trông vào cũng có tình ý ra phết: “Nàng đã không muốn uống thứ thuốc kia, thế thì từ mai trở đi không uống nữa là được, chỉ là nàng chớ có nổi cáu nữa, Mang Quỷ con bé này hôm nay còn bị nàng dọa ột phen ra trò đấy.”

Nhan Đàm tức xì khói lỗ tai.

Triệu Hoàn Khâm dừng đoạn, lại tiếp: “Nàng cứ luôn thích làm ầm những chuyện chẳng đâu vào đâu, chỉ tổ làm trò cười cho hàng xóm láng giềng, hà tất phải thế?”

Nhan Đàm cuối cùng cũng nhịn hết nổi, quay phắt lại tung mạnh một đấm vào người y. Nàng tức giận đến đỉnh điểm, vận hết khí lực, nếu là hồn phách phạm nhân bình thường chắc chắn sẽ không chịu nổi đòn tấn công này.

Ngờ đâu họ Triệu đến mắt cũng chẳng buồn chớp, nhẹ như không tóm lấy cổ tay nàng: “Bực tức hại tỳ, nóng giận hại gan, phu nhân thể trạng vừa khỏe hẳn chưa bao lâu, tuyệt đối đừng giận dữ nữa.”

Nhan Đàm giật tay lại, ôm đầu chạy về gian phòng đang ở trước đó, sập cửa với một tiếng động rung trời.

Cơn giận này mà không xả, nàng thật sẽ bị bức đến phát điên.

Chiếc gương đồng đặt trước bàn trang điểm phản chiếu diện mạo hiện giờ của nàng, gương mặt hoàn toàn xa lạ này trông vào mắt lại càng chỉ tổ khơi dậy phiền não. Nhan Đàm chớp phắt lấy mặt gương đồng, thẳng tay vứt toẹt xuống đất, thấy chưa hả giận bèn giẫm thêm cho vài phát. Nàng xoay người mang hết những thứ có thể ném được liệng cho bằng hết, xong mới mệt mỏi bệt ra đất.

Qua một hồi sau, chỉ nghe Mang Quỷ ở ngoài cửa lo lắng hỏi: “Phu nhân giận dữ như vậy thật sự không nghiêm trọng sao ạ?”

Giọng Triệu Hoàn Khâm dừng dừng như không: “Đội nàng ấy ném đến chán, tự khắc sẽ không có việc gì nữa.”

Nhan Đàm ôm đầu vắt óc suy nghĩ. Nếu hiện giờ nàng vẫn còn ở u minh địa phủ, vậy thì không thể nào là mượn xác nhập hồn. Vì sao dung mạo nàng lại thay đổi? Vì sao nàng lại trở thành người được biết đến như Triệu phu nhân?

Trong việc này nhất định còn có điều gì nàng chưa nghĩ tới.

89. Chương 89: Bước Ngoặt

Ngày hôm sau, bát thuốc vốn chắc chắn được bưng sang đã không thấy nữa, Nhan Đàm có muốn ra ngoài đi đây đi đó cũng không còn bị cản trở. Nàng vốn còn đoán có lẽ Triệu Hoàn Khâm cũng như mình, bị bưng bít sự thật, kết quả ra đường đi một vòng, phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt kì dị dòm mình. Trong lúc xoay người, nàng nghe sau lưng có tiếng thì thầm to nhỏ: “Người này là Triệu phu nhân đó hả? Nhìn đâu giống người mắc bệnh tâm thần.”

“Thì bởi, nhìn người không có chỉ nhìn bề ngoài thôi được, ai mà ngờ chứ...”

“Mà ở đây các cô nương muốn gả cho Triệu tiên sinh còn đầy ra đó, vậy mà ông trời lại không có mắt, để người như này...”

Nhan Đàm chỉ có thể tự mình ôm một bụng tức.

Triệu Hoàn Khâm thường xuyên không có nhà, nghe Mang Quỷ nói là ở bên ngoài dạy người khác học chữ đọc sách, sau khi về nhà đa phần thời gian cũng chỉ cùng nàng ngồi một chỗ. Hai người bọn họ không hợp nói chuyện nữa câu cũng đã nhiều, bèn chỉ ngồi im bốn mắt nhìn nhau. Mà cũng khá khen cho Triệu Hoàn Khâm lúc nào cũng đeo bộ mặt tình sâu nghĩa nặng, nếu đổi lại là Nhan Đàm, nàng tự xét mình vẫn là không thể người khác chia mặt lạnh à cứ làm như không thấy gì.

Đợi khi đêm xuống, họ Triệu bao giờ cũng sẽ biết điều rời khỏi.

Cứ vậy diễn biến lâu ngày, Nhan Đàm còn có chút bị làm cho không hiểu mô tê gì nữa. Nói Triệu Hoàn Khâm có ý đồ xấu thì y đến một cọng tóc cũng không động đến nàng, lẽ nào nàng đã hiểu lầm? Nhưng nếu như là hiểu lầm, thế diện mạo thân phận nàng sao lại đột nhiên biến đổi?

Nhan Đàm đã không còn muốn lý luận thêm gì với Triệu Hoàn Khâm. Từ kinh nghiệm tích lũy được trong thời gian qua, nàng đã hiểu rõ bất kể bản thân có nói kiểu gì, dù là dùng tình lay động hay dùng lý giảng giải, đối phương cũng sẽ chỉ nhẹ bẫng phán cho câu “Phu nhân, nàng mệt rồi, nên nghỉ ngơi nhiều vào”, một gáo nước lạnh dội cho nàng rét đến thấu tim.

Muốn moi thông tin từ phía Mang Quỷ cũng không phải chuyện dễ dàng, có khi lỡ miệng nói nặng hai câu là y như rằng con bé đã ôm hai bịch nước mắt nhìn nàng, khiến nàng muốn phát cáu cũng chẳng được.

Cứ kéo dài tiếp thế này, không chóng thì chầy nàng cũng sẽ bị hành đến phát điên.

Nhan Đàm nhin không khỏi nghĩ, nàng lúc còn trên thiên đình đã bị vu vạ một phen, lần đó đánh mất tiên tịch, nay lại phải chịu oan khuất tịt ngòi manh mối, rõ là có khổ nói không thành lời. Trong trăm ngàn năm trở lại đây nàng đúng là xui tận mạng.

Phỏng chừng ông trời cũng không trợ mắt nhìn tiếp được nữa, sự việc rất nhanh đã có biến chuyển. Đêm đó, nàng đang định ngủ thì bỗng bên ngoài vọng vào tiếng đập cửa, có người đứng ngoài cửa lớn tiếng hô: “Ta là âm ti quỷ sai, mau ra mở cửa!”

Nhan Đàm nghĩ thế nào cũng có người ra mở cửa nên không để ý tới. Nhưng Mang Quỷ lẻ mề mãi vẫn chưa ra, quỷ sai bên ngoài đã hết kiên nhẫn, một luồng lam quang lóe qua, cái chặn cửa của cánh cửa lớn nảy bật lên, trượt từ trong vòng đồng ra. Nhan Đàm đẩy mở cửa sổ, thấy quỷ sai kia sải bước tiến vào, cất to giọng gọi: “Triệu tiên sinh, ngài và tôn phu nhân đều có nhà chứ?”

Nhan Đàm đứng trước cửa sổ, khê lên tiếng đáp: “Ta có đây, còn...” Nàng chưa dứt lời thì đã thấy Triệu Hoàn Khâm lật đà lật đặt từ trong thư phòng chạy ra, bên ngoài sắc trời đã tối, nàng cũng không thấy rõ nét mặt y, chỉ cảm thấy y so với ngày thường có phần khang khác: Bất kể khi nào, Triệu Hoàn Khâm dường như đều cũng y phục chỉnh tề, phong thái đường hoàng, ra dáng một trang quân tử. Nhưng bấy giờ không rõ vì sao, quần áo có phần xộc xệch, tư thế đi đứng cũng không giống mấy so với mọi khi.

Quỷ sai khê gật đầu, chấp tay bảo: “Đã quấy rầy.”

Nhan Đàm không khỏi hiếu kì, bèn lên tiếng hỏi: “Quỷ sai đại nhân, phải chăng đã xảy ra việc gì?”

“Việc này... Cũng không có việc gì lớn, chỉ là kết giới niệm ngoài Quỷ Trấn thủng mất một mảng, nên mới đến hỏi xem liệu có ai không cẩn thận đi lạc ra ngoài không. Nay đã không việc gì rồi, vậy xin cáo từ.”

Từ đầu chí cuối, Triệu Hoàn Khâm không thốt nửa lời, cuối cùng chỉ lẳng lặng trở về thư phòng.

Nhan Đàm tựa người bên cửa sổ, lòng nghĩ, kết giới của Quỷ Trấn thủng mất một mảng, nhất định là đã có người thừa lúc quỷ sai canh gác bên ngoài không chú ý lén rời khỏi, thế nên bọn họ mới phải làm rùm beng lên đi tìm từng nhà một thế này. Dân trong Quỷ Trấn đều là những người không thể trực tiếp đầu thai luân hồi, vậy hiện giờ lén khỏi Quỷ Trấn có thể là vì mục đích gì?

Nhan Đàm trần trọc suy nghĩ cả đêm, cảm thấy cứ án binh bất động mãi cũng không phải cách, chỉ bằng gián tiếp thăm dò trước xem thế nào. Lúc ra khỏi phòng nàng thấy hình ảnh phản chiếu trong gương, không

phải diện mạo vốn có của mình, nhưng lại cũng không chú ý gì mấy, có lẽ nàng cũng chẳng yêu thích gì gương mặt kia của bản thân.

Nhan Đàm chạy đến ngoài cửa thư phòng, chỉ thấy Triệu Hoàn Khâm đang ngồi bên bàn, gương mặt nhìn nghiêng hướng ra cửa, tay nhấc nhấc hai khúc gậy thô to, Mang Quỷ thì đang cúi gằm mặt đứng một bên rót trà. Nàng mình mẩy nổi ngộp da gà, gồng mình nhỏ nhẹ cất tiếng gọi: “Tướng công...”

Mang Quỷ bỗng run tay, tách trà rơi đổ đánh cốc, nước trà văng tung tóe đầy bàn.

Nhan Đàm bước vào bậc cửa, tiếp tục lả lướt cất giọng: “Tướng công, chàng xem hôm nay trời quang mây tạnh, chi bằng hai ta ra ngoài đi dạo?”

Triệu Hoàn Khâm tay nắm cặp gậy, mắt nhìn ra cửa sổ: “Hôm nay trời râm.”

“Trời râm mát mẻ, thật ra so với trời quang mây tạnh còn có phần dễ chịu hơn.”

Y trầm ngâm giây lát, đưa hai khúc gậy trên tay cho Mang Quỷ, đoạn bước tới cạnh Nhan Đàm, gật đầu bảo: “Phu nhân đã cao hứng thế này, ta đương nhiên cũng sẽ không khiến nàng phải cụt hứng.” Khi y đến gần, Nhan Đàm phảng phất ngửi thấy một mùi máu tanh, nàng giơ tay choàng lấy cánh tay phải đối phương, tiện thể vỗ mạnh lên vai y: “Tướng công, chúng ta lâu lắm rồi không cùng ra ngoài đi dạo nhỉ?”

Triệu Hoàn Khâm đầu mày nhảy dựng, trên môi là một nụ cười đầy vẻ cam chịu: “Phu nhân nói phải.”

Nhan Đàm bước nhanh tới trước hai bước, kéo theo cánh tay y, đầu ngoái lại mỉm cười: “Chàng cũng biết rồi, ta mỗi khi bệnh cũ tái phát là đầu óc lại không được tỉnh táo cho lắm...” Sắc mặt đối phương tái đi, nhưng miệng vẫn cười đáp: “Không hề gì.” Nàng vừa nãy loáng thoáng ngửi được mùi máu tanh, giờ lại thấy sắc mặt này của y, đã biết trên người y mang thương tích, bèn càng làm tới, nắm lấy cánh tay y lắc tới lắc lui: “Tính ra, chúng ta thành thân đã được bao nhiêu năm rồi?”

Triệu Hoàn Khâm vốn định rút tay về, không ngờ lại bị đối phương ôm cứng, khóe miệng khê giật: “Gần hai mươi năm rồi.”

Nhan Đàm ồ tiếng, đột nhiên giả vờ trượt chân, một tay bấu vào tay phải y, tay còn lại vòng qua vai y, lại còn cào ột phát rõ mạnh. Triệu Hoàn Khâm mặt trắng không còn hột máu, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nửa mùa: “Phu nhân cẩn thận.” Nhan Đàm đặt tay sau lưng, thấy lòng bàn tay ướt đầm một mảng, bèn nhỏ nhẹ bảo: “Tướng công, sắc mặt chàng thật khó coi quá, chi bằng đợi vài hôm nữa hẵng cùng ta ra ngoài tản bộ?”

Con giun xéo lắm cũng quằn, nàng hiểu rõ làm việc gì cũng cần biết điểm dừng.

Huống hồ thương tích trên người Triệu Hoàn Khâm không phải nhẹ, cũng may y hôm nay mặc y phục màu sẫm, cho dù vết thương rỉ máu cũng nhìn không ra. Nhan Đàm nhìn y vội vã trở vào thư phòng, đoạn tự mình dạo một vòng quanh sân, bỗng thấy Mang Quỷ tay cầm hai khúc gậy to ngược chiều đi tới, khẽ thưa tiếng “Phu nhân” rồi rời khỏi.

Nàng rất lấy làm khó hiểu, hai cây gậy này rốt cuộc có điểm gì đặc biệt, sao chỉ nội trong một buổi sáng đã bắt gặp hai lần?

Đợi đến khi trời nhá nhem, Quỷ Trấn có thêm không ít quỷ sai tới lui, đi từng nhà một gõ cửa xem xét. Nhan Đàm ngấm thấy kẻ phá vỡ kết giới ra ngoài đa phần khả năng chính là Triệu Hoàn Khâm, bằng không thương tích trên người y là từ đâu ra? Nhưng đêm qua nàng cũng rõ ràng trông thấy Triệu Hoàn Khâm ra gặp quỷ sai. Nếu là giữa đường vội vã trở về, vạ nhất chạm trán quỷ sai bên ngoài, rủi ro đi kèm không khỏi quá lớn.

Vào lúc chuẩn bị đánh đến vòng thứ mười trong phòng, Nhan Đàm đột nhiên bừng tỉnh: hai thanh gậy gỗ, Mang Quỷ, tình hình đêm qua... Những thứ này xâu chuỗi lại với nhau, đã giúp nàng nghĩ ra một việc bấy nay vẫn nghĩ không thông. Nàng vì sao mắc kẹt ở nơi này, vì sao vô duyên vô cớ thành ra Triệu phu nhân, dung mạo nàng vì sao biến đổi, cùng với Triệu Hoàn Khâm của đêm qua, thật ra đều có cùng một lời giải thích. Người ra gặp quỷ sai đêm qua khả năng lớn không phải họ Triệu, mà là Mang Quỷ cải trang thành y, cặp gậy gỗ kia cũng là để vốc dáng cô nàng cao ngang tầm Triệu Hoàn Khâm.

Còn diện mạo hiện giờ của nàng, xem ra cũng là bị thủ thuật inh làm đổi dạng.

Hai con người này ở Quỷ Trấn, căn bản là có ôm mưu đồ. Nàng chẳng qua là đúng lúc xuất hiện, dùng để che mắt thiên hạ mà thôi. Nếu trong quá trình xảy ra sự cố như đêm qua chẳng hạn, quỷ sai có đến kiểm tra thì cũng sẽ không phát hiện có người vắng mặt. Mang Quỷ bấy nay không cùng nàng ra khỏi cửa, trước đó lại dùng trăm phương ngàn kế muốn giữ chân nàng trong nhà, chỉ e trước đây người giả trang thành Triệu phu nhân chính là cô bé?

Nhan Đàm nằm dài bên bàn, vừa xếp chỗ tách trà thành chồng miệng vừa lẩm bẩm: “Chỉ còn thiếu chút nữa thôi... Đợi thêm chút nữa, đợi chút nữa nhất định có thể thoát thân rồi...”

“Gì mà tép ranh, con rõ ràng là bông sen ranh.”

Sư tôn có lần từng thở dài bảo, đám tép ranh chúng bây chẳng kén ra được đứa nào có thể tự thân lo liệu, sau này không có vi sư chống lưng cho chỉ có nước đối chết. Nhan Đàm nhớ mình bây giờ còn nhỏ, hì hụi mãi mới trèo lên được chiếc ghế đá ngồi vững, cười hì hì làm nũng với sư phụ: “Gì mà tép ranh, con rõ ràng là bông sen ranh. Sư phụ người đừng trách tội con tép nữa mà...”

Hiện giờ nghĩ lại, hoàn toàn không phải ai vừa sinh ra cũng đã có thể việc gì cũng biết, việc gì cũng giỏi.

Trải nghiệm Triệu Hoàn Khâm để lại cho nàng thật sự là khắc cốt ghi tâm, xem ra dù có trải qua vài trăm năm nữa nàng cũng chưa quên.

Lẳng nhằng với y suốt thời gian qua, Nhan Đàm tự cảm thấy tính khí của bản thân không chỉ cải thiện đôi chút, phải nói là nàng như đã thay da đổi thịt, đặc biệt khi trông thấy cái điệu bộ vừa tròng bộ mặt tình sâu nghĩa nặng, khéo miệng vừa nhếch khe lên của y, cứ gọi là tâm tình phơi phới.

Trước đây khi còn chưa nghĩ ra điểm then chốt, nàng thường xuyên cho rằng mình đã hiểu lầm Triệu Hoàn Khâm, hiện giờ ngẫm lại mới thấy đối phương vẫn còn sơ hở. Trước đó nàng có hỏi y bọn họ thành thân đã được bao lâu, Triệu Hoàn Khâm đáp đã hai mươi năm. Nếu thật là phu thê hai mươi năm, xuống đến âm tào địa phủ cũng không chia lìa, xem chừng sẽ không đến cả thói quen tiện tay dèm chán cho vợ mình cũng không có.

Triệu Hoàn Khâm trời sinh bề ngoài vốn đã lạnh nhạt, làm bộ làm tịch kiểu này xem ra cũng không phải kẻ tốt lành. Nhưng Nhan Đàm lại cảm thấy Mang Quỷ rất tốt, bản tính rụt rè dễ mến, sao lại cùng hội cùng thuyền với Triệu Hoàn Khâm cơ chứ?

Vốn dĩ dựa vào bản lĩnh của nàng, nằm trong lòng bàn tay Triệu Hoàn Khâm muốn trở mình phải gọi là khó hơn cả khó, nhưng hiện giờ y không chỉ bị thương, Quỷ Trấn còn đã tăng cường lực lượng canh phòng, tình thế ngược lại đã chuyển biến thành có lợi cho nàng.

Cứ vậy đợi đến ngày thứ năm lúc đêm xuống, ngoài cửa phòng đột nhiên truyền vào một tiếng động khe. Nhan Đàm lẩn phắt người dậy xuống giường, lập tức đẩy cửa ra ngoài xem thử, chỉ thấy Triệu Hoàn Khâm mặt mày trắng bệch vịn vào mép bồn hoa bên ngoài, thân người loạng choạng chực ngã. Một khoảng lớn máu tươi đang thấm ra từ vạt áo trước ngực, gần như nhuộm đỏ cả bộ y phục y khoác trên mình.

Nhan Đàm dòm y kinh ngạc: “Tướng công, sao chàng lại ra nông nỗi này? Chàng chảy nhiều máu thế này, là ai đã dả thương chàng? Để ta đi tìm đại phu!” Nàng chạy khỏi vài bước, lại quay đầu bảo: “Xem trí nhớ của ta này, đây là Quỷ Trấn, lấy đâu ra đại phu, ta tìm các quỷ sai đại nhân tới xem sao.”

Triệu Hoàn Khâm tay vịn bồn hoa, lời gần như rít từ trong kẽ răng: “Người đóng kịch đã đủ chưa?”

Nhan Đàm đi vòng quanh y một vòng, nhỏ nhẹ cất tiếng: “Tướng công, chàng làm sao vậy? Trước đây chàng nói chuyện có bao giờ hung dữ thế này...” Sông có khúc, người có lúc, hiếm khi mới đến lượt nàng chiếm thế thượng phong, kiểu gì cũng phải giũ y một chập: “Chàng xem chàng, sắc mặt khó coi như vậy, nơi này không có đại phu, thế nên ta mới định mời quỷ sai đại nhân tới giúp, việc này thì có gì không phải?”

Nàng vừa dứt lời thì đã nghe một chuỗi tiếng bước chân vội vàng chạy tới, Mang Quỷ nhẹ nhàng đỡ Triệu Hoàn Khâm dậy, miệng hỏi luôn: “Tiên sinh, người, người sao lại bị thương đến nông nỗi này?”

Triệu Hoàn Khâm gạt tay cô bé, cởi bỏ ngoại bào trên người: “Giờ không phải lúc nói chuyện, lập tức mang chiếc áo này đốt đi, vết máu ngoài cửa ta đã chùi qua rồi, lát nữa người ra xem lại xem thế nào.”

Mang Quỷ ôm chiếc ngoại bào nhuộm đầy máu, trông như sắp khóc đến nơi, đột nhiên chạy tới trước mặt Nhan Đàm quỳ thụp xuống: “Van xin cô nương, lần này nhất định phải giúp tiên sinh với!”

Nhan Đàm tránh người sang bên, chậm rãi nhíu mày: “Ta vì cớ gì phải giúp các người? Trước đây lúc ta xin cô giúp ta, cô đến nửa mẩu manh mối cũng không tiết lộ. Huống hồ, cứ cho ta có chịu giúp đi nữa thì cũng chả được tí lợi lộc nào, sao ta lại làm thứ việc như vậy?”

Triệu Hoàn Khâm tay bịt vết thương giữa ngực, ho nhẹ hai tiếng, đoạn chợt bảo với Mang Quỷ: “Người đi thu dọn các thứ cho ổn thỏa đi.” Mang Quỷ tay ôm chiếc ngoại bào nhuộm đầy máu vội vàng rời khỏi, bấy giờ y mới chậm rãi xoay sang Nhan Đàm: “Người hẳn là muốn rời khỏi u minh địa phủ. Ta có cách.”

Nhan Đàm lạnh lùng đáp: “Ông cảm thấy ta sẽ tin ông?”

“Bằng hữu có họa cùng chia chắt gì có thể có phúc cùng hưởng, kẻ thù lại chắt gì sẽ không có ngày ngồi chung thuyền,” Triệu Hoàn Khâm điềm tĩnh dừng dừng, “Cho dù người vạch trần ta cũng không kiếm chác được chút lợi nào, đâu thiệt đâu hơn, tốt nhất người nên tự mình ngẫm kĩ.”

Nhan Đàm nghe thấy tiếng bước chân đang từng đợt tiến gần, tình cảnh thế này căn bản không có thời gian cho nàng từ từ nghĩ: “Được, ông nói đi ta làm theo.”

Triệu Hoàn Khâm thân người lão đảo bước qua mặt nàng: “Vào phòng, đóng cửa lại, xong mang phần trên bàn trang điểm sang.” Nhan Đàm ngẫm ngẫm, hoảng nhiên đại ngộ: “Ông hóa ra là muốn... Con người ông thật bản thủ hết sức.”

Triệu Hoàn Khâm thương thế rất nặng, chỉ còn vừa đủ hơi sức chống đỡ, thật sự chẳng sức lực đâu đối đáp với nàng: “Thôi đi, như người thế này, ta còn chưa đến mức có ý nghĩ gì khác.”

Nhan Đàm sải bước sang biểu y một bạt tai rõ kêu, đoạn buông câu nhẹ như gió thoảng: “Lỗi đều tại ta đã có ý nghĩ gì khác với ông, ông xem, tay vừa ngứa đã đánh sang rồi.”

90. Chương 90: Minh Cung Và Quỷ Môn

Khi quỷ sai phá cửa vào, Nhan Đàm nằm tì tay trên giường, người khoác y phục mỏng manh, đang thông thả chải tóc. Triệu Hoàn Khâm nhanh tay kéo góc chăn sang đắp lên người nàng, lạnh lùng lên tiếng: “Các vị đại nhân đêm khuya đến viếng, chẳng hay có việc chi?” Quỷ sai vội lui ra ngoài, khép hờ cửa phòng lại: “Khi này có kẻ xông vào kết giới bên ngoài Quỷ Trấn, mọi người lần theo vết máu đuổi tới nơi nên vào xem thử.”

Triệu Hoàn Khâm giọng bình đạm đáp: “Ra là vậy. Nhưng vết máu này là phát hiện bên ngoài hàn xá sao? Nếu đã vậy, tốt nhất nên lùng soát một lượt hàn xá, cẩn thận là trên hết.”

“Có lẽ kẻ đột nhập không phải ở đây, quấy rầy Triệu tiên sinh và tôn phu nhân nghỉ ngơi, thành thực cáo lỗi.” Quỷ sai chấp tay, đoạn xoay người rời khỏi.

Nhan Đàm ngoái đầu nhìn Triệu Hoàn Khâm, lòng không khỏi nghĩ, con người này không những gan to mà suy tính còn tỉ mỉ đến từng chân tơ kẽ tóc, bị thương nặng thế này vẫn cầm cự xuể, nếu không phải nàng tìm cơ hội giấu đồ bìm leo, chỉ e còn phải gồng mình ôm một bụng tức. Quỷ sai rời khỏi không bao lâu thì Mang Quỷ tay bưng hòm thuốc vào phòng, nhẹ nhàng giúp y băng bó vết thương, xong thu dọn sạch sẽ chỗ chăn đệm loang lổ máu, lưỡng lự hồi lâu mới hỏi: “Triệu tiên sinh, mặt... mặt của tiên sinh sao lại...”

Nhan Đàm phì cười, tựa sắp người bên bàn nhìn bọn họ.

Triệu Hoàn Khâm quả đúng là một nhân tài, đến sắc mặt cũng không đổi, chỉ nhạt giọng nói: “Đám quỷ sai kia đã bắt đầu nghỉ ngơi rồi, lần sau tuyệt không được để xảy ra sai sót.”

Mang Quỷ cúi đầu, miệng lí nhí đáp: “Dạ.”

Nhan Đàm chống má: “Bây giờ chúng ta đã cùng một hội, vậy có thể cho ta biết rốt cuộc hai người định làm gì không?”

Triệu Hoàn Khâm liếc mắt nhìn nàng, vẻ coi thường lộ ra trông thấy: “Có nói người cũng không hiểu.”

Nhan Đàm bèn nhìn sang Mang Quỷ, mỉm cười bảo: “Em nói đi vậy.”

Mang Quỷ nhìn nhìn Triệu Hoàn Khâm, lại nhìn nhìn nàng, do dự hết nửa ngày trời mới bảo: “Tiên sinh là vì Minh Cung mới lưu lại Quỷ Trấn, tòa Minh Cung đó...”

“Minh Cung?” Nhan Đàm đứng phắt dậy, “Minh Cung hai người nói đến chắc không phải là Minh Cung di tích cuối cùng còn sót lại của các thượng cổ tiên thần đó chứ? Thứ này sao lại có thật trên đời?” Khi còn ở Địa Nhai trông coi sách, nàng đã tìm thấy một quyển sách chép tay do chính tay Tử Hư Đế quân ghi lại, nói những bí mật bên trong Minh Cung là do các vị thượng cổ tiên thần như Nữ Oa để lại. Một khi lĩnh hội được bí mật thâm tàng của Minh Cung, lục giới sẽ bị người giải được bí mật kia một tay thu tóm.

Từ đây có thể thấy Triệu Hoàn Khâm đã tâm ghê gớm, thật sự không phải kẻ tốt lành gì.

“Hóa ra người cũng hay biết.” Triệu Hoàn Khâm trầm ngâm nhìn nàng.

Nhan Đàm bị y nhìn đến lông tơ dựng ngược, vội lên tiếng bảo: “Ta chả có tí hứng thú nào với Minh Cung gì hết, ta bây giờ chỉ muốn rời khỏi chỗ này. Vừa nãy ông đã hứa rồi, xem ra chắc sẽ không nuốt lời chứ?” Thật ra hiện giờ y mà có nuốt lời thật thì nàng đây cũng chẳng làm được gì, bọn họ đã cùng che mắt quỷ sai, đã là hai con cá nằm trên cùng một chiếc thớt.

Triệu Hoàn Khâm ừm tiếng, bặng đi giây lát mới bảo: “Dưới đáy Dạ Vong Xuyên có một cái quỷ môn, từ đó có thể trực tiếp đi về phạm giới, đợi ta dưỡng thương khỏi rồi sẽ dẫn người đi.”

Nhan Đàm suy đi nghĩ lại, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Thật ra lần đầu khi quỷ sai tới là Mang Quỷ cải trang thành Triệu tiên sinh ông có phải không? Nếu vậy diện mạo hiện giờ của ta cũng không phải là thật rồi?”

Triệu Hoàn Khâm cười đáp: “Người đều đoán ra cả rồi, vậy hà tất còn phải hỏi nhiều? Được rồi, hai người các người ra ngoài cả đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”

Nhan Đàm khước miệng nhúc nhích, cuối cùng vẫn phải không cam tâm đẩy cửa ra ngoài. Mang Quỷ ở sau lưng nhẹ nhàng khép cửa lại, nói nhỏ với nàng: “Nhan Đàm cô nương, cô nương còn có điều gì muốn hỏi thì cứ hỏi Mang Quỷ là được, tiên sinh bị thương rất nặng, thật tình không còn hơi sức nói chuyện thêm nữa.”

“Hai người lưu lại Quỷ Trấn là vì Minh Cung, nhưng nơi này không phải chỉ những ai hèn phách bị hư hại mới có thể ở lại sao?”

Mang Quỷ lắc đầu cười cười: “Quả đúng là vậy, Mang Quỷ là thiếu mất một dải hồn nên mới ở lại nơi này. Trước lúc cô nương đến đây, Mang Quỷ thường xuyên phải cải trang thành phu nhân, có khi bất đắc dĩ còn phải giả dạng thành Triệu tiên sinh, như thế người ngoài mới không phát hiện việc tiên sinh rời khỏi Quỷ Trấn đi tìm Minh Cung.”

Nhan Đàm nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Hồn phách của em là làm thế nào bị hư tổn vậy?”

“Triệu tiên sinh muốn lưu lại Quỷ Trấn, bắt buộc phải có một lý do, em... em chính là lý do đó.” Mang Quỷ nhìn nàng cười bên lên, “Mang Quỷ cải trang thành phu nhân của tiên sinh, vậy là ông ấy có thể xin quỷ sai đại nhân du di cho, sau đó ở lại Quỷ Trấn. Tiên sinh có việc quan trọng cần làm, đương nhiên không thể tổn hại bản thân, thế nên...”

“Thế nên mới làm tổn hại nguyên thần của em rồi tròng vào một bộ mặt trọng tình trọng nghĩa ở lại nơi này, thực tế là vì muốn tìm Minh Cung?” Nhan Đàm bất bình trào tim. Nếu người được chia làm dăm bảy loại, Triệu Hoàn Khâm y nhất định là mặt hạng trong số cận bã, nổi cộm trong số mặt hạng.

Mang Quỷ hoảng hồn, xua tay liên hồi: “Đây đều là Mang Quỷ tự nguyện, thật đó, việc này căn bản không can hệ đến Triệu tiên sinh.” Cô bé ngưng đoạn, lại rụt rè nói: “Nhan Đàm cô nương chớ có tức giận, cô nương là người tốt, người tốt nhất định sẽ gặp báo tốt.”

“Người tốt sẽ gặp báo tốt, nhưng kẻ ngốc thì...” Nhan Đàm nhìn gương mặt rạng ngời của Mang Quỷ, đột nhiên không muốn nói thêm gì nữa. Mang Quỷ và Triệu Hoàn Khâm, cũng như nàng và Ứng Uyên, điều này thật ra nàng hiểu.

Người tốt sẽ gặp báo tốt, nhưng kẻ ngốc thì chẳng có báo tốt đâu. Thế nên nàng mới có kết cục như hiện giờ.

Vết thương vừa khỏi được một nửa, Triệu Hoàn Khâm đã lên tiếng bảo sẽ trở lại Minh Cung, tiện đường đưa Nhan Đàm tới quỷ môn.

Nhan Đàm mừng còn không kịp sớm ngày rời khỏi cái chốn quỷ này, Mang Quỷ thì lại hết sức lo lắng: “Nhưng vết thương của tiên sinh...”

Triệu Hoàn Khâm lắc lắc đầu, tay khẽ gõ gõ góc bàn: “Không cần nhiều lời, ta đã tìm được cách vào Minh Cung, hướng hồ lưu lại Quỷ Trấn cũng không thích đáng gì mấy, sớm chút động thủ vẫn hơn.” Nhắc đến Minh Cung, ánh mắt y lập tức sáng ngời, dường như trên đời thứ y để tâm chỉ duy có mỗi việc này.

Mang Quỷ chỉ đành thuận theo: “Không biết tiên sinh định khi nào thì xuất phát?”

“Ngay đêm nay. Ta vẫn còn phải suy tính một số chi tiết, hai người ra ngoài cả đi.” Y không nhẫn nại xua tay.

Nhan Đàm đặt cả hy vọng vào y, dù có phải ngâm bồ hòn làm ngọt nàng cũng cố gồng mình nhẫn nhịn. Riêng Triệu Hoàn Khâm đối nhân xử thế cũng có thể xem là lễ độ chu toàn, mà còn là loại lễ độ chu toàn được giả đồ rất có chừng mực. Tự đáy lòng nàng cảm thấy, loại cặn bã nổi cộm như y, chắc chính là “cảnh giới” được nhắc đến trong thiên lý mà bấy nay nàng vẫn không hiểu đây chẳng?

Mang Quỷ im lặng một hồi, đột nhiên lên tiếng: “Đêm nay đã phải đi rồi, để Mang Quỷ giúp cô nương tẩy lớp cải trang trên mặt.”

Nhan Đàm cũng không rõ đang nghĩ gì, lại buột miệng đáp: “Thật ra không tẩy đi cũng rất tốt.”

Mang Quỷ í tiếng, cười bảo: “Cô nương chắc không phải đã nhìn quen gương mặt hiện giờ, ngược lại không quen với diện mạo trước kia nữa đó chứ? Nhưng gương mặt vốn có trước đây mới là dung mạo thật sự của cô nương mà.” Cô bé lấy từ trong hòm thuốc ra một chiếc kéo bé xinh, nhỏ nhẹ bảo: “Đừng sợ, dung mạo thật của cô nương nhất định xinh đẹp hơn hiện giờ.”

Nhan Đàm sờ sờ má, thấp giọng hỏi: “Có gương không?”

Mang Quỷ lấy từ trong tay áo ra một chiếc gương tròn be bé: “Lát nữa cô nương chớ có cử động lung tung, Mang Quỷ sợ làm cô nương bị thương.”

Nhan Đàm tay cầm chiếc gương, chỉ thấy trong gương phản chiếu hình ảnh một bàn tay mảnh khảnh khéo léo, đang dùng kéo cẩn thận từng chút một cắt một đường cạnh khéo mắt nàng, đường cắt này đoạn trước dần ra, cùng lúc từ từ để lộ dung nhan vốn có của nàng. Trên thế gian này, dung mạo của nàng vốn không hề độc nhất vô nhị, còn một người khác muội muội của nàng đang ở thiên đình.

Còn nàng thì lại đang ở u minh địa phủ.

Có khi nghĩ lại, những ngày tháng kia tựa hồ như một giấc mộng phồn hoa xưa cũ, trong chớp mắt đã tan biến sạch sẽ.

Chỉ là không rõ bị tan biến rốt cuộc là nàng, hay là những người tới lui trong mộng.

Nàng đã chọn con đường này, bất kể là khóc hay cười, chỉ có thể tiếp tục cất bước. Nàng muốn mỉm cười đi hết quãng đường, riêng những thứ đánh mất trong quá khứ, nàng sẽ từng món từng món một nhặt về, cũng như ban đầu khi đã đánh rơi chúng vậy.

Triệu Hoàn Khâm quả có chút bản lĩnh giắt lưng.

Nhan Đàm tuy chẳng có cảm tình gì với con người này nhưng vẫn không thể không thừa nhận, nếu không có y dẫn đường, nàng dù là khi chưa mất tiên lực e cũng rất khó có thể giữa trùng trùng phòng thủ phá vỡ

kết giới rời khỏi Quỷ Trấn: “Nếu lát nữa quỷ sai lại đi từ nhà này đến nhà khác tìm người, mà cả hai người đều không có nhà, thế không phải sẽ rắc rối sao?”

Triệu Hoàn Khâm ngoảnh đầu trông về phía xa, khóe môi khẽ lộ nụ cười lạnh lẽo: “Ai bảo ta sẽ còn về lại đó? Chỉ cần giải được bí mật của Minh Cung, lục giới đều sẽ nằm trong tay ta, cho dù là Cửu Trùng Thiên cũng chả là gì.”

Có một số người nàng cả đời này cũng không hiểu được, cũng không muốn hiểu. Nhan Đàm làm theo Triệu Hoàn Khâm, chậm chậm lội xuống Dạ Vong Xuyên, nước sông lạnh buốt ngập đến ngang ngực, dường như lại trở về những tháng ngày gần gũi lê bước giữa dòng Vong Xuyên. Chỉ là khi ấy nàng nhảy xuống thốt thế luân hồi đạo, nhưng lại hoàn toàn chưa từng nghĩ đến tiếp theo đó phải làm thế nào.

Còn hiện giờ, nàng muốn rời khỏi nơi này, trở thành phàm nhân, hoặc là làm yêu. Việc tồi tệ nhất cũng đã bình an vô sự vượt qua, còn thứ gì có thể khiến nàng lo sợ nữa?

Trên mặt sông mịt mờ sương tỏa, một tòa cung điện nguy nga nhưng toát ra bầu không khí suy hoại thoát ải thoát hiện, giữa màn sương trắng lượn lờ trông càng lộng lẫy trắng lợt. Nhan Đàm lẩm bẩm: “Đây chính là Minh Cung...”

“Minh Cung không ở yên một chỗ bất động, ta ở nơi này tìm kiếm rất lâu mới phát hiện vào giờ này nó nhất định sẽ dừng tại đây, nửa canh giờ sau thì biến mất.” Triệu Hoàn Khâm ánh mắt phát sáng, giọng điệu cũng không còn đều đều nhạt nhẽo như mọi khi. Y vừa dứt lời thì một luồng gió âm ập tới, sương trắng trên mặt sông càng dày đặc, gần như không thể nhìn rõ cảnh vật ngoài khoảng cách mười bước chân.

Triệu Hoàn Khâm sắc mặt khẽ biến, lạnh lùng bảo: “Là bọn âm binh đi ngang, lấy tay che mũi miệng lại, đừng phát ra bất kì tiếng động nào.”

Nhan Đàm gơ tay áo bật chặt mồm. Chỉ một chốc sau, một hàng tướng sĩ mình khoác áo giáp đúc bằng đồng điều hành binh ngang qua nơi cách bọn họ chưa đầy sáu bảy bước chân. Bọn họ đeo theo đao thương giáo mác các loại, áo giáp trên người đen kịt không phản chiếu lấy một tia sáng, từ đầu chí cuối trôi lơ lửng trên mặt Vong Xuyên, thậm chí không làm dấy lên đến một gợn sóng.

Những tướng sĩ này trật tự trang nghiêm hành binh ngang qua bọn họ, đoạn đi xa dần. Triệu Hoàn Khâm cũng bước theo tới trước hai bước, đề thấp giọng bảo: “Đừng bám theo sát quá, trong vòng mười bước chân bọn chúng sẽ phát hiện.”

Nhan Đàm thốt nhiên vỡ lẽ, Triệu Hoàn Khâm mấy lần trở về đều mang thương tích, xem ra là đã động thủ với những âm binh này.

Lội mình trong nước sông gần ngót nửa canh giờ, Triệu Hoàn Khâm đột nhiên dừng bước, chỉ tay vào một xoáy nước nằm chéch đó: “Đây chính là quỷ môn, nhà ngươi nằm ở đâu thì sẽ đáp xuống đấy.”

Nhan Đàm thoáng ngẩn người, nàng trước giờ vốn chẳng phải phàm nhân, không biết cuối cùng sẽ đáp xuống đâu đây nữa? Nàng xoay sang nhìn Mang Quỷ, mỉm cười hỏi: “Hay là em về phàm giới cùng với ta đi?”

Mang Quỷ nhìn theo bóng lưng Triệu Hoàn Khâm, bấy giờ đã tự mình đi về phía Minh Cung, đoạn chậm chậm xoay lại cười với nàng: “Thôi, Mang Quỷ không trở về đâu, cô nương mau đi đi.”

Nhan Đàm gật đầu, cũng không cố thuyết phục nữa, tự mình đi về phía xoáy nước kia. Gần như chỉ trong tích tắc, nàng bị một nguồn lực lớn cuốn vào, đang lúc bị xoay vòng đến đầu vàng mắt hoa thì bỗng một hắt nước đen khổng lồ ập thẳng vào mặt. Chỗ nước đen này không chỉ nhấp nháy bóng dầu, trong nước còn nổi lều phều từng khúc thấy người đứt đoạn.

Nhan Đàm bật chặt mũi miệng, chỗ nước đen sì ngấm thì thế này mà lơ lửng vào, chỉ sợ có non mười ngày trời cũng chưa đủ. Nàng đang vùng vẫy thì đột nhiên bị sóng đánh mạnh vào bờ đá, không khỏi buột miệng kêu đau, thế là phải giương mắt nhìn chỗ nước bắn đen thui thui lùi kia trào vào miệng. Nhan Đàm bị sóng dập loạn xạ ngẫu, chỉ có thể thuận tay vờ bừa, tìm cách bám trụ thân người, khó khăn lắm mới để nàng tóm được thứ gì đó, nhưng lại nghe thấy phía sau truyền tới âm thanh rắc rắc quái lạ.

Nàng ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy áp sát vách đá là một đám quỷ dữ người ốm trơ xương, ánh mắt như hai đốm lửa trời nhảy nhót bập bùng, người hắt ra thứ ánh sáng xanh lè bóng loáng đang gặm một khúc cánh tay nàng nắm trong tay: “Ááá, chỗ này là cái chốn quỷ gì vậy ” Sóng nước đánh tới, một dòng nước đen nhớt nhọt xối ập từ trên đầu xuống.

Nhan Đàm khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy bản thân bị sóng nước hất lên rồi lại liệng xuống, va loạn tùng phèo trong lối thông bằng đá ngoằn ngoèo như ruột ngựa này. May mà nàng còn có thể vận khí bảo vệ cơ thể, bằng không sớm đã thành ra một đồng xương vụn. Thế nhưng dù vậy, nàng vẫn nghe rõ mồn một xương xẩu khắp người đang kêu răng rắc.

Chắc xương sẽ gãy sạch hết chứ gì? Còn có cái lưng của nàng nữa, nàng đã một bó tuổi như vậy rồi...

Trước mắt đột nhiên lóe sáng, đốm sáng này mỗi lúc một to dần, ngày càng trở nên chói mắt. Nhan Đàm bịch một tiếng rớt xuống đất, nửa ngày trời cũng chưa bò dậy được. Nàng khó khăn ngẩng đầu dòm lên, chỉ thấy chỗ cách mình năm bước chân có một cánh cửa bằng gỗ, cạnh cửa có gác một cây chổi, chung quanh là tường gạch xám, trông giống như một đường hầm hẹp.

Đây đã là phạm giới rồi, chỉ là không biết người đầu tiên nàng gặp ở phạm giới có phải người tốt bụng không đây?

Nàng đang nghĩ vậy thì bỗng nghe một tiếng kéo kẹt, cánh cửa bằng gỗ kia mở ra, người bước vào trước vóc dáng cũng không cao hơn Nhan Đàm là bao, người vào sau thì cao hơn người đi trước cả một cái đầu. Hai người mặc thứ quần áo rất ư nặng nề, màu sắc sặc sỡ, tay áo dài gần quét đất, mặt mày đánh phấn trắng toát, môi tô đỏ chót, viền mắt đen sẫm, hai má đỏ hồng.

Nhan Đàm đang khó nhọc ngược đầu lên, vừa nhìn thấy hai người này thì ngay tắp lự đứng hình. Xưa nay nàng cứ tưởng phạm nhân nhìn cũng không khác mình là bao chứ? Sao lại, sao lại có bộ dạng như thế này?

Bốn mắt nhìn nhau, sau một khoảnh khắc im lặng, người mặt trắng thấp hơn kia nhảy dựng lên trước, hơi dày giọng khỏe gào banh cuống họng: “Yêu quáiiiiii, có yêu quáiiiiii...”

91. Chương 91: Gánh Hát

Bốn mắt nhìn nhau, sau một khoảnh khắc im lặng, người mặt trắng thấp hơn kia nhảy dựng lên trước, hơi dày giọng khỏe gào banh cuống họng: “Yêu quáiiiiii, có yêu quáiiiiii...”

Nhan Đàm phát quạu. Nàng hiện giờ chẳng qua bộ dạng có thảm hại một chút, áo quần có bẩn một tẹo thôi mà, có chỗ nào giống yêu quái chớ? Hai phạm nhân này được rồi, tạm cho bọn họ là phạm nhân đi, mặt trét trắng như tường vôi, má đánh đỏ như ớt khô, mặt mày tô vẽ như này lại còn dám bảo nàng là yêu quái, rõ là há có lý này.

Người thấp hơn kia gào hết hai tràng, giọng gào vừa cao vừa thê, loạn cha loạn choạng chen chân khỏi cánh cửa nhỏ, dọc đường vừa chạy vừa la: “Yêu quáiiiiii một con yêu quái người chèm nhẹp thứ nước xanh lè từ trên trời rớt xuốnggg...”

Nhan Đàm chân tay lẩy bẩy bò tới trước một bước, chìa một bàn tay sang. Người cao hơn bấy giờ đang đứng như trời trồng thỉnh linh lùi lại một bước lớn, bùm tiếng va vào vách tường, lập cà lập cập nắm lấy cán chổi gác cạnh tường, giọng run run: “Người, người là... người là yêu nghiệt phương, phương nào, dám tới đây... đây gây rối?!”

Nhan Đàm trừng mắt giận dữ. Tại sao những phạm nhân này khăng khăng khẳng định nàng là yêu nghiệt, mà không phải là tiên tử đáp xuống nơi này? Tuy bây giờ đã không phải nữa, nhưng tốt xấu gì mấy trăm năm trước nàng cũng từng là tiên tử chứ bộ.

Bỗng nghe vài tiếng bước chân nặng nề truyền tới, Nhan Đàm mắt đứng cả tròng, chỉ thấy một người đàn ông cao to lực lưỡng mặt bôi phấn mỡ đỏ đen xen kẽ tay giơ cao thanh long đao (1), hét to vào mặt nàng: “Yêu nghiệt phương nào dám bén mảng tới đây?”

Nhan Đàm dồn hết sức lực, lớn tiếng hét to: “Ta không phải yêu quái!”

Choang một tiếng, thanh thanh long đao kia cắm thẳng xuống đất, bụi tung mịt mù. Có thể thấy đây là một thanh đại đao hàng thật giá thật, không phải loại dùng để lừa thiên hạ chứ bên trong thật ra rỗng ruột, nếu bị thanh đao này chém vào người... khóe miệng Nhan Đàm co giật một hồi, hậu quả nàng nội tưởng tượng thôi đã chẳng dám. Sau lưng người đàn ông vạm vỡ chậm chậm thò ra một gương mặt trắng bóc, chính là người nhỏ con hơn sợ đến bỏ chạy ban nãy: “Bà... không phải yêu quái thiệt hả?”

“Đừng, đừng nghe ả nói xàm! Yêu quái đều nói bản thân không phải yêu quái!” Người cao hơn đang dán sát người vào tường co ro một đồng.

Nhan Đàm nằm úp bụng dưới đất, lòng ôm nỗi khổ nói không nên lời. Chợt thấy trên mặt có cảm giác mềm nhẹ của vải vóc sượt qua, nàng ngược mắt nhìn lên, thấy người đàn ông lực lưỡng kia đang kéo tay áo dài thướt của người cao hơn chùi qua mặt mình, đoạn bật cười hào sảng: “Mi chắc là tiểu cô nương trốn nhà đi bụi rồi có phải không, vọc ình mảy dơ dấy thế này.”

Nhan Đàm cảm kích gật đầu.

Một tiếng “tiểu cô nương” này nàng nghe vào thật là mát cả ruột gan. Nghĩ lại khi còn nhỏ tuổi, nàng lúc nào cũng muốn nhanh lớn lên để không bị người khác coi thường, nay tuổi đã lớn thì lại muốn choàng vào người bộ lót non tơ một tẹo.

“Bộ áo này bị làm dơ rồi, ông chủ lại còn không mắng chết con...” Người cao cao kia mặt mày mếu máo.

“Yên tâm, đợi ông chủ nhìn thấy tiểu cô nương này rồi là sẽ không nhớ tới định mắng mày nữa đâu.” Người đàn ông cao to cười ha hả.

“Nhưng bây giờ mới bắt đầu học nghệ thì có hơi trễ, không bằng luyện từ nhỏ như tụi con.”

“Vậy thì đã sao? Bây giờ các lão gia đều thích kiểu này, trắng trẻo dẻo mềm, xinh xẻo mọng nước là được...”

Nhan Đàm không khỏi nghĩ thầm, mấy người này rốt cuộc làm nghề gì vậy? Là dân buôn người, hay coi việc trong thanh lâu kĩ viện?

Thực tế chứng minh, nàng cùng với dân buôn người và tú bà thanh lâu hằng nghĩ trong đầu không có duyên phận.

Nàng từ quỷ môn thoát ra, vừa khéo rơi xuống trước cửa một gánh hát ở Đồng Thành. Đồng Thành nằm ở phương Bắc, ra bắc nữa là đại mạc hoang vu, giữa đại mạc hiểm dân cư ngụ, chỉ có một dãy núi lớn. Vùng núi này tên là Da Lan, đỉnh núi chính cực kì cao, quanh năm tuyết phủ trắng xóa. Nàng mà vận khí xui xẻo một chút rớt xuống đó, thật chỉ còn nước cống chết với mà đối chết.

Bấy giờ thiên hạ chia ba, Đồng Thành là lãnh thổ của Nam Sở. Thủ đô của Nam Sở là Nam Đô, chiếu theo vẻ mặt mong chờ thấy rõ của Mẫn Lưu khi nhắc tới Nam Đô, xem ra Nam Đô hẳn là một chốn phồn hoa thắng cảnh nhiều điều hay ho.

Mẫn Lưu chính là người nhỏ con hôm trước vừa trông thấy nàng thì đã bỏ chạy. Sau khi cô nàng tẩy hết phấn mỡ trên mặt, Nhan Đàm tỉ mỉ ngắm hết một lượt, thấy tiểu cô nương này mặt mũi rất xinh xắn, đặc biệt là đôi mắt tựa như lưu li, long lanh sáng ngời.

Nhan Đàm vẫn là không biết thưởng thức cho lắm kiểu hóa trang trong gánh hát nơi phạm giới này, cảm thấy đúng là đã hủy hoại dung mạo xinh xắn của Mẫn Lưu.

Tục ngữ nói động phải gân cốt dưỡng nốt trăm ngày, Nhan Đàm dưỡng thương trong gánh hát hai ba tháng trời mới xuống đất đi được vài bước. Trong thời gian nàng dưỡng thương, chủ gánh hát đã cho chữa ra chỗ trống để nàng ngụ lại, nơi ngủ là loại giường tập thể bằng ván cứng, bên trên lót một miếng vải rồi nằm thẳng lên, khiến thương thể đáng lẽ hai tháng là có thể khỏi của nàng phải kéo dài đến tháng thứ ba. Trừ điểm này ra thì một ngày ba bữa chưa bao giờ thiếu, có khi gánh hát diễn được tiền thưởng của các lão gia giàu có, còn chia cho nàng một ít hoa quả tươi đang vào mùa và quà vặt kẹo mứt. Nhan Đàm lấy làm cảm kích vô cùng.

Đợi khi nàng đã có thể xuống đất đi lại, chủ gánh hát mới vác bàn tính ra tính rõ nàng đã nợ hết bao nhiêu ngân lượng, mà số ngân lượng này bỏ trong tiền trang lại sinh lời được bao nhiêu ngân lượng nữa, hỏi nàng muốn viết thư cho người nhà đến rước hay ở lại gánh hát làm công trả nợ.

Nhan Đàm không xu dính túi, trên người không có lấy mụn tài sản, lại chẳng có người nhà, nên chỉ có thể chọn phương án sau.

Chủ gánh hát rất hài lòng, vỗ tay gọi lớn: “Hàm Cảnh, mau sang đây.” Một bóng người dáng điệu mỹ miều thướt tha bước vào, nhỏ giọng thưa: “Ông chủ, chẳng hay gọi Hàm Cảnh có việc gì?”

Nhan Đàm thất vọng tràn trề. Mới đầu nghe tên, lại nhìn dáng người và tư thế đi đứng, nàng còn cứ ngỡ là người đẹp khuynh thành cỡ nào cơ, dè dặt đến gần mới phát hiện tẻ ra là đực rựa. Nàng không khỏi nghĩ, phàm giới nơi này đúng là một chốn kì khôi. Trước kia khi ở thiên đình nàng vẫn thường chê Bạch Luyện Linh quân quá hoa hòe không ra dáng đàn ông, giờ đây mới biết, Bạch Luyện Linh quân đem ra so với người này tuyệt đối là đàn ông trong số đàn ông.

Đang mải nghĩ ngợi thì bất ngờ bị người tên Hàm Cảnh kia bẹo ẩy bẹo vào má, còn chưa kịp phản nộ thì đối phương đã mặt lạnh như tiền phán: “Đa dễ cũng không tới nỗi, hóa trang không khó.”

Nhan Đàm thở phào, hóa ra cậu ta không phải đang chòng ghẹo người phụ nữ đã có tuổi là nàng.

Chủ gánh hát càng hài lòng, gật gật đầu bảo: “Cậu hát một câu đơn giản làm mẫu cho con bé, nghe xem chất giọng thế nào cái đã.”

Hàm Cảnh mặt lạnh như tiền xoay sang Nhan Đàm: “Ta hát mẫu một câu thoại trong ‘Lâm Giang tiên’, người nghe lấy rồi hát theo.” Không đợi Nhan Đàm đáp lời, y đã nhẹ nâng tay áo, đôi người trắng nước khê rử, lưng eo xoay nhẹ, khóe môi thoáng gợn nét cười, cứ như một chấm đỏ thắm giữa vườn ngập sắc xuân: “Đắm say lòng người nhất là vệt xuân sắc mỗi đầu năm, giữa dòng sương giăng một đầm ngọc biếc, mẫu đơn họa dọc xà ngang phớt hồng, từng lưỡi liễu nhẹ rủ tìm đường vương...” Y khua nhẹ tay áo, chậm chậm gập lưng xuống, xắn nhẹ dải ống tay dài, lời đã hát dứt nhưng dư âm vẫn còn văng vẳng.

Nhan Đàm trợn mắt há mồm, nàng thật sự... thật sự không thưởng thức nổi cho lắm phong thái ảo ảo của nam nhân, mấy câu thoại hát lên đượm vẻ ai oán sầu thương này nghe vào không khỏi rùng mình rùng mẩy. Chủ gánh hát dang hắng tiếng, bảo: “Thế nào, người vừa nãy nghe không kĩ ư? Hàm Cảnh, cậu hát lại lần nữa xem.”

Nhan Đàm cảm không kịp ngáp: “Không không không, ta nghe thấy rồi, vị, e hèm, đại ca này hát hay quá nên nghe đến ngẩn ngơ.” Nàng nói hãy chưa dứt lời thì đã trông thấy Hàm Cảnh trừng mắt nhìn mình, ngay tắp lự lại nổi hết da gà: “Ta hát, e hèm... À ờm, mẫu đơn họa dọc xà ngang phớt hồng, từng lưỡi liễu nhẹ rủ tìm đường vương...”

Chủ gánh hát thở dài: “Bỏ đi, tư chất thế này nhớ được vài câu hát là giỏi rồi.” Nhan Đàm tự thấy ngoại trừ giọng có hơi run ra thì cũng không đến nỗi, không ngờ chủ gánh lại cảm thấy mình không có tư chất, không nhận được hỏi: “Vậy ta sau này làm gì thì tốt?”

“Nhìn người cũng giống xuất thân con nhà tử tế, biết chữ không?”

Nhan Đàm vô cùng hãnh diện: “Đương nhiên biết rồi.” Tuy nàng không dám khoác lác trên đời mặt chữ nào mình cũng biết, nhưng những chữ sử dụng hàng này tuyệt không có chữ nào nàng không biết.

Chủ gánh gật đầu: “Vậy phụ giúp viết một số câu đối, tiện thể chỉnh lý sổ sách đầu vào đấy, kèm thêm một chân rót nước bưng trà dưới sân khấu.”

Mất nhìn theo chủ gánh và Hàm Cảnh đi khỏi, Nhan Đàm tay sờ sờ má, rất chi khó hiểu: “Mình hát khó nghe tới vậy sao cả?”

“Không phải khó nghe, mà là,” Mẫn Lưu từ ngoài cửa thò đầu vào, mắt sáng long lanh, cười hì hì bảo, “cực kì, cực kì khó nghe.”

“...” Nhan Đàm bị đá kích nặng nề.

“Ai, không phải tui nói bà chứ, cũng may cho bà hát khó nghe tới như vậy, Hoa Hàm Cảnh tên đó hiểm lắm, bà mà giỏi hơn y là thế nào y cũng ăn hiếp bà cho coi.” Mẫn Lưu bước sang kéo kéo tay áo nàng, đoạn đi một vòng quanh nàng, “Bà mà cao thêm xúu nữa, đầy đặn thêm xúu nữa thì đã là mỹ nhân rồi.”

Nhan Đàm rất bức bối. Nàng đã một bó tuổi như vậy rồi, cao được bao nhiêu đã cao hết, muốn cải thiện thêm vài phân e cũng không thể.

Thế là Nhan Đàm đã học cách làm một phàm nhân, bận túi bụi làm công kiếm tiền trong gánh hát.

Người đàn ông lực lưỡng vác theo thanh long đao đã gặp hôm trước là người diễn tuồng võ trong gánh hát, tên Triệu Khải. Bấy giờ đang thịnh hành các thể loại tuồng sầu muộn triền miên, giai nhân tài tử, tuồng võ quanh năm chẳng diễn được mấy vở, Triệu Khải vạm vỡ khỏe mạnh, bèn làm những việc nặng như khuân vác. Nhan Đàm nghĩ tiền bối như ông ấy mà cũng chỉ có thể làm việc vặt, nàng thật chẳng có gì để kêu ca.

Thời điểm nàng rơi xuống trước cửa gánh hát, phàm giới đang độ cuối đông, chớp mắt đã qua khỏi tiết lạnh đầu xuân, bước vào thời tiết ẩm áp muộn hoa đua nở. Bỏ bớt y phục dày nặng mùa đông, quần áo mặc trên người cũng mỏng nhẹ dần, cả ngày bận bịu tới lui chân không chạm đất.

Vào xuân rồi, công việc làm ăn của gánh hát cũng đặc biệt khấm khá. Nàng bỏ chút tâm trí ra chỉnh lý lại sổ sách đầu vào đó, mấy mối mua bán nhớ lại trong đầu đều mang nhập sổ.

“Muôn hạt tơ bay, hoa dương liễu đóm vương mình, ngọc bích lách cách phong cảnh đẹp, ban ngày ra cửa ngắm mưa phùn...” Hoa Hàm Cảnh dải tay lụa như mây trôi lững lờ, chậm chậm nhảy múa trên sân khấu, gương mặt trang điểm hơi đậm, ngược lại phần nào làm bật lên phong thái diễm lệ. Nhan Đàm ngồi xồm cạnh sân khấu, chống má nhìn bóng dáng y dưới quầng sáng vàng nhạt của ánh đèn lồng, nhìn đến có chút ngây người.

Một khi tĩnh tâm lại lắng nghe, sẽ cảm thấy câu chuyện y đang hát đúng là rất tình ý triền miên. Chỉ là những cốt truyện dạng này đa số kết cục đều không tốt đẹp gì mấy. Hoa Hàm Cảnh là kếp đán nổi danh nhất trong vòng bán kính trăm dặm Đồng Thành, hiện giờ xem ra không giả chút nào.

“Nè nè, đừng xem nữa mau đi châm trà, không thôi lát nữa bị ông chủ rút gân lột da bây giờ!” Mẫn Lưu bưng hai ấm trà nóng sang đùn cho nàng một ấm, “Đừng nói tui không nhắc nhở bà, bàn sát cùng bên trái là ác bá khét tiếng ở đây, không tiện rõ vô, bà đi qua đó thì cúi đầu xuống đừng để lão nhìn thấy mặt mình.”

Nhan Đàm đón lấy ấm trà, đến châm trà cho bàn sát cùng bên trái trước. Nàng theo lời cúi gằm mặt xuống, nhưng lão gia giàu có trái ôm phải choàng, mắt còn dôi dăm dăm lên sân khấu kia căn bản không hề liếc mắt đến nàng. Nhan Đàm theo thói quen rót thêm trà cho những bàn còn lại, rảo hết một vòng, nước trà đã châm hết sạch, nàng bèn đánh vòng trở lại hậu đài, định châm thêm một ấm mới.

Lúc nàng bước nhanh về phía hậu đài thì quệt phải tay áo của một người, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương sen dịu dịu. Nhan Đàm vội ngoái đầu nhìn, chỉ thấy giữa sắc đêm là một thân y phục đen tuyền bị gió phất phơ đưa dờ, mái tóc của người nọ đen thẫm như mực ngọc, trông vào có cảm giác rất dễ chịu.

Nhan Đàm nhìn bóng lưng của người nọ thoáng ngây người, cứ như đã từng gặp qua ở đâu, nhưng trong lòng lại cảm thấy ý nghĩ vừa chợt ập tới này thật hoang đường, bèn lắc lắc đầu rồi bước nhanh về phía hậu đài. Mẫn Lưu thấy nàng đi tới thì liền lao sang túm lấy tay áo nàng lắc lắc: “Mới nãy bà có nhìn thấy một vị công tử mặc áo đen không, người có vóc dáng rất cao ráo á, ban nãy tui rót trà cho anh ta thật phải nói là nhìn đại cả mắt. Tướng mạo anh tuấn đến vậy, khí chất lại phong nhã, tui thật chưa từng thấy qua người nào đẹp tới như vậy. Hoa Hàm Cảnh mà đem ra so thiệt không khác gì một nùi rơm nát.”

Nhan Đàm lắc lắc đầu: “Tui chỉ nhìn thấy một cái bóng lưng.”

Mẫn Lưu kéo theo nàng khom lưng lỉnh ra ngoài, chỉ vào chiếc bàn trống nằm sát góc: “Mới nãy vị công tử kia ngồi một mình bên đó đó.” Được một chốc sau, vị công tử áo đen nọ đã quay trở lại, chỉ là bên cạnh có thêm một vị cô nương. Mẫn Lưu tay xách ấm trà nhích tới trước hai bước: “Tui đi nhìn thêm xíu nữa, bà có muốn đi chung không?”

Nhan Đàm phì cười: “Được rồi, bà đi ngắm một mình đi, tui ở sau này nấu nước, để không lát nữa bị ông chủ qua mắng cho.”

Mẫn Lưu thất vọng tràn trề: “Bà không đi thiệt hả? Nhìn một chút xíu cũng đâu có sao.”

“Nhưng cậu ta nhỏ tuổi quá khiến tui thật tình không có hứng thú...” Bất luận vị công tử kia mặt mũi ra sao, vừa nghĩ đến mình đã một bó tuổi thế này, tóm lại là không vực dậy nổi chút tâm trạng.

“Nhỏ tuổi? Tuổi của anh ta nhất định lớn hơn bà, cái bà này đúng là đời!” Mẫn Lưu lầm bầm xong, tay xách ấm trà đi sang đó. Nhan Đàm đợi nước sôi, từ từ dùng muỗng múc lá trà cho vào ấm, ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng người nhỏ nhắn của Mẫn Lưu đang đứng trước chiếc bàn tí trong góc, nhưng khoảng cách quá xa, lại thêm sắc đêm mật mùng, trừ vài chiếc bóng mờ nhạt ra thì không trông rõ gì nữa.

Nhan Đàm bưng ấm đi châm trà, lúc đến chiếc bàn ngoài cùng bên trái lại quên bưng đi lời dặn của Mẫn Lưu. Lão gia lẩm của kia thỉnh thoảng mấy người thiếp bên cạnh ra, chỉ vào nàng gọi: “Người đứng lại.”

Nhan Đàm thoáng ngẩn người, lập tức dừng bước, xoay đầu sang nhìn lão.

“Người tên gì? Người đêm nay theo ta về.” Nói đoạn lão nhìn sang mấy gia đình đang đứng một bên, “Nói với chủ gánh của các người, tiểu cô nương này ta mang đi, sáng sớm mai sẽ trả về.”

“Vương lão gia, việc này, việc này không hay cho lắm, Nhan Đàm con bé còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện...” Triệu Khải lật đật chạy sang, chúi chúi hai tay lên vạt áo trước ngực, e dè lên tiếng.

Vương lão gia nọ đập bàn đánh rầm: “Xê ra, lão gia đây làm việc còn cần người dạy ư?”

“Nhưng mà ”

Nhan Đàm bước tới một bước, từ tốn cúi người hành lễ: “Chẳng hay Vương lão gia muốn Nhan Đàm khi nào thì cùng rời khỏi?” Nàng khẽ mỉm cười, giọng điệu dịu dàng: “Nhan Đàm bất cứ lúc nào, cũng có thể theo ngài trở về.”

(1) thanh long đao: Thanh long yển nguyệt đao, binh khí được sử dụng bởi Quan Vũ trong Tam quốc diễn nghĩa. Sách tả đao nặng 82 cân (khoảng 49.2kg), được Quan Vũ dùng chém đầu không ít tướng lĩnh nên còn được hậu thế gọi là Quan đao. Theo truyền thuyết, thợ rèn đệ nhất thiên hạ chỉ chọn đêm trăng tròn chế tạo thanh long yển nguyệt đao. Khi thanh đao sắp được hoàn thành thì bất thành linh gió to nổi dậy, mây đen kéo đến, từ trên không trung nhỏ xuống 1780 giọt máu tươi. Thuật sĩ bản địa phân tích đó là máu của thanh long. Thế nên đã có cái tên “thanh long yển nguyệt đao” (yển nguyệt: trăng lưỡi liềm hình dạng lưỡi đao) và tiên đoán thanh đao sẽ lấy mạng 1780 người.

Trong thực tế, loại đao này không phải một loại binh khí vừa tay, chỉ được dùng để trưng bày và thường xuất hiện trên các sân khấu tuồng.

92. Chương 92: Chuyện Vật Trong Gánh Hát

Bình minh mới chớm, chân trời vừa xuất hiện chút ánh sáng trắng mờ.

Nhan Đàm miệng ngân nga một khúc hát đầy mở cánh cửa tiểu viện, bước đến cạnh Mẫn Lưu bấy giờ đang ngồi trên bục thêm dụi mắt, giơ tay xoa xoa đỉnh đầu cô bé, cảm giác đứng từ trên cao nhìn xuống sờ đầu người khác quả nhiên rất tuyệt: “Buồn ngủ sao không đi ngủ, ngồi đây đợi tui làm chi?”

Mẫn Lưu trợn to mắt nhìn nàng: “Bà, nhìn bà hình như đang vui lắm hả?”

Nhan Đàm cười toe: “Cũng không tới nỗi.”

“Bà bà chắc không phải bị bỏ bùa rồi chứ? Bà mới bị... cái đó, đáng lý nên khóc mới phải chứ?” Mẫn Lưu há họng cứng lưỡi hỏi, mồm bắt đầu không biết lựa lời.

“Khóc? Làm gì phải khóc?” Nhan Đàm từ phía sau đẩy lưng cô nàng, “Mau đi ngủ thôi, tối còn phải diễn tuồng nữa, không phải bà phải lên sân khấu hát mấy câu đó sao?”

“Không lẽ đêm qua Vương ác bá kia đã tha cho bà? Không lý nào, lão ta rõ ràng từ mười tuổi đến tám mươi tuổi đều không bỏ qua!”

“Ai, tám mươi tuổi thì nhất định lão không có hứng thú đó rồi, có điều từ rày về sau lão sẽ không dám hà hiếp dân lành nữa. Được rồi, mau đi ngủ đi ngủ...”

Mẫn Lưu hét lên một tiếng, dấn sát người vào vách tường: “Bà, bà... không lẽ bà giết lão rồi? Giết người phải đền mạng đó, đêm qua nhiều người thấy bà bị lão dắt đi như vậy, bà, bà mau mau gom đồ chạy trốn đi!”

Nhan Đàm vẫn cười títt mắt: “Giết người? Tui đòi nào làm thứ chuyện xấu xa đó? Tui á, chỉ là khiến lão từ nay về sau không làm được thứ chuyện kia nữa thôi.”

Mẫn Lưu suy tới ngẫm lui, cuối cùng mới có phản ứng, tròn mắt trợn to đến suýt nữa rớt ra ngoài: “Bà bà... thiên, thiên rồi...?”

Nhan Đàm mở cửa phòng, đẩy cô nàng vào trong: “Nghe lời, đi, đi ngủ.”

Mẫn Lưu vẫn sống chết níu tay nàng: “Bà điên rồi làm thứ việc này, lão mà đi báo quan định tội bà, chừng đó chịu khổ bao nhiêu cho hết?”

Nhan Đàm thở dài thườn thượt, sao con bé mãi vẫn không chịu ngộ cơ chứ. Nàng nắm lấy vai Mẫn Lưu, nhìn vào mắt cô nàng nói rành rọt từng chữ một: “Nếu đổi lại là bà, liệu bà có đi báo quan không?”

Mẫn Lưu buông tay tựa người vào cửa, chỉ nghe Nhan Đàm miệng ngân nga một khúc hát lạc điệu xa lắc không thấy đường về, bước chân nhẹ tênh tung tăng đi khỏi.

Nếu đổi lại mình là Vương ác bá...

“Tui đương nhiên sẽ đi báo quan, hơn nữa sẽ giấu giấu bỏ ngân lượng đem bà tống tù hành hạ cho bõ, cái tội dám thiên, thiên... í, mà cũng đúng, báo quan phải có tội danh, tội danh là có kẻ đã thiên phứt lão ta, ha!” Mẫn Lưu tự mình độc thoại, “Sao trước giờ không có ai nghĩ ra cách này nhỉ, giờ thì tốt rồi, đúng là phúc của Đồng Thành chúng ta...”

Ngoại trừ bản tính rần rành ra mỡ của chủ gánh khiến Nhan Đàm có chút căm hờn, còn lại mọi việc đều êm đẹp.

Nàng sống ở phạm giới một thời gian, chịu khó lưu tâm mọi việc, dần dà cũng ngộ ra được ít phong tục tập quán của phạm giới. Điểm quan trọng nhất chính là, ở phạm giới ngân lượng là thứ rất quan trọng, quan trọng cũng như tiền pháp trên Cửu Trùng Thiên đình vậy.

Nhan Đàm rất nghèo. Khấu trừ đi số ngân lượng dưỡng thương thiếu nợ trước đó, tiền lương mỗi tháng của nàng có vồn vẹn ba bốn tiền, chỉ đủ thi thoảng mua chút đồ ăn vặt cúng bao tử. Mỗi lần bắt gặp Hoa Hàm Cảnh mua hộp hộp nào phần bột yên chi (1) phần nước, nàng đều nhịn không khỏi nghĩ, với số ngân lượng này nàng đã có thể vào tiệm ăn quán trà ngồi xơi một bữa, chứ không phải mua màn thầu bên vệ đường nữa.

Đến cuối xuân, liên tục mấy đêm liền gánh hát đều có tuồng phải chạy diễn.

Cứ cách vài đêm, vị công tử áo đen mà Mẫn Lưu thầm thương trộm nhớ lại ghé qua, xem chừng do thích yên tĩnh không muốn tùm tùm cùng một chỗ với người khác nên lần nào cũng ngồi ở chiếc bàn sát cùng trong góc.

Nghe chủ gánh bảo hết xuân bọn họ sẽ đến Nam Đô lưu diễn, vở tuồng đêm nay là vở cuối cùng hát ở Đồng Thành.

Nhan Đàm cảm lòng không khỏi chọc ghẹo Mẫn Lưu: “Ai, mai là lên đường đi Nam Đô rồi, bà không qua nói một tiếng với vị công tử kia à?”

Mẫn Lưu vuốt vuốt dải tay lụa, bên trên chỉ thêu bảy màu chói lọi sắc sỡ: “Bà tưởng tui không biết hay sao? Vị công tử đó phẩm mạo khí chất như vậy, nhất định là xuất thân con nhà danh giá, tui là hạng người nào, làm sao xứng được với người ta? Còn nữa, lần đầu tới đây, bên cạnh anh ta còn có một vị cô nương, vị cô nương đó mảnh mai yêu kiều, anh ta căn bản nhìn không lọt mắt tui.”

Cô nàng ỉu xiu: “Làm như bà vậy mà đúng, lần nào cũng không xấp qua nhìn, nhìn xong rồi thì đã sao, tui còn không phải một đào hát? Đào hát thì vẫn cứ là đào hát, cả đời cũng không thể góc đầu lên được.”

Nhan Đàm không khỏi mỉm cười. Nàng trước đây cũng từng yêu thích một người, nhưng tuồng xem nhiều rồi, vui buồn tan hợp bên trong cũng đã thấy quen, cảm thấy đó thật ra cũng chẳng phải việc đáng để níu rịt không buông.

Triệu Khải Triệu đại thúc thường xuyên kể chuyện cho bọn họ nghe, có lần kể đến trên trời có một vị lão thần tiên, trong túi đựng rất nhiều đoạn chỉ hồng, dùng để nối cổ chân hai người đã được định sẵn một đôi

lại với nhau. Bất luận có đi đến chân trời góc bể, hai người được nối bởi đoạn chỉ này cuối cùng rồi cũng gặp mặt, sau đó tương tri tương ái.

Nhan Đàm mồm ngáp dài nghĩ, vị lão thần tiên kia thật ra lười chảy thây, thường xuyên buộc được cổ chân một người, người còn lại thì quên phứt, thế nên chỉ hồng mắc vướng thành nùi, rồi bong bong loạn xì ngầu cả lên. Sợi của nàng, cùng với người được buộc cùng ở xa lắc kia, phỏng chừng đã rơi đến độ không tài nào lần ra đầu chỉ nữa.

Ngày đêm đó sau khi tháo dỡ xong sân khấu, mọi người súc rửa qua loa chuẩn bị đi ngủ, sáng sớm mai còn phải tranh thủ lúc mở cửa thành rời khỏi nơi đây. Nhan Đàm tay ôm một mớ phục trang, bước chân vội vã, giữa làn gió đêm lành lạnh chợt truyền tới một giọng con gái lãnh lút êm tai: “Sơn chủ, ta thật tình không hiểu, thứ tuồng hát này có gì hay ho chứ...”

Sơn chủ?

Nhan Đàm bước chân thoáng khựng lại. Trong chớp mắt có ai đó đi lướt qua, không trung lan tỏa một mùi gỗ trầm ấm hương sen dịu dịu, nếu không phải nàng đặc biệt nhạy cảm với mùi hương này thì thật sự sẽ nghĩ không ra.

m giọng trầm thấp ôn hòa theo gió dạt tới, nhưng lại không nghe rõ đối phương nói những gì. Nhan Đàm ngoảnh đầu, quả nhiên là vị công tử áo đen kia. Chàng ta đứng giữa màn đêm mênh mang, dùng chiếc quạt xếp trên tay gõ nhẹ lên trán vị cô nương đứng bên cạnh, đoạn mỉm cười nói câu gì đó.

Bấy giờ sắc đêm mịt mù, bọn họ lại đứng cách một khoảng xa, thế mà nàng lại cảm thấy chắc chắn đối phương đang cười, đúng là kì lạ.

Hôm sau trời còn chưa sáng hẳn, Nhan Đàm đã ôm cặp mắt buồn ngủ mơ màng theo cùng mọi người ra khỏi thành. Trước đây nàng từng đọc qua trong sách, phương tiện đi lại của phạm giới là ngựa, nhà nào giàu sang một chút còn có xe ngựa, dĩ nhiên ngựa dùng kéo xe cũng là ngựa tốt. Nhan Đàm không khỏi thở dài cảm khái, xem ra các tiên quân trên thiên đình mỗi chuyến xuống phạm đều được bổng lộc dư dả. Chứ còn nàng đây, ngoài dùng hai chân đi bộ, lần khá khẩm nhất cũng chỉ ngồi được xe bò, chiếc xe bò đó đại để chỉ là thêm một tấm ván lên trên, gió táp nắng rọi xóc nảy thấy mà ghê.

Không quản ngày đêm gấp rút lên đường, một tháng ròng sau cuối cùng đã đến địa giới Nam Đô.

Nhan Đàm chẳng biết rốt cuộc mọi người nghĩ thế nào nữa, lại cảm thấy nàng vốn là xuất thân con nhà khá giả nhưng lại bỏ nhà đi bụi, lưu lạc lâm vào tình cảnh như hiện giờ. Về sau mới có chút hiểu ra, ở phạm giới chỉ những nhà giàu có, con gái trong nhà mới có cơ hội đọc sách biết chữ, mà nàng thì lại chữ đẹp một cây, điểm này và giọng hát lạc điệu không thấy đường về của nàng đem ra so sánh, khiến chủ gánh lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc, người nhà ngươi lại không nghĩ tới việc tìm người về dạy người âm luật.”

Nhan Đàm thật ra muốn nói nàng đã từng học qua âm luật chứ chẳng phải không, chỉ là cuối cùng sư phụ nổi quạu lên không thêm dạy nữa. Còn về nét chữ đẹp như hiện giờ, thực ra là được sư phụ ép uống mà ra, cứ thường xuyên bị phạt chép kinh thư trên dưới trăm bản, lâu ngày thế nào chữ chẳng đẹp ra.

Có điều gần đây, Nhan Đàm vẫn thường ngủ không được ngon cho lắm.

Trên cánh tay nàng tự dưng xuất hiện một cái đốm xanh, hơn nữa còn có xu hướng không ngừng lan rộng. Có lần Mẫn Lưu trông thấy, hốt hết cả hoảng, còn tưởng nàng đã tông phải chỗ nào. Nhan Đàm mím chặt môi không nói gì, đốm xanh này chẳng phải do tông quệt vào đâu, mà là thi ban. Dấu sao nàng cũng nán lại u minh địa phủ quá lâu, cơ thể thiếu mất nửa quả tim nên trì trệ không thể phục hồi, bị âm khí xâm nhập cũng không có gì lạ.

Nửa đêm không ngủ được trở dậy, nàng bèn lấy sổ ra viết vẽ nguệch ngoạc giết thời gian, về sau bắt đầu tập tành viết thành kịch bản, tưởng nghe nhiều rồi, xâu xâu chấp chấp nàng cũng viết được. Có lần lão bá kéo nhị hồ trông thấy, ngâm đi ngâm lại câu cuối cùng “Gió dạt mười dặm đến trước đình sen, lông khắc gần kê, cửa sổ chạm họa đồ nghiêng, vết rêu bưng thềm yển ngậm ngọc bích, nhẹ khép bức rèm Tương phi”, đoạn cười bảo: “Cái này có thể kết hợp được với nhạc làm lời hát, câu chuyện này của cháu lời thoại đều rất khá, ông chủ đúng là có mắt nhìn người.”

Hoa Hàm Cảnh đứng một bên, người khoác làn áo xanh mỏng mảnh, giọng điệu rất bình đạm nói: “Cháu lại cảm thấy đọc lên không xuôi cho lắm, chỉ e hát không ra điệu, nếu cố hát cho bằng được nghe vào cũng sẽ không thuận tai.”

Mẫn Lưu lập tức đập lại: “Chứ không phải anh không biết hát hả, trên đời làm gì có lời thoại không hát được, chỉ có kẻ không biết hát!”

Mặt Hoa Hàm Cảnh sa sầm.

Nhan Đàm dẫn Mẫn Lưu lại, cười híp mắt bảo: “Lời viết đúng là âm vần có không xuôi, nhưng anh lợi hại thế này, có không xuôi nữa cũng hát được ra sắc thái riêng biệt mà.”

Cơ mặt đang căng cứng của Hoa Hàm Cảnh giãn ra đôi chút, y cầm lấy quyển sổ xoay người đi khỏi: “Để ta xem qua cái đã.”

Mẫn Lưu dẫu môi: “A, thứ lời giả tạo như vậy mà bà cũng nói ra được, tui không thèm để ý bà nữa.”

Nhan Đàm nghĩ bụng, nhân vật có máu mặt như sư phụ nàng trên thiên đình mà còn thích nghe nói ngọt, phàm nhân đương nhiên cũng ưa nghe rồi.

Vở tuồng đầu tiên gánh hát diễn sau khi đặt chân tới Nam Đô chính là vở do Nhan Đàm viết, liên tục ba đêm liền sau đó đều diễn lại cùng một vở. Do cả mấy vị công tử quý tộc trong thành Nam Đô đều đến tán thưởng, người đến xem tuồng cũng đặc biệt đông. Chủ gánh hát rất hài lòng, tiền lương tháng đó của nàng cũng được tăng thêm ba tiền. Nhan Đàm tuy biết chủ gánh thật ra bủn xỉn, nhưng trong lòng lại rất không có tiền đồ mà lấy làm vui mừng, ba tiền thật ra vẫn có thể mua được không ít đồ lặt vặt.

Nhan Đàm dời chiếc thang sang kê cạnh sân khấu, trèo lên gỡ ngọn đèn lồng đang treo phía trên.

Triệu đại thúc ở sau lưng dặn dò một câu “Cẩn thận đừng để bị té”, xong vác đao cụt đi khỏi.

Nhan Đàm tay vừa rướn được tới sợi dây treo đèn lồng, đột nhiên dưới chân hẫng cái, chỉ nghe một tràng gỗ gãy rảng rắc, người đã rơi thẳng từ trên thang xuống. Từ độ cao này ngã xuống thì không chết được, nhưng liệu có trật khớp lưng không thì khó lòng nói trước. Nàng rất lấy làm khó hiểu, gần đây nàng thức dậy sớm lại bận luôn tay, theo lẽ chỉ có thể gây đi, lí nào lại béo đến độ giẫm gãy cả thang chứ nhỉ?

Nhan Đàm không hề rơi xuống đất như nàng tưởng. Một người đã chìa tay sang choàng lấy eo nàng bế bổng lên, miệng khẽ cười nói: “Thứ việc nặng này, sao lại có thể để cô nương làm cơ chứ? Chẳng may để ngã trúng chỗ nào, há còn không phải phí phạm của trời?”

Phí phạm của trời...

Nhan Đàm rung mình một cái rõ mạnh: Nàng không phải, vừa bị tán tỉnh đó chứ?

Nàng dòm dòm kẻ đang ôm eo mình, lại dòm dòm chiếc quạt xếp vẽ mạ vàng trên tay y, cuối cùng liếc qua chiếc thang đã bị gãy thành từng khúc bên cạnh, trong khoảnh khắc đã rõ ràng hai việc: Thứ nhất, vị Đổng Đồ Tử (2) công tử này rất có tiền, chiếc quạt này của y mang đến tiệm cầm đồ cũng cầm được không ít ngân lượng. Thứ hai, thang không phải do nàng đè sập mà là bị vị công tử này làm hỏng, với sức lực này, xem ra đối phương biết võ công.

Người nọ phạch một tiếng xòe quạt ra, thũng thẳng phe phẩy vài cái, miệng mỉm cười hỏi: “Thế nào, cô nương không có gì muốn nói ư?”

Nhan Đàm mặt không biểu cảm: “Đằng ấy ai vậy?”

Người này trông như có phần kinh ngạc, miệng ơ tiếng, đóng cây quạt lại gõ gõ lên cằm: “Cô nương không biết ta là ai?”

Nhan Đàm hất tay y ra: “Bộ ta phải biết đằng ấy là ai hả?” Nàng ghét nhất là loại người tay chân không được sạch sẽ.

Đối phương bật một tiếng cười khê: “Ta còn cứ tưởng các cô nương trong thành đều nhận ra mình, thế nhưng... không hề gì, tại hạ họ Lâm, tên Vị Nhan, đã khiến cô nương phải chê cười.”

Lâm Vĩ Nhan? Nhan Đàm nghĩ nghĩ, lập tức nhớ ra: “Thì ra công tử chính là Lâm thế tử ‘trong truyền thuyết’.” Nam Đô là quốc đô của Nam Sở, quý tộc quan lớn, hoàng thân quốc thích đa phần đều ngụ tại đây. Lâm Vĩ Nhan là thế tử của đương triều quận vương, giữ chức ở ti giám sát, trên mình còn có công danh, có thể nói là tuổi trẻ tài cao. Còn có một vị công tử là con nhà tể tướng đương triều, tên là Bùi Lạc, là đốc ti của ti giám sát, hai người ở thành Nam Đô nổi danh như cồn, có điều toàn nổi tiếng nhờ những chuyện phong lưu ong bướm.

“‘Trong truyền thuyết’? Đây là ý gì?”

Nhan Đàm vội đáp: “Không có gì không có gì, ta buột miệng nói chơi vậy thôi.” Nàng đâu thể nào lại rằng, Lâm thế tử người đúng là rất nổi tiếng, thành Nam Đô này ai người không hay ai người không tỏ danh hiệu “phong lưu không hạ lưu, lưu tình không lưu giống” xưa nay của người.

Lâm Vĩ Nhan sấn gần một bước, miệng mỉm cười bảo: “Hôm kia ta đã được xem vở tuồng do cô nương viết, viết rất khá, đến cả Bùi Lạc Bùi huynh cũng có lời khen ngợi.”

Nhan Đàm vội lùi ra sau một bước: “Đa, đa tạ...”

“Nay cô nương đã biết ta là ai, phải chăng còn có điều chi muốn nói?” Y thuận thế lại sấn tới một bước.

“Phải rồi,” Nhan Đàm chỉ chỉ chiếc thang nằm một bên, “chiếc thang này còn chưa cũ lắm, mới đầu là dùng một tiền mua về đó, công tử đền đi.”

(1) yên chi: phẩm màu đỏ dùng trong trang điểm á và môi, được chế tạo sớm nhất tại Trung Quốc từ cánh hoa rum (còn gọi là hồng hoa hay hồng lam hoa).

(2) Đãng Đồ Tử: nhân vật trong “Đãng Đồ Tử hiếu sắc phú” của Tống Ngọc thời Chiến Quốc. Bài phú kể, Đãng Đồ Tử nói xấu Tống Ngọc trước mặt Sở Vương, rằng Tống Ngọc vẻ ngoài bảnh trai lại hiếu sắc, khuyên ông đừng để y ra vào hoàng cung. Sở Vương chất vấn thì Tống Ngọc thanh minh rằng vẻ ngoài là do trời ban, nhưng bản thân không hề hiếu sắc. Y kể con gái hàng xóm dung mạo quốc sắc thiên hương, ba năm nay thường xuyên trèo tường sang quyến rũ mình nhưng đều không thành, bởi vậy bản thân không phải hiếu sắc. Đoạn họ Tống kể vợ Đãng Đồ Tử người đã xấu lại còn nhếch nhác, thế mà hai vợ chồng lại sinh liền năm mụn con, thế nên Đãng Đồ Tử mới là hiếu sắc. Từ đó “Đãng Đồ Tử” được dùng để chỉ những kẻ hiếu sắc ưa ve vãn phụ nữ.

93. Chương 93: Nam Đô Hành

Lâm thế tử quả nhiên rất có tiền.

Nhan Đàm nhét đỉnh ngân lượng đối phương vừa đền kèm với bộ mặt đen thui vào áo, lòng mừng khắp khởi. Thật ra chiếc thang kia đã cũ, tuyệt đối không đáng một tiền, thế mà Lâm thế tử lại đền bọn đến vậy. Nhan Đàm cầm đỉnh bạc trên tay cân tới cân lui, cảm thấy ánh chùng cũng phải có đến bốn năm lượng. Năm lượng bạc, thật sự đã có thể xem là rất nhiều, nàng làm trong gánh hát cả năm lương tháng cũng không được chừng này.

Loại cậu ấm ngồi mát ăn bát vàng này đúng là biết phá của.

Nhan Đàm chạy đi đổi ngân lượng ra bạc vụn và tiền xu, mua ít thức ăn về mời mọi người trong gánh hát cùng ăn. Nàng bấy nay vẫn ôm hận chủ gánh quá bủn xỉn nên không gọi ông ta, Hoa Hàm Cảnh thì không thèm ngồi chồm hổm ăn cùng với bọn họ, một mình bỏ đi nơi khác.

Mẫn Lưu mồm ngậm gà chay (1), lúng ba lúng búng hỏi: “Là ai vậy, ai cho bà nhiều ngân lượng dữ vậy?”

Nhan Đàm miệng cười toe đáp: “Thì là Lâm thế tử đó, chắc nhà anh ta tiền nhiều xài không hết nên đem liệng tui, tui đương nhiên là không khách sáo, đã tích cực xài giùm anh ta.”

Mẫn Lưu miệng nhai thức ăn: “Ồ, thì ra là Lâm thế tử đó hả, hèn gì.”

Triệu đại thúc vội lên tiếng: “Nhan Đàm, con sau này phải cẩn thận một chút, đám cậu ấm đó đều không tốt lành gì đâu, dính tới chỉ tổ rước thiệt vào thân.”

Nhan Đàm rất ngoan ngoãn đáp: “Dạ, sau này con đến nói chuyện cũng không nhiều lời với bọn họ nữa.” Nàng không cảm thấy bản thân có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành gì, Lâm thế tử kia chẳng qua cũng chỉ nhất thời ham mới lạ, còn lâu mới cả ngày bám theo nàng.

Ngờ đâu hôm sau, Nhan Đàm vừa ra khỏi tòa viện đang thuê tạm thì đã bắt gặp Lâm Vị Nhan ngược chiều đi tới. Lâm thế tử người khoác quan bào xanh lam phất phơ trong gió, cười trên lưng ngựa, trông thấy nàng liền mỉm cười bảo: “Nhan cô nương, cô nương xem hôm nay trời nắng đẹp, đúng là thời điểm tốt để đạp thanh du ngoạn, chi bằng chúng ta cùng ra ngoài giải khuây?”

Nhan Đàm bụng không khỏi nghĩ, đạp thanh du ngoạn cũng phải mùa xuân mới đạp được chứ, bây giờ rõ ràng đã vào hè, trời đương nhiên là nắng đẹp, phơi một ngày là người cũng muốn héo luôn. Trong phong tục của phàm giới còn có một thói quen gọi họ của đối phương, sau đó kêu cô nương công tử gì gì đó, mà tên nàng lại là Nhan Đàm, cũng may nhờ có chữ “Nhan” này nên từ ngoài nhìn vào so với phàm nhân thật sự không có gì khác biệt.

Lâm Vị Nhan ghìim dây cương ngựa, cúi đầu nhìn nàng: “Cô nương sợ nắng gắt có phải không? Bờ sông Chương Đài ngoài thành bóng cây rất rậm rạp, không lo phải phơi nắng đâu.”

Nhan Đàm đáp khéo: “Lâm thế tử, thế tử không phải còn phải đi tuần thành sao, thế này e không được hay cho lắm thì phải?”

Họ Lâm cười mũi: “Thế thì đã sao, thứ việc này chẳng qua chỉ là diễn trò cho thiên hạ xem mà thôi.”

Nhan Đàm từ chối: “VẬY không hay lắm, cho dù chỉ diễn cho thiên hạ xem cũng phải diễn cho tròn vai chứ...”

Lâm Vị Nhan đột ngột khom người xuống bệ phất nàng dậy đặt ngang lên yên ngựa: “Thế thì chúng ta tuần thành trước rồi mới ra ngoài du ngoạn.” Y giật dây cương, chú ngựa tức tốc phi nhanh về phía trước. Nhan Đàm đầu cúi ngược xuống mình treo vắt vẹo, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nói chuyện cũng bắt đầu lớn tiếng: “Lâm Vị Nhan, người rốt cuộc muốn sao đây hả?”

Thảm nỗi nàng không dám rửa y cưỡi ngựa trong ngõ tông bẹp vào tường, vì nếu thật sự có tông, nàng đây cũng sẽ chịu chung tai ách.

Giọng nói đầy khí khái của Lâm Vị Nhan từ bên trên truyền xuống: “Sợ gì chứ, ta không để cô nương rơi xuống đâu.”

Nhan Đàm chỉ cảm thấy đầu óc trương phình lên, máu khắp toàn thân chảy ngược, bắt đầu buồn nôn muốn mửa, đến mở miệng nói chuyện cũng không xong.

Lâm Vị Nhan vừa ghìim cương ngựa lại bên bờ sông Chương Đài, nàng đã gần như lặn lê bò lết từ trên yên xuống, úp bụng bên bờ sông nôn một trận trời long đất lở, gần như những thứ ăn vào tối qua đều bị nàng một lượt nôn hết sạch.

Lâm Vị Nhan bước đến cạnh nàng, xòe quạt xếp ra quạt gió cho nàng, vẻ ngạc nhiên hỏi: “Cô nương thật sự khó chịu đến vậy?”

Nhan Đàm nghẹn thở, phải mất một lúc mới lấy lại được nhịp thở bình thường: “Không khó chịu, không khó chịu tí nào hết, ta nôn chơi cho vui đó mà.”

Lâm Vị Nhan vô tư chìa tay sang gác lên vai nàng, cười nói: “Nhan Đàm, nàng đúng là không giống với các cô nương ta từng gặp trước đây... Tính cách, ừm, rất thú vị.”

Nhan Đàm xoay sang, sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm y, chậm chậm cất tiếng: “Bây giờ muốn đấu văn hay đấu võ, thua rồi thì sau này đừng có mà tới phiền ta nữa.”

Y phạch tiếng đóng quạt lại, vẻ rất khó xử: “Ý này không được hay lắm, ta sao có thể dùng vũ lực với một vị cô nương? Vạn nhất va quệt làm bị thương nàng, thật không khỏi có phần quá không biết thương hương tiếc ngọc. Còn nếu tử văn, ta vốn từng vào đến vòng thi đình trong kì văn cử, thật sự là thắng cũng chẳng vinh...”

Nhan Đàm rất ức chế, hóa ra điều y lo là thắng cũng chẳng vinh: “Vây tử văn đi, thấy tòa gác bên kia không, vịnh vật phú cảnh.”

Lâm Vị Nhan dùng cán quạt chống cằm, miệng mỉm cười nói: “Ta chọn từ bài, nàng chỉ cần nghĩ ra được thì xem như ta thua, thế có được không?” Y nghĩ một chốc, lại nói: “Từ bài chọn ‘Tòa gác cao nhất’ đi vậy, nàng từ từ nghĩ, nghĩ ra được trước khi mặt trời xuống núi thì xem như nàng thắng.”

Nhan Đàm nhìn y, nhin không khỏi bảo: “Không ngờ thế tử cũng khiêm nhường thật...”

Lâm Vị Nhan mỉm cười với nàng, đoạn xòe quạt ra chậm chậm phe phẩy.

Nhan Đàm tới lui men bờ đề hết mấy vòng, đột nhiên dừng bước: “Vây giờ ta đọc công tử nghe nhé?” Lâm Vị Nhan khẽ gợn quạt: “Mời.”

“Còn nhớ sương rút, sóng khói nước biếc gương trong. Buổi tương ngộ, đương thiếu thời. Ngoảnh đầu trông trăng vàng vạc thừa ấy, đương liễu Chương Đài đồng nghe sáo Khương (2). Gòn liễu tung, rượu nhạt lạnh, yên chi rơi. Biết xử sao, ắt cười tôi đa tình.”

“Nữ nhi các nàng toàn ưa viết những thứ tình ơi sâu hời, tiểu thư nhà Mộ tướng quân cũng ưa viết những thứ này. Mấy câu này chưa thể xem là hay.”

Nhan Đàm ngược mắt nhìn mặt trời đang lặn đằng tây, bất chợt nhớ đến tà dương ở Dạ Vong Xuyên, ánh tịch dương ngày lại qua ngày, cô quạnh mà trống lẽ, những câu còn lại cứ thế buột miệng thốt ra: “Lại ai biết, đêm nay lên gác cao. Gió tây lay lắt, đàn ca đứt quãng. Mây trôi chẳng hay tà dương mỗi, lầu cao không thấu nước chảy sâu. Duyên sanh diệt, năm tháng lại, bao giờ ngơi.”

Lâm Vị Nhan đứng thẳng lại, hạ giọng nói: “Mây trôi chẳng hay tà dương mỗi, lầu cao không thấu nước chảy sâu... Hừm, xem ra ta không nhận thua cũng không được rồi. Nhưng ta không phải mây trôi, cũng chẳng phải lầu cao, nàng nếu có sâu có mỗi cứ đến tìm ta...”

Nhan Đàm mình mẩy tức khắc nổi ngạt da gà. Nàng có thể coi là lỗi đời rồi, Lâm thế tử chắc là dụ được các cô nương trẻ người non dạ.

Thế nhưng những ngày tháng ở Nam Đô đã không nhờ vậy mà trở nên yên ổn.

Căn nguyên là vì Lâm thế tử căn bản không hề để trong lòng việc đã hứa hôm ấy, vẫn từng giờ từng khắc bám theo quấy nhiễu nàng.

“Nhan Đàm, tên nàng có một chữ Nhan, tên ta cũng có, có thể thấy đây chính là duyên trời định.”

“Tên của thế tử là do lệnh tôn đặt, tên ta là do gia phụ tặng cho, nói đến duyên phận, có chẳng là hai vị phụ thân có duyên hơn mới phải?”

“Nữ tử không tài mới là đức, chả lẽ thành Nam Đô các vị không có câu nói này?”

“Ồm, có chứ, nhưng nàng không phải nữ tử bình thường.”

“Vây nam nữ thụ thụ bất thân loại lễ nghĩa truyền thống này, Nam Đô không có hay sao?”

“Ừm... Cái này cũng có, nhưng ta vừa khéo cũng không phải nam tử bình thường.”

“...”

“Rốt cuộc thì thế tử nhìn trúng ta ở điểm nào vậy?”

“Ừm, tuồng viết không tồi, lại biết sáng tác thơ từ, mặt mũi dễ nhìn... quan trọng nhất là, tính cách rất thú vị.”

“Nếu cho thế tử phải chọn giữa ta và Hoàng cô nương ở phường thêu Lan Tâm, thế tử sẽ chọn ai?”

“Việc gì phải chọn một người phiền phức như vậy, ta cả hai đều chọn tất.”

“Nếu chỉ có thể chọn một thì sao?”

“Nữ nhi phải có lòng bao dung, một người cũng là cười hai người cũng là cười, mọi người sống chung náo nhiệt há không phải càng hay?”

“Vậy là phải rồi, nếu thế tử thật lòng yêu một người thì trong lòng sẽ chỉ nhớ đến người đó, những người khác đều hoàn toàn không để mắt tới, càng không có chuyện cảm thấy náo nhiệt lại còn rất hay.” Nhan Đàm không hề liệu tới mình lại có ngày giảng giải căn nguyên tình cảm cho phạm nhân, rất ư tự hào, “Thế tử chỉ là cảm thấy ta rất thú vị, không giống những người thế tử từng gặp trước đây, nhất thời ham mới lạ mà thôi, thật ra thế tử căn bản không hề thích ta.”

“Đúng là tính cách nàng rất thú vị, cũng rất mới lạ, nhưng ta thích nàng thật mà.”

“...” Lần đầu tiên trong đời, Nhan Đàm rất muốn giết người.

Nhan Đàm từng giờ từng khắc đều phải lao tâm khổ tứ nghĩ cách làm sao tránh mặt Lâm thế tử, Mẫn Lưu thì lại thường xuyên biến đầu mắt dạng, mãi đến vài hôm sau nàng mới biết, cô bé mấy ngày nay đều cùng vị công tử Bùi Lạc con nhà tướng quốc kia ra ngoài dạo chơi.

Một Lâm Vị Nhan, một Bùi Lạc, đều là phong lưu thành thói, không có lấy một chút đứng đắn. Nhan Đàm thật không muốn thấy Mẫn Lưu bị mấy cậu ấm này bỡn cợt. Triệu đại thúc bỏ công khuyên răn hết mấy lần, Mẫn Lưu lại chẳng hề nghe lọt tai, ngày nào cũng về muộn.

Ngày hè trôi nhanh, nhaoáng cái đã đến những ngày cuối cùng của giữa hạ, gánh hát cũng sắp sửa phải về lại Đồng Thành. Nhan Đàm có mấy lần bắt gặp Mẫn Lưu đang khóc trong đêm. Thật ra cũng phải, loại việc này, mấy công tử quý tộc kia vốn dĩ không hề thật lòng, bản thân thiệt mất một tấm chân tình, đau lòng ắt khó tránh khỏi.

Nhan Đàm nhìn Mẫn Lưu khóc, trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng chỉ còn biết vỗ lưng giúp cô bạn xuôi khí.

Hành lí rất nhanh đã chuẩn bị xong xuôi, bọn họ ngay trong ngày rời Nam Đô về lại Đồng Thành. Mẫn Lưu cứ mãi ngoái đầu nhìn thành Nam Đô, hai mắt sưng đỏ, đáng vẻ tiêu tụy. Nhan Đàm đưa sang một bịch kẹo hoa hồng vừa mới mua, mỉm cười nói: “Bà mà không quay đầu lại nhìn nữa, tui bao bà ăn kẹo.”

Mẫn Lưu nhìn nàng chăm chăm, rồi đột nhiên giật phắt lấy bao kẹo, nhét lấy nhét để vào mồm mấy viên, nhai mạnh kêu răng rắc.

Nhan Đàm bụng không khỏi nghĩ, đáng vẻ cô nàng thế này, chắc không phải đang nghĩ cách làm sao nhai nát vị Bùi công tử kia chứ, đúng ghê...

Khi bọn họ đến Nam Đô phần lớn lộ trình là đi bộ, lúc về Đồng Thành vẫn cứ là cuộc bộ, kết quả để lỡ mất nơi nghỉ nhờ qua đêm, đến trời chập tối mới trèo được nửa quả núi. Đi được một đoạn, đột nhiên Nhan Đàm phát hiện có điều không ổn, luôn có cảm giác cứ như đoạn đường này mới nãy vừa đi qua, nhưng vì không muốn buông lời hù dọa mọi người nên dọc đường cố nhịn không nói gì.

Đến lần thứ ba đặt chân tới cùng một nơi, chủ gánh chợt dừng bước: “Chỗ này hình như mới nãy đã đi qua rồi.”

Nhan Đàm đón lấy chiếc đèn lồng Mẫn Lưu đang xách trên tay, soi vào chỗ bụi rậm, chỉ thấy chung quanh cây cối um tùm, cỏ thụ sừng sững, trên thân cây còn có đậu tía quấn quanh dày đặc. Mẫn Lưu căng thẳng tóm chặt cánh tay nàng, thì thào hỏi: “Có phải hồi nãy bà nhìn thấy cái gì rồi không?”

Nhan Đàm lắc đầu, trả lời đơn giản: “Không có, tui chỉ là sợ ở đây có thú dữ thôi.”

Mẫn Lưu lập tức hất tay nàng ra, nhanh chân chạy tới bên cạnh chủ gánh, tiện thể còn tông vào Hoa Hàm Cảnh một phát.

Nhan Đàm giơ cao lồng đèn trong tay. Trên lớp giấy mỏng, một con thiêu thân đang đập cánh tông bồm bộp loạn xạ. Nàng ngoái đầu nhìn lại bụi rậm, những dây đậu tía quấn trên thân cây đang nở những chùm hoa màu tím nhạt, không khí ẩm ướt của vùng núi sục lên mùi hương hoa thoang thoảng...

Giữa đường núi tối đen đi thêm tầm hơn nửa canh giờ, chợt nghe Triệu đại thúc thấp giọng mắng: “... Lại quay về chỗ này nữa rồi!”

Nhan Đàm nín thình, sự thật ngay từ lần đầu tiên trở về chỗ cũ thì nàng đã phát hiện. Thật ra trong núi khó tránh có một số sơn yêu vừa thành hình, bọn họ chưa hẳn đã có ác ý, chỉ là lắm lúc quá buồn chán mới

trêu đùa phàm nhân mua vui. Có điều nay đã là lần thứ tư quay về chỗ cũ, đùa giỡn kiểu này có phần hơi quá.

Nhan Đàm nhắm mắt, trong phút chốc đầu óc trở nên thanh tĩnh. Nhưng nàng chỉ ngửi thấy hương hoa dịu dịu trong không trung, không có tà khí hay mùi giết chóc.

Nàng bước chậm lại, tỉ mỉ quan sát xung quanh, dần dần lùi xa một quãng so với đoàn người phía trước.

Đây rất có thể là thuật pháp quỷ xây tường, nói trắng ra, chẳng qua là một loại chương nhân pháp, dùng huyền thuật nối liền hai nơi tách biệt lại với nhau, khiến người đi qua chỉ có thể đi vòng tròn lặp đi lặp lại giữa hai nơi này. Bọn họ hiện giờ đã bị mắc kẹt ở đây.

Nhan Đàm cúi người, dùng lồng đèn soi xuống mặt đất, vừa di chuyển tới trước vừa từ từ tìm kiếm. Chỉ cần là chương nhân pháp thì nhất định sẽ có sơ hở, trước đây sư phụ đã từng bảo thế. Cho dù đường núi chung quanh đều bị nối liền, nhất định cũng sẽ có nơi nối sai.

Nhan Đàm dùng tay chạm xuống mặt đất, ánh sáng rọi ra từ đèn lồng cho thấy đất dính trên tay là đất sét, nhưng đi thêm vài bước tới trước thì dưới chân lại đã biến thành đất đỏ. Chỉ cách có vài bước chân, cấu tạo đất không thể thay đổi nhanh đến như vậy. Nàng bất thành linh quay lại, chỉ thấy xung quanh đột nhiên trở nên trắng xóa, một giọng trầm thiết rên khóc bên tai: “Kiếp trước ngươi đã hại chết ta... Kiếp này ta là tới để tìm người đòi mạng...”

Nhan Đàm dừng sững, sau cổ đột nhiên bị ai đó thổi nhẹ vào, người nọ tiếp tục khóc than: “Kiếp trước mắc nợ kiếp này phải trả, đền mạng cho ta...” Nếu đổi lại là người khác có thể đã bị dọa cho không còn biết đường động đây, nhưng đối phương lại ở trước mặt nàng đi chém cái gì đời này kiếp trước, nàng đây sống tới giờ này cũng chỉ mới có một kiếp. Nhan Đàm nghe giọng mỗi lúc một gần, dường như đã gần sát bên trái mình, bèn nhanh như chớp giơ tay ra, không ngờ một phát đã kẹp cổ được con sơn yêu ưa sinh sự.

Đó có vẻ là một hoa tinh, trên người tỏa ra hương thơm thoang thoảng, đáng vẻ sau khi hóa người hãy còn là một tiểu cô nương, mồm há to đủ nhét vừa một quả trứng gà nhìn nàng chăm chăm, mãi một hồi sau mới sức nhớ ra giây giụa: “Người túm chặt ta làm gì? Còn không mau bỏ ta ra!”

Nhan Đàm xách cô ả dậy, rất không khách khí hăm he: “Người mau gỡ bỏ chương nhân pháp trước đi đã.”

Hoa tinh nọ vừa há mồm định nói, đã bị Nhan Đàm tiện thể lắc ột phát, lập tức hét to: “Biết rồi biết rồi, gỡ liền bây giờ đừng có lắc nữa. ”

Nhan Đàm buông tay, ngồi xổm một bên nhìn cô ả ho sù sụ, chống cằm hỏi: “Người là hoa tinh hả?”

Con bé lập tức đứng dậy xoay một vòng trước mặt nàng, váy áo thướt tha: “Người nhìn tướng mạo ta coi, nhìn thêm quần áo của ta coi... Trừ hoa tinh ra, trên đời còn kiếm đâu ra yêu tinh ngoại hình xinh đẹp như vậy nữa?”

“Vậy được, tộc trưởng của các người ở đâu? Dẫn ta đi gặp ông ấy.” Nhan Đàm đứng dậy, phúi phúi bụi bám trên tay áo.

“Người muốn tìm ông nội ta hả? Chi vậy? Ể, ta thấy hình như người cũng giống ta á... Nhưng mà sao người hồng có yêu khí vậy?”

Nhan Đàm cúi người dòm cô ả, đột nhiên cảm thấy dùng bạo lực đàn áp có hiệu quả hơn mềm mỏng thu phục: “Rốt cuộc người có dẫn ta đi hay là không? Nếu mà không dẫn, ngày xưa người có hình dạng gì, từ rày sẽ mang hình dạng đó...”

(1) gà chay: món chay giả mặn, nguyên liệu chính là đậu hủ ki (váng đậu) được xếp chồng lên nhau cuộn tròn, có thể chế biến thành nhiều món ăn khác nhau.

(2) sáo Khương: một loại nhạc cụ của dân tộc Khương, gồm hai ống sáo nằm song song sát cạnh nhau, thổi dọc, khi thổi phát ra âm thanh trong trẻo ngân vang, chủ yếu được dùng trong độc tấu để truyền tải tình cảm nhớ nhung mong mỏi của người dân Khương.

94. Chương 94: Tộc Hoa Tinh

Trong góc khuất dưới bóng cây, hai bóng đen xích sát vào nhau, nhìn đoàn người trong gánh hát đi xa dần.

“Nè, giờ người không sống với mấy phàm nhân đó nữa, bộ không cần chào hỏi một tiếng hả?”

“Chào hỏi rồi là đi không được nữa đâu...”

“Á, lẽ như bọn họ không chịu bỏ cuộc thì sao, có cần ta biến ra một thi thể rạch nát mặt quăng cho bọn họ hốt xác không?”

“Bớt nói xàm đi, giờ dẫn ta đi gặp ông nội người.”

“Người dữ quá đi, dữ vậy coi chừng sau này không gả được đó.”

“...” Nhan Đàm siết chặt nắm tay, rít từ trong kẽ răng ra một câu, “Không dám phiền quý nhân đây bận lòng.”

Nhan sinh không có buổi tiệc nào là không tàn. Tuy sống trong gánh hát rất vui, nhưng nói cho cùng nàng và phàm nhân cũng không giống nhau. Phàm nhân có sinh lão bệnh tử, nàng thì lại không già đi. Nàng vĩnh viễn không thể xem chính mình như một phàm nhân. Thay vì đợi đến sau này, khi bọn họ thấy dung nhan không bị già nua của mình mà kinh ngạc, xem mình là kẻ dị chủng, hay khi bản thân nhìn những phàm nhân mà mình quen biết rời khỏi nhân thế, chi bằng lạng lẽ rời đi bây giờ.

Nàng nhớ lại ban đầu khi bản thân rơi xuống trước cửa gánh hát, nay lại ở nơi này từ biệt, thật ra cũng tốt.

“Ta đi không nổi nữa mệt quá à, người công ta đi...”

“... Không công.”

Nhan Đàm bụng không khỏi nghĩ, mình đã hạ quyết tâm trở thành yêu, nhưng nhìn bộ dạng của hoa tinh trước mặt này, liệu có nên cân nhắc cẩn thận thêm chút nữa không đây?

“Vậy người ẵm ta đi...”

“Tự lết đi.”

“Người dữ quá đi, dữ vậy sau này nhất định không gả được đâu.”

Nhan Đàm quay ngoắt người lại, tóm lấy cô ả lắc mạnh mấy phát: “Sao mà người lôi thôi quá vậy Í, người người người, người là con trai?” Nàng thoáng ngẩn người, đoạn chìa tay sang sờ thử lồng ngực đối phương, hoàn toàn bằng phẳng, lại vạch mở cổ áo ngoài của đối phương nhìn thử nơi cuống họng, vội buông tay dòm cậu ta khinh bỉ: “Khá khen cho người đàn ông con trai, thì ra người có sở thích diện đồ con gái!”

Hoa tinh trong dáng vẻ thiếu niên hùng hồn đáp: “Sao chứ, ta mặc vào đẹp thế này, bộ không được hả?”

Nhan Đàm rảo nhanh về phía trước, thấy cậu chàng lập tức sán sang, vội lùi ra xa: “Người đừng có xáp qua đây.” Nàng sợ nhất là thể loại rõ ràng được rửa nhưng điệu đà yếu đuối còn hơn phụ nữ, mỗi lần nhìn thấy là mình mẩy nổi hết da gà.

“Tại sao? Người ta thơm vậy mà người chê hả? Ta cứ xáp gần người đó, rồi sao?”

“Nói đừng có xáp qua mà!”

“Người dữ như vậy, sau này nhất định sẽ không gả được cho coi...”

Rầm!

Lí trí của Nhan Đàm sụm bà chè: “Đây là lần thứ ba rồi đó! Người rút cuộc đã nói đủ chưa, cứ nhai đi nhai lại mỗi câu này, người có tin ta đánh người trở về nguyên hình ngay bây giờ không hả!”

Thế nhưng sự thật không thể chối cãi, bất kể là những việc xảy ra trước đây hay sau này đều bảo chứng cho tính chính xác của câu nói này. Nhan Đàm tiêu tốn hết chừng ấy năm, trước sau vẫn chưa thể gả quách đi.

Quá trình Nhan Đàm nhập vào yêu tịch đơn giản y hệt trước đó khi nàng tách khỏi tiên tịch. Tộc trưởng của tộc hoa tinh bọn họ về ngoài già cả, tóc tai thừa thớt, đỉnh đầu đã hói quá nửa. Riêng các hoa tinh thì

đa số đều rất đẹp, chỉ có điều đặc biệt ồn ào, có lẽ do mấy trăm năm trước khi hóa người cứ phải đâm rế tại cùng một nơi, bí bách đến là khổ sở.

Hoa tinh bọn họ trong các loài yêu có thể xem là sinh sôi nảy nở mạnh mẽ không ngừng, Nhan Đàm nghĩ tộc bọn họ nội chỉ dựa vào số lượng tộc nhân chắc cũng chiếm núi xưng vương được rồi, thế mà lại chịu thần phục Da Lan sơn chủ.

Da Lan sơn chủ, vạn yêu thần phục.

Nhan Đàm cảm thấy câu này nghe vào đúng là rất có khí thế phi phàm. Nhưng có khí thế hơn nữa thì bọn họ đường đường hoa tinh, hà tất lại phải phụ thuộc kẻ khác? Tuy nàng không giống Triệu Hoàn Khâm có dã tâm thống lĩnh lục giới, nhưng khuất phục trước kẻ khác, nói gì thì nói cũng hơi mất mặt.

“Người nói xem, từ bề ngoài nhìn vào, cây thông và cây tre cây nào cứng cáp hơn?” Tộc trưởng bưng ly trà lên nhấp một ngụm, hỏi nàng.

“Chắc là cây thông rồi.”

“Đúng là cây thông. Nhưng người nhìn xem, mỗi khi trời tuyết lớn trên cây chất đầy tuyết, cây tre bao giờ cũng bị đè oằn, còn cây thông lại vẫn thẳng đứng, nhưng đến cuối cùng cây tre không bị gãy, cây thông lại gãy mất các nhánh cây, người nói đây là vì sao?”

Nhan Đàm ngây ra mất một thoáng: “Vì cây thông không chịu cong mình như cây tre.”

Tộc trưởng giơ tay gõ lên mặt bàn: “Trong phàm giới cũng có câu tục ngữ, cây cao vượt rừng tất chịu gió quật, cũng chính là đạo lý này. Nay Da Lan sơn chủ đã có bản lĩnh vượt trên vạn yêu, chúng ta phải thần phục. Làm yêu cũng phải biết nhìn tình thế, rõ biết ngoan cường sẽ không có kết cục tốt, hà tất còn phải cố chấp? Không phải chỉ chịu cong lưng chút là được sao.”

Nhan Đàm tức khắc vạn phần kính phục.

Nàng cho rằng, bất kể là yêu hay phàm nhân đều có thể chia làm ba loại: nhân vật, nhân tài, tiểu nhân.

Tộc trưởng là một nhân tài, Triệu Hoàn Khâm là tiểu nhân, xem ra Da Lan sơn chủ chưa từng gặp mặt kia chắc là nhân vật rồi.

Đến độ vào thu, Nhan Đàm bắt đầu đến là phát rầu.

Vốn nàng cứ tưởng thi ban trên cánh tay không bao lâu sau sẽ tự động mờ dần, ai ngờ đến nay chẳng những không hề có chút mờ đi, ngược lại còn mọc ra một đốm mới, cứ tiếp tục thế này, nàng nhất định sẽ trở thành hoa tinh đầu tiên giữa trời đất này người nổi đầu thi ban.

Mấy ngày nay, tộc trưởng bắt đầu tuyển chọn một số tộc nhân xinh đẹp, dự tính đưa đến Da Lan sơn cảnh cống nạp cho hai vị sơn chủ đại nhân làm thị thiếp. Việc này cứ cách mỗi năm mười năm lại có một lần, xưa nay chưa từng gián đoạn.

Hôm đó vừa lúc Nhan Đàm đến thăm nhà tộc trưởng thì thấy ông mò tìm trong rương nửa buổi trời, sau lấy ra một chiếc hộp gấm nhỏ tinh xảo, mở nắp đưa cho nàng xem: “Người đến thật đúng lúc, ta suy tới nghĩ lui không biết nên dâng tặng thứ gì, may sao chợt nhớ ra còn món vật báu cất kỹ này, người thấy thế nào?”

Hộp gấm vừa được mở ra, Nhan Đàm tức thì ngửi thấy một mùi hương ngào ngạt, cả người liền có cảm giác thư thái dễ chịu: “Đây nhìn có vẻ là một viên đan dược.”

Tộc trưởng gật gù đầu, đóng hộp gấm lại: “Đúng là một viên đan dược, có tên là diễn bích đan. Năm đó tổ thượng của ta còn là dùng hàng ngàn loại dược liệu luyện thành, tẩy trừ âm khí, điều dưỡng cơ thể đều có thể dùng.”

Tẩy trừ âm khí? Nhan Đàm chỉ cảm thấy máu nóng sôi sùng sục, gồng mình ghì kích động hỏi: “Tộc trưởng, chẳng lẽ ngài định dâng tặng viên đan dược này cho Da Lan sơn chủ?”

“Đúng vậy. Vàng bạc châu báu, tửu khí mỹ nhân, những thứ này cho dù cộng lại e cũng không quý được bằng viên đan dược này. Ta đã cho người ghi diễn bích đan vào danh sách lễ vật gửi đi rồi.”

Nhan Đàm ngẫm nghĩ: Danh sách lễ vật đã được gửi đi, mà nàng lại cũng là người trong tộc, nếu nhân lúc này nhón đan được chút túi riêng thì thật có phần coi không được. Nhưng đợi đến khi tộc trưởng mang tặng xong xuôi, chừng đó nàng mới đi xoáy về, chắc sẽ không liên lụy đến những người trong tộc đâu nhỉ?

Nàng đứng phắt dậy, người hơi chồm về phía trước, căng thẳng hỏi: “Tộc trưởng, hai vị Da Lan sơn chủ kia có sở thích dị hợm ưa mặc đồ phụ nữ không? Hoặc giả, có phải là loại liễu yếu đào tơ, ẻo lả còn hơn đàn bà con gái?”

Tộc trưởng quệt mồ hôi đáp: “Những, những lời này không phải có thể tùy tiện nói bừa được đâu... Hoang đường, hoang đường.”

Nhan Đàm lại chồm người tới trước thêm chút nữa: “Ta muốn làm thị thiếp của sơn chủ, sẵn tiện ngài đem ta biểu luôn có được không?”

Tộc trưởng vuốt râu, có chút không tiện mở lời: “Nhan Đàm, thật ra dựa vào những đợt chọn người của hai vị sơn chủ trước đây, mẫu người sơn chủ ưa thích thật tình không phải giống người vậy đâu.”

Nhan Đàm ngẫm tới nghĩ lui, vẫn chưa chịu bỏ cuộc: “Nhưng mà, nhưng mà những việc thế này không thử xem làm sao biết được? Nói không chừng bây giờ khẩu vị của sơn chủ đã khác xưa, muốn đổi món thì sao, xoi cổ riết rồi cũng có lúc xoi ngán chứ... Tộc trưởng, ngài cứ để ta đi đi, cho dù thật sự không được tới lúc đó ta lại trở về cũng vậy mà...”

Tộc trưởng bị nàng nài đến chẳng còn cách nào, cuối cùng đành phải gật đầu: “Ngươi cũng đi sửa soạn cho tử tế một chút, tránh để bước ra làm mất mặt tộc hoa tinh chúng ta.”

Thế là, Nhan Đàm đã cùng những người trong tộc lên đường đến Da Lan sơn cảnh.

Vào ngày khởi hành, Tử Đằng, cũng chính là cậu cháu nội ưa diện đồ con gái của tộc trưởng, mặc một bộ áo lụa tím mỏng thêu hoa hờn hờ xoay một vòng trước mặt Nhan Đàm, tươi cười hỏi: “Tỉ thấy bộ áo này của ta có đẹp không?”

Nhan Đàm cảm thấy mình đã biểu lộ rất rõ ràng niềm ghê tởm đối với thú vui dị hợm của cậu ta, thế mà tên hoa tinh trì độn này lại không cảm nhận được một chút nào, nên nàng đành miễn cưỡng đáp: “Cũng không tới nỗi...”

Tử Đằng đứng trước mặt nàng, mặt mày nghiêm túc: “Ta nghĩ tỉ đi một chút là về liền thôi, cho nên không chính thức từ biệt tỉ làm gì. Tỉ đến Da Lan sơn cảnh tuyệt đối đừng có hung dữ như vậy, tới lúc đắc tội với sơn chủ rồi là biết mùi đau khổ đó.”

Nhan Đàm nở một nụ cười như bị đau răng: “Đội ơn lời chúc tốt lành của cậu...” Nàng nhanh như chớp ra tay, lột phẳng bộ áo bằng lụa tím mỏng trên người cậu ta, động tác dứt khoát nhanh gọn, miệng nhoen cười nói: “Y phục của nữ tử mặc không sướng như cậu nghĩ đâu, cậu có muốn mặc thì chỉ ít cũng phải biết khi nào cần một phát là cởi được, khi nào có cổ kiêu gì cũng cởi không được, hiểu chưa.” Ngón này của nàng còn là học được từ trong gánh hát. Thời gian đầu không còn tiên pháp, nàng ngay đến quần áo của bản thân cũng mặc không xong, sau luyện thạo rồi, các đào kép vừa xuống sân khấu, chỉ trong chớp mắt là nàng đã có thể cởi xong phục trang của đối phương.

Tử Đằng tay nắm trung y, miệng há to đủ nhét vừa một quả trứng gà, lầm bầm nói: “Hóa ra tỉ có thứ sở thích này.”

Nhan Đàm xoa xoa thái dương: “Sở thích của ta có nhiều hơn nữa cũng không tài nào quái đản bằng cậu. Được rồi, ta phải đi đây.”

Tử Đằng ôm bộ áo ngoài, vẫy vẫy tay về phía nàng: “Nhan Đàm tỉ tỉ, chúc tỉ mã đáo thành công, í lộn, mã thất tiền đề (1).”

Lần này Nhan Đàm chả buồn so đo với cậu ta nữa.

Nói vậy nàng thật sự sẽ vì diễn bích đan đi làm cái gì thị thiếp của sơn chủ ư? Đến giờ phút này, nàng đến hai vị Da Lan sơn chủ là người thế nào cũng chưa biết, không rõ đối phương tính khí thế nào, ngoại hình mặt mũi lại ra làm sao. Xem chừng chắc tu vi cũng rất cao, không biết có giống tộc trưởng, nhìn vào tuổi tác rất lớn kinh nghiệm rất dày dặn, có một cái đầu hói lóng lánh cóng không?

Nhan Đàm nhìn những tộc nhân đi cùng, người nào người nấy đều là mỹ nhân tuyển một giữa nghìn, nàng lần vào trong căn bản sẽ không gây được chú ý. Nhưng muốn lấy được diễn bích đan thì trước tiên phải tiếp cận sơn chủ, vạn nhất sơn chủ nhìn không lọt mắt nàng, vậy nàng há chẳng phải đã công toi đi hết một chuyến?

Nhan Đàm rất khổ não. Dọc đường đi cứ phải tính toán làm sao hành động, cuối cùng một phát cuỗm gọn diễn bích đan. Sau khi đạt được mục đích, phải làm thế nào thu dọn tàn dư cũng là một việc đại khó. Nhưng nàng cảm thấy sau khi cuỗm được viên đan được quý này rồi, tuyệt đối không thể tức khắc bỏ chạy, nước đi này chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Thế nhưng bất kể nàng có tính toán toàn bộ quá trình tỉ mỉ đến đâu, câu hỏi khó quan trọng nhất đặt ra trước mắt trước sau vẫn chưa tìm được lời giải: Liệu nàng phải làm cách nào âm thầm lặng lẽ mà lại kín đáo chiếm được cảm tình của sơn chủ đây?

(1) mã thất tiền đề: ngựa hụt vó trước; sơ sẩy nghiêm trọng dẫn đến thất bại.

95. Chương 95: Da Lan Sơn Chủ

Da Lan sơn cảnh là một thung lũng bốn mùa khí hậu ôn hòa nằm giữa một vùng núi non chạy dài. Đứng trong thung lũng, xa xa có thể trông thấy đỉnh núi cao nhất của dãy Da Lan, bên trên quanh năm tuyết phủ trắng xóa, bóng chốc khiến người ta nảy sinh một loại ảo giác như thể bốn mùa đảo lộn.

Mục đích của Nhan Đàm và những tộc nhân còn lại hoàn toàn khác xa. Vài ngày đầu ở Da Lan sơn cảnh khi sơn chủ vẫn chưa gặp mặt bọn họ, ai nấy đều bận rộn tô điểm dung nhan, chải chuốt tóc tai quần áo, riêng nàng thì lại dạo quanh khắp nơi, tính toán xem bước tiếp theo làm sao hành động.

Bên ngoài Da Lan sơn cảnh có bố trí trận pháp kết giới, cả nơi ở của sơn chủ cũng có đặt kết giới rất cao siêu, việc này chẳng nghi ngờ gì đã gây thêm cho nàng không ít phiền toái. Năm xưa những thứ nàng học trên thiên đình vừa nhiều vừa đa dạng, thế mà lại bỏ sót mỗi thuật số huyền học, nay nàng đối với thứ tạp học sắp xếp trận pháp vừa rắc rối vừa khó học này hoàn toàn mù tịt. Xem ra sách lược duy nhất hiện giờ chỉ có khiến sơn chủ nhìn vừa mắt chọn làm thị thiếp, thế mới có thể tùy ý ra vào nơi ở của sơn chủ.

Nhan Đàm nhin không khỏi trút một tiếng thở dài. Yêu tinh xinh đẹp vốn đã nhiều, hoa tinh bọn họ người đẹp lại càng đông, tính mặt bằng chung nàng miễn cưỡng có thể liệt vào diện trung bình. Thực ra bản thân ngoại hình vốn không phải quan trọng nhất, mặt mũi tầm thường nhưng bù lại phong thái duyên dáng cũng có thể khiến người khác trầm trồ. Nhưng nàng đây biết tự lượng, biết kiểu người như bản thân căn bản chẳng có tạo phong thái nào.

Dù nghĩ theo hướng tích cực, rằng hai vị sơn chủ thiên về chú trọng vẻ đẹp bên trong chứ không xem trọng hình thức bề ngoài, thì nàng cũng không biết phải làm sao vừa không thất lễ mà lại có thể phô bày triệt để vẻ đẹp (?) tiềm ẩn của mình.

Tóm lại hiện trạng vô cùng đáng lo.

Nhan Đàm thả bộ đến bên bờ hồ, thấy một đứa trẻ be bé đang nằm úp bụng bên tảng đá lớn cạnh bờ, chiếc đuôi sau mông đang nhè nhẹ vỗ vỗ lưng, đôi tai phủ đầy lông tơ trên đỉnh đầu nhúc nhua nhúc nhích, là một tiểu lang yêu còn chưa hóa hẳn thành hình người. Nó vừa đặt từng viên kẹo trước mặt sang bên vừa khó nhọc đếm: “Một cục, hai cục, ba cục, ba cục... ba rồi tới năm, năm cục, năm cục rồi tới...”

Nhan Đàm sờ sờ chiếc túi mang theo bên người. May mắn là vài ngày trước thấy các đồng tộc mua kẹo mút nàng cũng đã mua một bao nhỏ, nhưng vì mãi bận suy nghĩ nên chẳng còn hứng thú ăn vặt, bao kẹo nhỏ này đã được mang vào Da Lan sơn cảnh.

“A, năm cục rồi tới sáu cục, sáu cục, bảy cục, tám cục... Í, sao có tám cục vậy nè, rõ ràng những người khác đều được chia mười cục lận mà, kì lạ...” Tiểu lang yêu lắc lư chiếc đuôi, miệng lẩm nhẩm.

Nhan Đàm đứng sau lưng nó, trong lòng ức chế khôn tả: Đứa trẻ này là con nhà ai, nuôi kiểu gì mà ngốc thế này? Xem chừng các tiểu yêu quái lúc chia kẹo đã cố tình bắt nạt, chia ít đi số kẹo của nó.

“Nhất định là mình đếm lộn rồi, đếm lại lần nữa! Một cục, hai cục, ba cục, năm cục, sáu cục...”

Nhan Đàm cuối cùng cũng chịu hết nổi, bèn bước tới trước ngồi xổm xuống cạnh nó nhỏ nhẹ bảo: “Nè, để ta đếm giúp đệ có chịu không?” Tiểu lang yêu đưa mắt nhìn nàng, mừng rỡ gật đầu cái rụp: “Được được!”

Nhan Đàm cứ giơ tay lấy một viên kẹo đặt sang bên lại đếm một số, đếm đến bảy thì đã hết kẹo, nàng bèn lấy bao kẹo của mình ra dốc ra ba viên: “Tổng cộng mười viên, bây giờ đã đúng chưa nè?”

Tiểu lang yêu ngơ ngác nhìn nàng, lấy làm lạ bảo: “Nhưng mà rõ ràng ở đây có tới mười một cục.”

Nhan Đàm bảy giờ mới nhớ ra trước đó cu cậu chẳng bao giờ đếm đến con số bốn, bèn cầm luôn một viên lên nhét vào miệng nó, cười tít mắt hỏi: “Vậy giờ có phải mười cục rồi chưa?”

Tiểu lang yêu sung sướng cất số kẹo còn lại vào túi, gãi gãi đầu, lại hỏi: “Tỉ là ai vậy? Hình như ta trước giờ chưa từng nhìn thấy tỉ.”

Nhan Đàm rầu héo cả ruột. Đây rốt cuộc là con nhà ai, không những ngốc mà còn chậm nghĩ, việc này không phải nên hỏi từ nãy rồi ư, sao lại đến bây giờ mới nhớ ra. Nhưng nàng có việc nhờ vả đối phương, đành tiếp tục cười tít mắt đáp: “Ta mới vừa tới đây thôi, bởi vậy đệ mới chưa từng thấy ta.”

Tiểu lang yêu ngây ngốc gật đầu, hết hồi lâu sau mới ồ một tiếng.

Nụ cười trên môi Nhan Đàm đã có phần đơ lại, tiếp tục tuần tự dẫn lối: “Ta có một việc rất phiền phức muốn hỏi đệ, đệ đã gặp sơn chủ đại nhân bao giờ chưa?”

Tiểu lang yêu lập tức nở một nụ cười đến là ngây thơ: “Tỉ định hỏi ta cái này hử, cái này ta biết nè! Ừm, sơn chủ đại nhân, ta ngày nào cũng được gặp sơn chủ đại nhân hết!”

Xem ra đã hỏi đúng người, hơn nữa đối phương lại ngốc thế này, có muốn moi chuyện cũng không cần lắm kĩ xảo. Nhan Đàm đưa tay chống cằm, lại hỏi: “Thế đệ có biết sơn chủ đại nhân thích kiểu con gái thế nào không vậy?”

Tiểu lang yêu ngô nghê hỏi: “Thích là cái gì?”

“...” Nhan Đàm tức thì cảm thấy mình đúng là một kẻ ngốc chính cống mới muốn hỏi chuyện từ tiểu quỷ này, “Vậy thường ngày sơn chủ đại nhân tốt với ai nhất?”

“Hơ... Sơn chủ đối với Đan Thực rất tốt, chưa bao giờ mắng ta ngốc. Ừa, bộ ta thật ngốc lắm sao? Sao lúc nào cũng có người chê ta ngốc hết vậy?”

Nhan Đàm vuốt vuốt đôi tai của nó, cố nghiền răng rặn ra câu: “Đệ dĩ nhiên không ngốc rồi.” Mi là mi đã bỏ xa cái cảnh giới “ngốc” này từ khuya rồi...

Đôi tai phủ đầy lông tơ của tiểu lang yêu khẽ nhúc nhích, xem chừng được cào rất dễ chịu: “Hai vị sơn chủ đại nhân đều rất tốt với Bách Linh tỉ tỉ.”

Bách Linh ư... Nhan Đàm còn nhớ Bách Linh chính là người sắp xếp nơi ở cho bọn họ ngày đầu đến Da Lan sơn cảnh, người vũ tộc, dáng cao dong lại yêu kiều. Hóa ra sơn chủ thích kiểu con gái như vậy. Thảo nào tộc trưởng nói nàng không hợp sở thích của sơn chủ, quả đúng không sai. Nhưng hiện giờ biết được điều này cũng xem như có chút thu hoạch, đến lúc không lọt được vào mắt sơn chủ thì quay sang lấy lòng Bách Linh, chẳng lẽ nào kết quả cũng chẳng khác biệt là bao.

“Tử Lân sơn chủ ưa thích nữ tử đầy đặn quyến rũ một chút, Dư Mặc sơn chủ thì thích mẫu người cao ráo dịu dàng đáng yêu. Người thay vì hỏi Đan Thực, chi bằng đến hỏi ta, việc ta biết được cũng không hề ít.”

Nhan Đàm bị giọng nói từ trên trời rơi xuống này dọa cho hú vía, nhảy dựng người nhìn ra sau thì thấy một nam tử tóc xám bạc. Người này nho nhã bước sang, thân mật vỗ vỗ đầu tiểu lang yêu, thấp giọng bảo: “Cha có chuyện muốn nói với vị tỉ tỉ này, con sang bên kia chơi đi.” Đan Thực rất vâng lời, lập tức chạy ra chỗ khác.

Nhan Đàm cứng lưỡi: “Thật ra, ta không có...”

“Người là hoa tinh phải không? Thật ra chỗ chúng ta thường xuyên có tộc trưởng của các tộc mang mỹ nhân đến dâng tặng, mọi người thấy mãi đâm quen cả rồi, người không cần phải căng thẳng... Ngồi đi.” Người nọ

nhắc vạt áo ngồi xuống tảng đá lớn cạnh hồ, “Ban này người chơi cùng Đan Thục, giờ ta cho người biết một số việc, đây cũng có thể xem là có qua có lại cho toại lòng nhau, không phải sao?”

Nhan Đàm ngồi xuống tảng đá cạnh y: “Người là người của lang tộc?”

Người nọ miệng cười toe toét giơ tay vuốt vuốt cằm: “Ta là tộc trưởng lang tộc Nguyên Đan.” Y dừng đoạn, lại cười nói: “Ta bảo chứ đợt này tộc trưởng các người rõ kì lạ, sao lại dâng sang người như người thế này, đúng là...”

Nhan Đàm khẽ dẩu môi: “Cái gì mà người như ta? Ta thì có chỗ nào không được?”

“Ý của ta là, dựa vào hình mẫu ưa chuộng xưa nay của hai vị sơn chủ thì người thật sự còn kém rất xa. Cụ tỉ mà nói, người xem mặt người cũng không phải đẹp, có điều,” Nguyên Đan giơ tay sờ cái vào mặt nàng, “sờ vào cũng lảng mịn phết. Nhưng vóc người lại quá thấp, thân hình không đủ nở nang, ngực cũng hơi phẳng...”

Nhan Đàm nhanh tay lẹ mắt, đập văng bàn tay đang mò dần xuống của y: “Cho là ta không xinh đẹp đi nữa thì cũng được xem là có nét độc đáo chứ.”

Nguyên Đan bật cười ha hả, cười hết một lúc mới nói: “Ừm, tính cách rất thú vị, nhưng sơn chủ sẽ không chọn người đâu, chỉ bằng sau này theo ta đi?”

“Con người cũng đã lớn chừng này rồi, ta thèm theo người mới lạ.”

Nguyên Đan đứng dậy, đổi sang vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Người đứng dậy ta xem xem. Ồ, xoay một vòng... Tuy ngực người rất phẳng nhưng được cái eo lại rất thon, miễn cưỡng chắc cũng không đến nỗi. Tầm ngày mai các người sẽ được gặp sơn chủ, người nhớ siết eo cho chặt một chút.”

Nhan Đàm đối với những việc kiểu này hoàn toàn mù tịt, bèn thắc mắc hỏi: “Sơn chủ thích con gái eo thon?”

“Chỉ cần là đàn ông, không ít thì nhiều cũng đều ưa thích. À, còn nữa, sáng mai người nhớ đừng mặc thứ áo sa mỏng tanh mỏng tang, trang điểm cũng càng mộc mạc càng tốt, không phấn son cũng không hề gì.”

“Hả? Tại sao vậy?”

Nguyên Đan thở dài đánh thượt: “Khá khen cho người còn muốn làm thị thiếp của sơn chủ, vậy mà chút đạo lý lẫn lộn cũng không thông. Thứ áo sa này tuy mặc vào rất đẹp, nhưng có nam nhân nào lại thích thị thiếp sắp nạp của mình ở trước mặt bao nhiêu người ăn mặc phong phanh như vậy? Còn nữa, gương mặt của người có trang điểm lên cũng không thể thành quốc sắc thiên hương, thay vì lột thỏm giữa một đám người không ai nhìn thấy, chỉ bằng để mặt mộc cho thanh nhã phóng khoáng. Ta thấy người cứ trông như hiện giờ là được.”

Nhan Đàm ngẫm đoạn, tiếp tục khiêm nhường thỉnh giáo: “Còn gì nữa không?”

“Nếu có cơ hội người cũng có thể làm nũng một chút, chỉ cần không quá trớn, sơn chủ sẽ cảm thấy người rất đáng yêu. Chứ như Bách Linh nhải dai như đĩa lại còn mỗ nhộn, nửa chút thú vị cũng không có.”

Nhan Đàm không khỏi buột miệng: “Nghe người nói vậy, hi vọng ta được chấm trúng xem chừng cũng rất cao.”

Nguyên Đan lắc lắc đầu, mỉm cười đáp: “Ta chỉ là phỏng đoán, sơn hào hải vị xơi nhiều rồi, thi thoảng chuyển sang cải thìa củ cải trắng cũng sẽ thấy ngon miệng. Ai mà biết được, sơn chủ cũng không thể khư khư chuộng mãi một khẩu vị, năm khi mười họa cũng thay mâm đổi món chứ.”

Nhan Đàm đến là ức chế. Vậy ra nàng là đĩa cải thìa xào củ cải giòn giữa mâm sơn hào hải vị, thật là động chạm tự ái quá đi. Nàng đây có làm cải thìa củ cải thì cũng phải là đĩa cải thìa củ cải tươi ngon mọng nước độc nhất vô nhị thiên hạ chứ chẳng vừa.

Nguyên Đan bảo tầm ngày mai sơn chủ sẽ gặp bọn họ. Câu nói này quả không sai. Tối đến, tộc trưởng xoa xoa tay chạy sang dặn dò mọi người hôm sau thức dậy sớm sửa soạn, sáng sớm sẽ đi gặp sơn chủ.

Nhan Đàm không biết những lời Nguyên Đan nói với mình có đúng không, nhưng nàng ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy cũng rất có lí. Các tộc nhân cùng đến Da Lan sơn cảnh với nàng đều là mỹ nhân đã qua tuyển chọn gấu gao, nàng thật sự không phải nổi trội, bất luận ăn diện trang điểm cỡ nào cũng chỉ có thể sắm vai kẻ không bắt mắt lọt giữa rừng hoa.

Đã không xinh đẹp áp đảo, thôi thì xấu vượt mặt tập thể luôn cho rồi, như vậy sơn chủ đại nhân chỉ cần liếc mắt qua là có thể nhìn thấy. Thế là Nhan Đàm quyết định chỉ rửa qua mặt rồi ra khỏi cửa. Chỗ áo sa mỏng tinh xảo vốn chuẩn bị sẵn cũng gạt sang bên, nàng lấy ra một bộ áo màu lục nhạt trùm kín mít cả người, chỉ để lộ một khúc cổ.

Hành động này khiến các đồng tộc thi nhau dùng ánh mắt kì dị dòm ngó nàng, duy có Bách Linh sang dẫn đường là rất thân thiện, dọc đường luôn miệng cùng nàng tán gẫu. Nhan Đàm rất mãn nguyện, cứ cho không được sơn chủ chọn trúng nhưng làm thân được với Bách Linh thì cũng như nhau.

Đến gần đại điện, Bách Linh chợt khẽ lên tiếng: “Dư Mặc sơn chủ hôm nay có thể sẽ không đến, mọi người ở trước mặt Tử Lân sơn chủ phải cẩn thận chút...” Nói xong bèn bước tới trước, đứng sau lưng một nam tử người vận một thân bào tím.

Vừa đầu Nhan Đàm còn lấy làm lạ, Dư Mặc sơn chủ không đến thì không đến, làm gì mà phải cẩn thận chút?

Đợi khi đến gần, nom rõ mặt mày Tử Lân sơn chủ thì nàng đã hiểu. Bất tất mô tả đông dài ngoại hình phong độ của vị sơn chủ này, ngắn gọn một chữ thôi: dữ. Người này ngồi sau chiếc bàn thấp, cao cao tại thượng, da mặt căng như khung vải, dung mạo khôi ngô phủ màu u ám, đầu mày cau rúm thành hình chữ xuyên, cứ như thể bên dưới có ai nợ tiền mình chưa trả. Không, nói nợ tiền không trả còn nhẹ chán, nên nói là ai đã giết cả nhà ngài ta thì đúng hơn.

Nhan Đàm bụng không khỏi nghĩ, tốt hơn là vị Tử Lân sơn chủ này đừng đột nhiên đổi khẩu vị nhìn vừa mắt nàng, diễm phúc này nàng gánh không được. Nàng chậm chậm bước theo tộc trưởng tới trước, lọt vào tầm mắt là Đan Thực đầu đội đôi tai đầy lông tơ đang nhìn mình ngây thơ tươi cười, thêm Nguyên Đan bấy giờ vội chìa tay ra dẫn cu cậu lại.

Nhan Đàm ngồi quì xuống tấm đệm gấm trước mặt, đầu khẽ cúi xuống ngấm gối, bên tai là mấy lời xã giao khách sáo tới lui giữa Tử Lân sơn chủ và tộc trưởng. Đến khi tộc trưởng dâng diễn bích đan lên, cả phòng cứ gọi là hương thơm ngào ngạt, nàng khó khăn lắm mới kiềm chế được không tức khắc xông lên giật.

Tử Lân tùy ý đặt hộp gấm đựng đan được sang bên, ngoái đầu nhìn Bách Linh: “Dư Mặc đâu, sao còn chưa sang?”

Bách Linh cúi đầu, khẽ đáp: “Dư Mặc sơn chủ nói người muộn nữa mới sang, bảo mọi người không cần đợi.”

Tử Lân gật gật đầu: “Hắn hữu đợi chút đã có là gì, đợi thêm một lúc nữa vậy.”

Tộc trưởng liên thanh hòa theo phụ họa: “Phải đợi chứ phải đợi chứ.”

Nhan Đàm thở dài thườn thượt. Ban nãy Bách Linh có nói, Dư Mặc sơn chủ hôm nay có thể sẽ không tới. Nếu ngài ta không tới thật, vậy bọn họ há chẳng hoài công đợi? Tiếc là nàng chẳng có gan mở mồm.

Tư thế ngồi quì trên đệm gấm hiện giờ của nàng là cả một nghệ thuật: thắt lưng phải thẳng, lưng không được khom, đầu không thể hoàn toàn ngẩng lên, phải như kiểu ôm đàn tì bà khuất nửa mặt, thời gian kéo dài thật sự còn oải hơn so với bị phạt quì. Nhan Đàm quì đến hai gối tê rần mà vẫn không dám mấy may nhúc nhích, chỉ có thể thâm mắng xuôi rửa ngược tên Dư Mặc sơn chủ bày đặt làm giá thổi hết mười bảy mười tám chập.

Đầu óc nàng không khỏi liên tưởng, chắc không phải tên sơn chủ này hoang dâm quá độ, không lết dậy nổi rồi chứ. Kiểu này coi bộ Tử Lân vẫn đỡ hơn. Mãi về sau Nhan Đàm mới biết là suy nghĩ của bản thân có phần bản thủ, theo lời Bách Linh thì khi ấy Dư Mặc vừa bị trọng thương, thể trạng còn chưa hồi phục.

Vào lúc Nhan Đàm đang thầm phỉ nhổ trong bụng đến lần thứ hai mươi thì bỗng rèm châu ở chéch bên đưng đưa chạm vào nhau kêu khẽ, một giọng trầm thấp ôn hòa cười nói: “Ta chẳng đã bảo Bách Linh chuyển lời không cần đợi ta rồi ư, mọi người sao còn ngồi suông ra đây?”

96. Chương 96: Dư Mặc

Vào lúc Nhan Đàm đang thăm phỉ nhỏ trong bụng đến lần thứ hai mươi thì bỗng rèm châu ở chéch bên đưng đưa chạm vào nhau kêu khê, một giọng trầm thấp ôn hòa cười nói: “Ta chẳng đã bảo Bách Linh chuyển lời không cần đợi ta rồi ư, mọi người sao còn ngồi suông ra đấy?”

Nhan Đàm trước sau vẫn cúi gằm mặt ngấm gối, khóe mắt chỉ trông thấy một tà áo đen lướt qua bên cạnh, không trung chậm chậm lan tỏa một mùi gỗ trầm tẩm hương sen phảng phất. Nàng cầm lòng không đành lén liếc nhìn lên, chỉ thấy người nọ nhấc nhẹ gấu áo, ngồi xuống sau chiếc bàn thấp bên cạnh Tử Lân, khuỷu tay chống chéch bên góc bàn, dáng ngồi rất mực cao nhã.

Sắc mặt u ám của Tử Lân dịu đi đôi chút: “Đợi chốc đã có là gì, mới một canh giờ hơn chứ bao.”

Nhan Đàm diên tiết. Mới một canh giờ hơn chứ bao, nói nghe dễ như trở bàn tay. Lẽ hiển nhiên thôi, ngồi không hộp trà xơi điểm tâm thì một canh giờ hơn có thấm là gì, đâu như bọn họ toàn phải ngồi quì ngay ngắn chỉnh tề, quì thêm một lúc chỉ e không đứng dậy nổi nữa!

Dư Mặc thấp giọng cười nói: “Được rồi, để bọn họ ngồi dậy đi, quì mãi thế này cũng mỏi.”

Tộc trưởng lập tức lên tiếng: “Mỗi chút đã có làm sao, cô nương phải cho ra dáng cô nương, không thì còn ra thể thống gì.”

Nhan Đàm sống cùng phàm nhân chẳng phải ngày một ngày hai, so ra thì tập tục của phàm giới đối với nữ tử khắt khe hơn, ví như ngày thường đi đứng nói năng đều không thể ngẩng cao đầu nhìn thẳng người khác, không được chạy chỉ được đi chậm từng bước ngắn, nếu là xuất thân con nhà danh giá thì càng không ra khỏi cửa nửa bước. Tóm lại những phép tắc yêu có thì phàm nhân đều có, những cái yêu không có, phàm nhân cũng có nốt.

Có điều tộc trưởng này, ngài nịnh bợ cũng quá rành rành quá lộ liễu rồi...

Dư Mặc đón lấy ly trà từ tay Bách Linh, mỉm cười gật đầu với nàng ta, xong không nói thêm gì nữa.

Chẳng biết có phải do ảo giác không, từ khi vị Dư Mặc sơn chủ này xuất hiện thì luồng gió buốt rít trên đỉnh đầu đã tức thì tan biến, cả đại điện ngập tràn hơi thở mùa xuân. Khi Tử Lân đẩy chiếc hộp gấm đựng diên bích đàn tộc trưởng dâng lên đến trước mặt Dư Mặc, nói “Nghe nói viên diên bích đàn này có ích cho việc điều dưỡng cơ thể, người giữ lấy mà dùng”, Nhan Đàm đã tức khắc chuyển phất từ tiết xuân ấm áp sang ngày hè thiêu đốt, máu nóng trong người dâng sôi sùng sục.

Nàng phải miễn cưỡng hướng ánh nhìn sang đỉnh đầu bóng loáng của tộc trưởng, cố ép bản thân bình tĩnh lại.

Vừa dần yên tâm trạng kích động của bản thân thì chợt nghe phía trên có tiếng nắp ly trà lách cách chạm vào chén. Nhan Đàm cầm lòng không đành ngược mắt nhìn lên thì thấy Dư Mặc sơn chủ tay cầm ly trà, mặt mày lạnh tanh nhìn về phía nàng. Cũng chẳng thấy bàn tay dùng sức, chỉ nghe một tiếng rắc, tức khắc trên bề mặt chén hiện lên một đường nứt nhỏ, hơn nữa đường nứt này còn như một mạng rễ cây chẳng chịt không ngừng lan rộng.

Nhan Đàm tim đập chân run.

Thứ ánh mắt này... chắc không phải đang nhắm vào nàng chứ?

Nếu nói Tử Lân sơn chủ mặt mày căng thẳng như thể ai giết sạch cả nhà mình thì ánh mắt Dư Mặc sơn chủ đang nhìn nàng nói rõ ràng, nàng không những đã thăm sát cả nhà ngài ta, mà sau khi giết xong người lại còn quất xác. Nhưng Nhan Đàm lục tung trí nhớ, ngay cả việc từng bứt ba sợi râu của Nam Cực Tiên ông lúc còn trên thiên đình cũng đã đào ra, thế mà vẫn không nhớ được từng có lúc nào đắc tội đối phương.

May thay chỉ một chốc sau, Dư Mặc đã chậm rãi đặt ly trà trên tay xuống, xoay sang nói với Tử Lân: “Vậy ta không dám khước từ.”

Nhan Đàm nhìn ly trà đã biến thành một nhúm sứ vỡ, trong lòng ngang ngổ bất an. Nàng giờ chẳng thiết tha gì diễn bích đàn nữa, chỉ muốn tìm chỗ nào nắp kĩ vào, cho dù là đào cái lỗ cũng được.

Tộc trưởng xoa xoa tay, cười đến bộ râu nhấp nha nhấp nhồm: “Sơn chủ xem xem, đây đều là các mỹ nhân được tuyển chọn gặt gao của bốn tộc, chẳng hay có được người nào vừa mắt?”

Tử Lâm xua xua tay, vẻ chẳng mấy hứng thú: “Đưa về cả đi.”

Bồng Dư Mặc lên tiếng: “Đã thế thì ta chọn một người vậy, chỉ một là đủ.”

Nhan Đàm nhúc nhích một tí tí người, chỉ cảm thấy xương cốt khắp người đều đang cọ vào nhau ken kết, lòng cố nghĩ theo hướng tích cực nhất có thể: Mới này người Dư Mặc sơn chủ nhìn không phải nàng vậy nên nàng không phải kẻ thù của sơn chủ mà sự thật là nàng quả thực mới gặp sơn chủ lần đầu tiên... Đại để là vậy...

Tà áo đen trước mắt tiến mỗi lúc một gần, nhưng không dừng lại mà đã đi lướt qua nàng. Nhan Đàm vừa thở phào nhẹ nhõm thì đã nghe Dư Mặc đều đều cất giọng: “Ta chỉ muốn người tốt nhất trong số, các người, ai có ý muốn lưu lại?”

Người tốt nhất trong số, chắc chắn không thể là nàng, nhưng Nhan Đàm tự xét thấy da mặt đủ dày, bèn lập tức lên tiếng: “Sơn chủ đại nhân, ta có thể lưu lại không?”

Dư Mặc dừng bước, ngoảnh đầu nhướn mày nhìn nàng: “Người?”

Nhan Đàm nở một nụ cười toe toét, nét mặt trong veo: “Ồm, tuy ta dung mạo không phải đẹp nhất, nhưng tu vi của ta cao lắm... E hèm, không phải, rất nhiều người đều bảo ta dịu dàng chu đáo lại thấu hiểu lòng người.” Một thông tin thu thập được từ chỗ Nguyên Đan, Dư Mặc sơn chủ ưa thích nữ tử cao ráo dịu dàng đáng yêu. Điều đầu tiên đã bị hạn chế bởi ngoại hình bản thân, hai điều sau nhất định phải thỏa tròn. Không biết từ giờ bắt đầu học cách trở nên dịu dàng đáng yêu có kịp không nữa...

Dư Mặc chợt cười, nụ cười như làn gió ấm suột khẽ qua má, đáp luôn: “Được.”

Nhan Đàm bấy giờ còn đang vắt óc nghĩ xem bản thân có còn điểm tốt đẹp gì có thể kê ra, đột nhiên nghe hắn nói vậy, trong tích tắc dần hết cả mặt.

Dễ ợt, phải nói là... dễ đến khiến nàng có chút không chấp nhận nổi.

Dư Mặc bước đến trước mặt nàng, chậm rãi chìa tay sang: “Dậy đi, ta sẽ cho Bách Linh dẫn người đến chỗ ta.”

Nhan Đàm ngơ ngác chìa tay sang nắm lấy tay hắn, trong chốc lát còn chưa định thần lại được, chỉ cảm thấy ánh mắt đờ đờ sát khí của các đồng tộc chung quanh đang muốn đem mình chặt thành từng khúc. Nàng ngẩng đầu, phản chiếu vào mắt là một gương mặt anh tuấn, chưa hết, trên tay người này còn là chiếc hộp gấm đựng diễn bích đàn, thốt nhiên nàng cảm thấy thế gian này sao mà đẹp quá.

Đan Thực thở thê vào tai cha: “Vị tỉ tử đó có phải sau này sẽ ở lại đây chơi với con không?”

Nguyên Đan hiền hậu xoa đầu tiểu lang yêu: “Tỉ tử không phải ở lại để chơi với con, tỉ ấy phải ở cùng sơn chủ, ngoan.” Ý ngược nhìn Nhan Đàm, vẻ mặt còn có chút không tin nổi, miệng lầm bầm: “Lẽ nào thật sự ăn mãi một món đã ngấy, muốn thử đổi khẩu vị ư?”

Nhan Đàm lòng lâng lâng nghĩ, vị Dư Mặc sơn chủ này đúng là có mắt nhìn người, chỉ liếc sơ cái là đã nhìn ra nàng tốt cỡ nào. Nàng sớm đã bảo rồi mà, cho dù có làm một đĩa cải thìa củ cải thì cũng là đĩa cải thìa củ cải có một không hai vượt trên sơn hào hải vị.

Chợt nghe giọng nói trầm thấp của Dư Mặc điềm điềm cất lời: “Bách Linh, người dẫn người đến thư phòng, dạy nàng ta sắp xếp sách thế nào cho ngăn nắp, tiện thể dọn dẹp sạch sẽ gian phòng của ta. Từ nay về sau, những việc này người cứ giao cho nàng ấy.”

Gần như chỉ trong chớp mắt, sắc mặt tất thấy những người có mặt chung quanh đều dịu xuống. Nguyên Đan mặt lộ vẻ “ra là vậy”, Tử Lâm thì cười nói: “Ta còn đang nghĩ yêu cầu của người sao lại ngày một thấp, cả thế này cũng vừa ý.”

Nhan Đàm bấy giờ đã tê liệt toàn thân do lãnh chịu tàn phá trên diện tinh thần, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một suy nghĩ: Một người nói mình là hạng xoàng vẫn có thể xem như không nghe thấy, nhưng hiện giờ bao nhiêu người đều phán như vậy, có phải mình thật sự tệ lắm không?

Té ra Dư Mặc sơn chủ chẳng phải muốn thị thiếp gì mà chỉ cần một nha hoàn, thế nên mới chọn nàng. Vậy sao hồi nãy không chịu nói sớm?! Nhan Đàm tức thì giận tím gan, đúng là quân vô lại, chỉ giỏi bắt chẹt thân gái dặm trường chân yếu tay mềm (?) như nàng đây. Nàng không những phải cuồn cuộn bích đan mà còn phải xoáy sạch vàng bạc châu báu của hắn, bắt cóc toàn bộ thị thiếp của hắn... Tức chết đi được!

Mãi đến rất nhiều năm sau Nhan Đàm mới biết, câu nói này của Dư Mặc truyền về tộc hoa tinh đã khiến nàng chỉ trong một đêm trở thành tấm gương để các tộc nhân dạy dỗ con gái nhà mình. Mỗi một người làm mẹ đều có câu, con cứ thế này thế nọ thế nào sau này cũng không gả được, không ai thèm rước giống như Nhan Đàm.

Nàng đã nức danh.

“Tất cả đồ đạc đều phải chùi qua ba lần, sau đó lau khô, cuối cùng dùng giẻ bông lau lại một lần nữa, thấy không còn bụi nữa mới được.” Bách Linh tay chân thoăn thoắt chùi sạch bề mặt tủ.

Nhan Đàm dòm quanh trái phải, tỉ mỉ quan sát một lượt gian phòng của Dư Mặc sơn chủ, không nhìn được bảo: “Hóa ra sơn chủ ưa sạch sẽ đến vậy, một hạt bụi cũng không chịu được.”

Bách Linh ngược đầu, vẻ lầy lăm lăm: “Không phải, ta trước giờ đều làm vậy, sơn chủ cũng không nói có chỗ nào không được. Nàng cảm thấy có gì không ổn ư?” Nói đoạn nàng ta bỏ giẻ lau xuống, chỉ về phía lò trầm hương đặt cạnh cửa sổ: “Mấy đêm nay sơn chủ đều ngủ không ngon giấc, tối đến nàng đừng quên đốt trầm hương.”

Nhan Đàm chỉ biết một dạ hai vâng. Bách Linh đúng là quá kĩ tính, xem chừng sơn chủ căn bản chẳng hơi đâu đi bận tâm chuyện nhỏ như mấy hạt bụi trên bàn, nàng ta lao tâm lao lực thế này rõ vất vả. Bách Linh giao chiếc giẻ lau trên tay cho nàng, căn dặn lượt nữa: “Phải lau ba lần, sau đó chùi khô lau lại lần nữa, tuyệt đối đừng quên đấy, còn nữa...”

Nhan Đàm vội chìa tay ra đẩy vai Bách Linh: “Biết rồi biết rồi, Bách Linh tỉ tỉ, còn trầm hương cần đốt nữa chứ gì? Ta toàn bộ đều đã ghi nhớ.”

Bách Linh nhìn không khỏi bật cười: “Được rồi, ta không nhiều lời nữa, nàng xem sắc trời bên ngoài cũng chập choạng rồi, Dư Mặc sơn chủ rất nhanh nữa sẽ về đến, nhanh tay một chút.” Trước lúc ra cửa, nàng ta còn ngoái đầu lại dặn thêm một lần: “Lau ba nước đấy, rồi dùng khăn bông chùi lại một lần.”

Nhan Đàm cuối cùng đã hiểu vì sao Dư Mặc sơn chủ cần tìm gấp một nha hoàn. Một người đẹp yêu kiều như Bách Linh biến thành bà vú, rõ đúng là phí của đời. Nàng cầm chiếc trâm vừa thuận tay rút từ búi tóc của Bách Linh lúc đẩy vai nàng ta đến trước đèn dầu xem sơ, đặt nhẹ xuống sàn, đoạn bắt đầu lung sục rưng rưng tủi.

Đã đến nước này, nàng nhất định phải tìm cho ra diễn bích đan, cho dù tìm không được diễn bích đan cũng phải kiếm món bảo vật xua trừ âm khí tương tự nào đó thay thế. Đa số mọi người đều có thói quen giấu những vật quan trọng vào sâu trong tủ, hoặc là những nơi có khóa, nàng đã vào đến tận đây, nhất định phải lùng soát cho ra trò một phen.

Còn về chỗ bàn ghế kia, vốn dĩ đã đủ sạch sẽ, thật sự không cần thiết phải lau nữa.

Khi Dư Mặc thành linh đẩy cửa vào, Nhan Đàm đang đứng trên chiếc ghế tròn lục lọi một ngăn tủ trên cao. Tiếng chân đối phương vốn khẽ, lại thêm nàng đang tập trung toàn bộ tinh thần vào việc đang làm, không hề để ý có người đang đến. Mãi đến khi nghe thấy tiếng cửa phòng cột kẹt hé mở, nàng mới tức thì phản ứng, co giò nhảy xuống trong thế mãnh hổ đáp đất, ngồi xổm dưới sàn làm ra vẻ như đang tìm vật gì.

Dư Mặc thả bộ đến bên bàn, rót một ly trà nhấp môi một ngụm, lát sau chợt bắt đầu bước sang phía nàng. Nhan Đàm hết sức căng thẳng, vừa nãy nàng thao tác đủ nhanh, chắc không đến nỗi bị phát hiện chứ... Dư Mặc dừng lại ở cách nàng năm bước chân, khom người nhặt chiếc trâm gài tóc của Bách Linh lên, đưa về phía nàng: “Đây là của người?”

Nhan Đàm vội đứng dậy, mỉm cười trả lời hần: “Đây là của Bách Linh tử, không phải của Nhan Đàm.”

Dư Mặc ừm tiếng, tiện tay đặt chiếc trâm xuống bàn: “Hóa ra người đang tìm giúp nàng ấy.”

Nhan Đàm nghĩ nghĩ, thấy hiện giờ chính chủ đã quay về, đồ vật không thể tìm nữa, nhưng mình cần phải diu dàng chu đáo, bèn vội vồ tới trước: “Nước trà nguội rồi, để Nhan Đàm đi thay ấm mới.”

Dư Mặc có chút uể oải gơ tay chống trán, thấp giọng đáp: “Không cần đâu, trà nguội cũng được rồi.”

Nhan Đàm nhớ đến lời ủy thác của Bách Linh, bước sang đốt trầm hương lên, giọng khê dò hỏi: “Sơn chủ người mệt lắm sao? Có cần Nhan Đàm giúp người đắm vai không?”

Dư Mặc có chút không lường trước được đưa mắt nhìn nàng, còn chưa mở miệng thì bên ngoài đã vang lên hai tiếng gõ cửa. Bách Linh đẩy cửa bước vào: “Cây trâm của ta đánh rơi mất rồi, không biết có phải...” Vừa liếc thấy cây trâm trên bàn, nàng ta đã vội mừng rỡ cầm lên: “Cây trâm này là cây trâm Bách Linh yêu thích nhất, may là đã để sơn chủ nhặt được.”

Dư Mặc thông thả đáp: “Không phải ta tìm được đâu, là Nhan Đàm giúp người tìm đấy.”

Nhan Đàm thoáng ngẩn người, đang có chút không hiểu vì sao hần lại nói vậy thì câu tiếp theo của Bách Linh đã lập tức khiến nàng như rơi tõm xuống hố băng: “Ừa, Nhan Đàm sao nàng lại biết ta đang tìm cây trâm này?”

Nhan Đàm chỉ biết cười khan: “Lúc tử rời khỏi, ta thấy trên búi tóc tử hình như thiếu thiếu thứ gì so với trước đó nên đã tìm thử một vòng...”

Bách Linh hai tay nâng niu chiếc trâm, cảm ơn ba lần bảy lượt xong thì rời khỏi. Nhan Đàm phát hiện bỗng dưng cả người toát hết mồ hôi lạnh, hóa ra làm trộm nhà cũng không phải dễ.

Dư Mặc đối với chuyện này xem chừng chẳng mấy để tâm, chỉ bảo nàng: “Tắm chăn này ta đắp không được thoải mái lắm, phiền người mang một tấm mỏng hơn sang.”

Tủ trong phòng đa phần đều đã bị nàng lòng sạch sẽ, chăn để ở đâu nàng vẫn còn nhớ, bèn thạo đường thuộc lối đi đến mở một chiếc tủ trong số, lấy ra một tấm chăn mỏng.

Lại nghe Dư Mặc cất tiếng: “Xem ra Bách Linh đã bảo với người thứ gì được để ở đâu rồi nhỉ.”

Nhan Đàm ôm chăn, hai chân chôn cứng tại chỗ, chốc sau mới đáp: “À phải.” Hiện giờ Bách Linh đã rời khỏi, không còn ai để đối chất, chắc hần không rảnh tới mức đợi đến ngày mai đi hỏi Bách Linh đâu nhỉ?

Nàng đập nhẹ tấm chăn vừa lấy ra tấm chăn này thực ra vốn đã rất mềm xốp, đắp vào chắc phải dễ chịu lắm đây xong thu gọn lại tấm chăn trên giường. Trong lúc đang làm những việc này, đột nhiên nàng ngửi thấy một mùi hương rất thơm, khê ngoảnh đầu sang thì thấy Dư Mặc đang lấy một chiếc hộp gấm từ dưới chõng sách trên bàn ra, mở nắp nhìn qua rồi lại tiện tay bỏ lại chỗ cũ.

Nhan Đàm thật muốn tự tặng mình mấy bạt tai. Thứ nàng muốn tìm bị tiện tay vứt sờ sờ ra đó, thế mà nàng lại bỏ đi lòng rương sục tử, lại còn rơi vào tình cảnh quái gở như hiện giờ...

Khi nàng xong hết phận sự, quay lại chỗ Dư Mặc thì đã thấy hần đang nằm nhắm mắt bên bàn, trông như ngủ rồi. Nhan Đàm cúi người, mắt dán vào gương mặt trẻ tuổi anh tuấn của hần, lòng rất khổ não nghĩ, rốt cuộc thì hần thật sự ngủ rồi hay vẫn chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi? Nàng không cảm chắc thành công, diễn bích đan đang bày sờ sờ trước mắt nhưng lại không dám chìa tay ra lấy, đúng là tốt cùng cần rút lương tâm.

Nhan Đàm chìa tay đẩy nhẹ vai hần, gọi khê: “Sơn chủ, nếu người mệt rồi thì sang giường mà ngủ.”

Dư Mặc ừ hử tiếng, nhưng vẫn bất động: “Nửa canh giờ sau đánh thức ta.”

Nhan Đàm chỉ còn biết canh chừng đồng hồ cát, chốc chốc lại ngoái đầu sang dòm diễn bích đan, tiếp tục đấu tranh tư tưởng, tiến thoái lưỡng nan. Nhón, hay là không nhón, đây đúng là một lựa chọn vô cùng khó khăn. Cứ thế ngắm cát trong đồng hồ lặng lẽ chảy, mi mắt Nhan Đàm cũng dần trĩu nặng, cuối cùng nàng đã ngủ thiếp đi.

97. Chương 97: Chiêu Thức Lấy Lòng (thượng)

Nhan Đàm bị đánh thức bởi tiếng vàng anh lãnh lót ngoài cửa sổ. Nàng bật dậy như lò xo. Đêm qua đường như nàng đã chiêm bao một giấc mơ rất kì lạ, trong mơ nàng ở cạnh diên bích đàn nhưng mãi vẫn không dám chìa tay nhón.

Mắt giây lát để tỉnh hẳn ra, Nhan Đàm phải gọi là thất đảm kinh hồn. Đêm qua Dư Mặc sơn chủ bảo nàng xem chừng giờ gọi người dậy, thế mà nàng lại lo ngoảnh mộng ngủ khò mất. Nàng khẽ nhúc nhích, một tấm chăn vừa mềm vừa xốp tuột khỏi người, lại xoay đầu nhìn mọi thứ xung quanh, mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Nàng không những đã ngủ quên, mà khi thức dậy còn đã bay sang nằm trên giường sơn chủ. Việc này không khỏi có phần giật gân.

Nàng kéo chăn ra, chỉ thấy giường trong hoàn toàn phẳng phiu, xem chừng không có ai vừa nằm qua.

... Dư Mặc sơn chủ đâu rồi?

Nhan Đàm dọn giường xong xuôi thì nhìn thấy chiếc hộp gấm đựng diên bích đàn được đặt tùy tiện trên bàn, bụng rất muốn lấy nhưng cuối cùng vẫn không ra tay. Bây giờ mà lấy thì chẳng khác nào bảo với sơn chủ vật là do nàng cuộm mất.

Cả ngày trời Nhan Đàm cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Bách Linh mở nắp lò trầm hương nhìn vào trong, cười nói: “Cũng tại ta quên không dặn, thứ trầm hương này có tác dụng giúp dễ ngủ, đốt quá nhiều sẽ không khác gì mê hương, chỉ cần một mẩu bằng chừng móng tay là đủ, nàng xem đã đốt hết nhiều thế này. Cũng may nàng có mở cửa sổ thông gió, nếu không ngủ liền mười ngày nửa tháng cũng chưa dậy nổi.”

Nhưng Nhan Đàm biết cửa sổ vốn được đóng kín, đương nhiên người mở cũng không phải nàng.

Nhan Đàm thở ra một hơi. Thảo nào tối qua nàng không cưỡng được mà ngủ thiếp đi, hóa ra là do chỗ trầm hương này.

“Dư Mặc sơn chủ đi đâu rồi?”

“Nàng chưa biết sao, sơn chủ người gần đây bị thương còn chưa bình phục nên thường xuyên vào núi, tối đến thể nào cũng về một chuyến.”

Nhan Đàm đến rầu thối ruột. Sơn chủ bỏ đi thật phóng khoáng thật hào sảng, nàng thì phải ngồi đây mặt đối mặt với diên bích đàn, chỉ có thể gọi là cực hình. Xem ra Dư Mặc sơn chủ không coi trọng gì mấy viên đàn này, nàng phải nghĩ cách gì lấy lòng người, rồi trong lúc vui vẻ nói không chừng sơn chủ sẽ chọn thứ gì đó thưởng tặng nàng, khi đó có thể danh chính ngôn thuận lấy được đồ vật vào tay.

Nhưng phải làm sao lấy lòng sơn chủ cho khéo không để bị lộ tẩy đây?

Tộc trưởng ninh bọ phải gọi là quá lộ liễu, xem chừng kết quả cũng chẳng tới đâu, nàng phải làm sao cho thật tài tình thật kín đáo mới được.

Sư tôn Nhan Đàm là thượng tiên rất lợi hại trên Cửu Trùng Thiên, thích nghe những lời có cánh.

Nàng từng có đạo sống cùng phạm nhân, tên Hoa Hàm Cảnh bình thường chẳng vác bộ mặt tươi tỉnh ra tiếp được ai nghe tăng mặt mày cũng giãn ra một hai phần.

Thế yêu thì sao?

Lúc đi ngang dãy hành lang nối liền các khu phòng, Nhan Đàm tình cờ bắt gặp Tử Lân sơn chủ đang mặt mày hằm hằm vẻ rất nghiêm nghị ngược chiều đi tới, bèn lập tức nở một nụ cười mua chuộc lòng người: “Tử Lân sơn chủ, người hôm nay đúng là thần thái ngời ngời, anh tuần phi phạm.”

Tử Lân vốn đang mặt mày u ám nhõn môi cười đáp trả nàng.

Nhan Đàm không ngừng phấn đấu, tận dụng thời cơ bồi thêm câu: “Tử Lân sơn chủ người cười lên thật là đẹp.”

Tử Lân sắc mặt hồng hào đi lướt qua nàng, sau lưng dường như có một vầng mặt trời đỏ nhô lên, hào quang rạng xa tám thước.

Nhan Đàm bụng nghĩ, mấy lời có cánh với yêu mà nói, quả nhiên cũng có tác dụng.

Nàng rẽ một khúc ngoặt, ra đến hậu hoa viên thì thấy Dư Mặc đang ngồi tựa chéch người trên băng ghế quý phi dưới gốc hộc già, y phục không mấy chỉnh tề mà có phần xộc xệch, một tay gác gối, tay còn lại đang cầm một quyển sách đọc. Nghe tiếng chân hần chỉ ngẩng đầu liếc qua, đoạn lại cúi xuống đọc tiếp.

Tiến sang chỗ hần, Nhan Đàm lòng rất ngập ngừng: Làm sao để bắt chuyện được với đối phương đây? Nếu đứng trước mặt thì há chẳng phải là từ trên cao ném ánh nhìn xuống, vậy thất lễ quá. Nhưng nếu như ngồi chồm hổm bên ghế quý phi thì tư thế hơi bị khó coi. Ngẫm tới nghĩ lui, rốt cuộc nàng cảm thấy bản thân hiện giờ tốt xấu gì cũng mang danh hã là thị thiếp của sơn chủ, biểu hiện thân mật một tí cũng là lẽ thường.

Nàng nhắm chuẩn xong vị trí, xoay người nhẹ nhàng ngồi xuống. Vốn theo hình dung trong đầu Nhan Đàm thì nàng sẽ ngồi ngay cạnh Dư Mặc, lát nữa bất luận là hần muốn ôm eo nàng hay nàng nép vào lòng hần như chú chim nhỏ đều sẽ dễ như trở bàn tay. Dè dặt ngay trước khi nàng kịp đặt móng xuống, Dư Mặc đã đột ngột đổi tư thế, ngồi lại ngay ngắn đường hoàng, thế là giữa hai người lập tức hình thành một khoảng cách đủ nhét vừa thêm một người nữa.

Nhan Đàm ngẩn tò te. Vừa mở màn đã không thuận lợi, nhưng nàng đã dốc túi đặt cược, nhất định phải làm sao ười phen vẹn mười, chút vấp vấp mọn không thềm đếm xỉa. Mặt không biến sắc, nàng nhích một chút về phía Dư Mặc, thấy hần không phản ứng gì, bèn nhích gần thêm chút nữa.

Dư Mặc đặt sách xuống, dùng một ánh mắt điềm nhiên nhìn nàng.

Nhan Đàm hít mạnh một hơi, nghiêng răng kéo lấy tay Dư Mặc, cứng nhắc mở mồm: “Sơn chủ, người đang đọc sách gì vậy?”

Dư Mặc không thốt nửa lời, lật bìa sách cho nàng xem.

Trên trang bìa màu lam nhạt là bốn chữ viết bằng lệ thư (1), “Phục Hi toán thuật”.

Nhan Đàm vốn còn tính mượn quyển sách hần đang đọc thể hiện một chút học thức của bản thân, tiện thể lấy đó mào đầu câu chuyện. Nhưng vừa nhìn thấy dòng chữ ngoài bìa thì nàng đã ngay tắp lự ỉu xiu. Phục Hi toán thuật là môn học vẫn rất cao thâm, trước đây nàng từng không dưới một lần định ngồi vào bàn học thử, kết quả lần nào lần nấy cũng đều lết không hết nổi một trang. “Sơn chủ người đúng là bác học đa tài.”

Dư Mặc để mặc cho nàng núm lấy tay mình, nửa cười nửa không: “Vậy sao.”

Nhan Đàm vội đáp: “Đúng vậy đúng vậy, sơn chủ không những bác học đa tài, tướng mạo lại còn rất điển trai.” Câu này vừa ra khỏi miệng thì cảm giác ngượng mồm trước đó cũng tiêu tan hết, nàng lưu loát tiếp luôn: “Tiếc là Nhan Đàm không thấy sơn chủ người cười gì mấy...”

Dư Mặc khẽ nhướn mày: “Người muốn thấy ta cười?”

Thấy chủ đề cuộc thoại đã rẽ vào đúng hướng, nàng liền cười mỉm chi đáp: “Người cười thì nói lên tâm tình đang rất tốt, vậy Nhan Đàm trong lòng dĩ nhiên cũng vì sơn chủ vui mà vui lây rồi.”

Dư Mặc nhìn nàng hết một lúc, nhoẻn môi cười: “Người cũng thật biết nói chuyện.”

Nhan Đàm tức khắc tiếp lời: “Đâu có đâu có, đây toàn bộ đều là lời từ tâm can Nhan Đàm mà .”

“Vậy theo người thấy, ta là người như thế nào?”

“Sơn chủ đại nhân vừa đẹp trai vừa thông minh, tu vi lại thâm hậu, tính khí điềm tĩnh ôn hòa, không ra vẻ bề trên, rất dễ gần...” Nàng đã chẳng tâm trí đâu để ý xem Dư Mặc có những ưu điểm này không, phàm thứ có thể nghĩ ra đều liệt kê tuốt, nhiệt liệt tâng bốc đối phương thành một yêu tinh anh minh thần vũ trên trời dưới đất có một không hai.

Đợi nàng nói dứt, Dư Mặc rút tay về: “Nhan Đàm, nếu những lời tâng bốc này người đã nói xong, phiền người giúp ta pha một tách trà mang sang đây, nhà bếp ở trước mặt rẽ trái.”

“...”

Nhan Đàm nhận ra, chỉ dựa vào vài lời nói ngọt mà muốn lấy lòng đối phương, đó là điều không thể.

Nàng đã làm một việc ngu xuẩn.

Nhan Đàm quyết định đi thỉnh giáo Bách Linh.

“Bách Linh, tỉ nói xem sơn chủ thích nhất là thứ gì?”

“Ồm... Hình như không đặc biệt thích thứ gì thì phải.”

“Vậy tỉ có nhớ trước giờ có khi nào sơn chủ nhìn thấy thứ gì thì tâm trạng đặc biệt vui vẻ không?”

Bách Linh chau mày nhớ lại một lúc, bảo: “Có lần nọ ra ngoài xem tuồng, xem liên tục mấy ngày liền, chắc cũng có thể coi là một sở thích...”

Nhan Đàm xui lơ: Dư Mặc thích nghe tuồng hát, nàng đâu thể nào dùng yêu thuật biến ra gánh hát diễn cho hắn xem. Còn nếu bắt bản thân nàng xông pha ra trận thì thôi miễn đi, mắc công nàng hát quá khó nghe chộc cho đối phương nổi đóa nữa.

“A, ta nhớ rồi, ao cá sau hậu hoa viên là của sơn chủ nuôi, giờ Dậu ngày nào người cũng ra cho cá ăn, nhưng cái này xem ra là thói quen thì đúng hơn.”

Bất luận là sở thích hay thói quen, tóm lại đây chính là cơ hội ngàn năm có một.

Nhan Đàm lòng đầy mẫn nguyện bưng một lọ thức ăn cho cá, canh giờ đứng sẵn bên ao đợi Dư Mặc đi ngang. Giờ Dậu kém một chút, nàng bắt đầu rải thức ăn xuống ao, đám cá nhỏ trong ao con nào con nấy quẫy đuôi bơi tới giành nhau đớp mồi.

Lúc Dư Mặc tới nơi, lọ thức ăn trên tay Nhan Đàm đã vơi hết nửa, con cá giành ăn hăng nhất ao đang ngửa bụng lên trời chậm chạp lật mình lại. Dư Mặc chìa tay, con cá vừa ăn no trương bụng xoạch cái từ trong ao bay ra đáp xuống tay hắn. Hắn kẹp lấy con cá, đôi mắt thâm trầm đen sẫm liếc nhìn Nhan Đàm, tay bóp nhẹ, con cá kia lập tức nôn sạch không sót một miếng chỗ thức ăn vừa đớp ra.

Nhan Đàm rất tự biết thân biết phận, rón ra rón rén từ từ lùi ra sau.

Dư Mặc bước tới cạnh ao sen, ném con cá vừa nôn xong xuôi trở vào, con cá vừa xuống nước thì đã lập tức hoạt bát bơi khỏi. Hắn chấp hai tay sau lưng, bình thần cất giọng gọi: “Nhan Đàm.”

Nhan Đàm đang định xoay người tháo chạy thì bị giọng nói này làm cho bất động tại chỗ. Nàng lúng ta lúng túng mở mồm: “Sơn chủ, người gọi Nhan Đàm?”

Dư Mặc giọng điệu bình đạm vô cùng: “Bầy cá ở đây, sau này người không cần nhớ đến cho ăn nữa.”

Liên tục làm ra hai việc ngu xuẩn, nàng đã không thể nào ngóc đầu dậy, chỉ cúi gằm mặt lí nhí: “Dạ, Nhan Đàm biết rồi.”

Hồ liên hai vó như vậy, cho dù da mặt Nhan Đàm có dày hơn nữa cũng chịu không nổi.

Nàng có chút ngao ngán nghĩ, cứ tiếp tục thế này chi bằng bỏ cuộc cho rồi, cho dù thật sự phải trở thành một hoa tinh người đầy thì ban thì chắc cũng cần một thời gian rất lâu nữa, trong thời gian đó nói không chừng sẽ có chuyển biến mới. Thật sự nói cho cùng thì, nàng cũng chỉ là có phần ham hố viên diễn bích đàn mà thôi.

Đến ngày thứ ba, trong lúc đi ngang nhà bếp, nàng thấy Bách Linh đang cầm quạt quạt gió vào lò, một mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi.

Nhan Đàm dừng bước, lấy làm lạ hỏi: “Bách Linh, tỉ đang nấu gì vậy?”

Bách Linh bịt mũi đứng dậy: “Là thuốc của Dư Mặc sơn chủ, tuy đều là các loại thuốc rất bổ nhưng mùi thì đúng là khó ngửi.”

Nhan Đàm nhớ lại tình trạng mình trông thấy mấy ngày nay của Dư Mặc, càng lấy làm lạ: “Nhưng nhìn sơn chủ đâu có vẻ ốm đau gì, không lẽ vết thương của người vẫn chưa khỏi à?”

Bách Linh thở dài: “Việc này, ta không thể tùy tiện nói với nàng được đâu.”

Nhan Đàm sóng mắt đảo nhẹ, chợt nhớ Nguyên Đan từng bảo Bách Linh ưa buôn chuyện chẳng giữ kín được việc gì, bèn tỉnh rụi bảo: “Đã là bí mật, vậy thôi đừng kể ta nghe làm gì.”

Bách Linh lấy làm lạ nhìn nàng: “Nàng không tò mò ư?”

Nàng làm ra vẻ chả buồn để tâm: “Đây là việc riêng của sơn chủ mà, ta biết hay không thật ra cũng không quan trọng. Bách Linh tí không cần nói cho ta biết đâu.”

Bách Linh cúi đầu quạt quạt, được một chốc lại hoài nghi liếc mắt nhìn nàng. Nhan Đàm trong bụng buồn cười, giơ tay sờ sờ má, giả dò hỏi: “Mặt ta dính gì dơ hả?” Bách Linh lắc lắc đầu, lại cúi xuống, chẳng mấy chốc sau thì thật tình nhin không nổi nữa, dần thấp giọng nói nhỏ với nàng: “Ta nói rồi nàng cứ xem như chưa từng nghe thấy cũng đừng đi kể cho người khác nghe, thật ra thì...”

Nhan Đàm ngồi chồm hóm cạnh Bách Linh, khẩn thiết ngắt ngang: “Tỉ không cần khó xử vậy đâu, thật sự không cần cho ta biết mà.”

“Ta nói nàng cứ nghe là được rồi. Sơn chủ đợt này ra ngoài không biết làm sao bị trọng thương, đến hình người cũng giữ không xuể, rất nhiều lúc chỉ có thể hóa về nguyên hình. Nàng đừng nhìn người giống như không có việc gì, thật ra sơn chủ nội di vài bước thôi cũng đã rất mệt.” Bách Linh vừa mở miệng thì đã tuôn liền một tràng liên tu bất tận, “Nghe nói là vì dị nhân nên mới bị thương... Nàng có biết dị nhân không? Nghe đồn đó là bảo vật tích tụ tinh hoa đất trời, sơn chủ mang nó bên người đã lâu lắm rồi, đột nhiên bị một hoa tinh cướp mất, hoa tinh nọ vừa lấy được dị nhân vào tay thì không biết làm thế nào tu vi tăng đáng kể, nhưng vẫn không phải là đối thủ của sơn chủ. Nhưng sơn chủ vận khí quá xui xẻo, cuối cùng ngược lại còn bị thương...”

“Đến hình người cũng giữ không xuể, nghiêm trọng dữ vậy?” Nhan Đàm vừa chống má vừa nói. “Vậy chân thân của Dư Mặc sơn chủ là gì?”

Bách Linh nhìn nàng thâm thúy: “Làm sao mà ta biết được? Yêu tinh chúng ta không thể tiết lộ chân thân cho người ngoài biết, không phải đến cái này nàng cũng không biết đó chứ? Càng huống hồ chi, tu vi của sơn chủ cao như vậy, người đã không muốn cho ta thấy, ta đời nào lại nhìn ra được chân thân của người?”

Nhan Đàm là một hoa tinh nửa mùa, chuyện này trước nay tộc trưởng chưa từng nói với nàng, nàng đương nhiên là không biết. Quả thật trước đó nàng có ý định xem thử chân thân của Dư Mặc là thứ gì, nhưng lần nào cũng nhìn không ra, hóa ra là vì tu vi của đối phương cao hơn nàng. Thế nhưng khi nhìn Tử Lân, nàng có thể lơ mơ trông thấy thứ gì đó tròn tròn màu vàng đất, là thứ gì vậy cả?

Mà chuyện này tạm gác sang bên khoan bận tâm cái đã. Dư Mặc sơn chủ bị thương, cần phải điều dưỡng cơ thể mới được. Chỗ thuốc đun trong nồi đất dù bổ hơn nữa thì cũng là thuốc, nhất định rất khó uống.

Thật ra nàng có thể học hầm canh cho sơn chủ uống, làm thế vừa là tấm lòng của nàng, lại vừa có thể đường đường chính chính thể hiện với người, so với hai việc ngu xuẩn trước đó phải nói là có ích hơn nhiều.

(1) lệ thư (chữ lệ): lối viết chữ Hán hình thành vào thời nhà Tần & phát triển đến đỉnh cao dưới triều Đông Hán. Chữ lệ có hình dạng bành, bệ, nét ngang dài, nét dọc ngắn.

98. Chương 98: Chiêu Thức Lấy Lòng (hạ)

Lưu lạc phàm giới bấy lâu, ấy vậy mà Nhan Đàm chưa từng học qua cách nấu nướng. Đại để cũng do ấn tượng ban đầu hần dẫu quá sâu, khiến mọi người trong gánh hát cứ cho nàng là con nhà phú quý gì đấy, chẳng bao giờ giao cho những việc như nhóm lửa nấu cơm, sợ nàng một phút bất cẩn thiêu rụi cả nhà bếp.

Vậy nên giờ này nàng phải đầu tro mặt nhọ nhóm lửa nấu canh. Nàng đã đặt biệt thỉnh giáo Bách Linh, hỏi rõ từng li từng tí cách làm món canh gà lôi hầm nhân sâm. Hôm qua nàng để ý thấy sơn chủ ăn uống rất thanh đạm, trông chẳng ra chút thưởng thức nào, cảm thấy nên thêm ít thịt thả vào bữa ăn.

Nhan Đàm rửa sạch hết nhân sâm, gà lôi, mộc nhĩ, đứng túc trực bên bếp lò. Lần đầu xuống bếp tay chân lập cập, vừa sợ hầm quá lửa nát bét cả nồi canh, lại sợ lửa chưa tới món canh không được ngon miệng. Đợi khi gần chín, vì chẳng biết liều lượng thế nào, nàng bỏ muối vào từng ít một, lòng cứ nơm nớp sợ lỡ tay cho quá đà, thành quả sắp ra lò sẽ trong chớp mắt đổ sông đổ biển.

Nhan Đàm ném thử một hộp canh, lòng tức thì thông suốt một việc: Ông trời nhất định là công bằng, tuy nàng đối với âm luật nửa nốt không thông nhưng tay nghề bếp núc vừa học là biết, bù qua sót lại không sợ lỗi. Thật ra nàng còn cảm thấy bản thân có lỗi, mấy thứ gây đàn gò đó đặt trong thời bình còn được, chứ xét thực tế thì thua xa biết nấu nướng.

Nàng tự xét bản thân là một yêu tinh rất thực tế.

Nhan Đàm hớn hở bưng canh đi tìm Dư Mặc. Hắn bấy giờ đang ngồi trên băng ghế ngoài thư phòng lim dim ngủ mất, thấy nàng tiến sang thì sắc mặt có phần phức tạp.

Nhan Đàm chợt nhớ đến những việc ngu xuẩn mình đã làm, trong lòng có chút do dự, nhưng vừa lia mắt tới chiếc nồi đất đựng canh trên tay thì quyết tâm đã tức thì dâng cao: “Sơn chủ...”

Dư Mặc chống người dậy, thuận tay chỉnh ngay ngắn lại ngoại bào: “Thế nào?”

“Sơn chủ, Nhan Đàm có nấu canh cho người này, người ném thử một ngụm nhé?”

Dư Mặc nhìn nàng, lại nhìn nồi đất trên tay nàng: “Người là lần đầu xuống bếp?”

Nhan Đàm cười rạng: “Dạ phải, Nhan Đàm còn là lần đầu nấu canh, cốt cũng là để sơn chủ ném thử đây ạ.”

Dư Mặc khẽ dềnh hắng: “Vậy à...” Chốc sau thì ngồi thẳng dậy, bảo: “Vậy để ta ném thử xem sao.”

Nhan Đàm lập tức đổ một bát canh trao tận tay hắn. Dư Mặc dùng muỗng múc một ít, ngáp ngừng nửa buổi mới đưa lên miệng, lại mãi lâu sau mới khẽ gật đầu: “Không tệ.”

Nhan Đàm bụng không khỏi nghĩ, trông thái độ hắn thế này, chắc không phải nghĩ nàng lần đầu xuống bếp chắc chắn sẽ cho ra một mẻ canh khó nuốt nên mới làm vẻ bi tráng vậy chứ? Nàng không vui dấu dấu môi, miệng lẩm bẩm: “Lần đầu nấu cũng cho ra lò một món ngon lành được mà, bộ có ai quy định là nhất định phải khó nuốt hả?”

Dư Mặc chìa tay véo nhẹ lên mũi nàng: “Lầm bà lầm lắm gì đấy?”

Hành động này của hắn tuy rất ngẫu hứng nhưng lại toát lên phần nào cảm giác thân mật. Nhan Đàm là điển hình của loại người được nể mặt chút liền được dềnh chân lăn dềnh đầu, bèn cười đáp: “Không có không có, Nhan Đàm có nói gì đâu. Sơn chủ, bát canh này thật sự chỉ ở mức ‘không tệ’ chứ không phải là ‘ngon tệ’ ạ?”

Dư Mặc đặt bát canh đã gần hết xuống, dùng muỗng gõ gõ viền bát: “Người tự qua mà xem.”

Nhan Đàm sán sang, bị Dư Mặc cốc ột cốc vào trán: “Bên trong còn sót cả cát này, lần sau rửa mộc nhĩ cho sạch một chút.”

Nhan Đàm đực mặt. Ở trước mặt Dư Mặc, hầu như không có giờ phút nào là nàng không làm ra trò ngu xuẩn. Trình độ thường ngày của nàng vốn đâu hề thấm hại đến mức này.

Hôm sau vừa tờ mờ sáng, Bách Linh đến cửa cũng không buồn gõ, hùng hùng hổ hổ tông cửa xông thẳng vào. Nhan Đàm bấy giờ còn đang mơ màng, dụi dụi mắt nhìn nàng ta mặt mày hầm hầm ngồi phịch xuống cạnh bàn, không khỏi thắc mắc: “Có chuyện gì vậy?”

Bách Linh vút một chồng đồ lên bàn, không buồn đối đáp hết lúc, sau mới lên tiếng, giọng không giấu nổi bực bội: “Ồ, sơn chủ nói đã xây một gian viện gần hồ ở phía nam cho nàng, lát nữa nàng gói ghém đồ đạc dọn sang đó mà ở.”

Tin như sét đánh ngang tai, cơn buồn ngủ nhoáng cái đã chạy biến. “Tại sao vậy?”

Tuy nàng biết đây là việc sớm muộn Dư Mặc đến một ngón tay cũng chưa động đến nàng, đương nhiên sẽ không giữ nàng lại bên mình nhưng tốt xấu gì nàng cũng mang tiếng là thị thiếp của sơn chủ, đến đắc sủng còn chưa kịp thì đã thất sủng cái vèo, thật là tổn thương lòng tự tôn của nàng quá.

Bách Linh quạu quọ: “Ta làm sao biết nguyên do? Nè, cái này là của sơn chủ cho nàng.”

Nhan Đàm trèo xuống giường, thấy hộp gấm Bách Linh đưa mình nhìn rất quen. Nàng vừa mở nắp xem thử, cả phòng đã tràn ngập một mùi hương dịu dịu, bên trong hộp không gì khác chính là diên bích đan. Đang đứng thử người, bỗng nàng thấy Bách Linh giận dữ tóm lấy chiếc khay gỗ bên trên có vài bộ y phục, sau một tiếng rắc đanh gọn, chiếc khay đã bị nàng ta tay không bẻ thành hai mảnh.

Nhan Đàm giật bắn, định thần hỏi: “Bách Linh, lẽ nào sơn chủ vừa mắng tì à, sao sắc mặt tì khó coi quá vậy...”

Không hỏi thì thôi, vừa được hỏi đến thì Bách Linh đã túm ngay một tấm ngoại bào trên chiếc khay bấy giờ đã gãy đôi, thao thao bất tuyệt: “Nàng nhìn xem trên tấm áo bào này là gì? Toàn máu là máu, sơn chủ tới qua nôn ra những bằng này máu! Nhất định là con ba xà (1) rồi việc ưa xu nịnh đã nấu canh cho sơn chủ uống, ả có biết cái gì gọi là người yếu kị bổ không vậy? Trước nay ta dùng bao nhiêu vị thuốc cũng chưa bao giờ dám chọn những thứ đại bổ mang tính nhiệt, thế mà ả ta lại dám hầm cả canh gà nhân sâm!”

Nhan Đàm tức khắc thâm nhột trong lòng. Tuy nàng không biết con xà yêu nào đã xui xẻo bị Bách Linh ghim hận, nhưng canh gà hôm qua đích thị là do nàng nấu...

“Ưa xu nịnh cũng không biết lựa lúc! Giờ thì hay rồi, thương thể của sơn chủ đã nặng thêm, đợt này ta phải phanh thây con tiểu ba xà kia ra mới được! Rõ là há có lí này!” Càng nói Bách Linh càng sôi tiết, “Sơn chủ lại còn bảo không sao, cũng không nghĩ xem ta đây lao tâm lao lực sắc thuốc là vì cơ gì?! Người nào người nấy cũng đều khó hầu như vậy, ta sớm muộn gì cũng tức chết thôi!”

Nhan Đàm nhắm chuẩn thời cơ, ấn chặt Bách Linh xuống ghế, vỗ nhẹ lên lưng cô nàng: “Đừng giận dữ, đừng giận dữ như vậy. Nào, nhắm mắt hít thở vài cái đã...”

Bách Linh bị nàng dẫn lại mới bình tĩnh được đôi chút: “Ta không phải đang trút giận lên người nàng đâu, ta biết việc không dính líu đến nàng.”

Nhan Đàm nhột không để đâu cho hết. Nàng cũng rất muốn việc này không có can hệ đến mình, nhưng éo le thay chính nàng mới là đầu sở tội nghiệt. Tuy vậy nhưng ở trước mặt Bách Linh đang sôi tiết, nàng không mấy có gan mở mồm. Tuy tu vi trội hơn Bách Linh nhưng thân là yêu tay ngang, còn lâu mới đủ trình đảm bảo toàn mạng, Nhan Đàm đành nuốt cảm giác tội lỗi vào lòng.

“Vậy... Dư Mặc sơn chủ giờ vẫn ổn chứ?”

Bách Linh lửa giận phùng phùng: “Còn chưa chết được.”

Nhan Đàm cuối cùng đã hiểu đối phương đang phẫn nộ tới mức độ nào. Nếu là ngày thường, có đánh chết Bách Linh cũng không đời nào nói ra những lời này.

Bất thành linh Bách Linh túm lấy tay áo Nhan Đàm, vẻ mặt cực kì nghiêm túc: “Nhan Đàm, nàng thấy ta với con rắn nhãi kia ai tốt hơn ai? Tại sao sơn chủ lại bênh vực ả như vậy?”

“Chuyện này... cũng không hẳn là bênh vực, có thể chỉ là sơn chủ cảm thấy đối phương không có ác ý, bởi vậy mới không truy cứu. Thật ra ta thấy,” Nhan Đàm nghĩ nghĩ, thành thật nói, “con người Dư Mặc sơn chủ phải gọi là tốt, tính khí cũng rất trầm tĩnh, chẳng bao giờ chấp nhặt ai việc gì.”

Những việc ngu xuẩn nàng đã làm ra chất phải đầy rổ, thế mà Dư Mặc cũng chẳng nói gì, tính khí đúng là nhẫn nại.

Bách Linh thở ra một hơi, đứng dậy: “Ta hiểu rồi.” Nàng ta tay ôm một mớ áo quần, đi đến ngưỡng cửa đột nhiên ném lại một câu: “Nhìn không ra nàng cũng hiểu sơn chủ ghê nhỉ, rất nhiều người đều tưởng Dư Mặc sơn chủ cư xử rất lạnh nhạt.”

Nhan Đàm vô thức mở miệng phân bua: “Ta đâu ” nhưng cuối cùng bỏ lửng câu nói. Ủ thì chắc cũng xem như có hiểu ít nhiều. Gần đây mãi chuyên tâm nghĩ cách lấy lòng hắn, đến cả những việc vặt như hắn

chuông uống loại trà nào, nước trà phải nóng cỡ nào nàng cũng đã thuộc nằm lòng.

Mắt nhìn viên diễm bích đan trên tay, lòng nàng có chút khó tả.

Nhan Đàm chạy băng qua dãy hành lang đến trước cửa phòng Dư Mặc, cửa mở, nàng cũng chẳng nhớ phép tắc gõ nữa mà lao thẳng vào.

Dư Mặc đang tựa người bên mép giường, thần sắc như thường, đôi mắt đen sâu hun hút trông thấy nàng thì lộ chút kinh ngạc.

Nhan Đàm lòng rối như tơ vò, vừa trông thấy người đã chẳng kịp nghĩ ngợi gì chạy tới áp sát thành giường, níu lấy tay hắn vội vã nói một mạch: “Nhan Đàm sai rồi, Nhan Đàm không nên cho người uống chén canh đó, Nhan Đàm không biết người sẽ nôn ra máu... Không không, không phải Nhan Đàm đang kiếm cớ đâu... Nhan Đàm thật sự đã biết lỗi rồi.”

Dư Mặc chống người dậy, khẽ đáp: “Người vừa nghe từ Bách Linh phải không, nàng ta mỗi lúc khẩn trương thế nào đầu óc cũng rối cả lên. Ta không sao.”

Trong một phút nóng vội, nàng không chút do dự nhào sang ôm chầm hắn: “Xin lỗi...” Nàng cũng không hiểu vì sao trên người đối phương lại toát ra thứ cảm giác thân thuộc khiến bản thân muốn nép gần, có lẽ cũng do cô độc quá lâu.

Nàng nghe Dư Mặc khẽ thở dài, đoạn hắn giơ tay vuốt nhẹ lưng nàng, giọng len lỏi chút bất lực: “Ta thật sự không sao.”

“Nhưng Bách Linh đã cho ta xem áo bào của người, bên trên dính rất nhiều máu...”

Dư Mặc ho khẽ mấy tiếng, giọng nói trầm thấp ôn hòa: “Máu tụ phải khắc ra thì thương thể mới khỏi được. À mà, người đã ghé nơi ở mới xem qua chưa, có còn thiếu thứ gì không?”

Nhan Đàm ngó người một lúc mới sức nhớ ra việc này, có cố nhưng cuối cùng vẫn nhịn mồm không xuể: “Hơ, sơn chủ không thèm Nhan Đàm nữa ư? Nhưng người đến động cũng chưa động đến Nhan Đàm, chỉ vậy là... xong rồi?” Trên đời lại còn có kiểu chuyện này. Nàng đã đạt được mục đích, đối phương lại chẳng gom lợi lộc gì.

Dư Mặc phì cười, chậm rãi ngồi dậy, bảo: “Người đã nói vậy, thì trèo lên giường đây.”

Nhan Đàm á khẩu, mấp máy môi mà không nói được chữ nào.

Dư Mặc lại cười: “Người đấy, chỉ được cái dẻo miệng.” Ngừng chút, hắn tiếp lời: “Ta và Tử Lân đều không thích ép buộc người khác, người nếu không muốn ở đây thì bất cứ lúc nào cũng có thể đi.”

Nhan Đàm nghĩ nghĩ, buột mồm hỏi lại: “Vậy, nếu như ta muốn ở lại thì sao?”

“Muốn ở lại,” Dư Mặc mắt nhìn nàng, khóe môi thoáng hiện nét cười, “vậy thì cứ xem Da Lan sơn cảnh như nhà của mình.”

Nơi ở mới nằm cách hồ nước không xa, nhìn về hướng nam, là một tòa viện tuy không đồ sộ nhưng được ngăn cách độc lập, một mình một sân. Thế nhưng, từ nay nàng phải xem nơi này là nhà sao...

Nhan Đàm ngẫm nghĩ: Nhà, rốt cuộc thế nào mới gọi là nhà? Lúc còn trên Cửu Trùng Thiên người nàng nương nhờ là sư phụ, trong nghìn năm ở Dạ Vong Xuyên, nàng đều chỉ có một thân một mình, vất vưởng như cô hồn. Ngay khi đã đặt chân đến phạm giới, quen biết bao nhiêu phạm nhân, nàng vẫn chưa tìm được chốn đi về có thể yên được thứ cảm giác yên ổn.

Da Lan sơn cảnh không phải thật sự bốn mùa đều là xuân. Đến độ đông về, khí hậu vẫn lạnh hắt đi, muôn hoa như gấm tàn dần, cây xanh phủ khắp cũng không còn được nồn nà như độ vào xuân, nhưng nhìn chung cảnh vật vẫn ấm áp tươi đẹp hơn Giang Nam.

Nhan Đàm an phận thủ thường sống yên ổn qua tháng ngày. Tiểu lang yêu Đan Thực thỉnh thoảng lại đến tìm nàng chơi, chúng yêu chung quanh cũng đều rất dễ gần. Chỉ duy có lần cùng Đan Thực xuống chân núi khuất hái thuốc gặp phải dơi tinh, nàng cứ có cảm giác kì dị thế nào. Lúc nó cười nhe hàm răng trắng ốn trông cứ như sắp sửa ăn thịt ai, đây nói không chừng là do nàng tưởng tượng ra cũng nên.

Từ sau lần nàng cắn rút lương tâm chạy đến nhận tội với Dư Mặc, mỗi lần chạm mặt đối phương đều chỉ nhiều lắm là gật nhẹ đầu rồi đi lướt qua, thái độ không nóng mà cũng chẳng lạnh. Nhan Đàm cảm thấy hôm đó rất có thể Dư Mặc vừa ngủ dậy còn mơ màng nên thái độ với mình mới còn lắt lay tí hơi ấm. May là vụ việc với Ứng Uyên vừa rồi đã dạy nàng bài học xương máu tự mình biết mình, bằng không nàng lại tưởng bỏ nữa cũng nói không chừng.

Giữa đợt ngày rét nhất đông, trưởng lão hồ tộc soạn thư gửi sang, trình trọng bày tỏ phẩm chất bần tiện bất di thà chết không phục của hồ tộc bọn họ, nhân tiện đả kích hai vị sơn chủ đại nhân một chập. Tử Lân giận tím gan, một chưởng đập rầm lên bàn. Chén sứ thanh hoa trên chiếc bàn con thình lình nảy bật, rơi xuống đất đánh xoảng, mảnh sứ vỡ văng tung tóe, quệt trúng vào má Dư Mặc bấy giờ đang cúi đầu đọc thư.

Chợt thấy lành lạnh bên má, gơ tay sờ thử thì thấy ngón tay có ít vết máu, Dư Mặc không bận tâm lắm, chỉ cười bảo: “Tử Lân, dù người nhìn không lọt mắt cách làm của hồ tộc thì cũng không cần giận dữ đến vậy.” Tử Lân mặt cau mày có chẳng nói chẳng rằng, mãi sau mới phun một câu: “Đám người hồ tộc này có khí khái lắm.” Vừa dứt lời liền đứng dậy hất tay áo bỏ đi.

Nhan Đàm tò mò rướn người sang dòm: Chậc chậc, gương mặt tuần tú của Dư Mặc mà để bị hủy dung thì hơi uổng. Còn chưa kịp trông kĩ ngọn ngành thì đã thấy Dư Mặc liếc mắt nhìn mình: “Người nhìn gì đấy?” Thình lình bối rối, nàng vội ỏn ẻn cười, rút chiếc khăn lụa từ tay áo ra: “Sơn chủ, mặt người bị quệt xước rồi kìa.”

Dư Mặc nhìn nàng, không buồn nhúc nhích. Nhan Đàm bèn cầm khăn tay lau nhẹ bên má hắn: “Tốt nhất nên rửa sạch vết thương, như vậy mới mau lành.”

“Bấy nhiêu đã đáng thương tích gì.” Đôi mắt đen sâu hun hút, đột nhiên hắn lại chêm lời, “Ngày mai sẽ còn lạnh hơn hôm nay đấy, người ăn mặc mỏng mảnh quá.”

Nhan Đàm trộm nghĩ, chắc hiện giờ hắn không mấy tỉnh táo, bằng không sao nói được mấy lời này. Nàng ở Da Lan sơn cảnh được một thời gian nhưng có vài việc còn chưa hiểu lắm: “Sơn chủ, thật ra cả tu vi lẫn yêu pháp của người so với Tử Lân sơn chủ đều cao hơn, ừm, hắn là cao hơn nhiều?”

Dư Mặc chống chéo khuỷu tay lên bàn: “Vậy nên?”

“Tử Lân sơn chủ đựng đầu cái đó, tu vi lại không bằng người, hai người sao lại có thể ngang chức ngang quyền?” Nhan Đàm còn nhớ phạm giới có câu tục ngữ một núi không thể có hai hổ, đây là chưa kể một trong hai con lại còn yếu hết xỉ quách.

“Hmm, người muốn nói gì?”

Nhan Đàm khề nhún vai, đáp tỉnh: “Nhan Đàm chỉ lấy làm lạ thôi. Lẽ thường mà nói, đáng lý Da Lan sơn cảnh chỉ cần một vị sơn chủ thôi không phải sao, huống hồ ngay đến Nhan Đàm còn lơ mơ nhìn ra chân thân của Tử Lân sơn chủ nữa là.”

Dư Mặc xoay đầu nhìn về phía trước, biểu cảm phức tạp: “Thế à.”

Nhan Đàm bấy giờ chưa hiểu nguyên do, bèn vọt mồm đáp: “Đương nhiên rồi, lẽ nào người...” Chưa nói hết câu thì chợt cảm thấy phía trước gió âm xào xạc, ngược đầu đã thấy Tử Lân đứng lù lù. Mặt đen hơn chút nôi, hắn nói như rít từ trong kẽ răng: “Ả liên hoa tinh nhà người, không ngờ lá gan cũng to thật.”

(1) ba xà: loài rắn lớn trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, mình đen đầu xanh, tương truyền có thể nuốt cả voi, sau ba năm mới nhả xương.

99. Chương 99: Khép Màn Hồi Tưởng

Nhan Đàm bấy giờ chưa hiểu nguyên do, bèn vọt mồm đáp: “Đương nhiên rồi, lẽ nào người...” Chưa nói hết câu thì chợt cảm thấy phía trước gió âm xào xạc, ngược đầu đã thấy Tử Lân đứng lù lù. Mặt đen hơn chút nôi, hắn nói như rít từ trong kẽ răng: “Ả liên hoa tinh nhà người, không ngờ lá gan cũng to thật.”

Hắn vốn chỉ định trở về lấy lại phong thư của hồ tộc, tiện thể đích thân soạn một bức thư hồi đáp, kết quả bất gặp Nhan Đàm đang diễn tuồng li gián.

Nhan Đàm cười gượng: “Tử, Tử Lân sơn chủ, người hiểu lầm rồi, thật đấy...” Trong tư thế ngồi quỳ, nàng lết gối ra sau, toan nấp vào sau lưng Dư Mặc. Ai ngờ Dư Mặc phũ phũ tay áo, ung dung đứng dậy chẳng buồn ngo ngàng.

Tử Lân sấn tới hai bước, giọng u ám: “Xem ra ngươi rất thèm được chôn mình trong đất lắm rồi. Ta đương nhiên sẽ giúp ngươi toại nguyện.”

Nhan Đàm dòm vẻ mặt thần nhiên của Dư Mặc, lại dòm bản mặt dữ tợn của Tử Lân, thỉnh linh buột miệng: “Hóa ra chân thân của ngươi là rùa núi?”

Rất lâu sau này mỗi khi nhớ đến, nàng vẫn cảm thấy đây đích thị là một phút xuất thần.

Về sau bình tâm nghĩ lại, Nhan Đàm rút ra mình đã được bốn chữ “chôn mình trong đất” làm cho thức tỉnh. Mỗi khi muốn nhìn thử chân thân của Tử Lân, nàng đều chỉ thấy thứ gì tròn tròn màu vàng đất, hình thù mờ mờ ảo ảo, chẳng mấy rõ ràng. Nàng thường cố đoán xem đó rốt cuộc là gì, nhưng lần nào lần nấy đều vô hiệu.

Tử Lân ngó người, buột mồm hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Nhan Đàm cứng họng, nhất thời không biết đối đáp kiểu gì.

Cả hai đều không nói được câu nào, cứ thế nhìn nhau trân trối.

Dư Mặc không màng thị phi, thông dong bỏ đi tới cửa thì chợt nghe giọng Tử Lân điên tiết: “Hôm nay ta nhất định phải lột da rút gân ả liên hoa tinh nhà ngươi! Đứng lại đấy cho ta ” Đi đôi là một ấm trà quệt vù qua, ngay tiếp theo sau là một bình hoa bay ngang tay áo, đập vào cửa rơi xuống vỡ tan tành.

Dư Mặc vuốt phẳng lại vết hằn trên tay áo do ban nãy gác khuỷu bên mép bàn, khóe môi thấp thoáng nụ cười: “Đồ ngốc, vẫn còn...”

Ngoài sân, gió rét từ xa thổi tới, mai trắng lác đác lìa cành, thoang thoang ướp hương vào bầu không khí se lạnh. Trăm năm hồi hải, chớp mắt vụt qua như giấc chiêm bao, hân những tưởng vật cũ còn đây, người xưa chẳng thấy.

Ấy vậy mà, dường như sau cùng thứ đã thay hình chỉ có đất trời bể dâu, riêng người ấy vẫn còn nguyên đáng vẽ ngày trước.

Vẫn là đáng vẽ hân hằng nhớ nhung.

Từ hôm đó, Nhan Đàm đã chính thức kết thù với Tử Lân, đặt mốc khởi đầu cho hai mươi năm thù chất thêm thù, nung nấu đến thành thâm thù đại hận.

Phàm giới có câu, yêu nhau lắm cắn nhau đau.

Về đầu không ăn nhập, nhưng về sau thì trúng phóc.

Nắm được bí mật rung trời chuyển đất của Tử Lân, Nhan Đàm mấy đêm liền đang ngủ cũng cười đến tỉnh dậy. Buồn cười chết mất, dường dường Tử Lân sơn chủ oai phong lẫm liệt chân thân lại là một con rùa núi. Có bí mật này trong tay nàng đương nhiên không để uống phỉ, được dịp lại lôi ra hăm Tử Lân rồi khoái trá nhìn đối phương tức sùi bọt mép.

Là rùa núi vốn không có gì đáng xấu hổ, đáng xấu hổ đây là hân căn bản không dám nói ra, do sợ chúng yêu sẽ vịn vào đó suy diễn đủ điều, thế thì tượng đài uy nghiêm của Tử Lân sơn chủ chỉ còn nước về với cát bụi.

Thế là Nhan Đàm cả ngày tí tởn lượn qua lượn lại trước mặt Tử Lân, bụng dạ hả hê không để đầu cho hết.

Chớp mắt ngày đông đã tàn, vạn vật hồi xuân, đào núi đơm mơn mơn nụ hồng.

Nhan Đàm ngắt một nhánh đào đang chực trổ hoa cắm vào vại gốm bên bậu cửa sổ, nước được nâng mức từ hồ về, xanh và trong vắt. Hương hoa đào đậm hơi nước bao giờ ngửi vào cũng khiến người ta khoan khoái dễ chịu.

Nàng rất ưa ngồi nghỉ bên bờ hồ, phơi mình dưới làn nắng xuân, sau đó lim dim chớp mắt, khi ấy cảm giác cứ như đất trời trăng sao đều đứng yên tại chỗ.

Như mọi hôm, Nhan Đàm đang từ bờ hồ trở về thì trông thấy một bóng người cao gầy trước cửa. Nghe động tĩnh, bóng người nọ quay đầu lại nhìn. Nhan Đàm vội cất tiếng gọi: “Dư Mặc sơn chủ.”

Dư Mặc chỉ ừ nhẹ, không nói gì.

Đây mới là lần đầu tiên Dư Mặc đến chỗ nàng, đúng là khách quý.

Nhan Đàm vội vàng đẩy cửa: “Sơn chủ mời vào trong ngồi.”

Dư Mặc đón ly trà nóng từ tay nàng, hớp ngụm, chậm rãi cất lời: “Ta chỉ là tiện đường ghé ngang, người ở đã quen chưa?” Hắn ngoảnh đầu, nhìn vại gốm trên bậu cửa sổ và nhành hoa đào, mỉm cười bảo: “Bấy nay vẫn cảm thấy chỗ ta rất ảm đạm, hoá ra là còn thiếu vài thứ.”

Nhan Đàm gạt đầu: “Đào ở đây ra hoa rất đẹp.”

“Vẫn là năm nay hoa trổ đẹp nhất, vừa may đã để người gặp được.”

Nhan Đàm cười toe: “Xem ra số Nhan Đàm cũng không đến nỗi.” Đôi má trắng nõn vừa phơi nắng ửng đỏ hây hây, nàng cứ thế nhìn Dư Mặc cười, khiến hắn không kìm được vươn tay sang vuốt nhẹ bên thái dương nàng, đoạn thình lình rút ngay tay về.

Dư Mặc đằng hắng tiếng, khẽ rủ mi, không nói gì.

Ngồi mặt đối mặt cùng hắn thế này, khiến nàng bất chợt nhớ đến Ứng Uyên hiện giờ, nàng đã có thể hoàn toàn bình tâm ôn lại chuyện cũ. Ứng Uyên, Ứng Uyên sẽ không đời nào để mắt đến vại gốm nhành hoa bầy bên cửa sổ. Hắn là Thanh Ly Đế quân, bao giờ chẳng có việc cần bận lòng. Thế nên có vô số việc đa số là những việc vặt vãnh, không hề trọng, hắn đều sẽ không để tâm đến.

“Sơn chủ, vại gốm và cành hoa này đều không lấy gì làm bắt mắt, sao người lại để ý thấy vậy?”

“Tình cờ nhìn thấy thì lưu tâm thôi, thế nào?” Như vừa chợt nhớ ra điều gì, Dư Mặc nhíu mày, “Sau này đừng suốt ngày chọc giận Tử Lân nữa.”

Nhan Đàm cười híp mắt: “Nhan Đàm có chọc gì hắn đâu, toàn tự hắn nổi quạu đó chứ.”

Nàng ngoảnh nhìn ra cửa sổ. Tà dương xế bóng, trời đã mấp mé hoàng hôn. “Cũng sắp đến giờ cơm chiều rồi, sơn chủ người có muốn ở lại dùng cơm không?” Nàng hỏi cho có chứ xem mời Dư Mặc cũng chẳng ở lại làm gì. Bách Linh nấu nướng rất ngon, món nào món nấy đều là mỹ vị sánh tầm ngự thiện.

Ngờ đâu Dư Mặc gạt nhẹ đầu, đáp: “Cũng được.”

Nhan Đàm thật khổ não. Nàng ngại bày biện nên thường chỉ xào nấu vài món sơ sài, hôm nào lười không buồn nhắc tay nữa thì chỉ hấp thu tinh hoa đất trời mà lấp đầy bụng. Thấy kệ, Dư Mặc đã ở lại chắc cũng biết trước nàng không mang được sơn hào hải vị gì ra thết đãi.

Nhan Đàm mặt dày dọn cái thìa, củ cải, đậu phụ lên bàn, tiện thể liếc thử Dư Mặc, thấy hắn không tỏ vẻ gì bất thường, nhưng cũng chẳng thấy động đũa.

Nàng nghĩ nghĩ, đoạn chợt vỡ lẽ: “Nhan Đàm tuyệt đối đã rửa sạch mọi thứ rồi, đảm bảo không còn cát.”

Dư Mặc ừm tiếng, cười đáp: “Ta biết.” Hắn gấp một đũa ném thử, nhận xét: “Tay nghề của người cũng được đấy chứ.”

Nhan Đàm cắn đũa: “Sơn chủ người đến hôm nay thật không đúng lúc. Thật ra Nhan Đàm nấu canh cá ngon hơn nhiều, thịt cá nõn nà, ngon hết chỗ chê.” Vừa dứt lời đã thấy tay cầm đũa của Dư Mặc run run, nàng không khỏi lấy làm lạ: “Sơn chủ, Nhan Đàm vừa nói sai gì ư?”

Dư Mặc giọng vẫn bình thản: “Nõn nà là dùng để chỉ thịt cá hay sao, ăn với chả học.”

Dùng xong bữa, Dư Mặc còn chưa đi vội. Sau nửa buổi trầm ngâm, hắn lên tiếng: “Gần đây ta đang có ý định ra ngoài đổi gió. Nhan Đàm, ngươi có muốn đi cùng không?”

Nhan Đàm mới đầu thoáng ngần người, nhưng rồi đáp: “Được ạ, vậy chúng ta đi đâu?”

“Đến vùng Giang Nam vậy, hiện giờ tiết trời đang tốt.”

Nhan Đàm nhẩm tính thời gian. Nếu đi Giang Nam, cả đi lẫn về cộng lại e ngót nửa năm, cũng là nói Tết Đoan Ngọ phải ở ngoài rồi. Lúc nhập yêu tịch tộc trưởng từng căn dặn nàng, Đoan Ngọ ở phạm giới có rượu hùng hoàng dùng để trừ tà, tác dụng trên người chúng yêu vô cùng lợi hại.

Nhưng trên người nàng không có yêu khí, chắc không phải lo đâu nhỉ?

Nghĩ đến sắp được ra ngoài chơi, Nhan Đàm hí hửng ra mặt, miệng không quên nịnh nọt: “Sơn chủ, lần tới Nhan Đàm sẽ nấu canh cá cho người nếm thử, thể nào người cũng thấy ngon cho xem.”

Dư Mặc mặt mày chăm chăm, đáp nhạt: “Vậy ư.”

Mãi khi dừng chân ở Nam Đô, gặp vị hoa tinh cô nương đã đoạt đi nhân từ tay Dư Mặc, nàng mới vỡ lẽ vì sao mỗi khi mình nhắc đến canh cá hắn lại có biểu cảm như vậy.

Ai đời nhìn xác đồng loại được nấu chín dọn ra mâm trong lòng lại không dậy lên cảm giác khó tả, huống hồ có kẻ sau khi hốt xác nấu canh còn luôn thêm ba hoa thành quả làm ra thơm ngon cỡ nào...

Chớp mắt đã hai mươi năm, ngày ồn ã nối đuôi nhau như dòng nước xiết. Tử Lân với bản mặt nhọ nồi điển tiết, Bách Linh và tuyệt kỹ vừa cười tươi rồi đã lột xác thành dạ xoa, Đan Thực ngờ nghệch thỉnh thoảng trông vào lại rõ đáng yêu, Nguyên Đan vượt cảm than thở phu nhân nhà y người đẹp thì vô vị, kẻ thú vị thì lại không phải mỹ nhân, thật là một ố...

Dư Mặc thì vẫn một tuồng bình thản, thân sơ nửa vời, Nhan Đàm mãi vẫn lần không ra trong đầu hắn nghĩ gì.

Thế rồi, bên bờ Chương Đài Nam Đô, họ chạm mặt thiên sư trẻ tuổi nọ.

Thời gặp mặt, tuổi thời xanh. Ngoảnh đầu vọng trăng sáng năm nào, dương liễu Chương Đài nghe sáo Khương. Nhan Đàm khi cá cược cùng Lâm thế tử đã viết khúc từ này. Năm ấy tuổi trẻ đa tình, năm ấy bờ sông Chương Đài đào đơm liễu rợp, đi hết một vòng tròn lớn, cuối cùng cũng về lại điểm khởi đầu.

“Xin hỏi cao danh quý tách thiên sư?”

“Đường Châu.”

“Ngươi có biết ta là ai không?”

Đừng nói Nhan Đàm thật sự không biết, cho dù người này muốn nói, nàng cũng không có hứng nghe.

“Tiên hiệu bốn quân, Thanh Ly Ứng Uyên Đế quân.”

“Nếu có ngày nhìn thấy trở lại, ta nhất định có thể tức khắc nhận ra ngươi.”

Thế nhưng cuối cùng, hắn vẫn đã không nhìn ra.

“Ta vẫn thường chiêm bao thấy một giấc mộng. Trong mộng, ta ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nơi đó chẳng có gì ngoài sương mù lượn lờ giăng kín. Dường như ta đang muốn đuổi theo người phía trước, ta chạy mãi theo giữa biển mây mù, nhưng lần nào cũng vậy, khi sắp bắt kịp thì người ấy đột nhiên biến mất.”

Nhan Đàm từng nghĩ, dù mắt của Ứng Uyên quân vĩnh viễn không nhìn thấy nữa cũng không hề gì. Vì nàng sẽ làm đôi mắt cho hắn.

“Ta nghĩ đây chính là ký ức từ rất lâu về trước. Cho dù trăm nghìn năm đã trôi qua, dù đã quên sạch mọi thứ, ta vẫn ghi nhớ độc mỗi bóng lưng đó. Ta chỉ mong được một lần gặp lại người ấy. Ít ra mai này khi hồi tưởng lại, cũng không phải chỉ nhớ được một chiếc bóng lưng.”

“Ta sẽ đồng hành cùng ngươi, đến khi tìm thấy thần khí mới thôi.”

Nhan Đàm nghĩ, suy cho cùng năm ấy nàng đã không đủ dũng khí đường đường chính chính thừa nhận cùng Ứng Uyên quân, rằng nàng thật sự đã phải lòng hắn, rằng việc này sao có thể mang ra đùa cợt? Nhưng cuối cùng nàng đã chùn bước. Thế nên, để bù đắp nuôi tiếc năm nào, nàng sẽ đồng hành cùng phạm nhân này trên đường tìm thượng cổ thần khí.

Nàng cứ ngỡ mình làm vậy là đúng.

100. Chương 100: Xưa Kia Lúc Còn Trẻ (thượng)

“Cung nghênh Đông Cực Thanh Ly Ứng Uyên Đế Quân vượt qua thất thế luân hồi, trở về thiên đình.”

“Chỉ Tích, Lục Cảnh, Chương Thư cung nghênh đế quân hồi phủ.” Giọng Chỉ tích tựa như tiếng ngọc, trong trẻo nhưng lại lạnh lùng dễ nghe.

Đúng là ý trời đùa bỡn.

Nhan Đàm bối rối chẳng biết dùng vẻ mặt gì để chào đón chuyện này nữa, chỉ hờ hững nói: “Chúc mừng người!”

Trải qua thất thế luân hồi thật không dễ, nhưng hẳn cuối cùng vẫn đã làm được, tựa như năm xưa.

Nàng đột nhiên cảm thấy hai tai ong ong, mơ hồ nhìn thấy Dư Mặc đang bày kết giới từ từ bao trọn lấy toàn bộ Da Lan sơn cảnh. Nàng nhớ sự phụ năm xưa từng nói, Cửu Thần Tam Đế không thường tụ họp lại, vì sợ tiên khí khác nhau quá lớn mà làm ảnh hưởng đến thần khí, dù là Thiên Đình cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Dư Mặc làm vậy khác nào tự tìm đường chết.

Nhan Đàm đứng dậy, cục diện hôm nay do một tay nàng mà nên, nàng không thể để Dư Mặc gánh đỡ cục diện rối rắm này hộ nàng được.

Nàng vẫn cho rằng cho dù là nữ nhân cũng không nên quá yếu đuối, về sau mới biết hoàn toàn không phải như vậy. Nàng gắng chút hơi tàn còn lại mà đứng lên. Nhưng người mà nàng thật sự nhớ thương chỉ sợ phải chịu không biết bao nhiêu âm ức, nhẫn nại tìm kiếm bóng lưng nàng để lại.

Chỉ một bóng lưng sao? Nhưng mỗi một lần nàng xuất hiện trước mặt Ứng Uyên chẳng phải cho tới giờ vẫn là một dáng vẻ vô tâm vô tình sao.

Nhan Đàm lo lắng không yên lùi ra sau hai bước, xoay người chạy tới chỗ Dư Mặc. Vừa chạy được mấy bước, phía trước bỗng nhiên lóe sáng, một vòng kết giới chắc chắn che trước mặt nàng.

Cả người Nhan Đàm cứng ngắc xoay người lại, ngược mắt nhìn sang đã nhìn thấy Đường Châu đứng cách nàng không xa lắm, ông tay áo khẽ bay bay trong gió, giống như vị Tiên Quân thiếu niên năm đó đứng bên đình Dao Trì mây trắng lượn lờ.

Cho dù khuôn mặt khác đi nhưng phong thái tao nhã cũng chẳng biến đi đâu được. Đến bây giờ nàng vẫn chưa tin được Đường Châu và Ứng Uyên là cùng một người, nàng nghĩ rằng Ứng Uyên nhất định đang sống rất vui vẻ trên Thiên Đình, không phải là xuống phạm nếm mùi đau khổ của thất thế luân hồi.

Cho dù đến cuối cùng hẳn không thuộc về nàng, nàng cũng chưa từng muốn nặng nề với hắn, hướng chi Ứng Uyên luôn đối xử với nàng rất tốt.

“Địa Chỉ đã lấy ra rồi, Da Lan sơn cảnh cũng sẽ bị hủy theo. Người chạy tới đó cũng vô ích thôi”. Một lúc sau, Đường Châu khẽ nói.

Nhan Đàm chỉ còn cảm thấy cổ họng khô khốc, trong lòng vô cùng bấn loạn, muốn nói nhưng không thốt nên lời. Nàng từng cho rằng cho đến lúc vật đổi sao dời, không có chuyện gì là không thể đổi mặt, nhưng nay mới ngộ ra, một khi đã nhớ ra rồi thì sẽ chẳng còn cách nào mà phớt lờ chuyện xưa được nữa. Nàng nghe thấy âm thanh khàn khàn của hắn nhẹ khẽ gọi một tiếng: “Nhan Đàm”

Một câu nói này như khiến nàng tỉnh ra.

Nhan Đàm giật mình lùi về sau mấy bước, sau lưng va phải kết giới, nàng khẽ định thần lại: “Hủy kết giới.”

Đường Châu yên lặng nhìn nàng nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

Nhan Đàm giơ tay chỉ vào mặt hắc hén lớn: “ Mau hủy kết giới! Ta đời này có thiếu nợ ai cũng chưa từng thiếu người nữa phần, giờ người hủy hoại nơi này rồi còn tư cách gì mà xen vào chuyện của ta?!” Nàng vừa gào lên vừa bật khóc nức nở, chẳng qua chỉ là ngoài mạnh trong yếu, không hề có lấy chút khí thế nào.

Đường Châu nhẹ phất tay áo, bay ngược lại phía gió lốc hung hãn đang gầm rú ào ào thổi đến, thu lại vầng sáng lóe mắt kia. Hắc nhè nhẹ nhắm mắt nhớ lại, ngay cả chính bản thân cũng không thể tha thứ cho những việc đã làm, vậy chờ mong ai hiểu đây?

Trong Cửu Thần Tam Đế, hắc chỉ xếp hạng bát, tự hắc cũng biết điều này từ lâu, hắc, Tử Hư Đế Quân và Nguyên Thủy Trường Sinh Đại Đế không hề giống nhau. Nhất là Tử Hư Đế Quân, vị trí đế quân của ngài là vì bao nhiêu công lao với Thiên Đình mà nên, còn tiên hiệu Thanh Ly Đế Quân thì vừa sinh ra đã được hưởng rồi.

Thượng Cổ thần khí là thần khí từ thuở khai thiên lập địa, mà tiên khí của hắc vừa hay lại hòa hợp với Địa Chỉ thần khí.

Nhớ rõ lúc ấy thời thiếu niên rảnh rỗi, cả ngày trừ đọc sách và tu đạo thì chẳng có việc gì thú vị để làm cả. Hắc có lòng cầu tiến mạnh hơn, không muốn giống mấy người đồng môn cần cù tu đạo, dù có thêm mấy trăm năm nữa kết quả cũng không hơn gì.

Lục Cảnh là vị tiên quân năm đó mà Ngọc Đế đưa đến cạnh hắc, thuộc tuýp người kín kẽ cẩn thận, thật ra tiên vị của y cũng sắp sánh ngang với Tử Hư Đế Quân rồi. Lúc tuổi còn nhỏ, Ứng Uyên cảm thấy Lục Cảnh khiến người khác cảm thấy tế nhị không chịu được, thế nên chỉ muốn tìm cơ mà tiễn hắc sang chỗ khác, sau rồi mới biết Lục Cảnh là một vị tiên quân được xếp vào danh sách kiểu mẫu, đối đầu với y khác gì lấy trứng trọi đá.

Chuyện này kéo dài tới trận chiến giữa Thiên Đình và Tà Thần mới thôi.

Hai mắt hắc bị hỏa độc làm bị thương, ngày đầu tiên tỉnh lại chỉ thấy một màn sương mù dày đặc, cũng tự biết không lâu nữa sẽ không nhìn thấy gì. Đó là khoảng thời gian khó khăn nhất hắc phải vượt qua, biết rõ không chữa trị thì sẽ không nhìn thấy gì nữa, nhưng chẳng có cách nào mà chữa được. Có lần Lăng Hoa Nguyên Quân đến thăm có nhắc đến trái tim của tứ diệp hạm đậm trị được bách bệnh. Hắc cũng biết vị Chi tiên tử dưới trướng mình chân thân chính là Tứ Diệp hạm đậm, nhưng nếu vì hắc mà hại nàng thì quá ti tiện, những việc thất đức như vậy hắc không muốn làm.

Có lần độc hỏa phát tác, Lục Cảnh tiên quân ở bên cạnh chăm sóc hắc, nhưng tinh thần hắc hỗn loạn, đánh đối phương sống dở chết dở, mất hắc nửa tu vi. Sau việc này, những vị tiên dưới quyền hắc đều vô cùng sợ hãi, thấy hắc là căng thẳng như sắp ứng chiến. Ứng Uyên khi ấy không thể khắc chế tiên khí của bản thân, buộc phải tự giam mình ở Địa Nhai, tới cuối cực Nam Thiên Đình.

Số ngày mê man càng lúc càng nhiều, còn số lần tỉnh táo lại ngày càng hiếm hoi, có lẽ chẳng bao lâu sẽ bị Côn Luân thần thụ hút sạch tu vi mà chết. Thiên Trúc Phương Tây hay còn gọi là Thiên Long chết bởi nguyên khí dần mất đi, nhất định toàn thân sẽ thối rữa, bốc mùi tanh tưởi, vì chúng sinh mà chịu độc khí, nhẫn nhịn chịu hết mọi khổ sở đau đớn. Có lẽ kết cục của hắc cũng vậy.

Ở phía Nam Địa Nhai, hắc lại gặp Nhan Đàm.

Đó là một ngày hắc tỉnh táo hiếm hoi, nghe thấy tiếng nàng lên vào đây, liền ra tay giúp nàng một chút, trong lòng cũng thầm ngạc nhiên: Không biết vị tiên tử này do ai dạy, chạy lăng nhăng khắp chốn, đến cả nơi hoang vắng thế này mà cũng mò ra được. Gặp gỡ lâu ngày mới phát hiện ra cái tính bay nhảy, không chịu ngồi im một chỗ của Nhan Đàm, thật chẳng giống tiên tử tẹo nào. Chẳng ngờ sau này, nàng lại cũng không phải là tiên tử nữa.

“Nam Cực Tiên ông luôn chăm bẵm con Cửu Kỳ kia đến mức sinh lực dồi dào, râu cũng dài ngoằng ra...”

Theo hắc biết thì Cửu Kỳ là dòng tộc thời thượng cổ, bởi vì dục vọng nông cạn mà lâm vào diệt tộc, như thế hắc là “sinh lực dồi dào” không nổi mới đứng chứ, nhưng cũng chẳng muốn ngắt lời nàng.

“Hôm nay ta lại bị sự phụ mắng, người bảo với khả năng gà vịt của ta thì có thêm trăm năm nữa cũng chẳng thăng được lên chức Thượng tiên, thật ra ta cũng có muốn tạo nào đâu...”

Hắn nhịn không được mà nghĩ, nói trăm năm quả thực còn quá đề cao năng ta rồi, theo hắn thấy, cho dù là một nghìn năm nữa năng cũng chưa chắc đã thành thượng tiên, chỉ là vẫn không nói ra.

Nhan Đàm rất thích trầm hương, hết rồi lại đốt tiếp, lại còn liên tục để hắn ngồi cùng, hắn phát hiện số ngày tinh thần bất ổn dần dần ít đi, nhưng lại chưa phát hiện ra sự có mặt của một người đã trở thành thói quen khó bỏ. Mỗi ngày cùng tu đạo, không cần tình ràng ý buộc, hướng chỉ trên đời này nào có thứ gì không thay đổi, cũng như hắn đã từng là Thanh Ly Đế Quân uy nghiêm hiên hách, giờ chỉ còn là kẻ trắng tay.

Ứng Uyên chậm chạp lần mò trong bóng tối, không may va vào ghế loạn choạng thế nào lại nắm được bậu cửa. Trong bóng tối mịt mờ, hương hoa sen thoang thoảng tràn ngập như ánh sáng dẫn đường chỉ lối giúp hắn chống chọi nỗi khổ mà hắn chưa bao giờ phải chịu đựng. Hắn thuận miệng hỏi, có phải đang là lúc hoa sen nở rộ, Nhan Đàm luôn than thở oán giận với hắn rằng hoa sen ngoài kia đều trắng như tuyết, chẳng có chút sắc hồng nào, khó coi chết đi được.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện viển vông hão huyền, nếu mất hồng rồi thì phải tập sống với bóng tối vậy. Nhưng có một buổi sáng thức dậy, vừa mở mắt ra đã bị tia sáng rọi vào từ cửa sổ làm lóa mắt, trước mắt là ánh nắng mai đang chiếu trên người Chỉ Tích tiên tử, nàng hơi cúi đầu lộ ra cổ tuyệt đẹp, phong thái lịch sự tao nhã.

Ứng Uyên nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, chợt nhớ lại lời của Lăng Hoa Nguyên Quân, nếu không phải là tim của Tứ Diệp Hạm Đàm, mắt hắn không thể chữa được nữa. Vậy đôi mắt này của hắn là dùng tim của Chỉ Tích hay của ai khác?

Việc tìm kiếm vị tiên ấy tạm gác lại, chợt nhớ lại trọng trách của mình. Lúc hắn không có ở phủ, công việc đã dồn ứ cả lên, nhưng lúc nào nhàn rồi hắn lại ghé vào Địa Nhai, quanh co một vòng vẫn chẳng thấy bóng ma nào. Lâu dần hắn cũng quên không đến nữa.

Thế nhưng cuộc sống của hắn đã không còn như trước nữa. Những lúc thư thả, thỉnh thoảng sẽ có cảm giác bất an lo lắng, muốn gặp ai đó, hay nghe thấy tiếng nói thì thầm bên tai, an ủi toàn điều dễ nghe, nhưng lại cảm thấy đây chỉ là lời nói ba hoa chích chòe. Cũng có lúc, đang ngồi đọc sách sẽ cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, cứ ngẩng đầu tất cả lại biến mất.

Hắn lắc lắc đầu xua đi ảo giác, phát hiện Chỉ Tích đang đứng ở bàn bên cạnh dùng ánh mắt đắm chiêu nhìn hắn, đối diện với ánh nhìn của hắn cũng không tránh né. Ứng Uyên có ấn tượng rất tốt với Chỉ Tích. Nàng là tiên tử quản việc Lễ Tế, còn hắn quản việc hưng thịnh của các triều đại ở phạm giới, vốn cũng có liên quan đến nhau. Bạch Luyện Linh Quân từng đùa rằng, nếu ở trần gian bọn họ chắc chắn là người một nhà, nếu một người bên nội một người bên ngoại, vậy triều đại của bọn họ sẽ chẳng bao giờ suy tàn.

Ước chừng chính vì tầng quan hệ sâu xa này, vì thế hắn cũng có cảm giác thân cận.

Nếu người lấy nửa trái tim đổi lấy đôi mắt hắn là Chỉ Tích thì hắn nợ nàng quá nhiều. Hơn nữa, vắt óc nghĩ cũng không ra còn ai có thể làm vậy vì hắn, không phải Chỉ Tích thì là ai đây?

“Muộn thế này, ngươi cũng không phải làm về văn chương, nên trở về nghỉ ngơi đi”.

Ứng Uyên hạ bút xuống, nâng ngọn bắc trong đèn lên ột chút. Chỉ Tích im lặng, cúi chào rồi ra về.

Chưởng Đăng tiên tử đang bê ly trà bên ngoài, vừa hay chạm mặt Chỉ Tích.

Ngày trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến hội Dao Trì. Chưởng Đăng tiên tử nhẹ đặt đèn xuống bàn, cẩn thận hỏi: “Đế tọa, đi hội Dao Trì người sẽ mang ai đi cùng ạ?”

Ứng Uyên khẽ nói: “Ồ, nếu ngươi không nhắc chắc ta cũng quên”. Tiện tay đặt quyển sách xuống mép trái bàn, thông thả nói: “ Ngươi qua nói với Chỉ Tích, bảo lại không nàng ấy quên.”

Chưởng Đăng tiên tử không nhịn được cất lời: “Đế tọa, ngươi đi cùng Chỉ Tích tiên tử thì...”

Ứng Uyên thấy nàng ta lạ lạ, ngẩng lên nhìn: “Làm sao vậy?”

Chưởng Đăng tiên tử chần chừ một lúc, thấp giọng bảo: “ Nhưng ta đối với người...một lòng ngưỡng mộ, chẳng lẽ tới giờ mà người vẫn không cảm nhận được hay sao? Vì sao là Chỉ Tích chứ không phải ta? Nếu so về thời gian, nàng ấy mới đến đây được mấy trăm năm, còn ta vẫn luôn bên cạnh người...”

Ứng Uyên thuận tay lấy một quyển sách mới, lật ra xem, giọng không có chút hơi âm nào: “Đây là Thiên Đình, không thể có phạm tình. Người theo ta lâu như vậy, đến điều này còn không biết hay sao?”

“Nhưng mà...”

“Nếu như đúng như lời người nói, vậy lúc ta ở Địa Nhai thì người ở đâu?”

Sắc mặt Chưởng Đăng tiên tử trắng bệch ngay tức thì.

Khi đó Ứng Uyên không biết được rằng vì mấy câu nói này mà gây ra hậu quả lớn như thế.

Hội Dao Trì ngày ấy, trên đường đi Chỉ Tích nói có việc gấp vội vàng vàng rời đi. Ứng Uyên cũng không hỏi thêm gì, tự mình đi lòng vòng ngắm cảnh, vừa rẽ vào một lối nhỏ thì phát hiện ra bóng dáng quen thuộc đang đứng phía xa, rón rén đi quanh mép ao tìm chỗ ngồi.

Ứng Uyên đi đến, từ phía sau nàng chìa tay chạm vào một bông sen: “ Sao người lại một mình ngồi ở đây? Không thích nơi ồn ào sao?”

Đối phương nhìn ao sen trước mắt, giọng nói lạnh nhạt: “ Không phải vậy, chỉ là không thích thôi.”

Ứng Uyên ngẩn người ra, tiếng nói này nghe có vẻ không giống Chỉ Tích lắm, nhưng khuôn mặt thì không khác nhau gì. Hắn cúi đầu nhỏ giọng: “Vậy về phủ thôi, hội Dao Trì ba năm mới có một lần chắc chắn rất đông vui, thiếu một hai vị tiên chắc cũng không ai biết.”

“Người vẫn nghĩ rằng đang nói chuyện với Chỉ Tích à? Ta không phải nàng ấy.” Nàng bước đến gần, khuôn mặt tươi cười nhưng lại có chút u buồn: “ Người nói, khi nào người lại nhìn thấy nhất định sẽ nhận ra ta...hóa ra chỉ là lời nói vui đùa.”

Ứng Uyên sững sờ một lúc, đột nhiên thốt ra hai từ: “Nhan Đàm?”

Hắn không quên giọng nói của nàng, lúc ấy hắn không nhìn thấy gì, chỉ có một vị tiên tử nghịch ngợm cùng hắn nói chuyện giải buồn. Nhưng nàng lại có một vị tiên tử muội muội trông giống y như đức, dù ai nhìn một cái cũng không phân biệt nổi hai nàng. Vậy, nửa trái tim của Tứ Diệp Hạm Đạm là...

“Người nhớ ra ta rồi sao, vậy người định làm thế nào để đền ơn ta?”

Ứng Uyên ngẩn ra, chẳng biết làm sao: “ Người nói cái gì thì là cái đó...người muốn cái gì?” Dù phải trả nàng đôi mắt này hay tu vi của hắn, chỉ cần nàng muốn, hắn nhất định sẽ làm.

Nhưng Nhan Đàm lại bảo: “Những ngày qua... Hình như đã phải lòng Ứng Uyên để quân người”.

Ứng Uyên nhớ hôm trước Chưởng Đăng tiên tử cũng nói thích mình, nhưng hôm nay nghe Nhan Đàm nói vậy lại có cảm giác khác thường không thể tả được: “Cái này không thể tùy tiện nói đùa được”.

“Không thể tùy tiện nói đùa, vậy chẳng lẽ phải dùng để nghiêm túc nói thật sao?”

Ứng Uyên luôn nghĩ mình đã hiểu thấu nàng, nhưng giờ mới biết, hắn chưa từng đoán được lòng nàng, trước kia nàng nói chuyện nhẹ nhàng dễ nghe, có lúc còn nịnh nọt nhõng nhẽo, bây giờ lời nói lại có vẻ chua ngoa: “Người đâu phải như thế.”

Nhan Đàm cúi xuống suy nghĩ một lát, nhanh như chớp nói: “Đế tọa, tiểu tiên đi trước.” Rồi quay ngoắt người đi mất. Trong chớp mắt kia, Ứng Uyên vô thức giơ tay ra định kéo nàng lại, cái cảm giác này giống như từng bước bước xa nhau.

Nhan Đàm dừng bước, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt long lanh như ngọc Lưu Ly, rất giống một con thú nhỏ hiền lành.

Ứng Uyên buông tay, lắc đầu: “ Người đi đi”.

Hắn cũng không hiểu mình đang nghĩ cái gì nữa, bao kí ức kéo thành một đám hỗn độn. Cuối cùng khi hắn định thần lại, vừa khéo lại thấy Chương Đăng tiên tử sắp ngã vào luân hồi, tay đang nắm chặt Nhan Đàm, còn Nhan Đàm vừa khéo cũng đang rút tay. Vốn là vì Chương Đăng cào xước tay nàng rất đau.

Cuối cùng Nhan Đàm lại nhảy xuống thất thế luân hồi.

Ứng Uyên thật ra đã biết, Chương Đăng tiên tử không phải bị nàng đẩy xuống, Nhan Đàm tuy bướng bỉnh, trông thì có vẻ ương ngạnh một chút, nhưng nàng sẽ không bao giờ làm việc xấu xa như thế. Với tình hình lúc ấy, hắn có tin tưởng nào thế nào cũng đành bất lực. Nhưng hắn lại không ngờ Nhan Đàm dám nhảy xuống thất thế luân hồi.

Lúc hắn và Chương Đăng tiên tử lao tới, chỉ thấy Chỉ Tích đứng ở phía xa, đôi mi thanh tú nhưng ánh mắt lạnh lẽo xuyên thẳng đến người Chương Đăng tiên tử. Nàng đi đến trước mặt Chương Đăng đang run rẩy, cười lạnh một tiếng rồi quay người đi.

Đến một ngày, Ứng Uyên nhớ tới Địa Nhai, nhắm mắt tự đi theo trí nhớ, mò mẫm đến chỗ miếng gỗ khắc hoa phía cửa sổ. Thật lâu trước kia, nàng luôn than thở oán giận nói, cả cái ao sen toàn trắng như tuyết, chẳng có chút sắc hồng nào, khó coi chết được. Hắn khi ấy cũng đứng ở cửa sổ này, hít thở hương hoa sen thơm ngát trong không khí, cả ngày chỉ đứng vậy.

Ứng Uyên đẩy cửa sổ kín mít kia ra, cảm giác ngỡ ngàng. Bên ngoài cửa, từng lùm cỏ dại mọc um tùm. Hắn nhớ lại lời nàng véo von tả lúc hoa sen nở đẹp thế nào, lúc nói cảm giác còn cười cười nịnh nọt, có khi như không nhéo với hắn.

Thì ra hắn nhớ lúc ấy đến thế.

101. Chương 101: Xưa Kia Lúc Còn Trẻ (hạ)

Cho dù có nhớ mong cũng chẳng tài nào gặp lại được nữa.

Ứng Uyên có khi xem công văn cả ngày lẫn đêm, mệt mỏi quá mà ngủ gật trên bàn, lại bị cơn ác mộng đánh thức. Trong mộng, hắn tận mắt thấy Nhan Đàm nhảy xuống thất thế luân hồi, mà hắn lại không thể kéo nàng lên. Về sau, ngay cả cảnh vật trong mộng cũng không còn, mơ hồ thấy một đôi mắt buồn thương mà dịu dàng nhìn hắn, gọi hắn “Ứng Uyên”. Tên này rất ít người gọi, ngay cả Nhan Đàm sau này cũng không gọi thế nữa, nàng lại giống những người khác gọi hắn là “Đế tọa”.

Có người sớm chiều bầu bạn đã trở thành thói quen, cứ làm theo như thể lẽ thường, chợt đến một ngày lệch nhịp mới phát hiện chút ký ức còn lại đã không thể nào mở nhậ đi được nữa.

Một thời gian sau, Chương Đăng tiên tử phạm vào thiên luật phải hạ phàm chịu phạt.

Lại một thời gian sau nữa, Ứng Uyên Đế Quân hạ phàm chịu lịch kiếp, hắn chọn thất thế luân hồi. Ở nhân gian sáu kiếp vẫn chưa từng gặp được nàng, tận cho đến kiếp thứ bảy.

Hắn luôn mong muốn tìm lại một người, thật ra người ấy đã ở ngay bên cạnh, chỉ là cho tới giờ hắn vẫn chưa từng hay biết.

Việc đáng buồn nhất trên đời này chính là dốc lòng tìm kiếm một thứ nhưng càng ngày lại càng cách nó xa hơn. Rõ ràng là muốn gần ai đó thêm một chút, một chút nữa, không hiểu lại mắc phải sai lầm gì, đẩy người ấy ra xa hơn.

Lục Cảnh tiến lên phía trước, khom người thở dài, nhỏ giọng : “Đế tọa, nơi phạm trần không nên ở lâu, nên mau chóng quay về thiên đình.”

Đường Châu ừ một tiếng, nhưng vẫn đứng im tại chỗ.

Lục Cảnh cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ngẩng đầu nhìn lên liền giật mình sợ hãi: “Đế tọa, mất người.....”

Đường Châu đưa tay ấn huyệt Thái Dương ngăn những cơn co rút đau đớn không ngừng, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống từ khóe mắt, dọc theo hai má trượt xuống rơi trên quần áo của hắn. Hắn đưa tay lại lau khóe mắt một chút, nhìn thoáng qua bàn tay, lại nhẹ nhàng cười cười: “Được rồi, trở về thôi.”

Cuối cùng hắn vẫn quay lại liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy Nhan Đàm nửa ngồi nửa quỳ, cẩn thận ôm lấy Dư Mặc, khuôn mặt hơi nghiêng nghiêng, lông mi rũ xuống che khuất đôi mắt.

Nhan Đàm cố gắng cúi mình thật nhẹ nhàng, để Dư Mặc tựa vào lòng mình. Còn chưa an ổn Dư Mặc đã đột nhiên ngồi dậy, một tay chống đất, cố gắng kiềm chế cơn ho, mỗi một tiếng ho, máu lại từ trong miệng tràn ra, sau một lúc mới chịu ngừng.

Nàng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, hắn lại tiếp tục nôn ra một ngụm máu to, máu lại là máu đen. Nhan Đàm thấy thế hoàn toàn phát hoảng, một tay đặt vào lưng hắn, muốn dùng yêu thuật trị thương, một bên sốt ruột gọi to: “Tử Lâm, người mau lại đây xem, sao vừa rồi sao người lại ra tay nặng như vậy.....”

Vốn dĩ vừa rồi nàng muốn ngăn cản Dư Mặc. Hắn muốn dùng khí lực bản thân đối kháng với tiên lực của thần khí Địa Chỉ, kết quả tất yếu là hai bên đều thiệt hại, huống hồ, với tình hình này ngay cả sư phụ nàng có ở đây cũng đành bó tay. Nàng đang bay đến giữa chừng đã thấy Tử Lâm vội vàng lao tới, kéo nàng lại, tức giận quát: “Chỉ bằng chút bản lĩnh ấy của người cũng đòi cản Dư Mặc, có tới cũng chỉ thêm phiền phức! Đứng một bên đợi cho ta!”

Cho tới giờ Nhan Đàm cũng chưa bị mắng xối xả như vậy, chợt sững ra, lóe một cái đã thấy Tử Lâm bay đến giữa không trung. Yêu pháp của Dư Mặc chịu hao tổn, vốn đã thể suy sức yếu, Tử Lâm còn vọt tới vùng một chưởng đánh vào ngực hắn, đánh tan toàn bộ yêu khí đang ngưng tụ của hắn.

Nhan Đàm ở ngoài thấy tận mắt, khiếp sợ đứng im tại chỗ.

Tử Lâm cúi xuống đỡ Dư Mặc, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, lại quay sang nhìn nàng: “Chăm sóc hắn đi, ta đi xử lý tàn cục.”

Nhan Đàm ôm Dư Mặc, tay run run sờ ngực hắn, nơi đó còn ấm, nhưng cơ thể hắn thì rất lạnh. Nàng biết Tử Lâm không cố ý làm hắn bị thương, trong hoàn cảnh này cũng chỉ có thể dùng hạ sách này. Nhưng Dư Mặc vốn bị thương nặng do thần khí, giờ lại chịu thêm một chưởng này của Tử Lâm thì làm sao mà chịu nổi?

Dư Mặc đẩy tay nàng ra, giọng nói yếu ớt: “Không liên quan đến Tử Lâm, khụ khụ, người cũng không cần tốn khí lực trị thương cho ta..... Ta vẫn chịu được.”

Về mặt hắn có phần lạnh nhạt, vì nghĩ đến lúc ấy nàng bảo vệ cho Đường Châu nên trong lòng thấy tức giận.

Cũng không phải lần đầu Nhan Đàm thấy Dư Mặc tức giận, nhưng chỉ độc mỗi lần này nàng có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra nên cúi đầu nhận thua với hắn thế nào. Nàng không ngăn được mà nghĩ, nếu nàng biết Đường Châu là do Ứng Uyên chuyển thể, liệu có còn làm như vậy nữa không? Càng nghĩ càng luống cuống, há miệng vài lần định nói, nhưng lời vọt đến miệng lại không thốt ra được.

Nàng luôn là người mồm mép tép nhảy, cho dù mê sảng cũng lú lo sáu bảy phần như thật, nhưng bây giờ ngay cả một câu cũng không thốt ra nổi.

Một lúc sau, dường như nàng nghe thấy tiếng thở dài nhẹ như gió thoảng của Dư Mặc: “Nhan Đàm, nàng khóc.....”

Nói hươu nói vượn gì đấy, nàng sao lại khóc cơ chứ? Lúc trước nàng đã quyết, sau này sẽ không rơi một giọt nước mắt nào nữa.

“Nhìn thấy nàng khóc, ta lại thấy thật vui vẻ.....”

Nhan Đàm nghe vậy sững sờ, chợt ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Nhưng mà,” Dư Mặc giơ tay ra, nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt, vỗ mặt mệt mỏi, giọng nhỏ đi, “Nhưng mà, nàng sao lại khóc vì ta chứ?”

Da lan sơn cảnh bị hủy rồi.

Hồ nước khô cạn, các loài cây cối um tùm, hoa tươi cỏ lạ giờ đây đều nằm phơi xác trên đất, núi đá đổ nát, cảnh vật hoang tàn, cảnh tượng này không khác gì chốn hoang vu hẻo lánh.

Đan Thục khịt khịt mũi, đôi tai trên đỉnh đầu cũng sụp xuống, đôi mắt hồng hồng ngồi trên tảng đá, nhìn bụi đào chết khô dưới chân, ghen ngào nói: “Đây là cây đào đệ trồng, nhưng đã gãy mất rồi.....”

Nhan Đàm xoa xoa đầu nó, ngồi xuống phiến đá đối diện an ủi: “Không sao đâu, đợi đến đầu xuân sang năm, nó sẽ lại xanh tốt như trước.” Da lan sơn cảnh vốn nằm ở vùng Mạc Bắc hoang vắng, trước mắt đã mất đi tiên khí, có lẽ không thể khôi phục lại nguyên cảnh trước đây.

Chỉ là nàng không thể tiếp nhận nổi. Nếu không vì nàng cùng tìm thượng cổ thần khí với Đường Châu, nếu không vì nàng cản một kiếm kia của Dư Mặc, Da lan sơn cảnh cũng sẽ không bị hủy hoại thế này.

Đan Thục đứng lên, cố gắng lôi gốc đào kia lên, cười toe toét: “Đệ đào một cái hố bắt nó đứng thẳng dậy vậy, sang năm còn có quả đào ăn, hì hì hì.....”

Nhan Đàm nghe nó cười hì hì vài tiếng, cũng chợt mỉm cười, kéo thân cây qua chậm rãi đặt qua một bên. Chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân, sau đó là tiếng của Tử Lân đập vào tai: “Bình thường sơn chủ giận, sơn chủ dài thân thiết lắm mà, giờ lại ngồi im ở đây hả?”

Nhan Đàm ừm một tiếng, vẫn ngồi im không nhúc nhích, cúi đầu nói một câu: “Nhưng mà Dư Mặc hẳn còn đang giận ta. Huống hồ, ta làm sai nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể.....”

“Ám sát tiên quân thiên đình là trọng tội, nếu ngươi không ngăn một kiếm kia, Dư Mặc chắc chắn đã mất mạng rồi. Ngươi thấy tính mạng của Dư Mặc quan trọng hơn hay Da lan sơn cảnh quan trọng hơn?” Tử Lân đi qua nàng, quay đầu nhìn lại, “Mọi người cùng nhau từ từ nghĩ cách mới có thể hồi phục lại nơi này giống như trước kia, ngươi thấy đúng không?”

Nhan Đàm ngẩng đầu lên, thật lòng nói: “Tử Lân, ta biết ngươi lâu như vậy, giờ với phát hiện ra ngươi là người tốt đấy.”

Mặt Tử Lân lại đen như đất nồi, giọng ghét bỏ: “Ta không phải Dư Mặc, không nuốt nổi câu này của ngươi, ta thích Lâm Lăng cơ, ngươi đừng tự mình đa tình.”

Nhan Đàm vờ như thờ dài, buông tay xuống: “Ta cũng không thích rùa núi, mọi người cũng vậy.” Nàng vừa dứt lời lập tức chạy tót lên bậc thang, phi như bay đến phòng Dư Mặc, thò tay gõ cửa. Nàng rất muốn biết, từ khi nào, từ lúc rời khỏi Cửu Trọng Thiên hay là từ lúc nào lại cảm thấy thế gian tươi đẹp đến vậy? Có thể trêu đùa tiểu lang yêu Đan Thục, có thể cười nhạo chân thân của Tử Lân, sau mỗi lần Tử Lân tuyên bố muốn lột da rút gân nàng, nàng lại có thể trốn sau lưng Dư Mặc, ngày tháng yên bình trôi qua, sẽ không đau lòng sẽ không rơi lệ.....

Một lúc sau, Bách Linh mở cửa phòng ra, nhẹ giọng nói: “Sơn chủ đang ngủ, nàng vào đi, đừng làm người tỉnh.”

Nhan Đàm gật gật đầu, rón rén đi đến bên giường, nghe thấy phía sau Bách Linh nhẹ nhàng bước ra.

Nàng nhẹ ngồi xuống mép giường, đưa tay kéo lại góc chăn, sau đó cẩn thận chạm vào đôi mắt đang nhắm chặt của hắn, có thể cảm nhận được lông mi dưới lòng bàn tay hơi rung rung: “Trước chàng nói với ta những lời này..... Ta không nghĩ ta chưa từng nghe qua. Nhưng ta không biết..... Thật sự không biết nên nói với chàng thế nào.....”

Nhan Đàm cảm thấy cổ họng khô đặc, hồi lâu mới nói tiếp: “Đan Thục vừa nói, nó trồng lại một gốc cây đào, sang năm sẽ được ăn quả chính cây mà nó trồng. Mọi người đều rất thích nơi này, mấy năm nay ta thấy rất nhiều yêu tinh ở đây, bắt nháo âm ỉ cả lên..... Nơi này cũng là nhà của ta, cho dù bị hủy hoại, ta cũng không thể mặc kệ nó.”

“Ta muốn trốn khỏi thiên đình bởi vì..... Một người, ta không dám đối mặt với hần, chỉ biết trốn tránh. Khi đó ta còn nghĩ, dám nhảy xuống thất thế luân hồi giải cỡ nào, thật ra ta rất yếu đuối.” Hàng lông mi của Dư Mặc run rẩy một chút, nàng biết hần đã tỉnh, có lẽ hần không muốn để ý tới nàng, như vậy cũng tốt, những điều khó nói trước mặt sẽ dễ nói hơn, “Dư Mặc, ta phải đi.”

“Ta muốn lên thiên đình một chuyến, muốn kết thúc việc này.” Nếu mọi việc tốt đẹp nói không chừng sẽ cứu vãn được Da lan sơn cảnh, nàng đã đồng ý với Đan Thực, sang năm cho nó ăn quả đào do chính nó trồng, vừa to vừa ngọt, vừa mọng nước.

“Không mất nhiều thời gian đâu, ta sẽ về sớm.” Đây là nhà của nàng. Cho dù đi xa, cũng sẽ phải trở về.

Nhan Đàm đứng lên, lí nhí trong miệng, ta sẽ về sớm.

Lúc đến không có vật gì, khi đi cũng vội vàng.

Thoáng ngoảnh lại, hai mươi năm qua gắn bó với nơi này vô cùng. Chỗ nào cũng đều có dấu vết của nàng, mỗi một ngày mỗi một khắc ở đây đều ghi trong tim. Còn khắc sâu hơn cả tám trăm năm ở Dạ Vong Xuyên.

Nhan Đàm không thu dọn đồ đạc vì nàng thấy không cần thiết, nàng sẽ không ở đó lâu, nơi đó đã là chốn cũ rồi.

Ở Da lan sơn cảnh này đã hai mươi năm, thật ra nàng luôn ý lại Dư Mặc. Thiếu chuyện gì thứ gì, không cần nàng nhọc lòng, tự nhiên sẽ có đủ; Gây họa, nàng nghe rằng chạy mất là xong, cuối cùng Dư Mặc sẽ âm thầm gánh giúp nàng. Nhưng mà có ai lại vì ai mà không sống được, có ai lại trả giá nhiều như thế vì một người không chung huyết thống chứ?

Nàng đối với một số việc đặc biệt nhạy cảm, huống chi đối phương lại là Dư Mặc.

Ứng Uyên là chấp niệm trong lòng nàng, là vết tích khó mờ, nhưng Dư Mặc lại không như thế.

“Nàng sao lại phải đi? Nàng..... Có ý gì?” Bách Linh tròn tròn mắt, không thể tin nổi vào tai mình.

“Ta muốn lên thiên đình, nhiều nhất hai ba ngày sau sẽ trở về.”

Bách Linh ngăn người, lại mở miệng: “Nhưng mà, một ngày trên trời là một năm ở thế gian. Nàng đi hai ba ngày cũng chính là hai ba năm, nàng đi rồi sơn chủ phải làm thế nào đây?” Nàng nói một lèo như đinh đóng cột: “Nhan Đàm, sơn chủ người rất thích nàng. Nàng chẳng lẽ một chút cũng không nhận ra người rất thích nàng sao?”

Nhan Đàm miễn cưỡng cười cười: “Ta biết chứ.”

Nàng sẽ không quên về mặt Dư Mặc lúc ấy, hần nói “Nhưng mà, sao nàng lại có thể vì ta mà khóc chứ” Lúc đó, nếu nàng còn không hiểu ý hần nữa thì nàng còn chẳng bằng một con ngốc.

“Nàng đã biết, nàng biết rồi thì vì sao lại còn chọn người kia?!” Mày liễu của Bách Linh dựng đứng, khuôn mặt bắt đầu tức giận.

“Đủ rồi, Bách Linh, người để nàng đi đi.” Giọng nói trầm thấp ôn hòa truyền đến, Dư Mặc khoác chiếc áo ngoài màu đen, sắc mặt tái nhợt, nhưng về mặt lại kiên quyết, quay đầu mỉm cười với Nhan Đàm, “Tuy rằng không biết lần này nàng muốn đi bao lâu..... cho dù cuối cùng nàng vẫn thích chốn kia, vậy nàng hãy ở lại đó. Nhưng Da Lan sơn cảnh vẫn chào đón nàng, khi nào thấy không vui thì quay về ở mấy ngày, được chứ?”

Nhan Đàm ngẩn ngơ, lắp bắp mở miệng: “Được, nhưng mà.....”

Dư Mặc đưa tay nhẹ nhàng sờ chóp mũi nàng, cười nói: “Ta cũng không nói được như Bách Linh đâu, nếu nàng rời khỏi đây, ta về sau có thể sống yên bình rồi.”

Về mặt hần cũng vẫn như mọi ngày, Nhan Đàm nhìn chăm chăm hần, chỉ mong nhìn ra được điều gì khác thường, đáng tiếc chẳng có gì cả.

“Về sau tại ta sẽ yên tĩnh hơn, cũng không có con yêu tinh nào bướng bỉnh hay gây âm ỉ như nàng, cũng không ai dám trêu chọc Tử Lân nữa.” Chỉ có điều như vậy lại rất cô tịch.

Nhan Đàm thất vọng trả lời: “Ta đi đây.” Tuy rằng Dư Mặc nói câu nào cũng là sự thật rành rành, nhưng nghe vào tai lại không biết thành ra cảm giác gì.

Dư Mặc nhìn bóng dáng Nhan Đàm dần dần biến mất, che ngực ho khan hai tiếng thật mạnh, chợt nghe Bách Linh mở miệng nói: “Sơn chủ, người rất thích, rất thích Nhan Đàm sao?”

Dư Mặc liếc nhìn nàng một cái, cười cười: “Đúng vậy.”

Bởi vì có tình với nàng mới không muốn tổn thương nàng, mặc kệ thế nào, cũng không muốn làm nàng khó xử.

Tình sẽ sinh dục, nhưng dục lại không thể sinh tình, mạnh mẽ giữ chặt lấy một người, đó không phải là thích.

“Bách Linh, nếu có ý nghĩ này, cuối cùng lại thành ép buộc nàng, đó là bức bách. Ta không muốn bức nàng.” Dư Mặc nhẹ nhàng thở dài một cái, “Ta biết trong lòng Nhan Đàm vẫn nhớ thương Ứng Uyên để quân, là ta đã đến quá muộn.”

Nếu cuối cùng Nhan Đàm lựa chọn quay lại nơi đó, vậy để hắn thấy nàng được vui vẻ hạnh phúc là đủ rồi.

102. Chương 102: Cố Nhân Trở Về

Nhan Đàm đạp mây bay về thiên đình, đi qua Nam Thiên môn quen thuộc, nhìn thấy dưới hành lang khúc khuỷu, bạch hổ canh cửa đang lơ mơ ngủ gật, thủ vệ bên cạnh cũng chỉ liếc qua nàng một cái, rồi quay ra dựa vào cây cột bên cạnh tiếp tục giấc nằm mộng.

Khi xưa lúc vẫn còn tà thần, xung quanh mọi hướng đều có trọng binh canh gác nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không có tình trạng lính canh và linh thú rủ nhau ngủ gật thế này. Cho nên nói thần tiên cũng giống người phàm, lúc sống gian nan cực khổ, lúc chết lại an ổn yên vui.

Nàng đi qua hành lang gấp khúc, rẽ sang phía tây, đây là nơi ở của sư phụ nàng, Nguyên Thủy Trường Sinh đại đế.

Nhan Đàm có chút bối rối không biết nên xuất hiện thế nào trước mặt sư phụ, nên thông báo trước một tiếng, hay là im hơi lặng tiếng thỉnh linh xuất hiện? Tuy ngàn năm chưa gặp lại nhưng diện mạo của nàng cũng không khác xưa lắm, sư phụ sẽ không đến nỗi không nhận ra nàng chứ? Nàng một đường thẳng bước, xa xa có thể thấy mái ngói lưu ly nơi sư phụ ở.

Nàng bước nhanh hơn, chợt thấy một bóng áo xanh từ góc rẽ lao nhanh tới, suýt nữa thì va vào nàng. Nhan Đàm dừng bước, quay ra nhìn thấy khuôn mặt người nọ thì ngăn ra: “Ta nói, người không phải là ...Con của Ngao Quảng long vương gia.....”

“Ngao Tuyên.” Đối phương ngừng lại một chút, bỗng nhiên ra chiều nghĩ ngợi, “Không phải người nhảy xuống thất thế luân hồi sao, sao lại trời lên rồi?”

Nhan Đàm nghĩ thầm, Ngao Tuyên, người thật sự là nhân tài hiếm có, không gặp đã lâu thế còn không nhận nhầm ta với Chỉ Tích, còn bình thần hỏi ta sao lại trời lên được nữa nha.

“Với tu vi này của người mà thủ vệ bên ngoài cũng nghĩ người là tiên tử á hử. Nhưng mà, năm đó người dám nhảy xuống thất thế luân hồi, có thể nói là nổi danh như cồn luôn vậy đó.” Diện mạo của hắn vẫn thế, đã cao thêm nhiều, nhưng cách nói chuyện vẫn rất gợi đòn.

Nhan Đàm bị đâm chợt mấy câu mà vẫn không tức, còn cười cười hiền lành: “Ta trở về gặp sư phụ. Ngao công tử, xin tránh đường.” Nàng vừa mới xoay người lại, chợt nghe thấy Ngao Tuyên gọi với ở phía sau: “Xin dừng bước.”

Nhan Đàm bĩu môi, nàng biết hắn tính tình ngạo mạn, nhân gian có câu người nham hiểm kén chọn kẻ thù, bọn họ không thân không thiết, giờ gặp mặt cũng chỉ tiện chào nhau mấy câu, chặn nàng lại nhất định có nguyên do khác: “Còn có chuyện gì nữa sao?”

Ngao tuyên mỉm cười: “Chuyện là thế này, ta nghe nói sau khi thần khí Địa chỉ bị lấy ra, Da lan sơn cảnh liền bị hủy, nhớ ra nơi đó ban đầu lạnh khủng khiếp, thiếu nước thiếu gió. Mà người cũng biết ta thuộc Thủy tộc Đông hải, Đông hải của chúng ta vĩnh viễn không cạn nước thật ra là do mấy viên Định Thủy châu. Vừa hay ta lại có một viên, không biết người có cần dùng không ha?”

Nhan Đàm lấy làm lạ: “Người cũng có lòng tốt vậy á hả? Có điều kiện gì?”

“Chỉ là mấy việc lật vặt thôi, nếu mang ra đổi với một viên Định Thủy Châu thì cũng rất đáng.” Ngao Tuyên lấy một tờ giấy mỏng từ trong tay áo đưa qua.

Nhan Đàm đưa tay nhận tờ giấy, lướt qua lướt lại mấy lần, lắp bắp nói: “Túy hoan? Đây, đây là mê hương hay là xuân được đây? Í, không đúng, người lấy cái này làm cái gì? Hình như người tốt xấu gì cũng là tiên quân mà ta?”

Ngao tuyên mặt không đổi sắc, thông thả trả lời: “Người nhìn đã rõ chưa? Nó đúng là vị thuốc Túy hoan, cũng có tác dụng làm xuân được, nhớ rõ hết nguyên liệu trên đó, mà người cầm luôn tờ giấy này đi cũng được.”

Nhan Đàm thật muốn đập tờ giấy lên mặt hắn luôn, rít qua kẽ răng từng câu từng chữ: “Trên giấy này còn viết cả tứ diệp hạm đàm, nói cách khác nguyên liệu của người cần xẻo thịt ta nốt hả?”

Ngao Tuyên đứng im ngấm ngấm thừa nhận.

“Mặt sau viết cái gì, máu Kì Lân nữa á? Người chẳng lẽ không biết con Kỳ Lân hung mãnh kia là con nuôi của Bồ đề lão tổ à, người nghĩ ta làm thế quái nào mà lấy máu nó được?!”

Ngao tuyên không quan tâm lắm chỉ liếc sang nàng một cái: “Ta biết chứ. Nếu người làm ra được Túy hoan thì đến chỗ Nam Cực Tiên Ông sư phụ ta tìm ta, ài, ta có Định Thủy châu mà cũng chẳng biết để làm gì.”

Nhan Đàm vẫn còn nhớ, lúc này có lẽ sư phụ đang cầm thước dạy đệ tử học chữ trong phòng, sau đó phạt mấy tên lười biếng chép kinh thư, nàng khi đó vẫn rất cẩn thận, nhưng lại chuyên là tên đầu sỏ bị phạt.

Nàng vừa mới đứng ngoài ngõ nghiêng quanh thư phòng, vừa lúc người bên trong cũng đang thông thả đi ra cầm cây thước gõ gõ mu bàn tay, nàng vừa thấy lập tức thốt ra: “Sư phụ, sư phụ!” Sư phụ nhiệm bị nàng ảnh hưởng tới, quả nhiên vẫn ấn tượng sâu sắc với tiểu đồ đệ từ mấy nghìn năm trước suốt ngày chép phạt kinh thư. Khi đó nàng thật sự nghĩ rằng, có lẽ cả đời này đều ngồi cầm bút ở cái bàn phía trước.

Sư phụ nhìn thấy nàng, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó hét lớn: “Nhóc con nhà mi còn biết trở lại sao? Còn không mau cút vào đây?”

Sư phụ, ngài phun ra một câu thô tục như thế hình như rất mất hình tượng rồi đó.....

Nhan Đàm ngoan ngoãn nghe lời, lập tức đi vào thư phòng, cười hi hi: “Sư phụ, con không phải là nhóc con, còn là nhóc liên hoa tinh kia, người không cần đùa con. Í da, sao con thấy sư phụ như trẻ ra vậy ta.” Nàng nhìn quanh, thấy thư phòng vẫn giống như năm ấy, chỉ là chỗ ngồi học kia đã đổi chủ.

Trong lúc hai người nói chuyện, tiểu sư đệ Dương Giác liếc qua nhìn trộm. Sư phụ cũng không thèm ngoảnh lại, giơ thước gõ gõ vào đầu nó: “Quay lại mau, phạt con chép lại nội dung bài học hôm nay năm mươi lần.”

Nhan Đàm lập tức nín nọt: “Sư phụ thật là khổ tâm, không thì con cũng không luyện được chữ đẹp như vậy.”

Lão hừ một tiếng: “Con cũng viết chữ rất đẹp, ta dạy nhiều đệ tử như vậy, đến lượt con lại chẳng có tiền đồ gì.” Lão vừa dứt lời liền đi ra ngoài thư phòng: “Ra đình viện nói chuyện tiếp.”

Nhan Đàm theo sau sư phụ đến chiếc bàn đá ngoài đình viện, thấy bình trà trên mặt bàn hãy còn ấm, mau lẹ rót ra một chén, quý xuống đưa ly trà lên trước mặt: “Sư phụ.”

Sư phụ nặng nề hừ một tiếng, nhận lấy cái chén, vô cùng bi thương mở lời: “Uổng công vì sư coi trọng con như vậy, cái gì cũng đều dạy con, nghĩ rằng tiền đồ của con sẽ rất tốt đẹp. Kết quả cái gì cũng chưa đạt được đã dám nhảy xuống thất thế luân hồi? Con nghĩ đây là chỗ nào chứ? Đó là nơi phạt kẻ phạm trọng tội, con đang yên lành sao lại bị ngốc mà nhảy xuống đây hả?”

Nhan Đàm nhẹ giọng: “Con biết con sai rồi.....”

“Tuy ngày thường vì sự đối với các con có hơi nghiêm khắc, nhưng luôn luôn bao che khuyết điểm cho các con, cho dù là tiên tử của Ứng Uyên để quân thì đã làm sao? Chẳng lẽ vì sự lại sợ Ứng Uyên để quân chắc?”

Nhan Đàm tức thì cảm thấy rất xấu hổ, nếu sự phụ biết tường tận mọi việc, có lẽ tức đến hộc máu mắt.

“Vì sự thấy con có tư chất thành thượng tiên, sao lại vì chuyện này mà, con con con..... Thật sự làm vì sự tức chết thôi!”

“Thật ra là..... Sự phụ, khụ, con trước kia cũng chưa từng ngộ ra Bàn Nhược vô cực thiện lý gì cả. Con lén nhìn sách của người để như bàn, mỗi lần với có thể trả lời đúng hết ạ, con thật sự không có tư chất thiên phú gì đâu.....”

“Bộ con cho là sự phụ là lão già hồ đồ hả? Ta đương nhiên biết cái mẹo vặt ấy của con, nếu con ngộ ra cái gì là cực vạn vật thì thành hiền giả luôn rồi, ta còn có thể làm thầy của con nữa hả? Đổi lại cho con làm sự phụ ta luôn cho rồi!”

Nhan Đàm suy nghĩ một chút, lại nói: “Sự phụ, còn có một việc người nhất định chưa biết, người trước kia thích nhất chiếc đèn ngà voi trắng, cái đấy không phải đại sư huynh làm vỡ, là con làm vỡ rồi đưa lại cho đại sư huynh. Con muốn dùng tiên pháp sửa lại nó, ai biết được lại chữa lợn lành thành lợn què.”

“Chuyện này ta cũng nghĩ không phải tiểu tử kia làm, chẳng qua nó cũng không khai ra con, việc này bỏ qua đi.”

Không phải Đàm Trác sư huynh không muốn khai ra nàng, mà là sự phụ ra tay nhanh quá huynh ấy còn chưa kịp trấn trối thêm đã lĩnh phạt. Nhan Đàm im lặng nhớ lại những tội lỗi trước kia, tiếp tục khai: “Còn một việc nữa.....”

Sự phụ đưa tay cầm ly trà dưới bàn lên: “Còn có?”

“Sự phụ, bồn hoa dưới cửa sổ của người thật ra kết được rất nhiều nụ, nhưng tại con làm rụng mất một ít, cho nên lúc người so hoa của ai nở nhiều hơn với Nam Cực Tiên Ông lại bị thua.”

“..... Nhan Đàm, không bằng con có gì ăn ngay nói thật khai hết ra cho ta, trước kia đôi giày của ta bị xóa sạch hoa văn, dùng lá cây che miệng động ở hoa viên làm Nam Cực Tiên Ông ngã vào, việc này cũng đều do con làm đúng không?”

Nhan Đàm vội thanh minh: “Không phải con không phải con, việc này rõ ràng là do nhị sư huynh gây ra mà.” Tục ngữ có nói, tử đạo hữu bất tử bần đạo(1), bây giờ bần đạo cũng sắp tèo, theo lý cũng nên lờ theo đạo hữu rồi, nhị sư huynh huynh tự cầu thêm phúc đi.

Nhan Đàm chào từ biệt sự phụ, muốn đến cực nam Địa Nhai xem có thể nghĩ ra cách gì tu bổ lại Da lan sơn cảnh không. Nàng vừa ra khỏi chỗ sự phụ, đang cảm cúi nghĩ, vừa ngẩng mặt lên thì có một bóng người đứng trước, giắt mình xoay người ý muốn chạy trốn, chỉ thấy người nọ mỉm cười với nàng, dịu dàng gọi: “Nhan Đàm.”

Nhan Đàm tiến lùi không xong, quay lại xấu hổ mở miệng: “Đường.....” Nghĩ lại thấy không đúng nên ngừng lại, vừa định gọi Ứng Uyên, lại cảm thấy vậy càng không đúng, cuối cùng gọi một câu “Đế tọa”.

Người kia tuy rằng đã khôi phục thân phận tiên quân nhưng vẫn giữ lại diện mạo của phạm nhân, làm nàng quen miệng suýt gọi Đường Châu.

“Nàng vẫn nên gọi ta là Đường Châu, như vậy nghe quen tai hơn.”

Nhan Đàm hồ hững ừ một cái, chần chờ một hồi lại hỏi tiếp: “Người có thể cho ta mượn Địa Chỉ thần khí dùng tạm không?”

Đường Châu sững sốt một chút, lập tức nói: “Dĩ nhiên là nàng có thể dùng, nhưng mà.....” Hắn do dự một lát, lại nói: “Chỉ là hiện nay ta dựa vào nó khôi phục tiên pháp, chỉ bằng Địa Chỉ khó có thể khôi phục lại bộ dáng ban đầu của Da Lan sơn cảnh.”

Nhan Đàm đã lường trước việc thế gian há lại dễ dàng như vậy, nghĩ nghĩ một chút, trước mắt chỉ có thể dựa vào lời nói của Ngao Tuyên. Lấy một cánh hoa của nàng là việc nhỏ, nhưng việc mặt sau tờ giấy nói đến lại là chuyện to như con voi vậy. Bồ đề lão tổ là nhân vật khó lường, ngay đến Ngao Tuyên chẳng dám đắc tội, vì thế mới vớt hòn than bồng này cho nàng, thật đúng là một công đôi việc.

Nàng chợt nghe Đường Châu thở dài: “Nhan Đàm?”

Một tiếng này làm cho nàng hồi phục lại tinh thần: “Sao vậy?”

Đường Châu bắt đắc dĩ nói: “Ta gọi nàng mấy câu, nàng cũng không nghe thấy.”

Nhan Đàm liếc nhìn hẩn một cái, không rõ thái độ này của hẩn là xảy ra chuyện gì, đáng ra hẩn nên sợ mình đến mức tránh còn không kịp ấy chứ. Cho dù việc đã qua rất lâu rồi, năm đó yêu hận đều mơ hồ, nhưng những chuyện xảy ra ở đó, làm sao có thể coi như chưa có gì?

Dù có căm ghét, không để ý thiệt hơn đi nữa, nàng vẫn không làm được.

Đường Châu cúi đầu, một lúc sau chợt nói: “Có chuyện gì muốn ta giúp cứ nói, ta chắc chắn sẽ giúp nàng.”

Nhan Đàm nhìn ra phía xa xa, trên Cửu Trọng Thiên mây mù lượn lờ, đứng xa chút có thể nhìn thấy một mảng sương mù mênh mông. Vẫn là mây mù của năm đó, cung điện cũng vẫn của năm đó, chỉ là nàng thì đã khác năm đó rất nhiều .

Chính nơi này, nàng không muốn nhận ân huệ của Đường Châu, dù có là trả lại ân tình năm xưa đi chăng nữa. Nhưng vì Da lan sơn cảnh thì lại khác .

Nàng quay sang nhìn Đường Châu: “Ta muốn lấy máu Hỏa kỳ lân, người có cách giúp ta sao?”

Thủ hạ của Bồ đề lão tổ mặt nhăn mày nhíu truyền lại, lão tổ đi xa nhà, sợ đến dăm bữa nửa tháng cũng chưa về.

Nhan Đàm thấy nàng phí phạm thêm một canh giờ thì dưới kia thế gian sợ là đã biến hóa long trời lở đất mất, đợi đến dăm bữa nửa tháng kia, có lẽ thế gian đã thay triều đổi đại hết rồi.

Chỉ thấy Đường Châu thản nhiên nói thêm một câu: “Chúng ta tới xem hỏa kỳ lân, cũng không cần chờ tiên sinh trở về.”

Nhan Đàm thầm nghĩ, tiếp theo hẩn sẽ không khai rằng bọn họ đến ngắm Hỏa kỳ lân thuận tay chôm của nó một ít máu đấy chứ? Thế mà vẻ mặt nhăn nhíu của tiên đồng kia lại đỡ hơn, vô cùng thành khẩn: “Thật tốt quá, để tọa người tới thật đúng lúc, súc..... Không, linh thú cái kinh không chịu ăn gì, khi nào lão tổ trở về mà biết sẽ phạt chúng ta mất .”

“Trước đây ta còn bé thường chơi cùng Hỏa kỳ lân, nó cũng có vẻ thân thiết với ta.” Đường Châu theo tiên đồng đi đến mặt sau đình viện, liếc mắt nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói, “Xem ra gần đây nó lớn thêm một chút rồi.”

Nhan Đàm nhìn thẳng sang, tiên đồng nở nụ cười nhạt, cúi xuống thi lễ, lui về phía sau hai bước: “Đế tọa, tiên quả để ở đây, ngài nhớ dứt nó ăn.....”

Kỳ lân bên cạnh tảng đá nghe thấy tiếng người, bỗng di chuyển thân mình khổng lồ, đôi mắt như quả chuông đồng cực lớn tức giận trừng mắt nhìn những vị khách không mời mà đến một lúc, trong miệng phun ra một tia lửa đỏ bỗng chốc lao thẳng về phía nàng. Nhan Đàm vội lùi lại vài bước, chỉ thấy tiên đồng cong đuôi chạy như điên, vừa chạy vừa sắp khóc đến nơi: “Con súc sinh này ngay cả Thanh Ly để quân mà cũng dám đốt, thật đáng sợ quá

~~ ~”

Đường Châu đi lên phía trước, chìa tay vỗ vỗ lên lưng nó, Hỏa kỳ lân ngẩng đầu lên, chậm rãi nhắm lại mắt, miệng lại phun ra mấy quả cầu lửa rực rỡ. Hẩn đưa tay lên phía trên, đến gáy kỳ lân sờ sờ, kỳ lân kia chậm rãi cúi xuống quỳ rạp trên mặt đất nhắm mắt lại. Đường Châu mỉm cười, quay đầu bắt chuyện với Nhan Đàm: “Nàng cũng sờ nó thử xem, đến lúc lấy máu nó sẽ không tức giận.”

Nhan Đàm rút rờ đi đến gần, bàn tay run rẩy vươn ra: “Nó sẽ không cắn ta chứ?” Tuy lần đầu nàng nhìn thấy thượng cổ thần thú nhưng trong sách có viết rất nhiều về nó, kỳ lân có ăn, cắn cái gì thì phải đến tận xương cốt cũng không tha. Nàng cũng không muốn mất đi hay cánh tay đang đầy đủ này đâu.

Kỳ lân hung tợn trừng mắt khiến nàng đứng im re, tay Nhan Đàm lại càng thêm run, cuối cùng vẫn là Đường Châu đứng một bên thấy vậy, một tay cầm tay nàng đặt vào lưng kỳ lân.

Chạm tay vào lại có cảm giác ấm áp thoải mái, Nhan Đàm gan to thêm tiện tay sờ soạng trên lưng nó, thượng cổ thú cuối cùng cũng nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nằm im.

Đường Châu tranh thủ rút nửa cây kiếm ra, rất thoải mái hỏi: “Nàng cần bao nhiêu máu?”

Nhan Đàm dè dặt kiểm lại: “Chỉ cần hơn mười giọt, người rút kiếm ra làm gì?” Nàng vừa nói xong, thượng cổ thú kia đã chậm chậm ngẩng lên, thè lưỡi ra liếm một vòng xung quanh mặt nàng, trong lỗ mũi phun ra mấy đốm lửa nhỏ. Nhan Đàm liền giật mình, cả người cứng đờ, một lúc sau mới hoảng hồn nhảy dựng lên: “Nó, nó liếm mặt ta!”

Đường Châu hái một phiến lá trúc xuống, nhẹ nhàng tìm trên đùi kỳ lân một vị trí lấy máu, hứng máu Kỳ Lân chảy vào lá trúc, giọng thản nhiên: “Nó là giống cái.”

Nhan Đàm lấy ống tay áo lau mặt, rõ là tức giận: “Dính hết nước miếng thẹn thùng của nó rồi!”

Sau khi Đường Châu kéo nửa ống tay áo xuống, miệng vết thương trên đùi thượng cổ thú đã được băng lại cẩn thận, bỗng nhiên thân hình cao lớn đứng dậy, một tay giữ cầm nàng, chậm rãi cúi đầu. Nhan Đàm bị hơi thở ấm áp phả xuống mặt dọa cho phát sợ, không chút do dự lấy tay đẩy hất ra. Đường Châu mắt cũng không chớp, bắt lấy cổ tay nàng, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của nàng, bỗng nhiên buông lỏng tay ra.

Một cái tát không do dự rơi xuống mặt hân.

(1) Tử đạo hữu bắt tử bản đạo: Bản đạo ở đây là chỉ bản thân, còn đạo hữu là chỉ người khác. Câu này không phải thành ngữ tục ngữ gì mà chỉ là một câu nói trên mạng của cư dân mạng, có nghĩa là thà hại người chứ không hại mình.

103. Chương 103:

Mặt Đường Châu hơi nghiêng đi, ánh mắt sâu thẳm giống như vừa chạm đến thứ gì.

Bàn tay trong ống tay áo Nhan Đàm cũng lặng lẽ siết chặt, cảm nhận cả người cũng đang run nhè nhẹ, có chút tức giận có chút sợ hãi. Nàng vẫn nghĩ Ứng Uyên với nàng không có tình cảm gì, chuyện mình làm không trách được ai, chuyện tình cảm không phải là chuyện hân hay nàng tình nguyện mà thành, nhưng bây giờ sự việc lại như thế này? Thay đổi thật thường, thú vị lắm sao?

Một lúc sau, nàng thấy Đường Châu nhẹ nhàng nói một câu, giống như đang thì thầm: “Nhan Đàm, ta rất nhớ nàng.”

“Ta biết nàng dùng nửa trái tim đổi lấy đôi mắt cho ta, có một khoảng thời gian ta nhầm đó là Chỉ Tích, cho đến hội Dao Trì ta gặp nàng, liền nhận ra nàng.”

Nhan Đàm cười cười: “Thì ra là thế.” Nàng suy nghĩ một chút, lại nói: “Không sao đâu, khi đó ta cam tâm tình nguyện vì người, người không cần để ý.”

Đường Châu hơi bất ngờ, vẻ mặt dần trở nên ấm áp, giọng nhẹ nhàng đi: “Nhan Đàm, ta nghĩ ta thích nàng mất rồi. Thật lâu, thật lâu trước kia, ngay cả chính ta cũng không biết từ khi nào.”

“Giờ người thích ta, nhưng người luôn trò chuyện cùng người lúc mắt người không nhìn thấy, lấy nửa trái tim đổi ánh mắt của người là Nhan Đàm, không phải là ta, cho tới giờ cũng không phải, sau này cũng vẫn không phải.” Nàng nghĩ một chút rồi nói tiếp, “Lúc đó chỉ có mình ta cạnh người, nhưng giờ người đã khỏi

rồi, sao có thể giống nhau được. Bây giờ người hối hận chẳng qua là vì những điều ta nói trước khi nhảy xuống thất thế luân hồi thôi.”

Đường Châu khẽ cười: “Thì ra nàng cảm thấy như vậy, chẳng lẽ ta sống lâu quá đến tình cảm của mình cũng không biết hay sao? Khi nàng cười má bên phải sẽ có một lúm đồng tiền, đôi mắt cong cong, tựa như nụ cười từ đáy lòng nàng. Nàng và Chỉ Tích, ta sẽ không nhận lầm.”

Địa Nhai vắng vẻ mà trống trải, nơi này rất ít vị tiên lui tới.

Nhan Đàm vừa rẽ vào lối đi, thấy một bóng đen ngay trước mặt, run run lùi lại mấy bước, giọng hơi lạc đi: “Đây, đây là thể nào?”

Đường Châu dừng bước, giọng thản nhiên: “À? Đó là Quý Vương, nàng đã gặp rồi mà?”

Nhan Đàm dậm chân tức giận: “Ta biết đây là Quý Vương, ta muốn hỏi sao hắn lại ở đây?”

Có vẻ giọng nàng quá lớn, Quý Vương đang yên lặng quỳ dưới đất cũng ngẩng đầu nhìn nàng khó hiểu, ánh mắt vô hồn. Nhan Đàm lại thấy run run, bước nhanh qua người hắn: Chắc chắn là cố ý, cao cao tự tại tại đường như mọi việc chẳng liên quan đến mình, nhưng lại làm cho nàng giận cũng không xả được.

Đi vào phòng sách, Đường Châu đẩy cửa sổ ra, bên ngoài là một hồ nước xanh biếc, giờ vẫn chưa phải là mùa sen nở, lá sen mọc xen kẽ nhau xanh tươi phơi phới. Nhan Đàm vịn song cửa, muốn thò đầu nhìn ra phía ngoài, khẽ mỉm cười: “Ta nhớ rõ rằng nơi này không có ao sen nào mà.”

“Nơi này có sen lâu rồi, nhưng chưa nở hoa bao giờ, không biết năm nay có thể nở hay không?”

Nhan Đàm thở dài, chần chờ một chút cuối cùng vẫn trả lời: “Ta nghĩ là không. Ứng Uyên, làm thì đã làm rồi, sao lại coi rằng chưa từng xảy ra được? Việc tuy đã lâu, xảy ra những gì, sao xóa hết cho được..... người luyện chữ, viết không hay không phải cứ lấy giấy khác viết lại mà được.”

Nàng đưa tay khép cửa sổ, che đi cảnh vật bên ngoài, đi đến cạnh bàn học, cầm lò trầm hương được đục khắc vô cùng tỉ mỉ lên: “Lúc ấy, ta thật có lòng với Ứng Uyên để quân, dù đến hoàng tuyền địa phủ, ta vẫn không thể quên được..... Ta cứ nghĩ, ta sẽ chết dần ở Dạ vong xuyên, bởi vì không thể quên được những chuyện trước kia, dưới đó ta không thể đầu thai chuyển thế, chỉ có thể hóa thành quỷ thi chốn ấy. Cho tới giờ ta vẫn không quên được cảm giác ấy, về sau cũng vẫn không quên. Nhưng mà, thế thì đã sao?”

Nhan Đàm mở nắp lò trầm hương ra, nhẹ nói: “Cho một mẩu trầm hương vào trong, thêm một chút lửa, nó sẽ cháy, chưa thành tro vụn thì vẫn cứ cháy, hết rồi sẽ đốt một mẩu khác. Nhưng trầm hương đã bị đốt vụn, dù lửa có tốt đến đâu nó cũng không cháy được nữa. Ta giống như mẩu trầm hương này, đã cháy thành vụn rồi, có lửa cũng không cháy được, may mắn vẫn còn vụn tro tàn.”

Lò trầm hương hơi nghiêng xuống, như tro vụn trầm hương vương trên đất, hóa thành hư vô.

Nhan Đàm khẽ mỉm cười nhìn hắn: “Cuối cùng nhận được một chút ấm áp thì đã sao, cũng đã phải chịu những ngày lạnh giá, cái gì không có được, thà không biết còn tốt hơn.....”

Đường Châu đã đi rồi.

Nhan Đàm chậm chậm trượt xuống tường, cảm giác như đã bị rút hết sức lực. Thì ra nói ra được những điều nghĩ rằng muốn nói, nhưng lại lưu luyến đến vậy, có lẽ đã từng như vậy. Từ giờ trở đi, nàng coi như được giải thoát.

Ánh nắng chiều chiếu vào từ cửa sổ vô cùng chói mắt, chiếu hắt lên tường thành một hình loang lổ rực rỡ, mơ hồ không rõ.

Qua nửa ly trà, tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới gần, sau đó dừng lại. Người này vẫn luôn đi theo bọn họ mới có thể biết Đường Châu rời đi mà đến. Nhan Đàm ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt vô cùng thân thuộc, giống như khuôn mặt trong gương đồng mà nàng thường thấy.

Chỉ Tích hơi quay qua ngấm ngĩa trong phòng, cúi xuống liếc qua một chút: “Muội tới tìm một quyển sách.” Nàng đi đến cạnh bàn, thả vật gì đó trên tay xuống, xoay người đi tới giá sách được sắp xếp gọn gàng cạnh đó.

Nhan Đàm đứng lên, thấy nàng đặt vật gì đó trên bàn, là một quyển sổ ghi chép đã ố vàng, có vẻ nó đang đề lên vật gì nữa. Nàng cầm sổ ghi chép lên, bên dưới là một mảnh gương tròn tròn xinh xinh, chợt ngẩn ra. Nàng nhớ Chỉ Tích không thích soi gương lắm, sao lại mang theo nó bên người chứ?

Nhan Đàm cầm mảnh gương lên, hình ảnh trên mặt kính đột nhiên thay đổi, là hình ảnh ở dưới phàm trần: Một nữ tử quần áo thô sơ bận rộn lo việc nhà, đứa con trai bên cạnh không ngừng nghịch ngợm làm phiền nàng, nông phụ lớn tuổi đứng cạnh một tay chống nạnh vừa mắng vừa quát nàng. Nữ tử kia vừa hay quay đầu lại, giống như đang đối mặt với Nhan Đàm, vẻ mặt buồn rầu đau khổ.

“Tỷ cảm thấy thế nào?”

Nhan Đàm sững sờ, vội bỏ gương xuống, quay đầu nhìn lại, Chỉ Tích đang ôm một quyển điển tịch to đùng đứng cách đó không xa, nụ cười mỉa mai: “Chương Đẳng tiên tử bây giờ nghèo túng khổ sở như vậy, tỷ cảm thấy thế nào?”

Nhan Đàm bỗng nhiên cảm thấy nàng ấy có chút xa lạ, liền lắc đầu: “Không cảm thấy thế nào cả, nàng ta hiện tại cũng không sung sướng gì hơn ta lúc trước.”

Chỉ Tích cười nhạt: “Không, nếu nàng ta buồn phiền vì gia cảnh thì còn lâu mới đủ. Sinh ra bần hàn, trên đời này có hàng nghìn hàng vạn người, thiếu nàng ta cũng chẳng sao, thêm vào cũng không chặt.” Nàng đi đến bên cạnh bàn, bỏ quyển sách nặng nề xuống, nhẹ nói: “Sau khi nàng ta bị đuổi xuống phàm giới chịu phạt, muội có đến xem qua.”

Nhan Đàm mơ hồ đoán được đôi chút: “Chẳng lẽ muội.....”

“Ừ, muội cho nàng ta nhớ lại kiếp trước, lúc nàng ta nhìn thấy muội như bị dọa phát điên, trở thành người câm điếc.”

“Chỉ Tích muội vì tỷ mà làm vậy, nhờ người khác biết được thì làm thế nào đây?”

“Không phải muội làm vì tỷ.” Chỉ Tích hất cằm lên, vẻ mặt chẳng sao cả, “Cũng không ai biết đâu.”

Nhan Đàm cuối cùng đã hiểu, lúc đi xem pháo hoa gặp nàng ta, đúng là Chương Đẳng tiên tử. Dù là Nhan Đàm, hay Chỉ Tích, nhìn thấy ai cũng đều sợ xanh mặt.

Chỉ Tích cất chiếc gương nhỏ vào tay áo, ôm sách liếc qua nàng: “Sau này tỷ sẽ không quay lại đây nữa, có đúng không?”

“Có lẽ là vậy, nhưng muội có thể đến nhân gian thăm tỷ.”

Chỉ Tích cắn môi, một lúc lâu sau mới nói: “Muội chẳng đến thăm tỷ đâu, mặt tỷ cũng có gì đẹp hơn muội đâu, ngày nào muội chẳng nhìn.”

Nhan Đàm cúi xuống, không nhìn cười được: “Đúng vậy, chúng ta vốn là song sinh, cho dù không thấy mặt thì vẫn”

Vẫn vô cùng thân thiết.

Trên đời này, về độ gần gũi không ai thay thế nổi nàng ấy, hai người cùng chung một dòng máu, so với từ ngữ ràng buộc gì đó chắc khỏi nói.

Nhan Đàm nhìn bóng dáng Chỉ Tích mờ dần, trên bàn kia còn quyển sổ ghi chép đã ố vàng quên mang đi, muội ấy quên không cầm theo. Nàng cầm lên lật qua hai trang, ghi chép những việc vặt của tộc bọn họ, cũng không biết Chỉ Tích lấy đâu ra, chợt nhìn thấy mấy câu, trong lòng tươi lên đôi chút: “Tim của Tứ hiệp hạm đạm có thể làm cho vạn vật hồi xuân, chữa khỏi trăm bệnh.....”

Làm cho vạn vật hồi xuân?

Nàng sờ sờ ngực, thấy nơi đó có thứ gì đó đang nảy lên.

Từ trần gian lên đây đã được một canh giờ, giờ lập tức quay về Da lan sơn cảnh, chắc không chậm lắm.

Nhan Đàm giơ viên Định Thủy châu lên, chạm tay vào cảm giác lạnh lẽo trơn bóng, mơ hồ thấy được dòng khí đang di chuyển bên trong. Theo lời Ngao Tuyên, nếu không cẩn thận làm rơi nó xuống mặt đất, thế

gian sẽ chịu nạn lụt lội ba tháng liền, chỉ cần đem viên Định Thủy Châu này đặt dưới đáy hồ cạn, tự nhiên sẽ sinh ra dòng nước ấm.

Nàng đi qua chín hành lang uốn khúc, gặp ngay Nam Cực Tiên Ông đang khoanh tay nhìn ao vẻ nghĩ ngợi, nhìn thấy nàng đi tới tùm tùm cười: “Nhan Đàm, lâu như vậy không gặp con cao hơn thì phải.”

Nhan Đàm hơi chu miệng lên, đi đến cạnh hồ cá: “Tiên ông người còn cần râu mép nữa không ạ?”

Nam Cực Tiên Ông vội vàng lùi lại mấy bước, cười mắng: “Tên tiểu quỷ này..... Thế nào, đã gặp sư phụ con chưa? Hẳn hồi đó bị con chọc tức ghê lắm đó.”

Nhan Đàm nhìn bên trong hồ cá, thấy con cá râu cộp to béo kia đang lượn lờ vô cùng mạnh mẽ: “Sư phụ tức giận thật sao ạ?”

“Tất nhiên là vậy, sư phụ con một lòng muốn bồi con thành thượng tiên mang đi khoe, cuối cùng lại bị con diệt luôn cả oai phong, có thể không tức sao?” Nam Cực Tiên Ông vuốt vuốt râu, “Vốn dĩ con chỉ cần ở thêm Địa Nhai mấy ngày nữa, chắc chắn có thể thăng tiên giai.”

“Điều này sao có thể? Tu vi của con thấp tè mà, ngộ tính so với người khác cũng chẳng cao hơn bao nhiêu, điều này con còn biết nữa là.”

“Vốn thì không được, nhưng mà có dị nhân sẽ khác, không công hưởng lộc thêm một ngàn năm tu vi, con thấy đủ chưa?”

Trong lòng Nhan Đàm có cái gì đó rơi lộp bộp, kim lòng không đành lấp bấp: “Dị, dị nhân sao?!”

“Đúng vậy, nhưng qua một năm đã xảy ra quá nhiều chuyện, sư phụ con đến đây lôi ta đi cùng, muốn ta đưa dị nhân nhờ Đông Hoa Thanh Quân xử trí, nhưng không hiểu sao lại đánh mất luôn, làm hại tiên ông ta bị phạt ba năm tiên bổng. Sau đến cả bảo bối Cửu Kỳ ta vô cùng chăm bẵm cũng không thấy đâu, toàn là việc xui xẻo làm ta uống nước còn nghẹn!”

“Cửu kỳ không phải vẫn sống tốt..... Sao?” Nhan Đàm chỉ chỉ vào con cá râu cộp đầy sức sống đang quẫy kia.

“Đây? Đây chỉ có thể trách con cá nheo kia, ngay cả một cái vảy của con Cửu Kỳ cũng không thấy, năm đó nếu không phải ta thấy con Cửu Kỳ kia thích ở dưới ao, bỏ bao công chăm bẵm nó, kết quả là.....” Nam Cực Tiên Ông vô cùng đau lòng kể lể ra từng cái một, không nhịn được nhắc chân đạp vào lưng con cá râu cộp kia một phát, hại nó ngụp hẳn xuống nước, “Kết quả nó đối với ta tốt thế nào chứ, hại ta suốt ngày chăm sóc, ăn uống phục vụ tận tình, thế mà hình người cũng mãi chẳng thấy đâu, nhìn càng đau lòng!”

Nhan Đàm nơm nớp lo sợ: “Cửu kỳ..... là con cá nhỏ mắt đỏ nhìn có vẻ yếu đuối ạ?”

Nam Cực Tiên Ông liếc nàng một cái: “Đúng vậy, tộc nhà nó sớm bị diệt vong, trước kia bảo nó sánh tựa rồng cũng không phải nói quá.” Ông chưa nói xong, con cá hổ râu cộp lại từ dưới nước ngoi lên, tức quá dậm chân quát: “Tránh xa ta một chút, không thì hôm nay nhịn cơm!” Con cá hổ một bụng bi ai bơi sang một bên.

Nhan Đàm nhìn hồ cá, cả đầu là hình ảnh Dư Mặc, nhớ đến dáng vẻ hần cầm dị nhân không do dự ném xuống sông Chương Đài, nhớ tới hần thở dài nói “Người không muốn cũng không cho ta vớt đi, rốt cuộc muốn ta phải làm thế nào”, nhớ tới hần cuối cùng mỉm cười nói với nàng “Khi xem tuồng, rõ ràng biết không phải chuyện của mình, nhưng nếu xem lâu ngày, câu chuyện cũng dần dần biến thành của mình”, hần nhìn thấy chuyện xưa của nàng, cũng nhập vai diễn cùng.

Nàng cứ tưởng, hai mươi năm qua đã đủ để nàng hiểu hết Dư Mặc .

Giờ nàng mới hiểu được, hai mươi năm hiểu biết kia chỉ là chút bề nổi mà thôi.

Nàng nghĩ lại, khi sống cùng Dư Mặc, nàng thì lắng lời nhiều chuyện còn hần luôn ôn hoà nhã nhặn, nàng dính lấy hần nịnh nọt, hần đưa nàng đi du ngoạn khắp bốn miền nam bắc mà hần cũng chẳng tỏ vẻ gì. Thì ra cho tới giờ nàng vẫn chưa từng dùng trái tim mà nhìn hần.

Có ai lại yêu một người như vậy.

Có ai lại âm thầm chờ đợi một người như vậy.

Trên đời này không phải không có người một lòng một dạ với nàng, chỉ là nàng không biết mà thôi. Thì ra luôn có một người hiểu nàng đến thế, còn nàng từ đầu chí cuối đều không thấy hắn.

Từ đầu tới cuối, đều là nàng bỏ lỡ.

104. Chương 104: Tình Tới

Thế gian đã vào hạ.

Khi Nhan Đàm vừa đặt chân xuống phàm giới liền phát hiện ra mình đang ở một trấn nhỏ cạnh biên cương, hỏi qua mới biết đây là trấn An Bình, cách Da lan sơn cảnh mấy chục dặm về phía Bắc. Nàng quả nhiên chẳng đâu vào đâu, yêu pháp đã đến mức bung bét thể này, muốn về nhà mà ngay cửa còn chưa ngó tới. Trấn An Bình tuy không như mấy trấn nhỏ náo nhiệt ở Giang Nam nhưng vẫn có lúa thừa vài người đi đường, tuy vậy nhưng nàng cũng không có gan dùng yêu thuật ngang nhiên, nên đành đập bộ về nhà. Nàng ở thiên đình đã hơn một canh giờ, bằng một tháng ở thế gian, không biết Da lan sơn cảnh thế nào, vừa nghĩ vậy đã chỉ mong độn thổ ngay về.

Vừa rẽ vào góc đường, một chén nước vèo qua mặt, suýt thì trúng nàng. Nhan Đàm quay lại nhìn, đúng lúc nữ chương quây đối diện cũng đang dòm tới, nàng kia khoảng ba mươi tuổi, má trắng môi hồng, đôi mắt như ngọc lưu ly sáng ngời. Nàng ấy nhìn thấy Nhan Đàm, trên mặt có chút xấu hổ, lấy thìa gõ cái thùng gỗ: “Triệu thúc, người không nhìn ngó gì cả, nhờ vào người tiểu cô nương thì làm sao đây?” Nàng ta áy náy cười cười với Nhan Đàm: “Xin lỗi cô nương, giờ là buổi trưa, ta mời nàng ăn một bát mì coi như là nể mặt ta đi, mì cay thành đồ của chúng ta rất nổi tiếng, mọi người đều rất thích.”

Nhan Đàm nhìn thấy nàng ta, lắp bắp: “Mẫn Lưu.....”

“Nàng..... Nàng gọi ta là gì?”

Nhan Đàm vội xua xua: “Không phải, ta nói, mặt, mặt nàng thật mềm..... Khụ, ăn đi.....”

Nàng còn nhớ rõ việc ở gánh hát, nàng cũng nhớ rõ người đầu tiên gọi nàng là yêu quái lúc trước là Mẫn Lưu, bọn nàng là yêu sống lâu năm, chuyện từ xưa xưa cũng vẫn nhớ, nhưng phàm nhân thì lại khác.

Mẫn Lưu phụt cười, vớt mì trong nồi ra: “Nhìn nàng giống kẻ trốn nhà đi quá? Mặt đương nhiên là có đẹp, nhưng nói là mềm thì giống với thức ăn quá?” Nàng đặt bát mì trước mặt Nhan Đàm, chân thành nói: “Nhân lúc nóng ăn mới ngon, nàng không chê thì chỗ đơn sơ của ta còn một chỗ cho nàng ngồi, không phải nàng quen ăn đứng đấy chứ?”

Nhan Đàm vội nói: “Không đâu, ta có thói quen ăn ngồi.” Năm đó ở gánh hát, vội vàng dựng kịch, sao có thể từ từ ngồi bàn ăn thoải mái?

Mẫn lưu mỉm cười: “Xem nàng nói kìa, cô nương gia giáo ra dáng cô nương gia giáo.” Nàng nhìn Nhan Đàm một lúc, nhin không được nói: “Nhìn dáng vẻ nàng giống một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, nhưng lại rất giống một người bạn của ta.”

Mì cay thành đồ vừa chua xót lại nhạt, Nhan Đàm nghe vậy liền ghen luôn, ho khan liên tục. Mẫn lưu không để ý đến sự xấu hổ ấy, tự mình say sưa: “Cũng qua hai mươi năm rồi, không biết nàng ấy hiện tại như thế nào.....”

Nhan Đàm thầm nghĩ, nàng vẫn sống theo kiểu gió nổi nước lên, tai họa xếp hàng hỏi thăm, nếm không ít khổ cực, gần đây nhất là còn sống mà về. Nàng đang nghĩ mông lung, chỉ thấy một thìa ớt đỏ tươi trước mắt, trong bát lập tức đỏ au. Vị đại thúc suýt hắt nước vào nàng kia ha ha cười: “Nhiều ớt mới ngon, phải không nào?”

Nhan Đàm gạt đầu cái rụp: “Đúng vậy, ăn ngon thật.”

Đại thúc cũng là người chất phác, nhiệt tình xúc cho nàng thêm một thìa ớt nữa: “Giờ trời cũng bắt đầu ấm rồi, ăn một bát mặt mày đỏ hồng mới gọi là thoải mái!”

Nhan Đàm trong lòng kêu binh bong, vị cay xè ủa vào miệng.

Mẫn lưu rất vui vẻ, vừa nấu vừa tám nhảm với nàng : “Tiểu cô nương nàng là người ở nơi nào?”

Nhan Đàm nghe thấy mấy chữ “Tiểu cô nương” gán vào mình thì xấu hổ đỏ cả mặt, nhỏ nhẹ trả lời: “Nam đô.” Nàng quen thuộc với nơi này, khẩu âm cũng học từ Giang Nam, bịa sang nơi khác có khi lòi đuôi ra mất.

“Nam đô?” Mẫn lưu mắt hơi nheo lại, dừng một chút lại tiếp tục tán chuyện, “Lúc trẻ ta cũng từng qua đó, nơi đó rất tốt. Nàng trốn nhà đi à? Là vì cha mẹ bắt nàng lấy chồng sao?”

Phần lớn nữ tử thế gian thường lấy chồng sớm, hai mươi tuổi đã làm mẹ rồi. Nhan Đàm thật xấu hổ, nhưng cũng chỉ biết cúi đầu im im.

“Tìm phu quân tốt là việc lớn cả đời, giống mấy cậu ấm cô chiêu quý tộc ở thành nam đô, vẻ ngoài tuấn tú nhưng chưa chắc đã là người chồng tốt.” Mẫn lưu mỉm cười, “Cũng không sợ nàng chê cười, khi trước ta cũng quen một vị công tử quý tộc, văn hay võ giỏi, nhưng giờ nghĩ đến thấy thật buồn cười, nàng nghĩ hẳn coi trọng ta sao? Hẳn biết ta nhưng chẳng hiểu ta, nhìn có chút thích mắt, nên sinh lòng hâm mộ mà thôi.”

Nhan Đàm ngoảnh lại nhìn nàng, không nhìn được mà hỏi: “Sau đó thế nào? Sao tỷ tỷ lại nghĩ vậy?”

“Sau này ư? Đến tuổi tự phải lập gia đình, ta gả cho cái.....Hì hì, cứ theo đà mà tới, đều là dân thường thôi, cùng nhau sống thật vui vẻ là được, nhớ thương người trước làm gì?” Mẫn lưu buông thõa, lòi nam tử bên cạnh đang làm bột mì qua, lấy ra khăn lau mồ hôi cho hắn.

Nhan Đàm chỉ thấy hơi nóng phả quanh mặt, mắt hơi xót, tay hơi run run.

Bữa tiệc này nàng tiêu hóa không nổi, giống lúc trước Dư Mặc tự tay nấu bát canh dê nóng hổi ấy, không biết sao mắt lại hơi cay, trong ngực ấm áp có thứ gì đang nảy lên.

Bởi vì la cà một tý, về đến Da lan sơn cảnh trời đã nhá nhem, ánh mặt trời chiều tà cuối chân trời thật diễm lệ, giống như một bình thuốc nhuộm hồng phớt lên trời .

Nhan Đàm đi đến bên hồ cạn, thả viện Định Thủy Châu xuống, một chốc sau, nước nóng dưới đáy hồ phùn lên, dâng cao dần lên, gió đêm cũng hơi ẩm ướt, tràn đầy hơi nước. Ánh mặt trời dần ảm đạm, trời tối dần, mưa bụi tí tách rơi xuống.

Có mưa, Da lan sơn cảnh có hy vọng trở lại như trước kia.

Nhan Đàm vội vã đi gặp Dư Mặc, phòng mình còn chưa thềm nhìn qua, vội vàng đến phòng Dư Mặc. Nàng mới vừa đi vào vùng núi hắc ở, ngửi thấy đặc mùi máu tươi, trong lòng có cái gì đó rơi bịch xuống, vừa lúc nhìn thấy Bách Linh đang đi lại, vội giữ chặt tay nàng ấy: “Bách Linh, có chuyện gì vậy?”

Bách Linh mặt mày trắng bệch, cầm lấy tay Nhan Đàm run run: “Không..... Không tốt rồi, từ hôm đó đến giờ, rất nhiều tộc trưởng yêu tộc nói sẽ không tiếp tục thần phục sơn chủ, sau đó..... Vũ tộc, cũng giống họ.....”

Trong lòng Nhan Đàm chợt lạnh, nhẹ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó Tử Lân sơn chủ xuất môn, nhưng dơi tinh lại tìm đến Dư Mặc sơn chủ..... Bọn họ tới hôm qua ngay tại nơi này, nơi này.....”

“Hiện tại thế nào? Dư Mặc ở đâu?”

Bách Linh ghen ngào: “Sau, phía sau núi.....”

Nhan Đàm nhắm mắt, vỗ vỗ má nàng ấy: “Đừng có cuống, ta liền qua đó xem, Dư Mặc không sao đâu.” Nàng vừa mới quay người lại, lập tức bị Bách Linh níu lấy góc tay áo, “Bách Linh?”

“Nàng đừng qua đó, sơn chủ đã trở thành yêu, người có thể ngộ sát nàng mất!”

Nhan Đàm rút ống tay áo ra, miễn cưỡng cười cười: “Ta sẽ thật cẩn thận. Bách Linh, tối hoặc sáng mai, ta nhất định sẽ cùng Dư Mặc trở về.”

Nàng xoay người, theo mùi máu mà đi. Trời mưa bay bay, hơi thở vừa phả ra cũng dần hòa tan, sắc trời dần tối lại.

Phía sau vốn là đường núi gập ghềnh, muốn tìm ai đó quả thực không dễ gì. Nàng lợ mợ như vậy không biết đời nào với mò ra được, trong lòng thêm lo lắng, dựa vào tu vi của Dư Mặc, tình trạng bình thường không có khả năng biến yêu. Nàng cũng sớm nghe tộc trưởng hoa tinh nói qua, khi tu vi tổn hại quá nhiều không biến được hình người, sẽ biến yêu. Một khi yêu biến, yêu tính sẽ chiếm thượng phong, kị máu tươi vô cùng, thậm chí ngay cả người thân thiết cũng sẽ bị ngộ sát.

Mưa càng ngày càng lớn, mỗi lúc một lớn đội xuống con đường phía trước, một chút hơi thở cũng bị xóa sạch.

Nhan Đàm cuống tới mức vất chân lên cỏ mà chạy, bỗng nhiên trước mắt lóe sáng, tiếng kêu thảm thiết vọng lại phía chân trời, một bóng đen bổ nhào trước mặt nàng, co quắp vài cái rồi không động đậy nữa.

Nàng dùng yêu thuật rạch một cái, một làn khói trắng bay lên, thấy người nằm dưới biến thành một con dơi tinh. Nhan Đàm lau mưa trên mặt, bước lên phía trước mấy bước.

Nàng nhìn thấy không xa có hai bóng người, một người cầm kiếm, có lẽ là người chém ra tia sáng đó, một đường kiếm xẹt qua, tên còn lại xoay người bỏ trốn, nhưng vẫn không thoát khỏi, cổ họng phát ra vài tiếng thảm thiết, té sấp về phía trước. Nhan Đàm bước nhanh thêm, gọi: “Dư Mặc?”

Nàng mới đi lên hai bước, cổ đột nhiên lạnh, một thanh kiếm lạnh lẽo đặt trên cổ nàng, hơi dùng sức.

Dư Mặc nghiêng nửa mặt, một bên mắt đã trở nên đỏ sẫm, nửa bên kia đang dần thành vảy. Nhan Đàm kinh ngạc thở gấp, đứng im bất động, chỉ thấy kiếm ở cổ run nhẹ, không thu lại, cũng không di chuyển tý gì.

Nhan Đàm lấy lại bình tĩnh, đưa tay đặt tại thân kiếm, chậm rãi bỏ thanh kiếm ra: “Dư Mặc.....” Nàng nhìn vào mắt hắn, nhẹ nhàng nói: “Tuy rằng chàng bảo ta không cần trở lại, nhưng ta thấy nơi này ăn ngon ngủ tốt, chàng có muốn đuổi ta đi cũng không xong đâu.”

Nàng bước lên mấy bước nữa, Dư Mặc đột nhiên đẩy vai nàng ra, đoản kiếm trong tay đâm tới, thẳng đến ngực con dơi tinh phía sau. Trên ngực con dơi tinh có một làn khói trắng chậm rãi bay ra, lát sau hóa thành một con dơi tinh to lớn, léo nhéo kêu đau.

Nhan Đàm vốn suýt khiến Dư Mặc tự kiểm chế được, bởi vì đột nhiên xảy ra việc ngoài dự tính mà thất bại trong gang tấc, nếu cuối cùng nàng thật sự bị Dư Mặc chém thành tám khúc cũng sẽ không oán không hận, nhưng sau khi Dư Mặc khôi phục lại, hẳn nhất định sẽ rất đau khổ. Nàng đã quyết tâm không để hắn đau khổ nữa. Nàng thấy Dư Mặc rút đoản kiếm lại, đang muốn đâm vào nàng, vì thế liền nhào qua ôm lấy cổ hắn, nhón chân lên không chút do dự hôn môi hắn.

Ánh mắt Dư Mặc lạnh lẽo.

Một lát sau, Nhan Đàm nghe tiếng đoản kiếm rơi xuống đất lách cách. Dư Mặc chậm rãi đặt tay sau cổ nàng, hôn càng sâu. Mưa càng lúc càng lớn, ào ào dội xuống chung quanh. Nhan Đàm nhắm mắt lại, nắm chặt quần áo hắn, mưa rơi trên người không cảm thấy lạnh.

– từ khi vào hạ tới nay, là trận mưa đầu.

Nhan Đàm thật muốn mạnh tay tát ỉnh vài cái.

Nàng cũng không biết lúc ấy nghĩ thế quái nào, mắt cũng không chớp, như hổ đói vồ mỗi bức hôn Dư Mặc, hay là, hay là nàng đã sớm ngấm ngấm có ý đồ với Dư Mặc từ trước?

Nhan Đàm mang một bụng buồn phiền: Nàng về sau làm thế nào mà nhìn mặt Dư Mặc đây chứ, dám can đảm chủ động thân mật với hắn, mình là người đầu tiên, tuy rằng bọn họ là yêu không lắm chuyện như phạm nhân, nhưng cũng quá kỳ cục. Nàng cho tới bây giờ đều rất quái, chẳng biết rết rề e thẹn tý nào, đến hôn cũng táo bạo vậy, mang gả đi ma nào thêm rước

Nhan Đàm tự kỉ một lúc lâu, vai bị ai vỗ vỗ, ngoảnh lại. Thì ra Nguyên Đan đang đứng trước mặt nàng tím tím cười: “Nàng đứng đây làm bầm cái gì thế?”

Nhan Đàm cứng họng nhìn hần, lúc sau với gật mình: “Này, sao ngươi còn ở đây?”

Nguyên Đan phúi phúi áo choàng, trong mắt mang ý cười: “Sao nào, nàng tưởng ta là kẻ gió chiều nào xoay chiều ấy sao?” Hần đứng thẳng dậy, nhìn xa xa, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm qua bỗng nhiên trời mưa, Đan Thục vui đến không ngủ được Tuy ta là tộc trưởng nhưng rất nhiều việc cũng không phải do ta quyết định, nhưng hiện giờ, có lẽ Đa lan sơn cảnh được cứu rồi.”

Nhan Đàm cười nhạt ừ một tiếng.

Bọn họ một đứng một ngồi, nhìn túm lông xù quen thuộc của Đan Thục nhấp nhô bên hồ.

Đan Thục vất vả đào đất, đào hố, trồng đào.

Bách Linh đi tới, tươi cười hỏi thăm: “Các vị đang nói gì thế?”

Nhan Đàm thấy nàng, nhin không được giấu cợt: “Bách Linh, hôm qua mặt nàng trắng bệch, nói chuyện run run mà.....”

Bách Linh sùng sộ: “Thì sao, không thể ư? Mà, hai người các vị thật là, đến bây giờ cũng chưa từng hỏi thăm sơn chủ một câu? Thật không có lương tâm.”

Nguyên Đan thở dài: “Sao phải hỏi, sáng sớm nàng đã giữ rịt lấy người, hỏi ai cho được, lỗi tai của ta vênh cả lên rồi .”

Bách Linh giận tím mặt còn chưa kịp nói chuyện, Đan Thục đã vui sướng bổ nhào vào Nguyên Đan: “Phụ thân, cha nói quả đào khi nào thì dài ra? Con sẽ cố gắng tưới nước, ngày mai ăn được chứ?”

Nguyên Đan dụi trán, lẩm bẩm lầu bầu: “Đứa ngốc này rốt cuộc giống ai cơ chứ , thật là.....”

Nhan Đàm lại cảm thấy Đan Thục là đứa trẻ vô tư lự, trong lòng nó, chỉ cần một thân cây, một quả đào, một đóa hoa cũng đủ, như vậy cũng tốt.

105. Chương 105: Tứ Diệp Hạm Đạm

Nhan Đàm thật rầu rĩ.

Suốt một canh giờ liền, lượn lờ qua lại, rồi lặp lại hành động “Đi đến ngoài cửa phòng Dư Mặc, đặt tay định gõ cửa, sau đó lại thôi, quay người trở về”. Thấy việc nhàn rỗi tìm Dư Mặc chơi là chuyện quá tầm phào, nhưng giờ lại thật khó khăn, nên giải thích chuyện tối qua thế nào cho đỡ xấu mặt đây cả?

Nàng đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nghe thấy cạch một cái, cửa phòng mở ra. Dư Mặc đang tựa vào cạnh cửa, thản nhiên nhìn nàng: “Nàng rốt cuộc muốn vào hay không?”

Nhan Đàm á một tiếng, lọ mọ theo sau hần đi vào trong, trong bụng thầm nghĩ xem nói gì để xoa dịu bầu không khí, đang vắt óc nghĩ thì thấy trên bàn có mảnh vải trắng, chợt ngộ ra: “Dư Mặc, chàng lại bị thương à?”

Dư Mặc thả vạt áo xuống, xoay người ngồi xuống ghế quý phi(*): “Không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi.”

“Không phải rất đau chứ?”

Dư Mặc nhú mày, ngẩng đầu nhìn nàng: “Không sao.”

Nhan Đàm thấy hần đang nhìn mình, cả người liền luống cuống, chân tay còn chẳng biết để đâu cho hết thừa, thông minh nhanh nhẹn bật ra một câu: “Thật ra nếu đau thì chàng có thể kêu lên mà.” Vừa nói xong liền muốn đập đầu vào tường, những lời này xét theo kiểu nào cũng thấy ngốc tẹt.

Dư Mặc vẫn nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Nhan Đàm thật muốn mạnh tay tự vả mấy phát, lấp bấp giải thích: “Ai..... Cảm thấy đau thì kêu, trong lòng sẽ dễ chịu hơn, là, là như vậy đó?”

Dư Mặc thông thả đáp: “Cho dù thật sự đau, chẳng lẽ nói ra sẽ không đau nữa hả?”

Nhan Đàm được phen lấy đá chặn họng, chán nản nói tiếp: “Nếu chàng không muốn kêu đau, có thể coi như làm nũng..... A.....” Trong lòng vô cùng xấu hổ, nàng đây trúng tà thì phải, cứ ngốc nghếch nói mấy câu không nào này ra?

“Làm nũng ư?” Dư Mặc lạnh lùng lặp lại một lần nữa.

Nhan Đàm tưởng mình chết đứng luôn rồi, xua xua tay: “Chàng không thích vậy..... Có thể nổi giận cũng được, ha ha.”

“..... Nhan Đàm, nàng lại đây.” Hắn để quyển sách sang bên cạnh, chỉ vào chỗ trống bên cạnh.

Nhan Đàm méo mó cười: “Ta đứng đây cũng có thể nghe chàng nói được mà, không cần đi qua đấy đâu nhỉ?”

Trong mắt hắn có ý cười: “Nàng đang sợ cái gì? Ngày hôm qua nàng dùng mảnh lăm mà?”

Nhan Đàm đau khổ ngồi xuống ghế quý phi.

“Nàng cứ ở đó đi tới đi lui không dám vào đây là định nói cái gì với ta? Muốn bảo hôm qua đầu óc mê muội, xấu mặt không dám gặp ta hả?”

Nhan Đàm nghẹn họng, không nói thành lời.

Dư Mặc nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi, tùy tay vớ lấy một quyển sách: “Nghĩ không ra muốn nói gì, ngồi đây nhớ lại xem, đợi khi nào nghĩ ra thì thôi.”

“Sao chàng lại bắt nạt ta vậy chứ? Chàng cũng chẳng phải sư phụ ta, không có quyền dùng chiêu thức cổ quái này.”

“Vừa rồi nàng nói có thể tùy ý làm nũng hoặc cáu giận, không phải sao?”

Nhan Đàm tủi thân nắc một cái, chỉ có thể ngồi yên tiếp tục im lặng nghĩ ngợi. Nàng dĩ nhiên là thích ở bên cạnh Dư Mặc, nhưng có phải cũng giống như Ứng Uyên là bởi vì nàng thích hắn hay không? Thật ra không phải nàng chưa nghĩ đến bao giờ, nếu trở lại bên cạnh Ứng Uyên thì sẽ ra sao? Nếu cuối cùng nàng thật sự làm như vậy, Dư Mặc cũng vẫn bình thản, tươi cười dắt nàng đưa đi cũng nên.

Nhưng giờ nàng quyết định ở lại cạnh Dư Mặc, nàng tin làm vậy là đúng, sau này cũng sẽ không hối hận vì quyết định này.

Nhan Đàm do dự một chút, hỏi: “Dị nhân kia..... Bây giờ... chàng lại tặng ta được không?”

Dư Mặc để sách xuống, lẳng lặng nhìn nàng một lúc, thản nhiên nói: “Ồ bên trong ngăn kéo tủ ấy.”

Nhan Đàm đến mở ngăn kéo ra, cầm dị nhân trong lòng bàn tay, chợt thấy Dư Mặc nói: “Vốn dĩ nàng không cần nó, sao lại nhớ rõ nó như vậy?”

Nhan Đàm nắm chặt dị nhân, mới giật mình tỉnh ngộ lại: Nàng sao lại hồi hộp làm gì? Nói gì thì cũng là Dư Mặc thích nàng trước. Nghĩ vậy rồi dũng khí cũng mọc ra thêm một ít, vì thế hùng hùng hổ hổ tới trước ghế quý phi cúi người nhìn thẳng hắn: “Ta muốn lấy dị nhân này, làm..... Tín vật, không thể sao?”

Thật ra nàng muốn nói là vật đính ước cơ, cơ mà nói như vậy có vẻ mất hình tượng thiếu nữ rụt rè quá.

Trong mắt Dư Mặc đọng đầy ý cười: “Có thể. Nhưng nàng không nghĩ là tín vật cần có vật trao đổi sao. Nàng tính đổi cho ta cái gì?”

Nhan Đàm bày ra hình tượng bất lương không biết tốt xấu: “Ta chẳng có gì đối với người cả, mạng thì có một cái –” Nàng chưa nói xong, Dư Mặc bỗng nhiên ngồi dậy một tay nàng kéo vào lòng, cười nói: “Tạm chấp nhận được.”

Nhan Đàm ngượng ngùng ừ một tiếng, tựa trán vào vai hắn, im lặng nghịch ống tay áo hắn. Tiếng Dư Mặc nhẹ nhàng vang bên tai: “Nhan Đàm?”

“..... Gì?”

“Nàng đang xấu hổ ?” Thuận tay vuốt tóc nàng, hơi mỉm cười, “Nàng luôn tự hào da mặt dày lắm mà, vậy mà cũng thấy xấu hổ à?”

Nhan Đàm giọng rầu rĩ : “Ai nói da mặt dày sẽ không xấu hổ chứ”

Thấy xấu hổ là một chuyện tốt.

Dư Mặc không khai thông được Nhan Đàm, tự mỉm cười: Thật ra bọn họ còn có rất nhiều thời gian, từ từ để nàng ấy hiểu rõ.

Mấy ngày sau, Nhan Đàm vẫn nhớn nhoe như trước. Dư Mặc lại bận bịu việc, không rảnh rỗi chơi cùng nàng. Nàng thường lúi cúi nhìn ra ngõ, trong lòng thầm nghĩ nếu dùng cái này tạo thành một cái chuông gió hẳn sẽ rất đẹp.

Từ khi biết Dư Mặc vô cùng quan tâm nàng, Nhan Đàm rất đặc ý. Nàng tự biết dung mạo bây giờ so với biến yêu thì vẫn tốt chán, nàng tuyệt đối không muốn phát triển theo phương diện đó, vậy suy ra Dư Mặc quá nửa là thích con người nàng. Có thể thấy được kẻ đang yêu đều muốn trong ngoài đẹp mắt.

Quyển sổ mà Chỉ Tích để lại kia lại bị ngấm mưa, phơi nắng mấy hôm mà mở ra vẫn nhăn nhoe, có vài tờ dính rít vào nhau không tách ra được. Nhan Đàm khổ tâm lấy dao ra gỡ chúng nó mới tách ra được. Giấy trắng mực đen viết những nỗi bi thảm mà tộc nàng trải qua, chạy từ trên trời xuống dưới đất hay những việc vụn vặt đếm không xuể.

Vì thế Nhan Đàm ngồi giữa trời hè mà đổ mồ hôi lạnh.

Nàng lật vài tờ phía sau ra, giật mình ngồi ngay ngắn, nó ghi lại thời thượng cổ hồng hoang, thủy thần Công Công gặp phải núi Bất Chu, lúc ấy thế gian đang gặp nạn hồng thủy, Nữ Oa thượng thần luyện bảy hòn đá vá trời, tộc nhân có tu vi cao nhất trong tộc bọn họ dùng hết tu vi của mình trợ giúp Nữ Oa thượng thần khôi phục lại nguyên trạng thế gian. Tạo nên công đức rất lớn.

Nhan Đàm đặt sổ ghi chép xuống, đi đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nơi này tuy không thiếu nước thiếu gió, nhưng vẫn hoang vắng mịt mù, không thành cảnh gì cả. Vị tộc nhân tiền bối kia tạo công đức xong hao hết tu vi, ngủ say trăm năm mới tỉnh.

Nàng chống tay vào song cửa, chuông gió ngoài cửa sổ đang rung nhẹ, từ phía xa một luồng sáng vụt xuống, trời quang mây tạnh, thủy khí ngút trời (thủy khí: điềm lành), rồi đột nhiên biến mất. Nhan Đàm thấy kì lạ, vội đi theo hướng luồng sáng kia, còn chưa thấy bóng người đã nghe thấy tiếng Dư Mặc: “Không biết để quân ghé thăm, có chuyện gì quan trọng?”

Đế quân? Nhan Đàm nghĩ nghĩ, nép vào một tảng đá gần đó.

“Ta tới tìm Nhan Đàm .” Là tiếng của Đường Châu.

Nhan Đàm nhú mày, không biết hẳn tới làm gì, bọn họ trong lúc đó đã nói rõ ràng rồi mà .

“Người muốn đưa Nhan Đàm quay về thiên đình sao?” Mặt Dư Mặc trầm xuống, trầm ngâm một lát nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không cho người mang nàng đi, cứ cho là vì ta ích kỉ, thật vất vả nàng ấy mới để ý đến ta một chút, ta sao có thể buông tay?”

“Vì thế người muốn cản ta? Ta nghĩ chuyện này nên để Nhan Đàm tự mình quyết định thì tốt hơn.”

“Nàng hay cười, cũng không có nghĩa nàng sẽ không buồn, cho dù tỏ ra là người vui vẻ lạc quan, trong lòng nàng vẫn rất khổ sở, cho nên.....” Dư Mặc ngừng lại một chút, thản nhiên nói, “Ta biết trong lòng Nhan Đàm còn nhớ thương người, đến nay vẫn nhớ nhung người. Nhưng nếu người không có quyết tâm buông tha mọi thứ, ta sao có thể yên tâm giao nàng cho người?”

“Nàng không vui về gì khi ở lại thiên đình, nếu người thật sự muốn đưa nàng đi như người nói, hãy rời bỏ vị trí đế quân hiện giờ, nếu không, trừ bỏ chính ta, ta sao có thể yên tâm giao nàng cho người khác?” Dư Mặc như đang nói chuyện bình thường , “Không biết Ứng Uyên để quân thấy thế nào?”

Nhan Đàm không nhìn thấy vẻ mặt của đối phương khi nói chuyện, có thể tưởng tượng được nụ cười nhạt của hắn, sau đó bọn họ nói những gì, nàng cảm thấy chẳng muốn nghe nữa .

Nàng nghĩ lại Dư Mặc lúc trước hay đùa rằng “cá và hoa sen vốn cùng một đôi”, đi khắp nơi dọc Nam Bắc bị hắt đùa chủ gọi tở, từng chút từng chút một ngậy ngốc ở cạnh, sao có thể dễ dàng dứt bỏ?

– Dĩ nhiên không thể từ bỏ được .

Ngày ấy Đường Châu đến đây, Dư Mặc không nói với nàng, Nhan Đàm mừng rỡ coi như không biết gì, cả ngày chơi với Đan Thục và tiểu hồ ly. Đan thục vô cùng chăm chút cây đào bảo bối của nó, mỗi ngày đều tự mình xới đất, mang bộ dáng lem nhem về nhà.

“Nhan Đàm tỷ tỷ, tỷ xem sao lá cây lại rũ xuống thế, nhìn không tốt lắm.” Tiểu lang yêu vẻ mặt tha thiết nhìn nàng.

Nhan Đàm đối với việc chăm sóc hoa cỏ cây cối cũng chẳng thạo lắm, ghé sát nhìn, cây đào này lá thưa thớt, chỉ nhìn vậy cũng biết không ra được trái. Nàng cúi xuống, gạt đất ra xem, lòng bỗng trầm xuống: Da lan sơn cảnh tốt tươi là do cấu tạo và tính chất của đất đai phì nhiêu, nhưng giờ lại khô cằn không màu mỡ .

Chỉ có mưa vẫn chưa đủ. Nếu cuối cùng giống núi Chu thụy ở tây nam, bởi vì mưa quá nhiều đất không hấp thụ được mà trở nên rỗng, Có lẽ phải tìm chỗ ở khác. Nhưng Da lan sơn cảnh trải qua biến cố lớn vậy, tu vi của Dư Mặc lại tổn hại nặng, đã không còn cách nào khác .

Nhan Đàm hơi do dự, chưa đợi mặt trời xuống núi đã quay về chỗ ở của mình. Nàng bước vào phòng, liền bắt gặp Dư Mặc đang tựa vào cửa sổ, có vẻ đợi nàng từ lâu. Phía sau là ánh nắng chiều rơi vào, nổi bật màu đen của áo hắc, không biết tại sao, nàng thấy cảnh này thật ấm áp gần gũi.

Dư Mặc vươn tay cười với nàng: “Lại đưa Đan Thục đi chơi?”

Nhan Đàm kéo tay hắc, cúi đầu suy nghĩ một lúc: “Dư Mặc, Tử Lân hắc đi đâu? Sao còn chưa trở về?”

“Hắc đi tìm vũ tộc trưởng, có việc.”

Nhan Đàm nhớ Bách Linh đã từng nói qua, vũ tộc đã sớm có ý không muốn thần phục Da Lan sơn cảnh, lúc không có nàng ở đây, chắc hẳn Dư Mặc đã rất chán chường. Ở nơi này lâu như vậy, dù là ai cũng đều có cảm tình, huống chi đây còn là nơi bọn họ coi trọng nhất đây? Nàng nắm tay Dư Mặc, do dự hồi lâu: “Dư Mặc, ta có cách để nơi này trở về như trước kia.”

Nụ cười của Dư Mặc chợt tắt: “Nàng không cần nghĩ nhiều quá, quá lắm chúng ta đổi nơi ở, ta vốn cũng không để ý.....”

“Từ thời thượng cổ có việc thủy thần Công Công đánh lên núi Bất Chu, tiền bối tộc chúng ta có thể trợ giúp Nữ Oa thượng thần đem thể gian khôi phục nguyên trạng.” Nhan Đàm nhìn hắc, “Chàng cảm thấy ta nên thử xem sao chứ?”

Dư Mặc rút tay về, thản nhiên trả lời: “Nàng làm gì phải hỏi ta? Nàng quyết định chuyện gì, ta còn ngăn cản được sao?” Hắc phát ồng tay áo, xoay người rời đi.

Nhan Đàm kéo ống tay áo hắc, vẻ mặt đáng thương: “Dư Mặc chàng đừng giận.....”

Dư Mặc bước đi mấy bước, cuối cùng là thở dài: “Ta không giận.” Hắc im lặng một lát, sau đó nói tiếp: “Nói cho ta biết, làm như vậy hậu quả sẽ thế nào? Ta có làm được gì không?”

“Sơ sơ thì hao hết tu vi, sau đó ngủ say một trăm năm..... có lẽ vậy?” Nhan Đàm đáng thương nhìn hắc, trong lòng chợt dạ, “Nếu có chàng giúp ta kết trận, chắc chắn sẽ không lâu vậy”

Dư Mặc im lặng nhìn nàng, lâu sau mới nói: “Cho ta hai ngày chuẩn bị, nàng tự mình nghĩ lại xem.”

106. Chương 106: Khởi Đầu Mới (kết Cục)

Chổi trúc quét xuống, tạo thành mấy vệt nhỏ dưới làn gạch xanh, hoa rụng đầm nước do cơn mưa rào tới qua, cánh hơi phai màu. Chỉ Tích đưa tay, vén tóc trên trán lên, cúi xuống nhặt từng đóa từng đóa. Nàng nghe thấy phía sau có tiếng người đi đến, cũng không ngẩng lên, nhẹ nhàng gọi: “Đế tọa.”

Người kia dừng bước.

Chỉ tích cầm một đóa hải đường lên, cánh hoa đã phai sang màu hồng, đặt trên bàn tay trắng nõn của Chỉ Tích trông vô cùng diễm lệ: “Tộc chúng thần rất ít tiên nhân song sinh, người có biết vì sao không? Bởi vì một người trong đó được nhiều yêu mến hơn người kia, cuối cùng người còn lại may ra cũng chỉ được yêu mến bằng nửa người kia.”

Nàng đứng lên, giống như tự thì thầm với bản thân: “Thần từng nghĩ, có một số việc đã được định sẵn từ trước, như thần với Nhan Đàm, để tọa với Nhan Đàm, cuối cùng chỉ có một kết quả, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.” Nàng dứt cánh hải đường ra, ngoảnh lại mỉm cười: “Thần không biết tỷ ấy có để ý dung mạo hai người giống nhau không, nhưng thần chưa bao giờ để ý, đáng vẻ bề ngoài chỉ là ảo giác từ mắt nhìn, người đẹp thường trông rộng.”

Đường Châu ho khan một cái: “Thiện lý của người rất hay.”

Chỉ Tích dịu dàng xoay người, còn khẽ mỉm cười: “Để tọa người không hiểu ý thần rồi, thần không nói về thiện lý. Nhưng giờ tỷ ấy cũng chẳng để ý đến việc này đâu, rất nhanh thôi, khuôn mặt này trên đời chỉ còn lại mình thần. Để tọa, người từng nói cho thần biết, trên đời này làm gì có phạm tình nào mãi mãi. Thần cũng chưa từng để ý đến, thật ra giờ nói những điều này, đáy lòng người vẫn rất để ý, đúng không?”

Đường Châu ngẩn ra: “Người nói?”

“Tính ra thì cũng không lệch giờ lắm, một lúc nữa Da lan sơn cảnh cũng sẽ khôi phục nguyên trạng, bộ tộc chúng thần có một chút đặc biệt. Để tọa, người có muốn gặp mặt Nhan Đàm lần cuối không? Lần này không gặp, từ nay về sau cũng không gặp lại nữa đâu.” Đóa hoa hải đường rơi xuống, cong một đường rơi xuống đất.

Đường Châu phát tay áo, xoay người bước đi.

Chỉ Tích chậm chậm cúi xuống, nhặt từng bông, từng bông hoa lên, lẩm bẩm: “Cố che đậy tình cảm của mình, thực là ngốc. Nói cái gì cũng đều tin, sao giống đế quân chứ.”

Xin tỷ tin rằng, nếu trên đời này chỉ còn lại có muội mà không có tỷ nữa, khi đó muội..... cô đơn đến mức nào.

Nhan Đàm thật rối rắm, đọc quyển sổ Chỉ Tích để lại cho nàng, nàng mới thấu mình đã làm những chuyện ngu ngốc cỡ nào. Nàng vẫn hay nghe người khác bảo tim của tứ hiệp hạm đàm có thể trị bách bệnh, mấy ngày ở đình cũng nghe Lăng Hoa Nguyên Quân tinh thông y đạo nói như vậy, sau tra mấy bản điển tịch cũng đều nói vậy, liền tưởng là như vậy.

Đúng, Lăng Hoa Nguyên Quân tinh thông việc này, nhưng không phải là tộc nhân nhà nàng. Sách nói cũng không sai, sai là nàng dùng nhầm cách. Sách thượng cổ ghi lại, phần lớn là chuyện xảy ra khi tộc nhân tộc nàng bị tàn sát, tim của hạm đàm chắc chắn có thể chữa khỏi bệnh tật, nếu tộc nhân nguyện dùng tu vi để cứu người, thật ra đâu cần dùng đến tim nàng thật.

Cái gọi là “Tim của Hạm đàm”, ý nói quyết tâm hy sinh, muốn nói đến việc nàng để ý đến người khác mà quyết tâm cứu họ.

Nhan Đàm ngoảnh lại, nhìn Dư Mặc, hần vẫn cau mày mệt mỏi khoanh tay đứng cạnh nàng, trầm mặc không nói câu nào. Hai người mới ở cạnh một thời gian ngắn ngủi nhưng thời gian xa cách chắc sẽ rất dài.

Nàng xoay người, cười gọi “Dư Mặc”.

Dư Mặc chậm rãi quay đầu lại, vẫn cứ cau mày, nhìn nàng bước lại gần, ôm chặt thắt lưng mình. Hần cúi đầu, tựa cằm lên trán nàng, nhẹ cười: “Nàng nói gì, ta cuối cùng cũng không thể cản được”

Nhan Đàm cảm thấy vòng tay đang ôm hần nhẹ run, ngẩng đầu lên nhìn: “Dư Mặc, ta nợ chàng nhiều lắm, ta biết đời này cũng chưa trả hết được. Giờ để ta làm việc này trước, còn lại sẽ từ từ trả nốt, được không?”

Dư Mặc từ từ nhắm mắt lại, thở dài nói: “Được..... Chỉ là đừng quá lâu. Một trăm năm, ta chỉ chờ nàng một trăm năm.”

Nhan Đàm nhón chân, vui vẻ hôn lên má hần: “Không đến một trăm năm đâu, ta sẽ nhớ kỹ mau mau tỉnh”.

Dư Mặc nhú mảy, sờ bên má vẫn còn hơi ẩm : “Đây là lần thứ hai, lần sau dùng lại cách này cũng vô dụng thôi.”

Nhan Đàm bật cười, lùi lại hai bước: “Ta đi đây.....” Nhìn nàng hiện giờ bình tĩnh như mặt hồ không một gợn sóng, sau trăm năm nữa, nàng sẽ tỉnh lại. Nàng vén làn váy lên, chậm chậm bước vào trong nước, làn nước mát rượi phủ lên chân nàng, sóng lẫn tăn cuộn, bỗng vai trĩu xuống, vừa ngoảnh lại, một nụ hôn nóng rực đặt trên môi.

Nhan Đàm kinh ngạc trợn to mắt, nàng nhìn thấy khuôn mặt của Dư Mặc, lông mi hấn run nhẹ, không thể nói là bình tĩnh hay không. Nàng giơ tay ôm lấy hấn, nhẹ ngẩng đầu lên.

Trách duyên đến rồi duyên đi, ngắm được bao nhiêu thiên thu tròn khuyết.

Sau trăm năm, ngày tháng còn rất dài, dài đến cả đời, đến Thương Hải tang điền, vật đổi sao dời.

Khi Đường Châu đến nơi, Da lan sơn cảnh đã khôi phục vẻ an tĩnh, tươi đẹp như trước kia, trên mặt hồ những sen là sen, thuần túy một màu sen trắng, khẽ lay lay trong gió.

Hấn chưa bao giờ nhìn thấy nhiều sen trắng đến thế, có thể bao kín mặt hồ, những bông sen được ánh nắng chiều chiếu vào phiếm vàng, hương sen nhàn nhạt trong gió, giống như trở lại tối hôm đó ở Địa Nhai. Khi đó hấn không nhìn thấy gì, chỉ có thể đứng bên cửa sổ cả ngày.

Hấn cứ nghĩ bên ngoài cửa sổ là hồ sen, luôn nghĩ thấy thoang thoang hương sen tươi mát.

Thật lâu thật lâu sau, khi hấn nhìn thấy được, mới biết chỗ ấy thật ra không hề có hồ sen nào, cũng không có một bông sen nào, hương sen thoang thoang hấn nghĩ thấy thật ra là trầm hương mà Nhan Đàm đốt .

Hấn nhớ lại từng câu Nhan Đàm nói với hấn, từng câu một.

Từng câu một đều rõ ràng đến thế.

Cuối cùng hấn vẫn đến chậm.

Dư Mặc khoanh tay đứng trước hồ, ngoảnh lại thấy hấn, cười nhẹ: “Người đã đến rồi.” Ông tay áo hấn bay bay trong gió: “Người tới hơi sớm một chút, nhưng tới sớm cũng tốt.”

Còn một trăm năm nữa.

Trăm năm nữa, nàng sẽ tỉnh lại ở đây, bọn họ sẽ gặp lại nhau.

Giống như bia mộ của một nương nương mất nước nằm lẻ loi ở đó, giống như Tà Thần huyền Tương sau khi nhớ lại, giống như một đôi tộc nhân Lạc Nguyệt sống chết vẫn bên nhau, giống như cuộc đời chìm nổi phiêu bạt, mang theo bí mật thiên địa minh cung, thậm chí giống như bên đình tĩnh lặng một lò trầm hương chỉ còn tro vụn, mọi thứ vẫn tiếp tục .

Chỉ cần năm tháng không ngừng trôi đi, có cơ hội oanh oanh liệt liệt tương ngộ, hiểu nhau, xa nhau, rồi gặp lại.

Muốn nhớ kỹ, lần đầu gặp gỡ, quả táo đó, nụ cười tiếng khóc lúc chia ly .

Có thể chờ đợi mà gặp gỡ lại.

Sóng nước dập dờn, một lò trầm hương được khắc gỗ tinh xảo bị ném vào trong hồ.

Mặt hồ liền nổi sóng dập dềnh.

Đường Châu bỏ con dao nhỏ trong tay ra, khẽ nở nụ cười: “..... Ta đã sống quá lâu, rất nhiều cảm tình, rất nhiều việc, ta đã học cách không để ý đến. Nhan Đàm, nàng có biết không, thật ra ta vẫn nhớ rõ lần đầu ta gặp nàng, nàng chỉ là một cô bé con, còn bé nhưng đã khó ưa, khi đó ta đã nghĩ, đó là bản tính trời sinh, nếu có vị tiên quân nào dạy dỗ thì cũng chẳng có tỷ đáng về tiên tử gì đâu, sau này..... Nàng quả nhiên cũng không phải tiên tử nữa”

Nói đến đây, cũng không có ai đáp lại.

Cũng chỉ là nói mà thôi.

Cho dù dùng trăm năm để ngẫm lại những chuyện trước kia, yêu hận, ly biệt của họ cũng đã vô cùng rõ ràng. Rõ ràng là cùng một việc, mỗi lần nói lại, lại phát hiện ra nhiều thứ mới mẻ.

Đường Châu cầm lấy một khúc gỗ đàn hương, tiếp tục khắc một lò trầm hương mới, từng mảng vụn gỗ lặn lẽ theo khe hở rơi xuống: “Ta biết nàng thích trầm hương, khi đó ta còn không nhìn thấy, chỉ có thể mài mò khắc một lò trầm hương tặng nàng. Ta vẫn không hiểu, sao lại cứ muốn làm nàng vui, cho đến khi, nàng nhảy xuống thất thế luân hồi.....”

Sau ngày hôm đó, hấn đến Địa Nhai.

Đứng bên cửa sổ trước kia hay bồn thần đứng cả ngày, mới phát hiện được có một số việc chưa nghĩ đến nhưng sự thật lại khác xa tưởng tượng. Ngoài cửa sổ thì ra chưa từng có hồ sen nào, hấn nghĩ lại lúc nàng lú lo về cảnh hoa sen nở đẹp cỡ nào. Đình không vắng vẻ, chỉ còn duy nhất hơi thở của Nhan Đàm và lò trầm hương hấn khắc.

Trong lò trầm hương còn vụn trầm hương, nhưng lại lạnh lẽo như tro tàn.

Khúc gỗ đàn hương trong tay hấn dần thành hình lò trầm hương: “Luân hồi qua bảy kiếp, ta còn nhớ rõ, mãi vẫn chưa gặp được nàng. May mắn kiếp thứ bảy, ta tìm được Địa Chỉ, cũng tìm được nàng.”

“Chuyện buồn cười nhất trên đời này là luôn mong tìm thấy thứ gì đó, ngoảnh lại thứ muốn tìm đã ngay cạnh mình. Lúc ta là Thanh Ly Đế quân trên thiên đình vẫn luôn nhớ nàng, đến khi thành phàm nhân cũng vẫn nhớ nàng.”

Hấn luôn mong tìm được thứ gì đó, cuối cùng lại cách càng xa hơn.

“Giờ ta không phải đế quân thiên đình, mà là thổ địa nơi này. Ta ở thiên đình đã ngàn năm, giờ mới phát hiện, thì ra làm đế quân chẳng bằng làm thổ địa tiêu dao. Chỉ là ta tò mò, quy củ thiên đình như vậy sao lại nuôi được nàng ra thế này?” Tỉ mỉ khắc một cách sen, Đường Châu trượt tay, suýt khắc vào tay: “Thì ra ta luôn có ý nghĩ khắc tặng nàng một lò trầm hương. Dù sao nàng đã ở thế gian đã lâu, cũng luyện được tay nghề nấu nướng. Khi vừa bắt đầu, ba tháng cũng không làm được gì cho ra dáng, nhưng cũng may hầy còn trăm năm, ta có thể từ từ học.”

“Nhan Đàm.” Khi nào nàng tỉnh, chỉ một cái chớp mắt, một trăm năm vèo cái qua đi thật nhanh.

Vì sao thời gian chúng ta quen biết không khác gì thời gian sau này?

Chỉ là đến lúc này đến lượt ta chờ nàng.

“Nhan Đàm.”

Lò trầm hương mới khắc nhẹ nhàng bị thả vào trong hồ, làn nước trong hồ được nhuộm sắc vàng bởi ánh nắng chiều khê xao động.

“Nhan Đàm, ta nghĩ rồi, ta sẽ không hỏi nàng gì nữa, nàng có trở về hay không không quan trọng nữa, chỉ cần như vậy là tốt rồi..... Chỉ cần để ta được nhìn thấy nàng thôi.....”

Chỉ cần để ta lại được nhìn thấy nàng. Để ta không quên mất điệu bộ đáng vẻ của nàng .

Đường Châu đứng dậy, phúi phúi vụn gỗ dính vào ống tay áo, nhìn về phía chân trời rực rỡ, một ngày nữa lại trôi qua. Hấn quay đầu lại, thấy Dư Mặc thông thả bước lại, vỗ vai hấn, khoe miệng mỉm cười: “Đường huynh, người xem ai đến đây?”

Trời chiều ngả về tây, một bóng người đang đứng dưới chùm hoa đào, chi lan ngọc thụ, tao nhã trầm ổn.

Liễu Duy Dương khẽ mỉm cười: “Sao ta lại may mắn thế nhỉ, lại có thể chui ra khỏi Minh Cung.”

Đường Châu cũng cười: “Chuyện này thật mạo hiểm.....”

Bọn họ đều là vậy. Cho dù đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vòng một vòng lớn, cuối cùng cũng sẽ gặp lại.

Dư Mặc nhìn từng cơn gió nhẹ trong hồ, nụ sen dần hé nở, trong mắt là ý cười vui vẻ, trong nháy mắt, cây cối xanh biếc xung quanh toàn bộ mất hết màu sắc .

“Người về e không chỉ có Liễu huynh.”

Cuối cùng cũng đợi được nàng ấy .

107. Chương 107: Ngoại Truyện 4 Đêm Thất Tịch (phần 1)

Tử Lân và Lâm Lãng cãi nhau.

Nhan Đàm ngậm dưa nhìn hai người quay mặt sang hai phía, không thèm nhìn nhau. Nàng đã nói mà, tính tình Tử Lân thối như gắm cầu như vậy, cứng rắn như đá, mỹ nhân như Lâm Lãng sao có thể chịu nổi hần chứ. Nàng vui vẻ xem kịch, trông mong mà nhìn, bỗng nhiên trước mặt tối lại, dường như bị ai chụp một cái mũ rộng lên đầu.

Nhan Đàm trợn mắt nhìn, chỉ thấy Dư Mặc đề ống tay áo, nghiêng người đặt đĩa rau cần sang trước mặt nàng, giọng đều đều nói: “Ăn đi.”

Nhan Đàm giận à nha, từ khi nàng tỉnh lại tới nay, Dư Mặc đối xử với nàng vẫn ôn hòa như trước, thậm chí còn ác liệt hơn trước vài phần: “Ta không ăn rau cần!”

Dư Mặc quay đầu liếc nàng một cái, thản nhiên nói: “Nàng vừa nói gì cơ, ta nghe không rõ.”

“Ta nói... Ta là ta thích ăn rau cần lắm à ghen...”

“Ồ, vậy ăn nhiều chút đi.”

Nhan Đàm tội nghiệp chọc chọc đĩa rau cần, không nhìn thấy khoe miệng Dư Mặc khe cong lên. Nàng cảm thấy tương lai sau này của mình thật ảm đạm không thể tả, ánh dương bên ngoài vào mắt cũng u ám vô cùng.

Rầm!!!

Lâm Lãng bỗng nhiên đẩy cái bàn trước mặt, bát đĩa trên bàn theo quán tính cũng rơi xuống đất. Nàng đột nhiên đứng lên, đằng đằng sát khí lao tới Tử Lân.

Nhan Đàm lập tức ngẩng đầu lên, tuy rằng nàng không phản kháng được Dư Mặc, thế nhưng Lâm Lãng có thể ức hiếp Tử Lân mà, nghĩ vậy thôi trong lòng đã sáng bừng hẳn lên. Dư Mặc nâng khuỷu tay, tà tứ nói với nàng: “Bớt quần chuyện của người ta đi, chuyện vợ chồng nhà người ta cũng không quan hệ tới nàng đâu.”

Chỉ thấy Lâm Lãng ngẩng đầu ưỡn ngực, chọt vào mũi Tử Lân lớn tiếng: “Tử Lân, ta đã có cốt nhục của chàng!”

“...Phụt!” Nham Đàm phun hết trong miệng ra.

Xung quanh lâm vào yên tĩnh, Bách Linh trợn tròn mắt, đôi dưa trong tay rơi xuống đất cũng không hay biết gì, tiểu hồ ly ngã lăn quay trên bàn, nửa ngày cũng không bò dậy nổi, ánh mắt Nguyên Đan thì đại ra, hoàn toàn không có xú xiu thần thái ngày thường nào.

Dư Mặc lấy khăn tay ra, cẩn thận bôi bôi trên mặt Nhan Đàm. Nhan Đàm chỉ cảm thấy bàn tay hần mát lạnh, lực lau cân nhắc vô cùng thoải mái. Dư Mặc cất khăn lại, khoe miệng tươi cười: “Đã sớm nói với nàng rồi mà, bớt quần chuyện của người ta đi.”

Nhan Đàm kinh ngạc: “Ồ, hình như chàng không kinh ngạc chút nào thì phải?”

Dư Mặc ừ một tiếng, lại đưa bát cho nàng: “Canh.”

Nhan Đàm cẩn thận múc canh cho Dư Mặc, hai vị trước mặt cũng đã hòa hảo. Mặt mày Tử Lân hơn hớn: “Chuyện từ lúc nào? Sao ta không biết tẹo nào vậy.” Lâm Lãng dùng cánh tay trắng tuyết đâm cho hần vài cái, một lúc lâu sau với sáng giọng: “Vừa phát hiện ngày hôm trước...”

Tử Lân đương nhiên sững điên, còn nói muốn mời đám yêu trên Da Lan sơn cảnh uống rượu đầy tháng.

Nhan Đàm nhện không được mà nghĩ, mới mang thai bao lâu chứ, rượu đầy tháng này cũng phải chờ sinh xong mới nói à nha. Nhưng điệu bộ Tử Lân như cha ngốc, có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng Lâm Lãng, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt hơn trước nhiều.

Dư Mặc cau mày liếc bọn họ một cái, lại quay đầu ngo Nan Đàm, không nói câu nào.

Nhan Đàm chỉ thấy lông tơ dựng đứng, lấp bắp kêu: “Dư Mặc... Chàng, chàng ngo ta làm chi...”

Dư Mặc thản nhiên nói: “Tử Lân bây giờ cả xương cũng chẳng còn nữa, về sau Lâm Lãng còn không ngồi trên đầu hấn luôn ấy.” Cũng giống như lúc mình có chuyện như vậy, vì thế cũng phải suy nghĩ kỹ một tẹo.

Nhan Đàm khô cả giọng nói: “Nhưng, nhưng Tử Lân vốn không có xương mà, hấn là rùa đó...”

Vì thế Nhan Đàm lại trở lại với tâm sự lớn nhất: Vì nhân sinh sau này, nàng nhất định phải tung khí thế bức người ra, từ trên cao nhìn xuống coi rẻ Dư Mặc. Rõ ràng là hấn để ý nàng như vậy, dựa vào đầu mà đòi ức hiếp nàng chứ?

Về chuyện này, có người có thể vạch rõ đường cho nàng.

“Ta và Tử Lân ấy hả? Ừm, là ta đi quyến rũ hấn trước, sao vậy?” Lâm Lãng buông quạt tròn trong tay xuống, lại thấy vẻ mặt Nhan Đàm cứng ngắc, lập tức giải thích, “Tộc chúng ta khác biệt, vì thế phong tục cũng không giống nhau đâu. Hồ tộc chúng ta lấy căn cơ này mà tu hành, càng đặc đạo thì mị thuật càng cao.”

Nhan Đàm vuốt cằm, sầu đời vô cùng: “Nhưng chiêu này mà lấy ra đối phó Dư Mặc thì đâu có được ta.”

“Sao lại không được chứ? Đi, ta dạy nàng quyến rũ hấn, nàng trước cứ ôn nhu sẵn sốc hấn, sau đó đợi thời cơ, bộc phát nổi giận, khiến hấn không thể xem thường nàng! Vừa đấm vừa xoa vài lần thì Dư Mặc mới dễ bảo được. Ta nói nàng nghe, ta sớm đã không vừa mắt hấn rồi!” Lâm Lãng đi trước Nhan Đàm, bước dọc theo con đường nhỏ ngoài đình viện.

“Lâm Lãng, nàng đang có bầu đấy, phải cẩn thận!”

“Sợ cái gì, xảy ra chuyện gì đều là lỗi của Tử Lân tất!”

“...” Trong lòng Nhan Đàm ai oán, thì ra trước đây nàng đều hiểu lầm Tử Lân rằng hấn lấy được Lâm Lãng thì quá tiện cho hấn rồi, thật không ngờ...

Lâm Lãng đột nhiên dừng bước, chỉ về phía trước, nhẹ giọng nói: “Nàng xem, Dư Mặc ở bên kia kia.”

Nhan Đàm biết, Dư Mặc nhất định là ngồi trong đình viện dưới tán cây hòe, xem chút sách chút vở gì đó, bây giờ mặt trời đã xuống núi, hấn cũng tới giờ về.

Lâm Lãng ghé vào tai nàng nói: “Bây giờ nàng qua đó đi, đi thẳng được thì không cần đi vòng, chờ lúc hấn ngẩng đầu nhìn nàng, nàng liền cười với hấn một cái, sau đó ngồi lên đùi hấn. Nếu hấn không có phản ứng gì thì hoặc là hấn không thích nàng, hoặc là hấn không phải đàn ông. Nhưng nghe Tử Lân nói, Dư Mặc rất thích nàng, biện pháp này nhất định dùng được.”

Nhan Đàm cầm nín mất một lát, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Không có sau đó... Nhanh đi nhanh đi!” Lâm Lãng đẩy phía sau nàng, “Chỉ cần đi thẳng qua thôi, không cần chột dạ!”

Việc này làm sao mà không chột dạ được chứ hả bà cô?

Nhan Đàm hít sâu hai cái, loẹt quẹt đi qua phía Dư Mặc, đi được ba bước lại dừng lại quay đầu nhìn Lâm Lãng. Lâm Lãng ở phía sau nóng lòng khua tay, dùng khẩu âm nói: “Nhanh lên!”

Nhan Đàm khẽ cắn môi, mạnh chân bước về phía trước vài bước, ước chừng như vọt tới trước mặt Dư Mặc. Dư Mặc đang nhắm mắt dưỡng thân, nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi dưới gốc hòe già, nghe tiếng động liền mở mắt ra nhìn nàng, sau đó lại nhắm mắt lại.

Nhan Đàm cứng cả người, vừa rồi Lâm Lãng nói chờ hắn nhìn thì cười với hắn, nhưng bây giờ nàng có là sét cũng không kịp cười... Nàng quay đầu đi, chỉ thấy Lâm Lãng lại dùng khẩu hình gào lên: “Sao nàng ngay cả chút tư chất đả mà cũng không có thể hả? Ngay bây giờ! Ngồi lên đùi hắn đi! Kéo tay hắn đi!”

Nhan Đàm tử thân vô cùng, từ từ nhắm hai mắt dứt khoát ngồi xuống. Nàng còn chưa ngồi đã bị Dư Mặc ôm lấy thất lự. Hắn còn thuận tiện dịch qua bên cạnh, chừa ra một khoảng: “Nàng ngồi mạnh vậy không sợ ghế gãy à?”

Nhan Đàm gấp đến phát khóc, lại quay đầu nhìn Lâm Lãng cái nữa, chỉ thấy nàng ấy ức chế đến bực cả khói, không tiếng động ý bảo: “Không phải sợ! Nắm tay hắn, trực tiếp thân mật!” Nhan Đàm thấy Lâm Lãng còn gấp hơn mình, trong lòng cũng hăng hái hơn hẳn.

Nàng nhích tới gần, trực tiếp hôn lên môi hắn.

Bởi vì không phải lần đầu nên cũng vô cùng thuận lợi.

Dư Mặc cứng người, hồi lâu sau mới đưa tay nắm lấy bả vai nàng.

Nhan Đàm nằm trên người hắn, chỉ thấy hắn nhấc tay chặn ở giữa hai người, nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Nhan Đàm, ta...” Dư Mặc nói được vài chữ lại bỗng nhiên nhẩn máy, trầm ngâm không nói gì thêm nữa. Nàng bỗng nhiên thấy buồn cười, nhưng vẫn đành phải ghen. Ở chung lâu vậy rồi, nàng cũng phát hiện ra lúc Dư Mặc ngưỡng chừng sẽ đều ho nhẹ, sau đó nói mấy chữ gì đó. Tuy rằng biểu hiện của nàng lộn tung phèo nhưng ít ra cũng đạt được mục đích, ít ra Lâm Lãng cũng không cần tức đến phụt khói nữa.

Bỗng nhiên Dư Mặc lạnh lùng liếc Lâm Lãng một cái, Lâm Lãng đành tức giận lui vài bước, quay đầu đi thẳng.

“Nhan Đàm, ta đã nói trước rồi mà, lần tới chiều này không dùng được đâu.”

Nhan Đàm vô cùng muốn đốp lại “Nếu không dùng được thì chàng thẹn cái gì”, nhưng cuối cùng dưới ánh mắt chăm chú của hắn vẫn đành yên lặng nuốt lổm mếu lời này. Nàng căn bản không đấu nổi hắn.

“Nói ta nghe xem, nàng gây họa gì rồi, hay là làm sao vậy?” Dư Mặc ngồi dậy, “Lại còn để Lâm Lãng dạy nàng cách này? Nàng thật là...”

Nhan Đàm ghen lời, nàng cũng không thể nói nàng muốn ức hiếp Dư Mặc được đúng không, nói vậy chắc tối nay không có cơm mà ăn quá. Nàng cân nhắc một hồi lâu, mãi sau mới ấp úng mở miệng: “Dư Mặc, bên cạnh chàng bây giờ không có ai, cũng không lấy ai, vậy... Vậy chàng thích ta đúng không?”

Dư Mặc nhìn nàng, không nói gì.

Nhan Đàm quả thực sợ hãi: “Chẳng lẽ chàng thay lòng đổi dạ nhanh vậy sao?”

“Ta thế nào có quan hệ gì với chuyện nàng vừa làm sao?” Dư Mặc gõ lên trán nàng một cái, “Đổi lý do khác.”

Nhan Đàm ừm một tiếng: “Thật ra thì có liên quan mà... Cái này, Lâm Lãng nói, nếu chàng không phản ứng gì, chứng tỏ chàng không thích ta.” Đấy mắt Dư Mặc động ý cười, nhưng lại vẫn không hé răng. Nhan Đàm rốt cục cũng hiểu vì sao nàng luôn thấy lúc hắn cười rất dịu dàng. Hóa ra nụ cười từ tận đáy lòng lại ấm áp như vậy.

“Vì thế nàng muốn xem phản ứng của ta sao?” Tay Dư Mặc vén lọn tóc bên má nàng. Nhan Đàm ngẩn ngơ, còn chưa hiểu ý hắn đã thấy trời đất đảo lộn, người bị hắn bế thốc lên. Nàng hoảng hốt, theo bản năng liền ôm chặt lấy hắn, cách một lớp áo mỏng, lưng hắn như lửa đốt, khiến nàng lập tức căng thẳng.

Nhan Đàm kinh ngạc nghĩ, tư thế này sao lại giống khiêng heo vậy chứ? Nàng nghĩ bản thân mình không đủ cao gầy, cơ thể cũng không đủ nặng, Dư Mặc ôm nàng cũng không quá không thích đúng không. Bỏ đi bỏ đi, cho dù bây giờ nàng hết ăn lại nằm, cơ thể phình ra như cẩu lu chắc hắn cũng không thèm để tâm quá.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, mãi mới rút ra được một kết luận: Đây chắc là thứ gọi là...có hứng???

Mặt trời chìm dần phía tây, chân trời màu rắm chiều dần ảm đạm, lẳng lặng hòa với màn đêm. Ánh trăng trắng bạc thay mặt trời, sao trời điểm xuyết, tiếng côn trùng kêu liên tiếp bên tay.

Nhan Đàm nhìn mặt đất như được phủ một lớp vải bạc long lánh mỏng manh, thỉnh thoảng lại có yêu quái to nhỏ trong Da Lan sơn cảnh chạy qua chí chóc, nhìn thấy hai người đều sửng sốt, sau đó sợ hãi đến mức hồn phi phách tán, cuối cùng trốn tiệt. Nhan Đàm nhìn bọn chúng mà há hốc mồm, câu đầu tiên thốt ra lại ra: “Sao bọn chúng lại chạy như dân tị nạn thế?”

Dư Mặc dừng bước một chút, sau đó lại làm như không có việc gì đi qua hành lang dài: “Nàng nghĩ xem bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Nhan Đàm nhìn đường phân biệt một chút: “Hình như là tới phòn chàng.”

“Vậy trên giường trong phòng ta thì còn có thể làm chuyện gì chứ?”

Nhan Đàm ngẩn ngơ, vội hỏi: “Dư Mặc Dư Mặc, thần thiếp thấy chúng ta hay là cứ từ từ thôi ha, kịch này không phải diễn vậy đâu!”

Dư Mặc vô cùng bình tĩnh hỏi: “Vậy kịch này nên diễn thế nào?”

Nhan Đàm nghĩ một chặp, lại vội vàng nói: “Trước tiên chắc hẳn là nên đi ngắm cỏ ngắm hoa gì đó, nhưng bây giờ chắc không hợp đâu ta, vậy đổi thành ngắm trăng ngâm thơ cũng rất phong nhã mà. Ánh trăng đẹp như vậy, có thể đi loanh quanh một chút, sau đó...”

“Nói vậy những câu lúc trước của nàng đều là thuận miệng bịa chuyện hả?”

“Đương nhiên không phải mà!” Nhan Đàm thực tức giận.

Tay Dư Mặc đẩy cánh cửa gỗ lim khắc hoa, phát ổng tay áo đóng cửa lại, tháo giọng nói: “Nhan Đàm, ta đã đưa sính lễ tới tộc trưởng tộc nàng.”

Nhan Đàm vốn đang giẫy dụa lại bỗng ngẩn ngơ: “Lúc nào?”

“À, là lúc nàng còn chưa tỉnh.” Dư Mặc cúi người đặt nàng trên giường, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh.

“Nhưng mà sau đó thì sao?”

“Sau đó? Đường như tộc trưởng của nàng rất vui vẻ, không ngừng nói đồng ý, lại sợ hôm nào mắt giò ta hừ nàng, còn muốn ta chọn thêm vài... Nhan Đàm?”

Nhan Đàm cup mi, mắt đỏ bừng, kéo ổng tay áo Dư Mặc: “Nói gì vậy hả? Sao lại sợ ta bị hừ chứ? Ta kém cỏi vậy sao? Sao bắt nạt người khác vậy chứ... Ừm?” Khuôn mặt tuần tú trước mặt gần trong gang tấc, nụ hôn nóng bỏng dừng trên môi nàng, trong tích tắc chỉ cảm thấy đẹp mắt mà dịu dàng.

Trong đầu Nhan Đàm trống rỗng, dù sao sớm muộn cũng có ngày này, ăn trước cũng là ăn mà ăn sau cũng là ăn, chẳng khác gì nhau. Nàng tự giác ôm chặt lấy thắt lưng Dư Mặc, nặng nề hôn lại hắn.

Việc bọn họ đang sắp làm bây giờ, trong giới tu hành gọi là song tu, mà ở thế gian gọi là mây mưa.

Lúc Nhan Đàm hôn lại, chỉ thấy Dư Mặc cười khê một tiếng, thân mình hơi áp lại, để nàng tùy ý xâm nhập vào miệng mình, ngón tay cởi bỏ vạt áo của đối phương. Trên tay hắn dùng sức chậm rãi đề lấy vai nàng, cúi đầu hôn cằm của nàng, sau đó chậm rãi trượt xuống.

Nhan Đàm cắn môi, quyết không yếu thế, tay chạm tới vạt áo của Dư Mặc liền kéo xuống, vạt áo bị nàng hành hạ trượt thẳng xuống dưới. Năm đó nàng làm trong gánh hát, cho dù là áo diễn nặng trĩu cũng chỉ cần một giây để cởi thôi đó, nói chi đến vạt áo thường này chứ.

Dư Mặc áp đảo lại thân nàng, mái tóc đen xõa trên đệm, tản ra như một bông cúc tím.

Cách lớp áo đơn bạc, dấu vết động tình không thể che dấu. Nhan Đàm như phải bỏng, cả người bị nộ hôn nóng rực hâm nóng lên. Tóc hai người dây dưa một chỗ, cơ thể nóng rực như ngọn lửa, chỉ một chút nữa thôi liền có thể bùng cháy.

Trán Dư Mặc lấm tấm mồ hôi, thần sắc vẫn trầm tĩnh như trước nhưng tình cảm nồng nhiệt trong mắt lại không thể che dấu: “Nhan Đàm.”

Nhan Đàm còn tưởng hấn muốn nói gì, liền im lặng chờ đợi, đột nhiên trong người nóng rực đau đớn, nàng không nhận được bầu chặt vai hấn mà hít một hơi, thân thể cứng ngắc chậm rãi thả lỏng. Dư Mặc cúi đầu khẽ gọi một tiếng bên tai nàng: “Nhan Đàm...”

Lúc này nàng mới biết, hấn chỉ muốn gọi tên nàng mà thôi.

Chỉ gọi tên một tiếng lại khiến lòng nàng đau đớn, nàng mở to mắt muốn nhìn sắc mặt của hấn, khuôn mặt giờ đây đã mang vẻ khuynh tình chưa bao giờ có, cho dù động tình vẫn tuân thủ như thường.

Như có như không, Nhan Đàm cảm thấy, Dư Mặc thể này quả thật muôn phần động lòng người.

108. Chương 108: Ngoại Truyện 4 Đêm Thất Tịch (phần 2)

Nhan Đàm ngẫu nhiên sẽ nhớ lại lúc gặp Ứng Uyên quân trước đó, lúc đó nàng mới đầu đã nhìn hấn không thuận mắt, ngay cả lúc hấn chuyển thể thành Đường Châu kia cũng chẳng vừa mắt cho nổi. Nhưng không vừa mắt lâu dần lại biến thành một loại tình cảm không nói nên lời.

Nàng phạm luật trời xông vào tiên trì, khoét nửa trái tim của mình cũng chỉ vì thứ tình cảm không rõ ràng này.

Cho dù không tính là oanh oanh liệt liệt nhưng cũng có thể xem như là không màng sống chết đúng không.

Nhưng Dư Mặc đối với nàng lại như mưa dầm thấm lâu, từ lúc bắt đầu đã nhàn nhạt như thế, không sống không bằng chết lúc chịu Lôi hình trên Thiên Hình Đài, không nhảy xuống Thất thể luân hồi. Lúc hấn nhìn nàng vẫn luôn nhẹ nhàng mỉm cười.

Nhan Đàm trầm tư, chỉ cảm nhận được Dư Mặc đưa tay vuốt tóc nàng, lặng yên ở bên không ngủ. Nàng ngẩng đầu nhìn Dư Mặc, liền nhìn thấy khuôn mặt hấn như có điều suy nghĩ, trong lòng không biết tại sao lại rung động: “Ta chỉ muốn... Sau này có thể ở cạnh chàng phút phút giây giây.”

Tay Dư Mặc run lên, một sợi tóc trong tay rơi xuống gối, sau nửa ngày mới nói: “Nàng nói gì?”

Nhan Đàm nghĩ những lời này cũng không có gì, chẳng qua nếu thời gian có thể dừng lại vào lúc này thì thật tốt, năm rộng tháng dài, khó tránh khỏi buồn phiền: “Nhưng thời gian của chúng ta còn rất dài. Có thể vĩnh viễn sáng ngang với trời đất, chúng ta sống vui vẻ cùng nhau. Thật ra chúng ta cùng nhau sống như trước là lúc ta vui vẻ nhất, cũng không biết chàng nghĩ thế nào.”

Dư Mặc trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên chống người dậy nghiêng nghiêng nhìn nàng: “Nàng nhìn ta, lặp lại lần nữa.” Mái tóc đen như mực rũ xuống, dây dưa một chỗ với tóc nàng, Nhan Đàm không hiểu sao đột nhiên nghĩ tới câu “kết tóc” của nhân gian. Nàng là người ấu tử nghịch ngợm, tuy có tiên căn nhưng lại không hợp làm tiên tử. Càng phiền hơn là cho tới lúc nhảy xuống Thất thể luân hồi, nàng vẫn nghĩ không thông. Chuyện của nàng và Ứng Uyên quân nên ngừng cũng đã ngừng, lại không hạ nổi quyết tâm, trở thành chấp niệm trong lòng.

Nàng không phải chưa từng nghĩ đến nếu nàng trở lại bên cạnh Ứng Uyên sẽ ra sao. Nhưng những lúc nàng du ngoạn nam bắc cùng Dư Mặc thì sao, những lúc ngốc nghếch ở chung thì sao, những lúc vui đùa xưng hô chúa công Liên khanh thân mật thì sao? Chẳng lẽ không đáng giá sao.

Nàng sao có thể gọi là ngốc?

Mưa dầm thấm lâu, có trải qua chuyện gì cũng chỉ nghĩ tới bóng dáng một người, ai có thể nói đây không phải yêu?

Nhan Đàm nhìn hấn, chăm chú nói: “Thời gian trước kia ta ở cùng chàng là quãng thời gian vui vẻ nhất, sau này còn muốn ở cạnh chàng mãi. Có được không?” Ngừng một chút, nàng lại nghiêng rằng nói mấy lời buồn nôn chắc như đinh đóng cột: “Dư Mặc, ta thích chàng, ta yêu chàng.”

Dư Mặc nhàn nhạt nhìn nàng, nửa ngày sau mới nghiêng người áp xuống, đặt một nụ hôn nóng rực lưu luyến lên tóc mai của nàng: “Được, sau này chúng ta ở cùng nhau mãi mãi.” Trong nháy mắt nàng nói yêu hấn, trước mắt hấn như có ngàn vạn pháo hoa nổ rộ, đẹp mắt vô cùng.

Nhan Đàm bĩu môi: “Nhưng sao chàng lại thừa dịp ta không biết mà đưa sính lễ chứ? Ít nhất cũng phải chờ mang ta đi cùng có đúng không, để người ta biết ta hoặc là không lấy ai, hoặc là lấy người ưu tú nhất.”

Dư Mặc ừ một tiếng, ngừng chút rồi nói: “Nếu nàng đổi ý... Muốn một con đường lùi thì sao?” Mối hấn nhẹ chạm vào thăm dò, dần dần hôn sâu hơn, dùng răng khê cắn, đầu lưỡi như vẽ, lướt dần qua cổ, hơi thở dần dần hỗn loạn: “Cho dù muốn, ta cũng sẽ không cho phép...”

Nhan Đàm đưa tay sờ trớn lưng hắn, có sợi tóc bị lớp mồ hôi mỏng thấm ướt dính sát. Cơ thể ấm áp của đối phương dán chặt lên người nàng, tiếng tim đập rõ như tiếng trống, da thịt ma sát đến tê dại, dường như có lông vũ quét ngứa khắp người.

Nhan Đàm thở dốc một hơi, nhẹ giọng phân nản: “Dư Mặc, nhẹ chút, đau...”

Cửu Kỳ vốn có trí tuệ đứng đầu Thủy Tộc, tạo ra những trận pháp không có chút sơ hở nào, tâm không có tạp niệm, không hề có dục vọng, sao rơi vào người Dư Mặc lại thay đổi tới vậy chứ? Nhưng nàng cũng chỉ có thể mơ hồ mà nghĩ, rồi cũng theo hắn trầm luân mê luyến.

Chỉ nhớ mang máng ánh trăng hôm đó tuyệt đẹp, chiếu qua khung cửa gỗ thành hoa văn loang lổ trên mặt đất.

Da Lan sơn cảnh là nơi dù chỉ là một ngọn gió cũng có thể đem ra bàn tán huyền ảo.

Việc Nhan Đàm qua đêm trong phòng Dư Mặc đã sớm xôn xao bên ngoài. Trong đó có hai loại phán đoán nóng như lửa: Thứ nhất, Nhan Đàm hạ thuật với sơn chủ, khiến sơn chủ có thái độ thất thường, giữ nàng ngủ lại. Thứ hai, Dư Mặc sơn chủ cưỡng bức Nhan Đàm, truy cứu nguyên nhân, hẳn chính là người đã khiêng người lên vai mà đi còn gì.

Nhan Đàm nghe lời ong tiếng ve cả ngày, vô cùng bình tĩnh nhàn nhã mà ngồi trước bàn trang điểm chải tóc: Trước thì nói nàng yêu thuật ỉnh, sau thì nói nàng rửa sạch sỉ nhục ngàn năm không gả được trước đây. Bắt đầu từ hôm này, nàng muốn chính thức đối kháng với Dư Mặc.

Nàng đang nghĩ ngợi, cửa phòng sau lưng bỗng mở ra, Dư Mặc bước vào rồi quay người khép cửa lại.

Nhan Đàm nhìn hình ảnh trong gương đồng, nhẹ nhàng hỏi: “Dư Mặc, ấn tượng đầu tiên lúc chàng thấy ta là gì?”

Dư Mặc ngơ ngác một chút, tới trước bàn trang điểm tiếp lấy lược trên tay nàng: “Sao đột nhiên hỏi vậy?”

Giọng nói Nhan Đàm xen kẽ vẻ đắc chí khôn lối vốn có: “Lần đầu trên thiên đình, Dư Mặc chàng giả vờ thờ ơ đúng không?” Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy bóng tay Dư Mặc trong gương đồng khẽ run lên một cái.

Dư Mặc trầm ngâm hồi lâu, bình thản đáp: “Nàng muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Đương nhiên là nói thật rồi, nói dối ta còn nghe làm chi?” Nhan Đàm đoán chừng mấy lời sau của hắn hơn nửa là chẳng tốt đẹp gì rồi, nhưng lần đầu bọn họ gặp nhau nàng cũng thật là không biết hắn nghĩ về nàng tròn méo thế nào, “Chàng nói đi, ta sẽ không bị đả kích đâu.”

“Ừ, như một đứa đàn vậy.”

Nhan Đàm bị đả kích nặng nề, nàng còn nghĩ Dư Mặc nhiều lắm cũng chỉ nói nàng không có phong thái phong độ, tính tình không tốt, thậm chí là thô lỗ, nhưng hắn lại còn nói nàng đàn? “Chàng nói vậy, ta đàn bao giờ chứ? Ta như vậy gọi là giả ngu đó, biết chưa hả?” Nhan Đàm tức giận nói, “Như Đan Thực mới gọi là đàn.”

“Đan Thực gọi là đàn sao?” Dư Mặc lại cúi thấp người, chậm rãi chải tóc cho nàng. Ngón tay hắn mát lạnh, động tác nhẹ nhàng, khiến Nhan Đàm cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Vậy sau đó thì sao? Chắc chắn sẽ khác đúng không?”

“Về sau,” Dư Mặc dừng tay một chút, thấp giọng nói, “Nàng hay cười kiêu đàn độn với ta.”

Nhan Đàm “rắc” một cái, bẻ gãy cây trâm trên tay, quay phắt đầu lại: “Dư Mặc chàng thật khinh người quá đáng!”

“...Đừng quay đầu mạnh vậy.” Dư Mặc vội vàng buông lộn tóc ra, có mấy sợi tóc lưu lại trong tay.

Nhan Đàm đứng lên, vô cùng khí thế chỉ vào cửa phòng: “Đêm nay chàng cứ tới thư phòng mà ngủ!” Tuy nàng cảm thấy Lâm Lãng làm có hơi quá đáng, thế nhưng nam nhân thì cần mạnh tay dạy dỗ, nàng quyết định thị uy trước.

Dư Mặc không động dậy tựa vào cạnh bàn trang điểm, ôn hòa nói: “Nàng muốn ta tới thư phòng ngủ thì ta phải tới hả? Nàng nghĩ ta là ai?”

Nhan Đàm bị hạ ngay tại trận.

Nam nhân đều đáng đánh đòn mà, phải quát roi vài cái, dạy dỗ như dạy Tử Lân ấy. Những thứ Lâm Lãng chỉ cho nàng áp vào người nàng đều không thể dùng. Chưa tới một tháng sau nàng đã phải cắn răng mà buông tha ý định.

Nếu nàng muốn Dư Mặc gọt táo lột bỏ đào, Dư Mặc sẽ không nói hai lời mà làm theo. Chỉ một lát sau đã thấy hắc cầm hoa quả đã gọt xong tới, Nhan Đàm nhìn thấy mà toát cả mồ hôi, hắc hình như không quen làm những việc này nhưng vẫn nghiêm túc mà làm, nhưng nàng cũng không muốn hắc gọt thành hình con thỏ mà.

Nhưng nếu có chuyện như chuyện nàng muốn dạy dỗ, đuổi hắc ra thư phòng ngủ thì cho dù nàng có tức đến thượng cẳng chân hạ cẳng tay cũng vô dụng, Dư Mặc chẳng thêm liếc nàng một cái.

Nhan Đàm cố gắng nửa ngày vẫn chẳng có chút tiến triển gì, cuối cùng đành buông tha.

Nhưng trên đời này ngoài Dư Mặc ra cũng chẳng còn ai bao dung với nàng đến thế nữa, thực ra nàng rất may mắn.

Thật ra thời gian sau này cũng không có gì khác nhau, có cãi nhau cũng chẳng quá nổi một ngày.

Đan Thục trồng được cây đào ra quả, vỏ mỏng thịt dày, màu hồng phớt lửng lửng trên cây nhìn vô cùng đẹp hắc. Nó tử tử luôn dưới gốc cây, không cho bất kỳ con yêu nào tới gần.

Nhan Đàm nhìn tiểu lang yêu làm không biết một cứ ngồi xổm góc nghếch góc đầu nhìn lên bên gốc đào, liền vốc ít nước lạnh bên hồ vẩy lên người nó, cuối cùng cũng làm tiêu bớt được vài phần nóng nực.

Đan Thục bỗng nhiên không nhìn chăm chăm cây đào nữa mà quay qua hỏi nàng: “Nhan Đàm tỷ tỷ, tỷ nói xem em bé của Lâm Lãng tỷ tỷ và Tử Lân sơn chủ sẽ có bộ dạng thế nào ta? Đệ hỏi phụ thân, phụ thân lại nói tự nghĩ đi, nếu đệ nghĩ được còn đến hỏi ông ấy làm gì chứ...”

Nhan Đàm dừng cánh tay đang vốc nước, chăm chú nghĩ một lát rồi mới nói: “Đan Thục, trước đây tỷ từng kể cho đệ nghe mấy câu chuyện của thế gian rồi ha, thật lâu thật lâu trước kia đó mà, có một hoàng đế khai quốc nằm mơ thấy một con thụy thú, sau đó liền đăng cơ lên làm hoàng đế, vì thế liền dựng lên một tượng thụy thú. Con thụy thú bốn chân này rất giống rùa, mai rùa chia thành bảy màu, màu sắc tươi đẹp, có một cái đuôi to xõa tung. Hoàng đế kia còn cho rằng đó là con kỳ lân, vì thế hình dáng của kỳ lân liền được dân gian nhìn nhận như vậy. Tỷ nghĩ con của Tử Lân và Lâm Lãng chắc cũng giống vậy đó mà.”

Đan Thục thất vọng a một tiếng: “Đệ còn tưởng là trắng tuyết như Tử Viêm, trên lưng bọc một cái vỏ, hôm nào gió to còn có thể chui vào, như vậy thật tốt.”

Nhan Đàm đoán chừng nó bây giờ tử tử dưới gốc đào này dường như rất muốn có một cái vỏ có thể lúc nào chui vào cũng được như vậy.

Ánh mắt Đan Thục nhìn nàng sáng quắc, lại hỏi: “Nhan Đàm tỷ tỷ, chắc tỷ và Dư Mặc sơn chủ chắc sẽ nhanh có em bé thôi đúng không?”

Nhan Đàm đột nhiên ý thức được một vấn đề vô cùng quan trọng: Nếu nàng và Dư Mặc có con sẽ thành quái vật gì chứ? Nàng mới chỉ tưởng tượng thôi đã rùng cả mình.

Ánh mặt trời nhô cao trên đỉnh đầu, ánh nắng tươi mới như xuyên qua các kẽ hở, dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ mà sao nàng lại thấy quanh thân có gió lạnh phơ phất, thổi lạnh buốt tận xương vậy cà...

109. Chương 109: Ngoại Truyện 4 Đêm Thất Tịch (phần 3)

Đáng tiếc nàng còn chưa kịp bàn xem đứa trẻ sau này của họ sẽ thành dạng gì với Dư Mặc thì hần và Tử Lân đã phải ra ngoài. Lâm Lăng đưa tay đỡ dưới bụng, không suy yếu chút khí thế nào, chỉ vào mũi Tử Lân mắng: “Lần này chàng ra ngoài mà không trở về trước đêm thất tịch, ta sẽ mang con đi tìm cha khác!”

Nhan Đàm bật cười, liền có hai ánh mắt lạnh lẽo đâm phập vào người nàng, nhưng nàng đã là loại người rận nhiều không ngứa nợ nhiều không lo, huống chi còn có Dư Mặc che chở có nàng chớ.

“Qua vài ngày nữa là Thất tịch rồi...” Lâm Lăng vừa nói vậy, nàng cũng nhớ tới mấy ngày nữa là tới Thất tịch, là ngày Ngưu Lang chúc nữ trùng phùng nơi cầu hỉ thượng, là ngày những người hữu tình trong thiên hạ gặp gỡ nhau.

“Đúng vậy, nàng thích cái gì?” Khõe miệng Dư Mặc khê cong.

Nhan Đàm nắm chặt tay hần, vui sướng không thôi: “Thiệt là cái gì cũng được hả? Thật ra ta cũng không muốn gì nhiều đâu mà, hay là chàng biến về nguyên hình cho ta nuôi một ngày nghen?” Khõe miệng Dư Mặc cứng luôn tại chỗ. Nhan Đàm cẩn thận từng li từng tí, nhìn sắc mặt hần mà nói: “Một ngày không được thì... Nửa... Nửa buổi cũng được.”

Dư Mặc rút tay về, mặt không có biểu tình gì: “Ngoại trừ cái này thì cái gì cũng được.”

Nhan Đàm dẫu môi: “Xí, vậy chàng về sớm chút.”

Thật ra Dư Mặc cũng chỉ đi khoảng năm sáu ngày, trước đây bọn họ cũng không phải mỗi ngày đều gặp nhau, vì thế Nhan Đàm cảm thấy khoảng thời gian này cũng không khác gì mấy.

Nhan Đàm cùng tử thủ với Đan Thực dưới gốc đào một lát, sau đó chải lông giúp tiểu hồ ly, quay qua quay lại một vòng lại phát hiện ra một đồng tiểu yêu đang tụ lại bên người Liễu Dục Dương, hần đang thuyết giáo cho đám tiểu yêu kia. Tử Hư Đế quân không hổ là Tử Hư Đế quân, nói chẳng được mấy câu lại đã có bản lĩnh chén chú chén anh truyền đạo cho bọn yêu quái.

Nhan Đàm dạo một vòng về chỉ thấy càn bực mình, cuối cùng đành buồn bực đi ngủ trưa.

Dường như còn như trước kia. Ít nhất không nhìn thấy cũng sẽ không nhớ.

Nhan Đàm tủi thân lấy chăn mền ra, lại nghĩ hần ngay cả biến nguyên hình mua vui cho nàng một hôm cũng không chịu, thật quá đáng giận mà.

Nhan Đàm chán đến chết đến ngày thứ ba đã bực mình vô cùng, may mà lúc đêm xuống mưa to, xua đi tiết trời nóng nực, tiếng mưa rơi ru ngủ rất thoải mái. Lúc nàng bắt đầu mơ hồ liền nghe “két” một tiếng, cửa mở, một người giạt mình vội vàng ngồi xuống.

Chỉ thấy toàn thân Dư Mặc ướt đầm, đến bên ngăn tủ lấy quần áo sạch sẽ, thấp giọng nói: “Nàng ngủ trước đi, ta đi tắm đã.”

Nhan Đàm rất ngạc nhiên, vốn nghĩ phải tới năm ngày, ai ngờ mới tới ngày thứ ba đã trở về rồi.

Lúc Dư Mặc về phòng đã đổi quần áo sạch sẽ, rất quen thuộc mà khoác tay lên lưng Nhan Đàm: “Ngủ rồi sao?”

Nhan Đàm mở mắt ra, trong bóng tối thấy ánh mắt hần dường như rất mệt mỏi: “Còn chưa, chàng mệt thì ngủ đi.”

Dư Mặc mơ hồ ừ một tiếng, lại dựa gần vào nàng hơn, chỉ trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ. Nhan Đàm nghe thấy hần nhẹ nhàng hít thở, chỉ chốc lát đã an tâm ngủ.

Vì buổi tối ngủ ngon nên sáng cũng tỉnh dậy sớm.

Nhan Đàm nhìn Dư Mặc ở bên gối, không biết có phải vì hắn quá mệt hay không mà khí thế cũng kém hơn trước nhiều, nàng thậm chí còn có thể vươn tay nhéo má hắn, phải biết rằng đây là chuyện trước giờ nàng vẫn rất muốn nhưng chưa dám làm.

Dư Mặc chỉ vô thức nhíu mày, mơ màng ừ một tiếng.

Nhan Đàm bầu má hắn nhìn hắn ngủ ngon, trong lòng không nỡ, nhìn hắn quá mệt mỏi, chẳng lẽ Dư Mặc nhân lúc nàng không biết mà trèo tường sao? Nàng cúi xuống kề bên cổ hắn, không ngửi thấy mùi hương nào khác, sau đó lại giật giật vạt áo hắn, cũng không thấy dấu vết gì. Nhan Đàm nhẹ tay đặt vạt áo về lại chỗ cũ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên đã thấy Dư Mặc mở mắt ra nhìn nàng tự lúc nào.

Nhan Đàm chỉ giật mình một cái, lúng túng khó xử xấu hổ hỏi một câu: “Chàng tỉnh rồi sao?”

Dư Mặc chống nửa người dậy, khẽ mỉm cười: “Từ lúc nàng bắt đầu bôi quần áo của ta ra.” Hắn nghiêng người qua, nhàn nhạt cúi đầu liếc nàng: “Mấy ngày nay có nhớ ta không?”

Nhan Đàm nghe lời buồn nôn của hắn liền cảm thấy chắc hẳn khí thế hùng hực của mình đã cảm hóa được hắn rồi: “Không có đâu. Mới ba ngày thôi mà, ta cũng không phải không có tiền đồ như thế à nha.”

Dư Mặc rũ mắt xuống, thấp giọng cười nói: “Thật sao, nhưng ta thì rất nhớ nàng.”

Nhan Đàm choáng, Dư Mặc mới ra ngoài một chuyến đã trúng tà sao? Chần chờ một lát đã thấy Dư Mặc chậm rãi phủ lên người nàng, cơ thể hắn rất ấm áp. Nàng nhìn trong mắt đối phương hoàn toàn chỉ có bóng dáng mình, cũng cảm nhận được dấu vết động tình của hắn, nhin không được nói: “Dư Mặc Dư Mặc, tối qua chàng vừa về không phải đã quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi sao, ta thấy hôm nay chàng còn tiếp tục nằm vậy thì không tốt đâu...”

Dư Mặc không buồn mở miệng, tiện tay cởi áo mỏng của hắn ném qua một bên, đề thẳng xuống.

Nhan Đàm nhìn hành động này của hắn, chỉ thấy bên tai “oành” một tiếng, dốc sức chống cự: “Ta vừa rồi nói dối chàng thôi mà, chàng không ở đây thiếp nhớ chàng lắm á, chàng đừng dấn nhanh vậy mà, á!”

“Ta biết, có lúc nào nàng nói dối mà giấu được ta đâu.” Ngữ điệu thần thái của hắn đều vô cùng tỉnh táo, điểm này khiến Nhan Đàm càng suy sụp: “Dư Mặc chàng còn như vậy sẽ cảm lạnh đấy, nhanh... nhanh mặc đồ vào đi...”

“Tiết trời bây giờ cũng không lạnh.”

Nhan Đàm hít sâu một hơi, cuối cùng nói luôn một lèo: “Dư Mặc, chàng có từng nghĩ tới chuyện ta là sen mà chàng là cá chưa, nếu còn tiếp tục vậy thì còn sinh ra tiểu quái thể nào chứ?”

Động tác của Dư Mặc thoáng khựng lại một cái, sau lại như không có việc gì mà tiếp tục: “Có quan hệ gì đâu, tệ nhất là giống nàng thì ta cũng không ghét bỏ nó đâu.”

Nhan Đàm lập tức cảm thấy nàng và Dư Mặc như trời và đất vậy, hơn kém quá là nhiều rồi.

Lúc hắn cúi người xuống, Nhan Đàm tức giận dùng móng heo cào một nhát trên vai hắn, tạo thành một đường đỏ rực. Dư Mặc a một tiếng, hơi nhăn mày, con ngươi đen thẫm tĩnh mịch nhìn nàng, phảng phất như chiếu ra cả chân thân của nàng, cũng chỉ có bóng dáng của nàng.

Tối đêm thì Tử Lân cũng đã về.

Nhan Đàm cảm thấy Tử Lân quả không thẹn với chân thân của hắn, chậm hơn Dư Mặc những một ngày.

Đoán chừng là vì quan hệ giữa nàng và Dư Mặc, ánh mắt Tử Lân nhìn nàng cũng không còn vẻ thù oán ghét bỏ như trước nữa, còn thuận miệng hàn huyên một câu: “Dư Mặc về trước rồi à?”

Nhan Đàm cũng thuận miệng đáp một câu: “Ừ, vừa về tối qua.”

Tử Lân sững sốt một chút: “Tối qua?” Hắn dừng một chút, lại chợt nói: “Đúng rồi, nói vậy tối hôm qua nếu không nghĩ khặc nào mà cứ dùng yêu thuật mà về thì hẳn là kịp. Chắc bây giờ hắn còn đang co quắp không dậy nổi chớ gì?”

Nhan Đàm không khỏi nghi liệu có phải vì một câu “Về sớm một chút” nàng thuận miệng nói mới khiến hấn về gấp gáp vậy không? Yêu pháp của bọn họ đã bị áp chế rất nhiều, không thể dùng quá lâu, bằng không sẽ hao tổn tu vi của bản thân.

Tử Lâm thấy nàng không nói gì, vì thế đành ra vẻ thăm thía nói: “Tuy ta không biết Dư Mặc thích cô vì cái gì, nhưng hấn cũng thật lòng thật dạ, đã lâu thế rồi, cô hấn biết rõ.”

Nhan Đàm ừ một tiếng, cười tủm tỉm: “Tử Lâm, ta dạy người cách lấy lòng Lâm Lăng nhá? Đêm thất tịch nếu có pháo hoa thì chắc Lâm Lăng sẽ rất vui đấy.”

Tử Lâm vô cùng hớn hởi đi ra ngoài.

Nhan Đàm nghĩ một chút mới tính ra ngày mai là đêm thất tịch. Tuy nói năm nào thế gian cũng có hội này nhưng cứ vào ngày này giờ này là lại trở nên quan trọng.

Dư Mặc là nam tử ôn nhả, biểu hiện tuy có đậm mạc nhưng trong lòng cũng biết giận hờn, cũng lo lốt mọi việc rất chu toàn. Nam tử như vậy mang về nhà quả thật rất vừa tay.

Thất tịch hôm ấy là một ngày nắng rực rỡ. lúc vào đêm mới có gió đêm mát mẻ.

Nhan Đàm đứng trong đình viện, tay bê một chén canh mộc nhĩ táo đỏ, bên trong còn có nho khô, hương vị ngọt ngào.

Bầu trời bỗng nhiên sáng rực lên, từng đóa hoa lửa nổ rộ liên tiếp trong không trung, kéo cái đuôi sáng dài quét lên trời đêm, rực rỡ chói mắt khiến cả bầu trời sáng như ban ngày.

Dư Mặc đứng dưới pháo hoa, bỗng nhiên thấp giọng gọi: “Nhan Đàm.”

Nhan Đàm quay đầu, nhìn khuôn mặt hấn bóng sáng bóng tối, đôi mắt đen thẳm yên tĩnh nhìn nàng. Thật ra tướng mạo Dư Mặc rất nhu hòa, cười rộ lên cảm giác rất dịu dàng, nhưng ngày bình thường lại thấy hấn vô cùng anh tuấn.

“Ta còn nợ nàng một câu, ta yêu nàng.” Hấn nói.

Nhan Đàm lộ lúm đồng tiền với hấn, pháo hoa tuy đẹp nhưng là mọi người cùng xem, còn lời này thì chỉ có nàng nghe được.

Mười ngón tay đan xen vào nhau, Nhan Đàm sóng vai đứng bên cạnh hấn, ngẩng đầu nhìn bầu trời rực rỡ pháo hoa, tươi đẹp đến thế, sáng lạn đến thế. Tản ra khắp bầu trời.

“Bây giờ tiết trời đã nóng, nàng dùng cái này thử xem.”

Nhan Đàm đưa tay nhận lấy thứ hấn đưa qua, là một cái quạt tròn, trên mặt quạt vẽ hoa sen và cá, bút pháp linh động, sống động vô cùng.

Tử Lâm và Lâm Lăng nắm tay nhau đứng dưới chân núi, Đan Thục vẫn thử thủ dưới cây đào bảo bối của nó. Tiểu hồ ly thấy Đan Thục không để ý đến nó liền ghen tị. Một con hổ nhỏ lặng lẽ thử một quả đào rơi trên mặt đất, cuộn chặt bằng đuôi rồi lăn ra xa.

Một đóa pháo hoa nổ rộ trên không trung, ánh sáng rực rỡ.

Nhan Đàm nhìn bức họa trên quạt còn viết một hàng chữ nhỏ, nàng biết đây là bút tích của hấn viết, ghi là: “Đan thanh ý ánh Khanh như ngộ.”

Đan thanh ý ánh khanh như ngộ.

Nhan Đàm phất phất cây quạt, quay đầu mỉm cười với hấn: “Năm nay mùa hè nóng vậy đương nhiên là dùng được.”

110. Chương 110: Ngoại Truyện 5 Dư Mặc

Bạn có từng xem hí kịch chưa? Diễn đi diễn lại rất nhiều lần, tuy biết rõ là chuyện xưa không có thật nhưng vẫn diễn rất nhập tâm. Mà người xem diễn rõ ràng biết không phải chuyện của mình, nhưng xem lâu cũng

chậm rãi hòa mình vào, như thể đó là câu chuyện của chính mình.

Dư Mặc vốn rất xem thường ả liên hoa tinh hết ăn lại nằm chơi bởi lêu lổng trên thiên đình kia.

Không đứng lại xông vào địa bàn của hắn, còn quấy nhiễu thanh tĩnh của hắn, Nhan Đàm ngu ngốc.

Trên người hắn chảy dòng máu Cửu kỳ từ thời thượng cổ. Tộc Cửu Kỳ là tộc hưng thịnh nhất trong thủy tộc cách đây rất lâu, mà trước kia bề ngoài của chúng đều là nửa rồng nửa cá. Thậm chí còn cao lớn hơn rồng. Nhưng rơi vào Dư Mặc đã chỉ còn hình dáng một con cá tầm thường, thậm chí tộc Cửu Kỳ trong thiên địa cũng chỉ còn lại mình hắn.

Nam Cực tiên ông hơn nửa ngày mới chụp được con Cửu Kỳ duy nhất này về nuôi trong hồ sen bên đình viện. Trong hồ sen đương nhiên còn có những loại cá khác, đương nhiên cũng qua ngàn chọn vạn tuyển, to có nhỏ có, bẹp có tròn có, tất cả đều là giống cái.

Ngày Dư Mặc trưởng thành đã tới gần, nếu qua ngày trưởng thành còn chưa hóa thành người thì cả đời sẽ mãi mãi là bộ dáng con cá nhỏ này. Hắn đương nhiên dốc sức tu hành, mãi đến một ngày bỗng nhiên có cảm giác đau đớn, khổ sở lao thẳng ra khỏi mặt nước.

Đây là điềm báo tu hành viên mãn.

Đang lúc hắn vô cùng đau đớn, bên cạnh ao đột nhiên truyền đến tiếng Nam Cực tiên ông. Ông ta nói: “Nhọc nhằn vất vả lao tâm lao lực nuôi nấng bao nhiêu năm trời, cả mụn trứng cũng không có nở, uống công lão phu lựa chọn cả một ao cá cái bầu bạn.” Ông nói tới đây rồi thở một hơi thật dài, lại nói: “Hay là... con Cửu Kỳ này dính phải tật xấu gì, hay là... đoạn tụ rồi? Vậy thử thả một con cá tinh tráng ra xem, nói không chừng lại để nó hóa thành người được...” Nói xong, một con cá râu hổ bị liệng xuống dưới.

Dư Mặc vốn đang giãy dụa trong thời điểm quan trọng, lại nghe được một câu phiêu như vậy, nhất thời ới ra cả máu.

Hắn chìm xuống đáy nước, lúc chôn mình trong bèo thì nội thương vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng con cá râu hổ kia nhìn đã chẳng đẹp mắt chút nào lại còn dám lăng văng lại gần chỗ hắn. Dư Mặc không nhịn được nữa, gơ đuôi quật nó sang bên cạnh.

Nam Cực tiên ông vui mừng khôn xiết: “Xem ra liệng con cá này vào là đúng rồi, được việc thế này chắc không lâu nữa sẽ náo nhiệt thôi.”

Dư Mặc lần đầu biết thế nào là tức giận: Đúng hả? Náo nhiệt gì? Ai với ai được việc?

Nam Cực tiên ông cứ đinh ninh con cá này đoạn tụ, đây cũng chẳng phải chuyện hiếm gì. Đây là chuyện nhóm thượng tiên đạo này rất hay bàn tới. Vốn chỉ là đoán thôi, sau đó lại thành đồn đãi, thậm chí càng ngày càng truyền ra y như thật, ngay cả Dư Mặc cũng suýt bị lôi vào.

Vì thế lời đồn đã đến mức ngay cả chuyện Đông Hoa Thanh Quân đến hàn huyên với Luyện Không Linh Quân đến hơn nửa đêm cũng bị bóp méo đến đáng thương.

Chân thân của Luyện Không Linh Quân là Cửu vĩ linh hồ, da lông trắng tuyết, vô cùng chói mắt. Hắn hóa thành người lại càng chói mắt hơn nữa, toàn thân y phục trắng muốt phiêu dật, tay cầm quạt mạ vàng, lúc xuất hành đều tiền hô hậu ủng, trước tám tiên đồng, sau mười sáu tiên đồng, còn phô trương hơn cả Tây Vương Mẫu. Mà Đông Hoa Thanh Quân là linh thảo ngàn năm gửi hồn người sống, nhẹ nhàng tao nhã, tướng tá cũng chói mắt y chang vậy.

Đông Hoa Thanh Quân tới cạnh hồ sen, nhìn vào trong rồi thần nhiên nói: “Tộc Cửu Kỳ am hiểu nhất là bày trận pháp, hơn nữa mấy trận pháp này đều không có chút sơ hở nào, quan trọng nhất là cần tâm tư như nước, không thể có dục vọng nông cạn, thế nên bọn họ mới ít con nổi đời, thành ra như bây giờ.”

Nam Cực tiên ông thở vắn than dài: “Ta biết Cửu kỳ ít dục vọng nông cạn, vậy nên mới phải làm ra tới vậy mà nuôi nó đó.”

Luyện Không Linh Quân phát phát cái quạt: “Không biết con Cửu Kỳ này hóa thành người sẽ thế nào, nếu đẹp mắt chút bốn quân sẽ xem xét thu nhận.

Dư Mặc vốn còn đang chậm rì rì đu theo dòng nước, vừa nghe những lời này liền cứng ngắt như bị đóng băng.

Tiên đồng Huyền Tâm nhai rất nhàn rỗi, thường xuyên tụ tập tán gẫu những việc thượng vàng hạ cám. Tỷ như Tiên quân nhà ai lại mới thu tiên đồng, mỡ nào đó thắng giai, mỡ nào đó bị đánh xuống Thất thế luân hồi.

Giữa những việc vặt vãnh đó chính là việc về Luyện Không Linh Quân.

Luyện Không Linh Quân xuất thân hồ tộc, nuôi thành nam hay nữ cũng chẳng phân biệt được, tính tình dở dở hăm hăm. Chỉ cần ngày thường tướng mạo đẹp mắt, vậy là nam hay nữ, hay là không phải nam cũng chẳng phải nữ thì có quan hệ gì đâu.

Dư Mặc đột nhiên nghĩ, thực không muốn hóa thành hình người nữa mà.

Hắn ôm nỗi lòng này vật vờ qua hai ngày. Mà con cá râu hổ kia từ hồi bị hắn sút dắt vào thành ao liền vô cùng sợ hãi, chỉ dám đứng cách hai thước ngo lom lom. Về chuyện này, Dư Mặc không phải lười quan tâm mà là không biết quan tâm thế nào.

Cứ sống trong tình cảnh thù trong giặc ngoài như vậy, rốt cục hắn cũng gặp Nhan Đàm lần đầu tiên.

Dư Mặc thích thanh tĩnh, lúc tu hành đều nấp trong bèo, lúc đầu hắn nghe “Tùm” một tiếng, dường như có thứ gì đó bị ném vào ao sen, hắn cũng không để ý. Một lúc lâu sau lại nghe xôn xao, động tĩnh còn lớn hơn lúc này, hắn vẫn không để ý. Mãi đến khi bị vớt ra khỏi nước, hắn muốn không để ý cũng không được nữa.

Nhan Đàm cầm Dư Mặc mà ngẩn ngơ, vội liệng hắn vào lại trong nước, hai tay chấp lại, liên tục giải thích: “Ta chỉ tới tìm một con rắn nhỏ màu trắng thôi, người có thấy nó không?”

Dư Mặc hèn mọn phun vài cái bong bóng nước khinh bỉ.

Nhan Đàm sững sốt, đột nhiên lại bị con cá râu hổ kia nhảy lên lôi tuột vào trong ao.

Dư Mặc lúc này cũng lười khinh bỉ luôn.

Con cá râu hổ kia hạ gục Nhan Đàm xong liền vô cùng hưng phấn cọ cọ trên người nàng vài cái, một bên thẹn thùng một bên lúng búng tiếng cá mà Nhan Đàm nghe không hiểu: “Tiên tử ơi tiên tử à, nhìn nàng thật đẹp quá nha...”

Dư Mặc vô cùng khinh thường, tay ngăn chân ngăn, toàn thân cứng nhắc, cái gì cũng không có, đẹp cái quái gì? Nhưng hình như rất xứng đôi với con cá râu hổ này, cả hai ngu ngốc như nhau.

Nhan Đàm giãy dụa một hồi, cuối cùng mới đuổi được con cá râu hổ kia đi, đưa tay chụp lấy thứ gì đó màu trắng bạc ném cho tiên đồng đứng bên ao. Đôi mắt của nàng chuyển động, đột nhiên nhìn thấy Dư Mặc, sau đó chậm rãi, có thể nói là cẩn thận vươn tay, muốn kiểm tra xem hắn còn sống hay đã chết.

Dư Mặc vội vàng ra xa. Hắn không muốn bị Nhan Đàm túm thêm lần nữa đâu. May mà nàng cũng chỉ sờ sờ hai cái, sau đó liền trôi lên.

Không biết có phải là nghiệt duyên trong miệng phàm nhân hay không, không lâu sau, các tiên quân Huyền Tâm nhai lại luận đạo.

Nhan Đàm đang ôm một quả đào tiên đỏ tươi ngồi trên thành ao, dùng dao xắt ra vài miếng nhỏ, ném chúng vào ao. Cá râu hổ hớn hớn phe phẩy cái đuôi nhào qua chém giết.

Dư Mặc tựa vào cạnh ao nghỉ ngơi, ai ngờ Nhan Đàm lại đưa tay qua, trong tay là một miếng đào, hình như còn lớn hơn miếng vừa rồi ném xuống, cười tủm tỉm nói: “Đến đây đi, ta đút cho người.”

Dư Mặc khinh bỉ, đáng tiếc Nhan Đàm nhìn không ra. Nàng đưa tay tiếp cận lại gần hơn, tiếp tục cười tủm tỉm: “Không cần khách khí, ta mời người ăn đào tiên.”

Dư Mặc nhìn ngón tay nàng trong nước, ngón tay dài nhỏ trắng nõn, móng tay màu đỏ nhạt, hắn không nhìn ra tay nàng đẹp mắt hay khó coi, chỉ cảm thấy không có vảy thì đều không tính là đẹp mắt. Nhan Đàm thấy hắn nửa ngày không nhúc nhích cũng không giận, vẫn nhẫn nại chờ đợi.

Dư Mặc đột nhiên nghĩ, hay là cứ ăn luôn miếng đào tiên kia đi, miễn nàng ta phải vươn tay dài vậy, lỡ lại rơi vào ao lại hỏng bét. Đang nghĩ như vậy thì đã nghe một tiếng ùm, mặt ao gợn sóng, Nhan Đàm quả nhiên lại rớt ao.

Dư Mặc bị gợn sóng đẩy lên đẩy xuống một lát mới dừng, chỉ thấy Nhan Đàm hít một hơi, ngồi xổm dưới đáy ao không động đậy.

Hắn thấy kỳ lạ nên nổi lên mặt nước xem, chỉ thấy hai vị tiên quân đang đi qua nơi này, trong đó có một vị mặc y phục đen trắng, thấp giọng nói chuyện với tiên quân mặc áo choàng tím: “Theo huynh thấy, trận chiến ma giới với thiên đình này có thể miễn không?” Tiên quân áo choàng màu tím lạnh nhạt nói: “Bản quân mặc dù không đổi ý, nhưng nếu thật xảy ra chiến sự cũng sẽ không phản đối. Không biết ý Ứng Uyên quân thế nào?”

Hai người cứ lẩm nhẩm trò chuyện như thế, một đường đi qua.

Dư Mặc lại lặn xuống nước, chỉ thấy con cá râu hổ kia đang đớp đớp ngón tay Nhan Đàm, vừa thấy Dư Mặc liền hoảng sợ, vội vàng há mồm lui ra sau hai thước.

Nhan Đàm trừng mắt nhìn, đứng dậy đặt Dư Mặc trong lòng bàn tay, vô cùng vui vẻ nói: “Ta vốn thấy người nhỏ vậy còn lo người bị bắt nạt, thì ra người lại lợi hại vậy đó.”

Cá râu hổ rơi lệ, khóc nức nở kêu gào: “Người lại dám dùng thủ đoạn ti bỉ này đoạt tiên tử tỷ tỷ của ta, hu hu hu.....”

Dư Mặc nhất thời cứng họng. Hắn muốn chỉnh lời cá râu hổ một chút, vị tiên tử tỷ tỷ này của nó đừng nói đến đuôi, một cái vẩy cũng chẳng có, khó coi như vậy hắn chịu xem thường đã là phúc rồi đấy.

Lúc Nhan Đàm rời đi còn cất lời thề son sắt rằng thì là mà nàng về sau nhất định sẽ đến thường xuyên.

Dư Mặc thầm nghĩ, nếu nàng thường đến đây quấy rối, vậy ngày hắn tu hành viên mãn chẳng phải không bao giờ đến nữa sao? Nghĩ xong lại cảm thấy nàng ấy chắc chỉ nói cho vui, hắn cũng không nhất thiết phải phát sầu vì chuyện này.

Nhưng sự thật chứng minh Dư Mặc nghĩ sai rồi, Nhan Đàm quả thường xuyên đến thật, đôi khi mang mấy quả đào tiên tới, đôi khi lại mang sách tới niệm như niệm kinh trước ao, thậm chí còn mang cái gì mà lô trầm hương tới, khiến trong đình viện đều thoang thoảng hương sen.

Dư Mặc cũng không quá quan tâm tới nàng, dường như có thể nào thì hắn vẫn là cá trong nước. Hắn thường xuyên im lìm ẩn trong nước, nhìn ánh sáng trên đỉnh đầu. Có đôi khi Nhan Đàm sẽ tới gần chút, tay áo khua trong nước. Hắn cứ nhìn như vậy, thỉnh thoảng lộ đầu ra đều thấy Nhan Đàm đang nhìn hắn cười.

Từ lần đó, số lần hắn lộ đầu ra lại tăng dần lên.

Hắn chỉ là một con cá, cũng không biết cười. Có người cười với mình như vậy, thật giống như bắt tri bắt giắc đã học được loại cảm xúc này.

Hắn thậm chí còn nghĩ tuy Nhan Đàm không có đuôi, không có vẩy, cũng không có bề ngoài như hắn, nhưng dường như cũng không quá khó coi.

Bẵng đi một thời gian, đột nhiên Nhan Đàm lại không tới.

Dư Mặc ngoài ý muốn lại phát hiện hóa ra ngày lại dài tới thế, bình mình rồi tới đêm, dường như trải qua một quãng thời gian rất dài. Tu hành của hắn càng ngày càng gần ngày viên mãn, toàn thân đau đớn vô cùng.

Vào thời điểm quan trọng nhất của hắn, Nhan Đàm đến. Hắn giãy dụa muốn trồi lên mặt nước, muốn nhìn nụ cười của nàng.

Bên người nàng có một nam tử xa lạ, mặc áo bào đen trắng, từ cầm đến tay trái như bị gì thiêu đốt, kết vảy lại, cho dù dung mạo đã bị hủy nhưng vẫn nhìn ra hắn ta vốn tuấn tú biết bao. Nhan Đàm ngẩng đầu lên, nhìn hắn mỉm cười.

Dư Mặc chỉ cảm thấy đau.

Hắn rốt cục đã hiểu được, có đuôi có vây không phải đẹp, mà là xấu xí. Nam tử kia rất giống Nhan Đàm, có thịt có tay chân, còn có làn da trơn bóng. Mà hắn chỉ có độc một màu, lạnh như băng vậy.

Hắn chỉ là một con cá mà thôi, cho dù là bộ tộc Cửu Kỳ thượng cổ, cuối cùng cũng chỉ là một con cá mà thôi.

Hắn chậm rãi chìm xuống đáy nước, đây là nơi hắn thuộc về. Mà Nhan Đàm lại không như thế, nàng sẽ chạy, sẽ nhảy múa, không bị vây trong ao sen.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chờ hắn tỉnh lại thì mặt trăng cong cong đã nhô lên. Hắn nằm trên thềm đá bên cạnh ao, vây và đuôi đều không còn, có tay chân, có làn da, trên người hắn mặc áo bào màu đen.

Dư Mặc lại nằm yên không nhúc nhích.

Tuy Dư Mặc đã hóa thành hình người nhưng ban ngày vẫn hóa thành chân thân, buổi tối mới thành hình người đi ra ngoài được một chút. Lúc mới đầu, hắn cảm thấy dùng hai chân đi đường thật khó khăn, sau đó mới dần dần tập thành thói quen.

Hắn không muốn tới gặp Nhan Đàm, huống chi dù có nhìn thấy nàng, nàng cũng sẽ không nhận ra hắn, mà hắn cũng không thể nói gì với nàng. Hắn chỉ có thể đứng ngoài thiên cung xa xa liếc mắt một cái, rồi lại liếc thêm cái nữa mới từ bỏ. Hắn đã nghe Nhan Đàm nói qua từ trước, nàng bị sư phụ đưa đến trong thiên cung quản lý sách trong đó. Lúc đó hắn không thích nghe, bây giờ nghĩ lại lại ghi tạc từng câu từng chữ trong lòng.

Dư Mặc nghĩ hắn vẫn nên cùng sống với đồng tộc, bọn họ mới giống nhau.

Chỉ là một đêm, hắn thấy Nhan Đàm lão đảo quay về thiên cung, quần áo sau lưng như nhuộm bằng máu. Nàng đi một đoạn, rốt cục vẫn không chống đỡ được mà té xuống.

Dư Mặc tiến lên, cúi đầu nhìn nàng, hồi lâu sau mới ôm lấy nàng.

Nhan Đàm tuy hôn mê nhưng vẫn không quên động chân động tay, hung dữ đánh hắn vài cái. Dư Mặc chỉ có thể ôm nàng không động đậy, cứ nguyên như thế một đêm.

Hắn trở lại bên cạnh ao, nhìn bóng mình trong nước, cảm thấy làn da trắng như ngà voi này quá nữ tính, hoàn toàn là vẻ thiếu niên, nhìn qua còn nhỏ hơn Nhan Đàm hai tuổi. Hắn không bao giờ hóa thành hình người ra ngoài buổi tối nữa, chỉ默默 mỗi chìm trong đáy nước.

Nam Cực tiên ông đứng bên cạnh ao thở dài: “Ta thấy con Cửu Kỳ này không thể hóa người đâu, thật đáng tiếc cho tộc Cửu Kỳ bị diệt như vậy...”

Dư Mặc chỉ nghe tiếng người tiến vài bước lên gần ao sen, quần áo xanh nhạt dưng vào trong nước, sau đó một giọng nói uy nghiêm xa lạ vang lên: “Đứa nhỏ Nhan Đàm này, ta vốn tưởng nàng ấy chỉ nhỏ dại một chút, ai ngờ... aizz!”

Dư Mặc nghe được cái tên này liền không nhịn được mà bơi lên trên, xuyên qua mặt nước có thể mơ hồ thấy tiên quân bằng khắp mặt mặc quần áo xanh nhạt tiếp tục mở miệng nói: “Lúc ta để nàng ấy tiếp quản sách thiên cung là bởi vì ta thấy nàng ấy rất có tuệ căn, thừa dịp tu hành mà học thêm chút tiên pháp, còn tính giao Dịch Nhân trên tay cho nàng ấy, để nàng ấy đứng vào hàng thượng tiên, kết quả nàng ấy lại nhảy vào thất thế luân hồi.”

Thất thế luân hồi?

Dư Mặc nhớ rõ có người đã từng nói qua. Thất thế luân hồi là hình pháp để trừng trị tội phạm thiên luật nặng nhất, phạm là tiên quân tiên tử đã nhảy vào thất thế luân hồi thì chắc chắn sẽ luân hồi bảy kiếp ở thế gian, nhận hết cực khổ rồi mới được trở về thiên đình. Khúc chiết trong đó quá lớn, rất nhiều tiên quân tiên tử xuống đó đã không thấy về nữa.

Chỉ thấy tiên quân mặc áo xanh nhạt kia lấy ra một hạt châu màu đen từ trong tay áo, đưa cho Nam Cực tiên ông, nâng tay thở dài: “Phiên Nam Cực huynh giao viên Dịch Nhân này cho Đông Hoa Thanh Quân, đây là ý của Ngọc Đế, để ngài ấy tìm người có tài có đức mà giao lại.”

Nam Cực tiên ông tiếp lấy hạt châu, cẩn thận bỏ vào cái túi bên hông, hoàn toàn không để ý lúc xoay người, viên Dị Nhân đã chui tọt qua một lỗ rách của túi.

Dư Mặc hóa thành hình người, chậm rãi thành người.

Một ngày trên trời, một năm dưới thế gian.

Thế gian là nơi thú vị nào, hẳn sẽ thú vị hơn thiên đình chứ.

Ngày Dư Mặc xông qua Nam thiên môn kia đã thành yêu. Hắn phạm tội tự ý trốn xuống phàm, cuối cùng lúc truy cứu, Ngọc Đế lại không phát hiện thiếu người nào trên thiên đình, chỉ đành từ bỏ.

Sau một quãng thời gian dài, hắn trú lại Da Lan sơn cảnh.

Hắn thường xuyên ra ngoài mấy ngày. Có lúc đi xem kịch, nói xem diễn không bằng nói là xem người. Vì sao một người phàm nghĩ ra được một câu chuyện xưa sẽ dựng lên cho người khác xem; Vì sao những người xem diễn không hề có quan hệ gì với câu chuyện xưa này mà xem diễn lại đau buồn?

Thật ra hẳn cũng vậy, lúc xưa xem chuyện xưa của Nhan Đàm cũng đã vào diễn cùng.

Hắn dần dần quên đi diện mạo của nàng, cho dù cố sức thế nào cũng chỉ nhớ được một bóng dáng mờ mờ lung. Dù sao cũng đã lâu như vậy, hẳn cũng không thể cả đời nhớ thương mãi một người. Sau đó hắn lại muốn tìm Dị Nhân đã mất, hắn muốn tự mình tìm lại nó, sau đó giao cho Nhan Đàm.

Hắn nghĩ chớ dù hẳn thật sự có thể giao Dị Nhân cho nàng, nàng cũng chưa chắc đã vui vẻ.

Nhan Đàm chính là người con gái khiến người ta giận không được mà cười cũng chẳng xong như vậy.

Lại qua một thời gian nữa, tộc trưởng tộc liên hoa tinh đi vào Da Lan sơn cảnh, mang tới mấy cô nàng trong tộc liên hoa tinh.

Dư Mặc dẫn người nhìn đám nữ tử xinh đẹp ngồi chồm hổm dưới đất, bỗng nhiên lại thấy khuôn mặt cổ nhớ nhiều lần hiện lên trong đầu. Nàng mặc quần áo xanh nhạt, da trắng nõn, giống như gốm sứ vậy, đầu hơi ngẩng cao, cười hi hi nhìn tộc trưởng đầu hơi đến bóng loáng đang quỳ trước mặt hắn.

Ngón tay nâng ly trà của Dư Mặc run nhẹ nhẹ.

Đi một vòng lớn, lúc cảm giác mờ mịt như không thể nhìn ánh sáng nữa, trước mặt đột nhiên lại sáng lên.

Nhan Đàm ngẩng đầu, cười đến trong suốt, nụ cười vẫn y như năm đó nàng cười với hắn: “Ồm, tuy ta dung mạo không phải đẹp nhất, nhưng tu vi của ta cao lắm... E hèm, không phải, rất nhiều người đều bảo ta dịu dàng chu đáo lại thấu hiểu lòng người.”

Sớm chiều có thể tiêu tan nỗi nhớ như chưa từng tồn tại, cũng có thể tích tụ nỗi nhớ trong cùng một chỗ.

Dư Mặc phát hiện ra hắn rất thích nhìn Nhan Đàm cười, chỉ cần nàng vui vẻ, bản thân cho dù có ngập trong tăm tối vẫn sẽ trở thành hư không. Hắn vẫn giống trước, lúc Nhan Đàm nhiều lời nói chuyện với hắn, hắn lại ôn hòa ứng đối. Hắn không biết làm sao mới trả lời tốt được.

Da Lan sơn cảnh rất huyền ảo, Nhan Đàm cũng rất thích làm âm ỉ.

Dư Mặc thích yên tĩnh, không chịu nổi nàng bướng bỉnh với mình, càng không chịu nổi nàng bướng bỉnh với người khác, chỉ có thể chịu đựng, Ngày ngày ở trên đỉnh núi, coi như là sớm chiều bên nhau.

Cho dù không phải là sớm chiều bên nhau, vậy cũng là tạm thời ở cùng chỗ với nhau.

Dư Mặc nghĩ hẳn có thể chờ, hẳn dù sao cũng hết hi vọng kế thừa huyết mạch Cửu kỳ rồi. Bây giờ Nhan Đàm khổ sở ở nơi hắn không thể thấy, nàng tự khóa bản thân lại, hẳn sẽ kiên nhẫn, chậm rãi ôm nàng, nói không chừng một ngày nào đó có thể sưởi ấm cho nàng. Hắn cũng đã từng nghĩ, có bao giờ nàng quay lại với người kia không? Nếu có ngày đấy hẳn nhất định sẽ buông tay.

Hắn không biết Nhan Đàm có từng nghĩ hoặc Thiên Sư Đường Châu chính là Ứng Nguyên quân năm đó hay không. Theo như việc Liễu Duy Dương khách khí với Đường Châu như thế, hẳn cũng đã đoán được, nhưng lại phát hiện Nhan Đàm vẫn chậm chạp không phát hiện ra.

Trước đây có một tiểu thuyết ghi: Ngày mới quen thích cùng ngắm mặt trời mọc, ngắm ánh trăng treo thấp thoáng ngoài cửa sổ. Sau đó sóng vai nắm tay, cùng cười hỉ hả, có gì không nói với nhau?

Hắn biết Nhan Đàm lúc nó trải qua tám trăm năm độ chấp niệm trong vong xuyên, nay đã mệt mỏi rồi.

Nói không ghen tị là không thể, hắn đúng là đã ghen tị đến mức đổ kị rồi.

Hai mươi năm, bọn họ luôn sống cùng nhau.

Du ngoạn hết nam bắc, hai mươi năm cùng khổ cùng cười, cho dù có bao nhiêu gian nan cách trở, ít ra bọn họ vẫn luôn ở cùng nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-vun-huong-phai>